ΘΗΣΑΥΡΟΣ

1963

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

Σέ πλαίσια ΡΟΜΑΝΤΙΚΑ

Καί θά μοῦ πῆτε ὅτι ἔχει νεκρώθῃ ὁ ρομαντισμός στόν καιρό μας. Τήν ἀδικοῦμε πολύ τήν ἐποχή μας, ὅταν τή θεωροῦμε ἀπορροφημένη ἀπό τήν ὕλη, χωρίς εὐαισθησία καί δίχως αἴσθημα. Ἔτσι τήν ἐμφανίζουν τά ἐξωτερικά φαινόμενα πού ἀπατοῦν. Στήν πραγματικότητα ζοῦν ἀκόμα οἱ ρομαντικοί, οἱ αἰσθηματικοί, οἱ ἄνθρωποι μέ τίς εὐπαθεῖς χορδές καί μέ τίς συγκινήσεις τους. Ζῆ σέ ὅλη του τήν αἴγλη ὁ ἔρωτας, δυνατός, ἐπιβλητικός, δημιουργός καί καταλυτής, ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος ὅπως ὑπῆρξε στό παρελθόν, ὅπως θά ὑπάρχη στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Δυό περιπτώσεις: Ἡ μιά ἀπό κοπέλλα ἐπαρχίας, ἡ ἄλλη ἀπό νέο τῆς Ἀθήνας. Ἀπό τήν ἐπαρχιακή πόλι τῆς μᾶς γράφει ἡ νέα γιά νά διαλαλήση ὅτι «ὁ ἕνας καί μεγάλος ἔρωτας δέν λησμονιέται». Ἀγάπησε πρίν ἀπό πέντε χρόνια. Ἀγάπησε δυνατά. Τό αἴσθημα πού ἐδέσποσε ἀπάνω της. Φοιτήτρια αὐτή, καλλιτέχνης ὁ ἄλλος. Σύνδεσμος πού κράτησε δυό χρόνια. Ὅταν χώρισαν, τόση ἦταν ἡ ὀδύνη της, ὥστε ἀποπειράθηκε νά σκοτωθῆ. «Δέν τό πέτυχα ὅμως!» Τήν ἀποτυχημένη ἀπόπειρα ἀκολούθησε μιά ζωή πού δέν διέφερε πολύ ἀπό τό λιθάργο. Σά νά μή ἄνῆκε στόν κόσμο τῶν ζωντανῶν. Ἀλλά κάποτε ἄρχισαν τά νιάτα της νά ἐξεγείρωνται καί νά τῆς ἐμπνέουν τήν ἰδέα τῆς ἀντιδράσεως.

Ποιά θά ἦταν ἡ μορφή τῆς ἀντιδράσεώς της; Θά ρικνόταν σέ νέες περιπέτειες; Καινούργιες γνωριμίες, ἄλλες ἐρωτικές συγκινήσεις; Οὔτε σκέψι. Θά συχαινόταν τόν ἑαυτό της ἄν συνέχιζε μέ ἄλλο πρόσωπο τόν ἐρωτικό της δρόμο. Στόν πρῶτο πάντα ἡ ψυχή, ἡ σκέψι, οἱ πόθοι της. Πιστή στό παρελθόν, δοκιμάζει τώρα ν' ἀπαλύνη τήν ὀδύνη μέ τή μελέτη καί τήν προσφορά. Προσφορά ἀγαθότητος. («Ὅταν θέλης νά δώσης στούς ἄλλους, βρίσκεις τόσους τρόπους...») Δίνει τή στοργή στά ὀρφανά κάποιου ὀρφανοτροφείου· δίνει τήν ἀγάπη της στούς ἀρρώστους τῶν νοσοκομείων. Ἄχαρες οἱ αἴθουσες ὅπου μεγαλώνουν τά ὀρφανά. Πηγαίνει αὐτή καί τούς δίνει τό χάδι μιᾶς θερμῆς ψυχῆς. Παγεροί οἱ θάλαμοι τῶν νοσοκομείων ὅπου οἱ ἄποροι περνοῦν τίς μέρες τῆς ἀρρώστειας τους. Στό πλευρό τους τό κορίτσι, τούς δίνεται ψυχικά καί ἐλαφρώνει τόν πόνο τους. («Ἐπαναστατοῦν κι' ἐμένα ἡ ψυχή καί τό σῶμα μου. Μά αὐτές οἱ στιγμές εἶναι λίγες.

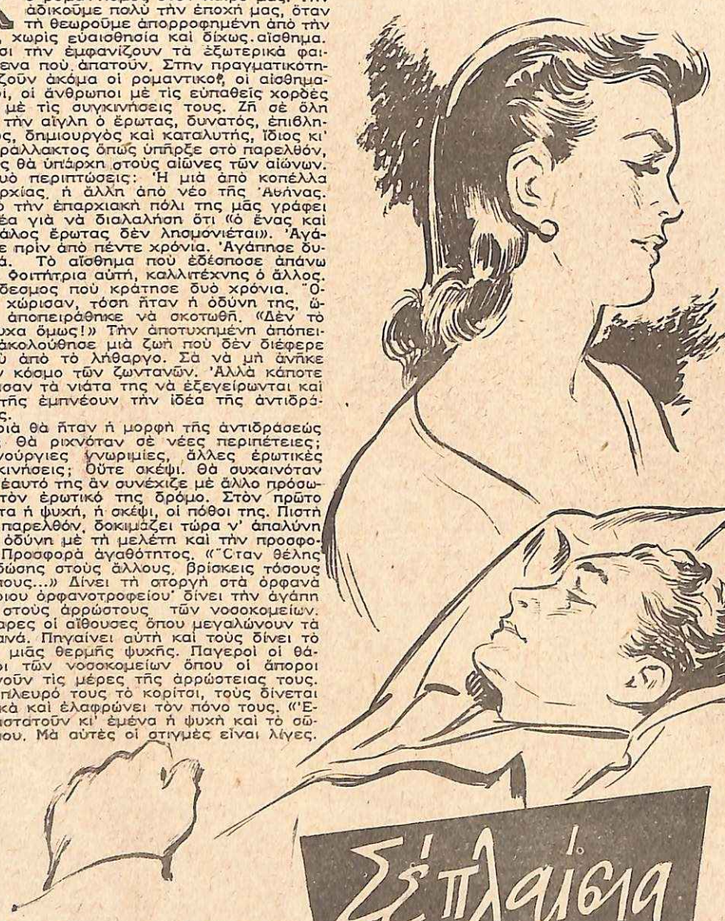

Ὅλη ἡ σκέψι του ἦταν κοντά της...

Προσπαθῶ νά μή ἀφήνω κενές ὧρες. Κι' ὅταν τά βράδυα κατάκοπη πέφτω στό κρεβάτι, σκέπτομαι μέ γλυκειά νοσταλγία τήν παλιά μου ἀγάπη, πού μαζί μέ τόν πόνο, μοῦδωσε καί τή δύναμι νά γίνω καλύτερος ἄνθρωπος. Τήν ἀγάπη πού ἔλειψε ἀπό μένα, προσπαθῶ νά τή δώσω στούς ἄλλους».

Μιά ἀνωτερότητα πού δέν θά περίμεναν οἱ ἐπιπόλαιοι κατήγοροι τοῦ καιροῦ μας.

★

Μέσα στά πλαίσια τοῦ ρομαντισμοῦ, ἐντελῶς ὅμως διαφορετική, ἡ δεύτερη περίπτωσι. Ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτας πού ἀνατρέπει τή ζωή ἑνός παιδιοῦ. Δεκαεννιά χρονῶν ἀγόρι ἦρθε ἀπό τό νησί του γιά σπουδές στήν Ἀθήνα. Μαύρη ἡ ὥρα πού ἐρχόταν—καταριέται ὁ ἴδιος. Ἀλλοιώθηκε ὁ ρυθμός του, νιώθει νά σαλεύουν οἱ φρένες του. Ἄν ὑπῆρχε, τουλάχιστον, σκελετός σ' αὐτή τήν ἱστορία... Δρᾶμα χωρίς ὑπόθεσι. Τό κακό τόν βρῆκε τήν πρώτη κιόλας μέρα πού νοίκιασε δωμάτιο σ' ἕνα σπίτι τῆς Ἀθήνας, Μόλις ἄνοιξε τό παράθυρο καί κύτταξε τό δρόμο. Μιά νέα περνοῦσε ἀπό κάτω. («...Δέν μπορῶ νά σᾶς περιγράψω, καλέ μου κύριε, τό τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τή στιγμή. Σά νά πέρασε ἀπό τό κορμί μου ἠλεκτρική ἐκκένωσι. Ἐμούδιασα ὁλόκληρος καί ἐκθαμβος τήν παρακολουθοῦσα, ὥσπου χάθηκε στή γωνιά, σάν ἕνα ὄνειρο...»)

Κάτι τοῦ εἶπε ἀμέσως, ὅτι ἡ ἄγνωστη περαστική ἦταν τό μοιραῖο πρόσωπο πού θά δενόταν ἀδιάσπαστα μαζί του. Τέτοιο δέσιμο! Δέσιμο χωρίς σύνδεσμο... Τό μαρτύριο τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπᾶ ὄχι μόνο χωρίς ἀνταπόκρισι, ἀλλά καί χωρίς μιά ἁπλῆ γνωριμία. Σταθερά ἄγνωστη καί ἀπρόσιτη ἡ κοπέλλα.

Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιά νά τήν προσπελάση. Ζήτησε μέ τρόπο πληροφορίες κι' ἔμαθε ὅτι κατοικοῦσε σέ γειτονικό σπίτι, ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν μεγαλέμπορος καί ὅτι ἡ οἰκονομική του κατάστασι ἦταν πολύ καλύτερη ἀπό τήν κατάστασι τοῦ δικοῦ του πατέρα.

Τρικυμία στό κρανίο τοῦ παιδιοῦ. Ποῦ μυαλό γιά διάβασμα; Οὔτε στιγμή ἡσυχίας. Ὅλη ἡ σκέψι του κοντά της. Ὅλα τά μικρά αἰσθηματάκια πού εἶχε γνωρίσει ὡς ἐκείνη τή στιγμή, τοῦ φαίνονταν ἀστεῖα ἐμπρός στή φλόγα πού τοῦ ἔζωνε ψυχή καί σῶμα.

Καιμιά προσέγγισι, στό μεταξύ. Μόνο πού περίμενε τό πέρασμά της. Πέρασμα θεᾶς. Τήν ἔβλεπε σά νά τήν προσκυνοῦσε. Φαίνεται πῶς κάτι πρόσεξε ἐκείνη καί κάπου-κάπου τόν ἐλεοῦσε μέ τή ματιά της. Τίποτα παραπάνω...

Νομίζει κανείς ὅτι διαβάζει μυθιστόρημα γραμμένο πρίν ἀπό ἑκατό χρόνια. Μονόπλευρος ὀπτικός ἔρωτας! Σέ ποιόν νά τό πῆς καί ποιός νά τό πιστέψη;

Μιά προσπάθεια τοῦ νέου νά τήν γνωρίση διά μέσου κάποιας φίλης της ἀπότυχε. Δέν ἦταν ἀπό τά πρόχειρα στίς γνωριμίες τό κορίτσι.

Πόσο καιρό ἄραγε νά παρατάθηκε ἡ κατάστασι; Δέν τό ξέρουμε. Ἐκεῖνο πού μᾶς λέει ἡ ἐπιστολή εἶναι, ὅτι τό παιδί στίς ἐξετάσεις του ἀπορρίφθηκε. («Ἀπέτυχα ἐπίτηδες καί λύπησα τούς γονεῖς μου.»)

Καί ξέρετε γιατί θέλησε ν' ἀποτύχη; Γιά νά κριθῆ ἀκατάλληλος γιά θεωρητικές σπουδές καί νά στραφῆ στό ἐμπορικό ναυτικό, ὅπου, ὅπως τοῦ εἶπαν, θά πραγματοποιοῦσε μεγάλα κέρδη, ἴσως νά γινόταν μέγας καί πολύ ἐφοπλιστής, πού θά σκίαρης καί θά γινόταν ἄξιός της.

Παιδιάστικοι συλλογισμοί, ἀλλά τόσο ἀγνοί, τόσο συγκινητικοί... Στό ἐμπορικό ναυτικό αὐτός πού ἡ κλίσι του ἦταν ἡ μουσική, οἱ καλές τέχνες! Κλίσεις ὅμως καί ἐπιθυμίες τίς κατέθεσε προσφορά στό βωμό τοῦ ἔρωτα.

Περνοῦν οἱ μῆνες. Οἰκογενειακοί λόγοι τόν ἀνάγκασαν νά ἐγκαταλείψη γιά ἕνα διάστημα τήν Ἀθήνα καί νά πάη στό νησί του. Ἀπό τά τουριστικά νησιά μας αὐτό ἔχει τήν πλούσια κίνησί του. Δικές μας γυναῖκες καί ξένες. Ἄφθονη ἡ προσφορά. Οὔτε τήν προσέχει. Τήν ἀποκρούει. Ὁ νοῦς του στήν Ἀθήνα. Καί νά μήν ἔχη τή δυνατότητα οὔτ' ἕνα γράμμα νά στείλη. Ζῆ μέ τό ὄνειρό της. Τήν τοποθετεῖ μέ τή φαντασία στό πλευρό του, παντοτεινή σύντροφό της ζωῆς του. Σέ ἀπόστασι ἀπό τήν πραγματικότητα, πλάθει τά σχέδιά του κι' αἰσιοδοξεῖ.

Πρίν ἀπό τρεῖς μῆνες γύρισε στήν πρωτεύουσα. Πρῶτη του δουλειά ἦταν νά τήν ἀναζητήση. Πρῶτη του δουλειά καί πρώτη ἀπογοήτευσι. Ἄλλαξε σπίτι καί γειτονιά. Ποῦ ν' ἀνακαλύψη τή νέα κατοικία της; Ἀλλά καί ποιό τό ὄφελος ἄν τήν ἀνακάλυπτε; Μήπως τόν ἐνεθάρρυνε ποτέ; Μήπως ἔχει κανένα σῆμα ἐκ μέρους της πού νά τόν κάνη νά ἐλπίζη;

Ἡ τύχη ὅμως θέλησε νά διασταυρωθοῦν μιά μέρα στό δρόμο. Στήλη ἅλατος αὐτός. Κοκκάλιασε. Κι' ἐκείνη ἔδειξε ὅτι παραξενεύτηκε πού τόν συναντοῦσε ὕστερ' ἀπό τόσο καιρό. Φυσικά, οὔτε χαιρετισμός, οὔτε λέξι...

Μικρή εἶναι ἡ Ἀθήνα. Τό νέο σπίτι δέν ἄργησε νά βρεθῆ. Τό ἐπισήμανε ὁ ἐρωτευμένος νέος κι' ἔστησε καρτέρι. Εἰς ἐνέργεια τά μεγάλα μέσα. Σέ μιά ἔξοδό της ἀπό τό σπίτι, θά τήν παρακολουθοῦσε κι' ὅταν νόμιζε τή στιγμή κατάλληλη θά τῆς μιλοῦσε. Αὐτό πού ἔγινε. («...Τήν πλησίασα διακριτικά κι' εὐγενικά. Ἔτρεμε ἡ καρδιά μου. «Μέ συγχωρεῖτε—τῆς εἶπα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νά σᾶς ἀπασχολήσω ἕνα λεπτό;»

Τότε ἔπεσε στό κεφάλι του ὁ κεραυνός. Τοῦ ἀπάντησε βάναυσα, ἀπότομα, σκληρά: «Νά μή μέ ἀπασχολήσης καθόλου. Ποιός εἶσ' ἐσύ;» Ποιός εἶσ' ἐσύ! Τίποτα αὐτός γιά σένα, τό πᾶν ἐσύ γι' αὐτόν, κοπέλλα μου... Τόν ἀπέπεμψε. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος γκρεμίστηκε μέσα του. Ὡς ἐκείνη τή στιγμή ἔκτιζε μέ τή φαντασία του παλάτια. Τώρα τά παλάτια κατέρρευσαν καί ἡ φαντασία ἐμεινε χωρίς τά ὑλικά πού τῆς χρειάζονται γιά νά φτιάξη ἄλλα. Τσακισμένο τό παιδί, ἐρείπιο ψυχικό θάφτανε καί στήν αὐτοκτονία ἀκόμα, ἄν δέν σκεπτόταν τούς δικούς του. Κάνει ἄριστα νά τούς σκέπτεται. Ἡ ζωή ἀνήκει στούς νέους. Δέν τή βρίσκει κανείς ἀπό δρόμο γιά νά τήν πετᾶ ἀπό τό παράθυρο. Νά σκοτώνεσαι γιά ἕνα πρόσωπο πού δέν ξέρεις! Δέν τό ξέρεις παρά μόνο σά φυσιογνωμία! Ἀλλά καί σέ αἴθουσα ζωγραφικῆς ἄν πᾶς γιά ν' ἀποκτήσης ἕνα πίνακα προσέχεις πρῶτα τόν ἐσωτερικό κόσμο πού ἐκφράζει τό πορτραῖτο. Πῶς ν' ἀγαπήσης κοπέλλα πού δέν τήν ἔχεις πλησιάσει ψυχικά; Ἡ ἐλεεινή συμπεριφορά εἶναι ἡ ἐνδειξι πού ἀποκομίζει ἀπό τήν παρθενική προσέγγισι. Κι' ἀκόμα ἐπιμένει; Πόσο ἀδικεῖ τόν ἑαυτό του...

Κακομετεχείρισι τοῦ ἑαυτοῦ, ἀλλά καί μιά ἐκδήλωσι ὅτι δέν ἔπαυσε νά ζῆ ὁ ἔρωτας τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Ὁ ρομαντισμός πού ἀντέχει καί στίς ἡμέρες μας, ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος, ὅπως μᾶς τόν παρουσιάζουν οἱ ποιητές τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Τιμωρήθηκε γιά τήν ψευτιά του

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Τέρ "Ωτ (Ἤνωμ. Πολιτεῖες) ἀπασχολήθηκε ὀχι λίγο μέ ἕνα ἔγκλημα πού τῆς εἶχε καταγγείλει κάποιος Ράϋμοντ Μπάλντουϊν. Τελικά ὅμως ἀποδείχτηκε ὅτι τό ἔγκλημα αὐτό ἦταν ἀνύπαρκτο. Βγαλμένο μόνο ἀπ' τή φαντασία τοῦ Μπάλντουϊν! Καί τό δικαστήριο τόν τιμώρησε γι' αὐτή τήν ψευτιά του, καταδικάζοντάς τον νά πλένη ἐπί 16 ὧρες τά αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας!

— Θά γλυτώναμε ἕνα σωρό λεφτά, ἄν μ' ἄφινες νά ποζάρω ἐγώ!...

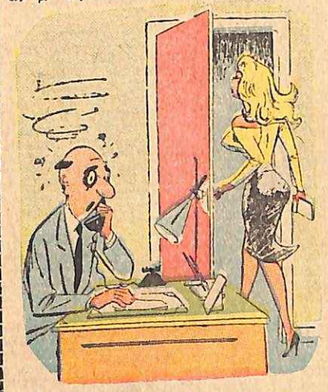

— Θάρθω νωρίς, χρυσῆ μου, γιατί ἡ δουλειά πού σοῦ εἶχα τηλεφωνήσει, ματαιώθηκε!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

—"Αφησε χάμω τό μαντήλι μου καί πήγαινε στή δουλειά σου!...

Τό αὐτοκίνητο εἶναι μικροσκοπικό. Καί παμπάλαιο. Τό χρῶμα του πράσινο ξεθωριασμένο, τό σουλοῦπι του πανάθλιο καί ἡ ὅλη ἐμφάνισί του ἀξιοθρήνητη. Καί ὅμως αὐτό τό αὐτοκίνητο τῆς προκοπῆς. Ἀλτήσιη, ἐκεῖ σέ μιά πάροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων, πρός τή πλατεία Ἀμερικῆς, ἕναν πεζό. Φρενάρει ὁ ὁδηγός του, ἀναπηδᾶ πρός τά πίσω ὁ πεζός καί καθώς βλέπει τό οἰκτρό σαρδελοκούτι, πού πῆγε νά τόν κόψη, γίνεται θηρίο:

—Ὅτοῦ νά σέ πάρη ὁ διάβολος! ξεσπᾶ καταγανακτισμένος στόν ὁδηγό του. Καλά νά μέ κόψη ἕνα αὐτοκίνητο τῆς προκοπῆς. Ἀλλά νά μέ κόψης ἐσύ!

Καί σπκώνοντας τήν ἀνοιχτή παλάμη του τή δείχνει στό σαραβαλάκι.

—Νά!

Ὁ ὁδηγός τοῦ αὐτοκινήτου θίγεται βαθύτατα, κυττάζει τόν πεζό, πού εἶναι κοντός κακοφτιαγμένος κι' ἀσουλούπωτος καί λέει:

—Ἄμ τέτοιος πού εἶσαι, δέ χρειάζεται καλύτερο αὐτοκίνητο γιά νά σέ κόψη.

Καί βάζει μπρός, ἐνῶ ὁ πεζός βρίζει ἐξαλλος κι' ὁ κόσμος ξεσπᾶ σέ γέλια.

★

Σ ΕΝΑ μπαλκόνι πολυκατοικίας μιά νόστιμη στρουμπουλή καί νεαρώτατη κυρία ποτίζει τίς γλάστρες της. Τά νερά στάζουν στό δρόμο καί ζαφνικά ἕνας περαστικός νοιώθει στό κεφάλι του μερικές σταγόνες. Ἀγανακτεῖ, σηκώνει τό κεφάλι, βλέπει τή νεαρή κυρία καί διαμαρτύρεται:

—Κυρία μου, προσέχετε, σᾶς παρακαλῶ. Κόσμος περνάει ἀπό κάτω!

Ἡ κυρία σκύβει ἀπ' τό μπαλκόνι, τόν βλέπει καί τοῦ χαμογελᾶ.

—Ὦ μέ συγχωρεῖτε, κύριε. Σᾶς ἔβρεξα;

Καθώς, ὅμως, ἡ φιλανθὴς νεαρή κυρία μιλᾶ ἀπό πάνω, ὁ κύριος πού βλέπει ἀπό κάτω... βρίσκει τό θέαμα ἐνδιαφέρον καί στό πρόσωπό του ἁπλώνεται ἕνα πλατύτατο καί γλυκύτατο χαμόγελο:

—Ὦ παρακαλῶ, κυρία μου, δέν ἦταν τίποτα!

Κι' ἕνας πιτοιρίσκος πού ἀντελήφθη τούς λόγους τῆς μεταστροφῆς τῶν αἰσθημάτων τοῦ κυρίου, φωνάζει ἀπ' τό ἀπέναντι πεζοδρόμιο:

—Κυττᾶτε καί μή ἁμαρτάνετε!

★

Τ Ο ὑπερωκεάνειο ἀπ' τήν Ἀμερική ἔχει φτάσει κι' ἀκολουθεῖ ἡ τυπική ἐκείνη διαδικασία τῆς ἐξόδου τῶν ξενιτεμένων. Κόσμος συγγενῶν καί φίλων στή πλατεία τοῦ Τελωνείου καί τό μεγάφωνο φωνάζει κάθε τόσο τά ὀνόματα τῶν ἐξερχομένων. Ἀκολουθοῦν οἱ γνωστές ἐγκαρδιώτατες καί συγκινητικές σκηνές τῶν συναντήσεων.

Σέ μιά στιγμή, λοιπόν, καθώς τό μεγάφωνο ἀνήγειλε δυό ὀνόματα μαζί καί βγαίνει ἕνας κοντόχοντρος ὁμογενής μέ τίς βαλίτσες του, ὁρμᾶ ἐπάνω του ἕνα τσοῦρμο:

—Γιάννη! Γιάννη!

—Θεῖε μας!

—Ἀδελφέ μου!

—Γιαννάκη μου!

Συγγενολόι, ὅπου ἀντιπροσωπεύονται ὅλες οἱ ἡλικίες ἔχει κυκλώσει καί αἰχμαλωτίσει κυριολεκτικά τόν ἄνθρωπο, πού στέκεται ὅμως διστακτικός κι' ἀπορημένος κάτω ἀπ' τή βροχή τῶν φιλιῶν.

—Οὐέλλ, τούς λέει, ὅλα καλά καί ἅγια, ἀλλά... δέν εἶμαι ἐγώ ὁ Γιάννης! Ἐμένα μέ λένε Παναγιώτη.

Ὁπότε τό συγγενολόι χωρίς νά χάση καιρό ὁρμᾶ σ' ἕναν ἄλλον ὁμογενῆ, πού ἔρχεται ἀπό πίσω καί πού πραγματικά εἶναι ὁ συγγενής τους. Κι' ὁ πρῶτος:

—Ὤλ ράϊτ. Πῆρα μερικά

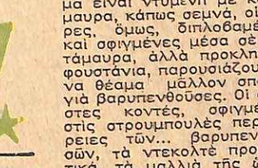

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

φιλιά κατά λάθος. Ζημιά δέν κάνουν!

★

ΜΕΣΑ στό λεωφορεῖο ἕνας περίεργος ἐπιβάτης ἔχει χωμένη τή μούρη του στήν ἐφημερίδα καί διαβάζει. Ξαφνικά σηκώνει τό κεφάλι του καί λέει:

—Καταπληκτικόν!

Σκύβει τό κεφάλι του, κυττᾶ τήν ἐφημερίδα, ὕστερα τό ξανασηκώνει καί ξαναλέει:

—Καταπληκτικόν!

Αὐτό γίνεται δυό-τρεῖς φορές, ὥσπου οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες τόν κυττοῦν μέ περιέργεια, ἀλλά ἐκεῖνος δέν δίνει καμμιά σημασία παρά ἐξακολουθεῖ τίς ἴδιες κινήσεις μέ τήν ἴδια λέξι:

—Καταπληκτικόν!

Κάποτε, τέλος, ἕνας ἀπό τούς ἐπιβάτες χάνει τήν ὑπομονή του καί τοῦ λέει:

—Μέ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλά ποιό εἶναι καταπληκτικόν;

Κι' ὁ περίεργος τύπος μέ ἐμφανῆ ἔξαψι:

—Καταπληκτικόν! Αὔριο ἀναλαμβάνω τήν κυθέρνησι τῆς χώρας καί ὅμως ἡ ἐφημερίδα δέ γράφει τίποτα!

Καί οἱ μέν ἐπιβάτες ἀλληλοκυττάζονται.

καταλαβαίνουν, μισοκλείνουν τό μάτι καί ψιθυρίζουν κάτι περί ζέστης, ἐνῶ ὁ εἰσπράκτορας βάζει φωνή:

—Δρομοκαΐτειο, μιά θέσι καί φεύγουμε!

★

ΤΡΕΙΣ γυναῖκες βαρυπενθοῦσες περνοῦν στό δρόμο. Ἡ μαμᾶ προφανῶς, μέ τίς δυό κόρες της. Ἡ μαμᾶ εἶναι ντυμένη μέ κατάμαυρα, κάπως σεμνά, οἱ κόρες, ὅμως, διπλοβαμένες καί σφιγμένες μέσα σέ κατάμαυρα, ἀλλά προκλητικά φουστάνια, παρουσιάζουν ἕνα θέαμα μᾶλλον σπάνιο γιά βαρυπενθοῦσες. Οἱ φοῦστες κοντές, σφιγμένες στίς στρουμπουλές περιφέρειες τῶν... βαρυπενθουσῶν, τά ντεκολτέ προκλητικά, τά μαλλιά τῆς ὥρας καί ἐπί πλέον τά πόδια ντυμένα μέ ἀραχνοΰφαντες κάλτσες νάϋλον κάθε ἄλλο παρά πένθος μαρτυροῦν.

Καθώς, λοιπόν, οἱ περίεργες βαρυπενθοῦσες προχωροῦν στό δρόμο, σεινάμενες κουνάμενες, μέ τά μάτια, ὅμως, κάτω σεμνοπρεπῶς, ὁ κόσμος πού τίς βλέπει ἀπορεῖ κι' ἀκούονται λογίων-λογίων σχόλια. Ἀλλά τό νοστιμώτερο ἀκούεται ἀπό ἕναν ὑπαίθριο μανάβη, πού στέκεται, τίς βλέπει ἀπορεῖ καί ξαφνικά φωνάζει:

—Ἀμάν! Ποῦσαι μακαρίτη μου νά καμαρώσης πένθος!

Κι' ὁ κόσμος μειδιᾶ.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΦΡΟΥΔΕΣ ΚΙ' ΟΙ.. ΛΕΠΙΔΕΣ

Ἐπειδή ἐπιθληθῆκαν νέοι κι' ὄψιμοι δασμοί
πῆρε ἀνοδον κι' ἐκεῖνη τῆς λεπίδος ἡ τιμή...
Ἤγουν ἔφτασε κι' ἡ λάμα
παραχρῆμα κι' ἐν τῷ ἅμα,
στήν τιμή τήν διπλασία
καί θά γίνουμε ἀρχαῖοι ἀπό τήν... ἀξυρισία!

★

Ἁπλησίαστες γινῆκαν κι' οἱ λεπίδες οἱ κοινές
κι' εἶναι πρόδηλον, καθ' ὅλα κι' ἀσφαλῶς πασιφανές,
ὅτι ὁ τιμάριθμός μας συνεχῶς ἀνηφορίζει
κι' ἡ ἀκρίδεια ἔχει ἀρχίσει τόν κοσμάκη νά ξυρίζη!

Γ. Θ—ς

ΕΤΟΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΪΟΥ 1957 — ΑΡΙΘ. 963

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΙΣΛΕΝ

Τραβῶντας τὸ φύλλο. τοῦ ἡμερολογίου, ἡ Μανουέλα, ἔνοιωσε τὰ μάτια της νὰ βουρκώνουνε. Εἶχε φύγει κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα, παίρνοντας μαζί της τὶς τελευταῖες ἐλπίδες τῆς νέας γυναίκας... Τὰ μάτια της, θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα,καρφώθηκαν στὴ μικρὴ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε.

"Ενας μελαχροινὸς ἄντρας μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς χαμογελοῦσε ἀπ' τὸ ἄψυχο χαρτί. "Ενας ἄντρας ποὺ εἶχε ἀλλάξει ὅλη της τὴ ζωή... τὴν εἶχε ἀνεβάσει στὰ σύννεφα, γιὰ νὰ τὴ ρίξη ὕστερα στὴν πιὸ βαθειὰ ἄβυσσο τῆς ἀπελπισίας!

Τὸν λέγανε Μπροῦνο. Τὸν εἶχε γνωρίσει ὅταν ἦταν ἀκόμα μιὰ ἀγνὴ καὶ ἄπειρη παιδούλα 18 χρονῶν. Ἐκείνους ἦταν ἕνα ὅμορφο ἀγόρι, ποὺ μόλις εἶχε πατήσει τὰ 23, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι, ποὺ τοῦ τὴ δίνανε οἱ πολυάριθμες ἐρωτικὲς κατακτήσεις του. "Ηταν γεννημένος γιὰ ν' ἀρέση καὶ ν' ἀγαπιέται.

Ἡ παιδικὴ ἀπειρία κι' ὁ ἀφοσιωμένος ἔρωτας τῆς Μανουέλας τὸν γοητέψανε, καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ γάμου τους πέρασαν σὰν σὲ ὄνειρο. "Οταν ὅμως ἡ Μανουέλα ἔμεινε ἔγκυος, ὁ Μπροῦνο ἄρχισε νὰ νοσταλγῆ τὴν παληὰ ζωή του, καὶ δὲν ἄργησε νὰ ριχτῆ σὲ περιπέτειες μὲ διάφορες γυναῖκες.

Ἡ Μανουέλα, ἀπασχολημένη μὲ τὸ παιδί της, τὴ Ζισλέν, ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὸ μεταξύ, ἄργησε πολὺ νὰ μάθη τὶς ἀπιστίες του. Ἐκεῖνος πῆρε θάρρος κι' ἄρχισε νὰ μὴ φυλάγεται καθόλου. "Ετσι,μιὰ μέρα, ἔπεσε τυχαία στὰ χέρια τῆς γυναίκας του ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα ποὺ τοῦστελνε μιὰ φιλενάδα του, κάποια φλογερὴ Βραζιλιάνα.

Τοὔκανε τότε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ καὶ τοῦ ζήτησε στὸ τέλος νὰ διαλέξη ἀνάμεσα σ'αὐτὴν καὶ τὴν ἄλλη. Ὁ Μπροῦνο θεώρησε τὴ στάσι της ἐκδιαστική, καὶ τ' ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ὁριστικὴ διάστασι μεταξύ τους.

"Αν ἤξερε ἡ Μανουέλα τὴν ἀντρικὴ νοοτροπία, δὲ θἄχε χάσει τὸν ἄντρα της. Κατάλαβε ἀργότερα τὸ λάθος της, μὰ ἦταν ἀργὰ πιά...

Τέσσερα χρόνια πέρασαν ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγει ὁ Μπροῦνο, χωρὶς νὰ πάρη ἡ Μανουέλα οὔτ' ἕνα γράμμα του. Τέσσερα χρόνια δυστυχίας καὶ βασανιστικῆς προσμονῆς γιὰ τὴ νέα γυναῖκα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν λατρεύη.

Τὸ μόνο σημεῖο ζωῆς ποὺ ἔδινε ὁ ἄπιστος, ἦταν οἱ κοῦκλες ποὺ ἔστελνε κάθε χρόνο στὴν κόρη του, γιὰ τὰ γενέθλιά της.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, πολλοὶ ἄντρες εἶχαν προσπαθήσει νὰ κατακτήσουν τὴ Μανουέλα. Μὰ ἡ καρδιὰ της ἔμενε κλειστὴ σὲ ὅλους.

Τὰ πράγματα ὅμως γίνονταν δύσκολα. "Ηταν δλομόναχη, μ' ἕνα παιδὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ ζήση μὲ τὸ μικρό της μισθό. Τὸ φάσμα τῆς φτώχειας πλανιότανε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της...

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι, ὅταν γνώρισε τὸ γιατρὸ Πιὲρ Ζενέν. Μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια τῆς Ζισλὲν τοὺς ἔφερε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο. Κι' ὅταν, μὲ τὶς στοργικές του περιποιήσεις, ἡ μικρὴ ἔγινε καλά, ὁ γιατρὸς ἐξακολούθησε νὰ ἐπισκέπτεται τὴ Μανουέλα, σὰν καλὸς φίλος.

Τέλος, τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνη γυναῖκα του. Ἡ Μανουέλα κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀρνηθῆ. Ἡ κορούλα της θἄβρισκε, στὸ πρόσωπο τοῦ Πιέρ, ἕνα προστάτη, κι' αὐτὴ ἕνα σύντροφο μὲ κατανόησι.

Μὲ μιὰ τελευταία ἐλπίδα, ὡστόσο, τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένη μέχρι τὴν ἄλλη βδομάδα, ποὺ ἦταν τὰ γενέθλια τῆς Ζισλέν.

"Ισως ὁ Μπροῦνο νὰ τῆς ἔστελνε τότε κανένα γράμμα, μαζὶ μὲ τὸ δῶρο του γιὰ τὴ μικρή. "Ισως νἀρχόταν κι' ὁ ἴδιος...

Μὰ ἡ βδομάδα πέρασε καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Μπροῦνο δὲν ἔστειλε τὸ δῶρο του στὸ παιδί... Ὑποφέροντας, σὰν νὰ ξεσκίζε τὴν ἴδια της τὴν καρδιά, ἡ Μανουέλα κομμάτιασε τὴ φωτογραφία του. Λίγο ἀργότερα, ἔλεγε τὸ «ναὶ» στὸ γιατρό...

Τ' ἄλλο βράδυ, φορῶντας μιὰ μαύρη βελούδινη τουαλέτα, ποὺ τόνιζε τὸ κάτασπρο δέρμα της καὶ τὰ ξανθά της μαλλιά, ἡ Μανουέλα ἀκολούθησε τὸν Πιὲρ σ' ἕνα κέντρο. Μιλοῦσε, χαμογελοῦσε... μὰ ὅλ' αὐτὰ τελείως μηχανικὰ καὶ ἄψυχα. Στὸ βάθος, ἡ καρδιά της ἔκλαιγε...

Ξαφνικά, ἡ ματιά της ἔπεσε σ' ἕναν ἄντρα ποὺ καθότανε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι, κρύβοντας τὸ σκυμμένο κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του. Δίπλα του, πάνω στὸ τραπέζι, βρισκότανε μιὰ μεγάλη κούκλα.

Ἡ Μανουέλα τὸν κύτταζε, σὰν μαγνητισμένη. Αὐτὰ τὰ πυκνὰ μαῦρα μαλλιά, οἱ δυνατοὶ ὦμοι, τὰ μακρυὰ δάχτυλα, τέσσερα χρόνια τώρα ἔρχονταν νὰ ταράξουν τὴ σκέψι της, μέρα καὶ νύχτα!...

Ὁ ἄντρας ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, φανέρωσε τὸ πρόσωπό του. Ἀθελά της, ἡ Μανουέλα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγη μιὰ φωνή:

— Μπροῦνο!...

Ἐκεῖνος στράφηκε ἀπότομα καί, μὲ τὴν ὁρμητικότητα ποὺ τὸν χαρακτήριζε, πετάχτηκε πάνω κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, ἡ Μανουέλα βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἐνῶ τὸ στῆθος της τρανταζόταν ἀπὸ λυγμοὺς εὐτυχίας, τὸν ἄκουγε, σὰ μαγεμένη, νὰ τῆς ψιθυρίζη στ' αὐτί:

— Ἀγάπη μου, ἤθελα ἀπὸ καιρὸ νὰ γυρίσω κοντά σου... Ἤθελα νὰ φέρω μόνος μου τὴν κούκλα στὴ Ζισλέν μας, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σ' ἀντικρύσω ὕστερ' ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα... Θὰ ξαναρχίσουμε τώρα τὴ ζωή μας, ἂν τὸ θέλης. Κατάλαβα πόσο σκληρὰ κι' ἀνόητα φέρθηκα...

Κι' ἐνῶ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι φιλιότανε μὲ πάθος, ὁ Πιὲρ σηκώθηκε κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ μιλήση, μὲ σκυμμένο κεφάλι.

ΖΑΝ ΡΕΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐρωτικὴ εὐφορία

Τὸ εὐτυχὲς τὸ γεγονός, φάλλε λαμβρῶς ὦ Μοῦσα!
Ἡ γκίνια μου διὰ παντὸς ὤχετο ἀπιοῦσα
καὶ ἄρχεται περίοδος περιπαθῶν ἐρώτων
καθ' ἣν ἡ γοητεία μου θὰ προκαλέση κρότον.
Ἡ ἀτυχία ἔπαυσεν κι' ἀπῆλθε πομπωδῶς
καὶ γέγονα τὸ ἴνδαλμα περικαλλοῦς διδοῦς
ἅτις καὶ μὲ ἠγάπησεν σφοδρῶς μετὰ ἐλπίδων
πρὸς θλῖψιν ἀκατάσκετον τῶν ἄλλων τῶν Ἀτθίδων.
Κἀγὼ γεραίρων πολλαπλῶς ἐπὶ τῷ γεγονότι
κι' ὡς γόης ἀκατάλυτος καὶ λαῦρος ὁπλονότι
μετὰ τῆς Μίς ἐβάδιζον προχθὲς ἀγκαζεμὰν
ἐνῶ τὰ ὄβλω ἔκραζον: «Λυπήσου μας, ἀμάν!
Λυπήσου μας, ὦ γόητα, καὶ βράδιον ἢ θᾶττον
εὐδόκησον καὶ χάρισον σωρείαν ἀσπασμάτων!»
Κἀγὼ σφοδρῶς συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς ἱκεσίας
κι' ὁρῶν Ἀθηναίας στρομβουλὰς καὶ ἄκρως θαυμασίας:
—"Ω Μίς κι' ὑμᾶς θὰ ἀσπασθῶ! ταῖς εἰ-
(πον μὲ χαρὰν
δι' ὃ καὶ σκημάτισατε τὴν σκετικὴν
(οὐράν!
Κι' ἰδὼν τὰς δίδας ἐκ καρᾶς παραλη-
(ρούσας πλέον
κι' ἐν ὄψει γὰρ περιπαθῶν καὶ θαυμα-
(στῶν θηλέων,
ἠρξάμην λαύρους ἀσπασμοὺς καὶ ἐν-
(θέρμους ἐναλλάξ,
ὅτε ἐκείνην τὴν στιγμὴν... ἐξύπνησον
ὁ βλάξ!
Ἐξύπνησον, ἀλλοίμονον! μὲ γόητος
(τὴν ρωμὴν
καὶ εἶδαν ὅτι... ξέσκεπος ὁ τάλας ἐ-
(κοιμώμην!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στὰ σαραντάχρονα τοῦ Πέτρου Κυριακοῦ, ποὺ γιορτάστηκαν μὲ κοσμοσυρροὴ στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ὁ Μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται», ποὺ προλόγισε τὴν παράστασι, ἔκανε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀποκάλυψι:

Ὁ Πέτρος Κυριακὸς ἔκαμε τὴν πρώτη του ἐπίσημη ἐμφάνισι στὴ σκηνὴ ὡς τενόρος στὴν ὀπερέττα «Μαμζὲλ Νιτούς». Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἶπε, δὲν ἦταν... ἀφελής, ἐγκατέλειψε πολὺ γρήγορα τὴν εἰδικότητα αὐτή.

Λίγα χρόνια πρὶν ἀνεβῆ στὴ σκηνὴ ὁ Κυριακὸς ἀπὸ τὸ τσαγκάρικο Τορταγάνη, στὸ Μεταξουργεῖο, ἀπ' ὅπου καὶ ξεκίνησε, ἐργάστηκε ὡς τραγουδιστὴς τοῦ καραγκιοζοπαίχτη Μόλλα καὶ κατόπιν ἔπαιζε στὴν παντομίμα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες δημιουργίες τοῦ Κυριακοῦ στὴν ἐπιθεώρησι, ἦταν τὸ περίφημο «Γιαπί» τοῦ Μωραϊτίνη.

— Τὸ ἔργο τοῦ θεάτρου «Μουσούρη», «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς "Αννας Φράνκ», ποὺ συμπλήρωσε 325 παραστάσεις — μοναδικὸ ρεκόρ στὸ ἑλληνικὸ θέατρο — εἶχε καὶ μιὰ ἀπροσδιόπτη δαπάνη: Πρόκειται γιὰ τὸ κέικ τοῦ ἔργου, ποὺ τρῶνε οἱ ἠθοποιοὶ στὴ δεύτερη πρᾶξι.

Κατὰ τὴ διάρκεια, λοιπόν, τῶν 325 αὐτῶν παραστάσεων, οἱ ἠθοποιοὶ ἔφαγαν ἐπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου 110 ὁκάδες κέϊκ!

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θίασο Λογοθετίδη, ποὺ φεύγει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὴν Ἀμερική, θὰ μεταβῆ ἐπίσης ἐκεῖ γιὰ σειρὰ παραστάσεων τὸ Σεπτέμβριο καὶ ὁ θίασος Κώτινόνη Βαλάκου. Ἡ περιοδεία τοῦ θιάσου Μουσούρη θὰ εἶναι δεκαήμερος μὲ ρεπερτόριο δύο μόνο ἔργων, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς "Αννας Φράνκ».

— Ἡ μεγάλη δημιουργία τῆς Λιλῆς Μπερδέ, ποὺ ἔκαμε τόση ἐντύπωσι στὴν τηλεόρασι, —πρόκειται γιὰ τὴν Ἱστορία μιᾶς ὀπισθοδρόμησης—γίνεται τώρα ἑλληνικὸ τραγούδι, σὲ ρυθμὸ ἐξωτικῆς μουσικῆς, ποὺ ἔγραψε ὁ μαέστρος Μιχ. Σουγιούλ.

— Στὸ μεγάλο διαγωνισμὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ γιὰ τὴν καλύτερη ἑλληνικὴ φωνή, συγκεντρώνουν τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας τρεῖς μαθήτριες τῆς Δανάης, οἱ: Ἀντζελα Νάκου, Ζωὴ Μάγγου καὶ Μαριάννα Χατζοπούλου.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μικρούλα Μαριάννα, δυὸ ἀκόμη καινούργιες σολίστ τοῦ χοροῦ θὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους τὸ καλοκαίρι: Ἡ Σάσα Μπόσση, ποὺ ἔλειπε στὸ ἐξωτερικό, μ' ἕνα ἑλληνικὸ χορό, καὶ ἡ Νάνου, γνωστὴ ἀπὸ τὸ θέατρο «Ἀκροπόλ» μ' ἕνα ἀφρικανικὸ χορό.

— Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐπίδειξι τῆς σχολῆς Ζουρούδη, ποὺ θὰ δοθῆ τὴν Κυριακὴ 9 Ἰουνίου στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», θὰ λάδουν μέρος 110 χορευτὲς καὶ χορεύτριες.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει 7 χορευτικὰ σκέτς διαρκείας, ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ κ. Πετροπουλάκης. Ὁ ἴδιος ἀκόμη ἐφιλοτέχνησε τὰ σκηνικὰ καὶ τὰ κοστούμια τῆς παράστασεως.

"Ενα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ σκέτς θὰ εἶναι ἡ «Μονμάρτρη», μία ἀξιολογη δημιουργία τῆς Ἀλέκας Νικολαΐδου, στὴν ὁποία θὰ ἐμφανίζωνται στὴ σκηνὴ μεγάλα καταστήματα τῆς Μονμάρτρης, ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν ὁποίων θὰ ζωντανεύουν καὶ θὰ χορεύουν οἱ κοῦκλες.

— Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Λάουρα, στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καινούργιου τραγουδιοῦ της «Φούστα κλαδωτή», ἐμφανίζεται μὲ τὸ ταιγγάνικο κοστούμι τῆς ταινίας, ποὺ τῆς χάρισε ἡ «Φίνος Φίλμ», μετὰ τὸ γύρισμα.

— Τὸ γνωστὸ χορευτικὸ ζευγάρι Δρόσος καὶ Τάντα ἑτοιμάζει ἕνα νέο ἀρχαϊκὸ χορό μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ νικητῆ», ποὺ θὰ τὸν παρουσιάσῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἰούνιο στὴν Ἐλλάδα.

— Ὁ Κουβανέζος μαέστρος Περὲζ Πράδο, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήση ἀπὸ ἐδῶ.

Μὲ ξενεγὸ πάντα τὸ συνάδελφό του Γιῶργο Μυρογιάννη, διέτρεξε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πολλὲς χιλιάδες χιλιόμετρα γιὰ νὰ ἐπισκεφτῆ τὰ πιὸ γραφικὰ ἑλληνικὰ χωριά.

— Ἡ Λιμπανέζα χορεύτρια Ζουζαΐλα, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ δῶ καὶ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἡ πρώτη ξένη καλλιτέχνις, ποὺ δὲ μιλάει παρὰ μόνο τὴ γλῶσσα της κι' ἔτσι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ συνεννοῆται μὲ νοήματα.

— Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἀξιόλογες ἀτραξιόν, ποὺ θὰ ἰδοῦμε τὸ καλοκαίρι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀθηναϊκὰ ἀναψυκτήρια, θὰ εἶναι ὁ «ἄνθρωπος — βάτραχος»!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σὰν ἄλλες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Τὸ τέλος ἑνὸς ἀστείου

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐβλήτταμε τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο στὴν ἔξοχὴ κι' ἂν δὲν ἤτανε ὁ τετραπέρατος κ. Πολυφρύδης νὰ μᾶς διασκεδάζῃ μὲ τὶς ἐμπνεύσεις του, θὰ εἴχαμε φύγει ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες. Εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φρόντιζε ν' ἀνανεώνη διαρκῶς τὸ ἐνδιαφέρον μας μὲ τὸ ἐφευρετικό του πνεῦμα, μὲ τ' ἀστεῖα, μὲ τὰ παιχνίδια, μὲ τὶς φάρσες του.

Ὁ κ. Πολυφρύδης ἦταν ἕνας πολὺ εὔθυμος τύπος, γελαστός, ἐξυπνος καὶ μαρκάρισε ἀμέσως μόλις ἔφτασε, τὸ θῦμα του. Πολλοὶ ἐξυπνοι τὸχουν αὐτό, νὰ μαρκάρουν ἕναν ἄνθρωπο —τὸν πιὸ ἀγαθὸ τῆς συντροφιᾶς— καὶ ν' ἀντλοῦν ἀπὸ αὐτὸν τὸ κέφι καὶ τὰ γέλια τῆς παρέας. "Ετσι, στὰ γρήγορα, ὁ κ. Πολυφρύδης ἀνακάλυψε μὲ τὸ διαπεραστικό του μάτι τὸν σιωπηλὸ κ. Φασόλα, ποὺ ὡς τότε τὸν περνούσαμε γι' ἄνθρωπο ἁβαρύ, γιατὶ τὸν θλέπαμε πάντα σοβαρό, πότε νὰ ρεμβάζῃ μόνος, πότε νὰ σκύβῃ ἐπάνω σ' ἕνα βιβλίο — ὅμως ὁ κ. Πολυφρύδης, μόλις εἶχε τὴν πρώτη ἐπαφὴ μαζί του καὶ κουβέντιασε λιγάκι, ἤλθε καὶ μᾶς ἀνάγγειλε μὲ γέλια:

— Ἀνακάλυψα... μεταλλεῖο!

— Τί μεταλλεῖο;

— Μεταλλεῖο γέλιου, μᾶς εἶπε καὶ μᾶς φιθύρισε σιγανὰ τὸ ὄνομά του. Μεγάλο φώνιο, ἀφῆστε τα, θὰ περάσουμε φίνα μ' αὐτόν. Εἶναι ὁ καθὼς βλάκας μὲ περικεφαλαία κι' ἔχει μεγάλο καῦμὸ μὲ τὶς γυναῖκες. Τ' ὄνειρό του εἶναι ἕνα καὶ μοναδικό: Νὰ βρῆ τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του καὶ νὰ τὴν ἐρωτευτῆ μὲ πάθος!..

Ἡ παρέα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Σοβαρά;

— Σοβαρώτατα! Εἶναι αἰσθηματίας κι' ἐρωτοπαθὴς! Νά, μὰ τὸ Θεό, σᾶς λέω, σωστὸς Δὸν Κιχώτης τοῦ ἔρωτα. Ποιά ἀπ' τὶς κυρίες θ' ἀναλάβῃ τὸ ρόλο τῆς Δουλτσινέας, γιὰ νὰ σπάσουμε κέφι;

Οἱ κυρίες τῆς συντροφιᾶς γελάσανε, ἀλλὰ διστάζαν. Πετάχτηκε, ὅμως, ἡ κ. Ζαννέτ, μιὰ παχουλούστικη καὶ στρουμπουλούτσικη ἀποτυχημένη θεατρίνα, ποὺ εἶχε ἀραδιωνιαστῆ καμιὰ δεκαριὰ φορὲς —ἔλεγε τὸ κουτσομπολιὸ— μὰ ἄλλαξε κάμποσους συζύγους, νόμιμους καὶ παρανόμους καὶ τώρα διατελοῦσε ὑπὸ τὴν προστασία ἑνὸς παραλῆ γεροξεκούτη, ποὺ τῆς τραδοῦσε τὰ ἔξοδα κι' ἐρχόταν κάθε Σάββατο νὰ δρέψῃ (κατὰ δύναμιν) τὰ ἄνθη τῆς εὐνομοσύνης της. Περιττὸ νὰ πῶ ὅτι τὶς ἄλλες μέρες τῆς βδομάδας δὲν τὶς περνοῦσε οὔτε μὲ ἀργία οὔτε μὲ νηστεία.

Μόλις εἶδε τὴν προθυμία της ὁ κ. Πολυφρύδης, ἀστραψαν τὰ μάτια του:

— Ἀναλαμβάνετε ἐσεῖς;

— Ἀναλαμβάνω εὐχαρίστως! εἶπε ἐκείνη.

— Μπράβο! Εἴσαστε, λοιπόν, ἡ πιὸ κατάλληλη, γιατὶ καὶ ὁμορφιὰ ἔχετε καὶ ταλέντο καὶ θέλγητρα ἐν ἀφθονία!... εἶπε ὁ κ. Πολυφρύδης καὶ μᾶς ἔκλεισε τὸ μάτι.

Τὸ σχέδιο ἦταν τοῦτο: Θὰ ζύγωνε ἡ Ζαννὲτ τὸν κ. Φασόλα, θὰ τοῦ ἀνάβε τὸν ἔρωτα κι' ὕστερα θὰ παρουσιαζόταν ὁ ἴδιος γιὰ ἀντεραστὴς καὶ θὰ διεκδικοῦσε τὴν καρδιά της.

— Ἔχει νὰ γίνῃ τρελλὸ γέλιο! ἔλεγε ὁ φαρσὲρ καὶ ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια.

Κι' ὅλη ἡ παρέα συμφωνοῦσε:

— Θὰ σπάσουμε κέφι!

— Θὰ γελάσουμε!

Νάτο, λοιπόν, ποὺ ὁ τετραπέρατος κ. Πολυφρύδης μᾶς ζωντάνεψε, ὅλους, μέσα σὲ δυὸ μονάχα μέρες καὶ δημιούργησε ἀπὸ τὸ τίποτα μιὰ σπαρταριστὴ ἱστορία γεμάτη ἐνδιαφέρον διώχνοντας μακρυὰ κάθε ὑποψία πλήξεως. Ἡ Ζαννὲτ κολακεύτηκε τρομερά, γιατὶ ἔγινε ξαφνικὰ προσωπικότητα τῆς συντροφιᾶς κι' ἀνάλαβε μὲ ζέστα τὸ ρόλο ποὺ τῆς ἀνατέθηκε.

Ἡ ἐπιτυχία της πραγματικὰ ἦταν ραγδαία. Ἡ προσφορὰ τοῦ ἔρωτά της ἔπεσε σὰν καλοκαιρινὴ βροχὴ σὲ διψασμένη γῆ κι' ἡ καρδιὰ τοῦ δύστυχου κ. Φασόλα δέχτηκε τὸ ἀναπάντεχο τοῦτο δῶρο μὲ προθυμία ἀκατάσχετη. Ἡ τεχο τοῦτο δῶρο μὲ προθυμία ἀκατάσχετη. Ἡ πρώτη κροῦσι ἔγινε μὲ κάποιο βιβλίο ποὺ τοῦ ζήτησε καὶ μ' ἕνα τετ - α - τὲτ ποὺ ἀκολούθησε γεμᾶτο μαὶτὲς παρατεταμένες, παύσεις, κουβέντες γιὰ ἔρωτες ἰδανικούς.

— Ἄχ δυστυχῶς... τοῦ ἔλεγε ἐκείνη. "Ολοι οἱ ἄντρες εἶναι ἄπιστοι.

— "Οχι ὅλοι! "Οχι ὅλοι!

— "Ολοι! "Ολοι!... ἐπέμενε ἐκείνη.

— "Οχι ὅλοι! ἐπέμενε ὁ κ. Φασόλας. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐξαιρέσεις.

Καὶ τὴν κυττοῦσε μὲ μάτι ξελιγωμένο.

— Ἐρωτευτήκατε ποτέ;

— Ποτέ! Δὲν βρῆκα ἀκόμα τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου.

— Ἐγώ, ἀλλοίμονο, κάποτε ἐρωτεύτηκα. Καὶ ἀπογοητεύτηκα. "Ολοι οἱ ἄντρες εἶναι ἄπιστοι!

Ὁ κ. Φασόλας ὀρκιζόταν:

— "Οχι ὅλοι! "Οχι ὅλοι!..

Καὶ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ τέτοια ἔκφρασι ἠλιθιότητος, ὥστε τὴν ἐπομένη, ποὺ τὸ πάθος τὴν κ. Ζαννὲτ καὶ θὰ τὸν προκαλοῦσε... σὲ μονομαχία!

"Ετσι κι' ἔγινε. "Ενα ἀπόγεμα, καθὼς εἶχε κατέβει φρέσκος φρέσκος ἀπ' τὸ δωμάτιό του ὁ κ. Φασόλας κι' ἔψαχνε γύρω νὰ βρῆ τὴ Δουλτσινέα του, τὸν παίρνει ἰδιαιτέρως ὁ κ. Πολυφρύδης.

— Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω κ. Φασόλα... τοῦ λέει πολὺ σοβαρός.

— Τί συμβαίνει; ἀπόρησε ὁ κ. Φασόλας.

— Μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε λιγάκι ἰδιαιτέρως;

— Πῶς... εὐχαρίστως.

Καθίσανε σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ κ. Φασόλας ἔκανε νὰ παραγγείλη καφεδάκια ἀλλὰ ὁ ἄλλος τὸν σταμάτησε:

— Δὲ θέλω καφέ. Θέλω ν' ἀφίσης ἥσυχη τὴ Ζαννέτ!...

Ὁ κ. Φασόλας ἔγινε κατακόκκινος σὰν παντζάρι. Ξεροκατάπιε καὶ ρώτησε:

— Τί συμβαίνει μὲ τὴ Ζαννέτ;

— Τὴν ἀγαπῶ!

Ὁ κ. Φασόλας τώρα κιτρίνισε. "Ετρεμαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του.

— Τί; ἔκανε μὲ φωνὴ πνιγμένη.

—Τὴν ἀγαπῶ κι' ἂν δὲν τὴν ἀφίσης ἥσυχη, θὰ σκοτωθοῦμε. Ἀκοῦς; "Αλλο λύσι δὲν ὑπάρχει! Θὰ σοῦ στείλω τοὺς μάρτυρές μου νὰ μονομαχήσουμε!...

Γουρλώσαν καὶ πετάξανε φωτιὲς τὰ μάτια τοῦ κ. Φασόλα.

—Ἐγώ, ἀλλοίμονο, κάποτε ἐρωτεύτηκα καὶ ἀπογοητεύθηκα... ἔλεγε ἡ Ζαννέτ.

Δυὸ βδομάδες κυλῆσαν ἔτσι, πολλὰ τὲτ -ἀ- τὲτ καὶ ραντεβοῦ μεσολάβησαν μὲ τὴν κ. Ζαννὲτ καὶ τώρα ὁ κ. Φασόλας βρέθηκε φλογερὰ ἐρωτευμένος.

— Κούκλα μου! Κούκλα μου! τῆς ἔλεγε καὶ ἀλλοιθώριζε.

— Μ' ἀγαπᾶς ὁληθινά;

— Τρελλαίνομαι! Εἶσαι ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου!

Τὸ πρᾶγμα, λοιπόν, ὡρίμασε γιὰ τὴν παρέμβασι τοῦ κ. Πολυφρύδη. Ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀστείου του, εἶχε εἰδοποιήσει τὴν παρέα ὅτι θὰ παρουσιαζόταν στὸν κ. Φασόλα, θὰ τοὺλεγε ὅτι κι' αὐτὸς ἀγαπάει μὲ

— "Ατιμε! "Υπουλε ἄνθρωπε! βρυχήθηκε. Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ μονομαχῶ, ἀλλὰ θὰ... σὲ φάω ζωντανόν!...

Καὶ μ' ἕνα τίναγμα χύμηξε ἀπάνω του. τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἔδωσε ἀστραπιαίαι μερικὲς γροθιὲς τόσο φοβερές, ποὺ ὁ ἀστεῖος μας κυλίστηκε χάμω, κυλίστηκε ἀπὸ πάνω του κι' ὁ κ. Φασόλας κατὶ τοῦ δάγκωσε τὸ αὐτὶ τόσο δυνατὰ ποὺ ὁ ἄλλος τσίριξε:

— Βοήθεια!...

"Ετσι, χωρὶς γέλια τέλειωσε τὸ ἀστεῖο. Ἀλλὰ τὸ πιὸ νόστιμο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ φινάλε. Σ' ἕνα μῆνα ὁ κ. Φασόλας μᾶς καλοῦσε στοὺς γάμους του μὲ τὴ Ζαννέτ. Γιατί, ὅπως ἀποδείχτηκε στὸ τέλος, ἦταν πλουσιώτατος κι' ἡ ἐλαφρὴ ἐκείνη ὑπαρξὶ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ἐξακολουθῆ νὰ τὸν παίρνῃ στὸ φιλό.

Δ. ΨΑΘΑΣ

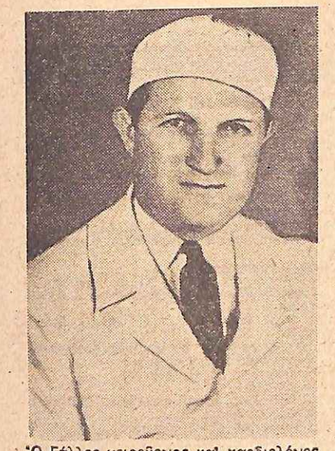

Ὁ Γάλλος χειρουργος καὶ καρδιολόγος Μαρσὼ Σερβὲλ

ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ
ΕΝΑΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ ΣΜΗΝΙΑΣ

Ἡ καταπληκτικὴ ἐγχείρησι, ποὺ ἔκανε ἕνας Γάλλος καρδιολόγος

—Σώθηκα ἀπὸ ἕνα θαῦμα τῆς ἐπιστήμης!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνας νεαρὸς Γάλλος σμηνίας, ὁ Ραὺμὸν Ντελωναί, μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ συγκίνησι, πληροφορεῖ τοὺς γνωστούς του, ποὺ ἤξεραν ἀπὸ καιρὸ τὴν τραγικὴ ἱστορία του, γιὰ τὴν καταπληκτικὴ ἐγχείρισι ποὺ τὸν ἔκανε «νὰ ἔχη μιὰ ἀορτή, ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος». Οἱ ὑγιεῖς ἄνθρωποι δὲν καταλαβαίνουν, βέβαια, τὴ σημασία τῆς εὐτυχίας, ποὺ ἔχει τώρα ὁ νεαρὸς αὐτὸς Γάλλος ἀεροπόρος. Ὁ Ραὺμὸν Ντελωναί, ἐπὶ ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, ζοῦσε μὲ μιὰ ἀορτή, ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδύνευε νὰ «σκάση». Ἐργαζόταν, περπατοῦσε, κοιμόταν, ἔτρωγε, μὲ τὸ θάνατο στὸ στῆθος. Καὶ κάθε τόσο, ὁ θάνατος τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὴν παρουσία του: τώρα μὲ ἕνα ὀξὺ πόνο στὰ πλευρά, ἔπειτα μὲ μιὰ ἁπλὴ ζάλη, τέλος μερικὲς φορὲς μὲ κρίσεις συγκοπῆς ἢ ἀσφυξίας.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ Ντελωναὶ ἔλεγε: («Ἔφτασε τώρα τὸ τέλος μου»). Ὕστερα, ὅταν ἡ κρίσις περνοῦσε ἡ μοναδικὴ του παρηγοριὰ ἦταν νὰ προσθέτη: «Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ γλύτωσα». Γιατὶ ἤξερε καλά, πὼς τὸ μοιραῖο μποροῦσε νὰ ἔρθη ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἕνα μῆνα, ἕνα χρόνο... Καὶ θὰ ἐρχόταν ὁπωσδήποτε.

Αὐτὴ ἡ ἀγωνία τώρα τελείωσε ὁριστικὰ γιὰ τὸ Ραὺμὸν Ντελωναί. Μὲ μιὰ ἐγχείρησι, ποὺ ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ παγκόσμια ἰατρικὰ χρονικά, ἕνας συμπατριώτης του κορυφαίος καρδιολόγος, ὁ δόκτωρ Μαρσὼ Σερβέλ, τοῦ ἐπιδιώρθωσε τὴ χαλασμένη ἀορτή, ὅπως περίπου σ' ἕνα γκαράζ ἐπιδιορθώνουν ἕνα χαλασμένο λάστιχο αὐτοκινήτου.

Πραγματικά, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀρτηρία εἶχε πάθει κάτι ποὺ συμβαίνει καὶ στοὺς ἀεροθαλάμους τῶν αὐτοκινήτων. Ὁ Ντελωναί, ἀπὸ κάποιο του πέσιμο εἶχε σπάσει τρία πλευρὰ κι' ἕνα ἀπ' αὐτά, μπαίνοντας πρὸς τὰ μέσα, εἶχε πληγώσει τὴ θωρακικὴ ἀορτή.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πληγῆς ἦταν ἕνα «ἀνεύρυσμα». Μὲ τὸν ὅρο αὐτὸ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὀνομάζεται τὸ πλάτεμα τοῦ τοιχώματος τῆς ἀρτηρίας, ποὺ μὲ τὴν πίεσι τοῦ αἵματος παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ σχῆμα σακκούλας. Ἡ σακκούλα αὐτὴ ὁλοένα μεγαλώνει σὲ ὄγκο καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ νεαροῦ σμηνία εἶχε φτάσει στὸ μέγεθος αὐγοῦ.

Ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένες ἐξετάσεις διαπιστώθηκε στὸ μεγάλο στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο «Βάλντὲ Γκράς» τοῦ Παρισιοῦ, ἡ πάθησι τοῦ σμηνία, ποὺ σημειωτέον ἦταν μόνιμος στὴν ἀεροπορία, οἱ γιατροὶ τὸν ὅρισαν νὰ καταλάβη πὼς ἦταν ἕνας μελλοθάνατος. Μποροῦσε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, γιατὶ τὸ ἀνεύρυσμα θὰ κατέληγε σὲ σκάσιμο τῆς ἀορτῆς. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ στρατιωτικοὶ γιατροί, ἦταν νὰ τὸν βγάλουν ἀνίκανο γιὰ ἱπτάμενο καὶ νὰ μεταφερθῆ ἔτσι στὰ γραφεῖα.

Ὁ Ντελωναί, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ κι' εἶχε ἀποκτήσει δυὸ παιδάκια, τὸ πῆρε ἀπόφασι πὼς ἦταν ἕνας μελλοθάνατος μὲ ἀκαθόριστη ἀναστολὴ τῆς... ἐκτελέσεώς του, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνη νὰ διατηρῆ πάντα καὶ τὴ ψυχραιμία του. Ἡ ἀγωνία του ἦταν κάτι τὸ ἀνυπόφορο καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ μὴ τὴ δείχνη στὴ γυναίκα του, ποὺ ἦταν ἐξ ἴσου δυστυχισμένη.

Τώρα τελευταῖα, ὅμως, ἕνας γνωστός του τοῦ σύστησε νὰ πάη νὰ ἐξεταστῆ ἀπὸ τὸ διάσημο καρδιολόγο δόκτορα Μαρσὼ Σερβέλ, στὸ Παρίσι. Κι' ὁ γιατρὸς αὐτός, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε, τὸν πληροφόρησε πὼς ἴσως μποροῦσε νὰ τὸν κάνη καλά. Θὰ χρειαζόταν γι' αὐτὸ ἁπλῶς μιὰ ἐγχείρησι.

Γιὰ νὰ γίνη ὅμως αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι, ποὺ θὰ ἦταν ἡ πρώτη στὸν κόσμο, ὁ δόκτωρ Σερβὲλ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν κάνη δοκιμαστικὰ πολλὲς φορὲς σὲ σκυλιά. Μονάχα ἔτσι, θὰ μάθαινε κι' ὁ ἴδιος πῶς ἔπρεπε νὰ κάνη αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι, ὥστε νὰ πετύχη.

Ἐγχείρησι γιὰ ἐπιδιόρθωσι μιᾶς ἀορτῆς μὲ ἀντικατάστασι τοῦ ἀρρώστου μέρους ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη ἢ ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο μέρος νεκροῦ ἀνθρώπου, δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γινόταν. Ἡ ἐγχείρησι ποὺ θὰ ἔκανε ὁ δόκτωρ Σερβὲλ εἶχε ἄλλοῦ τὴ δυσκολία της: τὸ ἀνεύρυσμα βρισκόταν στὴν καμπύλη τῆς θωρακικῆς ἀορτῆς, ἀνάμεσα στὴν καρδιὰ καὶ στὶς διακλαδώσεις τῶν ἀγγείων ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ αἷμα τὸ νωτιαῖο μυελό.

Οἱ ἐγχειρήσεις σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ εἶχαν γίνει στὸ παρελθόν, εἶχαν πάντα γιὰ τὸν ἄρρωστο ἕνα ἀκοιλὸ ἀντάλλαγμα. Τοῦ γλύτωναν τὴ ζωή, ἀλλὰ τὸν ἄφιναν παράλυτο στὰ πόδια. Τὸ κατόρθωμα, λοιπόν, τοῦ δόκτορος Σερβέλ, θὰ ἦταν ἀκριβῶς αὐτό: νὰ σώση τὸ σμηνία κι' ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ἀπὸ τὴν παράλυσι.

Ὁ κορυφαῖος αὐτὸς γιατρὸς ἔστειλε, λοιπόν, στὸ σπίτι του τὸν Ντελωναὶ καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε πότε θὰ γινόταν ἡ ἐγχείρησι — ἂν γινόταν βέβαια γιατὶ αὐτὸ θὰ ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν δοκιμαστικῶν ἐγχειρήσεων σὲ σκυλιά, ποὺ θὰ γίνονταν προηγουμένως.

Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ σμηνίας πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ δόκτορα Σερβέλ, ποὺ τοῦ εἶπε:

—Ἐλᾶτε στὴ κλινική μου τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα. Θὰ σᾶς σώω.

Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ σκυλιὰ ποὺ εἶχε ἐγχειρήσει δοκιμαστικὰ ὁ γιατρός, ἕνα λυκόσκυλο, δὲν εἶχε μείνει παράλυτο. Εἶχε ξαναρχίσει νὰ περπατᾶ καὶ νὰ τρέχη. Ὁ Ντελωναὶ μποροῦσε τώρα νὰ ξαπλωθῆ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι.

Ἡ ἐγχείρησι ἔγινε καὶ βάσταξε ὀχτὼ μισὴ ὧρες. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ περίμενε ὁ δόκτωρ Σεβέλ. Ὁ Ντελωναὶ βγῆκε ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὴν κλινικὴ ὁλότελα ὑγιής. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, εἶνε ἕνα ἐξωτερικὸ σημάδι: μιὰ λεπτὴ σὺλλ σὰν κοκκινωπὴ νοσμμὴ μήκους σαραντεπτὰ ἑκατοστῶν, ποὺ πιάνει ἀπὸ τὸ στέρνο καὶ καταλήγει στὴ ραχοκοκκαλιά.

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ Γάλλου καρδιολόγου ἔβρασε τὴν ἐλπίδα σὲ πολλοὺς καρδιοπαθεῖς, ποὺ ἡ περίπτωσί τους ἦταν ὡς τώρα «ἀπαγορευμένος χῶρος» γιὰ τὴ χυστέρι.

"Οπως ὁ νεαρὸς σμηνίας, ἔτσι κι' αὐτοὶ θὰ πάψουν νὰ εἶναι πιὰ μελλοθάνατοι.

✪✪

Τὸν ἔπαιρνε ὁ ἀέρας!

Σ' ἕνα δικαστήριο τῆς Οὐάσιγκτον δικαζότανε τελευταίως κάποιος Β. Τόμπσον, κατηγορούμενος ὅτι κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους μεθυσμένος. Στὴν ἀπολογία του λοιπὸν παραδέχτηκε ὅτι περπατοῦσε τρεκλίζοντας καὶ παραπατῶντας, ἀλλὰ τὰ ἀπέδωσε... στὸ δυνατὸ ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε, καὶ στὸ μικρὸ βάρος του (ζυγίζει μόνο 50 κιλά)! Τὸ δικαστήριο ἀμφέβαλε καὶ τὸν ἀθώωσε.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
ποὺ ἄλλαξαν ἀδικαιολόγητα τὸ ὄνομά τους

ΔΕΝ ξέρω ἂν ὑπάρχη ἄλλη πρωτεύουσα κράτους ἀνεξάρτητου, ποὺ νὰ παρουσιάζη τόσα ξένα ὀνόματα στοὺς κεντρικούς της δρόμους, ὅσα ἡ Ἀθήνα. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ αὐτὸς ὁ παλαιότατος καὶ ἱστορικὸς δρόμος, ἡ ὁδὸς Σταδίου, ἔφερε τὸ ὄνομα ἑνὸς ξένου πολιτικοῦ. Ἡ τιμὴ μάλιστα πρὸς τὸν ξένο πρωθυπουργὸ εἶχε γίνει ἐνόσω ἦταν ἀκόμη στὴν ἐνεργὸ πολιτική, ὥστε δὲν ὑπῆρχε οὔτε κἂν ἡ βεβαιότητα γιὰ τὴν μέχρι τέλους φιλελληνικὴ δράσι του.

Καὶ ἡ πορεία τῶν γεγονότων ἔδειξε τὸ «ἐπισφαλὲς» τῆς φιλελληνικότητος τοῦ τιμηθέντος καὶ τὸ «ἀσφαλὲς» τῆς ἀφελείας ἐκείνων, ποὺ εἰσηγήθηκαν τὴ μετονομασία τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτὸς ὁ δρόμος, ποὺ ἄλλαξε ὄνομα τὰ τελευταῖα χρόνια. Καὶ ἄλλοι κεντρικώτατοι καὶ ἱστορικοὶ δρόμοι τῆς Ἀθήνας ξαναβαφτίστηκαν μὲ ξενικὰ ὀνόματα (Μακένζυ Κίγκ, Γιὰν Σμάτς, Ροὺζβελτ, κλπ.), τὰ ὁποῖα τὰ 90% τῶν Ἑλλήνων ὄχι μόνο δὲν γνωρίζουν ποιούς ἀντιπροσωπεύουν, ἀλλὰ κι' οὔτε μποροῦν νὰ τὰ... προφέρουν.

Τουλάχιστον οἱ παλαιότεροι, ὅταν πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα, ἄλλαξαν τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ Μουσῶν καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Σερβίας Καραγιώργη — ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ μέλος τῆς φιλικῆς Ἑταιρείας — ἐφρόντισαν δίπλα στὸ ἐπώνυμο νὰ βάλουν κι' ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένο («τῆς Σερβίας»), γιὰ νὰ ξέρουν τουλάχιστον οἱ «ἐπιγιγνόμενοι» περὶ τίνος πρόκειται...

Στὶν μετονομασίες ὅμως ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἁρμόδιοι δὲν πῆραν οὔτε κἂν αὐτὴ τὴ φροντίδα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι πὼς δὲν ἀλλάξαν τὰ ὀνόματα τυχαίων δρόμων, ἀλλὰ ἐκείνων ποὺ εἶχαν ὀνόματα ἱστορικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει συνδεθῆ ἡ ἀρχαία καὶ ἡ νεώτερη Ἑλλάδα.

Ἡ ὁδὸς Ἀκαδημίας εἶχε ἕνα ὄνομα γνωστὸ καὶ συνδεδεμένο μὲ τὴν ἀρχαία καὶ τὴ νέα Ἀθήνα. Ἐπὶ ἕναν αἰῶνα τὴν εἶχαν συνηθίσει οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸ ὄνομα αὐτό. Μετονομάστηκε ὅμως σὲ ὁδὸ Φραγκλίνου Ροὺζβελτ. Καὶ ὁ ἐλάχιστα σοβαρὸς ἐπιχειρηματίας μετονομασίας τὸ ἔγραφε ἐπὶ τὸ ἀγγλοαμερικανικώτερο: Φραγκλὶν Ροοζεβέλτ.

Ἡ ὁδὸς Βουκουρεστίου, ἡ ὁποία εἶχε συνδεθῆ μὲ τὴν ὑπογραφὴ στὸ Βουκουρέστι τῆς ὁμώνυμης συνθήκης, μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους (1913) ποὺ διπλασίασαν τὴν Ἑλλάδα, παραχώρησε τὸ ὄνομά της στὸ Νοτιαφρικανὸ πρωθυπουργὸ Γιὰν Σμάτς.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀθηναϊκὸ βουνό, ὁ Λυκαβηττός, εἶχε ἕνα δρόμο μὲ τὸ ὄνομά του, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὴν ἴδια περίπου καμπὴ μὲ τὸ παλιὸ μονοπάτι, ποὺ ἀνέβαινε στὸ βουνό. Καὶ τὸ δρόμο αὐτὸν τὸν κόψαμε στὰ δύο, γιὰ νὰ δώσουμε τὸ κεντρικὸ μέρος του στὸν Καναδὸ πρωθυπουργὸ Μακένζυ Κίγκ.

Ἡ ὁδὸς Βουλῆς, ποὺ θὰ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ διατηρηθῆ ὡς τοπωνυμικὸ γιὰ νὰ θυμίζη τὴν παλιὰ Βουλή, ποὺ εἶχε συνδεθῆ μὲ τόσα ἱστορικὰ γεγονότα τῆς νεώτερης Ἑλλάδος, μετονομάστηκε σὲ ὁδὸ Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία — ποὺ μᾶς εἶχε, τουλάχιστον, βοηθήσει στὴν Κατοχὴ μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ ἔστελνε — τὸ μοναδικὸ κράτος ποὺ φιγουράρει στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους. Ὑπάρχουν τὰ ὀνόματα καὶ ἄλλων κρατῶν. Καὶ ἂς μὴν ἐκπλαγοῦν, ὅσοι διαβάζουν τὸ σημείωμα αὐτό, ἂν πληροφορηθοῦν ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁδὸς... Ἀλβανίας, στὴ συνοικία Κολωνοῦ!

Δὲν ὑπολείπεται παρὰ νὰ βάλωμε σὲ κεντρικοὺς δρόμους τὰ ὀνόματα καὶ μερικῶν ἄλλων «προσφιλῶν» γειτόνων...

★

Ὀνόματα φίλων τῆς Ἑλλάδος, ποὺ εἶχαν προσφέρει ὑπηρεσίες στὸν τόπο, ἔμπαιναν καὶ τὰ παλαιότερα χρόνια στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Καὶ πρῶτα πρῶτα τῶν φιλελλήνων, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21 καὶ ποὺ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν προσφέρει καὶ τὴ ζωή τους γιὰ τὴν ἐλευθερία. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε σκεφτῆ νὰ παραμερίση τὰ καθιερωμένα ὀνόματα τοποθεσιῶν καὶ δρόμων καὶ νὰ τ' ἀντικαταστήση μὲ τὸ ὄνομα τοῦ τιμωμένου.

Τὰ πρῶτα, μάλιστα, χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ τόπου, τὰ ἐπέφευγαν νὰ δίνουν στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας ὀνόματα συγχρόνων ἀνδρῶν. Προτιμοῦσαν νὰ παίρνουν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα ἢ ν' ἀφίνουν τὰ παλιὰ τοπωνυμικά, ὅπως ἡ ὁδὸς Λέκκα, ἡ ὁδὸς Βορέα, ἡ ὁδὸς Καλαμιώτη κλπ. Ἡ μόνη ἐξαίρεσι ποὺ εἶχε γίνει ἦταν γιὰ τὸ Μιαούλη καὶ τὸν Καραϊσκάκη, ποὺ ἔδωσαν τὰ ὀνόματά τους στοὺς δύο δρόμους, ποὺ τοὺς καταλήγουν στὴν πλατεία τοῦ Ψυρρῆ, ἡ ὁποία ὠνομάστηκε «πλατεία τῶν Ἡρώων», γιὰ νὰ τιμήσουν ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως.

Κάτι ἀνάλογο ἔγινε καὶ μὲ τὴν ὁδὸ φιλελλήνων, ποὺ ἀφιερώθηκε σὲ ὅλους τοὺς ξένους φιλέλληνες ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὸν ἀγῶνα.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ δίνουν στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους τὰ ὀνόματα ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐπιφανῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων. Καὶ τὰ ἔδιναν κατὰ κανόνα στοὺς καινούργιους δρόμους, ποὺ ἀνοιγόντουσαν μὲ τὴν ἐπέκτασι τῆς πόλεως.

Ἡ τάξι αὐτὴ εἶχε τηρηθῆ καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια. Καὶ ὅταν, μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, θέλησαν νὰ τιμήσουν τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Γαλλίας Γεώργιο Κλεμανσὼ καὶ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας Λόϋδ Τζώρτζ, δὲν ἐπῆραν οὔτε τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, οὔτε τὴν ὁδὸ Σταδίου, οὔτε κανένα ἄλλο κεντρικὸ δρόμο. Ἔδωκαν τὰ ὀνόματα τοῦ Κλεμανσὼ καὶ τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ σὲ δύο δρόμους στὸ Δουργούτι. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ πολιτικοὶ ἦταν πραγματικοὶ φιλέλληνες καὶ ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες στὴ δημιουργία τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπὶ δικτατορίας Μεταξᾶ (1940) ἕνας μεγάλος δρόμος τῆς Ἀθήνας, ἡ ὁδὸς Ἀκαδημίας, παραχώρησε τ' ὄνομά του στὸν τότε πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς Φραγκλῖνο Ροὺζβελτ. Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ προηγούμενο συνεχίστηκε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος.

Τελευταῖα ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμα χειρότερο, σὲ μιὰ πλατεία ἀφιερωμένη, ἐπὶ ἕναν αἰῶνα, στὸν πατέρα τοῦ Ὄθωνα, τὸ φιλελληνικώτατο βασιλιᾶ τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκο, ποὺ εἶχε προσφέρει τόσα στὴν ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι καὶ κατόπι, τῆς ἀλλάξαμε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀφιερώσαμε σ' ἕνα δήμαρχο Ἀθηναίων, τὸν Κ. Κοτζιά, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη τ' ὄνομά του καὶ σὲ μιὰ ὡραία πλατεία, στοῦ Γκύζη.

Ἂν θεωροῦσαν ἀνεπαρκῆ γιὰ τὸν Κώστα Κοτζιᾶ τὴν πλατεία τοῦ Γκύζη, ἂς εὑρίσκαν ἕνα καλὸ δρόμο ἢ μιὰ μεγαλύτερη πλατεία ἀπὸ τὶς καινούργιες τῆς Ἀθήνας νὰ τοῦ τὴν ἀφιερώσουν.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ διορθωθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀτοπήματα, ποὺ ἔγιναν μετὰ τὸ 1940 εἰς βάρος τῆς ὀνοματοθεσίας τῶν κεντρικῶν δρόμων τῆς πρωτευούσης. Νὰ παύσουν οἱ ὑστερισμοὶ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης. Καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὰ παλιά τους ὀνόματα οἱ ὁδοὶ Ἀκαδημίας, Βουκουρεστίου, Λυκαβηττοῦ, Βουλῆς καὶ ἡ πλατεία τοῦ Λουδοβίκου. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἄλλωστε, ἐξακολουθοῦν νὰ τὶς λένε ὅπως τὶς ἤξεραν ἐπὶ τόσα χρόνια.

Εὔκολα βρίσκονται 4—5 δρόμοι τῆς Ἀθήνας, ἀνάμεσα στοὺς 4 χιλιάδες ποὺ ἔχουν σήμερα ὀνόματα, γιὰ νὰ τιμηθοῦν ὁ Φραγκλίνος Ροὺζβελτ, ὁ Μακένζυ Κίγκ, ὁ Γιὰν Σμάτς καὶ ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία.

Στὸ Δουργούτι, ποὺ θὰ ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλὲς συνοικίες τῆς Ἀθήνας, ὑπάρχουν τώρα στοὺς δρόμους τοὺ τὰ ὀνόματα πολλῶν φιλελλήνων. Ἂς προστεθοῦν κι' αὐτῶν, ποὺ ἀναφέραμε. Δὲν θὰ εἶναι διόλου ὑποτιμητικὸ γι' αὐτοὺς ἂν βρεθοῦν γειτονιὰ μὲ τὸν Κλεμανσὼ καὶ τὸ Λόϋδ Τζώρτζ.

Ὁ σημερινὸς Δήμαρχος Ἀθηναίων παραπονεῖται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνη ἔργα, γιατὶ ἔχουν ἀποστερήσει τὸ Δῆμο ἀπὸ τοὺς πόρους του. Γιὰ νὰ γίνη ὅμως ἡ ἐπανόρθωσι στὴν ὀνοματοθεσία τῶν δρόμων δὲν χρειάζονται χρήματα. Σχετικὴ πρωτοβουλία χρειάζεται καὶ μιὰ ἀπόφασι τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

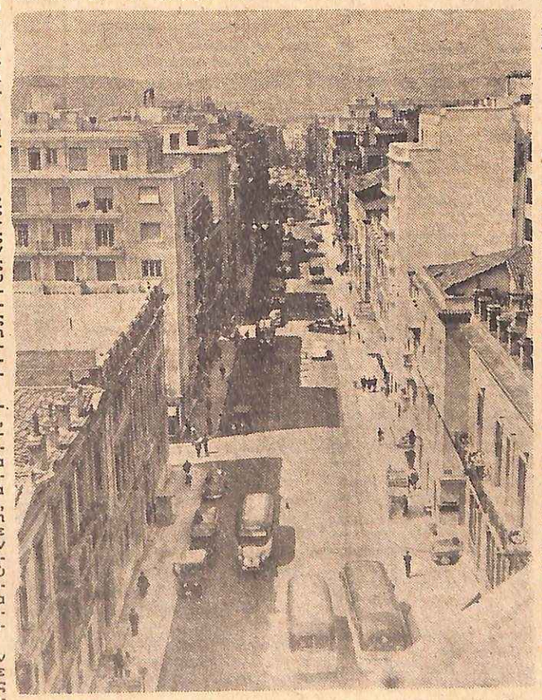

Ἡ ὁδὸς Ἀκαδημίας ποὺ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα αἰῶνα, ἄλλαξε ὄνομα.

✪✪

Γύρω ἀπ' τὴν ὀμπρέλα

Ἡ μόδα μᾶς παρουσιάζει στὶς φετεινὲς γυναικεῖες ὀμπρέλες ἕνα σωρὸ ἀλλόκοτες ἀλλὰ χαριτωμένες ἐπινοήσεις. Ἔκαμε π. χ. τὴν ἐμφάνισί της — καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία — μιὰ ὀμπρέλα ἀπὸ φιλέ, πλεγμένο μὲ μαῦρη καὶ ἀσημένια κλωστή. Στὴν κορυφή της ἔχει στημένο ἕνα ἀσημένιο τριαντάφυλλο κι' ἡ λαβή της εἶνε στολισμένη μὲ διαμάντια—ψεύτικα, βέβαια...

Ἐπινοήθηκε ἐξ ἄλλου μιὰ ὀμπρέλα, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα «παραθυράκι» ἀπὸ «σελλυλόϊντ». Εἶνε πολὺ πρακτική, γιατὶ ἐπιτρέπει σ' ἐκείνον ποὺ τὴν κρατάει νὰ βλέπη μπροστά του, σὲ ὥρα ραγδαίας βροχῆς, καὶ νὰ μὴ σκουντουφλάη πάνω στοὺς ἄλλους... ὀμπρελοφόρους, στοὺς δρόμους μὲ μεγάλη κίνησι. Δικαίως λοιπὸν ὁ ἐφευρέτης της κέρδισε ἤδη ἕνα σωρὸ λεφτὰ ἀπ' τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἰδέας του.

Καὶ λίγες λέξεις γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ὀμπρέλας (γιὰ τὴ βροχή). Ὁ πρῶτος ποὺ τὴ μεταχειρίστηκε, ἦταν ἕνας Ἐγγλέζος, ὁ ἐκκεντρικὸς φιλάνθρωπος Τζόνας Χάνγουεϋ. Ὅταν ὅμως ἐμφανιζότανε στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου μὲ τὴν ὀμπρέλα του, γινόταν στόχος ἐπιθέσεων ἐκ μέρους τῶν ἀμαξάδων, ποὺ θεωροῦσαν πὼς ἤθελε νὰ τοὺς κόψη τὸ ψωμί τους μὲ τὴν ἐφεύρεσί του... Τοῦ πετοῦσανε λοιπὸν σάπια φροῦτα, καὶ κάποτε μάλιστα λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσουνε μὲ πέτρες! Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἡ ὀμπρέλα ἐπικράτησε καὶ διαδόθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ηιωρωσιούδαμας

Ο κ. ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΗΝΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Τμηματάρχης μεγάλου 'Οργανισμοῦ. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Γερασμένος σέ μικρό βαθμό εὐτυνείδητος ὑπάλληλος. Γραμματεύς του. ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Βιομήχανος. Ἕνας καφετζῆς, ἕνας γραμματεύς.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Πρωΐ στὸ γραφεῖο)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (μπαίνει) : Ἤρθα νὰ πάρω ἕνα φλυτζάνι πούχω ἀφίσει ἀπὸ χτές. Ποῦ εἶναι;

ΜΗΝΑΣ: Νά ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ντουλάπα. Ποῦ εἶν' ὁ καφές; Μιὰ ὥρα στὸν παρήγγειλα.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (κοντοστέκεται): Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριε τμηματάρχα, ἀλλ' ἂν δὲ μοῦ ξοφλήσετε τὸ λογαριασμό, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς σερβίρω ἄλλο. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ περιμένω νὰ ζήσω. Καταλάβατε;

ΜΗΝΑΣ: Καλά, καλά, πήγαινε...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (φεύγει) : Λυποῦμαι πολύ, δηλαδή...

(Χτυπάει τὸ τηλέφωνο)

ΜΗΝΑΣ: Ἐμπρός...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Καλημέρα, κύριε Παπαδόπουλε,

ΜΗΝΑΣ: Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Ἐγὼ ὁ Θανάσης ὁ μπακάλης.

ΜΗΝΑΣ (μελιστάλαχτα): Ἄ, καλημέρα, κὺρ-Θανάση μου! Τί κάνεις;

Η ΦΩΝΗ (βαρειά): Καλά, εὐχαριστῶ. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, κύριε Παπαδόπουλε, τί θὰ γίνη μὲ τὸ λογαριασμό; Μὲ κοροϊδεύεις δηλαδή; Ἐγὼ λυπᾶμαι γιὰ λογαριασμό σου, δηλαδή! Χρειάζεται καὶ λίγη τσίπα...

ΜΗΝΑΣ: Ναί... Ἔχεις δίκηο, κὺρ-Θανάση μου...

Η ΦΩΝΗ: Ναί, ἔχω δίκηο, ἀλλὰ ποῦ νὰ τόβρω;... Ἐγώ, κύριε Παπαδόπουλε, ἂν δὲ πλερωθῶ μέχρι τὶς δεκαπέντε, θἄρθω στὸ γενικὸ διευθυντή. Κι' ἀπὸ σήμερα, ὁ βερεσὲς κόβεται. Οὔτε μιὰ ἐλπὶ δὲ δίνω! Τῶπα καὶ στὴν κυρία. Γειά σου, κύριε Παπαδόπουλε. (Κλείνει).

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (συμπονετικά) : Στενοχωρηθήκατε, κ. τμηματάρχα;...

ΜΗΝΑΣ: Ναί, λιγάκι... (Χαμηλώνουν πολὺ τὰ φῶτα)

ΣΚΗΝΗ 2η

('Ανάβουν τὰ φῶτα)

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (ντυμένος ἄψογα, μὲ χαρτοφύλακα στὸ χέρι, μπαίνει θαρραλέα): Ὁ κ. τμηματάρχης;

ΜΗΝΑΣ: Ὁ ἴδιος.

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Εἶμαι ὁ κύριος Θεοδωράς! Ὁ βιομήχανος.

ΜΗΝΑΣ: Ἄ, χαίρω πολύ. Καθῆστε, κ. Θεοδωρᾶ...

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (μὲ ὕφος κι' αὐτοπεποίθηση): Δὲ θὰ σᾶς ἀπασχολήσω πολύ. Ἐμένα, ξέρετε, δὲ μ' ἀρέσουν τὰ πολλὰ λόγια. Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς 'Εταιρείας «Βιομηχανέξ».

ΜΗΝΑΣ (ἀπότομα) : Ἄ, δυστυχῶς, δὲ γίνεται τίποτα, κ. Θεοδωρᾶ!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (μὲ μειδίαμα): Μὴ βιάζεστε τόσο πολὺ κ. τμηματάρχα! Ὅλα γίνονται στὴ ζωή! Μὲ λίγη καλὴ θέλησι καὶ ἀμοιβαία κατανόησι.

ΜΗΝΑΣ: Μὰ εἶναι ἀδύνατον! Ὁ 'Οργανισμός μας θὰ ζημιωθῆ τεράστια! Εἶναι σκάνδαλον!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Γιατί σᾶς ἀρέσουν τὰ μεγάλα λόγια; 'Ακοῦστε με: Στὴ «Βιομηχανέξ», γιὰ νὰ πάη μπροστὰ ἡ ἐπιχείρησις καὶ νὰ μὴ φοβᾶστε, ὅτι θὰ ζημιωθῆτε, μᾶς χρειάζεται ἄνθρωπος τῆς πείρας τῆς δικῆς σας... Θὰ ἐλθετε ὡς σύμβουλος μὲ δεκαπέντε χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα. Μάλιστα, μπορῶ νὰ σᾶς προκαταβάλω ἕνα ἑξάμηνον, γιατὶ εἰσέπραξα χρήματα ἀπὸ τὴν Τράπεζα τώρα...

ΜΗΝΑΣ (ξεροβήχει): Νὰ σᾶς πῶ... βέβαια... ἂν εἶναι ἔτσι... θὰ μπορῶ νὰ ἐλέγχω κι' ἐγὼ τὴ «Βιομηχανέξ». Καὶ τότε εἶμαι σίγουρος.

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Μά... γι' αὐτὸ σᾶς τὸ εἶπα κι' ἐγώ. (Βγάζει ἕνα φακελλο ἀπ' τὸ χαρτοφύλακα καὶ τὸν ἀφίνει). Λοιπόν... ὡρεβουὰρ καὶ μερσί... (Φεύγει).

ΜΗΝΑΣ: Κι' (τηλεφωνεῖ): Καφενεῖον... Φέρε τὸ λογαριασμὸ καὶ δυὸ μπουκάλια μπύρα καὶ τυρόπηττες. (Κλείνει καὶ παίρνει ἄλλο τηλέφωνο). Θανάση... Ἐδῶ Παπαδόπουλος... Στεῖλε μου ἀμέσως τὸ λογαριασμὸ καὶ πράσθεσε ζαμπόν, τυριὰ δυὸ εἰδῶν καὶ εἴκοσι μπουκάλια μπύρα ποὺ θὰ στείλης στὸ σπίτι. (Κλείνει ἐνῶ μπαίνει ὁ καφετζῆς). Ὡραῖα! Βάλε μας νὰ πιοῦμε μπύρα!... Στὴν ὑγειά σου, 'Αγησίλαε!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Στὴν ὑγειά σας, κ. τμηματάρχα.

(Χαμηλώνουν τὰ φῶτα πολὺ κι' ἀνάβουν πάλι. Ὁ Μηνᾶς βρίσκεται ξαπλωμένος στὴν καρέκλα του, κρατῶντας τὸ καλαμάρι στὰ χεῖλη, σὰν νὰ πρόκειται νὰ πιῆ τὸ μελάνι).

ΜΗΝΑΣ (τρίβει τὰ μάτια του): 'Αγησίλαε, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος!... Κι' εἶδα, λέει, ἕνα φριχτὸ ὄνειρο. Κάποιος ἦρθε καὶ μὲ δωροδόκησε κι' ἐγὼ τὰ πῆρα τὰ λεπτά!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Χά, χά! Φανταστῆτε!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (μπαίνει): Ὁ κ. τμηματάρχης;

ΜΗΝΑΣ (κατάπληκτος) : Τί σύμπτωσις!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Τί εἴπατε, κύριέ μου;

ΜΗΝΑΣ: Τίποτε, μὲ συγχωρεῖτε. Ὁ κύριος;

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Εἶμαι ὁ κύριος Θεοδωρᾶς, ὁ βιομήχανος. Πρόκειται, ξέρετε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς 'Εταιρείας «Βιομηχανέξ».

ΜΗΝΑΣ (ἀπότομα): 'Αδύνατον, κύριε! Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ ζημιώση τεράστια τὸν 'Οργανισμό μας.

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Μά γιατί βιάζεστε; Ἐγὼ ἔρχομαι νὰ σᾶς προτείνω νὰ γίνετε σύμβουλος τῆς «Βιομηχανέξ», γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσετε μὲ τὴ δική σας πεῖρα. Θὰ κουραστῆτε λίγο, ἀλλὰ θὰ ἔχετε μιὰ καλὴ ἀμοιβὴ δεκαπέντε χιλιάδων μηνιαίως. Μάλιστα...

ΜΗΝΑΣ (ἀλλόφρων): Ἔξω βρέ! Ἔξω!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Μά, κ. τμηματάρχα...

ΜΗΝΑΣ: Ἔξω, νὰ μὴ σὲ βγάλω μὲ τὶς κλωτσιές!

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (ἀπότομα) : Ὅπως νομίζετε...

ΜΗΝΑΣ (ἐξαλλος): Τί περίεργο, φίλε μου! Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ εἶδα στὸ ὄνειρό μου! Εὐτυχῶς ἔφυγε ἐγκαίρως, ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔσπαζα στὸ ξύλο!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Τοῦ φερθῆκατε ὅπως τοῦ ἄξιζε, κ. τμηματάρχα.

(Χτυπάει τὸ τηλέφωνο)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Μηνᾶ, ἐσὺ εἶσαι!

ΜΗΝΑΣ: Ἐγώ, ναί!

Η ΦΩΝΗ: Ὁ μπακάλης δὲ μοῦδωσε βερεσέ. Τί θὰ κάνω τώρα; Τί θὰ φᾶμε;

ΜΗΝΑΣ: Ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ φᾶμε; Τί νὰ σοῦ πῶ; Τσάϊ καὶ ψωμί...

(Ξαναμπαίνει φουριόζος,γεμάτος ὕφος καὶ σκληρό, εἰρωνικὸ χαμόγελο, ὁ Θεοδωρᾶς, μ' ἕνα γραμματέα).

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Κύριε τμηματάρχα, ὁ κ. γενικὸς διέταξε ν' ἀφίσετε κάθε ἄλλη ἐργασία καὶ νὰ τελειώσετε ὡς τὸ μεσημέρι τὴν ὑπόθεσι τῆς 'Εταιρείας «Βιομηχανέξ», γιὰ νὰ ὑπογράψη.

ΜΗΝΑΣ (τραυλίζει): Μά... εἶχα ἐξηγήσει στὸν κ. γενικό, ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶναι συμφέρουσα.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Ὁ κ. γενικὸς διαφωνεῖ. Τὴν εὑρίσκει ἄκρως συμφέρουσα. Μὴν ἀργήσετε νὰ ἑτοιμάσετε τὸ ἔγγραφο. (Βγαίνει).

ΘΕΟΔΩΡΑΣ (ξερά): Τί ὥρα νὰ περάσω;

ΜΗΝΑΣ (μελαχολικά,σχεδὸν θλιμμένα): Στὶς δώδεκα.

ΘΕΟΔΩΡΑΣ: Ὡρεβουάρ! (Στὴν πόρτα) Κορόϊδο!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Τὸν ἀναιδέστατο! Τόλμησε νὰ σᾶς βρίση κιόλας!

ΜΗΝΑΣ: Ὄχι... Δὲν μ' ἔβρισε. Μοῦ εἶπε τὸν ἀληθινό μου τίτλο...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΦΩΝΗ

Μετὰ τὴν Κατερίνα Βαλέντε, ἡ δημοφιλέστερη τραγουδίστρια τῆς Γερμανίας εἶναι ἡ χαριτωμένη Γκίτα Λίντ. Μόνο ἕνα καινούργιο αἰσθηματικὸ τραγούδι της, τὸ «Βάϊσερ Χολσούντερ» ἔχει πουλήσει μέχρι στιγμῆς 1.650.000 δίσκους. Ἡ Γκίτα ἔγινε μέσα σὲ τρία χρόνια πάμπλουτη ἀπὸ τὰ ποσοστὰ ποὺ εἰσπράττει ἀπὸ τοὺς δίσκους της.

ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

Στὸ Μόναχο, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκεῖ παρουσίας διαφόρων κινηματογραφικῶν ἀστέρων, τὸ μεγάλο περιοδικὸ «Εἰκονογραφημένη τοῦ Μονάχου» διοργάνωσε μιὰ δεξίωσι στὰ γραφεῖα του κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἀστέρες ἐκλήθησαν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους στὸν τοῖχο ἑνὸς γραφείου. Πρόκειται γιὰ παλιὰ συνήθεια, χάρις στὴν ὁποία οἱ τοῖχοι τῶν διαφόρων γραφείων ἔχουν τὶς ὑπογραφὲς τῶν πιὸ λαμπρῶν ἡθοποιῶν, ποὺ ἀνέδειξε ὁ κινηματογράφος. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα βοηθάει τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ νὰ ὑπογράψη. Κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Μπριζὶτ διακρίνεται ἡ ὑπογραφὴ τῆς Συλβάνα Παμπανίνι. Κάτω ἐπίσης, δεξιά, ὁ Ντὲ Σίκα πίνει τὴ μπύρα του, στὸ μπὰρ τοῦ περιοδικοῦ, μαζὶ μὲ τὴν Χιλντεγκάρντε Νέφ.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΓΟΥΣΤΟ
ΣΤΟ ΑΝΔΡΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ντύνωνται μὲ πραγματικὴ κομψότητα

"Ας ἀρχίσουμε μ' ἕνα παληό, χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο. "Ενα βράδυ, σὲ κάποιο κοσμικὸ κέντρο, δυὸ "Αγγλοι—ὡς γνωστὸν κανένας λαὸς σὰν αὐτοὺς δὲν εἶναι τόσο αὐστηρὰ προσηλωμένος στοὺς καινόνες τοῦ καλοῦ ἀνδρικοῦ ντυσίματος—κάθονταν σ' ἕνα τραπεζάκι κι' ἔπιναν τὸ οὐΐσκυ τους. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ κέντρου ἕνας κομψότατα ντυμένος κύριος, κατευθύνθηκε στὸν τοῖχο κι' ἄρχισε νά... περπατᾶ πάνω του. "Εφτασε ἔτσι στὸ ταβάνι, συνέχισε πάνω σ' αὐτό, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω τὸ περπάτημά του καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸν ἀπέναντι τοῖχο, βγῆκε τέλος ἀπὸ τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρέθηκε μπροστά του. 'Η κατάπληξι τῶν θαμώνων γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἦταν μεγάλη κι' ὅλοι τὸν χειροκρότησαν!

—'Απίστευτο, καταπληκτικό! εἶπε τότε ὁ ἕνας "Αγγλος στὸ σύντροφό του. Παρατήρησες καλὰ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

—Μὰ μποροῦσα νὰ μὴν προσέξω τέτοιο πρᾶγμα; ἀπάντησε ὁ ἄλλος. 'Ακόμα τρίβω τὰ μάτια μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. 'Ακοῦς ἐκεῖ νὰ φοράη γραβάτα μὲ πίκες, μὲ ριγὲ πουκάμισο!...

Τὸ φανταστικὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο τὸ ἀναφέρουν συχνὰ ὅσοι νοιώθουν ἀπὸ ἀντρικὴ μόδα, γιὰ νὰ δείξουν πὼς ἡ μόδα αὐτή, τόσο φτωχὴ καὶ περιωρισμένη, ὅταν τὴ συγκρίνη κανεὶς μὲ τὴ γυναικεία, ἔχει ὡστόσο τοὺς δικούς της ἀπαράβατους κανόνες.

Σήμερα οἱ ἄντρες ἀγαποῦν ὅσο καὶ σ' ἄλλες ἐποχὲς τὸ κομψὸ ντύσιμο, ἀλλὰ ξεχνοῦν εὔκολα ἢ καὶ δὲν ἔρουν καθόλου μερικοὺς ἀπὸ τοὺς βασικοὺς κανόνες του.

Σ' ἕνα συνέδριο, λοιπόν, ποὺ ἔκαναν οἱ Γάλλοι ράφτες στὸ Παρίσι τελευταία, τοὺς θύμισαν στὸ μεγάλο κοινὸ μὲ μιὰ ἀνακοίνωσί τους. Νὰ μερικὲς συμβουλές, ποὺ πρέπει νὰ τὶς προσέξη καλὰ καὶ νὰ μὴ τὶς λησμονῆ ποτὲ ὅποιος θέλει νὰ ντύνεται μὲ πραγματικὴ κομψότητα.

Παπούτσια. Οἱ συμβουλὲς τῶν Γάλλων ραφτῶν ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ κάτω ἄκρα. Συνιστᾶται, λοιπόν, σ' ὅσους ἔχουν περάσει τὰ τριάντα χρόνια, νὰ μένουν ὅσο τοὺς εἶναι δυνατὸν πιστοὶ στὰ μαῦρα παπούτσια, μὲ δέρμα ἐλαφρὰ μὰτ γιὰ τὸ σπὸρ καὶ γιὰ τὸ πρωΐ καὶ γυαλιστερὸ γιὰ τὶς ἐπίσημες ὧρες. Τὰ τακούνια δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ ψηλά, οὔτε πολὺ χαμηλὰ καὶ συγκεκριμένα τὸ ὕψος τους νὰ μὴν ξεπερνάη παρὰ ἐλάχιστα τοὺς τρεῖς πόντους. Οἱ μύτες στὶς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν πρέπει νὰ μὴν εἶναι ὑπερβολικὰ αἰσθητές.

Κάλτσες. Ὁ κομψὸς ἄντρας, πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἔχει πάντα νὰ λύση ἕνα μικρὸ πρόβλημα: Πῶς θὰ πετύχη ἕνα καλὸ συνδυασμὸ ἀνάμεσα στὶς ἀποχρώσεις τῆς γραβάτας καὶ τῶν καλτσῶν ποὺ θὰ φορέση. 'Ανάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἀποχρώσεις εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἐπικρατῆ ἁρμονία. Ποτὲ λόγου χάρη δὲ θὰ συνδυάσετε τὸ κόκκινο γερανὶ μὲ κόκκινο ρουμπινὶ ἢ τὸ πράσινο τσὰγιο μὲ μέντας μὲ τὸ πράσινο μπιζελί. 'Επίσης χρειάζεται προσοχὴ καὶ γιὰ τὴν ἐναρμόνισι μὲ τὰ χρώματα τοῦ πουλόβερ ἢ τοῦ ζιλέ, ποὺ ἡ μόδα στὰ τελευταῖα χρόνια τοὺς ἐπιτρέπει ζωηροὺς χρωματισμούς. Ὁ κομψὸς ἄντρας ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμελήση τὶς καλτσοδέτες. Ἡ κάλτσα πρέπει νὰ ἐφαπτομόζη στὸ πόδι, ὅπως τὸ γάντι στὸ χέρι. 'Αποφεύγετε, λοιπόν, τὶς κάλτσες ποὺ ἔχουν μέσα τους λάστιχο, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο χαλαρώνουν.

Σακάκια, πανταλόνια. "Αν ἐργάζεσθε σὲ γραφεῖο, ἀποφεύγετε τὸ σπὸρ ντύσιμο. 'Αποφεύγετε τὰ πολὺ πλατειὰ σακάκια, ὅταν δὲν εἶστε ψηλὸς ἢ δὲν ἔχετε ἐξαιρετικὰ φαρδεῖς ὤμους. Οἱ μεγάλοι ράφτες λένε πὼς ὁ νόμος τῶν ἀναλογιῶν εἶναι ἡ βάσι τῆς ἀνδρικῆς κομψότητος, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴ γυναικεία μόδα. Πέφτουν, λοιπόν, οἰκτρὰ ἔξω οἱ 'Αμερικανοὶ ποὺ ἀγαποῦν τὶς φαρδειὲς πλάτες, οἱ Γάλλοι ποὺ ξετρελλαίνονται γιὰ τὰ κοντὰ σακάκια κι' οἱ 'Ιταλοὶ ποὺ ἀποφεύγουν τὰ αἰσθητὰ ρεβὲρ στὰ πανταλόνια. Εἰδικὰ γι' αὐτὰ τὰ τελευταῖα, οἱ μεγάλοι ράφτες πιστεύουν πὼς δὲ θὰ περάση ποτὲ ἡ μόδα τους.

Παλτὰ καὶ τὰ παρόμοια. Δὲν πρέπει νὰ συμβουλεύεστε καθόλου τὸ φιγουρίνι, γιὰ νὰ παραγγείλετε τὸ μάκρος τους. Ὁ νόμος τῶν ἀναλογιῶν ἐδῶ ἔχει τὸν πρῶτο λόγο. Πάντως, καλύτερα νὰ εἶναι μᾶλλον κοντὸ τὸ παλτὸ σας ἢ τὸ ἀδιάβροχό σας, παρὰ μακρύτερο ἀπ' ὅ,τι ἐπιτρέπει τὸ ἀνάστημά σας κι' ἡ γενικὴ σας ἐμφάνισι. Τὰ ἀδιάβροχα, τὰ τρένς-κὸτ καὶ τὰ βαρειὰ παλτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλόχωρα, ἀλλὰ οἱ καμπαρντίνες καὶ τὰ ἐλαφρὰ πανωφόρια, ὅταν ἔχετε σῶμα κανονικό, εἶναι καλύτερα νὰ ράβωνται πιὸ συμμαζεμένα πάνω σας.

Γραβάτες. Ἡ γραβάτα εἶναι ἡ μόνη λεπτομέρεια, ὅπου ἡ μόδα τοῦ ἀντρικοῦ ντυσίματος, δὲν εἶναι φτωχὴ σὲ ἐμπνεύσεις κι' ἀλλαγές. Ὁ κομψὸς ἄντρας προσέχει πολὺ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο καὶ γοητευτικὸ σημεῖο. "Οπως εἶναι γνωστό, τὰ πρωτεῖα τοῦ κακοῦ γούστου σ' αὐτὸ τὸν τομέα τὰ ἔχουν οἱ 'Αμερικανοί, ποὺ οἱ γραβάτες τους εἶναι παράδειγμα πρός... ἀποφυγήν, χωρὶς δεύτερη σκέψι. Γιὰ τὶς ἄλλες, τὶς «λογικὲς» γραβάτες, χρειάζεται προσοχὴ στὸ διάλεγμά τους, ὥστε ἀπὸ ἄποψι ὑφάσματος καὶ χρώματος νὰ ἐναρμονίζωνται μὲ τὸ πουκάμισο, τὸ κοστούμι καὶ τὶς κάλτσες. "Ενας γενικὸς κανόνας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς διαφύγη εἶναι ὅτι οἱ ἐμποριὲ γραβάτες ταιριάζουν σὲ μονόχρωμα πουκάμισα κι' ἀντιστρόφως. Ἀρκεῖ βέβαια νὰ ὑπάρχη κι' ὁ πετυχειμένος συνδυασμὸς χρωμάτων. Ποῦ καὶ ποῦ κάνουν δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους γραβάτες ἀπὸ πλεχτὸ μετάξι. 'Αποφεύγετέ τις, γιατὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὶς δέσετε καλά.

Πουκάμισα. Πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσι τῆς γυναίκας σας, τῆς μητέρας σας, ἢ τῆς ἀδελφῆς σας, πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι ἡ ἀνδρικὴ μόδα ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ἐπιβάλλη τὰ ἄσπρα πουκάμισα γιὰ ὅλους. Παραδεκτὰ εἶναι —καὶ μόλις σὲ ἀναλογία ἑνὸς στὰ πέντε —τὰ πουκάμισα σὲ πολὺ ὀχρὸ σιέλ. Προσοχή, ἐξ ἄλλου, στὰ μονογράμματα, νὰ εἶναι διακριτικὰ τοποθετημένα καὶ νὰ μὴ πέφτουν ἀμέσως στὸ μάτι. Ὡς ἐπιστροφὴ στὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ χαρακτηρίζεται ἡ καινούργια μόδα τῶν διπλῶν μανικετιῶν στὰ πουκάμισα τοῦ βραδυνοῦ ντυσίματος. Γιὰ τὸ κολλάρο, ἔχουμε νὰ σᾶς συστήσουμε νὰ μὴ τὸ ἀγοράζετε ποτὲ ἕτοιμο. Οἱ ἀνδρικοὶ λαιμοί,—λένε οἱ εἰδικοὶ—διαφέρουν σ' ἀπίστευτο βαθμὸ μεταξύ τους.

Ζιλὲ καὶ πουλόβερ. Οἱ χρωματισμοὶ τους καὶ τὸ πάχος τους πρέπει νὰ ἔρχωνται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ κοστοῦμι, τὸ πουκάμισο, τὴ γραβάτα καὶ τὶς κάλτσες.

Τὸ μαντῆλι στὸ τσεπάκι. Δὲν πρέπει νὰ βγαίνη ξεχειλιστὰ ἡ φλοττὰν ἀπὸ τὸ τσεπάκι, ἀλλὰ μόλις νὰ ἐξέχη. Δίνοντας μιὰ ἐντύπωσι ἄσπρου ποὺ μόλις νὰ διακοίνεται. Τὰ διπλὰ τρίγωνα ἢ ἡ ἀκανόνιστη ἐμφάνισι ἀπαγορεύονται.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

Θὰ ληφθοῦν λίαν συντόμως, μέτρα προστατευτικὰ γιὰ τοῦ τόπου μας τὰ δέντρα καὶ τὴν λεύκην εἰδικά, τὴν ὁποίαν πρέπει ὁ κόσμος μὲ στοργὴ νὰ περιποιέ- (ται
καὶ νὰ κόπτεται γιὰ δαύτην καὶ γιὰ δαύτην νὰ χτυ- (πιέται.

*

'Αμερίστου προστασίας θὰ τυγχάνη ὁπλαδή,
ὁ φλοιὸς τῆς λεύκης πάντα καὶ τῆς λεύκης τὸ... (κλαδί
καὶ στὸν ἄθλιο καιρό μας καὶ τὸν πολυταραγμένον,
ἂς μοχθοῦν κι' ἂς βολοδέρνουν τόσοι... κλάδοι ἐρ- (γαζομένων!

«ΜΕΣΕΣ — ΑΚΡΕΣ»

'Απεργία διαδοσκάλων ἑτοιμάζεται ξανὰ
γιατὶ ἀντιμετωπίζουν ἀπερίγραπτα δεινὰ
κι' οἱ ἁρμόδιοι, ὡστόσο, μόνο φούμαρα ξοδεύουν
καὶ τὸν κλάδον τῆς παιδείας ἐπ' ἀόριστον... παι- (δεύουν!

*

Συλλογίζονται ν' ἀφήσουν συνεπῶς κι' αὐτοὶ τὴν (ἔδρα
ἀφοῦ κάθε προσδοκία εὐμαρείας των ἀπέδρα
κι' οἱ ἐκπαιδευταὶ τῆς... Μέσης θὰ βρεθοῦν σὲ τέ- (τοια θέσι,
ποὺ θὰ σφίγγουν ὁλοένα μὲ τὶς ζῶνες τους τὴ... (μέση!

«ΑΝΗΛΙΚΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ»

"Ανω κάτω ἔχει γίνει τὸ φιλησυχο κοινόν,
γιατὶ βλέπει παιδαρέλια, μόλις δώδεκα χρονῶν,
ν' ἀντιγράφουν, κατὰ γράμμα, τὶς ὀθόνης τὶς μωρίες
καὶ λησταῖες νὰ σκαρώνουν καὶ...γκανγκστεροσυμμο- (ρίες!

*

'Αλλὰ κι' ὅλοι μας, ἐν γένει, δέος νοιώθουμε καὶ (φρίκη
τὴ στιγμὴ ποὺ μέχρι... κοῦρσες κλέθουν, φεῦ! οἱ πι- (τσιρίκοι...

Καὶ σκεπτόμαστε συνάμα,
ὅτι ὅπως πάει τὸ πρᾶμα,
θ' ἀντικρύσουμε καὶ βρέφη, ποὺ πατοῦν τοὺς δέκα (μῆνες,
τὰ καρρότσια τους ν' ἀφήνουν καὶ νὰ κλέθουν... (λιμουζίνες!

ΟΣΟ ΘΕΛΕΙΣ ΒΡΟΝΤΑ

Στὴν πρωτεύουσα, στὰ πέριξ καὶ στὴν ὑπαιθρο τὴ (χώρα
κάνει πάταγο καὶ... θραῦσι τῶν ὀθίδων ἡ πληθώρα
κι' ὁπουδήποτε κι' ἂν πέφτη κάθε τσάπα καὶ σκα- (πάνη
καὶ μιὰ... νάρκη, αἰφνδίως, ξεφυτρώνει σὰν ραπάνι!

*

Σὲ χωράφια, κήπους, σταύλους, ὅλοι νάρκες συναν- (τᾶνε,
ποὺ κοντεύουν ἀμετρήτους συνανθρώπους ν' ἀφανί- (σουν
καὶ παρ' ὅ,τι γύρωθέ μας νάρκες ἄφθονες βροντᾶνε,
οἱ ἁρμόδιοι δὲν σπεύδουν ἀπ' τὴ... νάρκη νὰ ξυ- (πνήσουν!

ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ξέραμ' ὅλοι γιὰ τὴν ὥρα πὼς ἡ κάθε δεσποινὶς
ἐσυνηθίζε νὰ κάνη ἐπιδείξεις καλλονῆς,
ἐπιδείξεις φορεμάτων
καὶ κρυφὼν τὶς χαρισμάτων,
ἀλλ' ἀρχίζουν, πιά, νὰ κάνουν οἱ μαμζὲλ τῆς ἐποχῆς
κι' ἐπιδείξεις... ζῆου-ζίτσου φανερὲς κι' ἐπιτυχεῖς!

*

"Ετσι ὀφείλεις, φίλτατέ μου, νὰ τὸ καλομελετήσης,
ὅταν πρόκειται τὸ... χέρι τέτοιας νέας νὰ ζητήσης,
γιατὶ θάρθη κάποια μέρα,
ποὺ σὲ κάθε της φοβέρα
καὶ σὲ κάθε της ὀργή,
πρέπει νάχης καὶ τεχνίτη νὰ σὲ... συναρμολογῆ!

ΣΟΒΑΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μιὰ κι' ἐφόσον, στὸν καιρό μας, ὅλα τάχει ἡ Μα- (ριωρὴ
κι' ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας πολλαπλῶς εὐημερεῖ,
μέγας ἔρανος θὰ γίνη στὶς μεγάλες πόλεις ὅλες,
προκειμένου κι' οἱ χωριάτες νάκουν πιάνα καὶ... (πιανόλες!

*

Δηλαδὴ γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὰ μικρὰ χωριὰ καὶ πιάνο,
ἄλλον ἔρανον ὁ κόσμος θὰ πληρώση παραπάνω
καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου πρέπει, ἄνευ χωρατῶν,
ἀπ' τὰ... κόκκαλα νὰ βγοῦνε τῶν 'Ελλήνων μιοθω- (τῶν!

ΑΕΡΙΟ — ΛΟΓΙΕΣ

'Ο σοφὸς ὁ δόκτωρ Λίμπι μὲ πεποίθησι δηλοῖ,
πὼς ἡ ἔκρηξις τῆς βόμβας τοὺς λαοὺς δὲν ἀπειλεῖ
καὶ τὸ ἄρωμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ κάθε δοκιμή της,
κατὰ τὴν ἀντίληψί του εἶναι... ἀπόλαυσις τῆς μύτης!

*

Δυστυχῶς ὅμως ὁ κόσμος, ποὺκει πείραν ἀποκτήσει,
τὶς σοφὲς αὐτὲς δηλώσεις σπεύδει νὰ ἀμφισβητήση
κι' ἀντιθέτως μὲ τὸν Λίμπι, εὐθαρσῶς ὁμολογεῖ,
πὼς τὰ μύρα της θὰ κάνουν Λίμπα ὅλη μας τὴ γῆ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἄλκη Αὐγερινοῦ

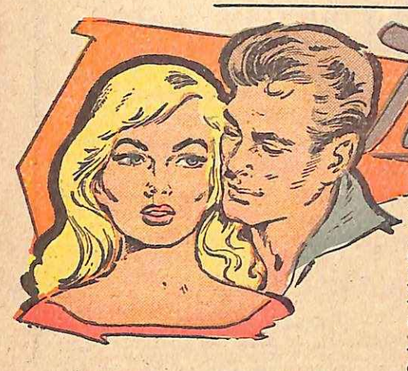

Πονεμένη ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Χαρίκλεια φανέρωσε στὸ Φάνη τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς Ρένας μὲ τὸ γιατρό. Ἐκεῖνος, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα, παραφύλαξε τὴ νύχτα καὶ βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του. Συλλογίστηκε τότε νὰ σκοτώσῃ τὸ γιατρό, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ κρατήθηκε, γιὰ νὰ τὴ δώσῃ στὴν κορούλα του ἕνα πατέρα φονιᾶ καὶ μιὰ μητέρα ἄπιστη. Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξαφανιστῇ, νὰ πάῃ μακρυά, ἄγνωστος μέσα σ' ἀγνώστους. Κατέβηκε στὴν Ἀθήνα, σήκωσε χρήματα ἀπὸ τὴ τράπεζα κι' ἔξω ἀπὸ ἕνα πρακτορεῖο ταξιδίων βρῆκε κάποιον ποὺ θὰ τοῦ πουλοῦσε μιὰ ταυτότητα κι' ἕνα διαβατήριο. Θὰ τοῦ τὰ ἔφερνε τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ μεσημέρι...

7ον Ὡστόσο ἕνα φοβερὸ ἐρώτημα γεννιότανε μέσα του: "Αν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος δὲν κατάφερνε τίποτα ; "Αν δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ οὔτε ταυτότητα, οὔτε πασαπόρτι, πῶς θὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πῶς θὰ ἐξαφανιζόταν, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κόσμου, νὰ ζήσῃ σὰν ἄλλος ἄνθρωπος, ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια ὕπαρξι; Ἡ ἰδέα πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀποτύχῃ στὴ δραπέτευσί του καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ξαναγυρίσῃ στόν...ἑαυτό του, νὰ ξανασυνεχίσῃ τὴ ζωή του καὶ νὰ ξαναντιμετωπίσῃ τὸ δράμα του, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ σὰν τὸ καλάμι... Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν ἡ ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει, νὰ ἐξαφανιστῇ, στάθηκε ἡ πιὸ σωστὴ κι' ἂν δὲν τὸν εἶχε παρασύρει σ' αὐτὴν ἡ ὀρμὴ τοῦ πάθους... Παραμιλοῦσε καὶ παραπατοῦσε... Ζοῦσε μέσα σ' ὁμίχλη ἐφιαλτική... μὴ ξέροντας κι' ὁ Ἴδιος γιὰ ποῦ τραβοῦσε...

Πίσω ἀπὸ τὸ τελωνεῖο, κατὰ τὸ μῶλο τοῦ Ξαβέριου, εἶδε μιὰ ταβέρνα, ποὺ μπαίνανε οἱ λιμενεργάτες ποὺ ξεφόρτωναν ἕνα μεγάλο φορτηγό. Τοὺς ἀκολούθησε, κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, στὸ βάθος, παράγγειλε κρασὶ κι' ἕνα πιάτο φαΐ, ποὺ δὲν πήγαινε κάτω... Μὰ τὸ κρασὶ κατέβαινε πιὸ εὔκολα... Ἔνοιωθε σὰν νὰ εἶχε γίνει ἕνα μ' ὅλον ἐκεῖνο τὸν ἀνώνυμο κόσμο, μὲ τὸ ἱδρωμένο κούτελο καὶ τὰ ροζιάρικα χέρια... Σὰν νὰ εἶχε χάσει τέλεια τὴν προσωπικότητά του... Ὅταν ὅμως τράβηξε τὸ προτσοφόλι του, νὰ πληρώσῃ καὶ εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὸ χώρισμά του μιὰ γωνίτσα φωτογραφίας — τῆς φωτογραφίας τῆς κορούλας του — ἡ καρδιά του σκίρτησε καὶ τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα. Πλήρωσε, τράβηξε τὴ φωτογραφία, τὴν ἔβαλε μπροστά του, τὴν κύτταζε. Δάκρυζε κι' ἔπινε...

Βγῆκε, καμμιὰ φορά, στὸ δρόμο τρεκλίζοντας, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει... Ἀνηφόρισε σὲ κάτι σοκάκια τῆς Παλαιᾶς Πηγάδας, καὶ χάθηκε στὸ βαΐβαλο μιᾶς φτωχογειτονιᾶς. Ἐκεῖ τὸν βοῆκε τὸ Βραδυνὸ μούχρωμα.

Ξανακατέβηκε στὸ λιμάνι, τρύπωσε σ' ἕνα παληοξενοδοχεῖο τῆς παραλίας, γύρεψε μιὰ κάμαρη, ἔδωσε τ' ὄνομα Γεράσιμος Ἀπέργης, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψει ὁ ἄγνωστος. Τοῦ ζήτησαν ταυτότητα, εἶπε πὼς τὴν εἶχε λησμονήσει στὸ σπίτι του — τὸν κύτταξαν ὕποπτα μουρμούρισαν μὰ τὸν δέχτηκαν. Ἀνέβηκε στὴν κάμαρη κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ξεσπάζοντας σὲ κλάμα κι' ἀναφυλλητό... Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὰ ξημερώματα τὸν πῆρε ὁ ὕπνος μὲ τὴ φωτογραφία τῆς μικρῆς Ρέας στὸ χέρι... Ἔβλεπε τώρα πόσο δύσκολο ἦτανε νὰ κόψῃ, μ' ἄγρια σπαθιά, κάθε δεσμὸ μὲ τὰ περασμένα του... καὶ ν' ἀρχίσῃ πραγματικὰ μιὰ καινούργια ὕπαρξι...

Τὸ μεσημέρι βρέθηκε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο ποὺ εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν ἄγνωστο:

— Αὔριο τὸ πρωΐ — τοῦ εἶπε — θὰ μοῦ φέρουν ἕτοιμα τὰ χαρτιά... Τώρα θὰ πᾶμε μαζὶ στὴν κάμαρά μου, νὰ φᾶμε καὶ νὰ μείνουμε ὡς αὔριο... Δὲ ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο θέλεις νὰ τὸ σκάσῃς, χωρὶς νὰ σὲ μυοιστῇ κανένας, μὰ δὲν πρέπει νὰ γυρίζῃς στοὺς δρόμους... Εἶναι κίνδυνος νὰ σ' ἀρπάξῃ ἡ τσιμπίδα...

Τὸν τράβηξε στὴν κάμαρά του, σίγουρος, ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ὕποπτο πρόσωπο καὶ θαύμαζε τὴ δύναμι, μὲ τὴν ὁποία κράταγε τὸ μυστικό του, γιατί, ὡς τὸ βράδυ, προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τοῦ πῇ τὸ γιατί ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ καταφέρῃ τίποτα..

Χρειάστηκε νὰ περιμένουν ἄλλες εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ὥσπου νὰ ἑτοιμαστοῦν αὐτὰ τὰ πλαστὰ χαρτιά, ποὺ θὰ συνώδευαν τὴν καινούργια προσωπικότητα τοῦ Φάνη. Ὁ ἄγνωστος, ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ μακαρίτη τὸ Γεράσιμο Ἀπέργη, τὸ φίλο του ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ ποὺ στ' ὄνομά του θὰ ἦταν ἡ ταυτότητα καὶ τὸ πασαπόρτι:

— Δὲ ξέρεις πῶς ἔρχονται τὰ πράματα — τοῦ εἶπε — μπορεῖ νὰ χρειαστῇ νὰ μιλήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου... νὰ γνωρίζῃς ποιὸς εἶσαι! ..

Ὁ Φάνης πλήρωσε τὶς δέκα χιλιάδες ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει ὁ ἄγνωστος, ὅταν τοῦδωσε τὰ ναστιά. Μ' αὐτὰ μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλες τὶς διατυπώσεις καὶ νὰ βνάλῃ τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἀλεξάντρεια. Τὴν τελευτα[illegible] ἡμέρα, ἀγόρασε δυὸ βαλίτσες, μερικὰ ροῦχα. ἔδωσε στὸν ἄγνωστο ἄλλες τρεῖς χιλιάδες, γιὰ «προσωπικὸ δῶρο» καὶ μπῆκε στὸ βαπόρι. Κι' ἀπὸ τὴ γνωνται τὰ σπίτια τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, ὁ βράχος μὲ τὸν Παρθενώνα καὶ τέλος τὰ περιγιάλια τῆς Ἀττικῆς...

Ὅταν τὰ πάντα σβύσανε καὶ τὸ πέλαγο, ἄρχισε νὰ τὸν χωρίζῃ ἀπὸ τὴ στεριὰ καὶ στὸν ὁρίζοντα δὲ μένανε παρὰ οἱ θολὲς σιλουέττες τῶν Βουνῶν, ὁ Φάνης ἀπόμεινε στὴ γέφυρα βασειὰ συλλογισμένος... Πίσω ἀπὸ κεῖνα τὰ Βουνά, ἦταν οἱ τόποι ποὺ εἶχε περάσει τὴ ζωή του, τὸ σπίτι του, τὰ χτήματα καὶ οἱ φοβερὲς εἰκόνες τῆς νύχτας, ποὺ παραφύλαγε μὲ τὴν καραμπίνα σιμὰ του... Ἐκεῖ πίσω ἦτανε κι' ἡ προδοσία τῆς ἀγάπης του... Μὰ δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ πίκρα καὶ καμμιὰ ὀργὴ ἐναντίον τῆς. Ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὴ Ρένα εἶχε ἀρχίσει νὰ γυρίζῃ σ' ἀγάπη πονεμένη... Ἤτανε τώρα ἡ μάννα τῆς κορούλας, ποὺ λάνος δεσμός του μὲ τὰ περασμένα... Καὶ ὅταν σβύσανε καὶ οἱ σιλουέττες τῶν Βουνῶν κι' ὁ Φάνης στεκόταν ἀκόμα, σὰν ἀποληθωμένος, στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου, μουρμούριζε:

— Γιατί; Μὰ γιατί;...

Πάσχιζε μάταια νὰ βρῇ μιὰ ἐξήγησι στὰ ὅσα εἴχανε γίνει... Καὶ δὲν εὗρισκε καμμιά...

Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς μάκραινε ἀπὸ τὸν τόπο του γι' ἄγνωστες τύχες, στὸ χτῆμα εἴχαν ἀρχίσει νὰ φουντώνουν οἱ πιὸ μαῦρες ἀνησυχίες... Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ ὁ Φάνης δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Κάθε φορὰ ποὺ ἔλειπε, εἶχε τὴ συνήθεια νὰ γράφῃ ὄχι μόνο στὴ Ρένα, ἀλλὰ καὶ στοὺς μηχανικούς, γιὰ νὰ τοὺς δίνῃ ὁδηγίες γιὰ ὡρισμένα πράματα ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνουν στὰ ἐργοστάσια. Τούτη τὴ φορὰ ὅμως οὔτε ἡ Ρένα, οὔτε αὐτοὶ εἴχανε λάβει γράμμα του.

Ἡ Ρένα, προσπαθῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σιωπὴ τοῦ Φάνη, φαντάστηκε, ὅτι ἡ ἀορώστεια τῆς πεθερᾶς της, ποὺ ἦτανε στὴν κλινική, εἶχε χειροτερέψει. Καὶ ὅτι αὐτὸ ἀπορροφοῦσε ὅλες τὶς φροντίδες τοῦ ἀντρός της, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ μυαλὸ νὰ γράψῃ σὲ κανένα. Τηλεγράφησε στὴν κλινικὴ καὶ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένανε πάντα ὁ Φάνης, ὅταν πήγαινε στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὴν κλινικὴ πῆρε τὴν ἀπάντησι, ὅτι ἡ κατάστασι τῆς Οὐρανίας Νικηφόρου εἶχε ἐπιδεινωθῆ καὶ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ χυρεύῃ ἐπίμονα κοντά της τὸ γυιό της... Κι' ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο γύρισαν τὸ τηλεγράφημα στὴ Ρένα, γράφοντάς της, ὅτι «ὁ κύριος Φάνης Νικηφόρος δὲν εἶχε παρουσιαστῆ» ἐκεῖ.

Οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς εἶχαν ἀποκορυφώσει τὶς ἀνησυχίες τῆς Ρένας. Ἀναγκάστηκε νὰ παρουσιαστῇ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ μιλήσῃ γιὰ ἐξαφάνισι τοῦ ἀντρός της. Ἡ διεύθυνσι τῆς χωροφυλακῆς, στὴν περιφέρεια, ἀναστατώθηκε. Καὶ τὰ ὄργανά της ἀνάλαβαν τὴν πιὸ πλατειὰ κι' ἐνεργητικὴ ἔρευνα. Οἱ ἐφημερίδες τὸ μυρίστηκαν. Μὲ μεγάλα γράμματα στοὺς τίτλους δημοσίευσαν τὴν εἴδησι: «Μυστηριώδης ἐξαφάνισις μεγαλοκτηματίου καὶ μεγαλοβιομηχάνου. Σοβαραὶ ὑπόνοιαι περὶ ἐγκλήματος, μὲ προσφυὴ σκοπὸ τὴ λῃστεία. Αἱ ἔρευναι ἐπὶ τόπου· καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ περιγράφουν τὸ χτῆμα καὶ τὰ ἐργοστάσια καὶ νὰ δημοσιεύουν εἰκόνες τοῦ ἐξαφανισθέντος καὶ τῆς «ὡραίας» κυρίας του...

Ἀλλὰ τίποτα τὸ συγκεκριμένο δὲν ἐρχότανε στὸ φῶς. Τὸ μόνο πρόσωπο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ δώσῃ στὴν ἔρευνα κάποια στοιχεῖα, ἡ Χαοίκλεια, εἶχε σφραγίσει τὸ στόμα της μὲ βρυλοκέρι. Ὅταν τὴ μοιραία νύχτα εἶχε γυρίσει στὴν ἀποθήκη τῶν ἐργαλείων νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Φάνη, ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε κατέβει ἀπὸ τὴ μικρὴ πολιτεία καὶ βρισκόταν στὴν κάμαρά του, δὲ τὸν βοῆκε. Τρομαγμένη ἔτρεξε, μέσα στὸ σκοτάδι, νὰ ψάξῃ παντοῦ. Μάταια! Γύρισε στὴν κάμαρά της, ταραγμένη. Καὶ ἡ ταραχή της αὐξαινε, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ὁ ἀφέντης της δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Τρομάρα εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχή της. Καὶ φρόντισε νὰ μὴν παρουσιαστῇ πουθενά.

Τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ μπόρεσε νὰ ἔχῃ ἡ ἀνάκρισις ἦταν ὅτι ὁ Φάνης Νικηφόρος εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν Τράπεζα—τὶς μέρες ποὺ ἐθεωρεῖτο γιὰ ἐξαφανισμένος — καὶ εἶχε σηκώσει ἕνα σοβαρὸ ποσό. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα σκοτάδι, κανένα ἴχνος. Εἶχε πάει στὴν Ἀθήνα— γράφανε οἱ ἐφημερίδες — ἀλλὰ δὲν εἶχε παρουσιαστῇ οὔτε στὴν κλινική, ποὺ εἶχε ἄρρωστη τὴ μητέρα του, οὔτε εἶχε μείνει σὲ κανένα ξενοδοχεῖο. Ἔνα νέο στοιχεῖο εἶχε προστεθῆ, τὶς τελευταῖες μέρες: Ἕνας χωριάτης τῆς Μπάλτζας εἶχε βρῆ μέσα στὰ θάμνα μιὰ ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα, ἀμερικάνικη. Τὴν παράδοσε στὴν ἀστυνομία, Ἀναγνωρίστηκε, ὅτι ἦτανε τοῦ Φάνη Νικηφόρου, γιατὶ κανένας ἄλλος στὴν περιφέρεια δὲν εἶχε παρόμοιο ὅπλο. Αὐτὸ μπέρδεψε πολὺ τὴν ἀνάκρισι. Τί γύρευε ἡ καραμπίνα τοῦ Φάνη Νικηφόρου σ' αὐτὰ τὰ μέρος;

Ὅταν αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες, ὁ γιατρὸς Ντάλης Βλαντῆς, διασβάζοντάς την, εἶχε μιὰ φιλὴ ἀναπολή. Τὸ μέρος, ποὺ εἶχε βρεθῆ τὸ ὅπλο, ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ὁ Ἴδιος περνοῦσε, ὅταν κατέβαινε γιὰ νὰ πάῃ τὶς νύχτες ν' ἀνταμώσῃ τὴ Ρένα. Καὶ μιὰ ἰδέα τριβέλιζε τὸ μυαλὸ τοῦ γιατροῦ: Εἶχε ὑποπτευθῆ ποτὲ ὁ Φάνης τὶ σχέσι του μὲ τὴ Ρένα;Καὶ εἶχε ἴσως παραφυλάξει στὸ διάβα του νὰ τὸν χτυπήσῃ; Τὸν εἶχε κάποιος πληροφορήσει γιὰ τὸ δρομολόγιο ποὺ ἀκολουθοῦσε τὶς νύχτες; Ἀλλὰ ποιός; Μάταια ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ τὸν μαντέψῃ.

Μερικὲς γυναῖκες μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Τασία Βάρδα ἔστειλαν στὴν ἀνάκρισι ἀνώνυμα γράμματα μὲ ἐάστερους ὑπαινιγμοὺς γιὰ σχέσεις τοῦ γιατροῦ Ντόλη Βλαντῆ μὲ τὴ Ρένα... Καὶ εἶχανε στρέψει τὴν προσοχὴ τῆς ἔρευνας πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἄρχισαν οἱ ἐφημερίδες νὰ γράφουν γιὰ τὴ «μυστηριώδη ἐξαφάνισι» καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὴ διαλεύκανσί της ὁ γιατρὸς εἶχε πάψει νὰ βλέπῃ τὴ Ρένα. Καὶ ἡ πρωτοβουλία τῆς διακοπῆς δὲν ἦτανε δική του. Ἐκείνη ἔκοψε κάθε ἐπαφὴ καὶ τοὺκλεισε τὴν πόρτα.

Δὲν τὸ εἶχε κάμει γιὰ νὰ φυλαχτῇ, τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἀπὸ κάθε ὑπόνοια, γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδέα ὅτι ὁ Φάνης ἤξερε τὰ πάντα· ὅτι ὑπῆρχε κάποιος ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνημερώσῃ... Εἶχε ἀπομακρύνει τὸ γιατρό, γιατί, μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη ἕνα κύμα μεταμέλειας εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχή της καὶ ἡ θλῖψι της ἦτανε τόσο βαθειά, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ τίποτα, ποὺ νὰ τῆς θυμίζῃ τὴν ἐνοχή της ἀπέναντί του. Εἶχε μισήσει τόσο τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ ἁμάρτημά της, ὥστε δὲν ὑπόφερε τὸ συνέχοχό της. Καὶ εἶχε καταβληθῆ τόσο, ποὺ κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ Χαρίκλεια, ποὺ δὲν εἶχε μάτια νὰ τὴν ἰδῆ ἄρχισε νὰ τὴ λυπᾶται.

Ἡ ἀνάκρισι, ποὺ βρισκότανε σ' ἐπαφὴ μαζί της, εἶχε πιστοποιήσει τὴν ἀπέραντη λύπη της καὶ τὴν καθημερινή της ραγδαία χειροτέρευσι τῆς ὑγείας της, ποὺ ἀπέκλεισε κάθε ἰδέα ἀναμίξεώς της στὴν ὑπόθεσι τῆς ἐξαφανίσεως. Καὶ τὴν κατάστασί της ἤρθε νὰ κάμη ἀκόμη πιὸ ἀσχημη ἕνα καινούργιο θλιβερὸ περιστατικό. Ὅσο καὶ νὰ ἤθελαν νὰ κρύψουν ἀπὸ τὴν Οὐρανία, τὴ μητέρα τοῦ Φάνη, ποὺ νοσηλευότανε στὴν Ἀθήνα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἄρρωστη ἀπὸ μιὰ μορφὴ βαρειὰ μαρασμοῦ, τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γυιοῦ της, στὸ τέλος δὲν τὸ κατάφεραν. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ παιδί της δὲν πήγαινε πιὰ νὰ τὴν ἰδῆ. Κι' ἔκλαιγε συχνὰ γι' αὐτὸ τὴν ἐγκατάλειψί. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ τῆς φανερώσουν τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Ρένα εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὴ δύσκολη δουλειά. Ἐπῆγε στὴν Ἀθήνα, συνοδευμένη ἀπὸ τὴ μητέρα της, τὴν κυρὰ Σεβαστὴ (ποὺ εἶχε τρέξει κοντά της, ὅταν διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γαμπροῦ της) καὶ τράβηξαν στὴν κλινική. Μάταια προσπάθησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Στὸ τέλος καὶ οἱ τρεῖς γυναίκες ἔστησαν ἕνα θρῆνο σπαραχτικὸ καὶ χρειάστηκε νὰ μποῦν στὴ μέση νοσοκόμοι καὶ γιατροὶ γιὰ νὰ τὶς ἡσυχάσουν.

Τὴ νύχτα ὁ πυρετὸς τῆς Οὐρανίας ἀνέβηκε καὶ τὰ χαράματα ὕστερα ἀπὸ ἕνα δυνατὸ βῆχα εἶχε μιὰ ἀσυγκράτητη αἱμόπτυσι. Φώναξε τὴ Ρένα κοντά της. Κι' αὐτὴ στάθηκε σὰν κάτι περισσότερο ἀπὸ κόρη της, στὸ προσκέφαλό της, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ μεγάλη κρίσι. Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς θἄπρεπε νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ κτῆμα, ὅτι ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ὑπήνεμης ἐξοχῆς θὰ τῆς ἔκανε καλό. Ἡ ἀλήθεια ἦτανε, ὅτι πρόβλεπαν σύντομο τὸ τέλος καὶ δὲν ἤθελαν νἄχουν στὴν κλινικὴ ἕνα θάνατο, φροντίζοντας γιὰ τὴ φήμη της...

Ἡ Ρένα κι' ἡ μητέρα της τὴ συνώδεψαν σ' αὐτὴ τὴ μεταφορά. Καὶ τὴν φρόντισαν καὶ τὴν περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν. Τὸ προσωπικὸ καὶ στὸ κτῆμα καὶ στὰ ἐργοστάσια, ἔδειξε λύπη φανερὴ γιὰ τὴ βαρειὰ ἀρρώστεια τῆς Οὐρανίας, ποὺ ἡ κατάστασί της, ἀντὶ νὰ καλυτερεύῃ, χειροτέρευε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴ φέρανε. Ὁ πυρετὸς ἔξω ὑποχωρήσει κάπως, τὶς δυὸ πρῶτες μέρες, ἀλλὰ ὕστερα ξανανέβηκε ἀπότομα, μὲ καινούργιο βῆχα, καινούργια αἱμόπτυσι καὶ παραμίλητα. Ἡ Ρένα δὲ φώναξε τὸ Ντόλη Βλαντῆ νὰ ἰδῆ τὴν ἄρρωστη. Γιὰ γενικὴ ἔκπληξι, κάλεσε τὸ γέρο-Παρίτση, ἕναν παληὸ γιατρὸ τῆς μικρῆς πολιτείας.

Μιὰ νύχτα, ποὺ ξαγρυπνοῦσε πλάϊ στὴν ἄρρωστη, τὴν εἶδε ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ μ' ἄπειρη στοργή:

— Κόρη μου—ψιθύρισε, κι' ἔδειξε πὼς ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἡ Ρένα ἔσκυψε ν' ἀκούσῃ. Ἡ Οὐρανία τράβηξε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἕνα κλειδὶ καὶ τῆς τόδωσε:

— Κάτου — τῆς εἶπε, ἀνασαίνοντας δύσκολα — στὴ μικρὴ ἀποθήκη μὲ τὰ ροῦχα, ἔχουμε ἕνα παληὸ σιδερένιο σεντοῦκι... ἦτανε τὸ σεντοῦκι τῆς γιαγιᾶς μου... Μέσα θὰ βρῇς ὅσα λεπτὰ ἔχω βάλει στὴν μπάντα, τὰ χρόνια ποὺζησα μὲ τὸ μακαρίτη...

Τὰ μάτια της βούρκωσαν. Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ... Σὲ λιγάκι, βάζοντας δύναμι, ἐξακολούθησε:

— Εἶναι δικά σου... Τώρα θὰ πάω νὰ τὸν ἀνταμώσω... Δὲ μοῦ χρειάζονται πιά... Θέλω, κόρη μου ,νὰ μὲ θάψετε πλάϊ του...

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, μητέρα — ἔκαμε ἡ Ρένα, δίνοντάς της κουράγιο — ἔχεις ἀκόμα χρόνια... Θὰ γίνῃς καλά... Θὰ ζήσῃς...

— Ἔπα — συνέχισε, σὲ λίγο, ἡ Οὐρανία — νἄρθῃ αὔριο ὁ συμβολαιογράφος... Θὰ γράψω σὲ σένα ὅ,τι μοῦχει ἀφίσει ὁ μακαρίτης στὴ διαθήκη του... Δὲ θέλω νὰ σὲ πετάξουνε ἀπὸ τὰ χτήματά μας, κανένα πρωΐ, κάτι μακρυνοὶ συγγενεῖς τοῦ Νικηφόρου, ποὺ μπορεῖ τώρα νὰ ξεφυτρώσουν ἀπαιτητές... Μονάχα ἂν ζῆ... κι' ἂν βρεθῆ ποτὲς ὁ Φάνης, θὰ πῶ στὸ συμβολαιογράφο νὰ φυλάξῃ τὰ δικαιώματά του στὴν κληρονομιά...

Ἡ Οὐρανία ἔβαλε τὰ κλάματα τώρα, μ' ἀναφυλλητά. Ἡ Ρένα μὲ πολὺ κόπο μπόρεσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Ὁ συμβολαιογράφος ἤρθε, τὴν ἄλλη μέρα. Ἔγιναν ὅλα, ὅπως ἤθελε ἡ ἄρρωστη. Συχωρέθηκε μ' ὅλους. Καί, σὰν καλὴ χριστιανή, ζήτησε νὰ κοινωνήσῃ. Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες, πού, μιὰν αὐγή, ξεψύχησε στὰ χέρια τῆς Ρένας. Ἡ μάνα της, ἡ κυρὰ-Σεβαστὴ Γέρακα, ἦτανε πλάϊ της, νὰ τὴ βοηθήσῃ τὴ δύσκολη αὐτὴ ὥρα.

Βαθὺ καὶ εἰλικρινέστατο ἦτανε τὸ πένθος σ' ὅλο τὸ προσωπικὸ καὶ στὰ χτήματα καὶ στὰ ἐργοστάσια, γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Οὐρανίας. Ὅλοι τὴν ἐχτιμοῦσαν καὶ τὴν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένειά της. Οἱ γυναῖκες τὴν κλαίγανε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄγρες, γιατὶ στάθηκε παράδειγμα συντρόφισσας πιστῆς στὸν ἄντρα της:

— Τὸν ἀκολούθησε καὶ στὸ θάνατο — λέγανε δακρυσμένες...

Τὸ ξόδι της γίνηκε μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια. Ἡ Ρένα κι' ἡ μητέρα της φρόντισαν νὰ εἶναι ὅλα ὡραῖα καὶ δὲν παράλειψαν τίποτε ἀπ' ὅσα μποροῦσαν νὰ τιμήσουν τὴν ξεχωριστὴ αὐτὴ γυναῖκα. Μὰ κάτι πιὸ συγκινητικὸ ἀπ' ὅλα ἦτανε ἡ παρουσία ὅλων τῶν χωριανῶν τῆς Μπάλτζας. Ἤρθανε ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ στολίσανε τὴν κάσσα της μ' ὅλα τὰ λουλούδια τῶν περιβολιῶν τους καὶ τὴ μοιρολόγησαν μὲ σεμνὸ θρῆνο. Ὅταν ζοῦσε, τὴ λέγανε μὲ σέβας «ἡ κυρά», καὶ τὴν ἀγαποῦσαν, γιατὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχοὺς καὶ εἶχε προικίσει κάμποσα κορίτσια...

Ὁ Ντόλης Βλαντῆς ἀκολούθησε τὸ ξόδι, κοντὰ στοὺς πιὸ «δικούς» τῆς πεθαμένης. Καὶ στὴν ἐκκλησία τοῦ χτήματος, ποὺ πήγανε τὸ λείψανο νὰ ψάλουν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἀνέβηκε, στὸ τέλος, στὰ σκαλιὰ τοῦ δεσποτικοῦ, ἀφοῦ φίλησε τὸ χέρι τοῦ δεστπότη κι' ἔβγαλε λόγο γιὰ τὶς ἀρετὲς τῆς πεθαμένης. Ἡ Ρένα μονάχα μιὰ φορὰ εἶχε σηκώσει τὰ μάτια καὶ τὸν εἶδε. Ἤτανε χλωμός, μὲ μιὰ ἔκφρασι κουρασμένη καὶ πικρή. Κι' ἦτανε φανερό, πὼς αὐτὸ τὸ ἐγκώμιο τῆς μακαρίτισσας τῶκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ Ρένα, νὰ εἶναι ἐκεῖ ἀντίκρυ του, ὑποχρεωμένη νὰ τὸν βλέπῃ καὶ

— Γιατί; Μὰ γιατί; μουρμούριζε ὁ φάνης, καθὼς στεκόταν σὰν ἀπολιθωμένος στὴ νέφυρα τοῦ πλοίου.

Ἐνταῦθα

Μικρὸ τὸ κακό!...

Ἡ ἀξιοπρεπὴς κυρία Ἀριάδνη ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κάνῃ... προξενειὰ καὶ νὰ «τσουρουφλίζῃ» κατὰ κανόνα ἐκείνους ποὺ τελικὰ καταφέρνει νὰ χορέψουν τὸν χορὸ τοῦ Ἡσαΐα. Ἀπὸ τὴ μανία της, λοιπόν, αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ οὔτε ὁ ἀγαπημένος της ἀνεψιός, ποὺ συνεχῶς τώρα τὸν βομβαρδίζει μὲ... προξενειά.

— Ἔχω γιὰ σένα, ἀνηψιέ μου, ἕνα κορίτσι μάλαμα!

— Μά, θεῖσα, εἶναι νωρίς... προσπαθεῖ νὰ τῆς κόψῃ ἐκείνος τὴ φόρα.

Μὰ ἡ κυρία Ἀριάδνη τὸ χαβᾶ της:

— Ὅταν μάθῃς ποιὰ εἶναι, θ' ἀλλάξῃς γνώμη! Εἶνε ἡ μοναχοκόρη τῶν Παπαρδόπουλων!

— Τί λές, θεία μου! ξεφωνίζει ὁ ἀνεψιός, σὰν νὰ τὸν δάγκασε... σκορπιός. Αὐτὴ εἶναι τέρας!

— Ναί. Μὰ εἶναι φρόνιμη!

— Ἔχει ἀπαίσιο χαρακτῆρα! διαμαρτύρεται ὁ ἀνεψιός.

— Ναί. Μὰ ἔχει πολλὰ ἑκατομμύρια!

— Μά, ἐπὶ τέλους, θεία μου, ξεχνᾶς ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι σέ... ἐνδιαφέρουσαν! λέει κάθιδρως ὁ ἀνεψιός.

Καὶ ἡ φοβερὴ κυρία Ἀριάδνη ἀποκρίνεται:

— Τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ βρῇς παιδὶ ἕτοιμο χωρὶς νὰ σὲ βάλῃ σὲ κόπο!

Ὁ ΔΑΚΟΣ

νὰ τὸν ἀκούῃ ὅσο κρατοῦσε ὁ λόγος. Προσπαθοῦσε νὰ τὴ συγκινήσῃ. Εἶχε ὅλη τὴν ὥρα κάτω τὰ μάτια της, μὰ ἡ φωνή του κυλοῦσε στ' αὐτιά της, σὰν παρακλητική, χαϊδευτική, γοητευτική:

— Ἡ ζωή σου — ἔλεγε τῆς πεθαμένης — ἦτανε ζωὴ ἀληθινὴ γυναίκας, ποὺ ἔχει τὴν καρδιά της γεμάτη καλωσύνη καὶ ἀγάπη...

Καί, τονίζοντας τὴν τελευταία λέξι ἁπαλά, εἶχε δακρύσει. Καὶ τὰ δάκρυα εἶχανε περάσει στὴ φωνή του, ποὺ εἶχε πάρει τρυφερὸ παλμὸ κι ἔκανε τὴ Ρένα ν' ἀνατριχιάσῃ.

Δὲ πέρασαν δυὸ μέρες, ποὺ τῆς ἔστειλε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἕνα γραμματάκι:

«Πῶς μπορεῖς ν' ἀλλάζῃς ἔτσι; Πῶς μπορεῖς νὰ μὲ κυττάζῃς μὲ βλέμμα τόσο παγερό; Τί σοῦ ἔχω κάμει; Χαρὰ μόνο θέλησα νὰ σοῦ δώσω στὴ ζωὴ τὴν ἄχαρη ποὺ περνοῦσες. Τὴ θαλπωρὴ μιᾶς ἀγάπης μεγάλης. Γιατί τώρα τὴν κλωτσᾶς: Ὁ πόνος μου εἶναι ἀβάσταχτος. Μοῦρχεται σὰν τρέλλα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ μπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ. Ἂν εἶσαι τὸ ὑπέροχο καὶ γενναῖο πλάσμα ποὺ ξέρω, ἂν δὲν ἔχω γελαστῆ, πρέπει νὰ θελήσῃς νὰ ἰδωθοῦμε καὶ νὰ μιλήσουμε. Γιατί μὲ καταδικάζεις σὲ θάνατο, χωρὶς νὰ μοῦ ἐξηγῆς γιὰ τί κατηγοροῦμαι;...».

Σ' αὐτὸ τὸ γραμματάκι ὅμως ἡ Ρένα δὲν ἀπάντησε. Τὰ πλήγματα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη καὶ τὸ θάνατο τῆς Οὐρανίας, ἀπανωτά, τὴν εἶχανε συγκλονίσει. Δὲν εἶχε ρθῆ στὸν ἑαυτό της. Κι' ἔπειτα μπροστά της εἶχε ἀπειλητικὸ τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς θὰ κινοῦσε καὶ θὰ συντηροῦσε αὐτὸ τὸ μεγάλο ὀργανισμὸ τοῦ χτήματος καὶ τῶν ἐργοστασίων ποὺ κληρονόμησε. Καὶ δὲν ἦτανε τὸ ὑλικὸ συμφέρον, ποὺ τὴν τραβοῦσε σ' αὐτό. Νόμιζε, πὼς ὁ μόνος τρόπος νὰ ἐξιλεωθῆ ἀπέναντι τοῦ Φάνη, εἴτε βρισκότανε σὲ τούτη τὴ ζωή, εἴτε εἶχε περάσει στὴν ἄλλη, ἦτανε νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ καταστραφῆ τὸ ἔργο του. Καὶ εἶχε ριχτῆ ὁλόψυχα σ' αὐτό.

Ἦτανε μιὰ μεγάλη ἔκπληξι γιὰ ὅλους ἡ ἐνεργητικότητα κι' ἡ δύναμι ποὺ ἀνάπτυξε ἡ Ρένα γιὰ νὰ μπῆ σ' αὐτὸ τὸν μεγάλο ὀργανισμό, ποὺ ὁ Φάνης εἶχε δημιουργήσει καὶ εἶχε κουραστῆ νὰ τὸν διοικῆσῃ στὴν ἐντέλεια. Κι' ὄχι μόνο νὰ μπῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ τόσο ἀπόλυτα, ὥστε ν' ἀρχίσουν νὰ τὴν νοιώθουν καὶ νὰ τὴν φοβοῦνται ὅλοι. Σηκωνότανε πρωΐ, τραβοῦσε στὶς καλλιέργειες, ρωτοῦσε ὅλους γιὰ ὅλα, κουβέντιαζε κάθε μέρα καὶ γιὰ τὸ κάθε τι μὲ τοὺς γεωπόνους, ἔπαιρνε σημειώσεις, παρακολουθοῦσε ἂν γίνονταν ὅσα μαζὶ ἀποφάσιζαν. Ἔπειτα περνοῦσε στὰ ἐργοστάσια, μιλοῦσε μὲ τοὺς μηχανικούς, ζητοῦσε ἐξηγήσεις γιὰ ὅλα, ἐπιθεωροῦσε τὶς δουλειές, τὶς ἀποθῆκες καὶ τέλειωνε στὸ λογιστήριο, παρακολουθῶντας τοὺς λογαριασμούς, τὶς ἀγορὲς τῶν ὑλικῶν καὶ τὶς ἐξαγωγὲς τῶν προϊόντων:

— Εἶναι σκυλὶ στὴ δουλειά — λέγανε καὶ στὶς καλλιέργειες καὶ στὰ ἐργοστάσια γι' αὐτήν — κάνει γιὰ δέκα ἄντρες...

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι στὴ δύσκολη αὐτὴ ἐργασία, τὴν παράστεκαν ἡ μάνα της καὶ ἡ θειὰ Βασιλική, ἡ πρώτη ξαδέρφη τοῦ πατέρα της, τοῦ Πέτρου Γέρακα. Αὐτή, μετὰ τὸ θάνατο τῆς Οὐρανίας, εἶχε ρθῆ κι' ἔμενε σχεδὸν ὅλο τὸν καιρὸ στὸ Νικηφορέϊκο. Κρατοῦσε τὸ σπίτι κι' ἀλάφρωνε τὴ Ρένα ἀπ' ὅλες τὶς σχετικὲς φροντίδες. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ μητέρα της τὴ βοηθοῦσε στὴν καθημερινὴ ἐνημέρωσί της στὴν πορεία τῆς δουλειᾶς στὶς καλλιέργειες καὶ στὰ ἐργοστάσια, ρίχνοντας κι' αὐτὴ τὴ νοικοκυρίστικη ματιά της σὲ ὅλα...

Ὅσος καιρὸς τῆς περίσσευε τῆς Ρένας ἀπὸ τὶς βαρειὲς τοῦτες ἀπασχολήσεις, τὸν ἀφιέρωνε στὴν κορούλα της. Ἡ μικρὴ Ρέα μεγάλωνε μ' ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ ρυθμό, γεμάτη ὑγεία κι' ὁμορφιά. Καὶ ἡ ὁμοιότητά της μὲ τὴ μητέρα της, ὅσο μεγάλωνε, τόσο γινότανε πιὸ χτυπητή. Ἀκόμα καὶ τὸ χαμόγελό της, θύμιζε τὴ μάνα της. Ἡ Ρένα τὴν ἀγαποῦσε κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Αὐτὴ ἦτανε τὸ ψυχικό της ἀποκούμπι, ἡ θρησκεία της καὶ ἡ λατρεία της. Ἔρχονταν ὅμως καὶ στιγμές, πού, κυτάζοντας ἡ Ρένα τὴν κορούλα της, δάκρυζε, μὲ τὴ σκέψι πὼς εἶνε γεννημὴ μέσα σὲ θύελλες, θάνατους καὶ πένθη καὶ πὼς θὰ μεγαλώνῃ ὀρφανή — πὼς δὲ θὰ γνώριζε πατέρα... Καὶ βάταν ὑποχρεωμένη, μιὰ μέρα, ὅταν ἡ Ρέα θάτανε πιὰ μεγάλη καὶ θἄνοιωθε καὶ θὰ ρωτοῦσε, νὰ τῆς ἱστορήσῃ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη...

ΣΚΥΛΟΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς πιθήκους καὶ τοὺς ποντικοὺς οἱ σκύλοι ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται εὐρύτατα σὲ διαφόρους ἐπιστημονικοὺς πειραματισμούς. Τὸ ἐπιτελεῖο τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας χρησιμοποίησε πρὸ ἡμερῶν εἰδικὰ γυμνασμένα σκυλιὰ γιὰ παρατηρήσεις σὲ πτήσεις τηλεκατευθυνομένων ἀεροπλάνων σὲ μεγάλα ὕψη, ὅπου τὸ ψῦχος εἶναι δριμύτατο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ ἔφεραν εἰδικὲς στολὲς καὶ μάσκες, ὕστερα δὲ ἀπὸ τὴν προσγείωσι τοῦ ἀεροσκάφους ἔγιναν ἐπάνω τους σπουδαιότατες παρατηρήσεις.

Τὸ ἀποφαστικὸ συναπάντημα

Ὁ γιατρὸς Ντόλης εἶχε φτάσει, στὸ μεταξύ, στὸ κορύφωμα τῆς ἀγωνίας. Κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή, ποὺ περνοῦσε, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς κομμένης ἐπαφῆς μὲ τὴ Ρένα, τὸν παράλυε, τὸν ἔσβυνε, τὸν θανάτωνε. Ἄρχισε νὰ μὴ μπορῇ πιὰ νὰ δουλέψῃ, νὰ κυττάξῃ τὴν πελατεία του, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ παραμικρό... Ἀφοῦ μάταια πρόσμενε νὰ πάρῃ ἀπάντησι στὸ γραμματάκι ποὺ τῆς ἔστειλε, ἔπεσε σ' ἀπελπισία κι' ἀπόγνωσι. Μαῦρες ἰδέες γύριζαν στὸ κεφάλι του. Ἔνοιωθε τώρα, καταβαθά, πὼς ἡ σχέσι του μὲ τὴ Ρένα δὲν ἦτανε σὰν κάποιες ἄλλες περιπέτειες, ποὺ εἶχε στὴ ζωή του... Ἀπὸ τὴν Ὑβόννη Μορνέ, τὴ γυναῖκα τοῦ καθηγητῆ του στὸ Παρίσι, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες καὶ καλύτερες κολα: «Ὅταν ἔφυγε μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τρά, τὴν ἔξαστε σὲ τρεῖς βδομάδες, μέσα σὲ κάτι μικρομπλεξίματα ποὺ εἶχε μὲ περαστικὰ νούμερα. Καὶ εἶχε ἀφίσει δυὸ τρωφερὰ της γράμματα χωρὶς ἀπάντησι. Δὲν ἦτανε τὸ ἴδιο μὲ τὴ Ρένα. Ἔνοιωθε, μὲ τὴ στέρησί της, σὰν νὰ τοὔφευγε ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἔπεσε νὰ τὴν ξαναζωή...

Μέσα στὴν ἀγωνία του, τὸ ἔνστιχτό του τὸν εἶχε σπρώξει πρὸς αὐτὸ τὸ σπιτάκι, ποὺ εἶχε χτίσει σὲ μιὰ σκεπασμένη ἀπὸ πρασινάδες γωνιὰ τοῦ ἀμπελιοῦ του, τὸ ζε τὰ χτήματα τῆς Μπάλτζας ἀπὸ τὰ Νικηφορέϊκα. Τὸ εἶνε χτίσει μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νἄβλεπε κρυφὰ τὴ Ρένα, μὲ κάποια εὐκολία. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ κάμῃ τάχα ἕναν περίπατο στὸ πάρκο, ματιά, νὰ χαθῆ πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ θάμνα, στρήση στὴν ἀνοιχτὴ πορτούλα του. Τὸ εἶχε περιποιηθῆ πολὺ ἀπὸ μέσα. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ὁ γιατρός. Εἶχε, τὶς νύχτες, κρυφὰ κουβαλήσει, μὲ τὸ αὐτοκίνητο, τὰ ὑλικὰ νὰ τὸ στολίσῃ, μὲ κομψὰ ἐπιπλάκια, ὅμορφες κουρτίνες, ἕνα διβάνι μὲ πλούσιο σκέπασμα, εἰκόνες εἰδυλλιακὲς καὶ λεπτὰ κομψοτεχνήματα: Μιὰ δυνατὴ κλειδαριὰ προστάτευε αὐτὸ τὸ μυστικὸ καταφύγιο, ποὺ ὁ γιατρὸς εἶχε φροντίσει ν' ἀρωματίσῃ, ὅταν τέλειωσε τὸ στολισμό του..

Τί ἐρχόταν ὅμως νὰ κάνῃ τώρα σ' αὐτὸ τὸ καμαράκι: Μὲ ποιὰ ἐλπίδα κατέβηκε τὴν πρώτη φορὰ τώρα, σ' αὐτὸ τὴ φωλιά, ποὺ εἶχε χτίσει μὲ τόση φροντίδα, ἀλλὰ ποὺ δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ζεστάνει ἡ θέρμη τῆς ἀγάπης;... Πρὸς τὴ δυτικὴ πλευρά, πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς ρεματιᾶς, ποὺ ἦταν ἡ ἀρχὴ ἑνὸς μεγάλου κάμπου, ἁπλώνονταν οἱ φυτεῖες τῶν Νικηφόρων, τὸ ψαχνὸ πρώτη ὕλη, σ' ἕναν εἰδικὸ μύλο, ποὺ τόκανε ψιλὸ ἀλεῦρι γι' ἀναμίξεις. Ἦταν αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ ὁ Φάνης κυνηγοῦσε τοὺς «ἀσβούς» — αὐτὰ τὰ ζῶα, ποὺ ζοῦσαν σὲ λαγούμια, κάτω ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν καλαμποκιῶν κι' ἔκαναν σοβαρὴ φθορὰ στὶς φυτεῖες... Ἡ ἐλπίδα, ποὺφερνε, λοιπόν, τὸ γιατρό, σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, ἦτανε πὼς ἡ Ρένα θὰ ἐρχότανε νὰ δῇ τὶς καλαμποκιὲς ποὺ μαραίνονταν καὶ νὰ πορστάξῃ, σὰν νοικοκυρά, νὰ λάβουν μέτρα. Ἔτσι ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ, πότε πρωΐ καὶ πότε ἀπόγεμα, στὸ σπιτάκι, ἐμπιστευόμενος στὴν τύχη ἕνα συναπάντημα, ποὺ θὰ γινόταν ἀποφασιστικό: Ἢ θὰ ξανακέρδιζε τὴν ἀγάπη της ἢ θὰ τέλειωνε τὴ ζωή του, πέφτοντας στὸ κεφάλι...

Καὶ ἡ τύχη θὲν ἄργησε νὰ κρίνῃ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ παιγνίδι. Ἕνα ἀπόγεμα, ποὺ ὁ γιατρὸς βρισκότανε στὸ σπιτάκι, παραμονεύοντας, ὅπως πάντα, μ' ἀγωνία, τὰ γύρω, εἶδε γ' ἀνεμίζη στὸ ἀεράκι τὸ μαῦρο φουστάνι τῆς Ρένας. Τὰ μάτια του δὲν ξεχώριζαν — ἦτανε μακρυά — μὰ ἡ καρδιά του τὴν ἀναγνώρισε καὶ χτυποῦσε, νὰ σπάσῃ τὸ στῆθος του. Δὲ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ θάμνα καὶ δὲ προχώρησε, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ ἡ Ρένα καὶ γυρίσῃ πίσω καὶ τὸν ἀποφύγῃ. Τὴν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ τόσο, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πιὰ καιρὸ νὰ φύγῃ. Καὶ τότε βγῆκε μπροστά της, νὰ τῆς φράξῃ τὸ μονοπάτι, χλωμός, τοέμοντας ὅλος ἀπὸ συγκίνησι. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι δυνατά:

— Ἔρχεσαι — τῆς εἶπε — νὰ ἰδῆς τὶς καλαμποκιές... Σὲ νοιάζουν δέκα καλάμια, ποὺ θὰ μαραθοῦν... Καὶ δὲν σὲ νοιάζει γιὰ μιὰ νειότη ποὺ μαραίνεται... γιὰ μιὰ ζωὴ ποὺ χάνεται γιὰ σένα..

— Ντόλη — ἔκαμε ἡ Ρένα, τρομαγμένη καὶ συγκλονισμένη — ἄφησέ με... Δὲν καταλαβαίνεις...

— Καταλαβαίνω, πρῶτα-πρῶτα, πὼς πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε... Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πάρῃ τὸ μάτι κανενός...

Καὶ τράβηξε πίσω ἀπὸ τὰ θάμνα, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ:

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω — συνέχισε — χωρὶς ἐσένα δὲ μπορῶ νὰ ζήσω... Κι' ἐδῶ, μπροστά σου, σήμερα, τώρα, θὰ βάλω τέλος στὴ ζωή μου, ἂν ποκειται νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα!...

— Μὰ δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς — ἔκαμε ἡ Ρένα καὶ τὰ ὄμορφα πράσινα μάτια της σκέπασε τὸ μικρό, ὑγρὸ σύγνεφο ἑνὸς δακρύου — πὼς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ χάθηκε ὁ Φάνης, ἡ καρδιά μου σφίχτηκε καὶ πόνεσε... καὶ μίσησα τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν ἁμαρτία;

— Γιατί;... Τί σχέσι μπορεῖ νἄχῃ ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη μὲ τὴν ἀγάπη τὴ δική μας;...

— Κάτι μοῦ λέει πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία.

— Μὰ δὲν ἔδειξε ποτέ, ὅτι ξέρει κάτι... Δὲν ἄφησε νὰ φανῇ τίποτα... οὔτε σὲ σένα... οὔτε σὲ μένα... Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ξέρῃ;

— Δὲ μπορεῖ... Κάποιος θὰ τοῦ εἶπε... Κάποιος θὰ σὲ εἶδε...

—Ἀδύνατο! — διαμαρτυρήθηκε ὁ γιατρὸς — ὁ ἐρχομός μου, τὴ νύχτα, στὸ σπίτι, δὲν ἔγινε ἀπὸ κανένα, ποτέ, ἀντιλήπτός... Οὔτε ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ δῇ τίποτα... γιατὶ πάντα, ὅταν ἐρχόμουν, αὐτὸς ἔλειπε... Ἡ ἐξαφάνισί του εἶναι μυστήριο, ἀλλὰ ἕνα μυστήριο ἄσχετο μὲ τὴν ἀγάπη μας...

— Πῶς ἐξηγεῖς τὴν καραμπίνα του, ποὺ βρέθηκε σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη... τόσο κοντὰ στὸ δρόμο ποὺ περνοῦσες γιὰ νὰ κατέβης στὰ σπίτι; ρώτησε ἡ Ρένα.

Καὶ τὸ δάκρυ της κύλησε στὸ τρυφερὸ μάγουλό της, γλωμὸ ἀπ' τὴ βαθειὰ συγκίνησι.

— Μέρες καὶ νύχτες βασάνισα τὸ μυαλό μου, κάνοντας διάφορες ὑποθέσεις — εἶπε ὁ γιατρός, ἀνατριχιάζοντας — μὰ δὲ μπόρεσα νὰ φτάσω σὲ κανένα συμπέρασμα...

Κι' ἀλλάζοντας τόνο καὶ κρύβοντας τὴν ἀόριστη συσχέτισι, ποὺ εἶχε κάμει κι' αὐτὸς μέσα του τῆς καραμπίνας, ποὺ βρέθηκα μέσα στὰ θάμνα καὶ τὴν ταραχή του, πρόστεσε:

— Γιὰ ἕνα πρᾶμα εἶμαι βέβαιος ἀπόλυτα: Ὅτι ἡ ἐξαφάνισί του εἶναι ἄσχετη μὲ τὸ αἴσθημά μας... Κι' ἂν εἶναι ἀπὸ μιὰ σκέψι πὼς ἡ ἀγάπη μας τὸν ἔσπρωξε στὸν ἀφανισμό, καὶ σ' ἕνα ἀπὸ οἴκτο καὶ μετάνοιωμα αἴσθημα, θέλεις νὰ μὲ βγάλῃς ἀπὸ τὴν καρδιά σου, κάνεις μεγάλο ἄδικο καὶ σὲ μένα καὶ στὸν ἑαυτό σου... Ἐμένα μὲ σκοτώνεις... Ἀλλὰ σκοτώνεις καὶ τὸν ἑαυτό σου... Δὲν εἶσαι πλάσμα νὰ φυτοζωήσῃς αἰσθηματικά... Εἶσαι φτιασμένη γιὰ τὸ μεγάλο πάθος, αὐτὸ ποὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιὰ καὶ κάνει ἄξια τὴ ζωὴ νὰ τὴ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος... Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄγαψε ἡ θεία φλόγα, θέλεις νὰ τὴ σβύσῃς γιὰ πάντα!... Ὁ Φάνης ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωή σου... Καὶ θέλεις τώρα νὰ φύγω κι' ἐγώ... νὰ λείψω... νὰ χαθῶ... Γιὰ νὰ μείνῃς μὲ δυὸ μεγάλες τύψεις στὴν ψυχή σου.. Ὅτι ἐσκότωσες καὶ τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ σ' ἀγάπησαν, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, στὴ ζωή σου!... Μὰ δὲ νοιώθεις, λοιπόν, τὸν παραλογισμό; Ὅτι τὶς πρῶτες βδομάδες, μὲ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις, εἶχες, ἕνα δίκηο νὰ μὴ θέλῃς ν' ἀνταμωθοῦμε, τὸ καταλαβαίνω... Τῶθελα κι' ἐγὼ καὶ ὑπόμεινα... Καὶ ἀπὸ σέβας στὴν ψυχική σου κατάστασι, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἕνα λόγο ἀκόμα πραχτικό... Ἡ ἀνάκρισι εἶχε τὰ μάτια της ἁπάνω μας... Τὸ κουτσομπολιὸ ὥρ

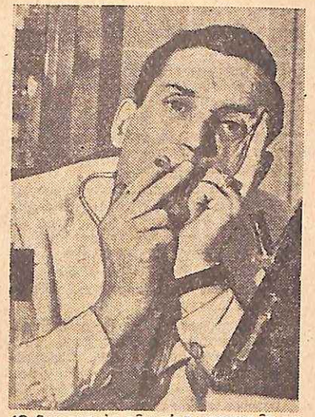

Ὁ δημιουργὸς τῶν «ἀντικαρκινικῶν τσιγάρων» Ἑλβετὸς γιατρὸς Πέτερ Στάϊνερ ὁμολογεῖ ἀκόμη καὶ ἐνώπιον...τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, πὼς εἶναι καὶ ὁ ἴδιος μανιώδης καπνιστής!

Τὸ «ἀντικαρκινικὸ» ΤΣΙΓΑΡΟ

Ἡ ἐπίδρασι τῆς νικοτίνης ἐξουδετερώνεται μὲ τὴν ἀνάμιξι βιταμινῶν στὸν καπνό

Ἕνα πείραμα, ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὸ γερμανικὸ πανεπιστήμιο τῆς Ἀϊδελβέργης, ἀπέδειξε πὼς τὸ βιταμινοῦχο («ἀντικαρκινικὸ») τσιγάρο, τὸ δημιούργημα τοῦ Ἑλβετοῦ γιατροῦ Πέτερ Στάϊνερ, ποὺ εἶχε γίνει στὴν ἀρχὴ δεκτὸ μὲ δυσπιστία καὶ ε.ρωνικὰ χαμόγελα ἀπὸ τοὺς περισσότερους συναδέλφους του, ἀποτελεῖ, πραγματικά, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς καὶ πολύτιμες γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐπιτεύξεις τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Διακόσιοι φοιτητὲς τοῦ γερμανικοῦ πανεπιστημίου, ὅλοι συστηματικοὶ καπνιστές, λάβανε μέρος στὸ πείραμα. Καὶ στὰ 80% τῶν περιπτώσεων – διαπιστώσανε οἱ ἐμπειρογνώμονες – οἱ βιταμῖνες, ποὺ ἐνσωματώνει ὁ δόκτωρ Στάϊνερ στὸν καπνὸ καὶ ποὺ ἡ καῦσι τοῦ τσιγάρου δὲν τὶς καταστρέφει, ἔδειξαν πὼς εἶναι ἱκανὲς νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν πλήρη προστασία τῆς κυτταρικῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν ἀγγείων. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἐμφάνισι τῶν διαταραχῶν καὶ τῶν παθήσεων, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὸν καπνό, προλαμβάνεται μὲ τὸν πιὸ ἀποτελεσματικὸ καὶ σίγουρο τρόπο!

Ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ δόκτωρ Πέτερ Στάϊνερ, μανιώδης καὶ ἀδιόρθωτος καπνιστής, ποὺ τὸ πάθος τοῦ τσιγάρου τοῦ ἔχει στοιχίσει σοβαρώτατες γαστρικὲς διαταραχές, ὠνειρευόταν νὰ ἀνακαλύψη μιὰ μέθοδο, ποὺ νὰ κάνη ἀνώδυνη καὶ ἀκίνδυνη γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος – φυσικά, καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του! – αὐτὴ τὴν ἀπόλαυσι.

Τὰ συμπεράσματα τῶν ἄλλων γιατρῶν ὄχι μόνο ἦταν ἀποθαρρυντικὰ γιὰ τὴν προσπάθειά του, ἀλλὰ καὶ ἱκανὰ νὰ παγώσουν ἀπὸ τὸν τρόμο κάθε καπνιστή. Ἡ νικοτίνη – εἶχαν διαπιστώσει – εἶναι ἕνα δηλητήριο τόσο δραστικό, ὥστε, ἂν τὴν ποσότητα νικοτίνης, ποὺ περιέχεται σὲ τρία τσιγάρα, τὴν περικλείσουμε σὲ μιὰ ἐνδοφλέβια ἔνεσι, μποροῦμε νὰ σκοτώσωμε ἕναν ἄνθρωπο ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς! Ἀποτέλεσμα: οἱ καπνιστὲς ἔχουν 95% πιθανότητες περισσότερες ἀπὸ ἕναν μὴ καπνιστὴ νὰ πεθάνουν ἀπὸ καρδιὰ καὶ 156% πιθανότητες περισσότερες νὰ πεθάνουν ἀπὸ καρκίνο!

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Στάϊνερ ξεκίνησε ἀποφασιστικὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα του, ποὺ ἦταν, ἀπὸ μιὰν ἄποψι, ἕνας ἀγώνας γιὰ νὰ συμφιλίωση μέσα του τὸν καπνιστὴ καὶ τὸν γιατρό!

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς μελέτες καὶ ἀλλεπάλληλα πειράματα, κατάληξε στὴ σκέψι πὼς, ἀντὶ γιὰ τὸ φίλτρο, ποὺ ἐνεργεῖ μ' ἕναν τρόπο καθαρῶς μηχανικό. ἔχει περιωρισμένη ἀποτελεσματικότητα καὶ συγκρατεῖ ἕνα μέρος μόνο ἀπὸ τὰ βλαπτικὰ μόρια τοῦ καπνοῦ, πολὺ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, οἱ βιταμῖνες PP, ποὺ ὁ ἀντιτοξικὸς χαρακτήρας τους εἶναι ἀναγνωρισμένος καὶ ποὺ συχνὰ τὶς ἀναμιγνύουν σὲ διάφορα φάρμακα, γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὶς συνέπειες τῆς τοξικότητάς τους στὸν ὀργανισμό.

Ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους, ὁ Πέτερ Στάϊνερ πειραματιζόταν πάνω σὲ ζῶα καί, κατόπιν, πάνω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Τὰ συμπεράσματά του ἐπιβεβαίωναν μὲ τὸν πιὸ ἀπόλυτο τρόπο τὶς ἀρχικὲς ὑποθέσεις του: Δηλαδὴ πὼς οἱ βιταμῖνες PP ἐνεργοῦν κατὰ τρόπο, ποὺ («ἐπανορθώνει αὐτομάτως») τὶς ζημίες, ποὺ προκαλοῦν στὸν ὀργανισμὸ ἡ νικοτίνη καὶ οἱ ἄλλες περιεχόμενες στὸν καπνὸ σὲ μικρότερες ποσότητες βλαπτικὲς οὐσίες.

«Ἡ βιταμίνη – ἐξηγεῖ ὁ δόκτωρ Στάϊνερ – δὲν ἐνεργεῖ ὡς ἀντίδοτο, ἀλλὰ ὡς ἕνα μέσο προστασίας τῶν κυττάρων, ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ τοξίνωσις ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ τερματίζεται μαζί της».

Ὡστόσο, οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς τοῦ Ἑλβετοῦ γιατροῦ, ἀντὶ νὰ γίνουν δεκτὲς μ' ἐνθουσιασμό, γιατὶ προσφέρανε μιὰ τεράστια ὑπηρεσία στὴν ὑγεία ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων σ' ὅλο τὸν κόσμο, προκαλέσανε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὶς ζωηρότερες ἀντιδράσεις τῶν περισσοτέρων ἐπιστημόνων, ποὺ δὲ θέλανε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ παραδεχτοῦν πὼς ὑπάρχει μιὰ μέθοδος ποὺ καθιστᾶ ἀκίνδυνο τὸ τσιγάρο. Μονάχα τὸ πανεπιστήμιο τῆς Ἀϊδελβέργης δὲν ὑιοθέτησε τὴν στενοκέφαλη αὐτὴ στάσι καὶ ἀποφάσισε νὰ «πάρη στὰ σοβαρὰ» τὴν περίεργη θεωρία τοῦ Στάϊνερ. Τὸ πείραμα, ποὺ ὠργάνωσε γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὴν ἀλήθεια τῶν ἰσχυρισμῶν του, κατάλληξε στὰ ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα, ποὺ εἴδαμε παραπάνω καὶ εἶχε ὡς ἄμεση συνέπεια νὰ δοθῇ τὸ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας στὸν Ἑλβετὸ ἐπιστήμονα γιὰ τὴν σημαντικὴ ἀνακάλυψί του.

«Σήμερα – δήλωσε ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ ἀναγνώρισι – μποροῦ νὰ διαβεβαιώσω πὼς εἶνε δυνατόν, ἂν ὁκι νὰ ἐξουδετερωθοῦν συνολικὰ καὶ ἄμεσα οἱ βλαπτικὲς οὐσίες τοῦ καπνοῦ μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς καθωρισμένης δόσεως βιταμίνης PP, τουλάχιστον ὅμως νὰ περιοριστοῦν οἱ συνέπειες σὲ ἀναλογία 80%».

Ὁ ἐπιστημονικὸς θρίαμβος τοῦ Πέτερ Στάϊνερ εἶχε ὁλοκληρωθῆ. Ἀλλὰ γρήγορα ὁ δημιουργὸς τοῦ («ἀντικαρκινικοῦ τσιγάρου») – ὅπως τὸ ἐπωνόμασε ὁ ἑλβετικὸς τύπος – ἀναγκάστηκε νὰ θυμηθῇ τὴν μελαγχολικὴ φράσι τοῦ μεγάλου Ἐδισων, ὅτι «πολὺ πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ μπάσῃ κανεὶς μιὰ ἐφεύρεσι στὸ ἐμπόριο, παρὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ»!

Γιὰ τὴν ὥρα, καμμιὰ καπνοβιομηχανία δὲν ἔχει δεχτῆ νὰ προσθέσῃ στὸν καπνὸ τῶν τσιγάρων της τὴν πολύτιμη βιταμίνη, ποὺ προστατεύει τὰ κύτταρα καὶ ἐξουδετερώνει τὴν νικοτίνη. Ὁ λόγος τῆς ἐπίμονης αὐτῆς ἀρνήσεως εἶναι πὼς οἱ δοκιμὲς τῶν διάφορων φίλτρων εἶχαν ὡς συνέπεια γιὰ τὶς καπνοβιομηχανίες μιὰ πρόσθετη οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσι χωρὶς κανένα κέρδος, πρᾶγμα ποὺ τὶς κάνει νὰ διστάζουν νὰ πειραματιστοῦν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ μὲ τὴ νέα ἐφεύρεσι εἰς βάρος τῆς τσέπης τους!

Ἡ μέθοδος, ὡστόσο, τοῦ δόκτορος Στάϊνερ παρουσιάζει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἔχει θετικὰ καταδειχτῆ ἡ ἀποτελεσματικότητά της, δυὸ ἐπιπλέον πλεονεκτήματα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς εἶχαν πείσει:

Τὸ πρῶτο εἶναι πὼς ἡ ἀνάμιξι τῶν βιταμινῶν στὸν καπνὸ δὲν παραλλάζει οὔτε στὸ ἐλάχιστο τὸ ἄρωμα καὶ τὴν γεῦσι του.

Τὸ δεύτερο πὼς κοστίζει ἀρκετὰ φτηνά, ὥστε νὰ μπορῇ ἡ σχετικὴ δαπάνη νὰ ἀντιμετωπιστῇ μὲ μιὰ ἀσήμαντη – συγκριτικὰ μὲ τὴν τεράστια ὠφέλεια ποὺ θὰ προκύψῃ – αὔξησι τῆς τιμῆς τῶν τσιγάρων.

Ἀλλὰ οἱ ἐπιχειρηματίες, καθὼς ξέρομε, εἶναι πάντα δύσπιστοι ἀπὸ φυσικοῦ τους!

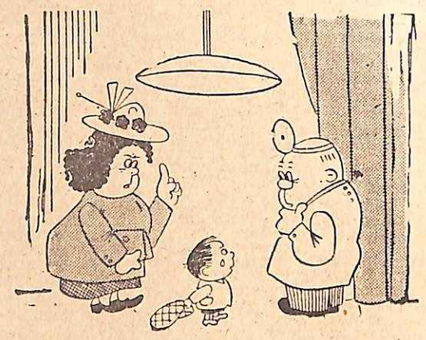

—Ὁ μικρὸς δὲν εἶναι καθόλου ἐν τάξει, γιατρέ. Κατάπιε προχτὲς ἕνα δίφραγκο κι' ἔβγαλε μόνο τρία πενηνταράκια!

—"Ἄκου ἀτυχία, Καίτη μου! Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἔγινε ὑπουργὸς ἄνευ... χαρτοφυλακίου!...

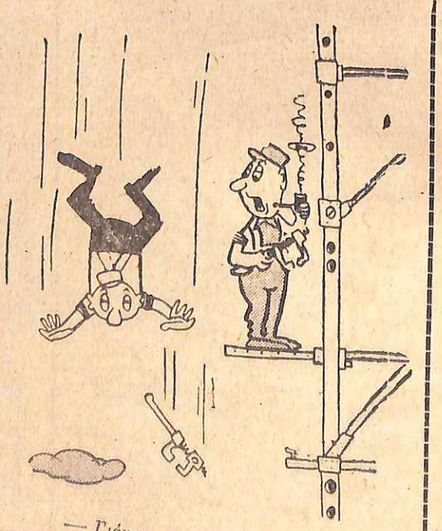

— Γιάννη, σχόλασες κιόλας;

Ὁ γυιός μου ἡ κόρη μου κι' ἐγώ

Ἡ εὐαισθησία τῆς παιδικῆς ψυχῆς

ΟΛΑ τὰ παιδιὰ εἶναι εὐαίσθητα. Ἀκόμα κι' αὐτὰ ποὺ δείχνουν ὅτι ἔχουν σκληρὸ χαρακτῆρα, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ κάνουν γιὰ νὰ κρύψουν τὶς συγκινήσεις τους. Πόσες φορὲς δὲν ἔχετε δῆ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μαγουλάκια τοῦ παιδιοῦ σας, ἐπειδὴ τοῦ κάνατε μιὰ μικρὴ παρατήρησι. «Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;» ρωτοῦν φαβισμένες οἱ μητέρες. «Θὰ εἶναι πάντα τόσο εὐαίσθητο αὐτὸ τὸ παιδί; Πῶς θὰ ἀντιμετωπίση τὴ σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων, μὲ μιὰ τόσο τρυφερὴ καρδιά;» Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανένας λόγος νὰ ἀνησυχῆτε. Ἀρκεῖ νὰ εἶστε λίγο ἐπιδέξια καὶ γρήγορα θὰ ἐξαφανίσετε τὴν ἀρρωστημένη αὐτὴ εὐαισθησία.

Προσέξτε νὰ μὴ, κάνετε ποτὲ τὸ λάθος νὰ εἰρωνευτῆτε τὰ παιδικὰ δάκρυα, αὐτὲ ὅμως καὶ νὰ δείξετε ὅτι ὑποχωρεῖτε μπροστά τους, γιατὶ τότε τὸ μικρό σας θὰ καταλάβη πὼς ἔχει στὰ χέρια ἢ μᾶλλον στὰ μάτια του ἕνα ἰσχυρὸ ὅπλο ἐναντίον σας. Φερθῆτε σὰ νὰ εἶναι κάτι ἀπόλυτα φυσικό. Ἀφῆστε το νὰ κλάψη ὅσο θέλει καὶ ὅταν ἠρεμήση, ἐξηγῆστε του ὅτι δὲν τὸ τιμωρήσατε ἀπὸ κακία καὶ ὅτι σᾶς στενοχωρεῖ πολὺ τὸ ὅτι εἴστε ὑποχρεωμένη νὰ τὸ τιμωρῆτε.

Συχνὰ ἡ παιδικὴ εὐαισθησία εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ παιδὶ κοκκινίζει καὶ τὰ χάνει ὅταν τοῦ μιλοῦν, πρᾶγμα ποὺ οἱ γονεῖς τὸ νομίζουν γιὰ δειλία. Πόσα παιδιὰ δὲν παίρνουν ἀσχημους τὸ νομίζουν γιὰ δειλία. Πόσα παιδιὰ δὲν παίρνουν ἀσχημους βαθμοὺς στὸ σχολεῖο, γιατὶ αἰσθάνονται τόση συγκίνησι ὅταν ὁ δάσκαλος τοὺς ἀποτείνη τὸ λόγο, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ μιλήσουν. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ συναντήσετε μόνη σας τὸ δάσκαλο, νὰ τοῦ ἐξηγήσετε τὴν ψυχολογία τοῦ παιδιοῦ σας καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ τὸ πλησιάση στὸ διάλειμμα καὶ νὰ προσπαθήση νὰ τοῦ δείξη ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ ἀγαπᾶ τοὺς μαθητάς του.

Ὅταν τὸ παιδὶ συνηθίση σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ νοιώση πὼς αὐτὸς ποὺ κάθεται στὴν ἕδρα εἶναι ἕνα πλάσμα προσιτὸ καὶ ὄχι κάποιο ἀγνωστο θηρίο, θὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ τράκ του.

Συχνὰ οἱ μητέρες παραπονιοῦνται γιὰ τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀδεξιότητα τῶν παιδιῶν τους. «Κάνει συνεχῶς ζημιές. Ὅ,τι πιάση στὰ χέρια του πέφτει χάμω» μοῦ ἔλεγε κάποτε μιὰ κυρία. «Καὶ ὅσο τοῦ κάνω παρατηρήσεις τόσο πιὸ ἀδέξιο γίνεται». Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ λάθος σας κυρία μου. Ἡ ἀδεξιότης αὐτή, ποὺ τόσο σᾶς καταπλήσσει, ὀφείλεται μόνο στὴν εὐαισθησία τοῦ παιδιοῦ σας. Οἱ παρατηρήσεις τὸ κάνουν νὰ φαντάζεται ὅτι εἶναι ἀνίκανο νὰ κάνη κάτι σωστό. Δὲ σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ κάνετε μιὰ ζημιὰ ποὺ φοβόσαστε ὅτι θὰ τὴν κάνετε;

Ἁπλῶνει τὸ χέρι του νὰ πιάση κάτι, ἔχοντας ἀκόμα στὰ αὐτιά του τὴ φωνή σας («ἀδέξιε»). Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι πραγματικὰ ἀδέξιο, κάνει τὸ χέρι του νὰ τρέμη καὶ τὰ ἀντικείμενα νὰ τοῦ ξεφεύγουν. Προσέξτε, κυρία μου! Ἀλλάξτε σύστημα, ἂν δὲ θέλετε τὸ παιδί σας νὰ γίνη πραγματικὰ ἀδέξιο. Ὅταν κάνη μιὰ ζημιὰ μὴ σηκώνετε τὸν κόσμο στὸ πόδι ἀπὸ τὸ θυμό σας. Γυρίστε το στὸ ἀστεῖο, δεῖξτε του ὅτι δὲ θεωρεῖτε σπουδαῖο τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀτύχημα καὶ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ καὶ σὲ σᾶς. Καλύτερα νὰ ὑποστῆτε ἀδιαμαρτύρητα τὴν ἀπώλεια ἑνὸς ὡραίου βάζου, παρὰ νὰ δημιουργήσετε στὸ παιδὶ τὴν ἰδέα ὅτι μόνο αὐτὸ εἶναι τόσο ἀτσαλο στὶς κινήσεις του.

Φανταστῆτε τὴν παιδικὴ ψυχὴ σὰν ἕνα πορσελάνινο μπιμπελό, ποὺ ραγίζει μὲ τὸ παραμικρὸ χτύπημα, καὶ προσπαθῆστε νὰ μὴ τὴ χτυπᾶτε ποτέ. Μιὰ κίνησι, ἕνα βλέμμα, εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἕνα τραῦμα ποὺ θὰ ἀφήση ἀνεξίτηλο σημάδι καὶ θὰ σταθῆ ἐμπόδιο στὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σας, ἀκόμα καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἡ φοβία, παραδείγματος χάριν. Συναντοῦμε ἀνθρώπους, μεγάλους στὴν ἡλικία ποὺ φοβοῦνται τὸ σκοτάδι. Εἶνε ἴσως ἀποτέλεσμα τῆς ἀγνοίας τῶν γονέων τους, ποὺ τοὺς ἔκλειναν γιὰ τιμωρία μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη ὅταν ἦταν μικροί. Καὶ δὲν ἀναφέρω καθόλου τὸ μπαμπούλα, τὶς λάμιες, τὰ φαντάσματα καὶ τὶς χίλιες δυὸ ἄλλες βλακεῖες ποὺ ἀφήστηκε ἡ ἀνθρώπινη φαντασία γιὰ νὰ ἠσυχάση ἀπὸ τὶς παιδικὲς ἀταξίες. Χρόνια τώρα, οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ παιδαγωγοὶ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὶς μητέρες πόσο ὀλέθρια εἶναι αὐτὰ τὰ ἀνύπαρκτα πλάσματα, ποὺ ἔχουν καταντήσει ὁ ἐφιάλτης τῶν παιδιῶν, καὶ πόσο κακὴ ἐπίδρασι ἔχουν στὴ διαμόρφωσι τοῦ παιδικοῦ χαρακτήρα. Μὰ ὅσο ὑπάρχουν γονεῖς ποὺ προτιμοῦν τὴν ἠσυχία τους ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν τους δὲν πρόκειται νὰ ἀπαλλαγῆ ἡ κοινωνία ἀπὸ πλάσματα γεμάτα φοβίες καὶ προλήψεις.

Ἡ ἀνεξήγητη ἐπιθετικότης τῶν παιδιῶν

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα παράπονα τῶν μητέρων εἶναι ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ δείχνουν στὰ παιδιά τους, αὐτὰ εἶναι πάντα ἕτοιμα νὰ σταθοῦν ἀπέναντί τους, σὲ στάσι ἀμυντική, σὰν γατάκια ποὺ δείχνουν τὰ νύχια τους. («Τί συμβαίνει λοιπόν»); ρωτοῦν οἱ μητέρες. «Ποιός εἶναι ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ προστατευτοῦν;») Γιὰ τὸ παιδί, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ νοιώθη τὸν ἑαυτό του πολὺ ἀδύνατο μπροστὰ στοὺς μεγάλους, ἐχθρὸς εἶναι ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα θὰ σᾶς φέρω γιὰ παράδειγμα τὶς τέσσερες κυριώτερες παιδικὲς ἡλικίες. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴ μικρότερη.

Ἔχετε ἕνα κοριτσάκι ἢ ἕνα ἀγοράκι ἑνὸς ἔτους. Νομίζετε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία τὸ νήπιο πρέπει νὰ εἶναι τελείως ὑποταγμένο χωρὶς δικές του θελήσεις καὶ γνῶμες. Καὶ ὅμως πολλὲς φορὲς βλέπετε τὸ μωρό σας νὰ ξεσπᾶ σὲ πείσματα καὶ νὰ ἀρνᾶται τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια σας. Θὰ μείνετε ἐκπληκτες ἂν σᾶς πῶ ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι παρὰ προπάθειες τῆς παιδικῆς προσωπικότητος γιὰ ν' ἐπιβληθῆ. Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι. Ἀκόμα καὶ τὸ νεογέννητο βρέφος ἔχει προσωπικότητα, μόνο ποὺ εἶναι τόσο ἀδύνατη, ὥστε δὲ φαίνεται καθόλου πρὶν ἀπὸ τοὺς πέντε πρώτους μῆνες. Τὸ μωρὸ τοῦ ἑνὸς ἔτους προσπαθεῖ νὰ δείξη τὴν... ἀνεξαρτησία του πετῶντας χάμω τὰ παιχνίδια ποὺ τοῦ προσφέρουν καὶ γυρνώντας τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅταν τοῦ δίνουν τὸ μπιμπερό του.

Ἡ ἡλικία τῶν τριῶν χρόνων εἶναι γιὰ τὸ παιδὶ ἡ ἐποχὴ τῶν καπρίτσιων, τῶν θυμῶν, τῶν ἀποτόμων κινήσεων. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ κάνει ὅλες τὶς καλὲς συνήθειες ποὺ μὲ τόσο κόπο εἴχατε κατορθώσει νὰ τοῦ ἐπιβάλετε καὶ ποὺ νομίζατε πὼς θὰ τὶς ἀκολουθοῦσε πάντα. Τὸ μικρὸ θηριάκι σας ἔχει ἀνακαλύψει ἕνα ἀκόμα ὅπλο ἐναντίον τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν γονέων του: τὴν ὁμιλία. Αὐτὰ ποὺ ἀρνεῖτο ἄλλοτε μὲ χειρονομίες τὰ ἀρνεῖται τώρα μὲ λέξεις. Ἔμαθε νὰ φωνάζη: ὄχι, καὶ νὰ πετᾶ ἕνα σωρὸ θυμωμένα λογάκια ὅταν κάτι δὲν τοῦ ἀρέση. Πολὺ δύσκολη στιγμὴ γιὰ τοὺς γονεῖς ποὺ δὲν ξέρουν πῶς νὰ φερθοῦν στὸ παράλογο αὐτὸ πλάσμα ποὺ ζητᾶ μὲ ἐπιμονὴ ὅ,τι δὲν τοῦ δίνουν καὶ ἀρνεῖται μὲ πείσμα ὅ,τι μπορεῖ νὰ πάρη.

Μὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Ἀπὸ τὴν καμπὴ αὐτὴ περνοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου καὶ περάσατε καὶ σεῖς κάποτε. Ἡ ἐπιθετικότης αὐτὴ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μάχη μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει τί νὰ διαλέξη μεταξὺ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας

Τὸ μωρὸ προσπαθεῖ νὰ δείξη τὴν... ἀνεξαρτησία του, πετῶντας χάμω τὰ παιγνίδια ποὺ τοῦ προσφέρουν...

Κάνουν μεγάλο λάθος ὅσοι νομίζουν ὅτι σὲ ἡλικία ὀκτὼ ἐτῶν ὁ χαρακτήρας τοῦ παιδιοῦ ἔχει πλέον σταθεροποιηθῆ. Κάθε ἄλλο. Στὰ ὀκτὼ χρόνια συναντοῦμε συχνὰ μιὰ κρίσι σκληρότητος ποὺ γρήγορα περνᾶ. Στὴ πραγματικότητα τὸ παιδὶ δίψᾶ γιὰ τρυφερότητα. Ἐπειδὴ ὅμως πιστεύει ὅτι αὐτὸ εἶναι μιὰ ἔνδειξι ἀδυναμίας προσπαθεῖ νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τρόπους ψεύτικα ἀπότομους, γιὰ τοὺς ὁποίους συχνὰ μετανοιώνει. Ὅσο πιὸ γρήγορα καταλάβη τὸ λάθος του, τόσο πιὸ γρήγορα περνᾶ καὶ ἡ κρίσις.

Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ ἕνα παιδὶ πραγματικὰ σκληρό.

Προσπαθῆστε νὰ δείξετε στὸ παιδί σας ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ντρέπεται γιὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ τὰ κρύβη γιατὶ καὶ ἐσεῖς αἰσθάνεστε τὰ ἴδια πράγματα. Νὰ εἶστε σίγουρη ὅτι ὁ χαρακτήρας τῶν ὀκτὼ χρόνων δὲν εἶναι πιὸ στέρεος ἀπὸ ἕνα παλάτι χτισμένο στὴν ἄμμο.

Ὅταν φτάση στὰ δώδεκα, τὸ παιδὶ γίνεται ἀκόμα πιὸ ἀκατανόητο στοὺς μεγάλους. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλο ἀρχίζει ἂν δὲν ἄρχισε καὶ ἀπὸ πιὸ πρίν, νὰ ζητᾶ μιὰ τέλεια ἀνεξαρτησία. Προσπαθεῖ νὰ ἀποκτήση τὸ δικαίωμα νὰ βγαίνη μὲ τοὺς φίλους του καὶ νὰ γυρίζη ὁποια ὥρα θέλη, ἂν εἶναι ἀγόρι, ἡ προσπαθεῖ νὰ δεσποινιδοποιηθῆ ἂν εἶναι κορίτσι. Τσακώνεται συχνὰ μὲ τοὺς γονεῖς του, γιατὶ εἶνε πιὰ σίγουρο ὅτι ἔχει ἀρκετὲς γνῶσεις ὥστε νὰ κρίνη σωστὰ τὴ ζωή, καὶ ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ κλείνεται στὸν ἑαυτό του ἢ νὰ στρέφεται στοὺς γνωστούς του.

Προσπαθεῖ νὰ ἀπασχοληθῆ μὲ κάτι ποὺ θὰ εἶνε πραγματικὰ σοβαρό, κατὰ τὴ γνώμη του, καὶ μπορεῖ νὰ παραμελήση ἀκόμα καὶ τὰ μαθήματά του, ἂν οἱ γονεῖς προσπαθήσουν νὰ τὸ σπρώξουν στὴ μελέτη.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, ἂν δὲ πῆτε πὼς τὸ παιδὶ ἔχει γίνει ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστο καὶ δὲ δέχεται καμμιὰ ἐπέμβασι, εἶναι νὰ τὸ ἀφήσετε ἥσυχο, παρακολουθώντας το ὅμως συνεχῶς ἀπὸ μακρυὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ δείχνετε.

Δὲ θὰ ἀργήση νὰ γυρίση μόνο του κοντά σας, ὅταν ἀνακαλύψη ὅτι δὲν τὸ ὑποχρεώνει σ' αὐτὸ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸ συμφέρον του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σὲ τί ὀφείλεται ἡ συνήθεια τοῦ πιπιλίσματος τοῦ δακτύλου. — Ἀνορεξία καὶ λαιμαργία.

Ὁ πατριάρχης τῶν δέντρων

Τὸ ἀρχαιότερο δέντρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι ἕνα «ρέντγουντ» (κοκκινόξυλο) ἡλικίας 1100 ἐτῶν. Βρίσκεται στὸ Πάλο Ἄλτο τῆς Καλιφορνίας κι' ἐκει ὕψος 50 μέτρων περίπου. Πάνω ἀπ' τὴν κορυφή του τοποθετήθηκε τελευταίως μιὰ συσκευὴ ψεκασμοῦ, ποὺ λειτουργεῖ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα καὶ δημιουργεῖ ἕνα σύννεφο ἀπὸ λεπτὰ σταγονίδια νεροῦ – τὴν ἰδεώδη δηλαδὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ χρειάζεται τὸ δέντρο αὐτὸ γιὰ νὰ ζήση καὶ νὰ προκόψη.

Τὸ χιοῦμορ τοῦ Γεωργίου Βλάχου

Σὲ ὅλα του λεπτὸς ὁ ἀλησμόνητος Γεώργιος Βλάχος, ποὺ ἐλάμπρυνε μὲ τὴν ἀκτινοβόλο πολυετῆ δρᾶσι του τὶς ἐκλεκτότερες σελίδες τῆς πολυκύμαντης ἑλληνικῆς δημοσιογραφικῆς ἱστορίας.

Γνήσιος εὐπατρίδης, τόσο ἀπὸ καταγωγή, ὅσο κι' ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, ἐγκάρδιος, χαριτωμένος, ἀξιαγάπητος, ἀπαισιάμιλλος στυλίστας σ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη τοῦ γραπτοῦ λόγου —ἀπὸ κυρίου ἄθθου μέχρι λυρικῶν στίχων, καὶ ἀπὸ χρονογραφήματος μέχρι θεατρικοῦ ἔργου— συναπαστικὸς «κοζέρ», ἀσυναγώνιστος χαριτολόγος, φύσει καὶ θέσει λάτρης κι' ὑπέρμαχος τῆς λεπτότητος, κι' ἐχθρὸς κι' ἀνηνήτης τῆς χοντροκοπιᾶς.

Λεπτὸς στὸ σῶμα, λεπτὸς στοὺς τρόπους, λεπτὸς στὸ χιοῦμορ. "Ενα πηγαῖο κι' ἀνεξάντλητο χιοῦμορ, ποὺ τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία του καὶ τὴν ποιοτητική του ἀνωτερότητα δὲ διανοήθηκαν ποτὲ ν' ἀρνηθοῦν ἀκόμη κι' οἱ φανατικώτεροι κομματικοί του ἀντίπαλοι.

Καί, σὰν ἄνθρωπος ἀνόθευτου λεπτοῦ γούστου, σὰν ἀληθινὸς «ἐστὲτ» τῆς ζωῆς, ὁ Γεώργιος Βλάχος ἀγαποῦσε τὴ νύχτα, τὴ χιλιοτραγουδισμένη ἀθηναϊκὴ νύχτα, ποὺ τὴν ἔζησε καὶ τὴ χάσηκε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ πολύκοποι καὶ πολύμοχθοι δημοσιογραφικοὶ ἀγῶνες του. Ἄλλοτε μέσα στὰ πλαίσια κι' ἄλλοτε στὸ περιθώριο συνταρακτικῶν πολιτικῶν γεγονότων.

"Ηταν ἐπίλεκτο μέλος τῆς «'Αθηναϊκῆς Λέσχης», ὅπου οἱ ἐμφανίσεις του —ἀρκετὰ τακτικὲς πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο — γίνονταν πάντα δεκτὲς μ' ἰδιαίτερη χαρὰ κι' ἀνυπόκριτο ἐνθουσιασμό.

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, λοιπὸν — τὸ 1937, ἂν δὲν κάνω λάθος — σοβαρὲς κι' ἐπείγουσες ἐπαγγελματικὲς ἀσχολίες δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μείνη στὴν «'Αθηναϊκὴ Λέσχη» ἀργότερα ἀπὸ τὶς 11. 'Αλλὰ μιὰ ἐπίμονη καταρρακτώδης βροχὴ τὸν σταμάτησε ἀναγκαστικὰ στὴν ἐξώπορτα Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε. Κι' ἡ νεροποντὴ δὲν ἔλεγε νὰ κοπάση. Καὶ ταξὶ δὲ φαινόταν στὸν ὁρίζοντα.

'Ελαφρῶς ἐκνευρισμένος, ἄρχισε νὰ κάνη βόλτες στὸ διάδρομο. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε νὰ... εἰσελεύνη τρέχοντας καὶ στάζοντας ὁλόκληρος κάποιος γνωστός του, ὁ Γ. Σ.

—Τί περιμένεις ἐδῶ, Γιῶργο; τὸν ρώτησε παραξενεμένος, ἐνῶ προσπαθοῦσε μάταια ν' ἀναχαιτίση τοὺς... κρουνοὺς ποὺ κατηφόριζαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου του.

— Περιμένω νὰ περάση κανένα ταξί, τὸν πληροφόρησε ὁ Βλάχος.

— 'Αδύνατον, τοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικά. "Αν δὲ σταματήση ὁ κατακλυσμός, μὴν ἐλπίζῃς ὅτι θὰ βρῆς ταξί. 'Επομένως θὰ χρειαστῆ νὰ κάνης λίγη ὑπομονή. Καὶ γιὰ νὰ περάση πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ εὐχάριστα ἡ ὥρα, σοῦ προτείνω νὰ παίξουμε μιὰ παρτίδα «ἑκαστὲ» τῶν 100 δραχμῶν.

Κι' ἀφοῦ «ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται», πῶς μποροῦσε νὰ ἐναντιωθῆ ὁ Γιώργιος Βλάχος; Δέχτηκε, λοιπόν, τὴν πρότασι τοῦ Γ. Σ., τὸν ἀκολούθησε σὲ μιὰ αἴθουσα, κάθησαν Βὶζ - ἀ - Βὶ σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισαν τὸ παιχνίδι τους.

'Η τύχη εὐνόησε τὸν Γ. Σ. ποὺ κέρδισε τὴν παρτίδα — καί, φυσικά, καὶ τὶς 100 δραχμές.

— Μὰ γιατί σηκώθηκες; ρώτησε τὸν Βλάχο, τσεπώνοντας τὸ κολλαριστὸ ἑκατοστάρικο:

— "Εχω δουλειά, πρέπει νὰ φύνω, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Μὰ πῶς θὰ φύγης, ἀφοῦ βρέχει πολὺ ἀκόμα;

Πραγματικά, οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὰ δυσθεώρητα ὕψη τους μὲ περισσότερη ἴσως ἔντασι.

— "Ας παίξουμε ἄλλη μιὰ παρτίδα, πρότεινε πάλι ὁ Γ. Σ.

— "Ας παίξουμε, συμφώνησε ἀναγκαστικῶς ὁ Βλάχος.

'Η τύχη, ὅμως — ὅπως, ἄλλωστε, συμβαίνει κατὰ κανόνα στὰ χαρτιὰ — γύρισε. Κι' ὁ Βλάχος πῆρε πίσω τὸ... χαρτοπαικτικό του αἷμα. Καί, μ' ὅλο του τὸ δίκηο, περίμενε νὰ πάρη πίσω καὶ τὸ μόλις ἀπολεσθὲν ἑκατοστάρικό του —κολλαριστὸ—κολλαριστό, ὅπως εἴπαμε.

— Μπράβο Γιῶργο, κέρδισες! τὸν... ἐπόνωσε ἠθικῶς ὁ συμπαίκτης του, χωρὶς νὰ βάλη τὸ χέρι στὴν τσέπη. Κι' ὅσο γιὰ τὶς ἑκατὸ δραχμές, σοῦ τὶς δίνω αὔριο.

— Γιατί αὔριο; ἀπόρησε ὁ Βλάχος.

— "Ωχ! καϋμένε, Γιῶργο, δυσανασχέτησε ὁ Γ. Σ., δὲ μοῦ ἀρέσει νὰ συζητοῦμε γιὰ τέτοιες ψιλοδουλειές. Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ δώσω αὔριο τὶς ἑκατὸ δραχμές!

— Καὶ γιατί αὔριο κι' ὄχι σήμερα; ἐπέμεινε ὁ Βλάχος.

— Καὶ γιατὶ σήμερα κι' ὄχι αὔριο; ἐπέμεινε κι' ὁ ἄλλος.

— Γιατί, ἁπλούστατα, ἀγαπητέ μου, τίποτε δὲ δικαιολογεῖ αὐτὴ τὴν εἰκοσιτετράωρη ἀναβολή. Κι' ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸ συζητοῦσα, ἂν δὲν τὸ εἶχες τὸ ἑκατοστάρικο. 'Αλλὰ εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι τὸ ἔχεις. Γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου μοῦ τὸ κέρδισες καὶ σοῦ τὸ ἔδωσα. Κι' ἐπειδὴ στὸ διάστημα αὐτό, οὔτ' ἐγώ, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐσὺ ὑποβληθήκαμε σὲ καμιὰ ἔκτακτη δαπάνη, οἱ ἑκατὸ δραχμές μου βοίσκονται ὁπωσδήποτε στὴν τσέπη σου. "Ωστε νὰ ποιὸ λόγο νὰ μὴ μοῦ τὶς δώσης σήμερα;

— Μὰ πάλι τὰ ἴδια: ξυσφόρησε ἐντονώτερα ὁ Γ. Σ. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ σοῦ τὶς δώσω αὔριο!

— Δὲν ἀμφιβάλλω νι' αὐτό. 'Αλλὰ δὲν κατάλαβαίνω, γιατί δὲ μοῦ τὶς δίνεις ἀπόψε.

— Γιατί..., γιατί.. ἔτσι! Καί, τέλος πάντων, σὲ παρακαλῶ μὴν ἐπιμένης!

— Πολὺ καλά, δὲν ἐπιμένω! ὑπεχώρησε εὐγενέστατα ὁ Βλάχος.

Κι' ἐνῶ σηκωνόταν γιὰ νὰ φύγη, συμπλήρωσε:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, ὅμως, νὰ τὸ.. διηγοῦμαι!

Κι' εὐτυχῶς. τὸ... διηγήθηκε! Κι' ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο τοῦ θ-υλικοῦ Γ.Α.Β. ἔφτασε καὶ στὴν πέννα τὴ δική μου καὶ στὰ μάτια τὰ δικά σας, ἀγαπητοὶ κι' εὐγενικοὶ ἀναγνῶστες...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὰ ἕξη κυριώτερα πράγματα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ κάνη ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὰ ἑξῆς: Νὰ μὴ πίνη, νὰ μὴ κακολογῆ, νὰ μὴ καπνίζη, νὰ μὴ βλασφημᾶ, νὰ μὴν ἐξαπατᾶ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴ μπαίνη ἐγγυητὴς γιὰ κανέναν.

—'Η ἀνθρώπινη καρδιὰ ἔχει μῆκος ἕξη δακτύλων καὶ διάμετρο 4. Χτυπᾶ κατὰ μέσον ὅρον 70 φορὲς κάθε πρῶτο λεπτὸ τῆς ὥρας καὶ 4.200 φορὲς κάθε ὥρα.

—Τὰ περισσότερα κρυολογήματα τὰ παίρνουμε στὸ σπίτι μας. Γιατὶ νομίζοντας ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος , ἐκτιθέμεθα περισσότερο ἢ ἀμελοῦμε νὰ λάβουμε τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις.

—Καλὴ νοικοκυρὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ξέρει νὰ διατηρῆ καθαρὸ τὸ σπίτι της καὶ ὄχι ἐκείνη, ποὺ δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ καθαρίζη.

—Τὸ φρέσκο ψωμὶ προκαλεῖ δυσπεψία. Μόνο ἡ κόρα του εἶναι ἀκίνδυνη.

—Τίποτα τὸ εὐτυχέστερο ἀπὸ τὴ μυῖγα. Μπορεῖ νὰ σταθῆ στὸ ἕνα της σκέλος καὶ μὲ τ' ἄλλα πέντε νὰ ξυστῆ!

—«Εἰλικρινεία θὰ πῆ νὰ λὲς ἐλεύθερα ὅ,τι κακὸ σκέφτεσαι γιὰ τὶς φιλενάδες σου» ἔλεγε ἡ Γαλλίδα ἠθοποιὸς Ρεζάν.

—Τὸ χειρότερο μέσον γιὰ νὰ ζεσταθῆ κανεὶς εἶναι ἡ φωτιά. Τὸ καλύτερο εἶναι ἡ ἐργασία.

—Μεταξὺ 10.000 ἀνθρώπων ἕνας καὶ μόνον πεθαίνει σὲ ἡλικία 100 χρόνων.

—Θέλετε νὰ παρατείνετε τὴ ζωὴ τῶν γερόντων; Λίγα κρέατα, λίγα ἀμυλώδη, πολλὰ φροῦτα.

—Τὸ ἄλογο ἀγαλόγως τοῦ σώματος του ἔχει στομάχι μικρότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τετράποδο.

Οἱ μεγάλοι μᾶς ἐκπομποὶ τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Βυζαντινοὶ «κρασοπατέρες»

ΣΤΟ "Αγιον "Ορος ζοῦσαν ἐρημῖτες, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ἕβδομο αἰῶνα ὅμως περίπου ἱδρύθηκαν ἐκεῖ πολλὰ μικρὰ καὶ μεγάλα μοναστήρια. Στὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῶν Εἰκονομάχων οἱ ἀπρόσιτες περιοχὲς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ βράχου χρησιμοποιήθηκαν σὰν καταφύγιο ἀπὸ πολλοὺς καταδιωγμένους Εἰκονολάτρες, ποὺ ἔφεραν μαζί τους ὄχι μόνο πολύτιμα ἐκκλησιαστικὰ σκεύη, λείψανα ἁγίων καὶ σπάνια χειρόγραφα, ἀλλὰ καὶ τὴ λατρεία τοῦ κρασιοῦ. 'Από τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ κρασὶ ἔγινε τὸ σπουδαιότερο προϊὸν τοῦ "Αθω. Καὶ σήμερα, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μοναστήρι, ποὺ νὰ μὴν παράγη καὶ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα κρασιοῦ, τὴν ὁποίαν καταναλίσκουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ ἴδιοι οἱ παραγωγοί.

"Αλλωστε κάτι τέτοιο περίπου λέει καὶ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ κατασκεύασμα, ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη ποὺ βασίλευε ὁ Λέων ὁ Γ':

«"Αρχοντα, κύρη μου καλέ, τοῦτος ὁ κράσος εἶναι
γλυκύς, γλυκὺς κι' εὐωδιαστός, εὐφραίνει τὴν καρδίαν.
Εἰς τὸ κελλάριν τὸ βαθὺν πρέπει νὰ κατοικήσῃ,
μὴ βασκασθῆν ἐξ ὀφθαλμῶν κακῶν τε καὶ στριμμένων.
Δι' ἐμᾶς μόνον τὸν κρύβομεν, μακρὰν τοῦ Θεοφίλου
τὸν στόμαχον, ὅστις μπορεῖ κι' ἐμᾶς νὰ καταφάγῃ».

'Ο Θεόφιλος ποὺ ἀναφέρεται στὸ παραπάνω αὐτὸ ποίημα, δὲν ἦταν ἀσκητής. "Ηταν ἕνας πλούσιος ἄρχοντας, ποὺ κυνηγημένος κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Εἰκονομάχους, πῆγε στὸ "Αγιον "Ορος γιὰ νὰ γλυτώση τὸν κατατρεγμό. "Εκανε μεγάλες δωρεὲς στὰ μοναστήρια καὶ σίγουρα θὰ φοροῦσε γιὰ πάντα τὸ ράσο, ἂν ἔπινε λιγώτερο. Στὴν καθησιά του μονάχα, ὁ Θεόφιλος ἤθελε:

«Δυὸ κάδους, τρία κύπελλα καὶ τέσ-
σερα λαγήνια,
ὄντας ἀδειάνη τὸ ἕνα του, νὰ πίνη
ἀπ' τὰ γεμάτα
κι' ὄντας τὰ πίη ἀπ' τὸ πρωΐ, νάχην
(καὶ διὰ τὸ βράδυ...»

Τέτοιος ἦταν ὁ Θεόφιλος. Σὲ κεῖνη τὴ μοναξιά, ποὺ κατέφυγε ἀπὸ ἀνάγκη, μοναδική του παρηγοριὰ εἶχε τὸ κρασί. 'Από τὸ παραπάνω τρίστιχο μαθαίνει κανεὶς, τί ἔπινε στὴν καθησιά του. Τ' ὀνομά του ἔμεινε ξακουστὸ στὸ "Αγιον "Ορος γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ θεωρήθηκε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους «μπεκρῆδες» τῆς ἐποχῆς του. Κάποτε, θέλοντας νὰ τρομάξη ἕναν καλόγερο ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσε, ἔβαλε τὴν κάνουλα ἑνὸς βαρελιοῦ, ἔβαλε τὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ πίνη! Λιοῦ στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ πίνη! 'Ο φτωχὸς ἐκεῖνος καλόγερος τὰ σάστισε τόσο πολύ, ποὺ ἔμπηξε τὶς φωνὲς καὶ μάζεψε στὸ κελλί του ὅλους τοὺς ρασοφόρους. Μὲ τὴ σειρὰ τους ὅμως τρόμαξαν κι' αὐτοὶ κι' ἔτρεξαν νὰ προσευχηθοῦν στὸ παρεκκλήσι τους, γιατὶ πίστεψαν πὼς, αὐτὸ ποὺ εἶδαν, ἦταν ἔργο τοῦ σατανᾶ. Μὲ τὸ δίκηο τους! 'Ο Θεόφιλος δὲν ἔπινε σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ σὰν... σφουγγάρι. Τὸ τέλος ὅμως τοῦ περιφημου αὐτοῦ «κρασοπατέρα» ἦταν ἄδοξο. "Ενα βράδυ, τύφλα στὸ μεθύσι, καθὼς πήγαινε στὸ κελλί του γιὰ ν' ἀναπαυτῆ, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ σκοτώθηκε...

Σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μοναστήρια, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κρασὶ — βοηθοῦσης καὶ τῆς ἐμπνεύσεως, ποὺ προκαλεῖ καὶ στὸν πιὸ ἄμουσο ἄνθρωπο ἕνα ποτῆρι μποροῦσκο — συντελοῦσε στὴ δημιουργία ὁλόκληρης φιλολογίας, μὲ θέμα τὴ λατρεία τοῦ Βάκχου. 'Από τὴν πλούσια, λοιπόν, φιλολογία τῶν 'Αγιορειτῶν καὶ τῶν Βυζαντινῶν ποιητῶν, παραλαμβάνουμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ καὶ... ἀπολαυστικὰ δείγματα. Γιὰ τὸ κεφάλαιο αὐτὸ τῆς σειρᾶς τῶν «Μπεκρῆδων» μᾶς βοήθησε πολὺ μιὰ ἐξαίρετη σχετικὴ μελέτη τοῦ Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτη, ποὺ ἔξεδόθη πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον Γεωργίας μὲ τὸν τίτλο: «"Αθως—Φῶς ἐν σκότει». Τὸ ἀριστούργημα ὅμως τῆς Βυζαντινῆς βακχικῆς ποιήσεως, εἶναι ἕνα ἐκτενὲς ποίημα ποὺ ἐπιγράφεται «Φιλοσοφία τοῦ Κρασοπατέρα». Τὸ ποίημα αὐτὸ τὸ δημοσίευσε πρῶτος ὁ Γάλλος ἑλληνιστὴς Αἰμίλιος Λεγκράν, ἀπὸ ἕνα ἀνέκδοτο κώδικα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης. 'Ακοῦστε πῶς ἀρχίζει ὁ «οἰνοβαρὴς» ποιητὴς τὴν ἐξομολόγησί του:

«"Αρχοντες νὰ ἠξεύρετε μικροί τε καὶ μεγάλοι
ὁ μεθυστὴς ἐξύπνησε, τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς του,
κίτρινον εἶδεν οὐρανόν, γεμᾶτον πεταλοῦδες,
μὲ τὸ πηγοῦνι τὶς μετρᾶ, φυσᾶ τες καὶ χασμᾶται,
ὡς εἶδε καὶ τὸν ἥλιον, φιλοσοφεῖ καὶ λέγει...»

Τί λέει; Τὴν πιὸ πρωτότυπη προσευχὴ ποὺ ἔκανε ποτὲ ἕνας μεθυσος, ἐν... κρασοκαταναύξει διατελῶν:

«'Εστέγνωσαν τὰ χείλη μου, ἡ γλῶσσα μου ἐξηράνθη,
ἰδού, Χριστέ, ψυχορραγῶ καὶ κάν ἂς ἐκοινώνουν
καὶ νὰ μὲ ἐκπωμάτιζαν ἄλλοτε εἰς τὸν γάμον.
καθάπερ τὸ εὐλόγησας ἄλλοτε εἰς τὸν γάμον.
Πιθάρι μου γλυκύτατον, πιθάρι λυχνιτάρι,
πιθάρι μου ἐκλαμπρότατον, καλῶς ἰστορημένο,
πιθάρι μου παρηγόρημα καὶ τῆς χαρᾶς ἡ δόξα,
τῆς λύπης μου ἀφεντικό, φιλοξένος ἡ γνώμη...»
τὸ σχῆμα σου ἀφεντικό, φιλόξενος ἡ γνώμη...»

Καὶ συνεχίζει ὁραματιζόμενος ἕνα κλῆμα ψηλὸ σὰν τὸ ὄρος 'Αραράτ κι' ἐκφράζει τὴ λύπη του γιατὶ δὲν εἶναι πραγματικότης:

«Λοιπὸν καὶ τὸν παράδεισον δίχως κρασὶ μισῶ τον.
'Αλλὰ καὶ ὁ Παράδεισος ἐκεῖνος ποὺ ἀκούεις,
τέσσαρας ἔχει ποταμούς, μεγάλους, θαυμασίους,
ἂν ἦσαν καὶ οἱ τέσσερες κρασὶ ὡς ἐνθυμοῦμαι,
ὁ πρῶτος σώζει με πρόγεμα (μόνο μὴν τύχη φίλος!)
ὁ δεύτερος εἰς γιώμα μου, ὁ τρίτος δειλινόν μου,
ἀρκεῖ με καὶ ὁ τέταρτος εἰς πτωχικόν μου δεῖπνον!»

Μὲ ἄλλα λόγια, εἶχε κουράγιο ὁ ἀθεόφοβος νὰ ρουφήξη μέσα σὲ μιὰ μέρα καὶ τοὺς τέσσερους κρασοπόταμους τοῦ παραδείσου, ἂν ὑπῆρχαν φυσικά. 'Αλλὰ ποιὸς νὰ ἦταν ἄρα γε ὁ φοβερὸς αὐτὸς μπεκρῆς; Πολλοί, ποὺ προσπάθησαν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ἔθγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦταν ἕνας αὐτοκρατορικὸς «γραμματικὸς» τοῦ "Αθω, ὁ Νικηφόρος Βαχλιώτης, ποὺ τὸ στομάχι του χωροῦσε μπόλικες ὁκάδες. 'Ο Νικηφόρος, ποὺ εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὲς ἐκστρατεῖες ἐναντίον τῶν Βουλγάρων κι' εἶχε πιαστῆ αἰχμάλωτος, ἔγινε μέθυσος — ὅπως λέει ἕνας σύγχρονός του ἱστοριογράφος — γιὰ νὰ ξεχνᾶ τοὺς πόνους καὶ τὶς κακουχίες τῆς σκλαβιᾶς. "Ετσι συνήθισε νὰ πίνη κι' ὅταν ἀκόμη ἐλευθερώθηκε καὶ γύρισε στὴ «βασιλεύουσα». "Επειτα πῆγε στὸν "Αθω, ὅπου βρῆκε θαυμάσια κρασιά, γιὰ νὰ τοῦ νίνουν πηγὴ ἐμπνεύσεως:

«Θαυμαστὸν ἐστὶ τὸ θαῦμα
ὁ κηρὸς τῆς σταφυλῆς
πίνων μέλπω τὰς ὠδάς μου
τῆς πολιτείας μου κεφαλῆς.
Φλὸξ ὡς κάμινος φλογίζει
κι' ὡς ἀνάπτει τὴν καρδίαν,
προσκυνῶ εὐθὺς τὸ θαῦμα
μὲ ὑγρὸν τῆς σταφυλῆς».

Πάλι καλά. Γιὰ τὸ Νικηφόρο Βαχλιώτη δὲ γνωρίζουμε πολλὰ πράγματα. Ξέρουμε μόνο πῶς, γιὰ νὰ γράψη τοὺς στίχους του — πολλοὶ μάλιστα τὸν ἀποκαλοῦν τὸν 'Ιορδάνην», ὅπως ἔλεγαν. μέσα στὰ πιθάρια. "Οπως καὶ σήμερα, ἔτσι καὶ στὴ Βυζαντινὴ ἐποχή, ὑπῆρχαν πάντα αὐτοὶ ποὺ νόθευαν τὸ κρασὶ μὲ νερό. 'Ο Φτωχοπρόδρομος, ὁ πάντοτε παραπονιάρης κοινωνιάτης, ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτὸς ποιητής, ἀποκηρύττει τὸ ἀνεροκοπημένον κρασὶν» καὶ ὁμολογεῖ ὅτι «εἶχε γίνει τὸ μάτι του μπακίρι» γιὰ ἀνόθευτο κρασὶ καὶ πρὸ παντὸς γιὰ Χιώτικο, ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὸ ξεχωριστὴ προτίμησι. Λέγεται μὰ τὸ Φτωχοπρόδρομο, ποὺ τὰ «μπεκρήδικά» του κατορθώματα εἶναι πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα, θ' ἀσχοληθοῦμε ἰδιαιτέρως.

'Ωστόσο βρέθηκε κι' ἕνας Βυζαντινὸς σοφός, ὁ Μιχαὴλ Ψελλός, ποὺ κατέκρινε τοὺς μέθυσους. 'Ο διάσημος αὐτὸς φιλόσοφος, ἀποφάσισε κάποτε ν' ἀσκητέψη γιὰ λίγον καιρο στὸν "Αθω. Κατὰ κακὴ του ὅμως τύχη ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἡγουμένου, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ κρασὶ καὶ ποτό, σώνει καὶ καλά, ἤθελε νὰ ἐμπνεύση τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ στὸ νεοφώτιστο καλόγερο. Μὰ ὁ Ψελλός, ποὺ εἶχε πάει στὸ "Αγιον "Ορος γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι θυμωμένος καὶ ὅταν γύρισε στὴν Κωνσταντινούπολι, μαστίγωσε τὸν ἡγούμενο μὲ ὁλόκληρο κανόνα ἀπὸ ἐννέα ὠδές. Οἱ ὠδὲς αὐτές, ποὺ θυμίζουν ἔντονα σὲ πολλὰ σημεῖα τὸν "Αντρέα Κάλθο, κρύβουν μέσα τους μιὰ θαυμαστὴ ποίησι. Γιὰ νὰ πάρη κανεὶς μιὰν ἰδέα τῆς σατυρικῆς διαθέσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φιλοσόφου — ποὺ παίζει ἐδῶ μὲ τὴ λέξι «κάσκος» — θὰ τοποθετήσουμε μερικοὺς στίχους του:

«'Ασκήσεως κανόνας οὐκ ἀναγνους,
ἀσκητὴς ἀνεφάνης αὐτόματος
ἀσκῶν, σοφέ,
ἄσκησιν τὴν ὄντως ἀσκητικήν.
'Ασκητικῶς γὰρ ἤσκησας
πίνων ἐν ἀσκῆσαι πολλοὺς ἀσκούς!»

'Αλλὰ τὸ δριμὺ αὐτὸ κατηγορητήριο ἐναντίον τοῦ ἡγουμένου καὶ τοῦ κρασιοῦ γενικώτερα δὲν ἐμπόδισε ἕνα σύγχρονο τοῦ Ψελλοῦ νὰ σχηματίση μιὰ σχοινοτενεστάτη λέξι, θέλοντας νὰ χαρακτηρίση ποιητικὰ τὸ ἀμπέλι. Πάρτε, λοιπόν, τὴν ἀναπνοή σας: 'Ο ἀμπελοκλιματοδιαστασιοθεσιοφυλοκαρποφορῶν! Τὴν ἔλεγαν δέ, ὅταν ἤθελαν νὰ ἐκχυμάσουν κάποιον γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἦταν μεθυσμένος...

Δ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

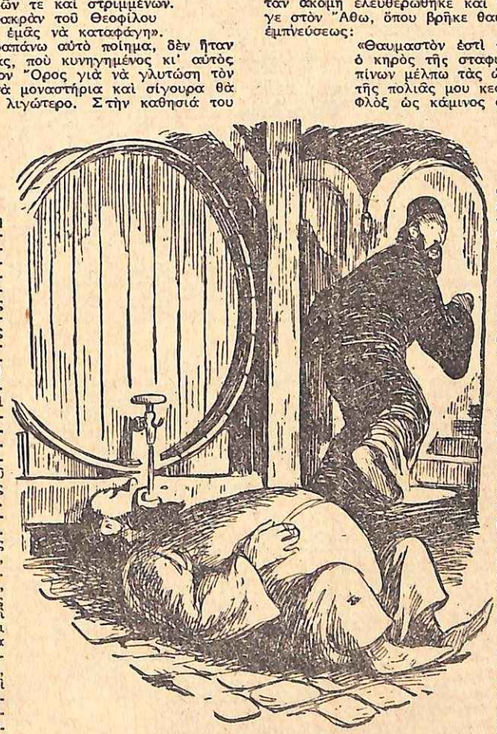
'Ο Θεόφιλος ἔβαλε τὴ κάνουλα ἑνὸς βαρελιοῦ στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ πίνη!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες είδήσεις καὶ παράξενα περιστατικά

— Τὸ 1853, ὁ λόγιος καὶ πτωχὸς δάσκαλος Πύρρος ἄφησε στὸ Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν μιὰ μεγάλη ὑδρόγειο σφαῖρα, ποὺ τὴν εἶχε φτιάξει ὁ ἴδιος. 'Αλλὰ τὸ δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖο κατασκευάστηκε, δὲν εἶχε ἀρκετὰ πλατειὰ πόρτα γιὰ νὰ βγῆ ἡ σφαῖρα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ γκρεμίσουν ἕνα τοῖχο!

— Τὸ 1898, οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ἔκαναν μεγάλο πόλεμο καὶ καταδικάζανε ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ζωγραφίση... σταυροὺς στοὺς τοίχους, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν... ἀναπαυτήρια.

— Τὸ 1889, ὁ Κρητικὸς ἀρχιμανδρίτης Παφθένιος Κελαϊδῆς δώρισε στὸν διάδοχο Κωνσταντῖνο γιὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴν πριγκήπισσα Σοφία, μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο κουτί, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «Κρήτη», ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια τῆς μινωϊκῆς ἐποχῆς.

— Τὸ 1878, σύμφωνα μὲ τὶς ὁμολογίες τῶν στενογράφων, ταχύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ρήτορες στὴν ἑλληνικὴ Βουλή, ἦταν ὁ πρόεδρός της Σ. Σωτηρόπουλος.

— Τὸ 1898, ὁ γιατρὸς Χρυσικόπουλος ἀπὸ τὸ Βόλο εἶχε ἀγοράσει ἕνα λαχεῖο στὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ εἶχε γεννηθῆ πρὶν λίγες ἑβδομάδες. 'Αλλά, κατὰ ἰδιοτροπία τῆς τύχης, τὸ λαχεῖο ἐκεῖνο κέρδισε σὲ δυὸ μέρες 25.000 δραχμές, τὸ δὲ παιδάκι του πέθανε τὴν παραμονὴ τῆς κληρώσεως!

— Τὸ 1864, ὁ τότε πρωθυπουργὸς Βούλγαρης ἐπέπληξε τὸ Διευθυντὴ τῆς 'Αστυνομίας, γιατὶ ὁ τελευταῖος, παραμελῶντας τὰ καθήκοντά του, δὲν εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ φύγη ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δικηγόρου Κ. Τριανταφύλλη ἡ σκάφη, στὴν ὁποία ἔσβυνε τὸν ἀσβέστη γιὰ τὴν οἰκοδομή του!...

— Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1888, ἔφτασε ἀπὸ τὴν "Ανδρο στὸν Πειραιὰ ὁ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Θεοφίλου Καΐρη, 'Εμπειρίκος. 'Ο πεντηκονταπενταετὴς "Ανδριος, κρατῶντας ὑπὸ μάλης τὰ «Φιλοσοφικὰ» τοῦ Καΐρη ἐξέθεσε στοὺς Πειραιῶτες, μὲ ἐξαιρετικὴ ρητορικὴ δεινότητα, τὶς ἰδέες του καὶ καταφερόταν ἐναντίον τοῦ Τρικούπη, ποὺ φορολογοῦσε τοὺς "Ελληνες! Εἶχε δὲ σκοπὸ ν' ἀνέβη καὶ στὴν 'Αθήνα γιὰ νὰ κηρύξη στὸν λόγον τῆς ἀληθείας» καὶ στοὺς «τυφλοὺς» κατοίκους τῆς πρωτεύουσας!

— Τὸ 1900, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας, δέχτηκε κάποιο ξένο ποὺ εἶχε πολλοὺς τίτλους καὶ λίγες ἀποσκευές καὶ ποὺ ἔλεγε ὅτι ἦταν Αὐστριακὸς βαρῶνος. 'Ο Λάμψας ὅμως εἶχε κάποια ἀμφιβολία γι' αὐτὸν κι' ὅταν μιὰ μέρα τὸν εἶδε νὰ.., φτύνη στὸ ἀναγνωστήριο τοῦ ξενοδοχείου, κατάλαβε ὅτι ὁ πελάτης του δὲν ἦταν βαρῶνος, ἀλλὰ γνήσιος "Ελληνας ἀπατεών! Καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω...

— Τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1852, δύο στρατιωτικοί, κάλεσαν τοὺς 'Αθηναίους νὰ παρευρεθοῦν σὲ ἕνα ἐξαιρετικὸ θέαμα: Θὰ ἄφηναν ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τῆς 'Αγίας Εἰρήνης νὰ πετάξη ἕνας πελώριος ἀετὸς μὲ δεμένα στὰ πόδια τρία μεγάλα φανάρια!...

— Τὸ 1900, ἕνας γέρος καθηγητὴς τοῦ Βαρβακείου, βλέποντας νὰ καπνίζουν ἀγρίως οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς, ἀνέβηκε στὴν ἕδρα κρατῶντας ἕνα πλεμόνι βωδιοῦ. Κι' ἀφοῦ ἔρριξε πάνω σ' αὐτὸ καπνό, ἄρχισε τὸ μάθημα. Στὸ τέλος τοὺς παρουσίασε τὸ πλεμόνι, ποὺ ἦταν ποτισμένο ἀπὸ τὴ νικοτίνη, κατακίτρινο! «Ἂν θέλετε, τοὺς εἶπε, ἐξακολουθῆστε νὰ καπνίζετε! Οἱ πνεύμονές σας κάθε φορὰ θὰ γίνωνται χαλκοπράσινοι!»

— Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1912, ὁ πρῶτος "Ελληνας ἀεροπόρος Ε. 'Αργυρόπουλος ἔκαμε στὴν 'Αθήνα τὴν πρώτη πτῆσι του, ἐχοντας συνεπιβάτη του τὸν πρωθυπουργὸν 'Ελευθ. Βενιζέλο. Τὸ ἀεροπλάνο ὑψώθηκε ἀπὸ τοὺς στρατῶνες τοῦ Μηχανικοῦ, πέρασε τὴν 'Ακρόπολι καὶ κάνοντας ἕναν κύκλο πάνω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, κατέληξε πάλι στὸ σημεῖο τῆς ἀφετηρίας του.

— Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1893, οἱ ἐπίτροποι τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, βρῆκαν πάνω στὴν εἰκόνα της ἕνα ὁλομέταξο σακκουλάκι, ποὺ εἶχε μέσα 2 λίρες, 11 εἰκοσόφραγκα, 9 δεκάδραχμα, 1 τέταρτο εἰκοσόφραγκου καὶ 3 φλωρὶ συνολικῆς ἀξίας 525 δραχμῶν καὶ μιὰ σημείωσι, ποὺ ἔγραφε: «Ταῦτα ἔχω τάξει πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ι. Κ. Μανάκος».

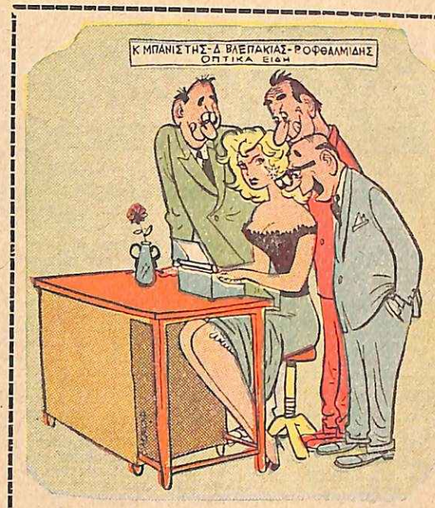

—'Εσεῖς τὴ δουλειά σας, δεσποινίς!...
(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι θὰ μοσχομυρίσουν
εὐωδιὲς σ' ὁλόβροσες λουλουδοφωλιὲς
καὶ σὲ χείλη ρόδινα τ' Ἀπριλιοῦ, θ' ἀνθίσουν
οἱ τριανταφυλλιές.
"Αλικες ἢ ρόδινες μ' ὅλα τὰ καλά τους
καὶ στὸν ἥλιο πρόσχαρες καὶ στὴν ἀντηλιά
καὶ μπουμπούκια ἀνοίγυχτα τὰ τριαντάφυλλά τους
θὰ ζητοῦν φιλιά.

★

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι ὅλα μᾶς μαγεύουν
καὶ φουντώνουν τοῦ ἔρωτα πάλι τὰ φτερά,
τὰ μπουμπούκια ἀνοίγουνε καὶ μᾶς κοροϊδεύουν,
ποὺ ἐμεῖς δὲ νοιώθομε τόσο τὴ χαρά.
"Ελα... ἂς μὴν τ' ἀφήνωμε μόνα τους ν' ἀνθοῦνε
κι' οἱ καρδιές μας θέλουνε λίγη ξενοιασιὰ
σὰν μπουμπούκια... κι' ἄσε τις νὰ εὐχαριστηθοῦνε
μὲ λίγη δροσιά.

★

Κρῖνα τὴν στολίζουνε τὴν καλὴ ἐποχή μας
ποὺ δὲν τὴν ἀφήνουνε, οἱ χυμοὶ στεγνὴ
δυὸ ψυχὲς θὰ ἑνώσωμε κι' ἡ διπλὴ ψυχή μας
σὰν τὰ κρῖνα ὁλόλευκη θἄναι καὶ ἀγνή.
Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι καὶ τὰ κρῖνα ἀνοίγουν
κι' ἔτσι θὰ φουντώσουνε, φῶς μου, δυὸ καρδιὲς
ὅπου κι' ἂν γυρίσωμε, εὐωδιὲς μᾶς πνίγουν
χίλιες εὐωδιές.

★

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι κάμποι ἀποζητᾶνε
τῆς δροσιᾶς νὰ πίνουνε τὶς σταλαγματιές,
τὰ πετροχελίδονα μὲ χαρὰ πετᾶνε
μέσ' τὶς ρεματιές.
"Ομορφη ἀγάπη μου καὶ μοναδική μου
νοιώσε αὐτὴ τὴν ἄνοιξι κι' ἄφησε νἀρθῆ
σὰν πετροχελίδονο κι' ἡ καρδιὰ ἡ δική μου
μέσα στὴν ἀγκάλη σου ν' ἀποκοιμηθῆ.

★

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι θὰ συχνοβουΐξη
τὸ μελίσσι ἀπούραστο σ' ὅλη τὴν πρασιὰ
καὶ τὴ γύρι παίρνοντας, μέλι θὰ χαρίζη
στὴν κυψέλη, δίνοντας γλύκα καὶ δροσιά.
Μέσα σ' ἀνοιξιάτικο τέτοιο πανηγύρι
πούνται σὰν βασίλισσα κήπου ἡ εὐωδιά,
θἄκανα, ἀπ' τὰ χείλη σου παίρνοντας τὴ γῦρι,
μέλι στῆς κυψέλης μου τὴ φτωχὴ καρδιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ ἐπίδρασί τους διαρκεῖ ἐπὶ αἰῶνες

'Ο σὲρ Τζὼν Ράμντσεν εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους 'Αγγλους εὐγενεῖς, ποὺ ἔχει κατορθώσει νὰ διατηρήση τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς τεράστιας οἰκογενειακῆς περιουσίας του. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους του δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι ὀφείλει τὸ γεγονὸς αὐτὸ —ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες εὐτυχίες— σὲ ἕνα γυάλινο ποτῆρι, ποὺ ἐδῶ καὶ 500 χρόνια φέρνει συνεχῶς τύχη στὴν οἰκογένειά του.

Τὸ ποτῆρι αὐτό, τὸ ἐχάρισε σὲ ἕνα μακρυὸ πρόγονο τοῦ λόρδου ὁ βασιλιᾶς 'Ερρίκος ὁ ὄος, θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψη γιὰ τὴν φιλοξενία ποὺ τοῦ προσέφερε, ὅταν τὸν κυνήγησαν οἱ ἐχθροί του. Κι' ἔξη γησε στὸν οἰκοδεσπότη του, ὅτι, ὅσο τὸ ποτῆρι ἔμενε ἄθικτο, ἡ οἰκογένειά του θὰ εὐημερούσε καὶ θἄχε πάντοτε ἀρσενικοὺς ἀπογόνους.

Ἡ δυστυχία ὅμως βρῆκε τὸ βασιληᾶ καὶ τὴν οἰκογένειά του, ὅταν ἀποχωρίστηκε τὸ τυχερὸ ποτῆρι. Ἡ γυναίκα του αἰχμαλωτίστηκε, ὁ γιιός του δολοφονήθηκε καὶ ὁ ἴδιος ἐκθρονίστηκε καὶ πέθανε στὴν φυλακή. Ἡ οἰκογένεια ,ὅμως, ποὺ κράτησε τὸ ποτῆρι, ἔζησε μέσα στὴν εὐτυχία ἀπὸ τότε. Τὰ μέλη της ἔλαβαν μέρος σὲ πολέμους, χωρὶς νὰ σκοτωθοῦν. "Εκαναν ἐπίσης πλούσιους γάμους καὶ σχημάτισαν τεράστιες περιουσίες.

Κάποτε, ἕνας ὑπηρέτης πέταξε κατὰ λάθος κατὰ γῆς ἕνα καλάθι μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν τὸ ποτῆρι τῆς τύχης. 'Επὶ 40 χρόνια, λοιπόν, κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ ἀνοίξη τὸ καλάθι αὐτό, ἀπὸ φόβο μήπως ἀνακαλύψη ὅτι τὸ ποτῆρι εἶχε σπάσει. Εὐτυχῶς ὅμως ἦταν ἄθικτο!...

'Εξ ἄλλου, γύρω ἀπὸ ἕνα κύπελλο, ποὺ ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα φέρνει τύχη στὴν οἰκογένεια Μουσγκραίηβ, ὑπάρχει ἕνας ὡραῖος θρύλος. Πιστεύεται ὅτι ἕνας ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας συνάντησε στὸ δρόμο του νεκρὸ σὲ φάρμακο ,ποὺ καταπολεμοῦσε ὅλες τὶς ἀρρώστειες τῶν ἀγελάδων!...

Τὸ νόμισμα, λοιπόν, ἀπεδείχθη θαυμαστουργὸ ὄχι μόνο γιὰ τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀρρώστειες ἀνθρώπων. Πιστεύεται δὲ ὅτι ἀκόμη καὶ σήμερα διατηρεῖ τὶς μαγικές του ἰδιότητες. 'Ο σημερινὸς ἰδιοκτήτης του τὸ χρησιμοποίησε κάποτε γιὰ νὰ σταματήση ἕνα κόψιμο μὲ μαχαίρι σὲ προσκαλεσμένο του. Ἡ αἱμορραγία σταμάτησε μόλις τὸ νόμισμα τοποθετήθηκε πάνω στὴν πληγή.

'Ο ἰδιοκτήτης του, λοιπόν, τὸ ἔχει φυλαγμένο σὲ μιὰ χρυσὴ θήκη καὶ ὅταν κάποτε τοῦ ζήτησαν νὰ τὸ πουλήση γιὰ 6.000 λίρες ἀρνήθηκε κατηγορηματικά.

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Καταγγελία ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ΗΤΑΝΕ τὴν ἐποχὴ ποὺ παράστηνα τὸ συντάκτη σὲ μιὰ καθημερινὴ ἐφημερίδα. "Οταν μὲ πρόσλαβαν, μὲ ρώτησαν τί μποροῦσα νὰ κάνω. Τοὺς εἶπα, βέβαια, πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ γράψω τὸ κύριο ἄρθρο ἢ τὴ διπλωματικὴ ἐπισκόπησι, ἀλλὰ αὐτὲς οἱ εἰδικότητες ἦτανε πιασιμένες. Μ' ἔβαλαν σὲ ἄλλο πόστο, ἐξ ἴσου σπουδαῖο:

— Θὰ δέχεσαι τὶς ἐπιτροπὲς ποὺ ἔρχονται νὰ ἐκθέσουν τὰ ζητήματά τους στὴν ἐφημερίδα, τὰ παράπονά τους καὶ τὶς ἀπόψεις τους, νὰ ὑποβάλουν ὑπομνήματα καὶ τὰ σχετικά. Καὶ θὰ γράφης τὸ ρεζουμέ, ἂν κρίνης ὅτι πρέπει νὰ δημοσιευτῆ.

Εἶναι μιὰ θέσι ποὺ ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον, ὅπως εἶδα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κι' ὅλας. Γιατὶ σοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσης λογῆς λογῆς ἀνθρώπους καὶ ζητήματα. Τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ ἔρχεται νὰ παραπονεθῆ γιατὶ ὁ δήμαρχος δὲν ἔβαλε φῶς στὴ γειτονιά τους, μέχρι ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ δημοσιέψη «ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ» ἐναντίον τῆς πεθερᾶς του. "Ολοι αὐτοὶ σκοντάβουν στὰν εἴσοδο, στὴν ὑπηρεσία κλητήρων ποὺ τοὺς διοχετεύει στὸν ἀριμάδιο συντάκτη:

— Στὸν κύριο ἐκεῖ, μὲ τὰ γυαλιά.

Καὶ ὁ κύριος μὲ τὰ γυαλιὰ ἀκούει, σημειώνει, γράφει. Καὶ ἢ πετάει στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ἢ δημοσιεύει.

Ναί, λογῆς-λογῆς τύπους γνωρίζεις, ποὺ οὔτε ὑποψιάζεσαι κὰν πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν. Θὰ θυμᾶμαι πάντα π.χ. τὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο γεροντάκι, τὸν κυρ - Σταμάτη, πού, ἔπειτα ἀπὸ νοικοκυρεμένη ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία, κατάληξε στὰ λαϊκὰ συσσίτια. Καὶ πῶς κατάληξε, εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀστεῖα καὶ τραγικὰ ποὺ μπορεῖ νὰ τύχουν σὲ ἄνθρωπο. 'Ο κυρ - Σταμάτης (στὶς συχνές του ἐπισκέψεις μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του), εἶχε ἕνα μαγαζάκι κι' ἔβγαζε —δόξα σοι ὁ Θεός— τὸ μεροκάματο. Εἶχε ὅμως φανατισμὸ καὶ μὲ τὰ πολιτικά. "Ετσι, δὲν ἀρνιόταν ποτὲ νὰ βοηθήση τοὺς ὁμοϊδεάτες, με δανεικά. Δικός μας εἶναι, νὰ μὴν τὸν συντρέξουμε τὸν ἄνθρωπο; Εἶχε τόσο διαδοχὴ ἡ ἀγαθή του φύσι στὴ γειτονιά, ὥστε ἀκόμα καὶ ἀντίθετοι πήγαιναν στὸ μαγαζί του καὶ δήλωναν πὼς ἄλλαξαν φρονήματα καὶ τσιμπολογοῦσαν δανεικά κι' ἀγύριστα. Κι' ὄχι μονάχα ἀπὸ τὴ δική του γειτονιά, μὰ καὶ ἀπὸ ἄλλες ἀκόμα. Τὴ μεγάλη χειρονομία τὴν ἔκανε ὅταν κάποτε τὸ κάμμα του θριάμβευσε στὶς ἐκλογές. Τόσο τὸν συνεπῆραν ἡ χαρὰ κι' ὁ ἐνθουσιασμός, ὥστε σκάρωσε ἕνα τραπέζι γιὰ 250 πρόσωπα, μὲ φωταψίες, σημαιοστολισμοὺς καὶ ὀργανα, γιὰ νὰ ἑορτάση τὰ ἐπινίκεια. 'Από τότε πῆρε τὸν κάτω βόλτα. Χρεώθηκε γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα, οἱ τζκοι καὶ τὰ ἐπιτόκια τοὔφαγαν τὸ μαγαζὶ καὶ νά τώρα ὁ κὺρ-Σταμάτης εἶχε καταντήσει θαμώνας τῶν λαϊκῶν συσσιτίων, μὲ τὸ τενεκεδάκι στὸ χέρι, θύμα τῶν ἰδεολογικῶν ἀγώνων.

'Εβδομήντα πέντε χρόνων ἄνθρωπος, ἀνέβαινε ἀγκομαχῶντας τὶς σκάλες τῆς ἐφημερίδος, γιὰ νὰ καταγγείλη πολὺ σοβαρὰ γεγονότα καὶ σκάνδαλα. Τὴ μιὰ πὼς τὸ κρέας ποὺ τοὺς ἔδωσαν εἶχε πολὺ κόκκαλο, τὴν ἄλλη ὅτι οἱ ρέγγες εἶχαν μεγάλο κεφάλι, τὴν ἄλλη ὅτι στὶς φακὲς βρῆκε δυὸ πεταδάκια. 'Ο κυρ - Σταμάτης ἦταν τακτικός μου πελάτης, ἐρχότανε βράδυ παρὰ βράδυ μὲ τὸ «σκάνδαλο» ἕτοιμο, κάποτε καὶ μὲ τὸ τενεκεδάκι στὸ χέρι, γιὰ νὰ μοῦ δώση φανερὴ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ἀληθὲς τῶν καταγγελιῶν του.

— Μᾶς δώσανε βρώμικο ψάρι. Μύρισε, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, κυρ - Σταμάτη. Σὲ πιστεύω.

— "Οχι, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μυρίσης. Δυὸ μέρες τὸ φυλάω ἐπίτηδες, γιὰ νὰ σοῦ τὸ δείξω. Γράψε, λοιπόν. Κοπάνα τους τοὺς ἀτιμους. Πῶς θὰ γίνουμε κράτος;

Κάπου-κάπου τοῦ ἔκανα τὸ χατῆρι — ὁ δὲ κυρ - Σταμάτης πίστευε φανατικὰ πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὸ σοβαρὸ ζήτημα γιὰ τὸ ἔθνος, ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ρέγγας. Μιὰ μέρα μοῦ ἔρχεται μὲ μιὰ μεγάλη κόλλα χαρτί.

— 'Εγώ, μοῦ λέει, τὸ ἔχω γράψει ὅπως καταλαβαίνω, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου ποὺ εἶσαι ἐγγράμματος, θέλω νὰ μοῦ τὸ χτενίσης.

— Τί εἶναι τοῦτο;

"Ηταν μιὰ ὑπεύθυνη καταγγελία ποὺ ἀπευθυνόταν στὸν Πρόεδρο Τρούμαν (αὐτὸς ἦταν τότε Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς). Κι' ἔγραφε, λοιπόν, ὁ κὺρ-Σταμάτης: «Ἰδού ποῦ πηγαίνουν τὰ χρήματα τῆς ἀμερικανικῆς βοηθείας, μᾶς δίδουν χαλασμένες κονσέρβες κύριε Πρόεδρε καὶ πρέπει νὰ λάβετε μέτρα γιὰ νὰ μὴ δρε καὶ πρέπει νὰ λάβετε μέτρα γιὰ νὰ μὴ πίπτετε θῦμα τῶν ἐπιτηδείων». 'Ο δὲ κυρ - Σταμάτης εἶχε τυλιγμένη καὶ μιὰ κονσέρβα, νὰ τὴ στείλη μαζὶ μὲ τὸ ὑπόμνημα στὸ Λευκὸ Οἶκο. Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ πείσω τὸν κυρ - Σταμάτη ὅτι τὸ γράμμα του καὶ τὸ δεῖγμα δὲ θὰ φτάσουν ὡς τὸν Πρόεδρο κι' ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς ἔχει ἄλλα, κάπως σοβαρότερα καθήκοντα, γιὰ ν' ἀσχοληθῆ.

— Κι' ἂν τὰ στείλουμε συστημένα; Θὰ τὰ ρώτησα καθήκοντα, γιὰ ν' ἀσχοληθῆ.

— Κι' ἂν τὰ στείλουμε συστημένα; Θὰ τὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν Πρεσβεία.

"Οπου κάποτε ἔπαψε πιὰ νἄρχεται ὁ κυρ - Σταμάτης. Καὶ τί μαθαίνουμε; 'Ο καϋμένος ὁ κυρ - Σταμάτης τὰ εἶχε τινάξει. Καὶ πῶς; Τοὺς εἶχαν δώσει στὰ συσσίτια κρέας κατεψυγμένο. Οἱ ἄλλοι τὸ πῆραν. 'Ο κυρ - Σταμάτης ἀρνήθηκε νὰ τὸ δεχτῆ. ὑποπτεύοταν πάντα τὰ καταψυγμένα κρέατα. "Εφυγε, λοιπόν, μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ πῆγε σ' ἕνα μαγείρικο, ὅπου ἔφαγε σηκοτάκια γιαχνί. 'Απ' αὐτὰ πῆγε... Κι' ἔγασε ἡ στήλη μου τὸν πιὸ τακτικό της πελάτη.

★

Ναί, γνωρίζει κανεὶς λογῆς - λογῆς τύπους. "Οπως ἦταν ἐκεῖνος ὁ ψηλόλιγνος, ἀστροπελέκης κύριος, μὲ τὸ ἄσπρο μουστακάκι, τὴν περιποιημένη σκούρα ἐμφάνισι, τὸ μπαστουνάκι μὲ τὴν ἀσημένια λαβὴ καὶ τὸ μαῦρο χαρτοφύλακα στὸ χέρι.

— "Ερχομαι γιὰ ἕνα θέμα ἐπιστημονικό, παγκοσμίου σημασίας.

"Ενοιωσα μιὰ ἐλαφρὴ ἀνατριχίλα.

— Σᾶς ἀκούω.

— Πρόκειται γιὰ τὸν ἀνηψιό μου, τὸ Διαμήδη Καρασμπούργκο, ἔ ἔχετε ἀκουστά. ("Οχι, ὁὲν εἶχα). 'Εὰν ἐξούσε, θὰ ἀνεβεκνύετο μαθηματικὴ μεγαλοφυΐα ἀνωτέρα τοῦ 'Αϊνστάϊν. Δυστυχῶς, ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, πρὶν περαστώση τὸ γυμνάσιον.

— Κοῖμα στὸ παιδί.

— Κοῖμα στὴν ἐπιστήμη νὰ λέτε. Οἱ καθηγηταί του τῶν μαθηματικῶν εἶχαν προβλέψει λαμπρὸν μέλλον γιὰ τὸν ἀνηψιόν μου. Τὸ Διαμήδη Καρασμπούργκο, ἔ ἔχετε ἀκουστά. ("Οχι, ὁὲν εἶχα). 'Εὰν ἐξούσε, θὰ ἀνεβεκνύετο μαθηματικὴ μεγαλοφυΐα ἀνωτέρα τοῦ 'Αϊνστάϊν. Δυστυχῶς, ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, πρὶν περαστώση τὸ γυμνάσιον.

— Κοῖμα στὸ παιδί.

— Κοῖμα στὴν ἐπιστήμη νὰ λέτε. Οἱ καθηγηταί του τῶν μαθηματικῶν εἶχαν προβλέψει λαμπρὸν μέλλον γιὰ τὸν ἀνηψιόν μου. Τὸ Διαμήδη Καρασμπούργκο, ἔ ἔχετε ἀκουστά. ("Οχι, ὁὲν εἶχα). 'Εὰν ἐξούσε, θὰ ἀνεβεκνύετο μαθηματικὴ μεγαλοφυΐα ἀνωτέρα τοῦ 'Αϊνστάϊν. Δυστυχῶς, ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, πρὶν περαστώση τὸ γυμνάσιον.

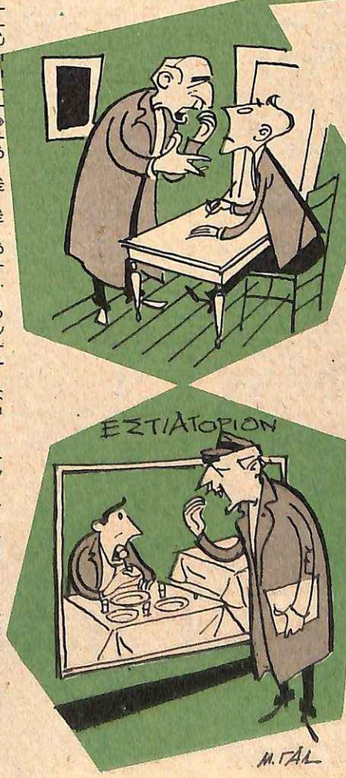

»'Ο ἀνηψιός μου δὲν ἦτο τυχαία φυσιογνωμία, κύριε συντάκτα. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε περὶ αὐτοῦ, θὰ σᾶς δείξω μερικὰ μαθηματικά του θεωρήματα.

— Περιττόν, κύριε, μὴν κάνετε τὸν κόπο, σᾶς πιστεύω.

— "Οχι, ὄχι, θέλω νὰ ἰδῆτε καὶ μόνος σας, κύριέ μου!

"Εβγαλε ἀπὸ τὸ χαρτοφύλακα κάμποσα τετράδια καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε. Τὰ ξεφύλλισα κι' ἔκανα πὼς πράσεχα τὰ μυστήρια σημεῖα ποὺ εἶχαν.

'Ο σοβαρὸς αὐτὸς κύριος ἐπῆρε ἕνα τετράδιο καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ σελίδα.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως αὐτό, Μάλιστα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἀντιγράψω, γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀφίσω νὰ τὸ μελετήσετε προσεκτικά.

Μοῦ ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί: «Β+Ψ = 37Χ ΒΖΕ = 84—Λ+8 = ΜΞ4».

—Πῶς σᾶς φαίνεται;

— Καταπληκτικόν!

— Δὲν προοιωνίζει λαμπρὸν μέλλον;

— Λαμπρότατον. 'Αλλὰ τί θέλετε ἀπὸ μᾶς;

— Νὰ γράψετε ἕνα κύριον ἄρθρον, νὰ τὸ κάμετε ζήτημα, νὰ τηλεγραφηθῆ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. "Εχω καὶ τὸν τίτλον: «"Ελλην ἀνώτερος τοῦ 'Αϊνστάϊν».

— Καὶ νὰ ὑποστηρίξουμε τί;

— Ὅτι ἂν ἔζη ὁ Διομήδης Καρασμποῦργκος, θὰ ἐξευτέλιζε τὸν Αἰνστάϊν. Θὰ σᾶς ἀφίσω τὰ τετράδια νὰ τὰ μελετήσετε — ἔχω κρατήσει ἀντίγραφον. Καὶ ἔπειτα γράφετε. Θὰ ἐπανέλθω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Βέβαια, δὲν κάθησα νὰ μελετήσω τὰ Β+Ψ=38 καὶ μισό. Γιὰ μένα ὅλ' αὐτὰ ἦταν κινέζικα. Ἀλλὰ ὁ θεῖος ἐπανῆλθε.

— Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε;

— Κύριε, ξέρετε, αὐτὸ εἶναι θέμα αὐστηρῶς ἐπιστημονικό.

— Εἶναι θέμα ἐθνικόν, κύριε! Καὶ ὁ Τύπος ὀφείλει νὰ τὸ ὑποστηρίξη. Διότι πρόκειται νὰ δοξασθῆ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος! Θὰ ἐπανέλθω.

Ἐπανῆλθε, ξαναεπανῆλθε καὶ ὅλο ἐπανερχόταν. «Ἐὰν ἐζοῦσε ὁ Διομήδης, θὰ ἦτο ἀνώτερος τοῦ Αἰνστάϊν». Ὥσπου, μιὰ μέρα, τοῦ εἶπα:

— Ἐπὶ τέλους, κύριε Καρασμποῦργο, καὶ ἡ γιαγιά μου, ἂν εἶχε ρόδες, θὰ ἦτανε τράμ!

— Εἶσθε προδόται! ἀπάντησε ὁ γηραλέος κύριος καὶ δὲν ξαναεπανῆλθε.

★

Ναί, γνωρίζει κανεὶς λογῆς-λογῆς τύπους. Ὅπως ἐκεῖνος ὁ ψηλέας, ὁ ἐλαφρῶς καμπουριασμένος, μὲ τὸ μακρὺ παλτό,ποὺ τοῦ ἔφτανε ὡς κάτω, καὶ τὸ φιλύπνπτο βλέμμα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρυσα, κατάλαβα πὼς δὲν θὰ εἶχα καλὰ ξεμπερδέματα μαζί του.

— Ὁρίστε, κύριε, τοῦ εἶπα. Περὶ τίνος πρόκειται;

Κυττάζει γύρω του συνωμοτικὰ καὶ σκύβει ἐμπιστευτικά:

— Τρῶνε! ἀπαντᾶ μονολεκτικὰ καὶ τὸ βλέμμα του πετάει σπίθες ὀργῆς καὶ ψίσους.

— Τρῶνε! Ποιοί, ποῦ καὶ πῶς;

Ἐκεῖνοι ποὺ τρώγανε, λοιπόν, ἦτανε τὸ συμβούλιο κάποιου μεγάλου κρατικοῦ ὀργανισμοῦ. οἱ γενικοὶ διευθυνταὶ καὶ οἱ τμηματάρχαι.

— Τρῶνε. Ὅλοι τρῶνε!

— Πῶς τρῶνε, δηλαδή;

— Πῶς τρῶνε ἐκεῖνοι ποὺ τρῶνε; Ἔτσι! (Καὶ μοῦ κάνει τὴ στριφτὴ χειρονομία τῶν δαχτύλων, ποὺ σημαίνει κλεψιά). Τρῶνε τὸ καταπέτασμα. Ὁ πρόεδρος ἔφτιαξε καινούγιο σπίτι. Ποῦ τὰ βρῆκε; Ὁ γενικὸς διευθυντὴς ἀγόρασε γούνα τῆς γυναίκας του. Ποῦ τὰ βρῆκε; Ὁ διευθυντὴς προμηθειῶν ἀγόρασε ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο. Πόθεν;

— Καλά, δὲν ὑπάχουν ἀνώτεροι, νὰ κάνουν ἔλεγχο;

— Τρῶνε κι' αὐτοί! Γίνονται καταχρήσεις, κύριε συντάκτα.

— Κι' ἐσεῖς πῶς τὸ ξέρετε;

— Εἶμαι ἐκεῖ ὑπάλληλος καὶ βλέπω.

— Καὶ τώρα τί ζητᾶτε;

— Νὰ γράψη ἡ ἐφημερίδα γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ σκάνδαλο: «Καταχρήσεις εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐκμεταλλεύσεως Ψευδαργύρου. Καταπληκτικαὶ ἀποκαλύψεις. Νὰ ἐπέμβη ὁ εἰσαγγελεύς»

— Νὰ ἐξετάσουμε, βέβαια, καὶ νὰ γράψουμε κάτι, ἔστω ὡς ὑπαινιγμό. Τ' ὄνομά σας;

— Τί τὸ θέλετε τ' ὄνομά μου; λέει, καὶ τραβιέται λίγο φοβισμένος.

— Μὰ ἐσεῖς κάνετε τὴν καταγγελία, ἀγαπητέ μου, φείλετε νὰ μᾶς δώσετε τ' ὄνομά σας· νὰ τὸ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας. Ἂν μᾶς ρωτήσουν ἀπὸ ποῦ ἔχουμε τὶς πληροφορίες;

— Α! Ὄχι. Τ' ὄνομά μου δὲ σᾶς τὸ δίνω. Καὶ ἐγὼ οὔτε ξέρω, οὔτε σᾶς εἶπα τίποτα. Ὅμως τρῶνε! Καὶ πρέπει νὰ τὸ γράψετε. Τρῶνε!

Τὸν ἄφησα νὰ φύγη. Φυσικά, δὲν μπορούσαμε νὰ γράψουμε τίποτα τέτοιο, στὰ καλὰ καθούμενα. Τὸ ἄλλο βράδυ, μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο.Θὰ γράψουμε γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο; Ὄχι, βέβαια. Χωρὶς ἀποδείξεις;

Κατάλαβα. Τρῶνε κι' ἐσεῖς! Ὅλοι τρῶτε, γι' αὐτὸ δὲ γράφετε.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, μεσημέρι, ἔτρωγα σ' ἕνα ρεστωράν. Τὸ τραπέζι μου ἦταν κοντὰ στὸ τζάμι. Ξαφνικά, βλέπω μιὰ φάτσα κολλημένη σ' αὐτό. Ἦταν ὁ ψηλέας. Μὲ κύτταζε μὲ ἔκφρασι γεμάτη σαρκασμό, χαμογέλασε λίγο καὶ μοῦ ἔκανε μὲ τὸ χέρι νόημα πὼς ἔτρωγα! Τὸ βράδυ μὲ πῆρε ξανὰ στὸ τηλέφωνο:

— Τρῶς κι' ἐσύ. Γι' αὐτὸ δὲ γράφεις. Ὅλοι τρῶτε!

Στὴ συνείδησί του εἶχα καταγραφῆ πιὰ ὡς «τρώγων». Δηλαδή, πῆγα στοὺς «καταχραστάς», τοὺς εἶπα τὸ καὶ τὸ καὶ μοῦδωσ'αν καὶ μένα νὰ «φάω», γιὰ νὰ μὴ γράψω. Τὸν ξαναεῖδα στὸ δρόμο καὶ μὲ ξαναεῖδε. Τὸ βράδυ πάλι στὸ τηλέφωνο:

— Καινούργιο κοστοῦμι, εἶδα. Ἐν τάξει ἡ δουλειά. Τρῶς κι' ἐσύ!

Ποὺ νὰ τὸν πάρη ὁ διάβολος, εἶπα μέσα μου, Πῶς θὰ γλυτώσω ἀπὸ δαύτον τώρα; Μὲ βοήθησε ἡ τύχη. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν εἶδα ἐγὼ στὸ ρεστωρὰν νὰ μασουλάη. Μπῆκα μέσα καὶ στάθηκα ἀπέναντί του.

— Τρῶς κι' ἐσύ! τοῦ κάνω καὶ τοῦ κόβω τὴ μπουκιά. Γι' αὐτὸ δὲ φανερώνεις τ' ὄνομά σου. Ὅλοι ἕνα εἴσαστε. Ὅλοι τρῶτε!

Ἀπὸ τότε δὲ μὲ ξαναενόχλησε.

★

Ναί, λογῆς-λογῆς τύπους γνωρίζει κανεὶς ὅταν ἔχη αὐτὸ τὸ πόστο σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Τόσους, ποὺ μὲ τὴ συχνή τους συναναστροφή, μπορεῖ νὰ γίνη τύπος καὶ ὁ ἴδιος.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν

Ἕνας Οὐγγρος ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Γκουῦλα Ντέν, ἐπενόησε ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιὰ τὴ θεραπεία ὡρισμένων ψυχικῶν παθήσεων. Ἀφοῦ συνομιλήση μὲ τὸν ἀσθενῆ καὶ κατατοπιστῆ τελείως γιὰ τὰ αἴτια τῆς παθήσεώς του, τοῦ παρουσιάζει ἕνα μαννεκέν, ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐχθρεύεται ἡ μισεῖ, τοῦ δίνει μερικὲς στίβες ἀπὸ πιάτα καὶ τοῦ λέει:

— Ξεμπέρδεψέ τα μαζί του.

«Ὅλοι σχεδὸν οἱ ψυχασθενεῖς, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Ντέν, τὰ ἔχουν μὲ κάποιον: τὸν ἢ τὴ σύζυγο, τὸν τρυφερὸ φίλο ἢ τὴν τρυφερὴ φίλη, τὸ μνηστῆρα ἢ τὴ μνηστή, τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου, τὸ φίλο, τὸ γείτονα κλπ. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μάλιστα, τὸ πρόσωπο ποὺ ἐχθρεύονται εἶναι τελείως φανταστικό. Στὴν ἀρχή, ὁ ἀσθενὴς τὰ γάνει. Ἀλλ' ὅταν μείνη μόνος, ἀρχίζει νὰ ἐκσφενδονίζη τὰ πάντα ἐναντίον τοῦ μαννεκέν... Ἔτσι, τὰ νεῦρα του ἠρεμοῦν. Πολλοὶ ἀσθενεῖς, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ ξεσπάσματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, θεραπεύονται τελείως καὶ μποροῦν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν κανονικὴ ζωή τους».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 640

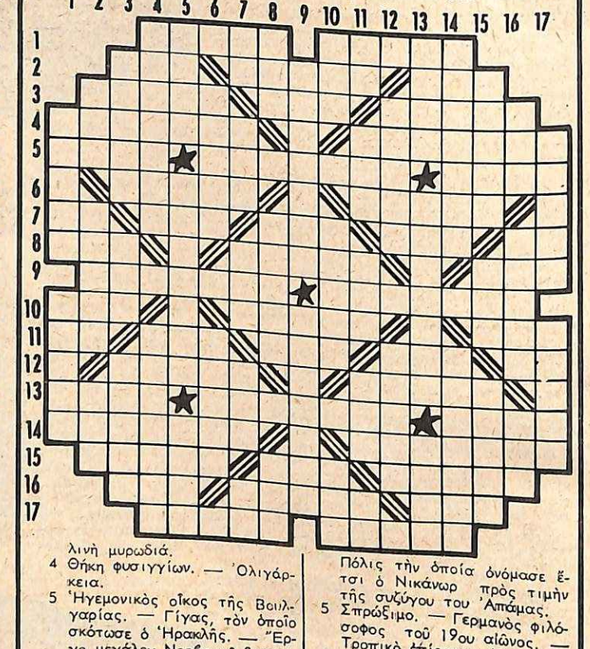

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἐπωνυμία τοῦ Χριστοῦ. — Παλαιὰ δόξα τοῦ θεάτρου μας.
2 Ὁλόκληρος. — Ὑπάρχει μιὰ τέτοια θάλασσα. — Γάλλος φίλος.
3 Στρατηγὸς τοῦ Δαρείου, ποὺ νικήθηκε στὸ Μαραθῶνα. — Ἀρχικὰ γνωστὰ στοὺς φίλους τοῦ ποδοσφαίρου. — Πασχαλινὴ μυρωδιά.
4 Θήκη φυσιγγίων. — Ὀλιγάρκεια.
5 Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βαϊλλιγαρίας. — Γίγας, τὸν ὁποῖο σκότωσε ὁ Ἡρακλῆς. — Ἔργο μεγάλου Νορβηγοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως.
6 Ὁ Βασιλῆας τοῦ γέλιου. — Κινητήριος δύναμις.
7 Μονὰς τῆς ἠλεκτρολογίας. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας. — Ἀσιάτης πολίτικὸς ἀρχηγός.
8 ... Πίγκερτον. — Νησάκι τῆς Ἀδριατικῆς. — Τροπικὸ ἢ ἐρωτηματικὸ ἐπίρρημα.
9 Τὸ καλοκαΐρι πολλοὶ ἄνδρες τὸ καταργοῦν. — Πήρε μέρος στὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ.
10 Σημερινὴ ὀνομασία τῆς Φλαβιουπόλεως. — Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Ἄρθρο.
11 Βυζαντινὴ νότα. — Λέξις ποὺ συναντοῦμε σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Ἀεροπορικὴ ἑταιρεία. — Νότα.
12 Ψημμένος. — Ἡ πρωτεύουσα τῆς Λευκορωσίας.
13 Πολλοὶ ποιηταὶ τὴν κατήργησαν. — Ὑπερβολικὴ ἀγάπη. — Καθεμιά.
14 Ἐλ.... : πόλις τῆς Β. Ἀφρικῆς, γνωστὴ μας ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο. — Οὔτε λίγος, οὔτε πάρα πολύς.
15 Ὁ μεγαλύτερος παγὼν τῶν Ἄλπεων, ποὺ ἔχει μῆκος 23 χλμ — Χρονικὸ διάστημα.— Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.
16 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ) — Νικᾶ ὅποιος ἔχει τὸ πιὸ ἰσχυρό, — ... Τσανεύ: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου.
17 Κούνια. — Νύμφη τῶν πηγῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μεγάλη παγωμένη ἔκτασις.— Ἐργασία τῶν γεωργῶν.
2 Φώτιζε τοὺς ἀρχαίους. — Πιάνει ἀναμμένα κάρβουνα.— Ὑποδιαίρεσι τῆς βούας τῶν Σπαρτιατῶν.
3 Πολυτελὲς ξενοδοχεῖο (ξεν.). Μεταδίδει εἰδήσεις.- Στρωτά.
4 Μᾶς παρακινεῖ στὸ κακό. — Πόλις τὴν ὁποία ὀνόμασε ἔτσι ὁ Νικάνωρ πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του Ἀπάμας.
5 Σπρώξιμο. — Γερμανὸς φιλόσοφος τοῦ 19ου αἰῶνος. — Τροπικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
6 Μᾶς ἀνεβάζει σὲ ψηλότερα στρώματα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
7 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Τοπικὸ ἐπίρρημα.— Σπόρ. — Ὁμοιωματικὸ μόριο. — Χρυσάφι (ξεν.).
8 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Πολεμικὸ τραγούδι τῶν ἀρχαίων. — Ἐκφράζει ἔκπληξι.
9 Ὁ πρῶτος Ἕλλην κυβερνήτης πλοίου ποὺ ἔφτασε τὸ 1816 στὴν Ἀμερικὴ (ἐπών.).— Κορυφαῖος ἄγγελος.
10 Πολίχνη ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ Γαλλίδα ἡρωΐδα. — Φρέσκος. — Ξενικὴ ἄρνησις.
11 Νότα. — Πταῖμος τῆς Χίλης ποὺ ἐκβάλλει στὸν Εἰρηνικό. — Γαλλικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς, γνωστὴ στοὺς Ἀθηναίους. — Ἀριθμητικὸ (θηλ.). — Δείχνει.
12 Κάνιστρο τῶν ἀρχαίων. — Μίτρα τῶν παπῶν.
13 Γερμανὸς φιλόσοφος. — Ἐπώνυμον διασήμου Γάλλου συγγραφέως. — Ἀγαθό.
14 Χρησιμοποιεῖται στὰ χωριὰ ὡς μεταφορικὸ μέσον. — Λέγεται καὶ Ἀφροδίτη.
15 Κατασκεύασμα ἐντόμου. — Χαρτοπαικτικὸς ὅρος. — Ὁ .... νεώτερος ἀγωνίστηκε κατὰ τῶν δικτατορικῶν τάσεων τοῦ Καίσαρος.
16 Στοιχεῖο τῆς φύσεως. — Εὐρωπαῖος. — Δικό σου.
17 Ἀσιάτης μονάρχης. — Πέφτει τὸ χειμῶνα.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 639 στὴ σελ. 98

— Μείνετε ἥσυχος. Τὸ τηλέφωνό σας θὰ μπῆ πολὺ γρήγορα!...

— Τί μὲ κυττᾶτε; Εἶχα ὑποβάλει αἴτησι γιὰ τηλέφωνο, πρὶν φύγω γιὰ τὴν Ἀσία μὲ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ ἤρθα νὰ δῶ τί ἔχει γίνει!...

— Ἀφέντη μου, τὸ μοῖρα σου νὰ πῶ στὸ ριζικό σου. Σὲ τρία τέρμινα θὰ μπῆ καὶ τὸ...τηλέφωνό σου!...

— Ἀχαΐρευτε! Οἱ Παπαδόπουλοι, χωρὶς νὰ ἔχουν ξάδερφο ὑπουργό, βάλανε κιόλας τηλέφωνο!...

— Τί θὰ γίνη μὲ κεῖνο τὸ τηλέφωνο, κύριε διευθυντά; Ἀρχίζω νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου!...

— Κάνετε λίγη ὑπομονή, κύριέ μου!... Ὅπου νάναι, μᾶς ἔρχονται τὰ καινούργια τηλέφωνα ἀπὸ τὴ Γερμανία!...

Ἐνῶ ἀναπαύεται τὸ πρόσωπό σας ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας, βάζετε πάνω στὰ μάτια σας δυὸ βαμπάκια βουτηγμένα σὲ τριανταφυλλόνερο.

Τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Τὸ μασὰζ τοῦ προσώπου καὶ οἱ μάσκες γιὰ ὅλα τὰ δέρματα

Τὸ ὄνειρο κάθε γυναίκας, ποὺ θέλει νὰναι ὄμορφη καὶ ἐπιθυμητή — καὶ ποιὰ δὲν τὸ θέλει, αὐτό; — εἶναι νὰ ἐμπιστευτῆ τὸν ἑαυτό της στὶς σοφὲς περιποιήσεις ἑνὸς ἰνστιτούτου καλλονῆς. Ναί, ἀλλὰ οἱ περιποιήσεις αὐτὲς κοστίζουν ἀκριβά!...

Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ τὶς ἐφαρμόσετε μονάχες σας στὸν ἑαυτό σας, στὸ σπίτι σας, μ' ἀποτελέσματα ἀπόλυτα ἱκανοποιητικά. Ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες ποὺ σᾶς δίνομε παρακάτω καὶ ποὺ ὀφείλονται σὲ δυὸ περίφημους «μάγους τοῦ μακιγιάζ» τοῦ Χόλλιγουντ, τοὺς ἀδελφοὺς Γουέστμορ.

"Ὅλα τὰ δέρματα χρειάζονται καθημερινὸ καθάρισμα, τροφὴ καὶ τόνωσι, γιὰ νὰ διατηροῦνται σὲ καλὴ κατάστασι ὡς τὶς προχωρημένες ἡλικίες.

Βράδυ καὶ πρωΐ, μεταχειρίζεστε μιὰ κρέμα καθαρισμοῦ, κι' ὕστερα νερὸ καὶ σαποῦνι ἢ μιὰ δροσιστικὴ λοσιόν.

Ἀφοῦ συμπληρώσετε ἔτσι τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου σας, θὰ προχωρήσετε σ' ἕνα συστηματικὸ μασάζ, ποὺ τραβάει τοὺς μῦς, τοὺς τεντώνει καὶ τοὺς τονώνει. Διαθέτετε μιὰ ὥρα γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴν ἀνάπαυσι ποὺ θ' ἀκολουθήση κατόπιν.

"Εχετε ὑπ' ὄψι, ὅτι οἱ κινήσεις τοῦ μασὰζ δὲν ἀποσκοποῦν στὸ νὰ μεταποιστῆ ἀπ' τὴ θέσι του τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ στὸ νὰ τονωθοῦν οἱ ἐσωτερικοὶ μῦς.

Στὸ λαιμὸ χρειάζεται μεγαλύτερη πίεσι. Στὸ πρόσωπο μικρότερη, γιατὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ πάθη βλάβες τὸ δέρμα καὶ τὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ποὺ βρίσκονται ἀπὸ κάτω.

Στὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, ἀρχίζουν πάντα μὲ μασὰζ τοῦ στήθους, τῶν ὤμων καὶ τῆς πλάτης, γιὰ νὰ χαλαρωθοῦν οἱ μῦς τους καὶ ν' αὐξηθῆ ἔτσι ἐμμέσως ἡ συρροὴ αἵματος στοὺς ἱστοὺς τοῦ προσώπου. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ μόνες σας, στὸ σπίτι.

Σφίγγετε τὶς γροθιές σας, ἀκουμπᾶτε τὶς κλειδώσεις τῶν δαχτύλων στὴ μέση τοῦ στήθους κι' ἀρχίζετε κυκλικὲς κινήσεις, προχωρῶντας πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τοὺς ὤμους. "Υστερα κάνετε, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ γύρο τοῦ σώματός σας, ὡς τὸ πλάϊ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Ἀνοίγετε ἔπειτα τὰ δάχτυλά σας κι' ἐπαναλαμβάνετε μὲ τὶς ἄκρες τους τώρα αὐτὲς τὶς περιστροφικὲς κινήσεις, ἀνεβαίνοντας παράλληλα μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν καὶ ξανακατεβαίνοντας ὕστερα ὡς τὴ βάσι τοῦ σβέρκου (τρεῖς φορές).

Ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ μασάζ, ἀπ' τὸ στῆθος ὡς τὴ βάσι τοῦ σβέρκου, ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές.

"Επειτα τσιμπᾶτε δυνατὰ τοὺς μῦς στὴν κορυφὴ τῶν ὤμων κι' ἀπὸ κεῖ προχωρεῖτε μὲ τσιμπήματα, παράλληλα πρὸς τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, ὡς τὰ δυὸ πλάγια τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὅπου τελειώνετε μὲ τρεῖς περιστροφικὲς κινήσεις.

Ἐρχόμαστε τώρα στὸ μασὰζ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προσώπου. Οἱ εἰκόνες ποὺ δημοσιεύουμε, μὲ τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμούς, σᾶς ἐξηγοῦν καλύτερα πῶς γίνεται.

1) Πηγούνι: Χρησιμοποιεῖτε ὅλη τὴ χούφτα σας γι' αὐτὸ τὸ μασάζ, πότε πιέζοντας καὶ πότε ἀνασηκώνοντας τοὺς μῦς. Ἀπ' τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ ἀνεβαίνετε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ πηγουνιοῦ, κι' ὕστερα προχωρεῖτε ὡς τ' αὐτιὰ καὶ ξαναγυρίζετε στὸ πηγούνι. Ἐπαναλαμβάνετε 3 φορές.

2) Σαγόνι: Ἀκουμπᾶτε τὶς δυὸ σφιγμένες γροθιές σας στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ κι' ἀνεβαίνετε, πιέζοντας καὶ ἀνασηκώνοντας, ὡς τὴν ἄκρη τοῦ πηγουνιοῦ. Προχωρεῖτε κατὰ μῆκος τοῦ σαγονιοῦ ὡς τὸ πίσω μέρος τῶν αὐτιῶν, πιέζοντας συνεχῶς πρὸς τὰ πάνω μὲ τὶς κλειδώσεις τῶν δαχτύλων σας.

Ξαναρχίζετε τὸ ἴδιο, ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, ἄλλες 2 φορές.

3) Μάγουλα: Ἀκουμπᾶτε τὰ τρία μεσαῖα δάχτυλα τοῦ κάθε χεριοῦ σας στὴν ἄκρη τοῦ πηγουνιοῦ κι' ἀρχίζετε ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ μικρὲς κυκλικὲς κινήσεις. Προχωρεῖτε ἔτσι πρὸς τ' αὐτιά, περνᾶτε μπροστὰ ἀπ' αὐτὰ κι' ἀνεβαίνετε ὡς τὸ ὕψος τῶν ματιῶν. Ἐκεῖ, πιάνετε κι' ἀνασηκώνετε μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα τοὺς μῦς τῶν μάγουλων, ἐνῶ μὲ τὸ τρίτο δάχτυλο κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ καὶ ἴσιο μασὰζ στὶς γωνίες τῶν ματιῶν. Ἐπαναλαμβάνετε 2 φορές.

4) Μέτωπο: Χρησιμοποιεῖτε τὰ δάχτυλα πότε τοῦ ἑνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου χεριοῦ σας, γιὰ ν' ἀνασηκώσετε τοὺς μῦς τοῦ μετώπου, μὲ ἐλαφρὰ τριψίματα πρὸς τὰ πάνω, ἀπὸ τὰ φρύδια ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν.

Κάνετε ἔπειτα ἕνα ὁριζόντιο μασάζ, ἀπ' τὸν ἕνα ὡς τὸν ἄλλο κρόταφο, ἐπιμένοντας ἰδίως στὸ κέντρο τοῦ μετώπου. "Επσι ἐλαττώνονται ἢ χάνονται τελείως οἱ ὁριζόντιες ρυτίδες.

Γιὰ τὶς κατακόρυφες ρυτίδες, ποὺ σχηματίζονται ἀνάμεσα στὰ φρύδια, ἀκουμπᾶτε τὰ χέρια κατὰ μῆκος καὶ παράλληλα μὲ τὸ μέτωπό σας, μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σας πάνω ἀπ' τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου καὶ τὰ μικρὰ δάχτυλά σας πάνω ἀπ' τὰ βλέφαρα. Ἀπομακρύνετε ὕστερα μεταξύ τους τὰ δυὸ σας χέρια, προχωρῶντας πρὸς τοὺς κροτάφους, ἐνῶ κάνετε συγχρόνως ἕνα κυκλικὸ μασὰζ τῶν κροτάφων μὲ τὰ μικρὰ δάχτυλα. Ἐπαναλαμβάνετε 3 φορές.

Προσοχή, γιατὶ οἱ ἱστοὶ γύρω ἀπ' τὸ μάτι εἶναι εὐαίσθητοι. Μὴν τοὺς πιέζετε δυνατὰ καὶ μὴν τραβᾶτε τὸ δέρμα.

6) Μύτη: Γλιστρᾶτε τὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ κάθε χεριοῦ σας κατὰ μῆκος τῆς μύτης, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. "Υστερα, ξεκινῶντας ἀπ' τὶς γωνίες τῆς μύτης, κάνετε μασὰζ μὲ μικρὲς κυκλικὲς κινήσεις στὰ μάγουλα (κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κόκκαλο) καὶ προχωρεῖτε ἔτσι ὡς τοὺς κροτάφους. Ἀπὸ κεῖ, γλυστρᾶτε τὰ δάχτυλά σας κάτω ἀπ' τὰ μάτια, ὡς τὴν ἐσωτερικὴ γωνία τους.

Ἐπαναλαμβάνετε 3 φορές.

7) Στόμα: Ἀνεβάζετε ἐλαφρὰ τὶς γωνίες τοῦ στόματος, γιὰ νὰ γυμνάσετε τοὺς μῦς του.

"Υστερα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ στόματος, προχωρεῖτε μὲ κυκλικὲς κινήσεις πρὸς τὸ κέντρο του.

Γιὰ νὰ σβύσουν οἱ ρυτίδες ποὺ ἔχουν σχηματιστῆ ἀπ' τὸ γέλιο, ξεκινᾶτε ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ στόματος καὶ ἀνεβαίνετε, μὲ μικρὲς κυκλικὲς κινήσεις, πρὸς τὰ μάτια, ὕστερα περνᾶτε κάτω ἀπ' τὰ μάτια (ἐλαφρότατη πίεσι στὸ μέρος ἐκεῖνο) καὶ καταλήγετε στὶς ἐξωτερικὲς γωνίες τους.

Ἐπαναλαμβάνετε 3 φορές.

Ἀνάπαυσι: "Οταν τελειώση τὸ μασάζ, πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀναπαυτῆ τὸ πρόσωπό σας. Σκουπίζετε μὲ τσιγαρόχαρτα τὴν κρέμα ποὺ μεταχειριστήκατε γιὰ τὸ μασάζ, καὶ ἐλαφρώνεστε ἀνάσκελα ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας — προτιμώτερο μὲ τὰ πόδια ψηλά.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, βάζετε πάνω στὸ πρόσωπό σας μιὰ πετσέτα βρεγμένη μὲ κρύο νερὸ καὶ στυμένη, καὶ πάνω στὰ μάτια σας δυὸ βαμπάκια βουτηγμένα σὲ τριανταφυλλόνερο.

"Υστερα, περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ τονωτικὴ καὶ δροσιστικὴ λοσιόν.

*

Τὸ πρόσωπο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ κατάλληλη γυμναστική, γιὰ νὰ διατηρῆται ἡ ζωτικότης καὶ ὁ τόνος τῶν μυῶν του. Μιὰ συνηθισμένη, εὔκολη καὶ εὐχάριστη ἄσκησι γιὰ τὸ πρόσωπό σας εἶναι τὸ χαμόγελο. Ναί, τὸ ἁπλὸ χαμόγελο!

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες ἀσκήσεις, πολὺ ἀποτελεσματικές, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς κάνετε κάθε φορὰ ποὺ θὰ εἴσαστε μόνη:

1) Γεμίζετε τὰ μάγουλά σας μὲ ἀέρα καὶ φυσᾶτε ὕστερα δυνατά, σὰν νὰ φουσκώνετε ἕνα μπαλόνι. Δυναμώνουν ἔτσι οἱ μῦς τῶν μάγουλων καὶ τοῦ στόματος κι' ἀποφεύγονται οἱ ρυτίδες ἐκεῖνες ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὴ μύτη ὡς τὸ στόμα.

- "Υστερα φουσκώνετε τὰ μάγουλά σας μὲ ἀέρα, κλείνετε σφιχτὰ τὸ στόμα σας καὶ στέλνετε τὸν ἀέρα ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο μάγουλο, ἐπαναλημμένως.

Μὲ τὸ στόμα κλειστὸ πάντα, φέρνετε τὸν ἀέρα πίσω ἀπ' τὸ ἐπάνω χεῖλι σας κι' ἔπειτα πίσω ἀπ' τὸ κάτω. Ἐπαναλαμβάνετε γρήγορα, 10—12 φορές, αὐτὴ τὴ μετακίνησι τοῦ ἀέρος πρὸς τὶς τέσσερες κατευθύνσεις.

2) Κλείνετε πολὺ σφιχτὰ τὰ χείλη σας, τεντώνοντάς τα μπροστά. Ἐπίσης σφιχτοκλείνετε τὰ μάτια σας. "Επειτα ἀνοίγετε στάμα καὶ μάτια ὅσο πιὸ διάπλατα μπορεῖτε. Ἐπαναλαμβάνετε αὐτὲς τὶς δυὸ κινήσεις, γρήγορα καὶ πολλὲς φορές. "Εχουν εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς μῦς τοῦ προσώπου καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ σχηματιστοῦν «σακκοῦλες» κάτω ἀπ' τὰ μάτια.

3) Γέρνετε τὸ κεφάλι πίσω. Ἀκουμπᾶτε τοὺς δείκτες τῶν δυὸ χεριῶν σας κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι καὶ κατὰ πλάτος του. Τώρα βάζετε δύναμι μὲ τὸ σβέρκο σας, ὥστε νὰ ἀναστηκώσετε τὸ κεφάλι σας καὶ μὲ περάση τὸ πηγούνι σας πάνω ἀπ' τὰ δάχτυλά σας. Ἐπαναλαμβάνετε 6 φορὲς τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ σφίξουν οἱ μῦς τοῦ πηγουνιοῦ καὶ τοῦ σβέρκου.

4) Γιὰ νὰ ἐξαλείψετε τὸ «διπλοσάγονο», ὅσο εἶναι ἀκόμα στὴν ἀρχή του, ρίχνετε μπροστὰ τὸ κεφάλι, πρὸς τὸ στῆθος σας, καὶ τὸ περιστρέφετε ἀργά, ὥστε νὰ διαγράψη ἕνα ὁλόκληρο κύκλο, ἀπ' τὸν ἕνα ὡς τὸν ἄλλο ὦμο. Ἐπαναλαμβάνετε 4 φορὲς πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνσι κι' ἄλλες τόσες πρὸς τὴν ἀντίθετη.

5) Ἑνώνετε τὰ δάχτυλα τῶν δυὸ χεριῶν σας πίσω ἀπ' τὸ σβέρκο καὶ ρίχνετε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω. Οἱ ἀγκῶνες σας διευθύνονται πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πλάγια. Μὲ τὰ δάχτυλα πάντα ἑνωμένα, φέρνετε τοὺς ἀγκῶνες πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥσπου ν' ἀγγίξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, στὸ ὕψος τῶν ὤμων. "Υστερα τοὺς φέρνετε μὲ φόρα πρὸς τὰ πίσω, ὅσο πιὸ πίσω μπορεῖτε. Ἐπαναλαμβάνετε αὐτὴ τὴν κίνησι τῶν ἀγκώνων ἐμπρὸς καὶ πίσω, 5—10 φορές. Εἶναι μιὰ ἄσκησι ἰδιαιτέρως ὠφέλιμη γιὰ τὶς κοπέλλες, ποὺ ἐργάζονται σὲ γραφεῖα καὶ ποὺ μένουν τόσες ὧρες καθισμένες μπροστὰ στὴ γραφομηχανή.

*

Μιὰ «μάσκα» τοῦ προσώπου μὲ μέλι εἶναι πολὺ τονωτική, σφίγγει τοὺς πόρους καὶ ἀσπρίζει κάπως τὸ δέρμα. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ κάθε τύπο δέρματος. (Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μετὰ τὴν κρέμα καθαρισμοῦ καὶ τὸ σκεύπισμα τοῦ προσώπου μὲ τσιγαρόχαρτο, δὲ θὰ μεταχειρισθῆτε ἀμέσως δροσιστικὴ λοσιόν).

Παίρνετε μιὰ μεγάλη κουταλιὰ καθαρὸ μέλι, καλῆς ποιότητος, καὶ τὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτό, μὲ ἁπαλὲς κινήσεις γύρω ἀπ' τὰ μάτια καὶ μὲ ζωηρότερες στὸ ὑπόλοιπο πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό. Κάνετε λίγο μασάζ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς ἔχομε ὑποδείξει, γιὰ νὰ εἰσχωρήση τὸ μέλι στὸ δέρμα. "Επειτα πιέζετε τὰ δάχτυλα πάνω στὸ πρόσωπό σας καὶ τ' ἀπομακρύνετε γρήγορα μεταξύ τους, χρησιμοποιῶντας τὸ κολλῶδες μέλι γιὰ ν' ἀπομιμηθῆτε τὴν κυκλοφορία τοῦ δέρματος. Συνεχίζετε ἔτσι ἐπὶ 3—5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀφίνετε κατόπιν νὰ ἐπιδράση τὸ μέλι στὸ πρόσωπό σας ἄλλα 15—20 λεπτά. Θὰ νοιώσετε τότε τὸ δέρμα σας σὰν τεντωμένο καὶ ἁλύγιστο.

Ἐφαρμόζετε μιὰ ζεστὴ πετσέτα πάνω στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό σας καὶ τὴν πιέζετε, γιὰ νὰ πάρη τὴν περίσσεια τοῦ μελιοῦ, ποὺ δὲν ἔχει ἀπορροφηθῆ ἀπ' τὸ δέρμα. "Επειτα βάζετε μιὰ πετσέτα βουτηγμένη σὲ πολὺ κρύο νερό. Τέλος, χρησιμοποιεῖτε μιὰ δροσιστικὴ λοσιόν.

*

Ἡ «μάσκα» αὐγοῦ ὠφελεῖ πολὺ τὸ τραχὺ δέρμα. Χτυπᾶτε ἐλαφρὰ ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ τ' ἁπλώνετε στὸ πρόσωπό σας, μὲ μικρὰ χτυπήματα τῶν δαχτύλων. Πάνω ἀπ' αὐτὸ βάζετε κρέμα καθαρισμοῦ καὶ κάνετε μασάζ. Σκουπίζεστε καὶ βάζετε μιὰ θρεπτικὴ κρέμα, μὲ τὶς συνηθισμένες περιστροφικὲς κινήσεις πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ ἔξω. Ἀφαιρεῖτε τὴν περίσσεια αὐτῆς τῆς κρέμας καὶ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ ὕδωρ χαμαμελί.

Τέλος, ἀλείφετε τὸ πρόσωπο μὲ τὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸν ἀφίνετε νὰ στεγνώση. Γιὰ νὰ τὸν ἀφαιρέσετε, μεταχειρίζεστε πετσέτες βουτηγμένες σὲ χλιαρὸ νερό. Ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἡ δροσιστικὴ λοσιὸν γιὰ τὸ δέρμα.

*

Τὰ ἐξαιρετικὰ ξηρὰ δέρματα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, ἀπὸ λάδι. Τὸ λάδι αὐτὸ τὸ χλιαραίνετε, βουτᾶτε μέσα βαμπάκι καὶ τὸ βάζετε πάνω στὸ πρόσωπό σας. Ἐνῶ ἀφίνετε νὰ ἐπιδράση τὸ λάδι, σκεπάζετε συγχρόνως τὰ μάτια σας μὲ βαμπάκια βρεγμένα μὲ ὕδωρ χαμαμελὶ ἢ μὲ δροσιστικὴ λοσιόν. "Υστερα ἀπὸ 1'0 λεπτά, ἀφαιρεῖτε τὰ βαμπάκια καὶ βάζετε μιὰ «βαρεία» καὶ λιπαρὴ κρέμα. Ἀποτελειώνετε τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας μὲ δροσιστικὴ λοσιόν.

Τὰ λιπαρὰ δέρματα, καθὼς κι' ὅσα ὑποφέρουν ἀπὸ μαῦρα στίγματα, μετὰ τὸ κανονικὸ καθάρισμα, χρειάζονται ἕνα «λουτρὸ» μὲ ἅλατα "Επσομ.

Παίρνετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο τὰ ἅλατα αὐτά, Προσθέτετε μιὰ καλὰ γεμάτη κουταλιὰ τῆς σούπας σ' ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ νερό. Ἀφοῦ λιώση τελείως, βουτᾶτε μέσα τετράγωνα κομμάτια βαμπάκι καὶ χτυπᾶτε μ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό σας. "Υστερα τὸ ξεπλένετε μὲ κρύο νερό.

*

"Αν τὸ πρόσωπό σας παρουσιάζη ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα, γιατὶ ὑποφέρετε ἀπὸ ἀκμὴ ἢ ἄλλη δερματικὴ ἀνωμαλία, συμβουλευθῆτε ἕνα καλὸ δερματολόγο γιατρό.

Συγχρόνως, ὅμως νά... θρηνῆτε ἀνώφελα γιὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ δέρματός σας. Βάλετε ὅλα τὰ δυνατά σας γιὰ ν' ἀναδείξετε τὰ πλεονεκτικὰ στοιχεῖα τῆς ὅλης ἐμφανίσεώς σας — π.χ. τὰ χέρια σας, τὰ μαλλιά σας, τὴ σιλουέττα σας, κλπ.

✪✪

Ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας

Θέλετε νὰ γνωρίσετε καλὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ σας, ν' ἀντιληφθῆτε ἂν θὰ εὐτυχήσετε μαζί του; Ξεχάστε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς τὸν ἀγαπᾶτε. Κυττάχτε τον ψύχραιμα, σὰν μιὰ ξένη.

Εἶναι καλὸς γυιός; — "Ενας καλὸς γυιός, γίνεται, κατὰ κανόνα, καλὸς σύζυγος.

Ποιοὺς συναναστρέφεται; — Δὲν ἐννοοῦμε ἐκείνους ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν οἱ δουλειές του, ἀλλὰ τοὺς φίλους ποὺ μπορεῖ νὰ διαλέξη μόνος του.

Τί διαβάζει; — Ρίχτε μιὰ ματιὰ στὴ βιβλιοθήκη του. Οἱ ἀγαπημένοι του συγγραφεῖς θὰ σᾶς φανερώσουν τὸν ἐσωτερικό του κόσμο.

Πῶς φέρνεται ὅταν παίζη χαρτιά; — Εἶναι ψύχραιμος ὅταν χάνη; Θὰ πῆ πὼς εἶναι λεπτὸς καὶ εὐγενής. Γίνεται ἁπλησίστος ὅταν κερδίζη; Πρόκειται γιὰ συμφεροντολόγο.

Στὸ ρεστωράν: Ὁ τρόπος ποὺ θὰ διαβάση τὴ λίστα, τὸ φέρσιμό του στὸ γκαρσόνι, τὸ πουρμπουὰρ ποὺ θὰ τοῦ δώση, θὰ σᾶς φανερώσουν διάφορες πτυχὲς τοῦ χαρακτήρα του.

Σ' ἕνα σαλόνι: Ξέρει νὰ μὴ μιλάη μονάχα, ἀλλὰ καὶ ν' ἀκούη τοὺς ἄλλους, ὅταν διηγοῦνται ἀνέκδοτα; Ξέρει νὰ μὴν πειράζη τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ σᾶς κάνη τὸν ἔξυπνο;...

Σὲ μιὰ ἐκδρομή: "Αν θυμώνη γιατὶ δὲν ἀνοίγει εὔκολα μιὰ κονσέρβα. "Αν φορτώνη στοὺς ἄλλους ὅλες τὶς ἀγγαρεῖες. "Αν παραιμελῆ τὸ ντύσιμό του μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «ἀφελείας»...

"Αν τὰ κάνη ὅλ' αὐτά, διαλύστε τοὺς ἀραβῶνες σας! Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐγωϊστή, ποὺ δὲ θὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένη!

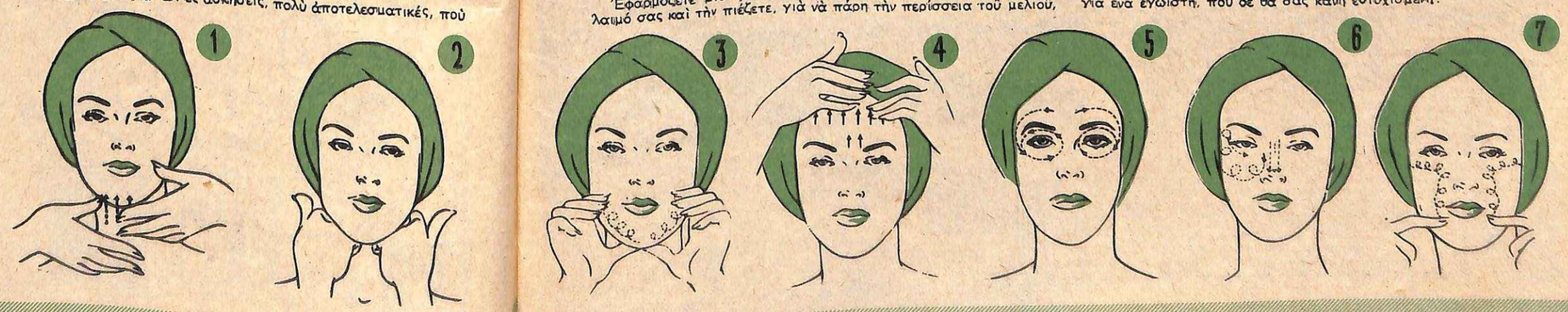

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α)Π «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ»

ΕΙΝΕ πολλών ειδών οι ιστορίες τών καραβιών μας. Το σκαρί τους, φορτωμένο μέ θρύλους καί όνειρα, λαγτάρες καί πίκρες, άνησυχίες καί φόβους, ταξίδευε στίς πιό άπίθανες θάλασσες. Ταξίδευε άδιάκοπα σέ πυρπολούμενους ώκεανούς καί σέ σκοτεινά πελάγη. Μέ άνέμους καί βροχή, μέ λιακάδες καί μπουνάτσες, μέ τορπίλλες καί βομβαρδισμούς. Όσα στάθηκαν τυχερά καί ξέφυγαν τό σκληρό θάνατο τοῦ βυθοῦ, έχουν νά ποῦν πολλά. Τ' άλλα, έως έκεῖνα πού χάθηκαν στ' άνήλιαγα βάθη, πῶς θ' άφηγηθοῦν τό δράμα τους; Γι' αὐτά — εὐτυχῶς — ὑπάρχουν τά χαρτιά, άδιάψευστες μαρτυρίες τῆς τραγωδίας πού τά ἔπληξε.

Ἦταν 23 Δεκεμβρίου 1939. Ὅμορφος ὁ καιρός. Μιά άπό τίς ώραῖες ἐκεῖνες χειμωνιάτικες λιακάδες, πού ἔχουν χάρι περισσότερο άπό τό καλοκαίρι. Γιατί εἶναι άναπάντεχες καί ζωηρές. Κι' άκόμη γιατί ξέρεις πώς δέ θά κρατήσουν πολύ. Πάνω στή γέφυρα τοῦ φορτηγοῦ, οἱ ἄντρες εἶχαν άπλώσει τά φρεσκοπλυμένα μαντήλια τους καί στέκονταν ἐκεῖ σοβαροί, μέ τήν πλάτη στόν ἥλιο γιά νά στεγνώσουν. Τό «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ» — νηολογίου 1θάκης 63 — εἶχε άποπλεύσει τήν ἴδια ἐκείνη μέρα, χαράματα, άπό τό Μπουένος Ἄϋρες. Τό φορτίο του ἦταν πολύτιμο, 7.511 τόννοι χρυσάφι τῆς γῆς, στάρι όλόχρυσο καί κουκιδάτο, πού προοριζόταν γιά τό άγγλικό ὑπουργεῖο Ἐπισιτισμοῦ, στό Νιούκαστλ.

Ἦταν ἡ ἐποχή πού οἱ σύμμαχοι περιοῦσαν δύσκολες μέρες. Ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχτῆ πρίν άπό τρεῖς μῆνες κι' ἡ Γερμανία μέ τίς άλλεπάλληλες ἐπιθέσεις της σ' ὅλα σχεδόν τά συμμαχικά κράτη, άπειλοῦσε νά καταλάβῃ άπό τή μιά ὡς τήν άλλη άκρη τήν Εὐρώπη. Ἦταν ἕνα παιχνίδι σκοτεινό καί ὕπουλο, πού κανείς άκόμη δέ μποροῦσε νά φανταστῆ ποιό θάταν τό τέλος του. Γιατί τό τέλος ήταν μακρυά. Οἱ Ἄγγλοι εἶχαν άρχίσει τόν άποκλεισμό τῆς Γερμανίας μέ μιά γραμμή στά στενά τοῦ Ντόβερ κι' άλλη μιά άπό τή Σκωτία στή Νορβηγία, πού περνοῦσε άπό τά νησιά Ὄρκνεϋ καί Σέτλαντ. Δέ βαρυέσαι. Ὅλ' αὐτά ἦταν γιά τά μάτια. Οἱ Γερμανοί εἶχαν στηριχτῆ περισσότερο στά ὑποβρύχιά τους κι' ἕνα άπ' αὐτά — τό Υ. 33, μέ κυβερνήτη τόν πλωτάρχη Λέμπ, πού σκοτώθηκε σέ πολεμική δράσι — στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939, βύθισε τό ὑπερωκεάνιο «Ἀθήνια». Ἑκατό ἄτομα πνιγήκανε τότε.

Ἀλλ' ἐπρόκειτο νά ἐπακολουθήσουν κι' ἄλλα. Δεκαπέντε μέρες άργότερα, ἕνα άλλο ὑποβρύχιο βύθισε τό άεροπλανοφόρο «Κουράζεους». Πρέπει νά τονιστῆ ἰδιαίτερα ἐδῶ ὅτι κατά τήν ἐναρξι τοῦ πολέμου, ὁ ναύαρχος Νταΐνιτς ἦταν διοικητής τοῦ στόλου ὑποβρυχίων τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ. Τά ὑποβρύχια ἦταν τό κύριο ὅπλο πού εἶχε στά χέρια του καί συμμαχικά καί οὐδέτερα πλοῖα ἐκτοπίσματος ἑκατομμυρίων τόννων, στάλθηκαν στό βυθό. Μέ τόν Νταΐνιτς διοικητή δέν ἦταν λογικό νά περιμένη κανείς ὅτι οἱ κυβερνῆτες τῶν ὑποβρυχίων θά ἦταν πολύ εὐσυνείδητοι ὅσον άφορᾶ τίς μεθόδους τοῦ ὑποβρυχιακοῦ πολέμου. Ἦταν ἐνθερμος ναζιστῆς καί στήν ἔκδοσι τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Γερμανικοῦ Ναυτικοῦ τό 1944, χαρακτηριζόταν ὡς «ἡγέτης καί ἐμπνευστῆς ὅλων τῶν δυνάμεων» πού εἶχε ὑπό τάς διαταγάς του. Οἱ δημόσιες ἐκδηλώσεις του ἀποδεικνύουν τό φανατισμό του. Τό γεγονός ὅτι κατώρθωσε νά ἐμφυσήση στούς ὑφισταμένους του τίς δικές του πεποιθήσεις, ἀποδεικνύεται άπό τόν ἀμείλικτο καί χωρίς περιορισμούς ὑποβρυχιακό πόλεμο πού διεξήγαγε.

Ὅλ' αὐτά τά γνώριζαν οἱ άρχες τοῦ Μπουένος Ἄϋρες. Γι' αὐτό, λίγο προτοῦ ξεκινήση άπό κεῖ τό «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ», κάλεσε ὁ Ἄγγλος ναυτικός άκόλουθος τόν πλοίαρχό του — τόν καπετάν Παναγιώτη Φερεντῖνο — καί τοῦ εἶπε πώς, σέ περίπτωσι πού θἄθελαν νά συμμετάσχουν σέ ηποπομπή, θἄπρεπε ν' άποταθοῦν στό ναυτικό άκόλουθο τοῦ Ἁγίου Βικεντίου.

— Ἐκεῖ θά εἶναι ὁ πρῶτος σταθμός σας, συνέχισε ὁ Ἄγγλος. Σίγουρα, κάποιο κομβόυ θά θελήση νά σᾶς πάρη μαζί του. Νομίζω πώς εἶναι άπαραίτητο νά μπῆτε σέ συνοδεία...

Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος κύτταξε τό Βρετανικό κατάματα.

— Γιά ποιό λόγο; τόν ρώτησε. Γιατί πρέπει νά μποῦμε ὁπωσδήποτε σέ οὐρά νηοπομπῆς;

— Γιά νά σᾶς προστατεύση σέ περίπτωσι κινδύνου. Αὐτές οἱ θάλασσες εἶναι ἐπικίνδυνες. Τά γερμανικά ὑποβρύχια παραμονεύουν παντοῦ...

Ὁ καπετάν Παναγιώτης Φερεντῖνος χαμογέλασε άόριστα.

— Ἀφοῦ ἔτσι ἡ άλλοιῶς τά γερμανικά ὑποβρύχια... παραμονεύουν. πῶς θά μᾶς προστατέψη ἡ νηοπομπή; ρώτησε μ' άνασηκωμένους τούς ὤμους. Μοναχός σου χόρευε κι' ὅσο θέλεις πῆδα, λέμε ἐμεῖς οἱ Ρωμιοί. Καλύτερα λοιπόν νά ταξιδεύω μόνος στό πέλαγος, παρά νά γίνω στόχος μαζί μέ τ' ἄλλα καράβια...

Κι' ἔφυγε. Πῆρε τά παλλικάρια του, μπῆκε στό καράβι του καί κίνησε γιά τόν προορισμό του. Ἀπό τό Μπουένος Ἄϋρες ὡς τόν Ἅγιο Βικέντιο, τό νησί αὐτό τοῦ Πράσινου Ἀκρωτηριοῦ, τό ταξείδι πῆγε μιά χαρά. Οὔτε τουριστικό νάτανε. Οἱ ἄντρες ἔκαναν τή δουλειά τους σά νά πήγαιναν σέ πανηγύρι. Τραγουδοῦσαν σκοποὺς άπό τήν πατρίδα καί πότε-πότε, μέσα άπό τό καφάσι τοῦ στόκολου, ἀνέβαινε ὡς τό κατάστρωμα κάποια κλαψάρα φωνή. Στόν Ἅγιο Βικέντιο, ἔγινε πάλι πρόταση στόν καπετάν Παναγιώτη Φερεντῖνο, νά μπῆ σέ κομβόϋ. Μά καί πάλι αὐτός ἀρνήθηκε «προβάλλων ὡς δικαιολογίαν ὅτι δέν εἶχε λάβει τοιαύτην διαταγήν άπό τό Ἀγγλικόν Ναυαρχεῖον», ὅπως άναφέρει ἡ ἐπίσημη ἔκθεσι τοῦ Ὑπ. Ἐμπ. Ναυτιλίας.

— Δέ μπορῶ νά κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου, εἶπε στόν τοπικό ναυτικό άκόλουθο. Μοῦ ἔδωσαν ἐντολή νά ταξιδέψω μόνος. Πῶς ν' άλλάξω τώρα πρόγραμμα στά καλά καθούμενα;

Τόχαψε ὁ άκόλουθος τό παραμύθι καί γιά νᾶναι κι' αὐτός ἐν τάξει, δέν ἐπέμεινε περισσότερο. Τοῦδωσε μονάχα όδηγίες γιά τήν πορεία πού θἄπρεπε ν' άκολουθήση, ὅταν θἄφτανε στή Μάγχη καί τόν ἄφησε νά φύγη. Ὁ καπετάν Φερεντῖνος εἶχε τούς λόγους του, πού δέν ἤθελε νά μπῆ σέ συνοδεία: Πρῶτο, γιατί θά ἦταν ὑποχρεωμένος νά ταξιδεύη μέ σβηστά φανάρια καί δεύτερο, σάν ἑλληνικό πλοῖο πού ἦταν, δέν εἶχε άνάγκη νά βρίσκεται άνάμεσα στά ἐγγλέζικα. Ἡ Ἑλλάδα δέν εἶχε βγῆ άκόμη στόν πόλεμο. Κι' οἱ Γερμανοί ἴσως νά σέβονταν τήν ἑλληνική σημαία καί νά μήν τούς χτυποῦσαν άπροειδοποίητα. Σ' αὐτό συμφωνοῦσαν ὅλοι. Καί τό φορτηγό συνέχιζε τό δρόμο του σά νά μή συνέβαινε τίποτε. Βέβαια ὁ καπετάνιος δέν ἦταν καί τόσο αἰσιόδοξος. Μά δέν ἤθελε νά φανερώση τούς φόβους του, μήτε στόν ὑποπλοίαρχο, τόν Ἀντρέα Πιέρρο, πού στεκόταν άδιάκοπα σιμά του.

Αὐτός πάλι ἐδῶ ὁ θαλασσόλυκος, εἶχε τίς δικές του σκέψεις. Ἀπό τήν άρχή άκόμη πού κινήσανε άπό τό Μπουένος Ἄϋρες, τόν κατέτρωγε ἡ ἔννοια. Δέν ἦταν δά καί μικρό τόλμημα, νά ταξιδεύουν δίχως προπομπό σ' ἕναν ἐχθρικό ὠκεανό. Ἕνα σωρό άπεγνωσμένα μηνύματα ἐπίναναν κάθε τόσο οἱ άντένες τοῦ καραβιοῦ. Κάτω στήν καμπίνα του, ὁ Γιάννης Κωνσταντινόπουλος, ὁ ἀφυρματιστής, δέν πρόφταινε νά ξύση τό δόντι του. Μέ τ' άκουστικά στ' αὐτιά, δούλευε μέρα νύχτα. Μά φαίνεται πώς ἦταν τυχεροί.

Ζύγωνε μήνας σχεδόν πού βρίσκονταν στό πέλαγος, κι' ὅμως δέν τούς εἶχε τύχει τό παραμικρό. Ὁ ὑποπλοίαρχος κύτταζε τό ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του. Ἦταν ἕξη άκριβῶς άπόγεμα καί βρισκόντουσαν ἑφτά κάν ὥχτω μίλια άπό τά νησιά τοῦ Πόρτο Σάντος. Ξάφνου ὁ καπετάν Φερεντῖνος, πού βρισκόταν στήν άλλη άκρη τῆς γέφυρας άκουμπησμένος στά ρέλια, τινάχτηκε ὁλάκερος πάνω.

— Τά κιάλια μου! φώναξε. Φέρτε μου τά κιάλια γρήγορα!

Ἐκεῖ, σ' ἐλάχιστη άπόστασι άπό τήν πλώρη τοῦ καραβιοῦ του, τοῦ φάνηκε πώς εἶδε περισκόπιο ὑποβρυχίου. Μά ὥσπου νά ἐκτελέσουν τήν προσταγή του καί νά τοῦ φέρουν πάνω τά «διόφθαλμα», τό σημάδι ἐκείνο πού εἶχε δῆ νά τούς παρατηρῆ μέσα άπό τά μισοσκότεινα νερά, εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μπᾶς κι' ἔκανε λάθος; Ὄχι. Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος δέν ἦταν κανένα πρωτοτάξιδο τζόβενο γιά νάχῃ παραισθήσεις. Ὅ,τι ἦταν νά δῆ τό εἶδε. Σίγουρα κάποιο ἐχθρικό πλεούμενο παρακολουθοῦσε τήν πορεία τους. Μονομιᾶς γίνηκε πάλι ὁ σκληροτράχηλος άρχηγός πού πρόσταξε τό τσοῦρμο του νάξῃ τά μάτια του δεκατέσσερα. Κάτι δέν πήγαινε καλά. Κάτι μαγειρευόταν στά βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ ἐχθρός τούς παραμόνευε κι' αὐτό ἦταν ἀρκετό...

Μά νύχτωσε γρήγορα, βγῆκε τό φεγγάρι καί ἡ θάλασσα πῆρε παράξενες άποχρώσεις. Τό πλήρωμα ξαναφρήκε τήν ἐμπιστοσύνη του καί χάθηκε τό τρομαγμένο καρδιοχτύπι. Ἐκεῖ κάτω, στό μηχανοστάσιο, οἱ μετζούρηδες τῆς βάρδιας κουβέντιαζαν πεταχτοί. Κουδέντιαζαν καί χαχάνιζαν, χωρίς νά φαντάζουνται πώς τήν ἴδια ἐκείνη ὥρα, πάνω στό κατάστρωμα, εἶχε ξεσπικωθῆ ὁ πρῶτος ἀμερικάνικος. Τό ἄγνωστο ὑποκοντά τους τό περισκόπιο. Δέν ὑπῆρχε πιά ἀμφιβολία. Αὐτή τή φορά φάνηκε πολύ κανείς τρελλός γιά νά μήν καταλάβῃ πώς προετοίμαζε τόν ἀφανισμό τοῦ ἑλληνικοῦ φορτηγοῦ. Ἔτρεξε ὁ ὑποπλοίαρχος νά εἰδοποιήση τόν καπετάν Φερεντῖνο πού βρισκόταν, τήν ὥρα ἐκείνη, στό γραφεῖο τῶν χαρτῶν. Τόν εἶδε ἐκεῖνος κάπως ὠχρό καί μπῆκε στό νόημα. Πάλι τά ἴδια; Πάλι. Βγῆκαν μαζί τρέχοντας στή γέφυρα. Ἐκεῖ τούς πληροφόρησαν πώς τό ὑποβρύχιο ξαναφάνηκε στή γέφυρα. Ἐκεῖ τούς πληροφορήθηκε ὁριστερά καί ξαφανίστηκε...

Γιά καλό καί γιά κακό, ὁ καπετάνιος πρόσταξε νά ἔχουν ἑτοιμες τίς

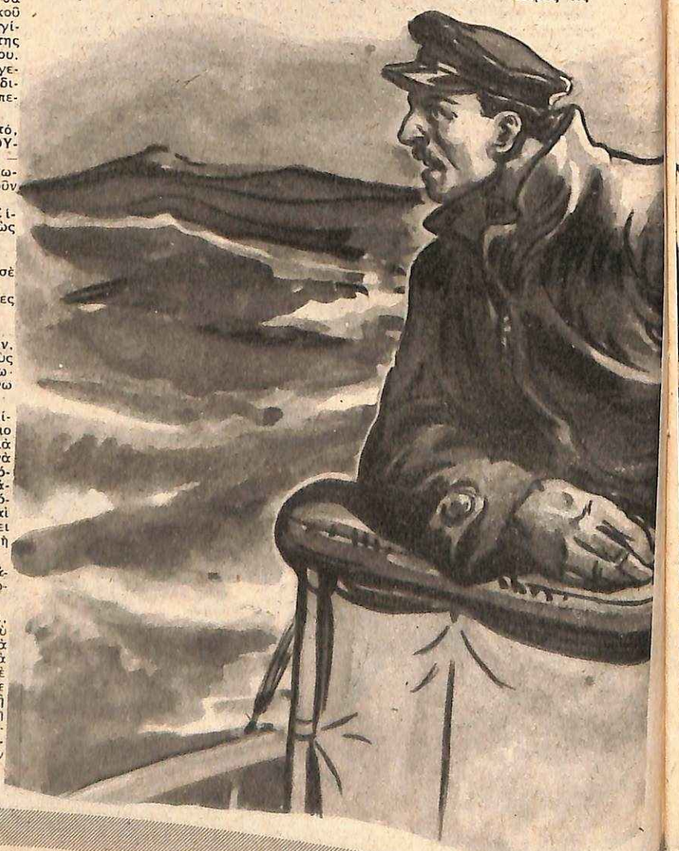

βάρκες τους. Ὥρα τήν ὥρα, στιγμή τή στιγμή, περίμενε τό άναπόφευκτο κακό. Δέν ὑπῆρχε ἐλπίδα σωτηρίας. Τό πλήρωμα δέν ἔλεγε τίποτε, μά ἔτρεμε ἡ καρδιά του. Καθόταν συμμαζεμένο στίς διάφορες γωνιές καί πρόσμενε μ' άγωνία. Καί μ' ὅλο πού ὅλοι τους ξέρανε τί ἐπρόκειτο νά συμβῆ κι' ὅλοι τους ἦταν προετοιμασμένοι, μπερδεύτηκαν τά πάντα μέσα τους μόλις ἔγινε ἡ καταστροφή. Στίς τρεῖς καί τέταρτο άκριβῶς τό πρωΐ, ἕνας τρομοχτικός κρότος τράνταξε συθέμελα τό καράβι καί μονομιᾶς σβύσανε τά φῶτα. Ἡ άνατίναξι φάνηκε νά ζώνη τό φορτηγό μ' ἕνα τεράστιο τράνταγμα, σάν καί κανένα φράγμα νάχε σκάσει ἐκεῖ στήν πλώρη. Μέ μιᾶς οἱ ἄντρες χάσανε ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ὁ πανικός εἶχε άπλώσει τά φτερά του πάνω άπό τό θανάσιμα πληγωμένο πλοῖο. Πολλοί ρίχτηκαν κιόλας στό νερό, άπό φόβο μή καί δέ προλάβουν νά κατεβάσουν τίς βάρκες. Αὐτοί ἦταν ὁ Διονύσης Ἀλευράς —ὁ θερμαστής— κι' οἱ ναῦτες Βαγγέλης Τριανταφύλλου καί Σταμάτης Πίκιας.

Οἱ φωνές τους ἀκούγονταν ἄγριες καθῶς πάλευαν μέ τά κύματα. Μά σύγκαιρα, κάποιος άπό κεῖ πάνω άναγνώρισε καί τή φωνή τοῦ Λάμπη Καραβίλα. Πῶς βρέθηκε στή θάλασσα ὁ ἄμοιρος; Ἀφοῦ δέν ἤξερε κολύμπι, γιατί νά πηδήση μαζί μέ τούς άλλους; Ὁ καπετάν Φερεντῖνος ἔνειρε άπ' τά ρέλια κι' ἔβαλε χωνί τά χέρια γύρω στό στόμα:

— Τόν Καραβία παιδιά! φώναξε σ' αὐτούς πού κολυμποῦσαν σιμά του. Σῶστε τόν Καραβία...

Ποῦ ν' άκουστῆ ἡ άνθρώπινη φωνή μέσα στόν κρατειό ἐκεῖνο σάλαγο τῆς τραγωδίας; Πάει ὁ Λάμπης Καραβίας, δέν ξαναφάνηκε πουθενά άπό τότε. Κι' ὥσπου νά κατεβάσουν τίς βάρκες, μιά δεύτερη τορπίλλα βρῆκε τό μηχανοστάσιο. Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος σκέφτηκε πώς ἔπρεπε νά στείλουν τό Σ.Ο.Σ. στά πέρατα τῆς γῆς, σ' ὅλους τούς ἐλεύθερους άνθρώπους, γιά νά μοιευτῆ παντοῦ τό καινούργιο ἔγκλημα τῶν ἐγκαθιδρυμάλλων λύκων τοῦ Χίτλερ. Μά ἡ άτυχία στάθηκε μεγάλη. Ὁ άσύρματος εἶχε γίνει χίλια κομμάτια κι' ὁ Γιάννης Κωνσταντινόπουλος, ὁ μαρκονιστῆς, πάλευε άπεγνωσμένα άνάμεσα στά χαλάσματα τῆς καμπίνας του γιά νάβρη διέξοδο. Τά κατάφερε. Βγῆκε στό κατάστρωμα άναμαλλιάσμένος, μέ ματωμένο πρόσωπο καί δάχτυλα καί πῆδησε σέ μιά βάρκα. Τήν ἴδια στιγμή ἔπεσε καί ἡ καπνοδόχος, γιά νά παραμιά βάρκα. Τήν ἴδια στιγμή ἔπεσε καί ἡ καπνοδόχος, γιά νά παραμείνη στό πέσιμό της τόν Ἀντρέα Πιέρρο, τόν ὑποπλοίαρχο.

Τόν εἶδε ὁ καπετάν Φερεντῖνος κι' ἀδιαφορῶντας γιά τή δική του ζωή, ἔτρεξε καί τόν ἄρπαξε στήν άγκαλιά του. Κούτσα-κούτσα κατόπιν, τόν ἔσυρε μέχρι τήν πλώρη γιά νά τόν παραδώση στούς ἄλλους άπό κάτω. Σώθηκε άπό τοῦ χάρου τά δόντια, χωρίς μεγάλες ζημιές. Μά τό δράμα δέν εἶχε τελειώσει. Ξάφνου ἕνα τρομοχτικό γέλιο άκούστηκε στή γέφυρα. Δέν ἦταν γέλιο άνθρώπινο. Ἦταν κάτι άλλο άπίστευτο, συγκλονιστικό, πού ὅσοι τό άκουσαν ἐνοιωσαν ἕνα σύγκρυο σ' ὁλάκερο τό κορμί τους. Πολλά μάτια ἐστρεψαν μέ άπόγνωσι πρός τή μεριά πού άκούστηκε. Καί τότε εἶδαν: Εἶδαν τόν Ἐρωτόκριτο Κομίτα, τόν άνθρακέα, γαντζωμένο πάνω στό καπόνι μέ πύρινο βλέμμα καί τό πρόσωπο ἔξαλλο. Γελοῦσε. Γελοῦσε ὅπως ἐκεῖνα τά πλάσματα, πού ἔχουν χάσει γιά πάντα τόν ἑαυτό τους. Καί τό γέλιο του ἦταν σαρκασμός καί ὀδύνη. Τοῦ κάκου οἱ ἄλλοι τοῦ φώναζαν άπό κάτω, τοῦ κάκου τόν παρακαλοῦσαν νά σπεύση σέ μιά άπό τίς δυό βάρκες. Καί στό σημεῖο πού βρισκόταν, ἦταν ἀδύνατο νά τόν ζυγώση κανείς.

Ὁ Ἐρωτόκριτος Κομίτας εἶχε παραφρονήσει. Κι' ἐνῶ τό «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ» ἔγερνε άπ' τήν ἀριστερή του πλευρά καί τά κατάρτια του σχημάτιζαν ὀξεία γωνία μέ τή θάλασσα, τό τραγικό Ἑλληνόπουλο χανόταν γιά πάντα μέσα στά βαθειά κι' ἀνήλιαγα νερά τοῦ ὠκεανοῦ.

— Πάει! φιθύρισαν μέ πίκρα οἱ σύντροφοί του. Δέ θά τό ξαναδοῦμε πιά τό παλληκάρι...

Ὅμως τήν ἴδια στιγμή, ὁ Ζαφείρης Ἰμβριώτης, ἅρπαξε κάτι σκοινιά καί μιά καί δυό σκαρφάλωσε πάνω στό μισοβυθισμένο σκάφος. Προσπάθησαν οἱ άλλοι νά τόν συγκρατήσουν, μ' αὐτός κλώτσαγε καί βλαστήμιοῦσε:

— Τά λεφτά μου, τά λεφτουδάκια μου! ξεφώνιζε μέ σπαραγμό. Ἀφῆστε με νά πάω νά τά πάρω. Ἔχουσα αἷμα νά τά συγκεντρώσω, ἔχουσα ποτάμι ἱδρῶτα. Πῶς νά τ' ἀφήσω τώρα νά χαθοῦν;

Πάει κι' αὐτός, ἔχασε τά λογικά του. Μπουσουλώντας πάνω στήν πρύμνη, χάθηκε πίσω άπό τό μπομπρέσο πού εἶχε σαραβαλιαστῆ. Ὁ καπετάν Φερεντῖνος, ἔκανε νά σκαρφαλώση κι' αὐτός γιά νά σώση τόν ἄνθρωπό του. Μά τόν ἅρπαξε ὁ Γιώργης Κονταρῆς, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος καί τόν κράτησε γερά πάνω του:

— Ποῦ πᾶς, καπετάνιε; Θές λοιπόν νά χαθῆς; Δέ βλέπεις πῶς δέν ὑπάρχει πιά καιρός;

Ναί, τόβλεπε καλά ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος. Δέν ὑπῆρχε μήτε καιρός, μήτε ἔλεος. Δέν ὑπῆρχε τίποτε. Τούλάχιστον νά σωθοῦν αὐτοί. Ἔπρεπε νά φύγουν, ν' άπομακρυνθοῦν μιά ὥρα ἀρχήτερα άπό τό βυθιζόμενο καραβάκι τους, νά γλυτώσουν άπό τήν τρομαχτική ρουφηχτρα πού θά σχηματιζόταν σέ λίγο. Μέ μαύρη καρδιά ἔδωκε τήν προσταγή. Οἱ ναυτάδες ἄρχισαν νά τραβοῦν μέ φούρια τά κουπιά. Γλυστροῦσαν πάνω στό σκοτεινό νερό, άμίλητοι, πικραμένοι, χαμένοι παράπονο γιά τή μαύρη τους μοῖρα. Οἱ δυό βάρκες πήγαιναν κοντά. Πόσοι εἶχαν σωθῆ; Εἴκοσι δυό: Ὁ καπετάν Παναγιώτης Φερεντῖνος, ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀντρέας Πιέρρος, ὁ Γιώργης Κονταρῆς, ὁ Γιάννης Κωνσταντινόπουλος, ὁ Βαγγέλης Μαργέτης, ὁ Δημήτρης Ἀστέρης, ὁ Νίκος Νικολάου, ὁ Διονύσιος Ἀλευράς, ὁ Θανάσης Σπυριδάκης, ὁ Θρασύβουλος Μωραΐτης, ὁ Θόδωρος Γλυκῆς, ὁ Σταμάτης Πίκιας, ὁ Βαγγέλης Τριανταφύλλου, ὁ Νικηφόρος Μπαζές, ὁ Μηνᾶς Μαραγκός, ὁ Διογένης Ἀπέργης, ὁ Γρηγόρης Καχρίλας, ὁ Γεράσιμος Γιαννιώτης, ὁ Γιώργης Κατέχνης, ὁ Ἀριστείδης Κέντρος κι' ὁ Τηλέμαχος Μορφέσης.

Χάθηκαν ἕξη: Ὁ Χαράλαμπος Καραβίας, ὁ Ἐρωτόκριτος Κομίτας, ὁ Ζαφείρης Ἰμβριώτης, ὁ Θόδωρος Παρακοιλᾶς, ὁ Παντελῆς Συμίρης κι' ὁ Φωτάγγελος Μαρούλης. Χαθήκανε πάνω στήν καλύτερη ὥρα τῆς ζωῆς τους. Νέα παιδιά άκόμη, εἶχαν μπροστά τους ἕναν κόσμο ὁλάκερο. Μά ἦρθε ἡ μοῖρα μέ τό μαῦρο ψαλίδι καί τούς ἔκοψε τό νῆμα. Πικρός κι' άσήκωτος καῦμός γιά ὅσους τούς γνώρισαν άπό κοντά, γιά ὅσους τούς περίμεναν στήν πατρίδα νά ξαναγυρίσουν μιά μέρα στό σπίτι. Ἡ ἀδελφή, ἡ μάνα, ἡ γυναῖκα, τό παιδί. Ὅμως οἱ νεκροί δέν ἀκοῦνε οὔτε τά δάκρυα, οὔτε τούς στεναγμούς. Γι' αὐτό καί δέν ἔρχονται πίσω...

Ξαφνικά τά σκοτεινά νερά άνοίξανε κι' ἕνας κατάμαυρος ὄγκος ξεπρόβαλε ὁμιά στίς δυό βάρκες. Οἱ ναυαγοί άνατριχιάσανε. Γιατί μονομιᾶς κατάλαβαν πῶς ἦταν τό ὑποβρύχιο πού τούς εἶχε τορπιλλίσει. Ὁ καιρός εἶχε χαλάσει άπότομα. Φύσαγε κι' οὐρλιαζε καί τό σκοτάδι ἦταν βαθύ. Ἀδιαπέραστο. Κι' ὡστόσο, ὁ καπετάν Φερεντῖνος, εἶχε μιά κρυφή ἐλπίδα μέσα του. Ποιός ξέρει. Τώρα πού τό ἐχθρικό ὑποβρύχιο εἶχε κάνει πιά τή δουλειά του, ἴσως ἔψαχνε νά τούς βρῆ γιά νά τούς σώση. Αὐτό ἦταν καί τό πιό πιθανό. Χωρίς νά χάση καιρό, ἅρπαξε τό φανοράκι του κι' ἄρχισε νά δίνη τό σῆμα κινδύνου. Ζητοῦσε βοήθεια. Εἴκοσι δυό ναυαγοί, παρακαλοῦσαν νά μήν τούς ἀφήσουν στό ἔλεος τοῦ ἀδυσώπητου ὠκεανοῦ.

Τό ὑποβρύχιο ἄναψε τούς προβολεῖς του, ἡ θάλασσα φωτίστηκε ὁλόγυρα κι' οἱ Ἕλληνες κατάφεραν νά διαβάσουν στόν πυργίσκο του τό ὄνομα «Χέλπτερ». Ἦταν γερμανικό. Ὁ ἀγκυλωτός τοῦ Χίτλερ ἦταν ζωγραφισμένος μέ μαῦρα χρώματα πάνω άπό τήν αἰνιγματική ἐκείνη λέξι: «Χέλπτερ»...

Ὡστόσο δέν ἔγινε καμμιά προσπάθεια γιά τή διάσωσι τῶν ναυαγῶν. Ἀντίθετα, τό κακάρισμα ἑνός πολυβόλου άκούστηκε μιά δυό φορές στόν ἀέρα, οἱ προβολεῖς σβύσανε καί τό ὑποβρύχιο χάθηκε μέσα στά σπλάχνα τοῦ ὄγρου στοιχείου. Πάλι καλά πού δέν τούς ἐξαφάνισε ὁλους. Τό «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ» δέν ὑπῆρχε πιά. Μονάχα μιά φούχτα ἄνθρωποι του εἶχαν σωθῆ, γιά νά διαλαλήσουν τό θρῦλο του. Εἶχαν σωθῆ; Κανείς άκόμη δέ μποροῦσε νά τό βεβαιώση. Οἱ δυό βάρκες πήγαιναν στήν άρχή ἡ μιά δίπλα στήν ἄλλη. Μά κοντά τά χαράματα πέσανε πάνω σ' άναπάντεχο μπουρίνι κι' ἔχασαν τήν ἐπαφή. Διάκρυζε ὁ καπετάν Φερεντῖνος στήν πρώτη, διάκρυζε ὁ καπετάν Πιέρρος στήν ἄλλη. Τάχα θά ξανασμίγανε ποτέ; Τάχα θά ξαναδιέπονταν καί πάλι;

Ὅμως αὐτή τή φορά ὁ Θεός ἦταν μαζί τους. Κατά τίς τέσσερις τ' άπόγεμα, φάνηκε μακρυά ἕνα μεγάλο πλοῖο. Ἦταν τό ἰταλικό «ΝΙΝΟ-ΠΑΤΡΙΕ», πού ὄχι μόνο τούς πῆρε πάνω καί τούς περιποιήθηκε, ἀλλά καί ἄρνησε τίς ὁλάκερες τό δρομολόγιό του, γιά νά ἐρευνήση τόν τόπο τῆς καταστροφῆς. Μήτε ναυαγός, μήτε ἡ δεύτερη βάρκα. Τό ἰταλικό άναγκάστηκε νά φύγη άπρακτο. Τραβοῦσε γιά τή Λισσαβόωνα. Μά ἡ θαλασσοταραχή ἦταν τέτοια, ὥστε δέ μπόρεσαν νά προσεγγίσουν ἐκεῖ καί συνέχισαν τό δρόμο τους πρός τό Γιβραλτάρ. Ἔφτασαν ἐκεῖ στίς 24 Ἰανουαρίου 1940. Ὅλοι τους ἦταν κυριολεκτικά τσακισμένοι καί οἱ τοπικές ἀρχές ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιά νά τούς συνεφέρουν. Οἱ διασωθέντες ἦταν αὐτοί πού εἶχαν άρχηγό τόν καπετάν Φερεντῖνο.

Μά κι' οἱ ἄλλοι ζοῦσαν κι' ἦταν μιά χαρά. Πῶς νά μή δακρύση κανείς γιά τή σωτηρία τους; Τήν ἑπομένη τό πρωΐ, κατά τίς ἑντεκα, ἐνῶ ὅλοι τους ἄρχισαν ν' άπελπίζωνται, ἕνα ἱσπανικό ἁλιευτικό, τό «ΑΝΤΟΝΙΟ ΦΟΝΤΑΙΝΑ», ἦρθε καί τούς πλεύρισε γιά νά τούς άνεβάση στό κατάστρωμά του. Περιποίησι κι' ἐδῶ, φροντίδα ἀδελφική, χτυπήματα στήν πλάτη, συγκινήσεις. Ὅλοι οἱ θαλασσινοί τέτοιες ὧρες γίνονται ἀδέρφια. Μονάχα οἱ Γερμανοί τοῦ Χίτλερ στάθηκαν στυγνοί δολοφόνοι. Δήμιοι καί πειρατές τῶν ὠκεανῶν. Τό ἱσπανικό τούς μετέφερε στήν Πορτογαλία. Κι' ὕστερα άπό λίγο, μέ τίς φροντίδες πιά τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, οἱ βασανισμένοι ναυαγοί τοῦ ἑλληνικοῦ φορτηγοῦ μας, τοῦ «ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ», ἔφτασαν στή Λισσαβόωνα. Ἡ δραματική τους περιπέτεια εἶχε τελειώσει...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Τά κιάλια μου! φώναξε. Φέρτε μου τά κιάλια γρήγορα!

"Η ζωή συνεχίζεται γιά μένα"

Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξις μὲ τὴν Λωρὴν Μπακὼλ

ΦΟΡΩΝΤΑΣ ἕνα μαῦρο φόρεμα, ποὺ φανέρωνε λεπτὸ γοῦστο καὶ ἔκτακτη κομψότητα καὶ μὲ τὰ ἴχνη τοῦ πόνου ζωγραφισμένα στὸ ὄμορφο πρόσωπό της, ἡ Λωρὴν Μπακώλ, ἡ χήρα τοῦ μακαρίτη Μπόγκαρτ, δέχτηκε ἐσχάτως στὴ δική της βίλλα Λίγους δημοσιογράφους. Ἦσαν οἱ πρῶτοι μὲ τοὺς ὁποίους θέλησε νὰ συναμιλήση ὕστερα ἀπ' τὸ βαρὺ πένθος της.

«— Εἰσθε ἐλεύθεροι, κύριοι, εἶπε ἡ Λωρὴν μὲ τὴ βαθειὰ φωνή της, νὰ μὲ ρωτήσετε ὅ,τι θέλετε. Θὰ ἀπαντήσω σὲ ὅλα. Ἀλλὰ προπουμενόμενος ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ κάτι...

»Μετὰ τὴ σκληρὴ γιὰ μένα ἀπώλεια τοῦ λατρευτοῦ μου Μπόγκυ, σκέφτηκα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσω στὰ στούντιο ἢ νὰ ἀποσυρθῶ γιὰ πάντα καὶ νὰ ζήσω στὸ ἑξῆς μὲ τὰ παιδιά μου στὸ περιθώριο. Κάνοντας ὅμως τὴ σκέψι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μένη πάντα ὄρθιος καὶ στὴ πιὸ μεγάλη συμφορά, κατέληξα στὴν ἀπόφασι νὰ συνεχίσω τὴν καρριέρα μου, παρὰ τὸ τρομερὸ κενὸ ποὺ αἰσθάνομαι νὰ μὲ περιβάλλη.«Ἡ ζωὴ συνεχίζεται, εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσης, Λωρήν». Στοὺς φίλους μου ὅλου τοῦ κόσμου ἀπομένει νὰ μὲ κατακρίνουν ἢ νὰ μὲ δικαιολογήσουν γιὰ τὴν ἀπόφασί μου...

Ἡ Λωρὴν Μπακὼλ σὲ πρόσφατη φωτογραφία της

— Μετὰ τὴν ἀδεια τοῦ ἀλησμόνητου συζύγου σας, χαθήκατε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πόλι, μὶς Μπακώλ. Μήπως μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῦ πήγατε;

— Πῆρα τὰ δυὸ παιδιά μου καὶ πήγαμε στὸ Πάλμ Σπρίγκς. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶχα γνωρίσει τόση εὐτυχία. Ἤθελα νὰ ἀλλάξω περιβάλλον, γιατὶ τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα μοῦ θυμίζουν ἐκεῖνον...

— Ποῦ μείνατε στὸ Πάλμ Σπρίγκς; Μήπως ἔχετε κι' ἐκεῖ ἰδιόκτητη βίλλα;

— Ὄχι. Ἐμείνα σὲ μιὰ μικρὴ καὶ τελεία ἀπομονωμένη βίλλα, ποὺ νοίκιασα ἐπίτηδες. Μονάχη μου, κάθε πρωῒ καὶ βράδυ, ἔκανα μακρυνοὺς περιπάτους, μ' ἕνα σωρὸ σκέψεις στὸ μυαλό μου. Ἐκεῖ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίσω στὴ ζωὴ καὶ στὰ στούντιο χάριν τῶν παιδιῶν μου. Ἐκεῖ, στὴν αὐτοεξορία μου, μοῦ συνέβησαν καὶ δυὸ δυσάρεστα γεγονότα, ποὺ μὲ ἀνάγκασαν νὰ γυρίσω πιὸ γρήγορα στὸ Χόλλυγουντ. Ἕνα βράδυ ποὺ ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπίτι, μπῆκαν μέσα ἄγνωστοι καὶ μὲ λήστεψαν κυριολεκτικά. Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ποδήλατο ὁ γυιός μου καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του...

— Ἀληθεύει ἡ φήμη, μὶς Μπακώλ, ὅτι ὁ ἀλησμόνητος Μπόγκυ σᾶς ἄφησε μεγάλη περιουσία;

— Ναί, οἱ φῆμες αὐτὲς εἶναι ἀληθινές. Ἀλλὰ ἡ μοναδικὴ σκέψι τοῦ Μπόγκυ ἦταν πρῶτα τὰ παιδιὰ κι' ἔπειτα ἐγώ. Ὅπως θὰ ξέρετε, ἴσως, ἔχω τὴν προσωπική μου περιουσία ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ σύζυγός μου δὲ ζήτησε νὰ πάρη ποτὲ οὔτε ἕνα σέντς.

— Τί ἀκριβῶς σᾶς ἄφησε, μὶς Μπακώλ;

— Θὰ ἱκανοποιήσω ἀμέσως τὴ περιέργειά σας. Οἱ προσωπικὲς καταθέσεις του σὲ διάφορες Τράπεζες ὑπερβαίνουν συνολικὰ τὶς 900.000 δολλάρια. Εἶχε ἐπίσης πολλὰ χρεώγραφα καὶ μετοχὲς σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ μικρὴ ἑταιρία παραγωγῆς ταινιῶν «Σαντάνα προτάκσιον» τῆς ὁποίας ἦταν ἱδρυτὴς καὶ κυριώτερος μέτοχος. Εἶχε ἀκόμη μιὰ δική του βίλλα, ἕνα ἀγρόκτημα, ἕνα γιώτ, τὴ γνωστὴ «Σαντάνα», δυὸ αὐτοκίνητα πολυτελείας κι' ἕνα μικρό, τέσσερα καβαδόρια ἄλογα ἱπποδρομιῶν καὶ ἄλλα. Μὲ τὴ διαθήκη του εἶχε συντάξει πρὶν ἕνα χρόνο, τὰ κληροδοτοῦσε ὅλα σὲ μένα καὶ στὰ παιδιά. Ἀλλὰ ἡ περιουσία αὐτὴ ἀκόμη δὲν ἤρθε στὴ κατοχή μου. Κι' αὐτό, γιατὶ παρουσιάστηκαν διάφοροι μακρυνοὶ συγγενεῖς του, οἱ ὁποῖοι βάσει μιᾶς παλαιᾶς καὶ φυσικὰ ἄκυρης διαθήκης ζητοῦν νὰ πάρουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας. Φυσικά, τὴν τελευταία λέξι γι' αὐτὸ θὰ ἔχουν τὰ δικαστήρια στὰ ὁποῖα κατέφυγα ἤδη...

— Μόλις ἡ περιουσία αὐτὴ περιέλθη στὰ χέρια σας μήπως πρόκειται νὰ πουλήσετε τίποτα;

— Δὲ σκέφτηκα νὰ πουλήσω οὔτε μιὰ καρφίτσα. Ὅλα τὰ πράγματά του θέλω νὰ μοῦ θυμίζουν τὴ χρυσὴ ζωή, ποὺ πέρασα μαζί του. Σκέπτομαι, μάλιστα, νὰ συγκεντρώσω κάπου ὅλα τὰ προσωπικὰ πράγματά του καὶ νὰ ἱδρύσω ἕνα εἶδος μικροῦ «Μουσείου Μπόγκαρτ».

— Μετὰ τὴν ἀπόφασί σας νὰ συνεχίσετε τὴν καρριέρα σας, τί πρόκειται νὰ γυρίσετε στὰ στούντιο;

— Τίποτα τὸ καινούργιο γιὰ τὴν ὥρα. Συνεχίζω ἤδη τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Γυναῖκα σχεδιάστρια», μιᾶς πρωτότυπης αἰσθηματικῆς κωμῳδίας μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸ Γκρέγκορυ Πέκ, ποὺ εἶχα διακόψει ἐξ αἰτίας τοῦ πένθους μου. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ μὲ τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἐρμηνεύω σ' αὐτὸ ἕξι διάφορα «σόρτ», ποὺ δείχνουν πολὺ γυμνὰ τὰ πόδια μου. Τὸ βρίσκω ἐξαιρετικὰ τολμηρὸ αὐτὸ μέσα στὸ πένθος μου, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ κάνω καὶ ἀλλοιῶς.

»Τὸ φίλμ εἶχε ἀρχίσει νὰ γυρίζεται πρὶν ἀρκετοὺς μῆνες καὶ ἕνας λόγος, ποὺ τὸ συνεχίζω τώρα εἶναι γιὰ νὰ ἀποφύγω τὶς παινικὲς ῥῆτρες ποὺ προβλέπει τὸ συμβόλαιο.

— Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ θὰ πρωταγωνιστήσετε σὲ κανένα ἄλλο φίλμ;

— Ὄχι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔλαβα ἤδη πολλὲς προτάσεις. Δὲ θέλω νὰ βεσμευθῶ, γιατὶ κατὰ τὰ μέσα Μαΐου σκοπεύω νὰ ἐπιχειρήσω μὲ τὰ παιδιὰ ἕνα ταξιδάκι «ἐπισημοσύνης» σὲ μερικὲς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης.

»Ἐκτὸς αὐτοῦ, στὴ Ρώμη καὶ στὸ Παρίσι εἰδικώτερα, πρέπει νὰ ῥυθμίσω μερικὰ ζητήματα οἰκονομικῆς φύσεως. Ὁ σύζυγός μου εἶχε κι' ἐκεῖ διάφορα οἰκονομικὰ συμφέροντα...

— Μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος, ἀλλὰ οἱ φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν ἤδη, ἐπιμένουν ὅτι σκοπεύετε νὰ ξαναπαντρευτῆτε...

Στὸ ἄκουσμα τῆς φράσεως αὐτῆς τὸ πρόσωπο τῆς Λωρὴν ἄλλαξε χρώμα καὶ συγκρατήθηκε ἡρέμησε καὶ μὲ τὴν παράξενη φωνή της περιωρίστηκε νὰ πῆ μονάχα:

— Αὐτὰ τὰ διαδίδουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους ποὺ ἔχουν παντρευτῆ ἀπὸ 3 καὶ 4 φορὲς καὶ θεωροῦν τὸν γάμο ὡς μέσον ψυχαγωγίας. Ἐγώ, ὅμως, ἔχω τελείως διαφορετικὲς ἀντιλήψεις. Μὲ τὸν Μπόγκυ μᾶς συνέδεσε μιὰ ὁλόκληρη ζωή, πότε γεμάτη χαιρὲς καὶ πότε λύπες. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ξεχάσω καὶ νὰ σκεφτῶ ἕνα καινούργιο γάμο; Οὔτε σκέφτηκα, οὔτε θὰ σκεφτῶ τέτοιο ἐνδεχόμενο. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μείνω πιστὴ στὴ μνήμη ἐκείνου, ποὺ καὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἀκόμη, μόνο γιὰ μένα φρόντιζε. Ἦταν καὶ θὰ μείνη γιὰ μένα ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους ποὺ συζύγους τοῦ κόσμου!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

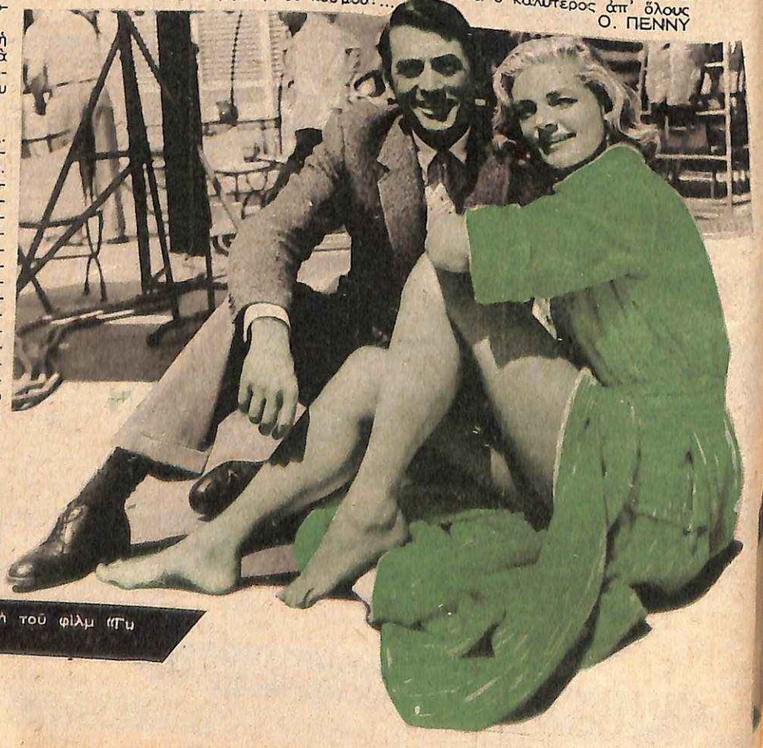

Η Λωρὴν καὶ ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Γυναῖκα σχεδιάστρια»

Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδήσεις

★ Κυκλοφοροῦν ἐπιμόνως φῆμες ὅτι ἡ Ρίτα Χέηγουωρθ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸν πέμπτο της γάμο. Ἡ στάρ, ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ τὸ φίλμ «Πάλτζι» μὲ τὸν Σινάτρα καὶ τὴν Κὶμ Νόβακ, συνοδεύεται παντοῦ ἀπὸ ἕναν παραγωγὸ τοῦ κινηματογράφου, τὸν Τζὶμ Χίλ, ἡλικίας 40 χρόνων.

«Εἶναι ἁπλῶς ἕνας πολὺ καλὸς φίλος», δήλωσε ἡ Ρίτα. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἴδια δήλωσι εἶχε κάνει καὶ πρὶν παντρευτῆ τοὺς προηγουμένους συζύγους της, ὁ ἀμερικανικὸς τύπος θεωρεῖ βέβαιο πὼς ἡ στάρ θὰ παντρευτῆ τὸν κ. Χίλ, μόλις τελειώση τὸ γύρισμα τοῦ νέου της φίλμ.

Οἱ τέσσερις προηγούμενοι σύζυγοι τῆς Ρίτας ἦσαν κατὰ σειρὰν: Ὁ Ἔντουαρντ Τζούντσον (1939—1941), ὁ Ὄρσον Οὐέλλες (1943—1946), ὁ Ἄλη Χὰν (1949—1951) καὶ ὁ Ντὶκ Χαίημς (1953—1955). Ἀλλὰ μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀστάθεια ὑπάρχει κάτι τὸ σταθερό: οἱ γάμοι τῆς Ρίτας δὲν κρατοῦν ποτὲ περισσότερο ἀπὸ τρία χρόνια!

★ Θέλοντας νὰ περάση ἀπαρατήρητος ὁ Τόνυ Φραντσιόζα, νέο ἀστέρι τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, παραμόρφωσε τὴ μύτη ἑνὸς φωτορεπόρτερ, τοῦ ἔσπασε τέσσερα δόντια καὶ κατέληξε στὸ κρατητήριο. Ὁ Τόνυ καὶ ἡ Σέλλεϋ Γουίντερς, ποὺ σκοπεύουν σύντομα νὰ παντρευτοῦν, πῆγαν τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα νὰ ἐπισκεφτοῦν μαζὶ μιὰ βίλλα ποὺ τοὺς πράτειναν γιὰ ἀγοράσουν. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς περίμεναν ἕνας δημοσιογράφος κι' ἕνας φωτορεπόρτερ.

— Δὲ θέλω νὰ μὲ φωτογραφήσετε μαζὶ μὲ τὴ Σέλλεϋ Γουίντερς, τοὺς εἶπε ὁ Φραντσιόζα. Περιμένω ἀπὸ τὴ μιὰ ὥρα στὴν ἄλλη τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου μου καὶ μιὰ τέτοια φωτογραφία θὰ μὲ ζημίωνε φοβερά.

Ὁ φωτογράφος ὅμως ἐπέμεινε νὰ χρησιμοποιήση τὴ μηχανή του καὶ τότε ἐκνευρισμένος ὁ Τόνυ τοῦ πέταξε σὲ ἀπόστασι πολλῶν μέτρων, ἐνῶ συγχρόνως μὲ τέσσερις γερὲς γροθιὲς τοῦ παραμόρφωσε τὸ πρόσωπο!

Δυὸ ἀστυνομικοί, ποὺ ἔτρεξαν ἐπὶ τόπου, κατώρθωσαν μὲ δυσκολία νὰ δαμάσουν τὸν ἐξαγριωμένο Φραντσιόζα καὶ ἀφοῦ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες, τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα! Ὁ στάρ ἔκανε ἔτσι Πάσχα, χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του Σέλλεϋ, μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ κελλί. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι νὸ κελλί. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι μιὰ ὥρα μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἕνα δικαστήριο τοῦ Ρένο ἔβγαζε τὴν ἀπόφασι τοῦ διαζυγίου του. Ὅσο γιὰ τὴ βίλλα, αὐτὴ πουλήθηκε τὸ ἴδιο ἀπόγευμα σὲ ἄλλον ἀγοραστή. Ἔτσι ἐνῶ ἤθελε νὰ περάση ἀπαρατήρητος, ὁ Τόνυ φραντσιόζα ἔγινε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας καὶ ἡ φωτογραφία του δημοσιεύτηκε σ' ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες.

★ Μιὰ ἄλλη ἐντυπωσιακὴ εἴδησι γάμου, που μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ εἶναι ὅτι ἡ Λάνα Τάρνερ πρόκειται νὰ ξαναπαντρευτῆ τὸν δεύτερο σύζυγό της, Στέφεν Κρέην. Τοὺς δυὸ πρώην συζύγους ἔνισσε ξανὰ πρὸ ἡμερῶν ἡ κοινὴ προσπάθειά τους ν' ἀνακαλύψουν τὴν κόρη τους Τσέρυλ, ποὺ τοὺς εἶχε σμαστεῖ ἀπὸ τὸ Κολλέγιο, ὅπου ἦταν ἐσωτερική. Ἡ Τσέρυλ Κρέην, ποὺ εἶνε 13 χρόνων, δείχνει ὅμως 17, βραπέτευσε μιὰ μέρα γιατί, ὅπως δήλωσε, εἶχε βαρεθῆ τὰ μαθήματα καὶ ἤθελε νὰ δουλέψη! Ὕστερα ἀπὸ πολυήμερες ἔρευνες ἡ κόρη τῆς Λάνα Τάρνερ ἀνακαλύφτηκε σὲ μιὰ κακόφημη συνοικία, ἐνῶ ζητοῦσε δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Πιστεύεται πὼς ἡ κοινὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Τσέρυλ, θὰ ξαναμείξη τὸ παλιὸ ἀνδρόγυνο. Ἡ Λάνα χώρισε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν Λὲξ Μπάρκερ, ἐνῶ ὁ Στέφεν Κρέην ἦταν γιὰ ἕνα διάστημα σύζυγος τῆς Μαρτὶν Καρόλ.

★ Ὁ Ἄλη Χὰν δὲν παύει νὰ γυρίζη τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ νέα του κατάκτησι εἶναι ἡ γνωστὴ στὰρ Πάτρικ Λῶρυ, ἡ ὁποία ἀνταλλάσσει καθημερινῶς τώρα μαζί του γράμματα καὶ τηλεφωνήματα. Ἐγνώσθη ὅτι ἡ Πάτρικ θὰ περάση τὶς θερινὲς διακοπές της στὴ βίλλα τοῦ Ἄλη Χάν, στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

★ Ἐνῶ ὁ Ρέξ Χάρισσον πρόκειται σύντομα νὰ παντρευτῆ τὴν Κέϋ Κένταλ, ἡ πρώην σύζυγός του Λίλη Πάλμερ ἑτοιμάζεται νὰ κάνη τὸ ἴδιο μὲ τὸν γνωστὸ ἠθοποιὸ καὶ τραγουδιστὴ Κάρλος Τόμψον, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώην συζύγους τῆς Μαρία Φελίξ.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε θριάμβευσε στὴ γενικὴ συνέλευσι τῶν μετόχων τῆς ἑταιρίας της. Κατόρθωσε ἔτσι νὰ ἐπιβάλη τὶς ἀπόψεις της καὶ μπόρεσε ἐπὶ τέλους ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν «ἀντιπρόεδρόν της, τὸν κ. Μίλτον Γκρὴν ποὺ ὑπῆρξε ὁ σύμβουλός της ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα. Ὁ Μίλτον Γκρήν, ποὺ θεωροῦσε τὴ Μαίριλυν δημιούργημά του καὶ ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς δὲν μπορεῖ ἐκείνη νὰ κάνη τίποτα χωρὶς αὐτόν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπεισε τὴν σημερινὴ κυρία Μίλλερ νὰ ποζάρη γυμνὴ γιὰ τὸ θρυλικὸ ἐκεῖνο ἡμερολόγιο ποὺ ἔκανε τόσο θόρυβο πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια.

★ Μόλις ἔμαθε πὼς ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ἐγκαταλείπει τὴ βίλλα του στὸ Βεβέ τῆς Ἑλβετίας, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Κυανῆ Ἀκτή, ἡ Σοφία Λόρεν ἀνέθεσε σὲ κάποιον νὰ τὴν ἀγοράση γιὰ λογαριασμό της.

Ἐλπίζει γὰ γλυτώση ἔτσι ἀπὸ τὴ βαρειὰ ἰταλικὴ φορολογία, ποὺ θὰ τὴν πλήττη σὲ λίγο διπλά, γιατὶ ἡ στὰρ σκοπεύει νὰ γίνη καὶ παραγωγός. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ ἑταιρία «Σοφία Λόρεν Ltd» ἱδρύθηκε κιόλας.

Ὁ Σαρλὼ ἐγκαταλείπει τὸ Βεβέ, ἐπειδὴ ἡ βίλλα του βρισκόταν κοντὰ σ' ἕνα θορυβῶδες πεδίον ἀσκήσεων στρατιωτῶν.

★ Τέσσερα λαμπρὰ ἀστέρια περιοδεύουν ἀπὸ καιρὸ τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες ὡς «πρεσβευταὶ» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Πρόκειται γιὰ τὴν Φρανσουάζ Ἀρνούλ, τὴν Μισελὶν Πρέλ, τὸν Ζερὰρ Φιλὶπ καὶ τὸν Ζὰν Μαραί. Ἐκείνη ποὺ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στοὺς Ἀμερικανούς, εἶναι ἡ Φρανσουάζ Ἀρνούλ, τὴν ὁποία μάλιστα τὸ Χόλλυγουντ προσπαθεῖ τώρα νὰ πείση νὰ μείνη λίγο καιρὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ γυρίση ἕνα φίλμ. Γιὰ τὴ Φρανσουάζ οἱ Ἀμερικανοὶ λένε τὸ ἑξῆς χαριτωμένο: «Πάρετε τὴν Ὀντρεῦ Χέπμπορν, προσθέσετε τὴν Τζέην Μάνσφιλντ, διαιρέσετε διὰ τοῦ δύο καὶ θὰ ἔχετε τὴν Φρανσουάζ Ἀρνούλ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ στάρ τοῦ ἑξωφύλλου μας

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΜΑΤΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ Πυθαγόρειο θεώρημα

(Ἐκεῖνος, καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ὡς σαράντα ἐτῶν, γκρίζος, συμπαθητικός, σοβαρός. Ἐμπνέει σεβασμό, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἐμπνεύση καὶ κάτι ἄλλο, πιὸ θερμό, πιὸ τρυφερό.

Ἐκείνη, μαθήτρια, ὡς δεκάξη ἐτῶν, μὲ ζεστὴ τσαχπίνικη ὁμορφιά. Στὸ χορὸ ἀπὸ τὶς πρῶτες, στὰ μαθηματικὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες).

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, δὲ μοῦ λέτε, τί τοῦ ἤρθε αὐτουνοῦ τοῦ εὐλογημένου τοῦ Πυθαγόρα κι' ἔφτιαξε αὐτὸ τὸ περίφημό του θεώρημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἕνα συγκαταβατικὸ χαμόγελο): Τὸ ἔκανε, δεσποινίς μου, γιὰ νὰ ὁξύνη τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τί εἶναι τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων; Μύτες μυαλῶν γιὰ νὰ τὶς ὁξύνη; Μπὰ σὲ καλό του!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐστηρά): Μὴν εὐφυολογῆτε, δεσποινίς μου... Καί, ἴδιως, μὴν προσπαθῆτε νὰ εἰρωνευτῆτε τὶς ἀναμφίβολες, τὶς παγκανθρώπινες ἀξίες, ποὺ ἐλάμπρυναν τὴ ζωή, γιατὶ περάσανε ἀπὸ φωτεινὰ «τσέτερα ποὺ ἡ ἀκτινοβολία τους διατηρήθηκε στοὺς αἰῶνες!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μιὰ μικρὴ χαριτωμένη γκριμάτσα): Μωρὲ ὑπερράσιτσι τοῦ Πυθαγόρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Δὲν ὑπερασπίζουμαι τὸν Πυθαγόρα, ἀλλὰ ἐσᾶς, μικρή μου, ἐπιπόλαια δεσποινίς! Ὁ Πυθαγόρας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑπερασπιτι τὴ δική μου, τὸ ἴδιο ὅπως μένει ἀσυγκίνητος καὶ μπροστὰ στὴν κατηγορία τὴ δική σας! Ἐσεῖς ὅμως, ποὺ δείχνετε τόσο ἐπίμονη προσήλωσι στὰ παντὸς εἴδους παιδιαρίσματα, καὶ ἀπωθεῖτε μὲ τόσο πεῖσμα τὴ μόρφωσι, ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ καθοδήγησι, ἀπὸ νουθεσία...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ συγκρατημένη αὐθάδεια): Ἔ, γι' αὐτό, βλέπετε, σᾶς πῆραν οἱ γονεῖς μου, γιὰ νὰ μὲ προγυμνάσετε, νὰ μὲ καθοδηγήσετε, νὰ μὲ νουθ... νουθε... (κομπιάζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ δεύτερο συγκαταβατικὸ χαμόγελο): Νουθετήσετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, εἶναι ῥήματα αὐτὰ ποὺ μὲ βάζετε νὰ φτιάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεράς): Δὲ σᾶς βάζω νὰ φτιάνετε κανένα ῥῆμα ἀπολύτως! Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τοῦ ἑλληνιστῆ σας, κι' ἐγὼ εἶμαι μόνο μαθηματικός...

ΕΚΕΙΝΗ: Στὰ ἑλληνικὰ εἶμαι καλή, στὰ παλιομαθηματικὰ μόνο μπερδεύουμαι. Μά, εἶναι καὶ μάθημα αὐτό; Γιὰ πῆτε μου! (Μὲ ἀγανακτισμένο στόμφο): «Ἐν παντὶ ὀρθωγωνίω τετραγωνίω...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ διακόπτει γιὰ νὰ τὴν διορθώση): «Ἐν παντὶ ὀρθωγωνίω τριγώνω...» μᾶς λέει ὁ Πυθαγόρας...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ κάνει πολὺ ἄσκημα! "Ἂν δὲν ἔλεγε κάτι τέτοια, δὲ θὰ πάιδευε τὸν κόσμο ὕστερα ἀπὸ δυόμισι χιλιάδες χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ σπουδή, ἡ μόρφωσι, ἡ μελέτη, μὲ τί θὰ θέλατε νὰ γεμίζετε τὸ εἰκοσιτετράωρό σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι γιὰ νὰ ῥωτᾶτε; (Ἐνθουσιασμένη): Μὲ σινεμά, μὲ χορό, μὲ πάρτυ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὡραῖες καὶ πολὺ ὠφέλιμες ἀπασχολήσεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ὠφέλιμες, ὅμως εἶναι ὡραῖες! Τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι ἄσκημος ὁ Πυθαγόρας σας. Τὸν φαντάζομαι μὲ κάτι βρώμικα γένεια, μὲ μιὰ μακρειὰ

— *Λύσσαξες νὰ γευματίσουμε στὴν ἐξοχή... Τώρα νὰ δοῦμε τί θὰ φᾶμε;...*

κελεμπία, καὶ μὲ πιάνει τρεμοῦλα ἀπὸ τὴ φρίκη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ αὐστηρά): Δεσποινίς, σᾶς ξαναλέω ὅτι εἶσαστε αὐθάδης! Δὲ μιλοῦν ἔτσι παρὰ οἱ ἀμόρφωτοι καὶ οἱ βλάκες!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ γαλιφιά): Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε καθηγητά... Εἶναι ὅμως τόσο στρυφνὸ τὸ θεώρημα, πού, σᾶς βεβαιώνω, δὲ θὰ τὸ ἀνεχόμουν μὲ κανέναν τρόπο ἀπὸ ἄνθρωπο ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά): Εἶστε πολὺ καλή... Ἀφοῦ κακομεταχειριστήκατε τὸν Πυθαγόρα, εἶναι παράξενο νὰ κολακεύετε ἕναν ταπεινὸ συνεχιστή του...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει μιὰ στιγμὴ φλογερά, κι' ὕστερα κατεβάζει τὰ μάτια της): Ὁ «ταπεινὸς συνεχιστὴς» ποὺ λέτε, δὲν ἔχει οὔτε βρώμικα γένεια, οὔτε κελεμπία... Εἶναι κομψός, πολιτισμένος, ἀξιαγάπητος... Ἐλάττωμα ἄλλο δὲν ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Πυθαγόρειο θεώρημα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀκόμα πιὸ ψυχρά): Ἐπιτρέψτε μου νὰ μὴ λυπᾶμαι γιὰ τὸ ἐλάττωμά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Σᾶς ἐπιτρέπω... Γοῦστο σας, ἐπὶ τέλους, νὰ θέλετε νὰ καταστρέφετε τὴν ὡραία ἐμφάνισί σας μὲ δύστροπες σχολαστικότητες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀνήσυχη εἰρωνεία): Δηλαδή... ὑπάρχει φόβος νὰ μὲ ἀντιπαθήσετε ἐπειδὴ καταδικάστηκε νὰ γίνω ὁ προγυμναστής σας στὰ μαθηματικά;

ΕΚΕΙΝΗ: Καταδικαστήκατε! Καθόλου εὐγενικὴ ἡ ἔκφρασί σας, κύριε καθηγητά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταδίκη δὲν εἶναι, πῆτε μου, νὰ προσπαθῆ κανεὶς νὰ βάλῃ στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου πράγματα ποὺ τὸ κεφάλι αὐτὸ ἀπωθεῖ μὲ ἐπιμονή;

ΕΚΕΙΝΗ (συμβιβαστικά): Δὲν τὰ ἀπωθεῖ τὰ μαθηματικὰ τὸ κεφάλι μου... Μόνο, νά, μὲ πιάνει τὸ παράπονο νὰ ἀναγκάζουμαι νὰ λέω μαζί σας τόσο πεζὰ καὶ ἀνόητα πράματα, ἐνῶ θὰ μποροῦσαμε νὰ λέγαμε... τόσα ἄλλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὴ συγκίνησί του μὲ κάποια εἰρωνεία): Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀναφέρετε, δεσποινίς, μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τόσα ἄλλα, τὰ μὴ πεζὰ καὶ ἔξυπνα, ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε;

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν σαρώνει μὲ ἕνα φλογερὸ βλέμμα, κι' ὕστερα χαμηλώνει τὰ μάτια της ἀπάνω στὴν Γεωμετρία... Πολὺ σιγά): Ἀφοῦ δὲν τὰ καταλαβαίνετε, τί νὰ σᾶς τὰ πῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐστηρά): Δὲν ἔχω νὰ καταλάβω τίποτε, τὸ ἴδιο ὅπως τίποτε δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε καὶ σεῖς. Εἶσαστε ἕνα κούφιο κι' ἐπιπόλαιο πλάσμα, κι' εἶμαι ὁ προγυμναστὴς τῶν μαθηματικῶν σας. Μοναδικὸς προορισμός μου καὶ φροντίδα μου εἶναι νὰ μὴ σᾶς ἀφίσω νὰ μείνετε μετεξεταστέα!

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ σιγά): Ἂν εἶναι νὰ σᾶς ἔχω πάντα προγυμναστή, μακάρι νὰ μείνω δέκα χρόνια στὴν ἴδια τάξι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σφίγγει τὶς γροθιές του): Καὶ εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ μείνετε δέκα χρόνια, ἂν σπαταλᾶμε τὴν ὥρα τῆς προγυμνάσεως σὲ ἀνοησίες ὅπως σήμερα!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ παράπονο): Ἀνοησίες τὶς λέτε αὐτές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγκληματικὲς ἀνοησίες.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀπογοήτευσι): Ἔχετε δίκιο! Τί νὰ καταλάβετε ἐσεῖς ἀπὸ... αἰσθήματα, ὅταν σᾶς τάχουνε μέσα σας ξεράνει ὅλα ἡ Ἄλγεβρα, ἡ Γεωμετρία καὶ οἱ Λογάριθμοι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα του, ποὺ ἀφίνει νὰ προσβλέπῃ κάποια στιγμιαία αἰσθηματικὴ εἰλικρίνεια): Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι κι' ἐντελῶς ἔτσι, μικρή μου ἐπιπόλαια δεσποινίς, ἀλλὰ μόνο νὰ πρέπῃ νὰ φαίνεται ἔτσι! (Σὰ νὰ συνέρχεται): Ἀρκετὰ εἴπαμε ὅμως, ἀρκετὰ καὶ ἀνωφελῆ... Εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὸ Πυθαγόρειο θεώρημα... (Ἐκείνη σκύβει ὑποτακτικὰ στὴ Γεωμετρία της): Λοιπόν, προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε: α' Ἐν παντὶ ὀρθογωνίῳ τριγώνῳ, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν. Ἔστω ὀρθογώνιον τρίγωνον, τὸ Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, καὶ ὀρθὴ αὐτοῦ γωνία ἡ Ἄλφα...» (Συνεχίζει μὲ θερμὴ φωνή. Ἐκείνη ἀκούει τὴ φωνὴ καὶ καθόλου τὰ λόγια...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Τὰ ἀντιατομικὰ καταφύγια στὴν Ἀμερική

Σύμφωνα μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς παθητικῆς ἀμύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν ἐπαρκῆ ἀντιατομικὰ καταφύγια γιὰ τὰ 60% τοῦ πληθυσμοῦ, θὰ ἀπαιτηθοῦν τὸ λιγώτερο 32 διοεκατομμύρια δολλάρια.

— Δεσποινίς! Σᾶς ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο...

✪✪

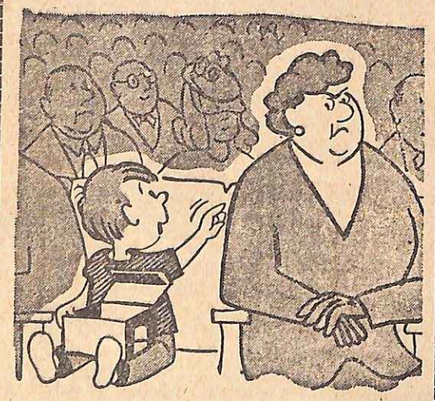

— Συγγνώμην, κυρία! Μοῦ φαίνεται πὼς κάθεστε ἐπάνω στὸ ποντικάκι μου!...

✪✪

— Μπαμπᾶ, πάω δίπλα στὴ Σούζη, νὰ μελετήσουμε μαζὶ μαθηματικά.

ΔΙΟΡΘΩΣΤΕ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΣΑΣ

Τὰ σπὲρ ποὺ ταιριάζουν στὴν κάθε περίστασι

Τὰ σπόρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γενικὴ ἐπίδρασί τους στὴν ὑγεία, μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσουν ἐπίσης γιὰ νὰ διορθώσετε ὡρισμένες φυσικὲς ἀτέλειες τοῦ κορμιοῦ σας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἂν δὲν κάμετε τὴν κατάλληλη ἐκλογή, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐντείνουν ἄλλες ἢ νὰ προκαλέσουν δυσίατες δυσμορφίες.

Πῶς, ὅμως, θὰ κάμετε τὴν ἐκλογή σας; Νά τί συμβουλεύει σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ γνωστὴ Γαλλίδα αἰσθητικὴ Ζοσὲτ Λυόν:

"Ἂν ἔχετε κοντὸ ἀνάστημα.

Θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ ὁ χορός, τὸ βόλλεϋ-μπώλ, τὸ κολύμπι (ἰδίως τὸ κρόουλ), ἡ ξιφομαχία, ἡ ὀρειβασία (ἰδίως ἡ ἀναρρίχησι) καὶ ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμός.

Θὰ ἀποφύγετε, τούναντίον, τὴν κωπηλασία, ποὺ θὰ ἐνισχύσῃ πιθανὸν τοὺς μῦς τοῦ θώρακος, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν ἀνάπτυξί σας.

"Ἂν εἶσαστε πολὺ ἰσχνή.

Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ τὸ κολύμπι, ἰδίως σὲ ψυχρὸ νερὸ καὶ ἡ κλασσικὴ γυμναστική (ἰδίως ὅταν ἐκτελῆται ἀργὰ καὶ ρυθμικά).

Θὰ ἀποφύγετε τὴν κωπηλασία ποὺ κουράζει καὶ ἐξαντλεῖ, τὸ τέννις, τὸ βόλλεϋ-μπώλ καὶ γενικὰ τὰ «σπὲρ διαρκείας», ποὺ καταπονοῦν.

"Ἂν ἔχετε κυρτὴ ράχη.

Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ὁ χορός, ἡ κλασσικὴ καὶ ρυθμικὴ γυμναστική, οἱ ἀκροβατικὲς κινήσεις, τὸ βόλλεϋ-μπώλ, ἡ ξιφομαχία, τὸ κολύμπι.

Θὰ ἀποφύγετε τὴν κωπηλασία, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χειροτερέψῃ τὴν κατάστασί σας. Ἐπίσης τὸ ποδήλατο.

"Ἂν ἔχετε ἐξωγωμένους γοφούς.

Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ ὁ χορὸς (ἰδίως οἱ μοντέρνοι), τὸ βόλλεϋ-μπώλ, ἡ κωπηλασία καὶ ἡ κλασσικὴ γυμναστική (ἰδίως οἱ κινήσεις κάμψεως καὶ προσβολῆς τῶν κάτω ἄκρων). Τὸ ποδήλατο, τὸ σκί, τὸ τέννις καὶ τὸ κολύμπι (ἰδίως σὲ ζεστὸ νερὸ) εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατα. Μέτριες πορεῖες. Οἱ ἀναρριχήσεις θὰ σᾶς κάμουν καλό.

Ἀποφύγετε τὴν καθιστικὴ ζωή.

"Ἂν ἔχετε διογκωμένη κοιλιά.

Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ἡ πεζοπορεία, τὸ γκόλφ, τὸ ποδήλατο καὶ ὁ χορός. Ἐπίσης ἡ γυμναστική, ἰδίως δὲ οἱ ἀσκήσεις ποὺ ἐπιδροῦν στοὺς κοιλιακοὺς μῦς.

"Ἂν ἔχετε διογκωμένους ἀστραγάλους.

Θὰ σᾶς ὠφελήσουν τὸ ποδήλατο, τὸ σκί, τὸ τέννις. Ἐπίσης ἡ κλασσικὴ γυμναστικὴ (κινήσεις τῶν ποδιῶν: πεντάλ, ψαλλίδα κλπ.).

Θὰ ἀποφύγετε τὴν κωπηλασία.

"Ἂν ἔχετε ἀστραγάλους παχεῖς καὶ χοντροφτιαγμένους.

Θὰ σᾶς ὠφελήσουν τὸ ποδήλατο, τὸ σκί, τὸ τέννις, ὁ χορός, τὸ βόλλεϋ-μπώλ, ἡ κλασσικὴ γυμναστικὴ (κινήσεις τῶν ποδιῶν). Θὰ εἶναι καλὸ ἐπίσης νὰ ἐπιδοθῆτε σὲ διάφορα σπόρ.

Θὰ ἀποφύγετε, ὅπως καὶ στὴν προηγουμένη περίπτωσι, τὴν κωπηλασία. Ἐπίσης τὸ κολύμπι σὲ κρύο νερό.

"Ἂν ἔχετε χονδρὲς κνῆμες.

Θὰ σᾶς ὠφελήσουν οἱ πεζοπορεῖες, ἡ ἀναρρίχησι, ὁ χορός, τὸ τέννις, οἱ ἀσκήσεις τῶν ποδιῶν, τὸ κολύμπι.

Θὰ ἀποφύγετε τὸ ποδήλατο καὶ τὴν κωπηλασία.

"Ἂν ἔχετε λεπτὲς κνῆμες.

Κλασσικὴ γυμναστική, μέτρια σπόρ. Τὸ ποδήλατο καὶ τὸ τέννις θὰ σᾶς κάμουν καλό.

Θὰ ἀποφύγετε τὴν κωπηλασία

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΪΤΗΠΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λουδοβίκος 15ος κάνει τὴ θλιβερὴ διαπίστωσι ὅτι ὁ ἔγγονός του κι' ἡ νύφη του δὲν κοιμήθηκαν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὶς ἀστραπές. Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο, ἡ πόλις τῶν Παρισίων ὀργανώνει μιὰ ἐπίδειξι πυροτεχνημάτων γιὰ νὰ τιμήσῃ τοὺς νεονύμφους. Ἀλλὰ μιὰ ρουκέτα ξεφεύγει ἀπὸ τὴν κανονικὴ τροχιά της καὶ πηγαίνει σὲ ἕνα ὑπόστεγο, ὅπου βρίσκονται 15.000 ἄλλες. Ἐπακολουθεῖ μιὰ σειρὰ τρομακτικῶν ἐκρήξεων, ποὺ σκορπίζουν τὸν πανικὸ μεταξὺ τῶν δεκάδων χιλιάδων τῶν θεατῶν, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ θέαμα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρίσκουν τὸ θάνατο. Ὁ φίλιππος ντὲ Ταβερνὲ χάνει τὴν ἀδελφή του. Μεταξὺ τῶν τραυματιῶν εἶναι καὶ ὁ νεαρὸς Ζιλμπέρ. Ὁ φιλόσοφος Ρουσώ, ὅμως, καταρθώνει νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ τὸν πηγαίνει στὸ γιατρὸ Μαρά.

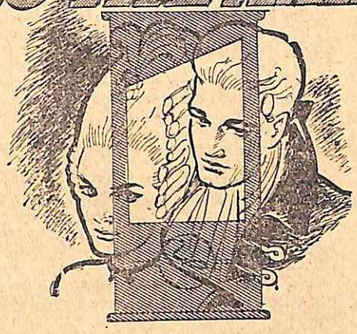

4ον

Ὁ χειρούργος ἦταν μερικὰ χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ζιλμπὲρ κι' ὡστόσο φαινόταν κιόλας σὰν γέρος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμᾶτο ρυτίδες καὶ τὸ δέρμα του κατακίτρινο.

— Δὲ βλέπω κανένα τραῦμα, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Φοβᾶμαι, ὅμως, μήπως ἔχει σπάσει κανένα πλευρό του... Πρέπει πρῶτα νὰ τὸν κάμωμε νὰ συνέλθῃ...

Ἔδεσε μ' ἕνα κομμάτι πανὶ τὸ χέρι τοῦ νέου κι' ἔπειτα τρύπησε μ' ἕνα μικρὸ νυστέρι τὴ φλέβα, κοντὰ στὸν ἀγκώνα. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀμέσως.

— Θὰ τὸν σώσωμε, εἶπε καὶ πάλι ὁ γιατρός. Ἀλλὰ θὰ χρειαστῆ νὰ μείνῃ κάμποσες ἑβδομάδες στὸ κρεβάτι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ρουσώ.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Ἡ ἀφοσίωσι ποὺ δείχνετε γιὰ τοὺς φτωχούς, εἶναι ἀξιέπαινη. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ ἐνδιαφέρεστε μόνο γι' αὐτούς. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι.

— Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ εἶναι ἴσοι μὲ τοὺς ἀριστοκράτες καὶ τοὺς πλουσίους; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Μπροστὰ στὸν πόνο δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις, ἀπάντησε ὁ Ρουσώ.

— Συχωρέστε με, κύριε, εἶπε ὁ γιατρός. Γεννήθηκα στὸ Μπωντρύ, κοντὰ στὸ Νεσατέλ. Εἶμαι, λοιπόν, ὅπως κι' ἐσεῖς, Ἑλβετὸς κι' ὅπως ὅλοι οἱ Ἑλβετοί, δημοκράτης.

— Εἶσαστε κι' ἐσεῖς Ἑλβετός; φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Ρουσώ. Πῶς λέγεστε, κύριε;

— Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἀφιέρωσε ὡς σήμερα τὴ ζωή του στὴ μελέτη καὶ ποὺ ἐλπίζει νὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ τὴν ἀφιερώσῃ στὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Λέγομαι Ζὰν Πὼλ Μαρᾶ, κύριε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μαρᾶ, εἶπε ὁ Ρουσώ. Εἶναι καλὸ νὰ διαφωτίζετε τὸ λαὸ γιὰ τὰ δικαιώματά του. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ τὸν σπρώχνετε στὴν ἐκδίκησι. Γιατὶ οἱ συνέπειες μποροῦ νὰ εἶναι τρομερές.

Ἕνα ἀπαίσιο γαμόγελο μισάνοιξε τὰ χοντρὰ χείλη τοῦ Μαρᾶ.

— Ὦ, ἂς ἦταν νὰ ἔρθῃ κάποτε αὐτὴ ἡ ἡμέρα! εἶπε. Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ δῶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα, πρωτοῦ πεθάνω!

Ὁ Ρουσὼ τρόμαξε ὄχι τόσο γι' αὐτὰ τὰ λόγια, ὅσο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον εἰπώθηκαν.

Ὁ Ζιλμπὲρ μισάνοιξε σὲ λίγο τὰ μάτια του, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὰ ξανάκλεισε.

— Δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ τοῦ κάμωμε τίποτα ἄλλο τώρα, εἶπε ὁ Μαρᾶ. Μπορεῖτε νὰ τὸν πᾶτε στὸ σπίτι του... Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ μετακινηθῆ καθόλου... Ποιοὶ θέλουν νὰ βοηθήσουν τὸν κύριο Ρουσώ; πρόσθεσε, κυττάζοντας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στέκονταν ὁλόγυρα.

— Ἐγώ!... Ἐγώ! ἀκούσθηκαν πολλὲς φωνές.

Ὁ Μαρᾶ διάλεξε δυὸ γεροὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ πιάσουν τὸν τραυματία.

Ὁ Ρουσὼ προπορεύτηκε. Περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ Φίλιππο, σταμάτησε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φανάρι του.

— Δὲ μοῦ χρειάζεται πιά, τοῦ εἶπε. Σᾶς εὔχομαι νὰ εἶσαστε τὸ ἴδιο τυχερὸς ὅσο κι' ἐγώ...

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.

Πῆρε τὸ φανάρι κι' ἔτρεξε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐρευνές του.

Ὁ Ρουσὼ κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν συνώδευαν, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ὁδὸν Πλατριέρ.

Στ' αὐτιὰ τους ἔφτασε, ξαφνικά, ἡ φωνὴ τοῦ Μαρᾶ:

— Μακουὰ οἱ ἀριστοκράτες κι' οἱ πλούσιοι! Δὲ θέλω νὰ μοῦ φέρνετε παρὰ μόνο ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνὲ

Ἀφίσαμε τὸ βαρῶνο ντὲ Ταβερνὲ μέσα στ' ἀμάξι του, ἀδιάφορο γιὰ τὸ θέαμα ποὺ ξετυλιγόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν. Ὅταν, ὅμως, εἶδε τὶς λάψεις καὶ ἄκουσε τὶς ἐκρήξεις, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι κι' ἔκαμε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ βοηθῆ τὰ παιδιά του.

Ἀλλ' ἦταν ἀργά. Γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ὁρμητικὸ κῦμα ξεχύθηκε πρὸς τὰ ἔξω.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὲ θἄπρεπε νὰ ἦταν γίγας γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσα στὸ ὁρμητικὸ αὐτὸ κῦμα. Ἀλλά, παρὰ τὴν ἀγέρωχη ὑπεροψία του, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ἕνας γέρος σχεδόν, ποὺ οἱ δυνάμεις του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀντισταθῆ σ' αὐτὸ τὸ χείμαρρο. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ φτάσῃ στὴν πλατεία, παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ κῦμα, ποὺ τὸν ἔφερε πολὺ μακρυὰ ἀπ' αὐτήν.

Τὸ κῦμα, ὅσο ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν πλατεία, ἔχανε τὴ συνοχὴ καὶ τὴν ὁρμή του. Ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὲ εἶδε σὲ κάποια στιγμὴ πὼς ὁ ἀνθρώπινος κλοιὸς ποὺ τὸν ἔσφιγγε, εἶχε χαλαρωθῆ κατὰ πὼς μποροῦσε νὰ κινηθῆ ἐλεύθερα. Σκέφτηκε τότε νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ βήματά του. Ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέσως πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο γιατὶ καινούργια κύματα ἔβγαιναν ὁλοένα ἀπὸ τὴν πλατεία.

— Τὸ κάτω-κάτω, ὁ Φίλιππος κι' ἡ Ἀδριανὴ δὲν εἶναι μικρὰ παιδιά, ψιθύρισε. Ἴσως νὰ ἔφυγαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο... Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάμω, εἶναι νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν καθησύχασε.

Πῆρε ἀμέσως τὴν ὁδὸ τῶν Καπουκίνων, πέρασε ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Νίκης καὶ βγῆκε στὴν ὁδὸν Κὸκ - Ἐρόν. Εἶδε τότε τὴ Νικόλ, τὴν καμαριέρα τῆς κόρης του, ποὺ συζητοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ δυὸ - τρεῖς γειτόνισσες.

Τὸ θλιβερὸ νέο εἶχε διαδοθῆ κιόλας στὸ Παρίσι.

— Κι' ὁ κύριος Φίλιππος;... Κι' ἡ δεσποινὶς Ἀδριανή; φώναξε ἡ Νικόλ, τρέχοντας νὰ προϋπαντήσῃ τὸν κύριό της.

— Ὦ Θεέ μου, δὲ γύρισαν λοιπόν; εἶπε ὁ βαρῶνος μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Νικόλ. Δὲν φάνηκαν ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ὦ Θεέ μου! ξαναεῖπε ὁ βαρῶνος.

Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ στὰ σοβαρά. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;... Μήπως ἤξερε πρὸς ποιὸ μέρος ἔπρεπε νὰ ψάξῃ;

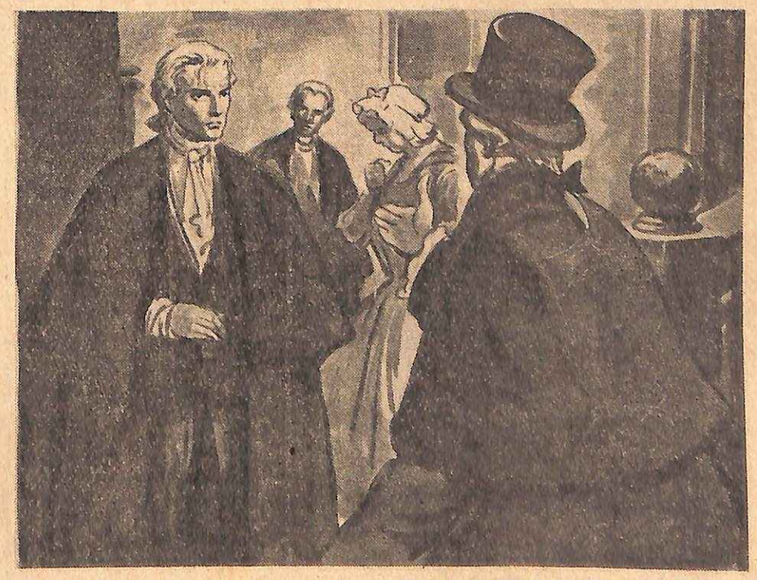

— Καὶ πῶς νύωσες μόνος σου; φώναξε στὸ φίλιππο ὁ βαρῶνος. Ποῦ ἄφησες τὴν ἀδελφή σου;

Ὁ ὑπηρέτης του Λεμπρὶ κατέβηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Λεμπρί..., εἶπε ὁ Βαρῶνος.

Ἀλλὰ στοιμάτησε ἀμέσως. Ὁ Λεμπρὶ θὰ ἤταν πρόθυμος, βέβαια, νὰ ἐκτελέση κάθε διαταγή του. Ἀλλὰ ποῦ μποροῦσε νὰ τὸν στείλη;

Πέρασε κάμποση ὥρα.

—Ἄ, νὰ ὁ κύριος Φίλιππος! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Νικόλ.

Ἡ φωνή της ἤταν ἔκπληκτη καὶ τρομαγμένη. Ὁ Φίλιππος ἐρχόταν μόνος του.

— Εἶναι ἐδῶ ἡ Ἀδριανή; ρώτησε μὲ λαχανιασμένη φωνή, μόλις εἶδε τὸ μικρὸ ὅμιλο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπίτι.

—Ὦ Θεέ μου! ξαναεῖπε ὁ Βαρῶνος.

— Δὲν τὴν εἶδαμε. κύριε ἱπποτα, ἀπάντησε ἡ Νικόλ.

Καὶ ξέσπασε ταυτόχρονα σὲ λυγμούς.

Ὁ Βαρῶνος θυμήθηκε, ξαφνικά. πὼς εἶχε ἐμπιστευθῆ τὴν κόρη του στὶς φροντίδες τοῦ γυιοῦ του. Ἡ λύπη του παραχώρησε τότε τὴ θέσι της στὴν ὀργή.

— Καὶ πῶς γύρισες μόνος σου; φώναξε στὸ Φίλιππο. Ποῦ ἄφησες τὴν ἀδελφή σου;

Ὁ νέος, ἀντὶ ν' ἀπαντήση, πῆγε κοντὰ στὸν πατέρα του καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἀνοιγμένο κεφάλι του καὶ τὸ σπασμένο χέρι του.

— Εἶσαι τραυματισμένος; εἶπε ὁ πατέρας του, ποὺ εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια του. Ἀλλὰ γιατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες;... Λεμπρί, πήγαινε νὰ φωνάξης ἕνα γιατρό... Δὲ βλέπεις ὅτι ὁ κύριός σου εἶναι τραυματισμένος;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.

Καὶ πρόσθεσε μὲ πεῖσμα:

— Θὰ τὴν ξαναβρῶ ζωντανὴ ἢ νεκρή.

Ἔφευγε ἀμέσως τρέχοντας, γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν πλατεῖα τοῦ Λουδοβίκου 15ου κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βρῆκε στὸ δρόμο του τὸν Ρουσώ, ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγνῶστες μας.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ φιλοσόφου, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ψάχνη στοὺς σωροὺς ποὺ σχημάτιζαν τὰ πτώματα στὴν πλατεῖα.

Κρατοῦσε πάντα τὸ κομμάτι τὸ λευκὸ πανί, ποὺ εἶχε βρῆ στὰ χέρια τοῦ Ζιλμπὲρ καὶ κάθε τόσο τὸ ἔφερνε στὰ χείλη του.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, τέλος, κατάκοπος ὅπως ἤταν καὶ βλέποντας, ὅτι, ἂν ἔμενε περισσότερο, θὰ σωριαζόταν κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στὰ πτώματα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι. Βαυκαλιζόταν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὅπως κι' ὁ πατέρας του πρωτύτερα, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ βρισκόταν ἴσως ἐκεῖ.

Βγαίνοντας στὴν ὁδὸ Κὸκ-Ἐρόν, εἶδε μπροστὰ στὴν πόρτα τὸ μικρὸ ὅμιλο, ποὺ εἶχε ἀφίσει ἐκεῖ ὅταν ἔφυγε. Κατάλαβε τότε, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

Κι' ὁ πατέρας του ἐπίσης τὸν ἀναγνώρισε.

— Λοιπόν; τοῦ φώναξε, προτοῦ ἀκόμα πλησιάση.

— Ἡ ἀδελφή μου δὲν ξαναγύρισε; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του ὁ Φίλιππος.

— Ὄχι, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Βαρῶνος, ἡ Νικὸλ καὶ ὁ Λεμπρί.

— Δὲ μάθατε τίποτα; ξαναρώτησε.

— Τίποτα...

Ὁ Φίλιππος σωριάστηκε στὸν πέτρινο πάγκο ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὴν πόρτα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα ἁμάξι φάνηκε στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Τὸ ἁμάξι αὐτὸ πλησίασε σὲ λίγο καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνας ἄνθρωπος κατέβηκε ἀμέσως, κρατῶντας τὴν Ἀδριανὴ στὰ δυό του χέρια.

— Γ' θανε! φώναξε ὁ Φίλιππος. Μᾶς τὴν ξαναφέρνουν νεκρή!

— Πέθανε! εἶπε κι' ὁ Βαρῶνος. Εἶναι στ' ἀλήθεια νεκρή, κύριε;

— Δὲν τὸ νομίζω, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, ποὺ κρατοῦσε τὴ νέα στὰ χέρια του. Νομίζω πὼς ἡ δεσποινὶς ντὲ Ταβερνὲ εἶναι μόνο λιποθυμισμένη.

— Ἄ, ὁ μάγος! φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Βαρῶνος, ἀναγνωρίζοντας τὸν ἄγνωστο.

— Ὁ Βαρῶνος Βάλσαμος! εἶπε ὁ Φίλιππος, ποὺ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει ἐπίσης.

— Εἶμαι εὐτυχής, γιατ ἰάναγνώρισα τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνὲ ἀνάμεσα στὰ κορμιὰ τῶν δυστυχισμένων, ποὺ ἔστρωναν τὴν πλατεῖα, συνέχισε ὁ Βάλσαμος.

— Ποῦ βρήκατε τὴν ἀδελφή μου; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Μπροστὰ στὸ μέγαρο Κριγιόν.

— Ἄ!

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε, ξαφνικά. ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Τὴ φέρνετε πολὺ ἀργά, κύριε Βαρῶνε, εἶπε.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος, πρέπει νὰ καταλάβετε. ὅτι δὲν ἤταν πολὺ εὔκολο νὰ τὴ φέρω ἐδῶ. Δὲν ἤξερα τὸ σπίτι, ὅπου μένατε στὸ Παρίσι καὶ γι' αὐτὸ διέταξα τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ μέγαρο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαβινύ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στοὺς βασιλικοὺς σταύλους. Ἀλλὰ καὶ ἡ μαρκησία δὲν ἤξερε τὴ διεύθυνσί σας.. Εὐτυχῶς, ὁ νέος αὐτός, ποὺ βοηθοῦσε στὴ μεταφορὰ τῆς ἀδελφῆς σας... Ἔλα, Κοντονᾶ...

Συνώδευε αὐτὰ τὰ λόγια του μ' ἕνα νεῦμα. Ἕνας ἄνθρωπος. ποὺ φοροῦσε βασιλικὴ λιβρέα, βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἁμάξι κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ὁμίλου.

— Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νέος. ποὺ ὑπηρετεῖ στοὺς βασιλικοὺς σταύλους, ἀναγνώρισε εὐτυχῶς τὴν ἀδελφή σας, γιατὶ τὴν εἶχε μεταφέρει ἕνα βράδυ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα ἐδῶ, ἐξακολούθησε ὁ Βάλσαμος. Μόλις ἔμαθα ἀπὸ τὸν Κοντονᾶ ποῦ μένατε, ἔβαλα τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνὲ μέσα σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὴν ἔφερα ἐδῶ, μ' ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό... Νομίζω, ὅτι ὑποφέρει λιγώτερο ἀπὸ ὅτι φαντάζεσθε...

Λέγοντας αὐτά, ἀπόθεσε τὴ νέα στὰ χέρια τοῦ πατέρα της καὶ τῆς Νικόλ.

Ὁ Βαρῶνος ντὲ Ταβερνὲ ἔνοιωσε ἕνα δάκρυ νὰ τρέχη ἀπὸ τὰ μάτια του. Αὐτὸ τὸν ἐξέπληξε, γιατὶ τὸ πάθαινε γιὰ πρώτη φορά. Δὲν προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ τὸ κρύψη καὶ τὸ ἄφησε νὰ κυλήση πάνω στὸ ρυτιδωμένο μάγουλό του.

Ὁ Φίλιππος ἔβδωσε τὸ δεξί του χέρι, τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κινήση, στὸ Βάλσαμο.

— Κύριε, ξέρετε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί μου, τοῦ εἶπε. Θὰ ἤμουνα πολὺ εὐτυχισμένος ἂν μοῦ δίνατε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς δείξω. ὅτι δὲν εἶμαι ἀγνώμων.

— Ἐξεπλήρωσα ἕνα καθῆκον, ἀπάντησε μένος ἀπέναντί σας γιατὶ μὲ φιλοξενήσατε στὸν πύργο σας:

Ὁ Βαρῶνος τὸν προσκάλεσε ν' ἀνεβῆ στὸ σπίτι. Ἀλλ' ἀρνήθηκε μὲ εὐγένεια κι ἔφυγε ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ μὴ δημως, γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε:

— Εἶχα ξεχάσει νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι τῆς μαρκησίας ντὲ Σαβιγαρό της βρίσκεται στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ὀγνωστό. γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ ἡ δεσποινὶς ντὲ Ταβερνὲ θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση.

Ἡ εὐγένειά του ἔκαμε βαθειὰ ἐντύπωσι στὸ Βαρῶνο καὶ στὸ γυιό του.

— Κύριε, εἶπε ὁ Βαρῶνος. ἡ κόρη μου σᾶς χρωστάει τὴ ζωή.

— Εἶμαι εὐτυχισμένος καὶ ὑπερήφανος, γιατὶ μπόρεσα νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐκδούλευσι. ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

Ἔκαμε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι καὶ μπῆκε στὸ ἁμάξι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κοντονᾶ, ποὺ ἀνῆβηκε νὰ πάρη τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ νουσὰ νομίσματα, ποὺ θέλησε νὰ τοῦ δώση ὁ Φίλιππος.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ἀδριανὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της. σὰν ἡ ἀναχώρησι τοῦ Βαρώνου νὰ τὴν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸ λήθαργό της.

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα της ἤταν χαμένο, σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτα μπροστά της.

— Ὦ, Θεέ μου, μήπως ἔχασε τὸ λογικό της; ψιθύρισε ὁ Φίλιππος.

Ἡ Ἀδριανὴ μποροῦσε τώρα νὰ σταθῆ στὰ πόδια της. Ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη ἀφηρημένα κι' εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἁμαξιοῦ ποὺ ἀπομακρυνόταν. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἤθελε νὰ τὸ σταματήση.

— Ἂς ἀνεβοῦμε, εἶπε ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνέ. Βοήθησε τὴν ἀδελφή σου. Φίλιππε.

Ὁ νέος ἔπισε ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι τὴν Ἀδριανή, ποὺ στηριζόταν μὲ τὸ ἄλλο πάνω στὴ Νικόλ.

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ταβερνὲ βάδιζε σὰν αὐτόματο. Μόνον ὅταν ἔφτασαν πάνω στὸ σπίτι, ἄνοιξε τὸ στόμα της.

— Πατέρα μου... Φίλιππε! ψιθύρισε.

— Μᾶς ἀναγνώρισε! φώναξε χαρούμενα ὁ ἀδελφός της

— Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν σᾶς ἀναγνωρίσω; εἶπε ἡ νέα. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κεφάλι μου εἶναι ἄδειο... Τί ἔγινε, λοιπόν;

Ἡ Νικὸλ τὴν ὁδήγησε στὸ δωμάτιό της, τὴν ἔγδυσε καὶ τὴ βοήθησε νὰ πέση στὸ κρεβάτι της.

Ἡ νέα ξανάκλεισε ἀμέσως τὰ μάτια της καὶ βυθίστηκε σ' ἕναν ἤρεμο ὕπνο.

Ὁ Φίλιππος, πηγαίνοντας στὸ δωμάτιό του, βρῆκε ἕνα γιατρό, ποὺ τὸν περίμενε ἐκεῖ, εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν Λεμπρί.

Τὸ χέρι ταῦ νέου, εὐτυχῶς, δὲν εἶχε σπάσει. Ἦταν μόνο βγαλμένο. Ὁ γιατρός, μὲ μερικὲς ἐπιδέξιες κινήσεις, τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του. Ὁ Φίλιππος, μ' ὅλους τοὺς τρομεροὺς πόνους ποὺ αἰσθάνθηκε, δὲν ἔβγαλε τὴν παραμικρὴ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Καὶ τὸ τραῦμα τοῦ κεφαλιοῦ δὲν ἤταν ἐπίσης σοβαρό. Ὁ γιατρὸς τὸ ἔπλυνε μὲ προσοχή, τοῦ ἔβαλε μιὰ ἀλοιφὴ καὶ κατόπιν τὸ ἔδεσε.

— Σὲ τρεῖς ἡμερες θὰ εἶσαστε καλά, εἶπε στὸ νέο.

— Δὲν ἀνησυχῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος

Παρακάλεσε ταὐτόχρονα τὸ γιατὸ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς του.

Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὸ σφυγμό της, ἄκουσε μερικὲς στιγμὲς τὴν ἀναπνοή της κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Ἡ ἀδελφή σας κοιμᾶται ἤρεμα σὰν παιδάκι. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε...

Ὁ φιλόσοφος

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Ζιλμπέρ, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, εἶδε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ Ρουσὼ καὶ τὴν Τερέζα, τὴ σύζυγο του τὸ Ρουσὼ καὶ τὴν Τερέζα, τὴ σύζυγο τοῦ φιλοσόφου. Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ καί, ξαφνικά. ρώτησε:

— Ποιὸς μ' ἔσωσε;... Ποιὸς ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα;

— Ἐκεῖνος ποὺ ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ πλάσματά του, ἀπάντησε ὁ Ρουσώ.

— Ἦταν πολὺ ἀπερίσκεπτο νὰ πᾶς ν' ἀνεβῆς στὸν πύργο σας;

— Ἐκεῖνος ποὺ ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ πλάσματά του, ἀπάντησε ὁ Ρουσώ.

— Ἤταν πολὺ ἀπερίσκεπτο νὰ πᾶς ν' ἀνεβῆς στὸν πύργο σας;

— Ἐκεῖνος ποὺ ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ πλάσματά του, ἀπάντησε ὁ Ρουσώ.

— Ἦ

ἀντιμετώπιζε τὴν τροφή του. Ὅσο γιὰ τὸν ὕπνο, θὰ κοιμόταν στὸ ὑπαιθρο. Ὁ καιρός, εὐτυχῶς, ἦταν ἀρκετὰ ζεστός.

Ἡ σκέψη, ὅτι θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι κι' ὅτι θὰ ἀνέπνεε τὸν ἴδιο ἀέρα μὲ τὴν Ἀδριανή, τοῦ ἔδινε δυνάμεις καὶ τὸν ἔκανε νὰ μὴν αἰσθάνεται τὴν κούρασι.

Περπάτησε ἔτσι τὶς δυὸ πρῶτες ἡμέρες. Ἀλλὰ τὸ πρωῒ τῆς τρίτης μέρας ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀπερισκεψία. Εἶχε φτάσει σ' ἕνα μικρὸ ποταμάκι κι' ἀποφάσισε νὰ πάρη ἕνα λουτρό. Καθὼς ἔσκυβε, ὅμως, γιὰ νὰ βγάλη τὰ ροῦχα του, τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ νομίσματα, ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του, ἔπεσε μέσα στὸ νερό.

Ὁ Ζιλμπὲρ τὸ εἶδε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ βούτηξε γιὰ νὰ τὸ πάρη. Ἀλλὰ τὸ σακκουλάκι διευθυνόταν πρὸς τὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ ρεῦμα ἦταν πολὺ δρομτικό.

Ἔτσι, ὁ Ζιλμπὲρ ἔχασε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ πολύτιμο αὐτὸ σακκουλάκι, ποὺ ἔκλεινε ὅλη τὴν περιουσία του. Συνέχισε, ὡστόσο, τὶς ἔρευνές του, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη, ὅτι ἦταν τὸ ἴδιο δύσκολο νὰ ξαναβρῆ αὐτὸ τὸ σακκουλάκι ὅσο καὶ τὸ νὰ βρῆ μιὰ τρίχα σ' ἕνα σωρὸ ἄχυρα.

Βγῆκε τότε ἀπὸ τὸ νερό, ξαναφόρεσε τὰ ροῦχα του καὶ ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ μυαλό του εἶχε πάψει, ξαφνικά, νὰ λειτουργῆ κι' ὅπως ἦταν κατόκοπος, δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ. Ἡ καλύτερα νὰ βυθιστῆ σὲ λήθαργο. Οἱ μεγάλες λύπες ἢ διώχνουν τὸν ὕπνο ἢ τοὐναντίον βυθίζουν τὸν ἄνθρωπο σὲ νάρκη. Καὶ στὸ Ζιλμπὲρ εἶχε συμβῆ τὸ δεύτερο.

Ὅταν ξύπνησε, εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι. Θυμήθηκε τότε πὼς δὲν εἶχε τίποτα πιὰ κι' αὐτὴ ἡ σκέψη τοῦφερε δάκρυα στὰ μάτια.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμη τώρα; Νὰ γυρίση στὸ Ταβερνέ; Τί θὰ πήγαινε, ὅμως, νὰ κάμη ἐκεῖ; Νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι του; Ἀλλὰ μὲ τί μέσα, ἀφοῦ δὲν εἶνε οὔτε ἕνα σκοῦδο στὴν τσέπη του;

Ὁ Ζιλμπέρ, ὡστόσο, δὲ δίστασε στὴν ἀπόφασί του. Ἔπρεπε νὰ πάη στὸ Παρίσι καὶ θὰ πήγαινε. Δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο. Οὔτε μποροῦσε νὰ καταστρώση κανένα σχέδιο. Βασιζόταν μόνο στὰ πόδια του, ποὺ εὐτυχῶς βαστοῦσαν ἀκόμη.

Σηκώθηκε σὲ λίγο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ.

Ἀλλ' εἶχε κάμει τοὺς λογαριασμούς του χωρὶς νὰ σκεφτῆ τὸ στομάχι του. Ὁ δυστυχισμένος πεινοῦσε. Κι' ἡ πεῖνα λιγόστευε τὶς δυνάμεις του.

Πάλεψε, ὡστόσο, ὅσο μποροῦσε. Τὰ γόνατά του λύγιζαν, σὲ κάθε βῆμα, τὰ αὐτιά του βούϊζαν καὶ τὰ μηλίγγια του χτυποῦσαν δυνατά.

Θὰ τὸν νόμιζε κανεὶς γιὰ μεθυσμένο. Ἀλλ' ἦταν μόνο πεινασμένος.

Ἐξακολούθησε, ὡστόσο, νὰ προχωρῆ καὶ δὲ σταμάτησε οὔτε ὅταν νύχτωσε.

Μόνο κατὰ τὰ μεσάνυχτα, σωριάστηκε στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ὕπνος του ἦταν πολὺ σύντομος. Ἴσως ἐπειδὴ πεινοῦσε. Ἴσως ἐπειδὴ ἕνα σωρὸ σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του.

Ξανασηκώθηκε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες καὶ συνέχισε καὶ πάλι τὸ δρόμο του.

Ἡ νύχτα πέρασε τέλος. Ὁ Ζιλμπὲρ περπατοῦσε πάντα.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνα μαῦρο πέπλο ἁπλώθηκε γύρω του. Ἅπλωσε τότε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου. Δὲ βρῆκε, ὅμως, τίποτα καὶ σωριάστηκε στὸ χῶμα.

Βρισκόταν ἀκριβῶς στὸ σημεῖο, ὅπου ὁ μεγάλος δρόμος διασταυρωνόταν μ' ἕναν ἄλλο μικρότερο, ποὺ προχωροῦσε λοξά.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἕνα ἁμάξι, ποὺ ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα, φάνηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δεύτερο δρόμο. Ὁ ἁμαξᾶς εἶδε τὸν Ζιλμπὲρ μόλις τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ κατάφερε μὲ μεγάλο κόπο νὰ συγκρατήση τὰ δυὸ πισινὰ ἄλογα. Τὸ μπροστινό, ὅμως, εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω του.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε αὐτὸ τὸ ζῶο; μουρμούρισε ὁ ἁμαξᾶς, πηδῶντας ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἦταν ἀνάγκη νὰ σωριαστῆ στὴ μέση τοῦ δρόμου;

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ὤ, Θεέ μου, τὸν ξεκοίλιασαν; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Πολὺ τὸ φοβᾶμαι, ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τραβήξη πρὸς τὰ ἔξω τὸν ἄνθρωπο, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν ἀλόγων.

Ἡ γυναῖκα πήδησε ἀμέσως κάτω καὶ τὸν βοήθησε. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ κατάφεραν ὄχι χωρὶς κόπο νὰ τραβήξουν ἔξω τὸν Ζιλμπέρ.

— Αὐτὸ εἶναι θαῦμα! εἶπε ὁ ἁμαξᾶς, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἐξέτασι. Δὲν ἔχει οὔτε γρατζουνιά.

Πραγματικά, τὸ ζῶο εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ τὸν Ζιλμπέρ, χωρὶς οὔτε νὰ τὸν ἐγγίση.

— Ὁ δυστυχισμένος, ὅμως, ἔχει λιποθυμήσει, παρατήρησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Ἂς τὸ φόβο του σίγουρα — εἶπε τὸ ἁμαξᾶς. Ἂς τὸν βάλωμε παράμερα, κοντὰ στὸ χαντάκι κι' ἀφοῦ ἡ κυρία βιάζεται ἂς συνεχίσωμε τὸ ταξίδι μας.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά του. Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ἀφίσωμε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

— Μπᾶ! Θὰ συνέλθη μόνος του.

— Ὄχι, ὄχι... Δὲ βλέπεις τί κίτρινος ποὺ εἶναι;... Τὸ καϋμένο τὸ παιδί!... Ποιὸς ξέρει πῶς βρέθηκε στὸ δρόμο μας;... Βάλτον στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἁμαξιοῦ... καὶ γρήγορα! Χάσαμε δέκα λεπτά. Ἂν τὰ ἀναπληρώσης, θὰ σοῦ δώσω μιὰ πιστόλα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ ἁμάξι συνέχιζε καὶ πάλι τὸ δρόμο του.

Ὅταν ὁ Ζιλμπὲρ συνῆλθε, δοκίμασε μιὰ ζωηρὴ ἐκπληξι, βλέποντας πὼς βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἁμάξι, ἀπέναντι σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ προσοχή.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ ἦταν ὡς εἴκοσι πέντε χρόνων, εἶχε μεγάλα γκρίζα μάτια, μικρὸ ἀλλὰ καλοσχεδιασμένο στόμα καὶ πρόσχαρη φυσιογνωμία.

— Εἴσαστε καλύτερα; ρώτησε τὸν Ζιλμπέρ.

— Ναί, κυρία, ἀπάντησε σαστισμένος. Λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς ξεκοιλιάσουν τὰ ἄλογά μου, συνέχισε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Ἀλλὰ πῶς βρεθήκατε πεσμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου;

— Αἰστάνθηκα μιὰ ξαφνικὴ ἀδυναμία, ἀπάντησε ὁ Ζιλμπέρ. Εἶχα περπατήσει ποσὰ καθόλου συεδόν...

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Στὶς Βερσαλλίες, κυρία.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα κύτταξε μὲ ἔκπληξι τὸ συνομιλητή της.

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε; τὸν ξαναρώτησε.

— Ἀπὸ τὸ Ταβερνέ.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ Ταβερνέ; Εἶναι ἕνας πύργος ἀνάμεσα στὸ Πιερφὶτ καὶ στὸ Μπὰν-λὲ Ντύκ.

— Ἀλλὰ πῶς μποεῖτε νὰ κάνετε ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι μὲ τὰ πόδια;

— Ἔχασα τὰ χρήματά μου, κυρία.

— Στοιχηματίζω, ὅτι δὲ θὰ ἔχετε φάει, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ νόμισε πὼς κατάλαβε τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς λιποθυμίας τοῦ νέου.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὁμολόγησε ὁ Ζιλμπέρ, κατεβάζοντας τὰ μάτια,

Στὸν ἴσιο δρόμο

Τὸ παραξήλωσα πολὺ
καὶ θὰ τ' ἀλλάξω τὸ βιολὶ
κι' ἀφοῦ λίγο τὸ μέλλον μου
συλλογιστῶ μὲ τρόμο,
θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος
θὰ μπῶ στὸν ἴσιο δρόμο.

★

Ἐδῶ καὶ πέρα, δηλαδή,
κανεὶς δὲν θὰ μὲ ξαναδῆ
μπροστὰ σὲ Δικαστήριο,
μπροστὰ σὲ ἀστυνόμο,
θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος
θὰ μπῶ στὸν ἴσιο δρόμο.

★

Θ' ἀγωνιστῶ σὰν τὸ θεριὸ
κι' ἕνα φτωχὸ νοικοκυριὸ
θὰ στήσω καὶ στὴν κώχη μου
γιὰ πάντα θὰ μουλώξω,
θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος,
θ' ἀλλάξω μέσα κι' ὄξω.

★

Μὰ μόνο σύ, ἂν μ' ἀγαπᾶς,
στὸν ἴσιο δρόμο θὰ μὲ πᾶς...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

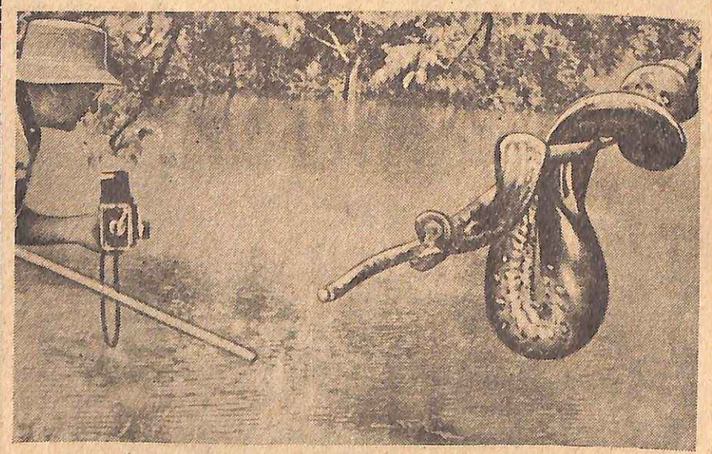

ΜΙΑ «ΑΝΑΚΟΝΤΑ» — ΧΙΛΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Τὰ τρομερὰ φίδια «ἀνακόντα», ποὺ ζοῦν στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου, εἶναι ἀμφίβια, ζοῦν διπλοδῆ τόσο μέσα στὸ νερὸ τῶν ποταμῶν, ὅσο καὶ στὰ δάση ποὺ τὰ περιβάλλουν. Τὸ δάγκωμά τους δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ μόλις καρφώσουν τὰ δόντια τους τυλίγονται μὲ τόση δύναμι γύρω ἀπὸ τὸ θῦμα τους, ὥστε σὲ λίγο αὐτὸ παθαίνει ἀπὸ ἀσφυξία. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κυνηγοῦν εἰδικὰ τὰ φίδια αὐτά, γιατὶ οἱ διάφοροι Ζωολογικοὶ Κῆποι τὰ πληρώνουν χίλια δολλάρια τὸ ἕνα. Γιὰ νὰ συλληφθῆ μιὰ ἀνακόντα ζωντανή, ἀρκεῖ ὁ κυνηγὸς νὰ τὴν πιάση γερὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι πρὶν τὸν δαγκώση. Τὸ φίδι τότε προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγη καὶ δὲν σκέπτεται νὰ τυλιχτῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του.

— Μπορούσατε, ὡστόσο, νὰ ζητήσετε νὰ σᾶς βοηθήσουν...

— Δὲν εἶμαι ζητιάνος, ἀπάντησε περήφανα ὁ Ζιλμπέρ.

— Συχωρέστε με... Δὲ σᾶς ρώτησα ἀκόμη πῶς λέγεστε...

— Ζιλμπέρ, κυρία.

— Ζιλμπέρ...

— Δὲν ἔχω ἄλλο ὄνομα. Εἶμαι ὀρφανός, κυρία. Ζοῦσα ὡς προχτὲς σ' ἕναν πύργο, ποὺ οἱ κύριοί του ἔφυγαν... Ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Εἴπατε ὅτι ξεκινήσατε ἀπὸ τὸ Ταβερνέ.

— Ναί...

— Κι' ἐκάματε ὅλο αὐτὸ τὸ δρόμο πεζῆ:

— Τρέχοντας, κυρία.

— Καὶ γιατί τρέχατε;

Ὁ Ζιλμπὲρ κοκκίνισε ἐλαφρά.

— Ἤθελα νὰ προφτάσω ἕνα ἁμάξι ποὺ προπορευόταν...

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα γέλασε.

— Μαντεύω κάποιο αἴσθημα σ' ὅσα μοῦ λέτε, εἶπε. Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ ἁμάξι ποὺ θέλατε νὰ προφτάσετε:

— Ἕνα ἁμάξι ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῆς ἀρχιδουκίσσης...

— Πῶς; φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Ἡ ἀρχιδούκισσα βρίσκεται μπροστὰ ἀπὸ μᾶς:

— Καὶ βέβαια.

— Νόμιζα πὼς ἦταν πίσω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νανσύ. Δὲν τῆς ἀποδίδουν, λοιπόν, τιμὲς στὴ διαδρομή;

— Πῶς ὄχι; Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ἡ ἀρχιδούκισσα βιάζεται.

— Πῶς τὸ ξέρετε, ὅτι βιάζεται;

— Τὸ ὑποθέτω.

— Καὶ τί σᾶς κάνει νὰ τὸ ὑποθέσετε;

— Εἶχε πῆ πὼς θὰ ξεκουραζόταν τρεῖς ἢ τέσσερες ὧρες στὸν πύργο τῶν Ταβερνὲ κι' ἐμεινε μόλις μισὴ ὥρα.

— Ξέρετε ἂν τῆς ἔφεραν καμμιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Εἶδα ἕναν κύριο μὲ χρυσοκέντητη στολή, ποὺ τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα.

— Μήπως ξέρετε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ἄκουσα πὼς ἦταν ὁ διοικητὴς τοῦ Στρασβούργου.

— Ἄ, καταλαβαίνω... Ἦταν ὁ ντὲ Σταινβίλ, ὁ κουνιάδος τοῦ μαρκησίου ντὲ Σουαζέλ.

Ἔσκυψε ταὐτόχρονα καὶ φώναξε:

— Πιὸ γρήγορα, ἀμαξᾶ. Πιὸ γρήγορα!

Ὁ ἁμαξᾶς μαστίγωσε τὰ ἄλογά του, ποὺ δυνάμωσαν τὸ τρέξιμό τους.

— Ἡ πριγκήπισσα βρίσκεται, λοιπόν, μπροστὰ ἀπὸ μᾶς, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Ἀλλὰ θὰ σταματήση κάπου γιὰ νὰ φάη... Καὶ τότε θὰ τὴν ξεπεράσωμε.

Ἔσκυψε καὶ πάλι καὶ φώναξε στὸν ἁμαξᾶ:

— Ποιὰ εἶναι ἡ πρώτη σημαντικὴ πόλι ποὺ βρίσκεται μπροστά μας;

— Τὸ Βιτρύ, κυρία.

— Καὶ πόσο ἀπέχομε,

— Περὶ τὶς τρεῖς λεύγες.

— Ποῦ θὰ ἀλλάξωμε ἄλογα;

— Στὸ Βωκλέρ.

— Ἂν δῆς μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἁμάξια μπροστά, εἰδοποίησέ με.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔβγαλε κατόπιν ἀπὸ ἕνα σάκκο μερικὰ μπισκότα κι' ἕνα μπουκάλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρεμόταν μὲ μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα, ἕνα κύπελλο, καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Ζιλμπέρ.

— Εἶναι τὰ μόνα πράγματα ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω γιὰ τὴ στιγμή, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι σὲ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες, θὰ μπορέσωμε νὰ φᾶμε.

Ὁ Ζιλμπὲρ ἤπιε ἀπὸ τὸ ποτὸ ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ μπουκάλι κι' ἔφαγε δυὸ σκόταν μέσα στὸ μπουκάλι κι' ἔφαγε δυὸ μπισκότα. Αὐτὸ τὸ μικρὸ πρόγευμα, τοῦ ξανάδωσε τὶς δυνάμεις του.

— Σᾶς βλέπω καλύτερα τώρα, τοῦ εἶπε ἡ ἄγνωστη. Ἀλλὰ πέστε μου γιὰ ποιὸ λόγο τρέχετε πίσω ἀπὸ τὰ ἁμάξια τῆς πριγκηπίσσης;

Ὁ Ζιλμπὲρ ἀπόφυγε νὰ τῆς μιλήση γιὰ τὴν Ἀδριανή. Τῆς εἶπε μόνο, ὅτι μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἁμάξια, βρίσκονταν οἱ παλιοὶ κύριοί του κι' ὅτι ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ πάη κι' αὐτὸς στὸ Παρίσι.

Ἡ ἄγνωστη μάντεψε ἴσως περισσότερα ἀπὸ ὅσα τῆς εἶπε.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε στὸ Παρίσι; τὸν ρώτησε.

— Θὰ ἐργασθῶ.

— Δὲ μοῦ φαίνεται, ὡστόσο, πὼς ἔχετε χέρια ἀνθρώπου ποὺ εἶναι συνηθισμένος νὰ ἐργάζεται.

— Θὰ ἐργαστῶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σπουδάσω.

— Καί, χωρὶς νὰ εἶμαι ἀδιάκριτη, μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ποιὰ ἐπιστήμη θὰ σπουδάσετε, μικρέ μου φίλε; τὸν ρώτησε.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζιλμπέρ, νομίζω πὼς ἡ καλύτερη ἐπιστήμη εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐπιτρέπει στὸν ἄνθρωπο νὰ φαίνεται ὠφέλιμος στοὺς ὁμοίους του. Ὁ ἄνθρωπος, ἄλλωστε, εἶναι τόσο ἀδύνατος, ποὺ πρέπει νὰ μάθη τὸ μυστικὸ τῆς ἀδυναμίας του, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μπορέση νὰ γίνη δυνατός. Θέλω νὰ μάθω μιὰ μέρα γιατί τὸ στομάχι μου ἐμπόδισε τὰ πόδια μου νὰ μὲ συγκρατήσουν περισσότερο σήμερα τὸ πρωῒ. Θέλω νὰ μάθω ἀκόμη μὲ ποιὸ τρόπο τὸ στομάχι μου ἔκαμε τὸ μυαλό μου νὰ θολώση καὶ μοῦ ἔφερε αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ζάλη.

— Προβλέπω, ὅτι θὰ γίνετε θαυμάσιος γιατρός, εἶπε ἡ ἄγνωστη. Κι' ἄλλωστε, μιλᾶτε ἀπὸ τώρα σὰν γιατρός... Σᾶς ὑπόσχομαι πὼς ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, θὰ μὲ ἔχετε πελάτισσά σας.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἄξιος τῆς τιμῆς ποὺ θὰ μοῦ κάμετε, ἀπάντησε ὁ Ζιλμπέρ.

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Εἶχαν φτάσει στὸ Βωκλέρ. Ἡ ἄγνωστη ζήτησε πληροφορίες. Ἡ πριγκήπισσα εἶχε περάσει πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο. Θὰ σταματοῦσε στὸ Βιτρύ, γιὰ ν' ἀλλάξη ἄλογα καὶ νὰ φάη.

Ἄλλαξαν ἀμέσως τὰ ἄλογα. Ἕνας καινούργιος ἁμαξᾶς πῆρε τὴ θέσι τοῦ παληοῦ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὸν ἄφησε νὰ βγῆ μὲ κανονικὸ βῆμα ἀπὸ τὸ χωριό. Ὅταν, ὅμως, ξεπέρασαν τὸ τελευταῖο σπίτι, ἔσκυψε καὶ τοῦ φώναξε:

— Θὰ μπορέσης νὰ φτάσης τὰ ἁμάξια τῆς πριγκήπισσας;

— Θὰ τὰ φτάσω.

— Πρὶν ἀπὸ τὸ Βιτρύ;

— Χμ! ἔκαμε ὁ ἁμαξᾶς. Τρέχουν πολὺ γρήγορα.

— Ἀδύνατο!

— Θὰ τρέξωμε γρηγορώτερα.

— Θὰ σὲ πληρώσω στὸ τριπλάσιο.

— Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀπὸ πρωτύτερα, ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς. Θὰ εἴχαμε κερδίσει τώρα τουλάχιστον μισὴ λεύγα.

— Πάρε πέντε σκοῦδα καὶ προσπάθησε νὰ κερδίσης τὸ χρόνο ποὺ χάσαμε.

Ὁ ἁμαξᾶς ἔγειρε τὸ κορμί του πρὸς τὰ πίσω, ἡ ἄγνωστη ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ χέρια τους συναντήθηκαν.

Τὰ ἄλογα ἔτρεχαν τώρα σὰν δαιμονισμένα.

Ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε κατεβῆ στὸ Βωκλέρ, εἶχε πλύνει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του κι' εἶχε χτενίσει τὰ μαλλιά του. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ ἁμάξι, ἦταν μεταμορφωμένος σχεδόν.

«Δὲν εἶναι ἄσχημος γιὰ γιατρός», σκέφτηκε ἡ ἄγνωστη.

Καὶ τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια.

Κάπου-κάπου, καθὼς ἔσκυβε γιὰ νὰ κυττάξη στὸ δρόμο, τὸ γυμνὸ χέρι της τοῦ χάϊδευε τὸ μάγουλο ἢ τὰ γόνατά της ἄγγιζαν τὰ δικά του. Ὁ Ζιλμπὲρ γινόταν τότε κατακόκκινος, ἐνῶ ἡ ἄγνωστη ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια.

Προχώρησαν ἔτσι ὡς μιὰ λεύγα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔβγαλε, ξαφνικά, μιὰ χαρούμενη κραυγὴ κι' ἔσκυψε τόσο πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, ποὺ σκέπασε σχεδὸν μὲ τὸ σῶμα της τὸν Ζιλμπέρ. Εἶχε διακρίνει τὰ τελευταῖα ἁμάξια τῆς συνοδείας, ποὺ ἀνέβαιναν μὲ κόπο μιὰ ἀνηφορικὴ πλαγιά. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες αὐτῶν τῶν ἁμαξιῶν, εἶχαν κατεβῆ γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὰ ἄλογα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ἡ «ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ» τοῦ κ. Ἄγγ. Χατζηνικολάου, Γεωπόνου, εἰδικοῦ δενδροκόμου. Εἶναι ἀσφαλῶς τὸ καλύτερο σύγγραμμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ ἔχει ἐκδοθῆ ὡς σήμερα. Συγκεντρώνει τὰ ἑξῆς πολύτιμα προσόντα: 1) Μεθοδικὴ ταξινόμησι τῆς ὕλης. 2) Ἀσφαστάτη φραστικὴ διατύπωσι. 3) Προσαρμογὴ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐρασιτέχνου φιλανθοῦς, χωρὶς περιττολογίες ἢ ἐπαγγελματικὲς εἰδικεύσεις, ἀλλὰ καὶ χωρὶς παραλείψεις. 4) Συγκρονισμὸ μὲ ὅλα τὰ νέα γεωργικὰ φάρμακα καὶ φυτά. Ἐγγυᾶται γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἡ μακρὰ τεχνικὴ καὶ συγγραφικὴ πεῖρα τοῦ κ. Χατζηνικολάου, τοῦ πρώτου εἰδικοῦ ποὺ ἐξέδωσε ἀπὸ 30ετίας πολυαριθμα τέτοια βιβλία, ἐξαντλημένα σήμερα πρὸ πολλοῦ. Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα γεωργικῶν εἰδῶν Σπ. Σπύρου, Σωκράτους 34 Α.

ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Ἡ «Ἐλάκυ», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ μαννεκὲν τοῦ Παρισιοῦ, ἄνοιξε τελευταῖα μιὰ Σχολὴ γιὰ τὶς νέες ποὺ θέλουν νὰ γίνουν μαννεκέν. Εὐθὺς ἀμέσως παρατηρήθηκε μεγάλη συρροὴ μαθητριῶν. Ἡ «Ἐλάκυ» ποὺ παρακολουθεῖ ὅλα τὰ μαθήματα, κρατᾶ πάντα στὸ χέρι ἕνα μακρὺ μπαστούνι, μὲ τὸ ὁποῖο ὑποδεικνύει στὴν κάθε μαθήτρια τὰ σφάλματά της. Ἡ «Ἐλάκυ» δμως ἔχει μεγάλες φιλοδοξίες γιὰ τὴ σχολή της. Ἰσχυρίζεται πὼς τὸ μαννεκὲν εἶναι σύγχρονος καὶ ἠθοποιός. Προσέλαβε, λοιπόν, ὡς καθηγήτρια καὶ τὴν γνωστὴ καλλιτέχνιδα Τάνια Νανὰρ τῆς «Κομεντί Φρανσαίζ» (δεξιά), στὴν ὁποίαν ἀνέθεσε τὸ μάθημα τῆς μιμικῆς καὶ τῆς καλῆς ἀρθρώσεως.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ

Πῶς μπορεῖ νὰ ἐπιπλωθῆ καὶ μὲ πόσα ἔξοδα

ΑΠΟ τὶς σελίδες τοῦ ἡμερολογίου ἑνὸς ὑποψηφίου ἀνδρόγυνου, μπορεῖ νὰ ἀπουσιάζη ὁ ἔρως. Δὲν θὰ ἦταν ὅμως ὑπερβολή, ἂν ποῦμε, ὅτι δὲν συμβαίνει νὰ ἀπουσιάζη ἀπὸ τὰ πρῶτα σχέδια καὶ ὀνειρα δύο μελλοντικῶν συζύγων τό... δικό τους σπίτι, τὸ διαμερισματάκι τους. Μιὰ ζεστή, χαρούμενη οἰκογενειακὴ ἑστία, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἄνετη καὶ ἐκσυγχρονισμένη. Ἐδῶ μάλιστα στὴν Ἀθήνα, οἱ ἑκατοντάδες καινούργιες πολυκατοικίες ποὺ ξεφυτρώνουν ἀδιάκοπα— 14.325 σπιτια εἶπε τὸ ἁρμόδιο ὑπουργεῖο πὼς φτιάχτηκαν μόνο τὸ 1956 στὴν πρωτεύουσα – μὲ τὰ ἀναρίθμητα διαμερίσματά τους, βάζουν σὲ πειρασμὸ πολλὰ ζευγάρια. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἰδιόκτητο σπίτι ἢ διαμέρισμα εἶναι γιὰ τοὺς πολλοὺς Ἀθηναίους κάτι τὸ σχεδὸν ἀδύνατο, γιὰ λόγους βέβαια οἰκονομικούς, ὁ πόθος τους περιορίζεται στὸ πῶς μὲ ἐνοίκιο ἔστω, θὰ ἀποκτήσουν τουλάχιστον ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, κόμμοδο καὶ ὄμορφα ἐπιπλωμένο.

Εἶναι, λοιπόν, ἐνδιαφέρον νὰ προσπαθήσουμε νὰ μεταφέρουμε τὸ ὄνειρο τόσων Ἀθηναίων καὶ Ἀτθίδων, σὲ μιὰ δυνατὴ πραγματικότητα μὲ στοιχεῖα καὶ ἀριθμούς. Μὲ ἄλλα λόγια, νὰ δώσουμε ἐδῶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑνὸς τυπικοῦ – ἂς τὸ ὀνομάσουμε ἔτσι – μικροῦ ἀθηναϊκοῦ διαμερίσματος, κατάλληλου γιὰ ἕνα ἀνδρόγυνο ἢ γιὰ μιὰ μικρὴ οἰκογένεια τὸ πολὺ τριῶν ἀτόμων, ἐξυπηρετικοῦ καὶ εὐχάριστου γιὰ τὸν σημερινὸ «μέσον» Ἀθηναῖο, προσαρμοσμένου στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο στὶς οἰκονομικές του δυνατότητες καὶ ταυτόχρονα τὶς ἀντιλήψεις τῆς σύγχρονης διακοσμητικῆς τέχνης γιὰ τὸ μοντέρνο σπίτι.

Καὶ λέμε ἐκ τῶν προτέρων τοῦτο τὸ εὐχάριστο. Ὅτι, ὅπως θὰ δοῦμε μὲ κάθε λεπτομέρεια, μὲ λίγα χρήματα, τὸ ὄνειρο τοῦ μοντέρνα ἐπιπλωμένου διαμερίσματος δὲν εἶναι δύσκολο νὰ γίνη σήμερα πραγματικότης. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε ὅτι καὶ μὲ 20.000 δραχμὲς περίπου καὶ μὲ τὸ σύστημα τῶν μηνιαίων δόσεων, ποὺ υἱοθέτησαν πολλοὶ ἀθηναϊκοὶ οἶκοι ἐπιπλώσεων, μποροῦμε νὰ ἐπιπλώσουμε μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς διακοσμητικῆς τέχνης τὰ κύρια δωμάτια τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τυπικοῦ διαμερίσματος ποὺ ἀναφέρουμε.

*

Ἂς ποῦμε τώρα ὅτι ἐνοικιάσαμε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα δύο δωματίων σὲ μιὰ πολυκατοικία. Ἀρκοῦν ἅραγε τέσσερις τοῖχοι μὲ μερικὰ ἑτερόκλητα ἐπιπλα, γιὰ νὰ ποῦμε στὸν ἑαυτό μας ὅτι ἐχουμε εὐχάριστο σπίτι; Ὄχι βέβαια! Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τῶν πόλεων ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένη τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς καλαισθησίας. Γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιῆ, λοιπόν, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ του, πρέπει νὰ προσέξη δυὸ πράγματα. Τὴν ἐσωτερικὴ διαρρύθμισί του καὶ τὴν ὅλη του ἐπίπλωσι ἤ, ὅπως λένε, τὴν διακοσμητική του. Θὰ μιλήσουμε ἑπομένως γιὰ τὶς δύο αὐτὲς ἰδιότητες τοῦ μοντέρνου μικροῦ διαμερίσματος.

Στὸ πρόβλημα τῆς ἐσωτερικῆς διαρρυθμίσεως τοῦ καλλίτερου διαμερίσματος γιὰ τὴν μικρὴ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, οἱ γνῶμες πολλῶν εἰδικῶν συμφωνοῦν στὸ ὅτι τὰ κύρια δωμάτιά του θὰ πρέπη νὰ εἶναι μιὰ μεγάλη αἴθουσα, τὸ λεγόμενο λίβινγκ-ρούμ, καὶ ἡ κρεβατοκάμαρα. Τὸ λίβινγκ-ροὺμ ἐπὶ τὸ... ἑλληνικώτερο, θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ ὀνομάσωμε «δωμάτιο σπιτικῆς ζωῆς». Κάτι δηλαδὴ τὸ ἀλλὰ μὲ σημαντικὲς διαφορές.

Οἱ βοηθητικοὶ χῶροι τοῦ διαμερίσματός μας εἶναι, ἕνα μικρὸ χὼλ στὴν εἴσοδο, ἕνα μικρότερο «ὀφὶς» (στενόμακρο χωλάκι). Σχετικὰ παραθέτουμε ἕνα βασικὸ σχεδιάγραμμα τέτοιου διαμερίσματος, ποὺ προσαρμόζεται στὶς συνθῆκες ζωῆς μιᾶς σύγχρονης μέσης ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας δύο-τριῶν ἀτόμων καὶ δίνει τὶς καλύτερες δυνατότητες γιὰ μιὰ καλαίσθητη, μοντέρνα, εὐχάριστη καὶ τὸ σπουδαιότερο οἰκονομικὴ διακοσμητική του. Καὶ θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον ἂν οἱ ἀρχιτέκτονές μας ἤθελαν ν' ἀσχοληθοῦν στὸ νὰ βροῦν καὶ νὰ υἱοθετήσουν κάτι παρόμοιο, ὡς «βασικὸ» σχέδιο, ὥστε τὰ μικρὰ διαμερίσματα νὰ μὴν εἶναι δύο μικρὰ τετράγωνα ἀβολα δωμάτια, ἀλλὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν μὲ τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ ἄνεσι τὴν μικρὴ «μέση ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια. καὶ νὰ τῆς δίνουν τὴν δυνατότητα γιὰ τὴν κατάλληλη καὶ οἰκονομικὴ ἐπιπλωσί τους. Σημειώνομε τέλος, ὅτι ἂν εἶναι μεγαλύτερη ἡ οἰκογένεια, ἀρκεῖ νὰ προστεθῆ ἀκόμη ἕνα ὑπνοδωμάτιο.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν μοντέρνα διακοσμητική του.

1) Λίβινγκ - ροὺμ

Τὸ ἐπίκεντρο τῆς ζωῆς στὸ μοντέρνο αὐτὸ διαμέρισμα τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἀνδρόγυνου εἶναι τὸ λίβινγκ-ρούμ, ποὺ οὐσιαστικὰ εἶναι, ὅπως λέγαμε καὶ πρίν, τὸ βιβλιοθήκη—γραφεῖο, τὸ ξενῶνα καὶ ποὺ στὸ σύνολό του εἶναι σὰν μιὰ μεγάλη αἴθουσα ὑποδοχῆς. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ τὸ κατάλληλο σχῆμα του, τὶς διάφορες «γωνιές» του ἀπὸ ὡρισμένο σύνολο ἐπίπλων, τοὺς τοπικοὺς ἁπαλοὺς φωτισμούς του, τὶς ἁρμονικὲς ἀντιθέσεις χρωμάτων στὰ ξύλα τῶν ἐπίπλων, στὰ ὑφάσματα καὶ στοὺς τοίχους, ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ καὶ πολὺ ἐλκυστικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ μπορεῖ νὰ ε:πῆ κανεὶς πὼς τραβάει τὸν ἄνθρωπο στὸ σπίτι, τονώνει καὶ ζωογονεῖ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Ἂν μάλιστα σκεφτοῦμε, ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἔχουμε στὴν Ἀθήνα τηλεόρασι, τὸ λίβινγκ-ροὺμ θὰ σφύζη ἀπὸ σπιτικὴ ζωή, γιατὶ οἱ Ἀθηναῖοι θὰ μένουν πιὸ πολὺ στὸ σπίτι, ὅπου θὰ ἔχουν σχεδὸν ἀνέξοδη φυσαγωγία, ἀφοῦ τὸ κύριό τους σήμερα θέαμα, τὸν κινηματογράφο, θὰ τὸν ἔχουν μέσα στὸ σπίτι τους. Τὸ γεγονὸς αὐτό, παρατηρήθηκε παντοῦ στὸ ἐξωτερικό, ὅπου βασιλεύει ἡ τηλεόρασις.

Στὸ σχέδιο, λοιπόν, τοῦ λίβινγκ-ροὺμ ποὺ παραθέτουμε, ἡ διακοσμητική του μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀκόλουθη. Ἂς σημειωθῆ, ὅτι τὰ εἴδη ἐπιπλώσεως γιὰ ὅλα τὰ δωμάτια, ποὺ θὰ ἀναφέρωμε παρακάτω, ὑπάρχουν στὴν ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ καὶ περίπου μὲ τὶς τιμὲς ποὺ ἐπίσης ἀναφέρουμε ἐδῶ, καθὼς καὶ μὲ τὶς εὐκολίες πληρωμῆς σὲ δόσεις.

Στὸ λίβινγκ-ροὺμ παρατηροῦμε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὅτι ὑπάρχει σὲ ἕνα σημεῖο του μιὰ προεξοχὴ τοίχου ποὺ δημιουργεῖ τὴ «γωνιὰ» τοῦ καναπέ, ποὺ μικραίνει τὸ πλάτος τῆς αἴθουσας στὸ μέρος αὐτό, ὥστε ἐνδεχομένως τὸ λίβινγκ-ροὺμ νὰ χωρίζεται μὲ «συρτὴ» πόρτα σὲ δύο δωμάτια.

Τὰ ἐπιπλά του εἶναι ὅσα δείχνει τὸ σχεδιάγραμμα καὶ στὶς θέσεις ποὺ σημειώνονται. Γιὰ τὰ ἐπιπλα αὐτά, σημειωμένα σὲ μοντέρνα γραμμὴ «στὺλ» καὶ μὲ τὰ καλύτερα ξύλα, δηλαδὴ ἀπὸ σκούρα καρυδιά, ὀρῦ, «κελεμπέκ)» ἢ «συκομόρ», ἔχουμε ὑπ' ὄψι τὶς παρακάτω τιμές.

Ντιβάνι-καναπὲς μετατρεπόμενο καὶ σὲ κρεβάτι δρ. 2.500, δύο ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες δρ. 2.500, τραπεζάκι μακρόστενο δρ. 800, τραπεζάκι-ἐπίπλο γωνίας κοντὰ στὸ ντιβάνι δρ. 1.000, βιβλιοθήκη-ἐταζέρα μὲ θέσι γιὰ τὸ ραδιόφωνο δρ. 2.000, μπὰρ δρ. 3.000, τραπέζι ἀναδιπλούμενο γιὰ 10 ἄτομα δρ. 3.200, τέσσερες καρέκλες σὲ μοντέρνο στὺλ δρ. 2.500, μιὰ ντορμὲζ δρ. 1.300. Σύνολον δρ. 18.800.

Ἡ διακοσμητικὴ ὅμως τοῦ λίβινγκ-ροὺμ μπορεῖ νὰ γίνη ἁπλούστερη καὶ πολὺ φθηνότερη, ἂν τὰ ἐπιπλα γίνουν ἀπὸ ὀξυὰ μὲ ντοῦκο ἢ λάκα. Κι' αὐτὰ ἐπίσης συνδυάζουν στερεότητα καὶ ὁμορφιὰ σὲ διάφορους χρωματισμοὺς ἀντοχῆς. Δηλαδή: Ντιβάνι-καναπὲς δρ. 2.200, δύο πολυθρόνες δρ. 2.000, τραπεζάκι δρ. 700, μπὰρ-μπουφὲς δρ. 2.600, τραπέζι γιὰ 10 ἄτομα δρ. 3.000, 4 καρέκλες καὶ μιὰ ἐταζέρα μὲ θέσι γιὰ τὸ ραδιόφωνο δρ. 2.500. Σύνολον δρ. 13.000.

Θὰ ὑπολογίσουμε ἀκόμη δύο ριντὼ (κουρτίνες) ἀπὸ κρετὸν στὸ παράθυρο, πρὸς δραχμὲς 400 ἡ καθεμία. Ἐκτὸς ἂν γίνουν πολυτελεῖς, ἀπὸ βουὰλ σκέτο σουρωτό, μὲ «ποδιὰ» ἐπάνω (λαμπρικὰν), ἀπὸ ὕφασμα ἀνάλογο μὲ τὸ ὕφασμα τῶν ἐπίπλων. Τὸ βουὰλ ἀρχίζει ἀπὸ 30 δρχ. τὸν πῆχυ καὶ τὸ ὕφασμα τῆς «ποδιᾶς», ἂν π.χ. εἶναι βελοῦδο ἔχει γύρω στὶς 160 ὁ πῆχυς.

Ἀκόμη, χρειάζεται ἕνα μικρὸ χαλὶ μηχανῆς στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ 2½X1½ μέτρα τῶν 1.500 δραχμῶν.

Ἔχουμε ἐπίσης τὰ φωτιστικά. Δυὸ ἁπλίκες πάνω ἀπὸ τὸν καναπέ, 500 δρχ. Ἕνα λαμπαντὲρ κοντὰ στὸ ραδιόφωνο 800 δρχ. καὶ ἕνα τρίφωτο ἀμπαζοὺρ γιὰ κάθετο φῶς, πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι φαγητοῦ δρχ. 350. Τέλος 4 μικρὰ κάδρα μὲ γκραβοῦρες γιὰ τὸν τοῖχο δρχ. 600.

"Ολ' αὐτὰ μᾶς κάνουν 4.250 δραχμές. Συνολικὰ τὸ μοντέρνο ἀθηναϊκὸ λίβινγκ-ροὺμ μπορεῖ νὰ στοιχίση ἀπὸ 17,650 μέχρι 25.000 δραχμές.

Γιὰ τὰ μοντέρνα χρώματα καὶ ὑφάσματα τοῦ λίβινγκ-ρούμ, νὰ μερικοὶ συνδυασμοὶ ὡς ὑπόδειγμα. Οἱ χρωματισμοὶ γενικὰ εἶναι σὲ ἁπαλοὺς τόνους. Χρώματα τοίχων τοῦ λίβινγκ-ρούμ: Γκρὶ - τουρκουάζ, γκρὶ - πέρλ, κοκκαλὶ ἢ μπέζ.

Ὑφάσματα ἐπίπλων: Στόφα, γκρό, μπουκλὲ ἢ ρέπς, μονόχρωμα σὲ διαφορετικοὺς ἁρμονικοὺς συνδυασμούς: Πράσινο πετρόλ ὁ καναπές, μουσταρδὶ ἢ καφὲ ὠ λαὶ ἀνοικτὸ οἱ πολυθρόνες, τὸ δὲ τραπεζάκι μὲ ἐπιφάνεια ἀπὸ «φορμάϊκα» σὲ ὁποιαδήποτε χρώμα.

Χρῶμα χαλιοῦ κοκκαλὶ ἢ ζάχαρης, οἱ δὲ κουρτίνες τυρκουάζ ἢ πράσινο. Οἱ ἁπλίκες καὶ κουάζ ἢ ἰβουὰρ μὲ βάσι τυρκουάζ χαρτὶ «περφορὲ» πράσινο, μποροῦν ἐπίσης νὰ εἶναι ἀπὸ σκοῦρο χαρτὶ «περφορὲ» πράσινο, μπορντὼ, βιολετὶ ἢ κρέμ. Ὁ καναπὲς-ντιβάνι γίνεται ἐνδεχομένως καὶ κρεβάτι γιὰ φιλοξενούμενο πρόσωπο, ἡ δὲ «συρτὴ» πόρτα μπορεῖ νὰ χωρίση τὸ λίβινγκ-ροὺμ σὲ σαλόνι καὶ τραπεζαρία.

Ἐπίσης οἱ τέσσερες καρέκλες τοῦ τραπεζιοῦ φαγητοῦ μποροῦν νὰ εἶναι πολυθρονάκια μὲ ταπετσαρία στὸ κάθισμα καὶ στὴν πλάτη καὶ διαφορετικοῦ χρωματισμοῦ τὸ καθένα τους, ἀλλὰ πάντα σὲ ἁπαλὰ χρώματα, ὁπότε καὶ ὡραιότερα εἶναι καὶ χρήσιμα, ὅταν ὑπάρχουν πολλοὶ ἐπισκέπτες στὸ δωμάτιο. Θὰ στοιχίσουν περὶ τὶς 2.500 δρχ.

Τέλος τὸ πτυσσόμενο τραπέζι ποὺ τοποθετεῖται κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ στὸ παράθυρο μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν μορφὴ κονσόλας.

2) Χὼλ εἰσόδου

Στὸ χὼλ μπαίνει ἕνα πὸρτ-μαντώ, ποὺ στοιχίζει ἀπὸ 500 ὡς 800 δρχ. Ἂν ὑπάρχη χῶρος, μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ ἕνα σύνολο ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι σὲ κινέζικο ρυθμὸ καὶ δυὸ μικρὲς καρέκλες του μὲ χειροποίητη ζωγραφικὴ στὶς ἐπιφάνειές τους, ἐπιχρισμένες μὲ λάκα. Τιμὴ 2.100 δρχ. Ἐπίσης ἕνα τρίφωτο φῶς ὀροφῆς ἀντὶ 300 δρχ. Δηλαδὴ ἔξοδα χὼλ ἀπὸ 800 ὡς 3000 δρχ.

3) Κρεβατοκάμαρα

Δύο μονὰ κρεβάτια δρχ. 4.500, ἐσκαμπὸ-τουαλέτα-γραφειάκι δρχ. 2.100, δύο κομοδίνα δρχ. 1.500, μία διακοσμητικὴ ἐταζέρα γιὰ μικροπράγματα δρχ. 350. Σύνολον δρχ. 8.450.

Τὰ ξύλα τῶν ἐπίπλων εἶναι ἀπὸ «κελεμπέκ) ἢ «συκομόρ». Ἂν τὰ ἐπιπλα εἶνε ἀπὸ ὀξυὰ μὲ ντοῦκο ἢ λάκα καὶ πιὸ ἁπλᾶ στοιχίζουν: Ἕνα διπλὸ κρεβάτι δρχ. 3.000, δύο κομοδίνα δρχ. 1.500, τουαλέτα δρχ. 1.700, ἕνα σκαμνάκι δρχ. 400. Σύνολον δρχ. 6.600.

Ἡ κουρτίνα τῆς κρεβατοκάμαρας εἶνε εἴτε ἀπὸ κρετὸν μὲ μεγάλα σχέδια, ἄνθη ἢ σχήματα Πικασσὸ (400 δρχ.), εἴτε ἀπὸ βουὰλ μονόχρωμο ἢ φανταιζί, ὁπότε θὰ ὑπολογίσουμε τὸν πῆχυ πρὸς 30 δρχ.

Τὰ φωτιστικὰ τοῦ δωματίου εἶναι, δυὸ πορταττὶφ στὰ κομοδίνα δρχ. 300, μιὰ ἁπλίκα πάνω ἀπὸ τὴν τουαλέττα δρχ. 250 καὶ ἕνα φῶς ὀροφῆς τρίφωτο 350 δρχ. Ὅλα μαζὶ δραχμὲς 1.100.

Συνολικὰ ἡ ἐπίπλωσι τῆς κρεβατοκάμαρας στοιχίζει ἀπὸ 7.700 μέχρι 10.000 δραχμές.

Ἡ μόδα στὸ χρῶμα τῶν ξύλων τῶν ἐπίπλων της εἶναι: Τὸ ξανθὸ ἀκόρου, τὸ λευκὸ ἢ ἡ πατίνα.

Ἕνας ὡραῖος μοντέρνος συνδυασμὸς συνόλου εἶναι: Χρῶμα κουρτίνας κοκκαλί, μπλὲ ἢ ἐκάϊγ καὶ ἀνάλογως τῶν τοίχων γκρὶ-βιολὲτ ἢ συκλαμέν.

Τὰ καλύμματα τῶν κρεβατιῶν γίνονται ἀπὸ βαμβακερὰ ὑφάσματα σὲ μοντέρνα σχέδια ἢ σκέτα μὲ βολάν. Χρωματισμὸς δὲ ἀνάλογος μὲ τὶς κουρτίνες.

Ἡ ντουλάπα εἶναι χωμένη στὸν τοῖχο.

Νά, τέλος, ὁλόκληρος ὁ προϋπολογισμὸς τῶν κυρίων δωματίων τοῦ μικροῦ διαμερίσματος.

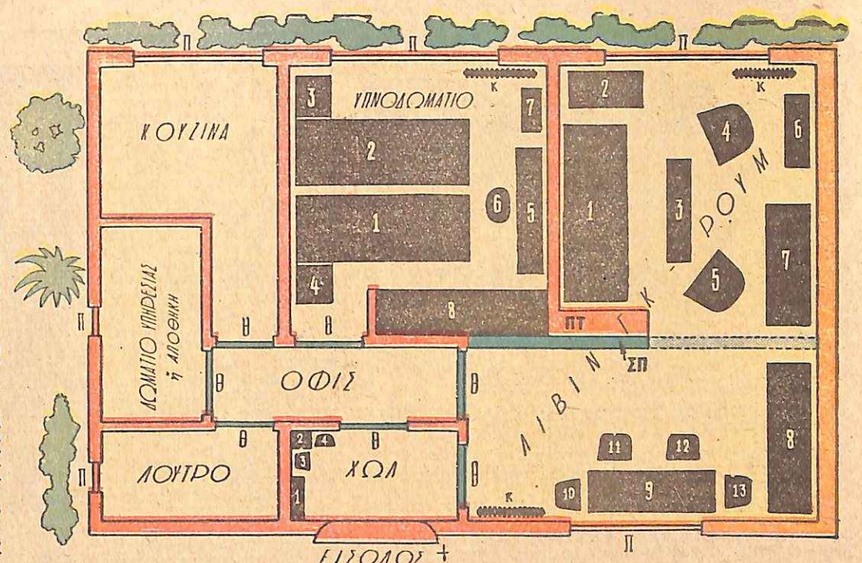

Σχεδιάγραμμα ἑνὸς τυπικοῦ διαμερίσματος γιὰ ἀθηναϊκὸ ἀνδρόγυνο μὲ τὶς θέσεις τῶν ἐπίπλων. ΧΩΛ: 1) Πὸρτ-μαντώ. 2) Τραπεζάκι 3 καὶ 4) καρέκλες. ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ: 1 καὶ 2) Κρεβάτια. 3 καὶ 4) Κομοδίνα. 5 καὶ 6) Τουαλέτα—γραφειάκι καὶ ἐσκαμπό. 7) Μικρὴ ἐταζέρα γιὰ μικροπράγματα. 8) Ντουλάπα τοίχου. ΛΙΒΙΝΓΚ ΡΟΥΜ: 1) Ντιβάνι—καναπές. 2) Τραπεζάκι, ἐπίπλο γωνίας. 3) Τραπεζάκι χαμηλό. 4) καὶ 5) Πολυθρόνες. 6) Ἐταζέρα—βιβλιοθήκη—ραδιο-πικάπ. 7) Ντορμὲζ. 8) Μπὰρ—μπουφές. 9) Τραπέζι πτυσσόμενο. 10, 11, 12 καὶ 13) Καρέκλες ἢ πολυθρονάκια. Κ=Καλοριφέρ. Θ=Πόρτες. Π=Παράθυρα. ΠΤ=Προεξοχὴ τοίχου στὸ λίβινγκ ρούμ. ΣΠ=Συρτὴ πόρτα.

Μόνο ἐπίπλωσι.— Λίβινγκ-ροὺμ ἀπὸ 13.000 μέχρι 18.800 δρχ., χὼλ εἰσόδου ἀπὸ 800 μέχρι 3.000 δρχ. κρεβατοκάμαρα ἀπὸ 6.600 μέχρι 8.450 δρχ. Σύνολον 20.400 μέχρι 30.250 δρχ.

Μὲ ὁλόκληρη τὴ μοντέρνα διακοσμητική του.— Λίβινγκ-ροὺμ ἀπὸ 17.650 μέχρι 25.000 δρχ., χὼλ ἀπὸ 800 μέχρι 3.000 δρχ., κρεβατοκάμαρα ἀπὸ 7.700 μέχρι 10.000 δρχ. Σύνολον ἀπὸ 26.150 μέχρι 38.000 δρχ.

Μὲ τὸ σύστημα τῶν δόσεων: Καταβολὴ τοῦ 1)3 μόνον γιὰ τὴν ἐπίπλωσι ἀπὸ 6.800 μέχρι 10.083 καὶ μὲ μηνιαίες δόσεις (γιὰ ἕνα ἔτος) ἀπὸ 1.133 μὲ 1.672 δρχ. Ἂν ὅλη ἡ διακοσμητικὴ ἐσωτερικοῦ δοθῆ σὲ οἶκο ἐπιπλώσεως ἐργολαβικῶς — ποὺ εἶναι καὶ τὸ καλύτερο γιατὶ φροντίζει τὰ πάντα εἰδικὸς ντεκοράτερ, χωρὶς πρόσθετη χρηματικὴ ἐπιβάρυνσι — τότε θὰ προκαταβληθοῦν ἀπὸ 8 716 μέχρι 12.622 δρχ. καὶ θὰ ἀκολουθήσουν μηνιαίες δόσεις ἀπὸ 1.453 μέχρι 2.114 δραχμὲς ἐπὶ ἕνα χρόνο.

"Ωστε, ὅπως βλέπουμε, ἂν πραγματοποιηθοῦν ὅλοι οἱ συνδυασμοί, ποὺ ἀναφέραμε, μποροῦν ἔτσι, πολλοὶ Ἀθηναῖοι νὰ ἀποκτήσουν τὸ ποθητὸ μοντέρνο διαμερισματάκι τους, ποὺ δὲν θὰ ἔχη τίποτε νὰ ζηλέψη ἀπὸ τὸ πιὸ σύγχρονο εὐρωπαϊκὸ ἢ ἀμερικάνικο διαμέρισμα.

ΣΠ. Μ.

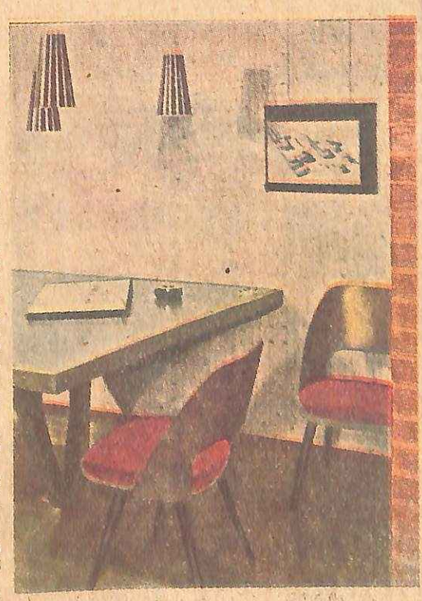

Λιβινγκ ρουμ: Τὸ μέρος ὅπου τοποθετεῖται τὸ τραπέζι φαγητοῦ καὶ ἡ διακοσμητική του.

✪✪

Δίδυμα... μετὰ 137 μέρες

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὴν περίπτωσι μιᾶς Λονδρέζας, ἡλικίας 27 χρονῶν, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο δίδυμα... ἀλλὰ τὸ ἕνα 12 μέρες μετὰ τὸ ἄλλο! Πραγματικά, γέννησε στὶς 18 Ἀπριλίου τὸ πρῶτο παιδί της καὶ τὸ δεύτερο στὶς 30 Ἀπριλίου.

Ἀκόμη περιεργότερη ἦταν ἡ περίπτωσι μιᾶς Ἀμερικανίδας, τῆς κ. Συπ. ἀπ' τὴν πολιτεία Ντελαγουὲρ, ποὺ σημειώθηκε τὸ 1955. Ὁ ἄντρας της εἶχε πάρει μὲ περηφάνεια στὴν ἀγκαλιὰ του τὸ νεογέννητο κοριτσάκι του, ὅταν ἄκουσε μὲ κατάπληξι τὸ γιατρὸ νὰ τοῦ λέη:

— Θὰ ξαναγίνετε πατέρας, μετὰ 2 μῆνες περίπου.

Καὶ πράγματι, μετὰ 48 μέρες ἀκριβῶς, ἡ κορούλα του ἀπέκτησε μιὰ δίδυμη ἀδελφούλα!

Οἱ καθυστερήσεις αὐτὲς στὶς γεννήσεις διδύμων — λένε οἱ γιατροί — ὀφείλονται σὲ διαφορὰ βάρους τῶν δυὸ παιδιῶν.

Τὸ ρεκὸρ τέτοιας καθυστερήσεως ἀνήκει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, σὲ δυὸ δίδυμα ποὺ γεννήθηκαν στὸ Στρασβοῦργο, τὸ ἔτος 1846 σὲ διάστημα 137 ἡμερῶν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τέλος, στὴ Σκωτία, τὸ 1934, γεννήθηκαν δυὸ δίδυμα, ὄχι μόνο 2 μέρες τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ σὲ διαφορετικὰ μέρη, ποὺ ἀπεῖχαν 80 χιλιόμετρα. Ἡ μητέρα γέννησε τὸ πρῶτο στὸ σπίτι της, σ' ἕνα νησάκι ὅπου δὲν ὑπῆρχε γιατρός. Ἔπειτα ταξίδεψε μὲ φορεῖο, μὲ βάρκα κι' αὐτοκίνητο νὰ φτάση στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ δεύτερο παιδί της, 48 ὧρες μετὰ τὸ πρῶτο.

"Ενα κομμάτι ἀπὸ τὸ λίβινγκ-ρούμ, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν καναπὲ-ντιβάνι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σύνθετο ἔπιπλο μὲ ἀσπρη «λάκα», βιβλιοθήκη, ραδιοπικάπ, ντουλάπα, μπαράκι. Ἡ θέσις του εἶναι στὸν τοῖχο ἀπέναντι ἀπὸ τὴ «γωνιὰ» τοῦ σαλονιοῦ.

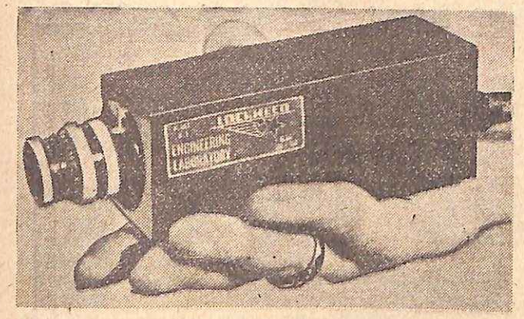

"Η μικροσκοπική αὐτὴ συσκευή, ποὺ χωράει στὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ, κατασκευάστηκε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἑταιρεία «Λόκχεντ» καὶ μεταδίδει ἐκπομπὲς τηλεοράσεως.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ ΣΕ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ

Καὶ μερικὲς ἄλλες καταπληκτικὲς τελειοποιήσεις της

"Οχι μονάχα ἀπὸ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς, ὅπου συνήθως πραγματοποιοῦνται οἱ καταπληκτικώτερες τεχνικὲς τελειοποιήσεις, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἀναγγέλλονται τώρα τελευταῖα ἐντυπωσιακὲς ἐξελίξεις στὸν τομέα τῆς τηλεοράσεως.

"Ετσι, τὸν περασμένο μῆνα, Σουηδοὶ τεχνικοὶ κατασκεύασαν καὶ δοκίμασαν μ' ἐπιτυχία μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευὴ λήψεως εἰκόνων τηλεοράσεως, ποὺ χωρᾶ μέσα στὸν οἰσοφάγο, ἀπ' ὅπου μεταδίδει σὲ μεγάλη ὀθόνη ὅ,τι συμβαίνει ἐκεῖ μέσα. 'Η θαυμαστὴ αὐτὴ συσκευή, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ γρήγορα στὶς μεγάλες κλινικὲς ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχει μῆκος μονάχα τρεῖς πόντους κι' ἕξη ἑκατοστά. Οἱ τεχνικοὶ ὅμως ποὺ τὴ σχεδίασαν καὶ τὴν ἔφτιαξαν, δὲν εἶναι ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸ κατόρθωμά τους αὐτὸ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναπαυτοῦν στὶς δάφνες τους. "Ετσι δήλωσαν ὅτι ἔχουν ἑτοιμάσει ἤδη ὅλα τὰ σχέδια κι' ἄρχισαν νὰ κατασκευάζουν ἕνα πιὸ μικροσκοπικὸ θάλαμο ἐκπομπῶν τηλεοράσεως, ποὺ ἡ διάμετρός του δὲν πρόκειται νὰ ξεπερνᾶ τόν... ἑνάμισυ πόντο καὶ ποὺ θὰ μποροῦ νὰ κατεβαίνη μὲ καθετῆρα ὡς τὸ στομάχι!

Στὴν 'Αμερικὴ ἐξ ἄλλου, ἡ μεγάλη ἀεροναυπηγικὴ ἑταιρεία «Λόκχεντ Αἴρκραφτ Κορποραίησον» ἄρχισε τὴν κατασκευὴ μιᾶς σειρᾶς φορητῶν θαλάμων γιὰ ἐκπομπὲς τηλεοράσεως, ποὺ χωροῦν ὁ καθένας τους στὴ... χούφτα τοῦ χεριοῦ. Οἱ θάλαμοι, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, εἶναι βέβαια μικρότεροι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς πρόκειται γιὰ ἰατρικὰ ὄργανα, ἐνῶ ἐκεῖνοι τῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας προορίζονται γιὰ τὸ μεγάλο κοινό, ὅπως περίπου οἱ μικρὲς καὶ φορητὲς μηχανὲς κινηματογραφικῆς λήψεως.

'Η διάδοσι αὐτῶν τῶν φορητῶν θαλάμων τηλεοράσεως, πού, κατὰ τοὺς Αμερικανοὺς εἰδικούς, θὰ εἶναι γρήγορη καὶ θὰ γίνη πάντως μέσα στὸ 1957, θὰ ἔχη ποικίλες ἐφαρμογὲς καὶ πρῶτοι θὰ τὴ χρησιμοποιήσουν οἱ ρεπόρτερ τῶν μεγάλων ἐφημερίδων. Χάρι σ' αὐτή,θὰ μποροῦν νὰ μεταδίνουν ἀπὸ τὸν τόπο ἑνὸς γεγονότος ὅ,τι συμβαίνει μπροστά τους, μέσα ἀπὸ μιὰ ὀθόνη ποὺ θὰ βρίσκεται στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας τους.

Πρὸς τὸ παρόν, οἱ συσκευὲς ποὺ ἔφτιαξε ἡ ἑταιρεία «Λόκχεντ», ἔχουν προορισμὸ νὰ μεταδίδουν τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ γίνονται κατὰ τὶς δοκιμαστικὲς πτήσεις τῶν καινούργιων ἀεροσκαφῶν της πάνω στὰ τοιχώματά τους, λόγω τῆς μεγάλης ταχύτητος καὶ τῆς τριβῆς τοῦ ἀέρα.

Οἱ Ρῶσοι, πάλι, ὅπως ἀνήγγειλε τελευταία σὲ μιὰ ἐκπομπή του ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας, ἔφτιαξαν ἕνα ἀνάλογο λιλιπούτειο «μάτι τηλεοράσεως» ποὺ σὲ συνδυασμὸ μ' ἕνα ἠλεκτρονικὸ ὑπερμικροσκόπιο, μεταδίδει τί ἀκριβῶς γίνεται στὴν πρώτη φάσι τοῦ καρκίνου,

Σ' ἕνα ὁλότελα διαφορετικὸ τομέα, κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι μιὰ ἄλλη τελειοποίησι τῆς τηλεοράσεως,ποὺ τὴ συναντᾶ κανεὶς στὴ Νέα Υόρκη καὶ συγκεκριμένα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Πενσυλβανίας. Στὸ σταθμὸ αὐτό, εἶναι ἐγκατεστημένη μιὰ τηλεόρασι «κλειστοῦ δικτύου», δηλαδὴ μικρῆς ἀκτίνας, ἀπὸ τὴν ὀθόνη τῆς ὁποίας ὅσοι πρόκειται νὰ ταξιδέψουν καὶ βρίσκονται ἀκόμα πάνω στὴν πλατφόρμα, βλέπουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τραίνου, ποὺ θὰ πάρουν. ποιὲς θέσεις εἶναι κενές.

'Αλλὰ ἡ τελειοποίησι ἐκείνη, ποὺ φτάνει τὰ θρια τῶν μυθιστορημάτων ἐπιστημονικῆς φαντασίας καὶ "παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ 'Αμερικανοὶ τεχνικοὶ ἔχουν βρῆ τώρα τὸν τρόπο νὰ τὴν πραγματοποιήσουν, εἶναι ἡ «ὑπερωκεάνεια τηλεόρασι». Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὅταν αὐτὴ ἡ τελειοποίησι περάση ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς στὴν ἐφαρμογή της, θὰ ἐπιτρέπη νὰ παρακολουθῆ κανεὶς ἀπὸ τὸ Βόρειο ἡμισφαίριο ἕνα μάτς ἢ μιὰ παράστασι ποὺ θὰ γίνωνται τὴν ἴδια ὥρα στὸ νότιο ἄκρο τῆς 'Αφρικῆς.

'Η τελειοποίησι αὐτή, ποὺ θ' ἀποτελέση τὸ πιὸ γιγάντιο βῆμα τῆς τηλεοράσεως, βασίζεται σὲ μιὰ καινούργια μέθοδο μεταδόσεως τῶν ραδιοηλεκτρικῶν κυμάτων καὶ στὴ χρησιμοποίησι ἐνδιάμεσων σταθμῶν ἀναμεταδόσεως, ποὺ θὰ βρίσκωνται σὲ διάφορα κατάλληλα σημεῖα τῶν ὠκεανῶν,

'Εκτὸς ἀπὸ τὰ σχέδια τῆς σχεδὸν ἀπίστευτης αὐτῆς τελειοποιήσεως, πού, κατὰ τὴ γνώμη ὅλων τῶν εἰδικῶν, δὲν πρόκειται νὰ συναντήσουν ἀνυπέρβλητες δυσκολίες στὴν ἐφαρμογή τους, οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔκαναν κιόλας καὶ τὰ πρῶτα πειράματα, ποὺ ἐπιβεβαίωσαν αὐτὴ τὴν αἰσιόδοξη γνώμη. Χρησιμοποίησαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὶς μεγαλύτερες ἀποστάσεις τοῦ στρατιωτικοῦ δικτύου τηλεοράσεως τῆς 'Αμερικῆς καὶ πέτυχαν μεταδόσεις ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου σὲ ἀπομακρυσμένα νησιὰ τοῦ 'Ατλαντικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

'Η μέθοδος αὐτὴ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴ μετάδοσι τῶν ραδιοηλεκτρικῶν κυμάτων τῆς τηλεοράσεως τὰ ψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας.

'Αλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τηλεόρασι, ἡ μέθοδος αὐτὴ θὰ φέρη ἐπανάστασι καὶ στὶς ἄλλες κατηγορίες τηλεπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἠπείρων καί, κατὰ τὴ γνώμη τῶν 'Αμερικανῶν εἰδικῶν, τὰ ὑποβρύχια καλώδια θὰ πάψουν νὰ εἶναι χρήσιμα μετὰ τὴν ἐφαρμογή της.

Τέλος, μιὰ ἄλλη πολὺ ἐντυπωσιακὴ τελειοποίησι στὴν τηλεόρασι, ἀγγέλθηκε τελευταία κι' αὐτὴ ἐπίσης ἀπὸ τὴν 'Αμερική. Πρόκειται γιὰ τὴ συσκευὴ-δέκτη τηλεοράσεως, ποὺ θὰ τὴν τοποθετοῦμε σὰν ρολόϊ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ μας κι' ἀντὶ γιὰ τὸ καντράν μὲ τὶς ὧρες θὰ ἔχη μιὰ «ὀθόνη». Μ' αὐτὴ τὴ λιλιπούτεια συσκευή, ποὺ σχεδίασαν καὶ πρόκειται νὰ κατασκευάσουν σύντομα 'Αμερικανοὶ τεχνικοί, θὰ παρακολουθῆ κανεὶς τὶς ἐκπομπὲς τῆς τηλεοράσεως, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται. κυττώντας στὸ καντράν αὐτοῦ τοῦ παράξενου ρολογιοῦ.

"Εσωσε τὸ σκυλὶ ἀπ' τὸ ποτάμι

Συνήθως τὰ σκυλιὰ σῴζουν ταὺς ἀνθρώπους, ποὺ κινδυνεύουνε σ' ἕνα ποτάμι. 'Αλλὰ στὸ Βάλλεϋ Σίτυ τῆς 'Αμερικῆς, συνέβη τὸ ἀντίθετο: Καθὼς ἕνας τεράστιος σκύλος τοῦ 'Αγίου Βερνάρδου περιδιάβαζε πάνω ἀπ' τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια ἑνὸς ποταμοῦ, ἔσπασε τὸ λεπτὸ στρῶμα τοῦ πάγου καὶ τὸ ζῶο βρέθηκε μέσα στὸ νερό. Εὐτυχῶς. τὸ εἶδε ἐγκαίρως κάπριος Τζὼρτζ Σθένσεν κι' ἔσπευσε νὰ περάση ἕνα σκοινὶ γύρω ἀπ' τὸ σῶμα του καὶ νὰ τὸ τραβήξη ἔξω, στὴν ὄχθη. Τὸ περιεργότερο ἦταν, ὅτι ὁ σκύλος ζύγιζε 80 κιλὰ κι' ὁ Σθένσεν 65 μόνο!

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Σ' ἕνα τελευταῖο ρεσιτὰλ ποὺ ἔδωσε στὸ Σικάγο, ὁ «βασιλιὰς τοῦ ρὸκ ἔντ ρόλ» "Ελβις Πρίσλεϋ ἐμφανίστηκε μ' ἕνα ὁλόχρυσο κοστούμι καὶ ὁλόχρυσα λαιμὲ τοπούτσια. 'Η ἀμφίεσις αὐτὴ ποὺ ἦταν ἀπὸ πραγματικὸ χρυσάφι στοίχισε στὸ διάσημο τραγουδιστὴ 2.600 δολλάρια. 'Ο ἐκκεντρισμὸς "Ελβις ὅμως πέτυχε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ σκοπό του: νὰ κάνη ἐντύπωσι καὶ νὰ προκαλέση θόρυβο γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά του,

ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΙ 79 ΧΡΟΝΙΑ

Στὴ φωτογραφία μας, ἕνας ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος παραδίδει συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα στὸ ζεῦγος Κούκ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 79ης ἐπετείου τῶν γάμων των. Τὸ ζεῦγος αὐτό, ποὺ κατοικεῖ στὸ Τσέρας τῆς Καλιφορνίας, θεωρεῖται σήμερα τὸ γηραιότερο ἀντρόγυνο τῶν 'Ην. Πολιτειῶν. Παντρεύτηκε στὴν 'Ινδιάνα στὶς 28 Μαρτίου 1878 καὶ ἀπὸ τὸ 1905 ἐγκαταστάθηκε στὴν Καλιφορνία. Οἱ δυὸ σύζυγοι εἶναι ὑγιέστατοι καὶ οἱ γιατροί, ποὺ τοὺς ἐξέτασαν ἐσχάτως βρίσκουν πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ μποροῦν νὰ γιορτάσῃ τὸ ζεῦγος Κούκ καὶ τὴν 85η ἐπέτειο τῶν γάμων του! Θὰ πρόκειται στὴν περίπτωσι αὐτὴ γιὰ ἕνα ἀκόμα ἀμερικανικὸ 'ρεκόρ...

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΩΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Τρεῖς Γάλλοι ἐπιστήμονες ἀπαντοῦν στὰ κυριώτερα ἐρωτήματα

Οἱ βιταμῖνες εἶναι μιὰ λέξι, ποὺ τὴν ἔχει μπάσει ἡ σύγχρονη ἰατρικὴ στὸ καθημερινὸ λεξιλόγιο καὶ τὴν μεταχειριζόμαστε σχεδὸν ἀδιάκοπα. 'Ενῶ, ὅμως, συνεχῶς μιλοῦμε γιὰ βιταμῖνες καὶ ὅλοι γνωρίζομε τὴν σπουδαιότητα, ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας, πολὺ λίγα ξέρομε γιὰ τὸν συγκεκριμένο ρόλο ποὺ παίζουν, γιὰ τὶς συνέπειες, ποὺ ἔχει ἡ ἔλλειψί τους στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὶς τροφές, ποὺ τὶς περιέχουν σὲ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀναλογία.

Τρεῖς Γάλλοι ἐπιστήμονες, οἱ δόκτορες Ρωντουάν, Σιμονὲ καὶ Κωζερὲ ἀνέλαβαν νὰ ἀποκριθοῦν στὰ πιὸ καίρια ἐρωτήματα, ποὺ γεννιοῦνται στὸν κάθε ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας σχετικὰ μὲ τὶς βιταμῖνες, καὶ οἱ ἀπαντήσεις τους, ἐξαιρετικὰ διαφωτιστικές, εἶναι πολύτιμες γιὰ τὴν ἀποφυγὴ παρεξηγήσεων, δημιουργουμένων ἀπὸ τὴν ἄγνοια ἢ τὴν ἀνεπαρκῆ γνῶσι, πάνω σ' ἕνα θέμα ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ βασικώτερα γιὰ τὴν ὑγεία μας.

Παραθέτομε παρακάτω τὰ ἐρωτήματα καὶ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσαν στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ οἱ τρεῖς Γάλλοι σοφοὶ ποὺ ἀναφέραμε:

1) Πῶς ἐνεργοῦν οἱ βιταμίνες;

Στὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἀνώτερα ζῶα, οἱ βιταμῖνες τῶν τροφίμων διέρχονται ἀπὸ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα, ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὶς μεμβράνες τῶν ἐντέρων καὶ περνοῦν στὸ αἷμα, ποὺ τὶς μεταφέρει στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Μερικὲς ἀποθηκεύονται στὸν ὀργανισμὸ μας — κυρίως στὸ συκώτι — ἐνῶ οἱ περισσότερες, ἀφοῦ ἐκτελέσουν τὸν ρόλο τους, ἀποβάλλονται ὕστερα διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ.

2) Ποιὰ τροφὴ εἶναι ἡ πλουσιώτερη σὲ βιταμῖνες;

Τὸ συκώτι. Περιέχει τὰ ἴδια εἴδη βιταμινῶν μὲ τὰ στρείδια ἢ μὲ τὸ γάλα, ἀλλὰ σὲ μεγαλύτερη ποσότητα. Πρέπει, ὅμως, νὰ ψήνεται ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο.

3) Τὰ στρείδια περιέχουν ὅλες τὶς βιταμῖνες, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖες στὸν ἄνθρωπο;

"Οχι ὅλες, ἀλλὰ τὶς περισσότερες. Περιέχουν προβιταμῖνες (καροτίνη) καὶ βιταμῖνες A, B1, B2 (ἀναγκαῖες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ὀργανισμοῦ) βιταμῖνες C (ἀντιαιμορραγικὲς καὶ ἀντισκορβουτικές), βιταμῖνες D (ἀπαραίτητες στὴν κατασκευὴ τοῦ σκελετοῦ) καὶ P P, ποὺ ἡ ἔλλειψί τους προκαλεῖ δερματικὲς παθήσεις, καθὼς καὶ διαταραχὲς στομαχικὲς καὶ νευρικές.

4) Τὰ καρότα περιέχουν βιταμῖνες ὠφέλιμες γιὰ τὰ μάτια;

'Εκτὸς ἀπὸ τὶς βιταμῖνες C, B1, B2 καὶ P P, τὰ καρότα περιέχουν μεγάλη ποσότητα καροτίνης, ὕλης ποὺ μεταμορφώνεται σὲ βιταμίνη A στὸ σηκώτι. 'Η βιταμίνη A εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος καὶ ἀπαραίτητη, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν. Εἶναι, λοιπόν, ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμο γιὰ τὸν ὀργανισμό μας νὰ τρῶμε καρότα—ὡμὰ ἂν μποροῦμε.

5) Τὸ μαῦρο ψωμὶ περιέχει περισσότερες βιταμῖνες ἀπὸ τὸ ἄσπρο;

Ναί, γιατὶ στὸ μαῦρο ψωμί, τὸ ἁπλῆρες» ψωμί, δὲν κοσκινίζεται τὸ ἀλεύρι γιὰ νὰ βγῆ τὸ πίτουρο. ποὺ εἶναι πλούσιο σὲ βιταμῖνες.

6) Τὸ κόκκινο κρασὶ περιέχει περισσότερες βιταμῖνες ἀπὸ τὸ ἄσπρο;

Τὸ κρασί, ἄσπρο ἢ κόκκινο, δὲν περιέχει παρὰ ἐλάχιστες βιταμῖνες. Καὶ τὸ ἴδιο τὸ σταφύλι εἶναι πολὺ φτωχὸ σὲ βιταμῖνες. Πράγματι, ἔχει βρεθῆ μὲ ἀναλύσεις ὅτι σὲ 100 γραμμάρια σταφύλι, δὲν ὑπάρχουν παρὰ 4 χιλιοστόγραμμα βιταμῖνες C καὶ ἀπειροελάχιστες βιταμῖνες B.

7) Τὸ οἰνόπνευμα περιέχει βιταμῖνες;

"Τὸ οἰνόπνευμα, ποὺ δὲν προκαλεῖ—δπως πιστεύουν μερικοί— αὔξησι τῆς ἀποδόσεως, ἀλλὰ μιὰ μείωσι τῆς αἰσθήσεως τῆς κούρασης καὶ τῆς πείνας, δὲν περιέχει καθόλου βιταμῖνες. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ διαιτολόγοι δὲν τὸ θεωροῦν ὡς τροφή. 'Αντίθετα, μάλιστα, ὅταν γίνεται κατάχρησι, τὸ οἰνόπνευμα προκαλεῖ τὴν καταστροφὴ τῆς βιταμίνης B1 καὶ ἐπιφέρει διάφορες σοβαρὲς διαταραχὲς τῶν νεφρῶν, τῶν νεύρων καὶ τῆς καρδιᾶς.

8) Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ βιταμῖνες τῶν χυμῶν τῶν φρούτων εἶναι ὠφέλιμες γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα;

'Ωρισμένα ξυνὰ φροῦτα. ὅπως τὸ λεμόνι, τὸ πορτοκάλι, τὸ βύσσινο, οἱ φράουλες, περιέχουν μεγάλη ποσότητα βιταμινῶν C καὶ εἶναι ἐξαίρετα γιὰ τὴν ὑγεία, γενικῶς, καὶ γιὰ τὸ δέρμα, εἰδικώτερα.

9) Τὸ ὠμὸ κρέας περιέχει περισσότερες βιταμῖνες ἀπὸ τὸ ψημένο;

Ναί, γιατὶ τὸ ψήσιμο καταστρέφει ὡρισμένες βιταμῖνες. Γι' αὐτό, ἄλλωστε τὸ μπιφτέκι, γιὰ νὰ εἶναι «δυναμωτικὸ» ψήνεται πολὺ λίγο, γιὰ νὰ διατηρῆ τὸ κρέας τὶς βιταμῖνες του.

10) 'Η ποσότητα βιταμινῶν, ποὺ περιέχει τὸ κρέας, ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ἂν ψήνεται, τηγανίζεται ἢ βράζεται;

"Οταν τὸ κρέας ψήνεται, χάνει περίπου τὰ 50% τῶν βιταμινῶν B1, ἀλλὰ μόνον τὰ 10% τῶν βιταμινῶν B2.

"Οταν τηγανίζεται, χάνει τὰ 20% τῶν βιταμινῶν B1 καὶ τὰ 10% τῶν βιταμινῶν B2 καὶ P P.

"Οταν βράζεται, χάνει κυρίως βιταμῖνες C, ἀλλὰ πολὺ λίγες βιταμῖνες B καὶ P P.

11) Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ κονσέρβες δὲν περιέχουν βιταμῖνες;

Εἶναι ἀνακριβές. 'Η ἀποστείρωσι ποὺ γίνεται σήμερα σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες (125—130 βαθμῶν) καὶ πολὺ γρήγορα, προκαλεῖ πολὺ μικρὲς ἀπώλειες. Στὶς κονσέρβες τῶν λαχανικῶν καὶ τῶν φρούτων, ὅταν εἶναι καλὰ παρασκευασμένες, ἡ καταστροφὴ τῶν βιταμινῶν C, B1, B2 P P καὶ τῆς καροτίνης δὲν ξεπερνάει ἐκείνην ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ μαγείρεμα. Τὰ αὐγὰ καὶ τὸ γάλα-σκόνη διατηροῦν ἀρκετὰ καλὰ τὶς βιταμῖνες τους. Τὰ κανιστρὰ ἢ τὰ παστὰ κρέατα καὶ ψάρια χάνουν μεγάλο μέρος τῶν βιταμινῶν B, ποὺ περιέχουν, ἀλλὰ πολὺ λίγες ἀπὸ τὶς βιταμῖνες καὶ D. Τέλος, τὰ λαχανικὰ ποὺ διατηροῦνται στὸ ἀλάτι, δὲ διατηροῦν γιὰ πολὺν καιρὸ τὶς κυριώτερες βιταμῖνες τους: τὶς ἀντισκορβουτικὲς βιταμῖνες C.

12) Τὰ ψυγεῖα καταστρέφουν τὶς βιταμῖνες;

'Αντιθέτως: τὸ κρύο διατηρεῖ γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ τὶς βιταμῖνες. Ἐν τούτοις, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι τῆς καταψύξεως τῶν τροφίμων, οἱ βιταμῖνες καταλήγουν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, στὸ νὰ ἐξαφανιστοῦν. Πάντως, ὅσο νωρίτερα μπαίνουν στὴν ψῦξι τὰ διάφορα τρόφιμα, τόσο καλύτερα προστατεύονται οἱ βιταμῖνες τους.

13) 'Η ἔλλειψι βιταμινῶν σὲ μιὰ ἔγκυο γυναίκα ἔχει ἀντίκτυπο στὸ παιδὶ ποὺ φέρει στὰ σπλάχνα της;

Ναί, ἂν ἡ ἔλλειψις εἶνε πολὺ σημαντικὴ καὶ κυρίως ἂν λείπουν βιταμῖνες D, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ σκελετοῦ τοῦ παιδιοῦ. Τότε, τὸ παιδὶ κινδυνεύει νὰ γεννηθῆ ραχιτικό, νὰ ἀργήση νὰ περπατήση καὶ νὰ στέκεται δύσκολα στὰ πόδια του, ποὺ θὰ σχηματίζουν συνήθως τόξο.

14) Τὸ μαύρισμα στὸν ἥλιο ὑποβοηθεῖ τὴν ἀφομοίωσι τῶν βιταμινῶν;

"Οχι τὸ ἴδιο τὸ μαύρισμα, ἀλλὰ ἡ ἔκθεσι τῆς ἐπιδερμίδας στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες ὑποδηθεῖ τὴν ἀφομοίωσι ὡρισμένων βιταμινῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό "Εχει διαπιστωθῆ πραγματικὰ πὼς ἡ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων εὐνοεῖ τὸν σχηματισμὸ ἀντιρραχιτικῶν βιταμινῶν D.

15) Θηλάζοντας τὸ παιδί της, ἡ μητέρα χάνει τὶς βιταμίνες της;

Ναί, γιατὶ ὅλες οἱ ἀναγκαῖες στὸν ἄνθρωπο βιταμῖνες περιέχονται στὸ γάλα τῆς γυναίκας. Γι' αὐτό, ἡ γυναίκα ποὺ θηλάζει ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιπλέον βιταμῖνες καὶ. κυρίως, βιταμῖνες B, P P καὶ P.

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ!...

— Τὸ καινούργιο σου φόρεμα εἶναι θαυμάσιο, Ρίτσα μου. Σοῦ πηγαίνει περισσότερο ἀπό... πέρυσι!...

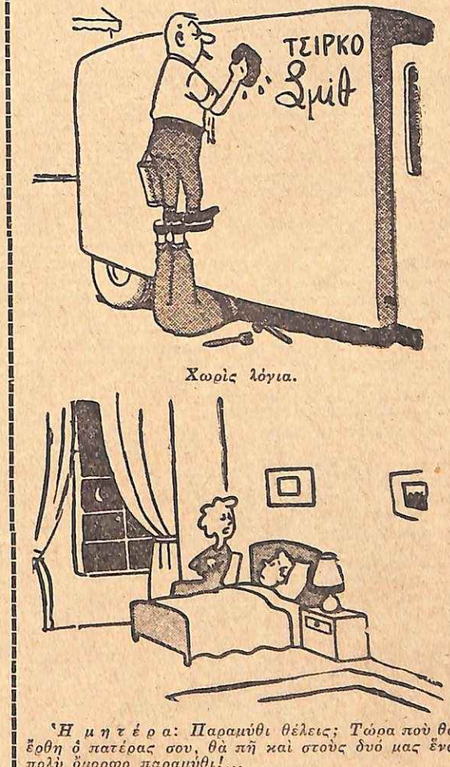

Χωρὶς λόγια.

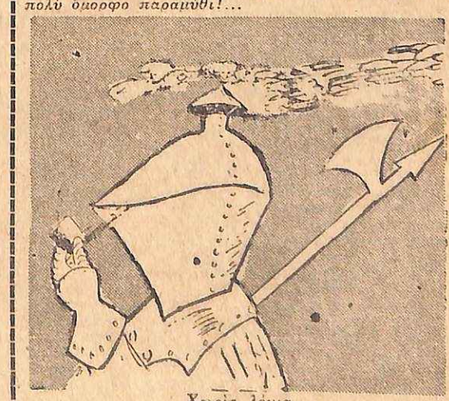

Ἡ μητέρα: Παραμύθι θέλεις; Τώρα ποὺ θὰ ἔρθη ὁ πατέρας σου, θὰ πῆ καὶ στοὺς δυό μας ἕνα πολὺ ὄμορφο παραμύθι!...

Χωρὶς λόγια.

Ἡ νέα στὰρ Ζέϊλ Πάρρυ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Βουτάει στὰ 63 μέτρα καὶ παίζει μὲ τὰ φείδια

Ἡ περίφημη «νεράϊδα τοῦ Χόλλυγουντ» Ἔστερ Οὐίλλιαμς ἀποφάσισε νὰ στραφῆ σὲ σοβαρώτερους καὶ δραματικοὺς ρόλους. Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ μείνη ἀδειανὴ γιὰ πολὺ ἡ θέσι της. Προβλέπεται πὼς θὰ τὴν ἀντικαταστήση ἡ ξανθὴ καὶ γαλανομάτα Ζέϊλ Πάρρυ, μιὰ κατατληκτικὴ κολυμβήτρια, ποὺ θριαμβεύει ἤδη στὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι.

Ἔχει ἀνάστημα μόνο 1.50 καὶ βάρος 50 κιλά. Κι' ὅμως ἀποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ διάψευσι τῆς παληᾶς ἰδέας ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι τὸ «ἀδύνατο φύλο». Ἐλάχιστοι ἄντρες μποροῦν νὰ παραβγοῦνε μαζί της στὸ κολύμπι, στὶς βουτιές, στὸ θαλάσσιο σκὶ καὶ στὴν ἱστιοπλοΐα. Ὅσοι ἀμφιβάλλουν γι' αὐτό, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς ὑποβρύχιες σκηνὲς τοῦ γνωστοῦ φίλμ «Τὸ παιδὶ καὶ τὸ δελφίνι», στὶς ὁποῖες ἡ Ζέϊλ ἔχει «ντουμπλάρει» τὴ Σοφία Λῶρεν.

Ἡ Ζέϊλ εἶναι παντρεμένη, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, μὲ τὸν Πάρρυ Μπίβενς, ἕνα εἰδικὸ στὶς ὑποβρύχιες ἔρευνες. Ὅπως εἶναι δὲ φυσικό, ἕνα τέτοιο ζευγάρι δὲν περνάει τὸν περισσότερο καιρό του στὰ ντάνσινγκ καὶ στοὺς κινηματογράφους, ἀλλὰ μέσα στὴ θάλασσα, ἢ μᾶλλον κάτω ἀπ' αὐτήν!

Ὁ ἄντρας τῆς Ζέϊν τὴν τελειοποίησε στὶς βουτιές, μὲ μάσκα καὶ μὲ πτερύγια στὰ πόδια στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα μὲ ἀναπνευστικὴ συσκευή, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ βουτάη σὲ μεγαλείτερα βάθη καὶ νὰ μένη περισσότερη ὥρα κάτω ἀπ' τὸ νερό.

Ἤδη ἡ Ζέϊλ ἔχει γίνει μιὰ ἀπὸ τὶς παγκόσμιες πρωταθλήτριες τῶν καταδύσεων. Ἔχει βουτήξει στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα σὲ βάθος 63 μέτρων, καταρρίπτοντας ἔτσι τὸ προηγούμενο γυναικεῖο ρεκόρ (55 μέτρα). Χρειάστηκε 7 λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ κατεβῆ, κι ἄλλα 15 λεπτὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν ἐπιφάνεια.

Ἔκαμε τὴ βουτιὰ αὐτή, φορῶντας τρία πουλόβερ, μιὰ μάλλινη κυλότα καὶ μιὰ καουτσουκένια στολὴ δύτου. Ἐνῶ βρισκόταν δὲ ἀκόμη στὸ βυθό, χάραξε τὸ ὄνομά της πάνω σ' ἕνα βράχο, γιὰ ἀπόδειξι πὼς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ.

Μολονότι ἡ Ζέϊλ εἶναι μόνο 23 χρονῶν, ἐργάζεται ἐδῶ καὶ 10 χρόνια. Πράγματι, ἀπ' τὰ 13 χρόνια της, μετὰ τὸ σχολεῖο της ἀναλάμβανε νὰ φυλάη καὶ νὰ περιποιῆται μικρὰ παιδιά, ποὺ οἱ γονεῖς τους εἶχαν δουλειὰ ἢ ἤθελαν νὰ πᾶνε νὰ διασκεδάσουν.

Ἀργότερα ἔγινε βοηθὸς νοσοκόμος, ταμίας σ' ἕνα θέατρο καὶ δακτυλογράφος. Τὸ καλοκαίρι, ἔκανε ἐπιδείξεις στὸ κολύμπι καὶ στὶς βουτιές. Ἔτσι, ὅταν τελείωσε τὸ σχολεῖο, εἶχε ἤδη μαζέψει ἕνα καλὸ κομπόδεμα.

Ὕστερα βρῆκε δουλειὰ στὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου ἀεροπλάνων Ντούγκλας.

Στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο ἐργαζόταν τότε κι' ὁ Μπίβενς. Τοὺς ἐνώσανε τὰ κοινὰ ἐνδιαφέροντά τους γιὰ τὴ θάλασσα, καὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀγαπήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἔτσι, ἡ Ζέϊλ δέχθηκε μὲ χαρὰ νὰ γίνη γυναῖκα τοῦ Μπίβενς... ἀκόμη κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ μέλλων σύζυγός της διατηροῦσε μερικὰ πολὺ παράξενα «οἰκιακὰ ζῶα»: δυὸ φείδια κι' ἕνα ἀλλιγάτορα! Γιατὶ τὸν εἶχε τόσο ἐρωτευθῆ, ὥστε θὰ δεχότανε νὰ τὸν παντρευτῆ, ἔστω κι' ἂν τῆς ἔλεγε πὼς θὰ εἶχαν ἕνα ἐλέφαντα δίπλα στὸ κρεβάτι τους...

Ὁ Μπίβενς εἶχε ἀποκτήσει τὸν ἀλλιγάτορά του ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδάκι. Τοῦ τὸν εἶχαν προσφέρει μέσα σ' ἕνα κουτὶ τῶν παπουτσιῶν... Μὲ τὰ χρόνια ὅμως, ὁ ἀλλιγάτωρ μεγάλωσε τόσο πολύ, ὥστε ὁ ἀφεντικός του ἀναγκάστηκε νὰ τὸν χαρίση στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο.

Κράτησε ὅμως τὰ δυὸ φείδια ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὸ μεταξύ: δυὸ βόες, ποὺ ἔχουν μῆκος 1.80 καὶ 2.50 μέτρα. Τὰ ἔχει ἐγκαταστήσει στὸ γκαράζ του σπιτιοῦ του.

Σὰν νὰ μὴ τοῦ φτάνουν δὲ αὐτά, ἀπέκτησε τελευταῖως καὶ δυὸ χελῶνες, μικρὲς ἀκόμη!

Ἡ Ζέϊλ ἔχει ἐξοικειωθῆ τελείως μὲ τὰ δυὸ φείδια καὶ παίζει μαζί τους, χωρὶς νὰ τὰ φοβᾶται καθόλου — δὲν εἶναι ἄλλωστε δηλητηριώδη. Ἔχει ἐμφανιστῆ μάλιστα ἑπανειλημμένως μ' αὐτὰ στὴν τηλεόρασι.

✪✪

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴ ναυτία

Μολονότι ἡ ναυτία εἶναι μιὰ τόσο παληὰ καὶ τόσο κοινή... πληγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μένει ἀκόμη μυστηριώδης γιὰ τὴν Ἐπιστήμη.

Πολλοὶ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι ἔχει σχέσι μὲ τὴ δίαιτα. Ἄλλοι τὴ θεωροῦν ἀπλεναντίας τελείως ἄσχετη μ' ὅ,τι τρῶμε, πίνουμε ἢ κάνουμε, καθὼς καὶ μὲ τὴν κατάστασι τῆς θάλασσας ἢ μὲ τὶς κινήσεις τοῦ πλοίου! Κατὰ τὴ θεωρία τους, ὀφείλεται σὲ ψυχικὰ αἴτια, σὲ αὐθυποβολή. Παθαίνομε δηλαδὴ ναυτία, ἐπειδὴ πιστεύομε πὼς δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν πάθωμε.

Παλαιότερη καὶ γνωστότερη εἶναι ἡ θεωρία ποὺ τοποθετεῖ τὴν αἰτία τῆς ναυτίας στ' αὐτιά μας. Μέσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν δυὸ μικροὶ ἡμικυκλικοὶ σωλῆνες, γεμάτοι μ' ἕνα ὑγρό, ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ διατηροῦμε τὴν ἰσορροπία μας. Ἂν στριφογυρίσουμε κάμποσες φορὲς ἐπὶ τόπου, μετατοπίζεται τὸ ὑγρὸ αὐτῶν τῶν σωλήνων καὶ ζαλιζόμαστε. Στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, οἱ σωλῆνες τῶν αὐτιῶν μας μετακινοῦνται συνεχῶς κι' ἀπότομα, κι' αὐτὸ φέρνει ἕνα κλονισμὸ στὸν ἐγκέφαλο, ποὺ μεταδίδεται σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Τέλος, ἔχει σημειωθῆ ἡ παράξενη περίπτωσι μιᾶς γυναίκας ποὺ, ἀφοῦ παρακολουθήσε ἕνα φίλμ στὸν κινηματογράφο, ἀδιαθέτησε κι' ἔπαθε ναυτία. Χρειάστηκε δὲ νὰ μεταφερθῆ στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ συνέλθη.

Οἱ γιατροὶ γνωμάτευσαν ὅτι εἶχε πάθει τὴ ναυτία ἐπειδὴ ἔβλεπε πάνω στὸ πανὶ τοῦ κινηματογράφου νὰ κουνιέται ὁ ὁρίζων.

ΕΠΕΙΘΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΤΙ ΗΤΑΝ Ο ΝΕΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Κι' ἐξασφάλισε ἔτσι μιὰ ζωὴ πρωτοφανοῦς ἀνέσεως!...

Σ' ἕνα ἀπέραντο μέγαρο, στὴ Δυτικὴ Ἀγγλία, ζοῦν ἀπομονωμένες μερικὲς ἡλικιωμένες πιὰ γυναῖκες καὶ περιμένουν νὰ ξαναγυρίση κοντά τους ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὶς ἔπεισε ὅτι ἦταν ὁ νέος ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἕνας καινούργιος Χριστός! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅμως δὲν ἦταν καθόλου... θεὸς καὶ ἀθάνατος, ὅπως ἰσχυριζόταν. Καὶ τὸ ἀπέδειξε πεθαίνοντας σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ 1927, ἀπὸ μιὰ κοινὴ ἀσθένεια τῶν νεφρῶν. Οἱ γυναῖκες αὐτές, ὡστόσο, εἶναι βέβαιες ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα θεὸ καὶ περιμένουν μὲ σιγουριὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ γῆ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἕνας μεγάλος ἀπατεώνας, ποὺ εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὸ γυναικεῖο φῦλο καὶ ἤξερε πῶς νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐπιστία του.

Τὸ ὄνομά του ἦταν Χιοῦ Σμιθ Πίγκοτ καὶ ἀπὸ τὰ φοιτητικά του χρόνια στὴν ἱερατικὴ σχολὴ εἶχε δείξει ὅτι ἐπεδίωκε νὰ κερδίζη τὸν θαυμασμὸ τῶν γυναικῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες ὑπεστήριζε ὅτι εἶναι φτιαγμένες γιὰ νὰ ὑποτάσσωνται στὶς θελήσεις τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ προσωπικότης του ἐπεβάλλετο εὔκολα στὶς γυναῖκες. Στὴν ἐκκλησία τοῦ βορείου Λονδίνου, ὅπου ἐκήρυξε γιὰ πρώτη φορά, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀκροατηρίου του ἀπετελεῖτο ἀπὸ γυναῖκες. Κι' ἀπὸ τότε ὁ νεαρὸς παπᾶς ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὴ θεϊκὴ προέλευσί του.

— Σᾶς μιλῶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐξ ὕψους ἐμπνεύσεως, εἶπε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα προφῆτες, ὅπως ὑπῆρξαν πάντοτε. Ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶμαι καὶ ἐγώ!

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, προήγαγε τὸν ἑαυτό του. — Ὁ Θεὸς βρίσκεται ἐντός μου, ἀνάγγειλε στὸ κυριακάτικο ποίμνιό του. Τὰ λόγια μου εἶναι λόγια Θεοῦ!

Παρόμοιες ὁμιλίες, ξεσήκωσαν θύελλα διαμαρτυριῶν, ποὺ τελικὰ τὸν ἀνάγκασε νὰ παραιτηθῆ. Γυρίζοντας ἀπὸ ἐπαρχία σὲ ἐπαρχία γνωρίστηκε μ' ἕναν νεαρὸ Σκωτσέζο, ποὺ τὸν ἐμύησε σὲ μιὰ θρησκευτικὴ αἵρεσι «Ἀγαπεμονιτῶν», ἡ ὁποία ἐπέβαλλε τὴν ἐλευθερία στὸ γάμο. Ἂν καὶ ἦταν παντρεμένος, ὁ Πίγκοτ ἔγινε σημαντικὸ μέλος τῆς αἱρέσεως αὐτῆς καὶ ἀνέλαβε ἀνοίξει οἱ ἱδρυταὶ τῆς αἱρέσεως αὐτῆς μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησία, ποὺ εἶχαν

Οἱ ἰσχυρισμοί του περὶ θεϊκῆς προελεύσεως εἶχαν προκαλέσει θόρυβο καὶ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπὸ τὴν προσωπικότητά του καὶ ἡ ἐκκλησία ἦταν κατάμεστη, ὅταν ἐμφανίστηκε γιὰ τὸ πρῶτο του κήρυγμα. Οἱ πρῶτες του λέξεις, ποὺ ξεστόμισε μὲ τὴν ὑποβλητικὴ φωνὴ του καὶ μισόκλειστα τὰ μάτια, ἔπεσαν σὰν βόμβα.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἀνεστήθη καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀνάγγειλε.

Ἀπὸ μιὰ περίεργη σύμπτωσι, ἕνα σύννεφο ἔκρυψε τὸν ἥλιο ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, δίνοντας ὑποβλητικότητα στὰ λόγια τοῦ ἀπατεώνα. Μέσα στὴ σιωπὴ ἀκούστηκαν οἱ λυγμοὶ μιᾶς γυναίκας, ποὺ δημιούργησαν γρήγορα ἕνα κῦμα ὁμαδικῆς ὑστερίας ἀνάμεσα στὶς ἄλλες. Ἔτρεξαν τὰ ροῦχα του, ἕνα ἀγγίξουν τὸ χέρι του, νὰ ἀγγίξουν τὸ ροῦχο του, ἐνῶ ἐκεῖνος στεκόταν ἀκίνητος μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ἡ ἱστορία αὐτή, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν τὴν ἀπάτη του. Καὶ ὅταν ἡ ἄλλη Κυριακὴ ὁ Πίγκοτ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία γιὰ τὸ δεύτερο κήρυγμά του, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἐξαγριωμένο πλῆθος, ποὺ τὸν γιουχάϊζε. Ἔδειξε ὅμως ἀδιαφορία, ποὺ ἀφώπλισε τὸ πλῆθος καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ φτάση ὡς τὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἐπανέλαβε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἦταν ὁ νέος Χριστός — αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνάμεσα στὶς κραυγὲς τῶν θαυμαστριῶν του καὶ τὶς ζωηρὲς ἀποδοκιμασίες καὶ τὶς ἀπειλητικὲς χειρονομίες τοῦ ἐξαγριωμένου πλήθους.

Ἡ ἐξαγρίωσι ὅμως τοῦ πλήθους τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Λονδίνο καὶ νὰ καταφύγη στὴν δυτικὴ Ἀγγλία. Ἡ αἵρεσι τῶν «Ἀγαπεμονιτῶν» εἶχε ἀνεγείρει ἐκεῖ ἕνα ἀπέραντο μέγαρο, γιὰ νὰ χαίρωνται οἱ ὀπαδοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ «πνευματικοῦ γάμου».

Ὁ Πίγκοτ ἐμφανίστηκε καὶ ἐκεῖ ὡς «ἐκπρόσωπος» τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς καὶ ἐγκαταστάθη μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴ νεαρὴ «εὐνοουμένη» του Ρούθ Πρὴς, τὴν ὁποία ὠνόμασε «πνευματικὴ ἡγέτιδα τοῦ ποιμνίου». Πολὺ γρήγορα, ὅμως, ἀντικατέστησε τὴν Πρὴς μὲ μιὰ ἄλλη, ἀλλὰ «πνευματικὲς σύζυγοι» τοῦ ἀπατεῶνος στὴν θέσι τῆς «ἡγέτιδος».

Ὁ ἀγώρτης αὐτὸς ζοῦσε στὸ πολυτελὲς μέγαρο τριγυρισμένος ἀπὸ γυναῖκες κάθε ἡλικίας. Ἕνα διάστημα τὸν ἀκολουθοῦσαν 60 γυναῖκες, ποὺ πίστευαν ὅλες τυφλὰ στὴ θεϊκὴ προέλευσί του καὶ τοῦ προσέφεραν μιὰ ζωὴ πρωτοφανοῦς ἀνέσεως καὶ χλιδῆς, μὲ τὶς περιποιήσεις τους καὶ τὶς περιουσίες τους, ποὺ ἔθεταν στὴν ἀπόλυτη διάθεσί του.

Στὴν ἱκανότητά του νὰ πείθη τὰ πλήθη γιὰ ὅ,τι ἔλεγε, φαίνεται ὅτι ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο ὁ ὑπνωτισμός, στὸν ὁποῖον εἰδικεύτηκε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς σταδιοδρομίας του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔζησαν μαζί του, εἶπε:

— Ἡ γοητεία τῶν ματιῶν του ἦταν ἀκαταμάχητη! Τὰ ἔνοιωθες νὰ σὲ διατερνοῦν καὶ νὰ σὲ ἀναγκάζουν νὰ τὸν ὑπακοῦς καὶ νὰ τὸν λατρεύῃς!

Δὲν εἶναι, λοιπόν, παράξενο, ὅτι ἔπειθε τὶς εὔπιστες γυναῖκες πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Ὅπως δὲν εἶναι παράξενο, ὅτι, ἂν καὶ πέθανε τὸ 1927 ὅπως ὅλοι οἱ θνητοί, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς «πνευματικὲς συζύγους» του, ποὺ ζοῦν στὸ μέγαρο τῆς δυτικῆς Ἀγγλίας καὶ τὸν περιμένουν νὰ ξαναγυρίση!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ὅπως μᾶς τὰ παρουσιάζει ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ

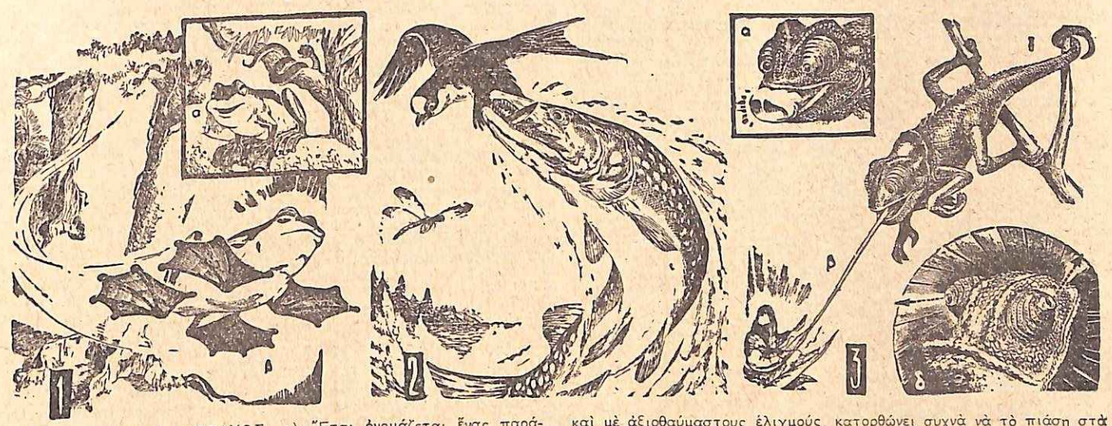

1) ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ. α) Ἔτσι ὀνομάζεται ἕνας παράξενος βάτραχος, ποὺ ζῆ μονάχα στὴ νῆσο Βόρνεο τῶν Ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν. Τὰ δάχτυλα καὶ τῶν τεσσάρων ποδιῶν του, εἶναι ἑνωμένα μεταξύ τους μὲ μιὰ μεμβράνη, ὅπως ἀκριβῶς τὰ πόδια τῆς πάτιας, τῆς χήνας καὶ τῶν ἄλλων νηκτικῶν πουλιῶν. Ὁ βάτραχος αὐτός, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ σκαρφαλώνη στὰ δέντρα, γιατὶ τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν τὰ παράξενα πόδια του, μόλις ἀντιμετωπίση κανένα κίνδυνο, τινάζεται μὲ δύναμι στὸ κενό, σὲ ὁποιοδήποτε ὕψος κι' ἂν βρίσκεται. β) Ἔτσι δὲ διατρέχει κανένα κίνδυνο, γιατὶ ξέρει νὰ τεντώνη τὶς μεμβράνες τῶν ποδιῶν του σὲ τρόπον, ὥστε νὰ πετυχαίνη ἕνα μακρᾶς διαρκείας «βὸλ πλανέ». Ἐλέγχει δὲ τόσο θαυμάσια τὸ «πέταγμά» του αὐτό, ὥστε μπορεῖ νὰ προσγειωθῆ ὁμαλὰ στὸ μέρος τῆς ἐκλογῆς του, ποὺ βρίσκεται συχνὰ σὲ ἀπόστασι δεκάδων μέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως.

2) ΤΟ ΨΑΡΙ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ...ΠΟΥΛΙΑ: Ὁ «ἀνθίας», ἕνα ψάρι ποὺ συναντᾶται καὶ στὴ Μεσόγειο, συνηθίζει νὰ μένη κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἔτσι, μόλις δῆ κανένα χελιδόνι ἢ ἄλλο πουλὶ νὰ πετᾶ σὲ μικρὸ ὕψος, κυνηγῶντας κανένα ἔντομο, τινάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστους ἑλιγμούς, κατορθώνει συχνὰ νὰ τὸ πιάση στὰ δόντια του. Ὁ «ἀνθίας» ἔχει κόκκινο χρῶμα καὶ φτάνει συνήθως τοὺς 25 πόντους. Οἱ ἀρχαῖοι σφουγγαράδες πίστευαν γι' αὐτὸν πὼς ὅπου βρίσκεται, δὲν ὑπάρχουν καρχαρίες.

3) Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ: α) Τί κάνει ὁ χαμαιλέων; Μασσουλάει μήπως καμμιὰ φουσκότσιχλα; β) Ὄχι! Αὐτὸ ποὺ βλέπετε εἶναι ἡ γλῶσσα του, τῆς ὁποίας ἡ ἄκρη εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ μιὰ κολλώδη οὐσία. Τὴν ἐκτοξεύει μέσα σὲ κλάσμα δευτερολέπτου σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ σώματός του καὶ τὸ ἔντομο ποὺ θὰ κολλήση στὴν ἄκρη της, δὲν πρόκειται νὰ τοῦ ξεφύγη. γ) Ἐπίσης χρησιμοποιεῖ, ὅπως ἡ μαϊμοῦ, τὴν οὐρά του σὰν πέμπτο πόδι καὶ γαντζώνεται μ' αὐτὴ πάνω στὰ δέντρα. δ) Μπορεῖ, ἐξ ἄλλου, νὰ κυττάζη πρὸς δύες τὶς κατευθύνσεις συγχρόνως, δεδομένου, ὅτι τὰ μάτια του, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, κινοῦνται πρὸς ὁποιαδήποτε κατεύθυνσι, ἀκριβῶς ὅπως οἱ πυργίσκοι τῶν τηλεβόλων τῶν πολεμικῶν πλοίων. Καί, φυσικά, ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ χαμαιλέων εἶναι ὁ ἄσσος τοῦ καμουφλάζ. Ἀλλάζει εὔκολα ἀπόχρωσι, παίρνοντας πάντα τὸ χρῶμα τοῦ περιβάλλοντος, μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκεται.

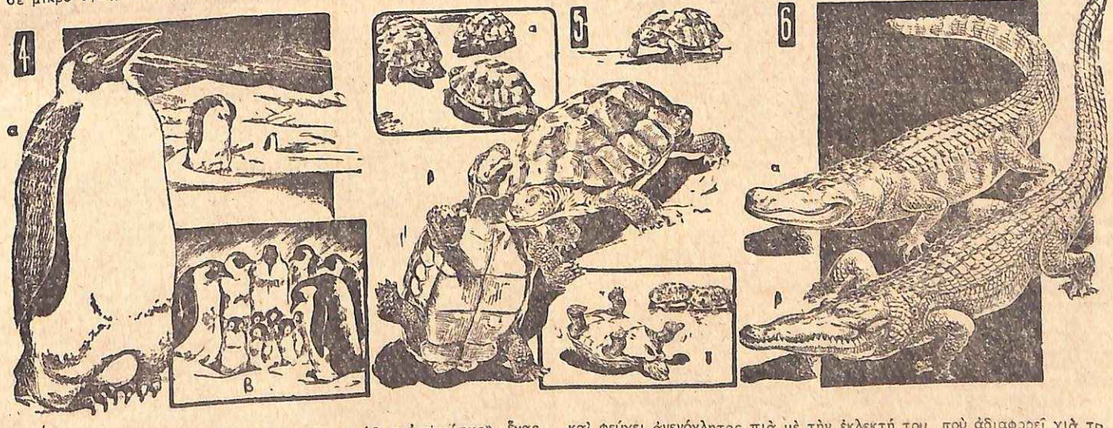

4) ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ: α) Ὁ «αὐτοκράτωρ», ἕνας μεγαλόσωμος πιγκουΐνος, ποὺ ζῆ στὸν ἀπώτατο Βορρᾶ. Γεννάει τὰ αὐγά του μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα καὶ τὰ ἐπωάζει σύροντάς τα μαζί του, ἀνάμεσα στὰ πόδια του. β) Ἀργότερα, ὅταν τὰ μικρὰ βγοῦν ἀπ' τὰ αὐγὰ καὶ μποροῦν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, οἱ μητέρες γιὰ νὰ τὰ προστατέψουν ἀπὸ τὶς θύελλες, τὰ συγκεντρώνουν σ' ἕνα σημεῖο καὶ σχηματίζουν γύρω τους ἕνα προστατευτικὸ φράγμα.

5) ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ... α) Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐρώτων τους, εἶναι πολὺ συχνὲς οἱ μονομαχίες ἀνάμεσα στὶς ἀρσενικὲς χελώνες. Ὅταν τύχη δυὸ ἀρσενικοὶ νὰ φλερτάρουν τὴν ἴδια θηλυκιά, ἡ μονομαχία μεταξύ τους γίνεται ἀναπόφευκτη. Ἡ πάλη ἀρχίζει ἀμέσως, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς «ὡραίας», ἡ ὁποία τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ἐπεμβαίνη. β) Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι χρησιμοποιοῦν σὰν ὅρμο μιὰ προεξοχὴ ποὺ ἔχει τὸ κέλυφός τους, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ λαιμό καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀναποδογυρίσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. γ) Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ πετύχη αὐτό, θεωρεῖται νικητὴς καὶ φεύγει ἀνενόχλητος πιὰ μὲ τὴν ἐκλεκτή του, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ νικημένο. Αὐτός, ἂν δὲν κατορθώση νὰ ξαναγυρίση στὰ πόδια του, θὰ ψοφήση ἀπὸ ἀσιτία μέσα στὸν καυτερὸ ἥλιο.

6) ΑΛΛΙΓΑΤΩΡ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ: Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν σαυροειδῶν; α) Ὁ ἀλλιγάτωρ εἶναι πιὸ μικρὸς καὶ συναντᾶται μόνο στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Κίνα. Κύριο χαρακτηριστικό του εἶναι, ὅτι τὰ δόντια του δὲν διακρίνονται ἀπ' ἔξω ὅταν τὸ στόμα του εἶναι κλειστό. β) Ὁ κροκόδειλος ποὺ ζῆ στὴν Ἀφρική, στὴν Αὐστραλία καὶ σὲ πολλὰ ποτάμια τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἔχει πιὸ μακρὺ κεφάλι, πιὸ μυτερὸ ρύγχος καὶ γενικὰ εἶναι πιὸ εὐκίνητος καὶ πιὸ ἐπιθετικός. Τὰ τρομερὰ δόντια τῆς κάτω σιαγόνος του διακρίνονται ἀπ' ἔξω κι' ὅταν ἀκόμα τὸ στόμα του εἶναι κλειστό. Ὁ κροκόδειλος εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ σαυροειδῆ καὶ ζῆ συνήθως πάνω ἀπὸ 100 χρόνια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ σαύρα ποὺ κολυμπᾶ μέσα στὴν... ὄμμο, κ ἄ,

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μυστεκλίν: Τὸ φάρμακο γιὰ τὴ μονιλίασι

Μιὰ συνέπεια τῶν ἰσχυρῶν ἀντιβιωτικῶν

Ὅταν ἀνακαλύφτηκε τὸ πρῶτο ἀντιβιωτικό ἡ πενικιλλίνη, οἱ ἐπιστήμονες βρῆκαν, ὅτι, παρ' ὅλη τὴ θαυματουργή του ἐνέργεια, ἦταν ἀνίσχυρο ἐναντίον ὡρισμένων ὁμάδων μικροβίων. Ἐξακολουθοῦσαν πράγματι νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ νοσογόνοι μικροοργανισμοί — ὅπως π. χ. ὁ βάκιλλος τῆς φυματιώσεως — ποὺ δὲν ἐπηρεάζονταν ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο.

Κατόπιν βρέθηκε ἡ στρεπτομυκίνη, ποὺ ἐνεργεῖ κατὰ τῶν βακίλλων τῆς φυματιώσεως καὶ ἄλλων μικροοργανισμῶν. Ἔτσι, εἶχε καλυφθῆ ἀκόμα ἕνα τμῆμα τοῦ «φάσματος», τοῦ κόσμου δηλαδὴ τῶν μικροβίων.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε, ὅτι οἱ γιατροὶ ἔδωσαν τὴν ὀνομασία «φάσμα» στὶς πολυάριθμες ποικιλίες τῶν νοσοκογόνων ὀργανισμῶν, παρομοιάζοντάς τις κατὰ ἕνα αὐθαίρετο τρόπο μὲ τὸ ἡλιακὸ φάσμα, γιὰ νὰ ἔχουν ἕνα γενικὸ τρόπο καθορισμοῦ καὶ συγκρίσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν διαφόρων ἀντιβιωτικῶν.

Ὑπῆρχαν ὡστόσο ἀκόμα πολλὰ κενὰ στὶς ἐρευνές τους. Χρειάζονταν ἀντιβιωτικὰ πιὸ «εὐρέος φάσματος», δηλαδὴ ἱκανὰ νὰ καταπολεμήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ἀσθένειες. Καί, πραγματικά, ἀνακαλύφτηκε ἡ ὁμὰς τῆς «τετρακυκλίνης», ποὺ ἐπιδρᾶ σ' ἕνα πλῆθος μικροβίων, ἀκόμα δὲ καὶ σὲ μερικοὺς ἰούς (τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς παθογόνους παράγοντες).

Τὰ ἀντιβιωτικὰ τῆς ὁμάδος αὐτῆς θεραπεύουν πάνω ἀπὸ 40 ἀσθένειες. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, βέβαια, ὅτι καταπολεμήθηκαν ἀποτελεσματικὰ ὅλες οἱ ἀρρώστειες, ἀλλ' ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἀπέκτησε ἀκόμα ἕνα ἰσχυρὸ ὅπλο.

Ὡστόσο, ἡ ἀνακάλυψη τῶν ἀντιβιωτικῶν αὐτῶν, δημιούργησε καινούργια προβλήματα. Μὲ τὴ χρησιμοποίησί τους, ἐξοντώνονται ὅλοι οἱ μικροοργανισμοὶ ποὺ ὑπάρχουν πάντα μέσα στὰ ἔντερα (ὠφέλιμοι καὶ βλαβεροί) καὶ βρίσκει τότε πεδίο ἐλευθέρας ἀναπτύξεως ἕνας μύκης ποὺ λέγεται «μονίλια».

Κανονικά, ὁ μύκης αὐτὸς μοιράζεται τὴν ὑπάρχουσα τροφὴ μὲ ἑκατομμύρια ἄλλων μικροοργανισμῶν. Ὅταν ὅμως τὰ ἀντιβιωτικὰ ἐξοντώσουν τοὺς μικροοργανισμοὺς αὐτούς, ὁ μύκης ἀναπτύσσεται ἐλεύθερα, χωρὶς ἀνταγωνισμό, πολλαπλασιάζεται ὑπερβολικὰ καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ μορφὴ μολύνσεως ποὺ λέγεται «μονιλίασις». Τὰ συμπτώματά της εἶναι συνήθως ἐνοχλητικά, ἀλλ' ὄχι σοβαρά, κάποτε ὅμως μπορεῖ νὰ φέρη ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο.

Γιὰ τὴν καταπολέμησι, λοιπόν, τῆς μονιλιάσεως, βρέθηκε ἕνα νέο ἀντιβιωτικό, ἡ «νυστατίνη», ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ πολλαπλασιαστῆ αὐτὸς ὁ μύκης — χωρὶς νὰ ἐπηρεάζη τὴ θεραπευτικὴ δρᾶσι τῶν ἄλλων ἀντιβιωτικῶν. Ἕνας συνδυασμὸς τῶν ἀντιβιωτικῶν τῆς τετρακυκλίνης μὲ τὴ νυστατίνη εἶναι τὸ φάρμακο «Μυστεκλίν» Μ' αὐτὸ θεραπεύονται ἕνα πλῆθος ἀρρώστειες, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ ἐμφανιστῆ μονιλίασις.

Ἀλλ' ἂς ποῦμε μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ μονιλίασι καὶ τὸ μύκητα ποὺ τὴν προκαλεῖ. Ὁ μύκης αὐτὸς ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν κόσμο, συναντᾶται δὲ πάνω στὸ δέρμα ἢ μέσα στὸ σῶμα τῶν κανονικῶν καὶ ὑγιῶν ἀνθρώπων. Μπορεῖ νὰ μολύνη κάθε μέρος τοῦ σώματος, ἰδιαιτέρως ὅμως τὸ στόμα τὸ δέρμα, τὰ νύχια, τοὺς πνεύμονες, τοὺς βρόγχους καὶ τὸ γαστροεντερικὸ σωλῆνα.

Οἱ μολύνσεις αὐτὲς εἶναι κάποτε μεταδοτικές. Δὲν κάνουν διάκρισι ἡλικίας καὶ φύλου, πάντως ὅμως παρατηροῦνται συχνότερα σὲ βρέφη, ἡλικιωμένους, ἐξασθενημένους καὶ σὲ πάσχοντες ἀπὸ λευχαιμία, καρκίνο ἢ φυματίωσι. Σχηματίζει κηλίδες ἄσπρες ἢ κρέμ, περιβαλλόμενες ἀπὸ ἕνα κόκκινο καὶ ἐρεθισμένο κύκλο. Οἱ κηλίδες αὐτὲς ἐμφανίζονται στὴ γλῶσσα, τὸν οὐρανίσκο, τὰ οὖλα, τὰ χείλη, μέσα ἀπ' τὰ μάγουλα, ἰδίως δὲ στὶς γωνίες τοῦ στόματος. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐξογκωμένη, κατακόκκινη καὶ σκεπασμένη μὲ ἄσπρες κηλίδες, σὰν ἀπὸ πηγμένο γάλα.

Ἡ μονιλίασι τοῦ δέρματος εἶναι συχνότερη στους διαβητικοὺς καὶ σ' ὅσους ἀναγκαζονται ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά τους νὰ βουτᾶνε συχνὰ τὰ χέρια τους στὸ νερό. Ἐμφανίζεται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἀκόμα καὶ στὸ πρόσωπο. Συνηθέστερα ὅμως παρουσιάζεται: 1) στοὺς γλουτοὺς καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν μηρῶν τῶν βρεφῶν, σὰν μεγάλες κόκκινες κηλίδες, 2) στὶς μασχάλες καὶ τὶς ἄλλες πτυχὲς τοῦ δέρματος, προκαλῶντας κοκκίνισμα καὶ σκάσιμο, 3) ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα χεριῶν καὶ ποδιῶν, ὅπου τὸ δέρμα κοκκινίζει, γυαλίζει καὶ ἀπολεπίζεται, καὶ 4) στὸν δακτύλιο, ὅπου δημιουργεῖ φαγούρα καὶ ἄσπρες κηλίδες.

Ἡ μονιλίασι τῶν νυχιῶν προκαλεῖ πόνους, κοκκίνισμα καὶ πυῆδιμο, χωρὶς πύον.

Στὸν κόλπο, ἡ μονιλίασι ἐμφανίζεται σὰν μιὰ ἐπίμονη λευκόρροια (ὑγρὰ τοῦ κόλπου). Συχνὰ συνυπάρχει μὲ τριχομονάδες. Εἶναι ἰδίως κοινὴ στὶς διαβητικὲς καὶ τὶς ἐγκύους. Προκαλεῖ φαγούρα, λευκὲς κηλίδες, πυῆδιμο. Πρέπει δὲ νὰ θεραπεύεται προπάντων στὶς ἐγκύους, γιὰ νὰ μὴ μολυνθῆ καὶ τὸ παιδί τους.

Ὅταν γενικευτῆ ἡ μονιλίασι, μπορεῖ νὰ προσβάλη τοὺς πνεύμονες, τὰ νεφρὰ ἢ τὸν ἐγκέφαλο, καὶ τότε ἡ κατάστασι γίνεται σοβαρή. Ἡ μόλυνσι βρόγχων καὶ πνευμόνων φέρνει συμπτώματα παρόμοια μὲ τῆς πνευμονίας: βασανιστικὸ βῆχα, ἀπώλεια βάρους, ἀνορεξία, κάποτε πόνους καὶ πυρετό.

Τέλος, ὅταν προσβάλη τὸ πεπτικὸ σύστημα, ἡ μονιλίασι φέρνει διάρροια, φαγούρα στὸ δακτύλιο καὶ ναυτία — συμπτώματα ποὺ παρατηροῦνται συχνὰ ἔπειτα ἀπὸ θεραπεία μὲ ἀντιβιωτικὰ εὐρέος φάσματος.

Ὅλες αὐτές, λοιπόν, οἱ συνέπειες ἀποφεύγονται, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ἂν ἡ θεραπεία γίνη μὲ «Μυστεκλίν». Τὸ ἴδιο φάρμακο χορηγεῖται τώρα μὲ ἐπιτυχία καὶ κατὰ τῆς ἐπίμονης λευκορροίας ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονιλία.

✪✪

Συμβουλὲς γιὰ τὴν καρδιὰ

Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς, ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ κάνετε ταχτικὰ γυμναστικὴ καὶ νὰ τρῶτε κανονικά. Πρόσφατα, ἕνας γιατρὸς τῆς Καλιφορνίας, ποὺ μελέτησε τὶς περιπτώσεις 100 ἀρρώστων μὲ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, βρῆκε ὅτι τὰ 70% ἀπ' αὐτοὺς περνοῦσαν ζωὴ ὑπερβολικὰ καθιστική, δίχως καμμιὰ σωματικὴ ἄσκηση, καὶ δὲν ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀπαιτουμένη ποικιλία καὶ ἰσορροπία στὴ δίαιτά τους. Οἱ περισσότεροι ἦσαν παχύσαρκοι καὶ κατεφοῦχθιζαν βιαστικὰ τὴν τροφή τους.

Δὲν ἀποδείχθηκε ἂν τὸ κάπνισμα προκαλῆ καρδιοπάθειες. Ὅσο γιὰ τὸ ποτό, σὲ μετρία ποσότητα ὠφελεῖ μᾶλλον, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς φέρνει μιὰ νευρικὴ χαλάρωσι καὶ ἀφ' ἑτέρου διαστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ διευκολύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἡ ὑποβολὴ θεραπεύει τὶς κρεατοελιές

Ἔχει ἀποδειχτῆ ὅτι οἱ κρεατοελῆδες ὀφείλονται σὲ κάποιον ἄγνωστο ἰόν. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐξηγηθῆ τὸ ὅτι ὑποχωροῦν στὶς περισσότερες περιπτώσεις καὶ θεραπεύονται ταχύτατα μὲ τὴν ὑποβολή; Εἶναι ἕνα μυστήριο, ποὺ ἀφήνει σὲ ἀμηχανία τοὺς γιατρούς.

Φαίνεται ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ κρεατοελῆδες μεταδίδονται ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο, ἄγνωστο ὅμως μὲ ποιὸν τρόπο. Στὸ ἴδιο ἄτομο, συντελοῦν στὴν ἐξάπλωσί τους τὸ χτένισμα, τὸ ξύρισμα, κλπ.

Μουσικὴ ἀντὶ ἀναισθητικοῦ

Ἡ μουσικὴ βρίσκει ὁλοένα περισσότερες ἐφαρμογὲς στὴν ἰατρική, ὡς καταπραϋντικὸ καὶ ὡς ὑποσοηθητικὸ μέσον τῆς ἀναρρώσεως τῶν ἀρρώστων. Τὴ χρησιμοποιοῦν π.χ. γιὰ παράλυτους ποὺ προσπαθοῦν νὰ ξαναέρουν τὴ χρῆσι τῶν μυῶν τους, καθὼς καὶ γιὰ κατευναστικὸ στὶς ἐγχειρήσεις. Ἐπίσης ἕνας ψυχίατρος τοῦ Σικάγου βεβαιώνει ὅτι κατορθώνει πτώσεις ποὺ δὲν ἄρκοῦν τὰ λόγια του. Κατάλληλα μουσικὰ λαρώνουν τὴν ὑπερέντασι καὶ ἐστὶς ἐξαγωγὲς δοντιῶν ἡ μουσικὴ ἐλαττώνει τὴν ἀπαιτουμένη ποσότητα ἀναισθητικοῦ φαρμάκου.

Ἡ τηλεόρασι εἶναι ἀκίνδυνη

Ὁ τόσος θόρυβος ποὺ γίνεται τελευταίως γύρω ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ραδιενεργείας, ἔκαμε σοῦ μήπως εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ ἡ τηλεόρασις, ἐφόσον οἱ συσκευὲς τῆς λειτουργοῦν μὲ ἕνα εἶδος ἀκτίνων Χ ποὺ ἐκπέμπουν οἱ λάμπες τους. Ἀλλ' οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς τέτοιος φόβος, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ ἄτομα ποὺ ἔμειναν ἐκτεθειμένα ἐπίτηδες ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα σ' αὐτὴ τὴν ἀκτινοβολία. Ἐξ ἄλλου, οἱ συσκευὲς τηλεοράσεως περιέχουν εἰδικὲς διατάξεις ἀσφαλείας.

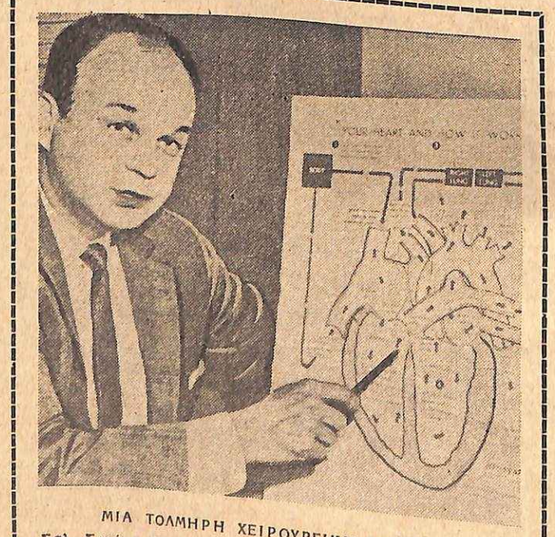

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙ

Στὸ Σικάγο ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐνδιαφέρουσα διάλεξι ὁ Ἀμερικανὸς καρδιολόγος Γουάλτον Λιλεχαὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεζότα. Ὁ διάσημος καθηγητὴς εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ τόλμησε νὰ κάνη μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι σὲ καρδιὰ «ἐν στεγνῷ». Ἀκολουθῶντας μιὰ δική του μέθοδο, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων διωχέτευσε τὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χειρουργήση στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου καὶ ἀπομονώνοντας κατόπιν τὴν ἄρρωστη καρδιά, τὴν ἐγχείρησε ἐνῶ τὸ αἷμα κυκλοφοροῦσε κανονικὰ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ ἐγχειριζομένου, χάρις στὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς τοῦ ἄλλου ἀτόμου, ποὺ ἔτσι ἔκανε διπλὴ δουλειά.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΟΦΕΣ;

Τὰ ἀντιβιωτικὰ μειώνουν τὶς ἱκανότητές μας

Ὅλοι ξέρομε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν σὲ θερμὰ κλίματα εἶναι περισσότερο θερμοὶ στὸν ἔρωτα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ζοῦν σὲ ψυχρά.

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κλῖμα, ἡ ἐρωτικὴ διάθεσις ἐπηρεάζεται καὶ ἀπὸ τὴν τροφή. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελοῦν οἱ Ἀμερικανοί. Ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς εἶναι ἕνα μίγμα ἀπὸ ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἡ τυποποιημένη τροφὴ ἐκεῖ δημιουργήσει ἕναν ἀμερικανικὸ τύπο, ποὺ σκέπτεται, ζῆ καὶ ἐργάζεται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Αὐτὸς ὁ τύπος, λοιπόν, εἶναι ψυχρὸς στὸν ἔρωτα, γιατὶ καταναλίσκει τροφὲς ἐπίσης τυποποιημένες καὶ συνεπῶς ἀνθυγιεινές (Ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διάφορα διεγερτικά, οἰνοπνευματώδη ποτά, σκανδαλιστικὲς εἰκόνες ἢ θεάματα, γιὰ νὰ ἀφυπνιστῆ τὸ ἐρωτικό του ἔνστικτο). Ὁ μεσογειακὸς τύπος, ἀντίθετα, εἶναι πιὸ θερμός, γιατὶ ἡ τροφή του, ἂν καὶ ἀνεπαρκής, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύσι καὶ εἶναι περισσότερο ὑγιεινή.

Ὑπάρχει, λοιπόν, μιὰ ἐρωτικὴ τροφή;

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ ἐρωτικὴ τροφή, δὲν ἐννοοῦμε τὰ διάφορα διεγερτικά, ὅπως τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ποὺ ἀφυπνίζουν ταυτοδικὰ τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, φθείρουν τὰ ἀποθέματα τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ θρεπτικὰ στοιχεῖα καὶ βιταμίνες (ἰδίως τῆς κατηγορίας Β).

Ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐρωτικὴ τροφή, μᾶς λένε οἱ ἐπιστήμονες, εἶναι ἡ βιταμίνη Ε. Ἡ ἔλλειψί της ἢ ἡ κακὴ χρησιμοποίησί της ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ μπορεῖ νὰ ἐξασθενήσουν τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο καί, μάλιστα, νὰ ὁδηγήσουν σὲ τελεία ἀνικανότητα.

Οἱ ἀνάγκες σὲ βιταμίνη Ε δὲν εἶναι οἱ ἴδιες σ' ὅλα τὰ ἄτομα Σὲ ἄλλα π.χ. ἀκοῦν 30 χιλιοστόγραμμα τὴν ἡμέρα, ἐνῶ ἄλλα χρειάζονται 300 χιλιοστόγραμμα καὶ κάποτε περισσότερα.

Ἡ βιταμίνη αὐτὴ βρίσκεται κυρίως στὸ βλαστημένο σιτάρι, τὸ φρέσκο βούτυρο, τὸ λάχανο, τὸ φυστίκι καὶ τὸ βασιλικὸ πολτὸ τῶν μελισσῶν. Μπορεῖ. λοιπόν, ἡ τροφή μας νὰ εἶναι πλουσία σὲ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα, ἀλλὰ νὰ μὴν περιέχη βιταμίνη Ε. Νά π.χ. μιὰ δίαιτα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ δὲν περιέχει βιταμίνη Ε: γάλα, αὐγά, βωδινὸ κρέας. λαρδί, μπανάνες, ἐλιές.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰσάγωμε στὸν ὀργανισμό μας τὴν ἀπαιτούμενη ἀναλογία βιταμίνης Ε. Πρέπει ἐπίσης νὰ προσέξωμε καὶ τὶς ἄλλες τροφές μας, ποὺ ὡρισμένες ἀπ' αὐτὲς μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπίδρασι αὐτῆς τῆς βιταμίνης.

Τὸ ταγγισμένα λίπος π.χ. ἢ τὸ λάδι ποὺ ἔχει ὑποστῆ ὑπεροβολικὸ βράσιμο ἐξασφανίζει σχεδὸν τὶς πολύτιμες ἰδιότητες τῆς βιταμίνης Ε. Ἡ ἀνεπάρκεια τῶν χολικῶν ἁλάτων, ἐξ ἄλλου, δὲν ἐπιτρέπει στὸν ὀργανισμὸ ν' ἀπορροφήση ὅλες τὶς ποσότητες βιταμίνης Ε, ποὺ εἰσάγουμε σ' αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ μιὰ μεγάλη μυϊκὴ προσπάθεια μπορεῖ νὰ καταστρέψη αὐτὴν τὴν πολύτιμη βιταμίνη.

Τὰ ἴδια ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ φέρη καὶ μιὰ δίαιτα φτωχὴ σὲ βιταμίνη Α, ποὺ εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴν καλὴ χρησιμοποίησι τῆς βιταμίνης Ε. Πρέπει, λοιπόν, ἡ τροφή μας νὰ περιλαμβάνη τροφὲς πλούσιες σὲ βιταμίνη Α: τόννο, μυαλά, στρείδια, ψάρια, σπανάκια.

Νά γιατὶ ὡρισμένες τροφὲς ἔχουν τὴ φήμη ὅτι εἶναι διεγερτικές. Οἱ τροφὲς αὐτὲς περιέχουν ἢ βιταμίνη Ε, ὅπως τὸ βλαστημένο σιτάρι, τὸ σηκότι, τὰ φρέσκα φυστίκια καὶ τὸ κάρδαμο, ἢ βιταμίνη Α ποὺ προστατεύει τὴν πρώτη καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀπορρόφησί της, ὅπως τὸ πιπέρι, τὸ βερύκοκο, τὸ γέλι καὶ τὰ ραδίκια.

Γιὰ τὴν καλὴ ἀπορρόφησι τῆς βιταμίνης Ε, πρέπει ἐπίσης ὁ ὀργανισμός μας νὰ περιέχη ἐπαρκῆ ἀποθέματα βιταμινῶν D. C καὶ Β.

Ἕνα ἄλλο ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τόσο στὸν ἄντρα ὅσο καὶ στὴ γυναῖκα εἶναι ὁ φώσφορος

Πρέπει νὰ ξέρετε, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ ἀντιβιωτικὰ μειώνουν τὶς ἀναπαραγωγικὲς ἱκανότητες.

Ὅλα γενικὰ τὰ ἀντιβιωτικὰ καταστρέφουν τὴ βιταμίνη Ε. Μὴν τὰ χρησιμοποιῆτε, λοιπόν, παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρχη ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σηκότι ἐπηρεάζει τὶς λειτουργίες τοῦ φύλου. Οἱ διαβητικοὶ ὑποφέρουν συνήθως ἀπὸ ἀνικανότητα. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει καὶ ἡ ἠπατικὴ ἀνεπάρκεια.

Φαίνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τῶν ὀργάνων τοῦ φύλου εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ ἰσορροπία μεταξὺ ζωϊκῶν καὶ λιπαρῶν τροφῶν. Οἱ καταχρήσεις εἴτε πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνσι εἴτε πρὸς τὴν ἄλλη βλάπτουν πάντοτε.

Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες συνιστοῦν, τέλος, τὴν περιοδικὴ νηστεία, τόσον τὴν τροφικὴ ὅσον καὶ τὴν ἐρωτική. Ὁ ὀργανισμὸς ἀναζωογονεῖται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ ὁ ἀναπαραγωγικὸς δυναμισμός του ἐνισχύεται.

✪✪

Μὲ τὸ μαγνήτη

Ἡ πιὸ «ἀκροβατικὴ» ἰατρικὴ ἐπέμβασις ἔγινε πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες στὴν Ἀτλάντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἕνα παιδάκι εἶχε καταπιῆ ἕνα καρφί, ποὺ σφηνώθηκε μέσα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γύρους τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. Οἱ γονεῖς του τὴν ἔφεραν αὐτὸ τὸ παιδάκι στὸ γιατρὸ Μαῦρντοκ Ἔκεν, ποὺ ἐφήρμοσε ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ βγάλη αὐτὸ τὸ καρφί. Κατέβασε ἀπὸ τὸ στόμα στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἕναν ἰσχυρὸ μαγνήτη δεμένον μ' ἕνα λεπτὸ σπάγγο. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ μαγνήτης ἔλκυσε τὸ καρφὶ κι' ἔτσι ὁ γιατρὸς δὲν χρειάστηκε παρὰ νὰ τραβήξη τὸ σπάγγο γιὰ νὰ τὸ βγάλη.

Ὁ δόκτωρ Ἔκεν εἶναι εἰδικὸς ... στὸ μαγνήτη. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἔχει βγάλει ὡς σήμερα πολλὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ στομάχι ἢ τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα πολλῶν ἀτόμων, μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ἡ διάγνωσις τῶν καρδιοπαθειῶν

Ὁ δόκτωρ Ντάβιντ Λιούϊς ἀνακάλυψε ἕνα εἰδικὸ καρδιοσκόπιο, ποὺ λειτουργεῖ μὲ ὑπερήχους. Τὸ καρδιοσκόπιο αὐτό, ποὺ μοιάζει μ' ἕνα μικρὸ καθεπτρα, εἰσάγεται στὴν ἀριστερὴ κοιλιὰ τῆς καρδιᾶς καὶ καταγράφει τοὺς ἤχους ποὺ κάνει τὸ αἷμα περνῶντας ἀπ' αὐτὴ καὶ στὸν ἀντίστοιχο κόλπο καὶ ἀντίστροφα. Ἡ ἔντασις τοῦ ἤχου, ἡ διάρκεια μεταξὺ δύο διαδοχικῶν κλπ. ἐπιτρέπουν στὸ γιατρὸ νὰ κάμη τὴ διάγνωσί του.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

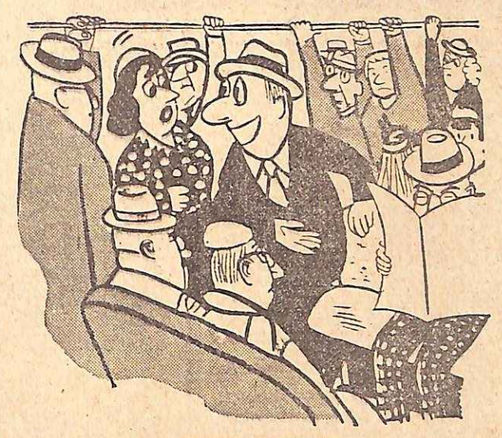

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

— Παρακαλῶ καθῆστε! Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ προσφέρουν τὴ θέσι τους μόνο στὶς ὡραῖες γυναῖκες!...

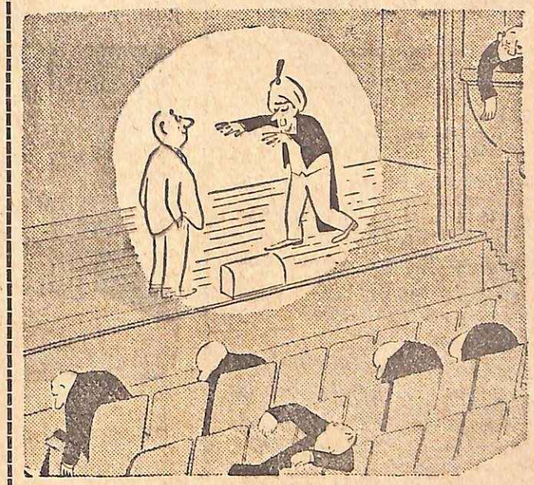

Χωρὶς λόγια.

— Δὲν ἔχει νὰ ξαναπᾶς στὸ μπάρ!... Ἀρκετὰ ἤπιες!...

Χαμόγελο

Τὸ στοίχημα

Ὅλη του ἡ περιουσία ἦταν μιὰ δραχμή. Μπῆκε λοιπὸν σ' ἕνα μπὰρ καὶ πλησίασε κάποιον πελάτη, ποὺ εἶχε μπροστά του ἕνα γεμάτο ποτήρι μπύρα.

— Στοιχηματίζω μιὰ δραχμή, τοῦ εἶπε, πὼς μπορῶ νὰ πιῶ αὐτὴ τὴ μπύρα μπροστὰ στὰ μάτια σας χωρὶς νὰ μὲ δῆτε καὶ χωρὶς νὰ κινηθῶ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι μου.

Φυσικά, ὁ ἄλλος δέχθηκε τὸ στοίχημα. Ὁ πρῶτος πῆρε τότε τὸ ποτήρι καὶ τ' ἄδειασε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία.

— Αὐτὸ ἤτανε... εἶπε ὕστερα.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ὁ ἄλλος. Ἀφοῦ σὲ εἶδα!...

— Τὸ ξέρω πὼς μὲ εἶδες, παραδέχτηκε ὁ πρῶτος. Κέρδισες τὸ στοίχημα. Πάρε τὴ δραχμή σου!

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ μπάρ, ἱκανοποιημένος, ἐνῶ ὁ ἄλλος σκεπτότανε:

«Βρὲ τὸν ἠλίθιο!»

Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ὅμως ἦταν ὁ ἠλίθιος;...

★

Ὁ σύζυγος: Πῶς! Δὲν ἔχομε παρὰ μονάχα τυρὶ στὸ τραπέζι;

Ἡ σύζυγος: Ναί, ἀγάπη μου. Μοῦ συνέβη μιὰ ἀτυχία: Οἱ κοτολέτες καήκανε στὴ φωτιά. Κι' ἀναγκάστηκα νὰ χύσω πάνω τους τὴ σούπα, γιὰ νὰ τὶς σῶσω...

★

— Γιατρέ, πρέπει νὰ κρατάω ἀκόμη τὴ γλῶσσα μου ἔξω;

— Μάλιστα, κυρία μου. Βιάζομαι νὰ γράψω τὴ συνταγή καὶ νὰ φύγω!

★

Ἐκείνη: Ἐμένα μ' ἀρέσουν οἱ ἥρωες, κι' ὄχι οἱ δειλοὶ σὰν ἐσένα!

Ἐκεῖνος: Κάνεις λάθος! Εἶμαι ἥρως, ἀφοῦ... σὲ παντρεύτηκα!

★

Ἡ σκηνὴ στὸ δρόμο:

— Μὴν ἔρχεσθε μαζί μου, κύριε! Μὲ ἐκθέτετε.

— Μὰ μπορεῖ νὰ νομίσουνε πὼς εἶμαι ὁ πατέρας σας.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Δὲ θέλω νὰ νομίζη ὁ κόσμος πὼς εἶμαι κόρη σας...

★

Ὁ σύζυγος: Σοῦ πέρασε ὁ θυμός; Τόξερα καλὰ πὼς θὰ κατάφερνα νὰ σὲ κάνω νὰ σωπάσης.

Ἡ σύζυγος: Βλάκα! Δὲ σώπασα. Ἁπλῶς ξεκουράζομαι λιγάκι!

★

Ὁ πρόεδρος: Μὰ πῶς μπόρεσες, χριστιανέ μου, νὰ σπάσης τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς καλῆς κυρίας μὲ μιὰ πέτρα; Μήπως δὲ σεβάστηκες γιὰ ἐλεημοσύνη ἕνα κομμάτι ψωμί;

Ἡ ζητιάνα: Δὲν ἦταν πέτρα, κύριε πρόεδρε. Ἦταν... τὸ ψωμί!

★

Ἐκεῖνος: Ποιὸς ξέρει τί θἄλεγε ἡ μαμά σου, ἂν μάθαινε πὼς εἴχαμε πάει μαζὶ στὴν ἐξοχή...

Ἐκείνη: Θὰ μοὔλεγε: «Πότε θὰ σὲ παντρευτῆ;»

★

— Μπορεῖς νὰ βρῆς ποιὰ ὁμοιότητα ἔχει τὸ κοστούμι μου μ' ἕνα αὐτοκίνητο;

— !;

— Ἁπλούστατα, ἔχει κι' αὐτὸ ἀνάγκη ἀπὸ μπενζίνα!

★

Ἐκείνη: Πόσων χρονῶν μὲ κάνετε;

Ἐκεῖνος: Εἰκοσιέξη.

Ἐκείνη: Κάνατε λάθος τέσσερα χρόνια.

Ἐκεῖνος: Μπά! Περίεργο! Δὲ φαίνεσθε γιὰ τριαντάρα...

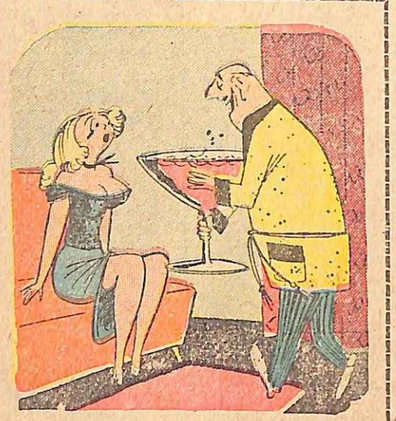

— *Ἕνα μονάχα ποτηράκι δὲ θὰ σᾶς ζαλίση, δεσποινὶς Λουλοῦ!...*

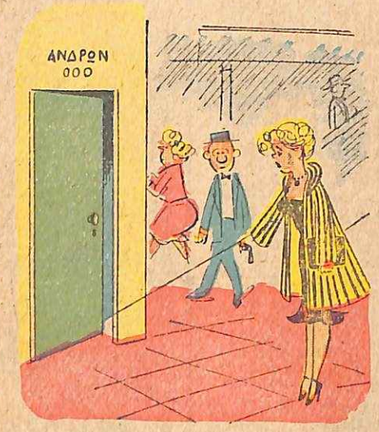

Τὸ καλοπαθημένο σκυλάκι.

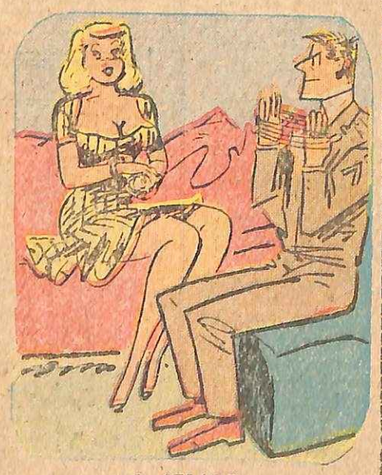

Ο ΔΕΙΛΟΣ

— Ἀλλοιῶς δὲ θὰ ξέραμε τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ νὰ κάμετε τὰ νύχια σας λευκὰ

Ἀπεσταγμένο ἀνθόνερο .. 95 γραμμάρια
Κιτρικὸν ὀξὺ ..... 5 »
Ἢ
Ἀπεσταγμένο ἀνθόνερο .. 100 »
Ὀξαλικὸν ὀξὺ ..... 1,50 »

Γιὰ νὰ κάμετε τὸ δέρμα σας ἁπαλὸ

Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα θὰ ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ 300 γραμμάρια γλυκερίνης καὶ 40 γραμμάρια ἀνθόνερο.

Γιὰ νὰ κάμετε τὰ δόντια σας λευκὰ

Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κίνδυνος νὰ καταστραφῆ τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν, τὴν ἀκόλουθη ὀδοντοτριπτικὴ σκόνη:

Σκόνη ἀπὸ φυτικὸ ἄνθρακα .. 20 γραμ.
Ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον ..... 15 »

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ κάμετε τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ προσθέσετε μερικὲς σταγόνες γάλακτος μαγνησίας στὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο τὰ πλένετε.

2) Νὰ τὰ τρίβετε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ χλιαρὸ νερὸ στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε λίγο ὀξυζενὲ (μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ σ' ἕνα ποτήρι νερό).

3) Ἂν καπνίζετε καὶ τὰ δόντια σας ἔχουν κιτρινίσει, θὰ ρίξετε δυὸ ὡς τρεῖς φουσταγόνες λεμόνι καὶ μιὰ πολὺ μικρὴ πρέζα σόδας.

Γιὰ τὰ ματοτσίνορα

Ἂν εἶναι πολὺ μικρὰ ἢ ἀραιά, θὰ τὰ ἀλείφετε κάθε βράδυ μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Βαζελίνη ..... 10 γραμμάρια
Ρετσινόλαδο ..... 4 »
Κηκιδικὸν ὀξὺ ..... 1 »
Ἂν πέφτουν:
Ἀφέψημα τσαγιοῦ ..... 100 »
Θειϊκὴ κινίνη ..... 1 »

Κατὰ τῆς ὑπεριδρώσεως τῶν χεριῶν

Στυπτηρία ..... 1 γραμμάριο
Ὀξικὸς μόλυβδος ..... 5 »
Ἀνθόνερο ..... 500 »
Ἢ
Φορμόλη
Βάμμα βενζόης ..... 10 »
Ἀνθόνερο ..... 500 »

Ἐναντίον τῆς ὑπεριδρώσεως τῶν ποδιῶν

Πουδράρισμα πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὴν ἀκόλουθη σκόνη:

Τάλκ .....
Στυπτηρία σὲ σκόνη .... 100 γραμμάρια
Θειϊκὸ ἀλουμίνιο ..... 50 »
Ἢ
Τάλκ ..... 10 »
Καμφουρὰ σὲ σκόνη ..... 100 »
Φορμόλη ..... 4 »
4 »

Γιὰ νὰ προλάβετε τὶς ρυτίδες

Ἀνθόνερο ..... 200 γραμμάρια
Γάλα ἀμυγδάλων ..... 50 »
Θειϊκὸ ἀλουμίνιο ..... 4 »

Θὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτὴ τὴ λοσιὸν πρωῒ καὶ βράδυ.

Μιὰ καλὴ λοσιὸν γιὰ τὶς ρυτίδες ποὺ σχηματίζονται γύρω στὰ μάτια εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Ἀμυγδαλέλαιο .....
Ἄλκοολ ἀπὸ γιασεμιὰ ..... 40 γραμμάρια
Θειϊκὸ ἀλουμίνιο ..... 10 »
Ταννίνη ..... 2 »
2 »

Κατὰ τῆς σμηγματορροΐας

Σαλικυλικὸν ὀξὺ ..... 2 γραμμάρια
Οἰνόπνευμα 60 βαθμῶν .. 100 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα
Ρεσορκίνη ..... 2 γραμμάρια

Ἡ ρεσορκίνη χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ σκοῦρα μαλλιά. Ἂν ἔχετε ξανθὰ μαλλιά, θὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ ὑδρικὴ χλωράλη.

Ἂν ...ετε χοντρὰ μπράτσα

Ἡ ἰωδιοῦχος πομμάδα τοῦ Κὶρς σὲ καθημερινὲς ἐντριβὲς (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) θὰ σᾶς κάμη πολὺ κακό. Ἡ σύστασί της εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Βαζελίνη .....
Ἰωδιοῦχο κάλιον ..... 30 γραμμάριο
Ἰώδιο ..... 3 »
0.30 »

Ένας λευκός ανθρωποφάγος

Η ανατριχιαστική περιπετεια τοῦ Ἀμερικανοῦ χρυσοθήρα "Αλφρεντ Πάκερ

«Ο σερίφης Κάρλ Σμιθ τοῦ Λαίπκ Σίτυ, στὸ Κολοράντο, σᾶς προσκαλεῖ νὰ παρευρεθῆτε στὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ "Αλφρεντ Πάκερ, στὶς 19 Μαΐου 1883».

Παρόμοιες προσκλήσεις στάλθηκαν κατὰ ἑκατοντάδες, τὸ Μάϊο τοῦ 1883 σὲ διάφορες πόλεις τοῦ Κολοράντο. Ἡ ἐπισημότης, ποὺ δινόταν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴν ἐκτέλεσι, ὀφειλόταν στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ μελλοθάνατος "Αλφρεντ Πάκερ ἦταν ὁ πρῶτος λευκὸς ἀνθρωποφάγος, ποὺ καταδικάστηκε ἀπὸ δικαστήριο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Καὶ ὁ σερίφης θέλησε μὲ τὴν ἀποστολὴ εἰδικῶν προσκλήσεων νὰ ἀποδείξη ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ τιμωρήση παραδειγματικὰ τὸν ἀπαίσιο ἐγκληματία.

Θύματα τοῦ λευκοῦ ἀνθρωποφάγου ἦταν οἱ πέντε χρυσοθῆρες Μπέλ, Χάμφρεϋ, Σουάν, Μίλλερ καὶ Νούν, ποὺ ὅταν ξεκίνησαν γιὰ νὰ βροῦν χρυσάφι στὸ Κολοράντο, πῆραν μαζί τους καὶ τὸν Πάκερ γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγῆ καὶ νὰ τοὺς μαγειρεύη.

Ἀλλὰ τὸ ταξίδι ἔγινε ἀνώμαλα σὲ ἔρημες περιοχὲς καὶ οἱ προμήθειες τῶν χρυσοθηρῶν ἐξαντλήθηκαν γρήγορα.

Κάθε τόσο, λοιπόν, ἔπαιρναν λίγα τρόφιμα ἀπὸ ἄλλες ὁμάδες χρυσοθηρῶν.

Γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα, τὰ ἴχνη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν χάθηκαν ἐντελῶς. Στὶς 16 Ἀπριλίου 1874, ὅμως, ὁ "Αλφρεντ Πάκερ ἐμφανίστηκε μόνος του σὲ ἕνα χωριὸ καὶ δήλωσε στὶς ἀρχὲς ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς συντρόφους του, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκολουθήση. Πρόσθεσε, ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ζήσει μὲ ρίζες καὶ χόρτα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι, ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πάκερ, ποὺ πρὶν ξεκινήση γιὰ τὸ χρυσάφι, δὲν εἶχε καθόλου χρήματα, ξόδευε τώρα ἀφειδῶς, καὶ φαινόταν νὰ διαθέτη πολλὰ δολάρια. Εἶχε, ἐξ ἄλλου, τὸ βαρὺ μαχαίρι τοῦ Μίλλερ, ποὺ ἰσχυρίστηκε ὅτι τοῦ τὸ χάρισε ὁ σύντροφός του.

Ὁ σερίφης τὸν ὑπέβαλε σὲ ἀνάκρισι, ἀλλὰ ὁ Πάκερ ἐπέμεινε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν τύχη τῶν πέντε χρυσοθηρῶν. Ὅταν, ὅμως, ὡργανώθηκε εἰδικὸ ἀπόσπασμα, μὲ σκοπὸ νὰ ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τους, ὁ "Αλφρεντ Πάκερ ἄλλαξε τὴν κατάθεσί του καὶ μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ περὶ... ἀνθρωποφαγίας!

Ἕνα βράδυ, εἶπε, ὁ Σουὰν πέθανε καὶ οἱ ἑτοιμοθάνατοι ἀπὸ τὴν πεῖνα σύντροφοί του ὥρμησαν ἐπάνω του καὶ τοῦ ξέσκισαν τὶς σάρκες, μὲ τὶς ὁποῖες χόρτασαν τὴν πεῖνα τους. Σὲ λίγες μέρες, πέθανε ἀπὸ ἐξάντλησι καὶ ὁ Χάμφρεϋ, ποὺ οἱ σύντροφοί του τὸν ἔφαγαν καὶ αὐτόν.

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς ἀνθρωποφαγίας, ἦταν ὁ Μίλλερ, ποὺ ὁ Μπὲλ καὶ ὁ Νοὺν τὸν σκότωσαν, μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Πάκερ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν πρόφυλαξη κατασκήνωσί τους.

Ὅπως ἀφηγήθηκε ὁ Πάκερ, εἶχαν πλέον ἀπομείνει τρεῖς, ποὺ ὁ ἕνας περίμενε τὸ θάνατο τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν πεῖνα του. Ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Μπὲλ σκότωσαν τὸν Νοὺν καὶ τὸν ἔφαγαν. Στὸ τέλος, πρόσθεσε, ὁ Μπὲλ ἐπεχείρησε νὰ σκοτώση κι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ ὁ Πάκερ τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι μὲ ἕνα τσεκούρι, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν τροφή του γιὰ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα...

Ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάθεσί του αὐτή, ὁ Πάκερ κρατήθηκε καὶ ἄρχισαν ἀνακρίσεις καὶ ἔρευνες γιὰ νὰ προετοιμαστῆ ἡ δίκη του. Πέρασαν ὅμως, τέσσερις μῆνες, ὥσπου νὰ ἀνακαλυφτοῦν θετικὰ στοιχεῖα. Πραγματικά, μερικοὶ ἐκδρομεῖς ἀνεκάλυψαν τὰ πτώματα τῶν πέντε χρυσοθηρῶν, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀποσυντίθενται. Ἀπὸ ὅ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ διαπιστωθῆ, φαινόταν ὅτι μόνο τὸ πτῶμα τοῦ Μίλλερ, ποὺ ἔφερε μιὰ σφαῖρα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου, εἶχε κρεουργηθῆ. Τὰ ὑπόλοιπα τέσσερα, ἦταν τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο μὲ τὰ κεφάλια ἀνοιγμένα ἀπὸ χτυπήματα μαχαιριοῦ.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ὁ Πάκερ κατώρθωσε νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὴν πρόχειρη φυλακή, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει καὶ ἐπὶ ἐννέα χρόνια ἔμεινε ἀσύλληπτος. Ὅταν, τελικά, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν, ἔκανε μιὰ καινούργια κατάθεσι, γιὰ τὸ θάνατο τῶν πέντε συντρόφων του, χωρὶς ὅμως νὰ ἀρνηθῆ τὴν κατηγορία τῆς ἀνθρωποφαγίας. Εἶπε, δηλαδή, ὅτι ὁ Μπὲλ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τοὺς ὑπόλοιπους καὶ ὅτι στὸ τέλος ἐπεχείρησε νὰ σκοτώση καὶ τὸν ἴδιον. Ἀλλ' ὁ Πάκερ πρόλαβε καὶ τὸν σκότωσε καὶ ἔμεινε γιὰ καιρὸ ἀνάμεσα στὰ πτώματα. Ἡ πεῖνα, εἶπε, τὸν ἀνάγκασε κατόπιν νὰ κόψη κομμάτια ἀπὸ τὰ ἄταφα πτώματα καὶ νὰ χορτάση τὴν πεῖνα του.

Ὁ Πάκερ παρεπέμφθη σὲ δίκη γιὰ ἀνθρωποκτονία καὶ ἀνθρωποφαγία. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν θετικὰ στοιχεῖα γιὰ ὅλους τοὺς θανάτους, κατηγορήθηκε μόνο γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Μπέλ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης του, δὲν ἀρνήθηκε ὅτι εἶχε χορτάσει μὲ τὶς σάρκες τῶν συντρόφων του.

«Ξαναπῆγα κοντά τους καὶ ἔφαγα ἕνα κομμάτι κρέας, εἶπε σὲ ἕνα μέρος τῆς καταθέσεώς του. Δὲ μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Ἔπειτα, δὲν ἠνοιωθα τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἤμουν χορτάτος καὶ εὐτυχισμένος. Ἔκοψα ἕνα ἄλλο κομμάτι κρέας, τὸ ἔβρασα σ' ἕνα τενεκεδένιο δοχεῖο καὶ τὸ ἔφαγα. Αὐτὸ ἔγινε πολλὲς φορὲς —δὲν ξέρω πόσες. Τὸ μόνο ποὺ καταλάβαινα, ἦταν ὅτι τὸ ἀνθρώπινο κρέας φαινόταν νὰ εἶναι πολὺ ἁλατισμένο»!

Ἡ καταδίκη τοῦ Πάκερ σὲ θάνατο βασίστηκε σὲ τρία κυρίως στοιχεῖα: γιὰ τὸ στὴν κατασκήνωσι τῶν χρυσοθηρῶν, ὑπῆρχε ἄφθονο κυνήγι καὶ ὁ Πάκερ διέθετε ἀρκετὰ ὅπλα. Ἡ σφαῖρα ποὺ βρέθηκε στὸ κρανίο τοῦ Μπὲλ εἶχε μπῆ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, γεγονὸς ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἡ ἐπίθεσις τὸν βρῆκε ἀπροετοίμαστο. Ὁ Πάκερ, τέλος, εἶχε πολλὰ χρήματα, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, ἐνῶ καὶ ἀπὸ τὰ πέντε πτώματα εἶχε ἀφαιρεθῆ κάθε τι πολύτιμο.

Ὡστόσο, λίγες μέρες ποὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Πάκερ, οἱ δικηγόροι του κατώρθωσαν νὰ πετύχουν μετατροπὴ τῆς ποινῆς του σὲ ἰσόβια δεσμά. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἡ ποινὴ μετετράπη σὲ φυλάκισι 40 ἐτῶν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρόνια, πάλι, ὁ λευκὸς ἀνθρωποφάγος ἔμεινε μόνο τὰ 15 στὴν φυλακή. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1901 πῆρε χάρι καὶ ἀποφυλακίστηκε.

Ἀπὸ τότε ἔζησε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του ψάχνοντας ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία γιὰ χρυσάφι, ποὺ ποτὲ δὲν τὸ βρῆκε. Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε στὶς 24 Ἀπριλίου τοῦ 1907, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν. Ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι, πέθανε κοντὰ στὴν περιοχὴ τοῦ Κολοράντο, ὅπου πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχε χορτάσει μὲ τὶς σάρκες τῶν συντρόφων του...

Ὁ Πάκερ ἔμεινε γιὰ καιρὸ ἀνάμεσα στὰ πτώματα.

ΟΙ ΚΟΚΟΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΣΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Συγκινοῦν τὴν κοινὴ γνώμη περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς Ἀλγερίας

Οἱ περισσότεροι Γάλλοι σήμερα ἐνδιαφέρονται πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς Ἀλγερίας καὶ τὰ ἄλλα σοβαρὰ προβλήματα τῆς χώρας τους γιὰ τὴν ἔκβασι ποὺ θὰ ἔχη στὰ δικαστήρια ἡ «μάχη τῶν πετεινῶν».

Ἡ μάχη αὐτή, ποὺ ἄρχισε ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια καὶ δὲ λέει ἀκόμα νὰ τελειώση, διεξάγεται ἀνάμεσα στὴ γαλλικὴ ἑταιρεία προστασίας τῶν ζώων καὶ τοὺς ὀργανωτὲς κοκορομαχιῶν. Ἡ ἑταιρεία αὐτή, ποὺ ἔχει μεγάλη δύναμι, γιατὶ τὰ μέλη της εἶναι ἑκατοντάδες χιλιάδες σ' ὅλη τὴ Γαλλία, ὑποστηρίζει ὅτι τὰ κοκόρια αὐτῶν τῶν θεαματικῶν ἀγώνων ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν οἰκιακῶν ζώων καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκοτώνωνται μ' ἕνα τόσο πεταλῆ τρόπο, ἁπλῶς γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν ἄγριο τρόπο, ἁπλῶς γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ... αἱμοδιψῆ αἰσθήματα τοῦ πλήθους καὶ νὰ μαζεύουν λεφτὰ οἱ ἰδιοκτῆτες τους. Οἱ ἀπεναντίας, αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ πετεινάρια ἰδιαίτερα, ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἀρης ράτσας, ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἀκριβῶς μὲ τὸν προορισμὸ τοῦ μέχρι θανάτου ἀλληλοσπαραγμοῦ.

Ἡ πρώτη δίκη ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία μὲ κατήγορο τὴν ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων καὶ κατηγορουμένους τοὺς ὀργανωτὲς κοκορομαχιῶν, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ ἔτος 1932.

Τὸ πρωτοδικεῖο, ποὺ δίκασε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὁλότελα ἀνύποπτο γιὰ τὴ σοβαρὴ καὶ μακροχρόνια ἐξέλιξι ποὺ θὰ παιρνε, ἔβγαλε ὕστερα ἀπὸ σύντομη σύσκεψι τὴν ἀπόφασί του, χωρὶς καλὰ καλὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς δικηγόρους τῆς προσκαλὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς δικηγόρους τῆς ὑπερασπίσεως. Ἡ λιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑπερασπίσεως. Ἡ ἀπόφασι, λοιπόν, αὐτὴ δικαίωσε τὴν ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων, γνωματεύοντας πὼς τὰ κοκόρια ὅλα καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι εἶναι οἰκιακὰ ζῶα, γιατὶ ἀνήκουν στὴν κατηγορία αὐτῶν ποὺ ζοῦν, ἀνατρέφονται κι' ἀναπαράγονται στὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τὰ σκυλιά, οἱ γάτες καὶ τ' ἄλογα.

Σύμφωνα δὲ μὲ ἕνα σχετικὸ γαλλικὸ νόμο, τὰ κατοικίδια ζῶα ἀπαγορεύεται νὰ τὰ μεταχειρίζεται κανεὶς σκληρά.

Ἀλλὰ τὸ ἔθιμο τῶν κοκορομαχιῶν, ποὺ ἦταν καὶ στὴν ἀρχαιότητα πολὺ διαδεδομένο, σήμερα δὲ ἀκόμα ξετρελλαίνει τὰ πλήθη τῶν θεατῶν στὴν Κίνα καὶ στὸν Καναδᾶ, ἔχει χιλιάδες φανατικοὺς ὀπαδοὺς στὶς γαλλικὲς ἐπαρχίες. Ἡ ἀπόφασι, λοιπόν, τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, ἐδῶ κι' εἴκοσι τέσσερα χρόνια, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κοσιπέντε χρόνια, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κλείσῃ τὸ ζήτημα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, διωργανώθηκαν μεγάλες κοκορομαχίες σὲ μιὰ ἄλλη πόλι, ποὺ γιόρταζε ὁ προστάτης της "Αγιος. Ἡ ἑταιρία τότε θέλησε νὰ τὶς ματαιώσῃ. Ἐπικαλούμενη τὴ δικαστικὴ ἀπόφασι. Ἀλλ' ὁ κόσμος, ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα τὸ θέαμα, ἔκανε ὁλόκληρο συλλαλητήριο κι' ἡ ἀστυνομία τοῦ πόπου, γιὰ νὰ μὴ προκληθοῦν ταραχές, ἄφησε σιωπηρὰ νὰ γίνουν οἱ κοκορομαχίες.

Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ἡ ἑταιρία κατέφυγε στὸ Ἐφετεῖο, γιὰ νὰ πετύχῃ μιὰ ἀπόφασι, ποὺ θὰ εἶχε περισσότερο κῦρος, ἐνῶ παράλληλα ἔκανε διαβήματα στὴ Βουλὴ γιὰ νὰ ψηφίστῃ ἕνας νόμος, ποὺ θὰ ἔβαζε τελεία καὶ παῦλα μιὰ καὶ καλὴ στὸ «βάρβαρο» αὐτὸ ἔθιμο.

Οἱ βουλευτές, ὅμως, δίστασαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀπαίτησι τῶν χιλιάδων μελῶν τῆς ἑταιρίας, γιατὶ ἁπλούστατα σκέφτηκαν πὼς πολὺ περισσότερες ἴσως χιλιάδες ψήφους ἀντιπροσώπευαν οἱ ὀπαδοὶ τῶν κοκορομαχιῶν.

Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο περίμενε τὴ γαλλικὴ ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. Μετὰ τὴ λυσσώδη κι' ἐξοντωτικὴ κοκορομαχία τῶν... δικηγόρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως, ποὺ μὲ σοφὰ κι' ἀκαταμάχητα ὁ καθένας ἐπιχειρήματα θέλησαν νὰ «διαφωτίσουν» τοὺς δικαστές, αὐτοὶ ζαλίστηκαν τόσο ὥστε ἀνέβαλαν τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως, γιὰ νὰ σκεφτοῦν ὥριμα κι' ἀντικειμενικά.

Στὸ μεταξύ, στὶς στῆλες τοῦ γαλλικοῦ τύπου, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους διάφορα περισπούδαστα καὶ πύρινα ἄρθρα, ποὺ ὑποστήριζαν ἄλλα τὴ μιὰ κι' ἄλλα τὴν ἄλλη ἀπὸ τὶς δυὸ ἀντιμαχόμενες ἀπόψεις.

Τὸ Ἐφετεῖο, τέλος, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί του, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχε βγάλει τὸ Πρωτοδικεῖο. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ δεύτερη καὶ πιὸ ἔγκυρη ἀπόφασι, τὰ κοκόρια μποροῦσαν νὰ ἀλληλομαδιοῦνται καὶ ν' ἀλληλοσκοτώνωνται ἐλεύθερα πρὸς τέρψιν τοῦ κοινοῦ...

Ἀλλ' ὅπως εὔκολα μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ κανείς, οἱ δυὸ αὐτὲς δίκες δὲν ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἔγιναν ἀνάμεσα στὴν ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων καὶ τοὺς ὀργανωτὲς κοκορομαχιῶν.

Κάθε τόσο καὶ λιγάκι γίνονταν κι' ἄλλες σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας κι' οἱ ἀποφάσεις ποὺ ἔβγαιναν κάθε φορὰ ἦταν διαφορετικές. Ἡ γαλλικὴ δικαιοσύνη ἦταν ἀνίκανη νὰ πάρῃ παντοῦ τὴν ἴδια θέσι μπροστὰ στό... περίπλοκο αὐτὸ νομικὸ ζήτημα κι' οἱ δικαστὲς ἔκαναν ὅ,τι τοὺς κατέβαινε στὸ κεφάλι. Ὡρισμένοι, μάλιστα, ἀπ' αὐτούς, ποὺ εἶχαν βγάλει ἀποφάσεις εὐνοϊκὲς γιὰ τὶς κοκορομαχίες, κατηγορήθηκαν ἀπὸ τὴν ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων ὡς ὀπαδοὶ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ, ποὺ φυσικὰ κάθε ἄλλο παρὰ θᾶθελαν νὰ τὸ καταργήσουν.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος, ποὺ ἔγινε στὸ μεταξύ, διέκοψε τὶς κοκορομαχίες αὐτὲς ἀνάμεσα στὰ πετεινάρια κι' ἀνάμεσα στοὺς... δικηγόρους.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ξαναῆρθε τώρα τελευταῖα στὴν ἐπιφάνεια καὶ μάλιστα μὲ μεγαλύτερη ὀξύτητα.

Ἡ ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων, μὴ κατορθώνοντας καὶ μὲ τὰ νέα της διαβήματα νὰ πετύχῃ ἀπὸ τὴ Βουλὴ ἕνα νόμο ἐξαντίου τῶν κοκορομαχιῶν, κατέφυγε ἐσχάτως στὸν "Αρειο Πάγο, ἐλπίζοντας πὼς μὲ μιὰ εὐνοϊκὴ ἀπόφασι θὰ νικήσῃ ὁριστικὰ τοὺς ἀντιπάλους της. Γιατὶ ἡ ἀπόφασι αὐτή, ἂν βγῆ, θὰ ἔχῃ γενικὴ ἐφαρμογὴ σ' ὅλη τὴ χώρα, πρᾶγμα ποὺ δὲ γινόταν μὲ τὶς ἀποφάσεις τῶν τοπικῶν δικαστηρίων. Ἀλλ' ἡ καινούργια αὐτὴ σὲ ἀνώτατο ἐπίπεδο νομικὴ κοκορομαχία, μᾶλλον δὲ θὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, γιατὶ ὁ "Αρειος Πάγος ἀνέβαλε ὡς τώρα δυὸ φορὲς τὴ δίκη καὶ θὰ τὸ κάνῃ αὐτό, φαίνεται, διαρκῶς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ δίλημμα...

1 Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀποτελείωσαν τὴν κατασκευὴ τῶν τεχνητῶν δορυφόρων, ποὺ πρόκειται νὰ ριχτοῦν στὸ ἄπειρο κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ποὺ ἐπωνομάστηκε «Διεθνὲς γεωφυσικὸν ἔτος». Ἡ κατασκευὴ τῶν δορυφόρων αὐτῶν, ποὺ εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ ἐπιστημονικὲς συσκευὲς μεγάλης ἀκριβείας, ἀνελήφθη ἀπὸ τὸ «Ἐθνικὸ ἐπιστημονικὸ Ἵδρυμα» τῶν Η.Π.Α. Στὴ φωτογραφία μας ὁ καθηγητὴς "Αλαν Βάτερμαν (ἀριστερά) διευθυντὴς τοῦ ἱδρύματος, δείχνει μιὰ μικρογραφία δορυφόρου σὲ δυὸ Ἀμερικανοὺς βουλευτές, μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐλέγχου παροχῶν γιὰ πειραματισμούς.

2 Ὁ «Νεγκούς», ὁ περίφημος λέων τοῦ γερμανικοῦ τσίρκου Χάγκεμπεχ, δωρήθηκε στὸ διευθυντὴ του ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀβησσυνίας Χαϊλὲ Σελασιέ. Ὁ «Νεγκοὺς» δείχνει μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὰ κουταβάκια μιᾶς σκύλας τοῦ τσίρκου, ράτσας «μπόξερ». Ὄχι μόνο παίζει μαζί τους, ἀλλὰ καὶ τ' ἀφίνει νὰ τρῶνε ἀπὸ τὸ συσσίτιό του, πρᾶγμα πολὺ σπάνιο γιὰ ἕνα λιοντάρι.

3 Στὴ Φιλαδέλφεια τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἡ Ρενέ, ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα μοντέλα τοῦ Νέου Κόσμου, εἶχε πρὸ ἡμερῶν τὸ σπάνιο προνόμιο νὰ φορέσῃ στὸ κεφάλι της, ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές, τὸ περίφημο «Στέμμα τῶν "Ανδεων» τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ξεπερνᾶ τὰ 15 ἑκατομμύρια δραχμές. Τὸ στέμμα αὐτὸ ἀνήκει σ' ἕνα μεγάλο συνεταιρισμὸ Ἀμερικανῶν κοσμηματοπωλῶν.

4 Στὴ Γκάνα, τὴ νέα χώρα τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἀπέκτησε προσφάτως τὴν ἀνεξαρτησία της, κάθε γεγονὸς δίνει ἀφορμὲς σὲ μεγάλες λαϊκὲς γιορτές. Πρὸ ἡμερῶν ἡ χώρα ἔγινε δεκτή, ὡς μέλος, στὸν Ο.Η.Ε. καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ διοργανώθηκαν νέοι πανηγυρισμοί. Στὴ φωτογραφία μας, ἕνας γηραιὸς φύλαρχος τῆς νέας δημοκρατίας ἐκδηλώνει μὲ τὸ χορό του τὴ χαρά του.

Τὸ ξένο παιδί

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Τὸ καταλάβαινε καλὰ ἡ Λουκία: Τὸν ἔχανε τὸν ἄντρα της! Σιγὰ-σιγά, γλυστροῦσε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της· κι' αὐτό, γιατὶ ἡ ἀγκαλιά της δὲν τοῦχε χαρίσει ἕνα ὡραῖο σάρκινο ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτά τους, μιὰ γλυκειὰ προέκτασι τῶν φιλιῶν τους: "Ενα παιδί!... Καὶ τὸ ἤθελε τόσο αὐτὸ τὸ παιδὶ ὁ Πάνος! Δὲν τῆς τὸ ἔκρυβε — δὲν τῆς τὸ εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺχανε παντρευτῆ: «"Ονειρό μου εἶναι νὰ ζήσουμε οἱ τρεῖς μας — ἐσύ, ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μας!...».

Ἡ εὐτυχία τους ὅλη εἶχε στηριχτῆ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ — ἀλλοίμονο ὅμως... — δὲν εἶχε ἔρθει... Καὶ νὰ συλλογίζεται κανείς, ὅτι ἄλλοι, ποὺ δὲ θέλανε παιδιά, τὰ ἀραδιάζανε, γιὰ νὰ ἀγανακτοῦνε μαζί τους, νὰ τὰ βλέπουνε σὰ μπελάδες, ἰδίως ὅταν δὲν εἶχανε νὰ τὰ θρέψουνε!... Ἐνῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄγονο ζευγάρι, τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Πάνου, εἶχε λείψει τὸ ἕνα — τὸ παιδὶ ποὺ θὰ τοὺς ἔνωνε γιὰ πάντα, ποὺ θἄκανε τὸ γάμο τους ἰσχυρὴ κι' ἄσπαστη σχέσι...

Κι' ἔτσι τώρα ὁ γάμος τους ξεφτοῦσε!... Τὸ ἔνοιωθε καλὰ ἡ φτωχειὰ γυναῖκα, τὸ καταλάβαινε, τὸ ἔβλεπε ὁλοκάθαρα: Ὁ Πάνος ἀπομακρυνότανε μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπὸ κοντά της!... "Ολο γινότανε καὶ πιὸ ψυχρὸς ἀπέναντί της, ὅλο καὶ τῆς ἔδειχνε, ὅτι εἶχε ὑπολογίσει σοβαρὰ σὲ κεῖνο τὸ παιδί, ποὺ θὰ ὁλοκλήρωνε τὴν εὐτυχία τους... Καὶ τώρα ἡ εὐτυχία τους κινδύνευε νὰ καταρρεύσῃ σὰν ἕνας πύργος ἀπὸ τραπουλόχαρτα!...

Τί νἄκανε;... Πῶς νὰ τὴ σώσῃ;... Πῶς νὰ στερεώσῃ τὸ γάμο της ποὺ κλονιζότανε τόσο τραγικά;... Ὁ Πάνος ἔδειχνε, ὅτι διατηροῦσε μιὰ βουβὴ κακία γι' αὐτήν — βουβὴ ὅσο καὶ ἄδικη, γιατὶ δὲν ἔφταιγε αὐτὴ ποὺ ὁ Θεὸς δὲν τῆς χάριζε τὴ μεγάλη, μὰ καὶ τόσο ζωτικὰ ἀπαραίτητη χαρὰ τῆς μητρότητος,...

Τώρα, ὁ Πάνος ἔφευγε πολὺ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς γύριζε πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα, χωρὶς νἀρθῇ τὸ μεσημέρι νὰ φάῃ... "Ολο σχεδὸν τὸ εἰκοσιτετράωρό τους, περνοῦσε, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουνε μιὰ λέξι, μιὰ τρυφερὴ φράσι... Μιὰ ψυχρότης μόνιμη τοὺς πάγωνε κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ...

Πόση ἀπελπισία ἔνοιωθε ἡ Λουκία στὴν ἰδέα, ὅτι θὰ τὸν ἔχανε τὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν εἶχε τόσο ἀγαπήσει, ποὺ εἶχε στηρίξει ἀπάνω του ὅλα τὰ κοριτσίστικα ἐρωτικὰ ὄνειρά της!... Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν στερηθῇ...

Καί, ξαφνικά, ἀναπάντεχα, ἡ τύχη τῆς ἔστειλε τὴ βοήθεια, μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ποὺ ἔβρεχε: Ἐκεῖ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Λουκία ξύπνησε ἀπὸ κάτι σὰν νιαούρισμα, σὰν κλάμα... Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ: Δώδεκα καὶ δέκα. Κύτταξε μελαγχολικὰ καὶ τὸ κρεβάτι δίπλα της· ἦταν ἄδειο... Ὁ Πάνος δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα... Τὸ παράξενο κλάμα ἀκούστηκε πάλι. Σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της... Ἀμέσως ἡ γυναῖκα ἔρριξε μιὰ ρόμπα ἀπάνω της καὶ πῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Μπροστά της, ἐκεῖ, στὰ πόδια της, εἶδε κάτι σὰν πακέτο, ποὺ κουνιότανε, κι' ἔβγαζε αὐτὸ τὸ παράξενο κλάμα ποὺ τὴν εἶχε ξυπνήσει...

"Εσκυψε ἡ Λουκία καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα μωρό, μὲ τὰ ρουχαλάκια του μουσκεμένα ἀπὸ τὴ βροχή, ποὺ κλαψούριζε... "Εκλεισε τὴν πόρτα ἡ γυναῖκα καὶ τὸ πῆγε μέσα. Τὸ ἄλλαξε κοντὰ στὴ φωτιά, τοὔβγαλε τὰ βρεμένα του ρουχαλάκια. Τὸ μικρὸ σωματάκι ἦτανε μελανὸ ἀπὸ τὸ κρύο... Τὸ ἔτριψε μὲ κολώνια, τὸ ἔντυσε μὲ ζεστὰ ρουχαλάκια — τὰ εἶχε ὅλα ἕτοιμα ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὸ δικό της παιδί, ποὺ μὲ τόση λαχτάρα τὰ περίμενε, μὰ ποὺ δὲν εἶχε ἔρθει... — κι' ὕστερα τὸ ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ δίπλα της. Τὸ μωρό, ζεσταμένο, δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ...

Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἔκπληξι τοῦ Πάνου, ὅταν, γυρίζοντας ἐκεῖ, κατὰ τὴ μία, βρῆκε ἕνα παιδὶ δίπλα στὴ γυναῖκα του!

— Τί εἶναι αὐτό;... τὴ ρώτησε παραξενεμένος.

Τὸν κύτταξε μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο:

— "Ενα παιδὶ ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ Θεός, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι ἐκείνου ποὺ δὲν κάναμε ἐμεῖς... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

Ὁ ἄντρας σούφρωσε τὰ χείλια του, μὲ περιφρόνησι:

— "Ενα ἔκθετο!... μουρμούρισε.

— "Ενα δυστυχισμένο πλασματάκι ποὺ ἡ φτωχειὰ μάννα του δὲ μποροῦσε νὰ τὸ θρέψῃ καὶ τὸ ἔρριξε σὲ μιὰ πόρτα... Ἡ τύχη τὴ βοήθησε νὰ τὸ ρίξῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀνθρώπους διψασμένους γιὰ παιδί, ποὺ ἡ ἔλλειψί του κοντεύει νὰ τοὺς χωρίσῃ... Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς γυναίκας, πνιγήκανε σὲ ἕνα λυγμό...

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ ἄντρας:

— Καί... βρίσκεις ὅτι αὐτὸ τὸ ξένο πλάσμα μπορεῖ νὰ μᾶς ἑνώσῃ;... τὴ ρώτησε ψυχρά.

Ὕψωσε τὰ δακρυσμένα μάτια της καὶ τὸν κύτταξε μὲ πίστι:

— Γι' αὐτὸ τὸ ἔστειλε ὁ Θεός, Πάνο... τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Μακάρι νὰ τὰ καταφέρῃ... Σὰν περίεργο ὅμως θἄναι... Νὰ μᾶς ἑνώσῃ ἕνα ξένο παιδί!...

*

Κι' ὅμως — τί περίεργο! — τοὺς ἕνωσε!...

Ὁ Πάνος, στὴν ἀρχή, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ δῇ... "Αφηνε ἀδιάφορος τὴ γυναῖκα του νὰ τὸ φροντίζῃ... Λίγο-λίγο, ὅμως, ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται κι' αὐτός. "Οταν, μάλιστα, κάποτε τὸ μικρὸ ἀρρώστησε, ὁ ἴδιος ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὸ γιατρό, νὰ ἀγοράσῃ τὰ γιατρικά, ποὺ χρειαζόντουσαν... Ἐκείνες τὶς ἡμέρες, ὁ Πάνος γύριζε σπίτι καὶ τὸ μεσημέρι... Καὶ τὸ ἀπόγεμα δὲν ἔβγαινε ἄλλο: ἔμενε δίπλα στὴν κουνίτσα τοῦ παιδιοῦ, παρακολουθῶντας τὸν πυρετό του, βοηθῶντας πρόθυμα τὴ Λουκία νὰ τὸ περιποιῆται...

Κι' ὅταν ἡ ἀρρώστεια πέρασε καὶ τὸ παιδάκι, γιατρεμένο, χαμογέλασε στὰ δυὸ αὐτὰ πράσωπα, ποὖχε συνηθίσει νὰ βλέπῃ στοργικά, συγκινημένα, πάνω ἀπὸ τὴν κουνίτσα του, ἡ Λουκία ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ἄντρα της καὶ τοῦ μουρμούρισε:

— Τί λὲς τώρα γιὰ τό... «ξένο παιδί»;

Δὲ μίλησε ὁ Πάνος.

Τὴν κύτταξε μονάχα μ' ἕνα βλέμμα φορτωμένο παράπονο.

Μέσα του φουρτούνιαζε ἕνας ὠκεανὸς ἀπὸ τύψεις γιὰ τὸ ἄδικο φέρσιμό του στὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ αἰσθανόταν τόση λατρεία γι' αὐτόν.

Κι' ὕστερα ψιθύρισε σοβαρὰ κι' ἀποφασιστικά:

— Δὲν εἶναι ξένο παιδί, Λουκία...Εἶναι παιδί μας!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

'Ο Πάνος στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ δῇ κι' ἄφηνε ἀδιάφορος τὴ γυναῖκα του νὰ τὸ φροντίζῃ...

— Παναγιώτη, ποῦ τὶς βρῆκες αὐτὲς τὶς δυνάμεις; Ἐμένα δυὸ λεπτὰ μὲ κούνησες καὶ παραπονέθηκες γιὰ τὸ σηκώτι σου!...

Μ. ΓΑΛΙΑΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

«Ζητοῦνται ὑπουργοί»

ΤΟΝ Ἰούνιο τοῦ 1860 — ὅταν εἶχε ἀρχίσει νὰ βράζῃ τὸ καζάνι κατὰ πού Ὄθωνος—προέκυψε ζήτημα ἀνασχηματισμοῦ τῆς κυβερνήσεως Κ. Μιαούλη. Κατὰ τὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὔκολο, ὄχι ἐπειδὴ ὑπῆρχαν πολλοὶ ὑποψήφιοι γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τῶν ἀποχωρούντων, ἀλλὰ—ἀντιθέτως—ἐπειδὴ δὲ βρίσκονταν τὰ κατάλληλα πρόσωπα. Αὐτὸ τουλάχιστον ἰσχυρίζεται τὸ «Φῶς»—«Ἐφημερὶς τῶν ὅλων, ἐκδιδομένη καθ' ἑκάστην, Δεῦτε λάβετε φῶς», ὅπως σημείωνε κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του—στὴ σχετικὴ εἰρωνικὴ καὶ εὐτράπελη ἀρθρογραφία του.

'Η ἀλήθεια εἶναι' πὼς ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ δημοσιογραφικὴ διαχείρισις τῶν πολιτικῶν θεμάτων γινόταν μὲ ἐλάχιστη σοβαρότητα καὶ μὲ πολλὴ σατυρικὴ διάθεσι. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τὸ κύριο ἄρθρο τοῦ «Φωτὸς» τῆς 22 Ἰουνίου 1860:

«Ζητοῦνται ὑπουργοί!... Ζητοῦνται ὑπουργοί!... Ὁ ἐπιθυμῶν ἂς μὲ ἀνταμώσῃ διὰ νὰ τοῦ ἐγχειρίσω τὸ χαρτοφυλάκιο. Ζητεῖται ὑπουργὸς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν! Ζητεῖται ὑπουργὸς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν! Ζητεῖται ὑπουργὸς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν! Κύριοι ὑπουργοθήραι... ὅσοι ἀγαπᾶτε, παρουσιασθῆτε νὰ σᾶς φορέσω τὴν ὑπουργικὴν στολήν.

Προσφέρεται τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν μὲ ὅλας του τὰς ἀπολαυάς, βούτυρα, τυριά, ἔλαια, καπνούς, οἴνους, γαίας καὶ Κρητικὴ γραμμάτια!... Τίς νὰ τὸ λάβῃ βούλεται;

—Τὸ δέχομαι ἐγώ.

—Ἄ! Σεῖς κύριε Σῖμε; Δὲν εἶναι δι' ὑμᾶς τὸν φιλάπατριν.

—Ἀφοῦ τὸ δέχομαι...

—Ἀφήσατε, ἀφήσατε. Προσφέρεται τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, μὲ ὅλα του τὰ κέρδη, τὰς ἐξοικονομήσεις, τὰ βοηθήματα, τὰς ἀποζημιώσεις, τὰ ἔλαια, τὰ βούτυρα κτλ. κτλ. Τίς νὰ τὸ λάβῃ βούλεται; Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, προσφέρεται, κύριοι, εἰς τὸν βουλόμενον. Ὁ ἐπιθυμῶν ἂς παρουσιασθῇ ἐνώπιόν μου νὰ τὸν ὁδηγήσω πρὸς τὸν πρωθυπουργόν! Δὲν παρουσιάζεται κανείς!...».

Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ ὄχι βέβαια... σοβαρὸ ὕφος διετύπωνε τὶς πολιτικές ἀπόψεις του τὸ «Φῶς». Ἀλλὰ καὶ στὴν εἰδησεογραφία του δὲν ἦταν περισσότερο συγκροτημένη ἡ ἐφημερὶς τῶν τελευταίων χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος. Νὰ ἕνα παράδειγμα:

«Ἐπελείωσαν τέλος πάντων τὰ ὑπουργικά, ἀλλὰ χιλιάκις καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ λάβουν πέρας, ὁποῖον ἔλαβον. Ἐγένετο ἁπλῆ συμπλήρωσις, δεχθέντων τῶν κ.κ. Εὐστ. Σίμου καὶ Λ. Κρεστενίτου, τοῦ μὲν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ δὲ τὸ τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ μείναντος τοῦ ὑπουργείου Ἐκκλησιαστικῶν διὰ μετέπειτα. Τὶς ἐπίστευεν ὅτι, ἰδίως ὁ κ. Σῖμος, ὁ τόσον εὐϋπόληπτος καὶ φιλόπατρις, ἤθελεν ὀλισθήση καὶ δεχθῇ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ «Συστήματος»; Τίς ἐπίστευεν ὅτι ἤθελεν ἀπατηθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ γίνῃ συνάδελφος ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὡς χθὲς ἐπολέμει καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τοῦ καλάμου, ὡς ἀνθρώπους ἀνικανότητος καὶ ὀλεθρίας πολιτικῆς; Ἐμουλτζουρώθη καὶ αὐτός! Ἀπελπισία! Ἀπελπισία! Ἀπελπισία!

Ὁ κ. Σῖμος εἶναι φίλος μας, καὶ φίλος μας ἐκ τῶν πρώτων, διὰ τὰς γνώσεις του, τὴν ἱκανότητά του καὶ τὰς πατριωτικὰς ἀρχάς του. Ἀλλ' ἂς ὄψεται διότι θὰ μᾶς κάμῃ ἐχθρούς του! Ἂς ὄψεται διότι θὰ μᾶς ἐπότιζε τοιοῦτον ποτήριον! Ἐθυσιάσθης φίλε Σῖμε! Καὶ ἐθυσιάσθης διὰ παντὸς!... Κατηραμένη νὰ εἶναι ἡ Κίρκη, ἥτις σὲ ἐμάγευσε...»

Καὶ ἕνα ἄλλο δεῖγμα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωνε τὸ «Φῶς» στοὺς ἀναγνώστας του τὰ βαρυσήμαντα πολιτικὰ γεγονότα:

«... Χθές, τὴν 5 ὥραν μ.μ. πρὸ ἢ δώσῃ τὸν ὅρκον ὁ κ. Σῖμος, προσεκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τὸν κ. Κουμουνδοῦρον καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἀντεκατεστάθη δι' ἄλλου καὶ δὲν εἶναι πλέον ὑπουργός.

Ὅταν κατέβη τῶν ἀνακτόρων ὁ κ. Κουμουνδοῦρος εἴδομεν νὰ τὸν συνοδεύῃ τάγμα ροπαλοφόρων, ἐκ τοῦ φόβου, ὡς ἐμάθομεν, μὴ πὼν πάρουν τινὲς μὲ τὰ λεμόνια! Ἀλλ' ἂν ἐσκέπτετο ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ὅτι τὰ λεμόνια εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι ἀκριβά, καθὼς καὶ τὰ ὠά, δὲν ἤθελεν ἔχει τοιούτους φόβους. Ἔπειτα, εἰς τί ἠμάρτησε διὰ νὰ τὸν πάρουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ λεμόνια καὶ μὲ τὸ γιοῦχα;...»

Εὐχάριστο βέβαια εἶναι ὅτι ὁ Κισυμουνδοῦρος γλύτωσε τὴν ἐμπρακτη ἀποδοκιμασία, χάρις στὴν... ἀκρίβεια τῶν λεμονιῶν καὶ τῶν αὐγῶν. Δὲ γλύτωσε ὅμως ἀπὸ τὶς εἰρωνικὲς ἐπιθέσεις τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖες ἄλλους τε παρακολουθοῦσαν μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ σχολίαζαν ὄχι μόνο τὰ περιστατικὰ τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπεφτε στὴν ἀντίληψί των λαγωνικῶν τους.

Νὰ ἕνα ἄλλο δεῖγμα, ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο τοῦ «Φωτός»:

«Ἐγράψαμεν πρὸ ἡμερῶν κατὰ τῶν ἀμαξηλατῶν καὶ θὰ γράψωμεν καὶ πάλιν, ἂν μᾶς δοθῇ ὁμοία ἀφορμή. Σήμερον ὅμως εὑρισκόμεθα εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπισθῶμεν αὐτοὺς κατὰ τῆς δικαιογνῆς τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων. Ὑπῆρξαμεν αὐτάπται χθὲς βαρβαρότητος ἑνὸς κλητῆρος, καλουμένου Γ. Δροσίου, ὅστις ἐπετέθη ἐνάντιον 50 ἀνθρώπων κατά τινος ἀμαξηλάτου μεταξὺ τῶν χωροφυλάκων, ἐνῶ ἀνεχώρει διὰ Πειραιᾶ καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ Γ' ἀστυνομικὸν θῶς καὶ μὴ ἀφίνοντες οὔτε νὰ διαθέσῃ τὴν ἄμαξάν του, εἰς ὃ τοὺς παρεκάλει καὶ ἐφανέρωνε τὴν ζημίαν καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ἀμάξης του. Ἡ δὲ αἰτία ἦτο, διότι τὸν εἶδε ὁ κλητὴρ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἄμαξάν του τέσσαρας ἐντός, δύο ἐμπρὸς καὶ ἕνα ὀπισθεν, ὅπερ δὲν ἀπαγορεύουν αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις.

«Ἄλλοι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐξυλοφόρτωσαν πάλιν προχθὲς τὸ ἑσπέρας πολίτας τινάς, ὡπλισμένοι μὲ «λιάζους», τοὺς ὁποίους ἔσυραν μάλιστα κατ' αὐτῶν ἐπειδὴ τοὺς ἐναντιώθησαν. Καὶ ἔπειτα θέλει ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας νὰ μὴ γράφωμεν κατ' αὐτοῦ, διατηροῦντος τοιούτους κακούργους ὡς φύλακας τῆς πόλεως!... Θὰ ἔλθῃ ὅμως ὥρα, νὰ πληρώσῃς ὅλα αὐτά, κομψευόμενε Πλέστα!...»

Καὶ μιὰ ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ Ξηροχώρι:

«Ξηροχώριον 12 Ἰουνίου. Ἄνω κάτω εἴμεθα. Πόλεμος γίνεται. Ποῖος δ' εἶναι ἀρχηγός μας καὶ ποῖοι οἱ Μπουλουκτσῆδες; Διαφιλονικεῖ γιὰ τὰ πρωτεῖα καὶ ὁ κὺρ Σφαντσικας, διότι ἠξεύρετε ὅτι εἰς ἄλλους ἀγώνας εἶναι τὸ πρωτοπαλλήκαρο. Μᾶς ἦλθον καὶ οἱ Καλτιρὶμ-Καμπανταῆδες ἰατροί μας. Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ νέος Εἰρηνοδίκης, ὑπάλληλος ἀξιόλογος. Αὔριον γίνεται ἐν τῷ καφενείῳ Κογγρέσσον, συνισταμένου ἀπὸ Μπλούχους Μουλαιροστάθας, Ροβάκας, Τόγκας, Πορδίδας, Νίκιους, Τσιγγάνους καὶ χίλιους ἄλλους λόρδους. Ἴδωμεν ποῖος θὰ κρατήσῃ τὰ πρακτικά...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

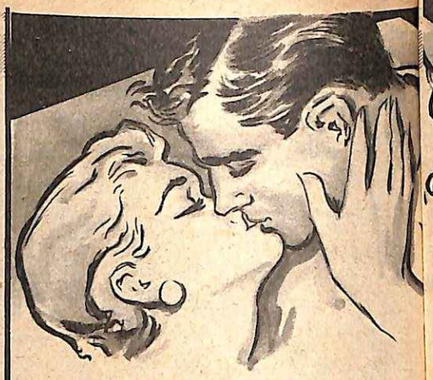

Ἡ σημασία τῶν διασταυρώσεων

ΑΣ ὑποθέσωμε ὅτι τὸ ραδιόφωνο ἀναγγέλλει πὼς μιὰ ἐκρηξι ἔγινε σὲ κάποιο μεταλλεῖο κι' ὅτι τέσσερις ἄνθρωποι ἄκουνε ταύτοχρονα αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ἡ ἐντύπωσι ποὺ θὰ τοὺς προκαλέσῃ θὰ εἶναι διαφορετικὴ στὸν καθένα. Ὁ Πέτρος π.χ. θὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἔνταση τοῦ θορύβου τῆς ἐκρήξεως, ποὺ, ὅπως ἀνάγγειλε τὸ ραδιόφωνο, ἀκούστηκε σὲ ἀκτῖνα 100 χιλιομέτρων. Ὁ Παῦλος θὰ προσέξῃ τὴν ἔκτασι τῶν ζημιῶν καὶ θὰ ἀναλογιστῇ τὸν ἀντίκτυπό τους πάνω στὴν ἐθνικὴ οἰκονομία. Τὸ μυαλὸ τοῦ Κωνσταντίνου θὰ τρέξῃ ἀμέσως στὰ θύματα. Ὁ Γιάννης τέλος, θὰ πῇ: «Πρόκειται γιὰ σαμποτάζ».

Στὸν Πέτρο, λοιπόν, κυριαρχοῦν οἱ αἰσθήσεις. Εἶναι τύπος αἰσθητικός. Στὸν Παῦλο κυριαρχεῖ ἡ σκέψι. Εἶναι διανοητικὸς τύπος. Στὸν Κωνσταντῖνο κυριαρχεῖ τὸ συναίσθημα. Εἶναι συναισθηματικὸς τύπος. Καὶ στὸ Γιάννη κυριαρχεῖ ἡ διαίσθησι. Εἶναι διαισθητικὸς τύπος.

Ἀλλὰ σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους ἡ κυριαρχοῦσα ἰδιότης δὲν ἐξαφανίζει τὶς ἄλλες. Συυπάρχουν κι' αὐτές. Ἀλλ' ἔχουν, κατὰ τὰ ἄτομα, διαφορετικὴ ἔντασι ἡ καθεμιά.

Ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι ποὺ ἔχουν οἱ δευτερεύουσες ἰδιότητες σχετικὰ μὲ τὴν κυριαρχοῦσα, οἱ ψυχολόγοι διακρίνουν τοὺς ἀκολούθους ὀχτὼ τύπους (ἡ σειρὰ δείχνει τὴν ἔντασι κάθε δευτερευούσης ἰδιότητος σὲ κατιοῦσα κλίμακα):

1) ΣΙΚΕΨΙ. Διαίσθησι. Αἴσθησι. Συναίσθημα.
2) ΣΙΚΕΨΙ. Αἴσθησι. Διαίσθησι. Συναίσθημα.
3) ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ. Διαίσθησι. Αἴσθησι. Σκέψι.
4) ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ. Αἴσθησι. Διαίσθησι. Σκέψι.
5) ΔΙΑΙΣΘΗΣΙ. Σκέψι. Συναίσθημα. Αἴσθησι.
6) ΔΙΑΙΣΘΗΣΙ. Συναίσθημα. Σκέψι. Αἴσθησι.
7) ΑΙΣΘΗΣΙ. Σκέψι. Συναίσθημα. Διαίσθησι.
8) ΑΙΣΘΗΣΙ. Συναίσθημα. Σκέψι. Διαίσθησι.

Ὅπως βλέπετε, σὲ κάθε κυριαρχοῦσα ἰδιότητα ἀντιστοιχοῦν δύο διαφορετικοὶ τύποι.

Ἂς ἐρθωμε τώρα στὸ ζήτημα τῶν ἐρωτικῶν διασταυρώσεων. Νὰ τί ὑποστηρίζουν σχετικὰ οἱ ἐπιστήμονες:

Α) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 1:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ τὶς γυναῖκες τῶν ὁμάδων 4, 2 καὶ 3 (κατὰ σειρὰ ἐπιτυχίας τοῦ γάμου).

Δὲν ταιριάζουν μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ὁμάδος 7.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν γάμων μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 8 καὶ 6 εἶναι προβληματική.

Β) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 2:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 4, 3, 7.

Οἱ γάμοι μὲ γυναῖκες τῆς κατηγορίας 2 ἀντενδείκνυνται.

Γ) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 3:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 7, 3, 4 καὶ 2.

Οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ὁμάδων δὲν ἀποκλείονται.

Δ) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 4:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 4, 3 καὶ 6.

Κι' ἐδῶ ἐπίσης οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ὁμάδων δὲν ἀποκλείονται.

Ε) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 5:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 7, 8, 3 καὶ 4.

ΣΤ) Δὲν ὑπάρχουν ἄντρες ποὺ νὰ ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία.

Ζ) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 7:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ τὶς γυναῖκες τῶν ὁμάδων 4, 2 καὶ 6.

Οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ὁμάδων δὲν ἀποκλείονται. Ἀλλὰ οἱ γάμοι εἶναι λιγώτερο ἐπιτυχημένοι.

Η) Οἱ ἄντρες τῆς ὁμάδος 8:

Κάνουν καλοὺς γάμους μὲ γυναῖκες τῶν ὁμάδων 2, 6, 4 καὶ 3.

Κι' ἐδῶ ἐπίσης δὲν ὑπάρχει ἀντένδειξις προκειμένου γιὰ γυναῖκες ἄλλων ὁμάδων.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὶς γυναῖκες. Οἱ ἀντιστοιχίες ἐδῶ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α) Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες τῆς ὁμάδος 1 παρὰ μόνον ὡς ἐξαιρέσεις.

Β) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 2:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 8, 5 καὶ 7 (καὶ ἐδῶ ἡ ἐπιτυχία φανερώνει τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας). Ἀντενδείκνυται, τοὐναντίον, ὁ γάμος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 3 καὶ 4.

Γ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 3:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 1, 2, 5, 7 καὶ 8.

Ὁ γάμος μὲ ἄντρες τῆς ὁμάδος 4 δὲν εἶναι καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀξιοσύστατος.

Δ) Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες τῆς ὁμάδος 5.

ΕΣΤ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 6:

Θὰ κάμουν ἕναν καλὸ γάμο μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 3, 4, 8, 1 καὶ 5.

Θὰ πρέπῃ, ἐξ ἄλλου, ν' ἀποφύγουν τοὺς ἄντρες τῆς ὁμάδος 6.

Ζ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 7:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 2, 7, 8 καὶ 4.

Δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος, τοὐναντίον, μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 1 καὶ 3.

Η) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 8:

Θὰ κάμουν ἕναν καλὸ γάμο μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 4, 8, 7 καὶ 2.

Ὁ γάμος, ἀντίθετα, μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 5 καὶ 1 δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος.

Ἂς ζητήσωμε τώρα ἀπὸ τὸ γάμο. Γιατί, ἂν ἀποτύχετε ἐδῶ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α) Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες τῆς ὁμάδος 1 παρὰ μόνον ὡς ἐξαιρέσεις.

Β) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 2:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 8, 5 καὶ 7 (καὶ ἐδῶ ἡ ἐπιτυχία φανερώνει τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας). Ἀντενδείκνυται, τοὐναντίον, ὁ γάμος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 3 καὶ 4.

Γ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 3:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 1, 2, 5, 7 καὶ 8.

Ὁ γάμος μὲ ἄντρες τῆς ὁμάδος 4 δὲν εἶναι καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀξιοσύστατος.

Δ) Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες τῆς ὁμάδος 5.

ΕΣΤ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 6:

Θὰ κάμουν ἕναν καλὸ γάμο μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 3, 4, 8, 1 καὶ 5.

Θὰ πρέπῃ, ἐξ ἄλλου, ν' ἀποφύγουν τοὺς ἄντρες τῆς ὁμάδος 6.

Ζ) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 7:

Ὁ γάμος τους θὰ εἶναι ἐπιτυχημένος μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 2, 7, 8 καὶ 4.

Δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος, τοὐναντίον, μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 1 καὶ 3.

Η) Οἱ γυναῖκες τῆς ὁμάδος 8:

Θὰ κάμουν ἕναν καλὸ γάμο μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 4, 8, 7 καὶ 2.

Ὁ γάμος, ἀντίθετα, μὲ ἄντρες τῶν ὁμάδων 5 καὶ 1 δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος.

Εἶναι καλό, λοιπόν, νὰ ξεκαθαρίζετε αὐτὰ τὰ ζητήματα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Γιατί, ἂν ἀποτύχετε, δὲ θὰ φταίῃ ὁ γάμος, ἀλλὰ σεῖς ποὺ κάματε μιὰ ἀπερίσκεπτη ἐκλογή.

Καὶ τώρα ἂς συμπληρώσωμε αὐτὸ τὸ ἄρθρο μὲ μερικὲς παρατηρήσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἡλικία τῶν δύο συζύγων.

Πόσα δὲν ἔχουν γραφῇ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα! Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τί λένε οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς γιὰ τὶς πιθανότητες γάμου ποὺ ἔχουν οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες στὶς διάφορες ἡλικίες.

Ἡλικία	Παντρεύονται: Στοὺς 100 ἄντρες	Στὶς 100 γυναῖκες
20 ἐτῶν	6,7	18,2
21 »	9,4	20,8
22 »	12,5	21,3
23 »	15,3	20,9
24 »	15,9	18,9
25 »	17	13,3
26 »	17,3	11,7
27 »	17,3	10,7
29 »	16,8	9,6
30 »	15,9	4,9
35 »	8,2	2,7
40 »	4,5	0,7

Αὐτὸς ὁ πίνακας δείχνει ὅτι οἱ ἄντρες παντρεύονται σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία μεταξὺ τῶν 23 καὶ τῶν 29 χρόνων, καὶ οἱ γυναῖκες μεταξὺ τῶν 21 καὶ τῶν 24. Δείχνει ἀκόμη ὅτι, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, οἱ πιθανότητες ποὺ ἔχει μιὰ γυναῖκα νὰ παντρευτῇ περιορίζονται σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ καὶ τελικὰ ἐξαφανίζονται (ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους ἐκεῖνες ποὺ νομίζονται (ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους ἐκεῖνες ποὺ νομίζονται ὅτι εἶναι ἀκόμη νέες).

Ἂς ἐξετάσωμε τώρα τὰ πράγματα λεπτολογοῦν τὰ πράγματα.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ ἰδεώδης σχέσι, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἡλικίας, μεταξὺ τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας;

Ὁ δόκτωρ Γιούνγκ δίνει τὸν ἀκόλουθο «χρυσὸ κανόνα»:

«Ἕνας ἄντρας δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει λιγώτερο ἀπὸ τὰ μισὰ τῆς ἡλικίας του σὺν ἑπτά». Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἕνας ἄντρας 40 χρόνων δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ μιὰ γυναῖκα μικρότερη ἀπὸ 27.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ νόμοι τῆς κληρονομικότητος.

Ὁ «ἐπιθυμητὸς ΓΑΜΟΣ»

Ἡ κυρία πρόεδρος, μιὰ μελαχροινὴ πεντηντάρα, μὲ σουβλερὴ μύτη καὶ μάτι γερακίσιο, κουδούνισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὰ λίγα μετάλλια, ποὺ τῆς εἶχαν ἀπομείνει. Ἀπὸ παντοῦ, ὑψώθηκαν χέρια κοριτσιῶν, μαθητῶν τοῦ γυμνασίου, ὡρίμων κυριῶν συγκινημένων μέχρι δακρύων:

«Ἐμένα! Ἐμένα! Ἐμένα!»

Τὸ πανδαιμόνιο, στὴν πίσω αἴθουσα τοῦ παρισινοῦ καφενείου, ὅπου γινόταν ἡ παράξενη αὐτὴ συγκέντρωσι, εἶχε φτάσει σιτὴ διαπασῶν. Κι' αὐτὸ μανιασμένο πλῆθος θὰ εἶχε, χωρὶς ἄλλο, τσαλαπατήσει τὴν κυρία πρόεδρο, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ μὲ τὴ βία τὰ μετάλλια, ἂν ἐκείνη δὲν εἶχε τὴν ἐποιμότητα νὰ φωνάξῃ:

—Ἠρεμῆστε, φίλοι μου! Μὴν ξεχνᾶτε πὼς «ἐκεῖνος» μᾶς βλέπει. «Ἐκεῖνος» μᾶς κρίνει, ἴσως, αὐτὴ τὴν ὥρα! Ὅποιες κι' ἂν εἶναι οἱ πολιτικὲς ἢ οἱ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις μας, ἂς μὴ λησμονοῦμε πὼς μᾶς ἑνώνει τὸ ὅτι ὅλοι πιστεύομε σ' «ἐκεῖνον»!

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν μιὰ μαγικὴ ἐπίδρασι στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Οἱ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ὡς τότε τὴν ὄψι μαινάδων, καὶ οἱ νέοι, ποὺ ἔδειναν τὴν ἐντύπωσι κανιβάλων, μεταβλήθηκανε μονομιᾶς σὲ ἥσυχα ἀρνάκια. Κατέβασαν τὰ χέρια, χαμήλωσαν μὲ ντροπὴ τὰ βλέφαρα καὶ περίμεναν, φρόνιμα - φρόνιμα, νὰ τοὺς μοιράσῃ ἡ κυρία πρόεδρος τὰ μετάλλια.

Τί ἦταν, ὅμως, αὐτὰ τὰ μετάλλια; Σὲ ποιοὺς προέδρευε ἡ «κυρία πρόεδρος»; Καὶ ποιὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης «ἐκεῖνος», ποὺ ἡ ἀόρατη παρουσία του ἐμποιοῦσε ἕνιαν τόσα βαθὺ σεβασμό;

Ἕνας μεγάλος ἐθνικὸς ἡγέτης; Ἕνας προφήτης; Ἤ, ἴσως, ὁ ἴδιος ὁ Θεός;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. «Ἐκεῖνος» ἦταν... ὁ Τζέημς Ντήν, ὁ νεαρὸς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ σκοτώθηκε κατὰ τὸν «ἀμερικανικώτερο» τῶν τρόπων, τρέχοντας μὲ 180 χιλιόμετρα τὴν ὥρα! Τὰ μετάλλια, διατιμημένα πρὸς 30 δραχμὲς τὸ ἕνα, ἦταν ἀνάγλυφες ἀπεικονίσεις σὲ μπρούντζο τῆς μορφῆς του. Καὶ ἡ κυρία πρόεδρος προέδρευε στὴν ἀφιερωμένη στὴν «ἱερὴ μνήμη» τοῦ «λέϊσχ Τζέημς Ντήν» τῆς Γαλλίας, ποὺ ξεκίνησε μὲ ἕδρα της τὸ Στρασβοῦργο, μεταπήδησε στὸ Παρίσι καὶ ἔχει τώρα ἀποκτήσει ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μέλη στὶς τάξεις της.

Ὅσο γιὰ τὴν κωμικοτραγικὴ σκηνή, ποὺ σᾶς περιγράψαμε παραπάνω, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἁπλὸς καὶ μόνο χαρακτηριστικὸ κροῦσμα ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα τῆς ἐπιδημίας τοῦ «τζέημς - ντηνισμοῦ»,— δηλαδὴ τῆς ὑστερικῆς μεταθανάτιας λατρείας ἑνὸς σκοτωμένου σκάρ, ποὺ φανερώνει, ὅσο καὶ ἡ ψύχωσις τοῦ «ρὸκ ἔντ ρὸλ» καὶ ἀκόμη, ἴσως, περισσότερο, πὼς εἶναι ἀρκετὰ κλωνισμένα τὰ λογικὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας!

Ἀναμφισβήτητα, ὁ Τζέημς Ντὴν ἦταν ἕνας πολὺ καλός, ἕνας ἄριστος, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἠθοποιὸς καὶ εἶναι κρίμα ποὺ χάθηκε τόσο γρήγορα. Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφέας Ἔρνεστ Χεμιγκγουαίη ἔλεγε γι' αὐτὸν πὼς «ἤξερε νὰ παίζῃ μέσα στὴν αἴθουσα, νὰ κατεβαίνῃ ἀνάμεσα στοὺς θεατές».

Ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅμως, ὡς τὸ νὰ δικαιολογηθοῦν οἱ ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ προκάλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ προκαλῇ ὁ θάνατός του, ὑπάρχει πολὺ μεγάλη ἀπόστασι.

Τὸ κακὸ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Τέσσερες λέσχες ἱδρύθηκαν ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ὅλες ἀφιερωμένες στὴ μνήμη τοῦ σκοτωμένου: Οἱ «Ἀφοσιωμένοι στὸν Ντὴν» —μὲ 430.615 μέλη — οἱ «Ἐφηβοι τοῦ Ντὴν»—μὲ 392.450 μέλη—ἡ «Λέσχη ἂς μὴν τὸν ξεχνοῦμε»—μὲ 376.870 μέλη — καὶ ἡ «Ἀναμνηστικὴ Λέσχη τοῦ Τζέημς Ντὴν» — μὲ 328.590 μέλη.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέσχη, ποὺ πατρονάρεται, ἀνεπίσημα, ἀπὸ τὴν «Γουὰρνερ Μπρός», τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρία ὅπου ἐργαζόταν ὁ Ντήν, εἶναι ἡ ἰσχυρότερη, ἡ «ὀρθοδοξώτερη» καὶ ἡ σχετικὰ «σοβαρώτερη» ἀπὸ τὶς τέσσερις. Στὸ ἐνεργητικό της, εἶναι πὼς ἐπέτυχε νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ πώλησι ἑνὸς ἀναψυκτικοῦ, ποὺ οἱ κατασκευαστές του, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν λατρεία τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τὸν νεκρὸ ἥθοποιό, τὸ εἶχαν ὀνομάσει—κατὰ τὸ «Κόκα - Κόλα» καὶ τὸ «Πέπσι - Κόλα»... «Ντὴν - Κόλα»!

Ἡ ἐκμετάλλευσι, ὅμως αὐτὴ τῆς μνήμης τοῦ ἄτυχου νέου δὲν ἦταν ἡ μόνη ποὺ σημειώθηκε στὴν Ἀμερική.

Δυὸ διαφορετικοὶ πράκτορες κατάφεραν νὰ πλουτίσουν, ἀγοράζοντας γιὰ 2.500 δολλάρια τὰ κατεστραμμένο ἁμάξι, μιὰ «Πόρσε», μὲ τὸ ὁποῖο βρῆκε τὸν θάνατο ὁ Τζέημς Ντήν, γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξουν στοὺς θαυμαστές του. Μέσα σ' ἕξη μῆνες, πούλησαν 786.000 εἰσιτήρια, πρὸς 35 σέντς τὸ ἕνα.

Ὅποιος ἐπιθυμοῦσε νὰ καθήσῃ γιὰ τριάντα δευτερόλεπτα, στὸ κάθισμα ὅπου καθότανε ὁ Τζέημς Ντήν, πλήρωνε

«Δεσποινίς, ἀντίο!»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε ἡ Βάντα, ἡ ἀναπημένη του φιλενάδα, ὁ Στέφανος ἦταν ἀπαρηγόρητος. Τὸ σπίτι του τοῦ φαινόταν κρύο, ἀδιάφορο, μελαγχολικό. Δὲν εἶχε μπορέσει πιὰ νὰ γράψη οὔτε μιὰ γραμμὴ — μετὰ τὸ τελευταῖο μυθιστόρημά του, ποὺ τὸ εἶχε τελειώσει πρὶν ἀπ' τὴν κρίση, ὁ πόνος εἶχε ἀνοίξει ἕνα μεγάλο κενὸ στὸ νοῦ καὶ στὴ φαντασία του. Ὅλα εἶχαν γκρεμιστῆ, μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Βάντας!

Ἡ Ἄννα, ἡ δακτυλογράφος του, τὸν ρωτοῦσε κάθε μέρα ἂν εἶχε νὰ τῆς δώση καμμιὰ διαταγή. Μὰ ἐκεῖνος κουνοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του, ἀνίκανος ν' ἀποτινάξη, τὴ νάρκη ποὺ τὸν παρέλυε.

...Τώρα ἡ Ἄννα στεκόταν ὄρθια δίπλα στὴ μηχανή της καὶ ξαναδιάβαζε κάτι γράμματα ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Ὁ Στέφανος τὴν κύτταξε, καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Τί ὁμορφη, τί χαριτωμένη ποὺ ἦταν! Κομψὴ κι' ἁπλὴ μαζί. Κι' εἶχε δυὸ μεγάλα βελούδινα μάτια, γλυκὰ κι' ὀνειροπόλα.

«Θἄρχη ἀσφαλῶς κάποιο φίλο ποὺ τὴ λατρεύει—σκέφτηκε ὁ Στέφανος. Μὰ κι' αὐτὴ θὰ τὸν κάνη μιὰ μέρα δυστυχισμένο...»

Ἡ Ἄννα τὸν πλησίασε, γιὰ νὰ τοῦ δώση ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε φτάσει πρὸ ὀλίγου. Εἶχε στὸ φάκελλο τὴν ἐπιγραφὴ «Προσωπικόν». Ὁ Στέφανος τὸ πῆρε, πέρασε στὴν ἄλλη κάμαρα, κάθησε στὸ γραφεῖο του καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια τὸ κλειστὸ γράμμα.

Ἦταν ἕνας στενόμαυρος φάκελλος, μὲ χρῶμα γκρὶ-πέρλ. Ἡ διεύθυνσι ἦταν γραμμένη μὲ λεπτὸ καὶ ὡραῖο γραφικὸ χαρακτῆρα. Ὁ Στέφανος τ' ἀνοιξε, δίχως ἐνδιαφέρον, καὶ διάβασε:

«Εἶμαι μιὰ ἄγνωστη γιὰ σᾶς. Δὲ μ' ἔχετε δῆ ποτέ. Κι' ὅμως ξέρω ποὺ ζῆτε καὶ πῶς ζῆτε. Ξέρω ἐπίσης τὸν πόνο ποὺ βασανίζει τώρα τὴν καρδιά σας. Νοιώθω μιὰ μεγάλη συμπάθεια γιὰ σᾶς καὶ θἄθελα νὰ σᾶς παρηγορήσω. Μὰ δὲν τολμῶ νὰ σᾶς μιλήσω...»

Ποιὰ μποροῦσε νἄταν αὐτὴ ἡ γυναίκα, ποὺ τοῦδειχνε τόσο ἐνδιαφέρον; Προσπάθησε νὰ μαντέψη, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε... Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἄννα τοῦδωσε δεύτερο γράμμα, μὲ φάκελλο γκρὶ-πέρλ. Ἦταν σύντομο κι' αὐτό. Ἔλεγε:

«Περνῶντας ἀργὰ ἀπ' τὸ σπίτι σας, εἶδα ἀναμμένο ἀκόμα τὸ φῶς τοῦ γραφείου σας. Γράφατε ἀργα, ἢ μήπως ἤσαστε βυθισμένος πάλι στὸν πόνο σας; Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ συνέβαινε τὸ πρῶτο... Αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ ἔλαμπε μέσ' στὴ νύχτα, ἐμοιαζε ποὺ μ' ἐκεῖνο ποὺ ἀνάψατε στὴν καρδιά μου».

Μιὰ γυναίκα ἦταν λοιπὸν ἐρωτευμένη μαζί του, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸχη καταλάβει... Ἐξακολούθησε νὰ παίρνη ἐπὶ μερικὲς βδομάδες, κάθε δυὸ-τρεῖς μέρες, τὰ γράμματα ἐκείνα μὲ τὸ γκρὶ-πέρλ ἐπιστολόχαρτο. Ἡ ἄγνωστη τοῦ ἐκμυστηρευόταν τὸν ἔρωτά της, μὲ σεμνὲς καὶ δειλὲς ἐκφράσεις ποὺ δείχνανε μιὰ μεγάλη εὐγένεια ψυχῆς. Ὑστερα τὰ γράμματα σταμάτησαν γιὰ δεκαπέντε μέρες. Κι' ὕστερα ἄλλο ἕνα. Τώρα ὁ Στέφανος τ' ἄνοιξε μὲ λαχτάρα καὶ διάβασε:

«Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο ὑποφέρω, μὰ ξέρω πὼς τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μὲ παρηγορήση. Ἂν τολμοῦσα νὰ παρουσιαστῶ, ἀσφαλῶς δὲ θὰ δεχόσαστε τὸ ἁπλωμένο χέρι μου. Τὸ ξέρω, κι' ἔτσι θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σᾶς ἀγαπῶ σιωπηλά, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς δὲ θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσετε».

Μὰ γιατί ἄραγε αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ἤθελε νὰ βγῆ ἀπ' τὴ σκιά της; Ὁ Στέφανος κατάλαβε πὼς τώρα ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ τὴ γνωρίση. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια τὸν εἶχε κάνει νὰ ξεχάση τὴ σκληρότητα τῆς Βάντας...

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, κάθησε στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ γράφη. Ὕστερα ἀπὸ τόσες βδομάδες, ἔνοιωθε καὶ πάλι τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐργαστῆ.

Ἀφοῦ ἔγραψε ἀρκετὲς σελίδες, ἑτοίμασε καὶ δυὸ γράμματα. Κατὰ τὶς 7, φώναξε:

—Δεσποινὶς Ἄννα! Μοῦ φέρνετε, σᾶς παρακαλῶ, δυὸ γραμματόσημα;...

Μὰ δὲν ἀκούστηκε καμμιὰ ἀπάντησι ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

—Ἄννα! ξαναφώναξε ὁ Στέφανος.

Ὕστερα χτύπησε μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό του καὶ ψιθύρισε:

—Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι! Ξέχασα πὼς τῆς ἐπέτρεψα σήμερα νὰ φύγη μιὰ ὥρα νωρίτερα!

Πῆγε ὁ ἴδιος στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ πλησίασε στὸ γραφεῖο τῆς δακτυλογράφου του.

«Ποιὸς ξέρει ποῦ νἄχη τὰ γραμματόσημα...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ ξαναγυρίση στὸ δωμάτιό του, ὅταν ἔξαφνα μουρμούρισε:

—Μπᾶ! Ξέχασε τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ της στὴν κλειδαριά...

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι καὶ κύτταξε μέσα. Εἶδε τὸ κουτὶ μὲ τὰ γραμματόσημα καὶ κάτι ἄλλα μικροπράγματα. Συγχρόνως ὅμως πρόσεξε κάτι, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ δοκιμάση μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι.

—Ὢ, μὰ εἶναι δυνατόν; ψιθύρισε.

★

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, μπῆκε ἡ Ἄννα στὸ γραφεῖο, τὸν εἶδε κι' ὅλας στὴ θέσι του. Ἀπόρησε, γιατὶ συνήθως δὲν ἐρχότανε πρὶν ἀπ' τὶς 10.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Στέφανος μπῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ τῆς εἶπε:

—Δεσποινὶς Ἄννα, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ γράψετε στὴ μηχανὴ δυὸ γράμματα ποὺ θὰ σᾶς ὑπαγορέψω;

—Μὰ βέβαια, ἀπάντησε πρόθυμα ἡ κοπέλλα.

—Γράφτε λοιπόν: «Δεσποινίδα Ἄννα Ροβέρι. Ἐνταῦθα. Σᾶς εἰδοποιῶ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, πρὸς μεγάλην μου λύπην, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ στερηθῶ τῶν ὑπηρεσιῶν σας καὶ νὰ σᾶς ἀπολύσω. Μεθ' ὑπολήψεως...». Φροντίστε νὰ σταλῆ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν προορισμό του.

Ἡ Ἄννα εἶχε κλωμπιάσει, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε λέξι.

—Θὰ ἦταν ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου, ἂν σᾶς ζητοῦσα τώρα νὰ γράψετε ἕνα γράμμα αἰσθηματικῆς φύσεως; πρόσθεσε ὁ Στέφανος. Ἔχετε δικαίωμα ν' ἀρνηθῆτε...

—Διόλου... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μὲ μισόσβυστη φωνή.

—Γράφτε τότε: «Ἀγαπητή μου μικρούλα. Σὲ σένα ὀφείλω τὴν καινούργια μου ζωή, τὴν ἀναγέννησί μου! Χάρις σὲ σένα ξαναβρῆκα τὸν παλιό ἑαυτό μου, τὴ διάθεσί μου, τὴν ὄρεξι γιὰ δουλειά! Τὰ γράμματά σου, μὲ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματά τους, μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω γιὰ πάντα ἕνα πόνο ποὺ βασάνιζε τὴ ζωή μου. Τὰ περασμένα δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ ἀξία γιὰ μένα.

»Μὴ νομίσης πὼς εἶμαι θῦμα αὐτοπάθειας. Σὲ διαβεβαιώ πὼς ὁ ἔρως μου μ' ἔκαμε ἄλλον ἄνθρωπο! Χωρὶς τὴ βοήθειά σου, δὲ θὰ κατώρθωνα ποτὲ νὰ σωθῶ ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου. Χωρὶς τὰ γράμματά σου, δὲ θὰ ξαναγύριζα στὴ χαρὰ καὶ σ' ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ζωή.

»Στάθηκα ὅμως τυχερός, γιατὶ ἀπὸ ἕνα τυχαῖο γεγονὸς ἀνακάλυψα αὐτὸ τὸ θελκτικὸ πλάσμα ποὺ μ' ἔσωσε. Ἀγάπη μου, δὲ μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσης νὰ εἶσαι ἡ δακτυλογράφος μου, γιατὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνης γρήγορα γυναίκα μου, ἡ ἀγαπημένη σύντροφος τῆς ζωῆς μου!»

Ἡ Ἄννα ἔκλαιγε τώρα ἀπὸ συγκίνησι καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι της. Ὁ Στέφανος ὅμως τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἐξήγησε γελῶντας:

—Ἐκεῖνο τὸ ξεχασμένο κλειδάκι μὲ βοήθησε ν' ἀνακαλύψω ποιὰ ἦταν ἡ ἄγνωστη. Μέσα στὸ συρτάρι σου εἶδα τὰ γκρὶ-πέρλ ἐπιστολόχαρτα ποὺ εἶχες μεταχειριστῆ στὰ γράμματά σου! Σ' αὐτὸ χρωστᾶμε τὴν εὐτυχία μας, ἀγάπη μου!...

Κ. ΡΟΣ

Γυναῖκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Ἡ Θεονύμφη τῆς Ἀχγιάλου

ΑΥΤΟΣ ὁ πόλεμος δὲν ἔλεγε νὰ τελειώσῃ. Κρατοῦσε χρόνια ὁλόκληρα καὶ δὲ σταματοῦσε, παρὰ μονάχα λίγους μῆνες τὸ χειμῶνα, ὅταν τὸ κρύο γίνοταν ἀνυπόφορο. Μόλις ὅμως ἔπαιρνε ἀέρματα καὶ χύνονταν στὶς εὔφορες πεδιάδες τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, γιὰ νὰ κλέψουν, νὰ σφάξουν καὶ νὰ καταστρέψουν, χωριὰ βυζαντινὰ καὶ κωμοπόλεις. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βασίλευε, ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος Ε' ὁ Κοπρώνυμος. Οἱ ἱστορικοὶ τὸν ὀνομάζουν «πρῶτο Βουλγαροκτόνο», ὄχι μόνο γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες νίκες του ἐναντίον τῶν Βουλγάρων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ πολλὰ φρούρια ποὺ εἶχε κατασκευάσει...

Ἦταν ἀλήθεια παλληκάρι ὁ Κωνσταντῖνος. Οἱ ἐκστρατεῖες του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς αὐτοκρατορίας, εἶχαν πάντα θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Μὰ κι' οἱ ἀντίπαλοί του εἶχαν δυνατὸ κι' ἔξυπνο ἀρχηγό, ποὺ δὲν τἀβαζε εὔκολα κάτω: Τὸν Τελέριχο, ποὺ εἶχε βαλθῆ νὰ μὴν ἀφήσῃ μήτε πέτρα ὄρθια τοῦ Βυζαντίου. Ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος «χάνος» —ἀνώτατος βουλγαρικὸς τίτλος— κι' ὁ αὐτοκράτωρ, ποὺ ἤβελε νὰ ξεμπερδέψῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα μαζί του, ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ στὰ φανερά. Μονομιᾶς σύναξε στόλο κραταιὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ Θεοφάνης— καὶ πεντακόσιες «νῆας ἱππαγωγούς» —ὁπρασβάλη δίπλευρα, ἀπὸ στεριὰ κι' ἀπὸ θάλασσα.

Πολὺ προτοῦ φύγῃ ὡστόσο γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐκστρατεία, ὁ Κωνσταντῖνος ἔστειλε κατασκόπους του στὴν Ἀγχίαλο. Ἔπρεπε νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰσίδωρο τὸν Κουροπαλάτη —διοικητὴ τῆς Θράκης— τί δυνάμεις διέθετε ὁ Τελέριχος στὴν περιοχή. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἀνέλαβαν δύο ἀξιωματικοί, ποὺ ἡ ἱστορία μᾶς διεφύλαξε τὰ ὀνόματά τους: Ἦταν ὁ Νικόλαος Κυδωνεὺς κι' ὁ Βασίλειος Ναρσῆς, σπαθάριοι καὶ οἱ δύο. Μὰ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δραματικὲς περιπέτειες κατώρθωσαν νὰ φτάσουν ἐπὶ τέλους στὸν προορισμό τους, τοὺς κυρίεψε ἡ ἀπογοήτευσι: Ἡ πλούσια αὐτὴ μεσαιωνικὴ πόλι, παλιορκιόταν περισσότερο ἀπὸ πολεμώντας παλληκαρίσια ἐναντίον τῶν Βουλγάρων.

— Καὶ ποιός κρατάει τώρα τὸ φρούριο; ρώτησαν οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς εἶχε μεταδώσει τὰ πικρὰ μαντάτα. Ποιὸς διευθύνει τὴ μάχη ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις;

Ὁ πληροφοριοδότης κούνησε τὸ κεφάλι του χαμογελῶντας:

— Φαίνεται πὼς ἔρχεστε ἀπὸ πολὺ μακρυά, τοὺς εἶπε. Διαφορετικὰ θὰ ξέρατε πὼς κι' ὅταν ἀκόμη ζοῦσε ὁ Ἰσίδωρος, ἄλλος ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔδινε προσταγὲς ἐκεῖ πάνω: Ἡ Θεονύμφη, ἡ γυναῖκα του...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ἡ Θεονύμφη, τὴ γυναῖκα του... μενο τὴν χαρακτηρίζει «χείμαρρον ψυχικῆς εὐρωστίας καὶ ἐμπνεύσεως θείας», ἦταν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννη Εὐδαίμονος, τουρμάρχη τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ τὴν εἶχε παντρέψει μὲ τὸν Ἰσίδωρο, στὸν ὑπέροχο ναὸ τῆς Θεομήτορος. Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο, ὁ Κωνσταντῖνος θέλοντας νὰ τιμήσῃ τοὺς νεονυμφους, ἔδωσε πανηγυρικὲς γιορτὲς στ' ἀνακτορά του. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἔγιναν ἀγῶνες «στόχου» μὲ σαῖτες καὶ κοντάρι, ὅπου πῆραν μέρος φημισμένοι πρίγκηπες κι' ἀρχοντόπουλα ἀπ' ὅλα τὰ «θέματα» τοῦ Βυζαντίου.

Στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς πρῶτος ἦρθε ὁ Ῥησιανδὸς Σαγκάρντ —ἀρχηγὸς τοῦ μισθοφορικοῦ σώματος— ποὺ χτύπησε μὲ ἀκρίβεια ὅλα τὰ «σημεῖα», τόσο μὲ τὴ σαῖτα, ὅσο καὶ μὲ τὸ κοντάρι. Ἀμέσως μετὰ τὴ νίκη του, ἀνεβασμένος στ' ἄλογό του, ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες κάτω ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ βλέμματα τῶν δεσποινῶν, προκαλώντας ἐγωϊστικὰ τοὺς καλύτερους ὁπλομάχους τοῦ Βυζαντίου, νὰ πᾶνε νὰ μετρηθοῦνε μαζί του. Κανεὶς ὅμως δὲν ἔλεγε νὰ τὸν ἀποστομώσῃ, γιατὶ ὅλοι τοὺς ἤξεραν τὴν καταπληκτική του δεξιοτεχνία στὰ ὅπλα.

Ξαφνικὰ ἡ Θεονύμφη πετάχτηκε πάνω καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ εἶπε μὲ τὴν καθαρὴ φωνή της:

— Ἐπίτρεψέ μου, δέσποτα, νὰ ταπεινώσω αὐτὸν τὸν ἀνόητο! Εἶμαι τόσο βέβαιη γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὥστε δὲν πρόκειται ν' ἀποτύχω. Ἡ νίκη μου θ' ἀποδείξῃ σ' ὅλους, ὅτι οἱ γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου πολεμοῦν ὅσο καὶ οἱ ἄντρες...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Κωνσταντῖνος ξαφνιάστηκε μὲ τὴν παράξενη ἀπόφασι τῆς πεντάμορφης νέας. Γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς τὰ λεπτοφυῆ ἐκεῖνα χέρια, ἦταν σὲ θέσι νὰ σηκώσουν τὸ βαρὺ κοντάρι καὶ τὸ τόξο μὲ τὶς διπλὲς χορδές. Βλέποντας ὡστόσο τὴν ἐπιμονή της, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀπὸ μένα ἔχεις τὴν ἄδεια, ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ τί λέει ὁ Ἰσίδωρος;

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ τελευταῖος ἦταν γνώστης τῆς καταπληκτικῆς ἱκανότητας τῆς γυναίκας του. Γιατὶ ὄχι μόνο τῆς ἐπέτρεψε ν' ἀγωνιστῇ μὲ τὸν Σαγκάρντ, ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος τὴ βοήθησε νὰ διαλέξῃ τὰ ὅπλα της ἀνάμεσα στ' ἄλλα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Νορμανδὸς στεκόταν ἀμίλητος πάνω στ' ἄλογό του. Δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ τὰ βάλῃ μὲ μιὰ γυναῖκα, ἔστω κι' ἂν εἶχε διαλαλήσει μπροστὰ σὲ ὅλους πὼς θὰ τὸν νικοῦσε; Μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ πλεκτάνη πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά; Ἴσως. Ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ὁ Σαγκάρντ ἔπαθε τέτοιο κλονισμό, ὥστε ἀρνήθηκε ν' ἀγωνιστῇ μαζί της. Σὰν δικαιολογία βρῆκε, πὼς εἶχε ἀλλάξει τὸ κουρασμένο του ἄλογο κι' ὅτι αὐτὸ ποὺ πῆρε, ἦταν τελείως ἀγύμναστο.

Ἡ Θεονύμφη ὅμως τὸν ντρόπιασε μπροστὰ σὲ ὅλους. Γιατὶ ἀνέβηκε πάνω στὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἄλογο κι' ἔκανε τόσα γυμνάσματα, ποὺ κίνησε τὸ θαυμασμὸ τῶν θεατῶν. Ὕστερα, καλπάζοντας γύρω ἀπὸ τὴν κονίστρα μὲ τοὺς «στόχους», τοὺς χτύπησε ὅλους κατὰ σειρὰ μὲ τὸ κοντάρι καὶ τὴ σαῖτα. Ἦταν τέτοια ἡ ταπείνωσι τοῦ Σαγκάρντ καὶ τόσο τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωσε τὴν ὥρα ἐκείνη γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ ὠρκίστηκε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, παίρνοντας κρυφὰ τοὺς μισθοφόρους του —ποὺ ξεπερνοῦσαν τοὺς διακόσιους— πῆγε καὶ παραδόθηκε στοὺς Βουλγάρους...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἅγριος Νορμανδός, ἔχοντας τὴ συγκατάθεσι τοῦ Τελέριχου, περίμενε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς Ἀγχιάλου, ἐπειδὴ ἤξερε πὼς τὴ διοικοῦσε ὁ Ἰσίδωρος, ὁ ἄντρας τῆς Θεονύμφης. Μὰ ἡ πρώτη ἐπίθεσι ποὺ ἐπιχείρησε, ἀπέτυχε μὲ τὸ παράπανω. Τὸ βυζαντινὸ φρούριο δὲν εἶχε μόνο ἀπόρθητα τείχη, ἀλλὰ κι' ἀνθρώπους ποὺ ἤξεραν νὰ πολεμοῦν καὶ νὰ πεθαίνουν γιὰ μιὰν ἰδέα. Οἱ ἐπιθέσεις τοῦ Νορμανδοῦ ἦταν τόσο πυκνές, ὥστε ὁ Ἰσίδωρος ἀρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ τολμηρὴ ὅμως Ἑλληνίδα τοῦ ἔδινε θάρρος, σὰν νὰ ἤξερε ἀπὸ πρὶν τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ:

— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ ἔλεγε, δὲν πρόκειται νὰ νικηθοῦμε. Τόσο τὸ φρούριο, ὅσο κι' οἱ ἄντρες μας, θὰ κρατήσουν γερά. Πρέπει ὡστόσο νὰ στείλουμε μήνυμα στὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν κατάστασι. Ἂν ὁ Τελέριχος ρίξῃ καινούργιες δυνάμεις ἐναντίον μας, τότε θ' ἀρχίσουμε νὰ κλονιζόμαστε. Μὰ στὸ διάστημα αὐτό, θὰ προλάβῃ σίγουρα ἡ βοήθεια τοῦ Κωνσταντίνου...

Τὴ βοήθεια ὅμως αὐτή, ὁ Ἰσίδωρος δὲν τὴν εἶδε ποτέ. Γιατὶ τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἐνῶ μαχότανε στὶς ἐπάλξεις στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν ἐχθρό, μιὰ σαῖτα τοῦ προδότη Νορμανδοῦ τοῦ διαπέρασε τὸ λαιμό. Ὁ δυστυχισμένος φρούραρχος, ἔκανε μιὰ προσπάθεια νὰ κρατηθῇ ἀπὸ κάπου. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως καὶ κύλησε νεκρὸς στὰ χέρια τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκλαψε πικρὰ τὸ χαμό του. Συνῆρθε ὡστόσο γρήγορα καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά της. Τώρα πιὰ θὰ πάλευε ὁλομόναχη. Αὐτὴ θὰ κρατοῦσε τὸ φρούριο, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ πέσουν ὅλοι, ὡς τὸν τελευταῖο.

— Θὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ πλευρό σου, δέσποινα! ὡρκίστηκαν οἱ ἄντρες της. Κάποιος ὅμως ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἂν δὲν μᾶς ἐνισχύσουν αὐτοκρατορικὲς δυνάμεις, τὸ μέλλον μας εἶναι σκοτεινό...

Ἡ Θεονύμφη συμφώνησε πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Μὰ πάνω ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ στείλουν μαντάτορες στὸ «βασιλεύουσα», φάνηκαν νὰ ἔρχωνται οἱ δύο ἀπεσταλμένοι τοῦ αὐτοκράτορος. Εἶχαν κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσουν στὸ φρούριο ἀπὸ μιὰ μυστικὴ κερκόπορτα, ποὺ δὲν τὴν ἤξεραν παρὰ ἐλάχιστοι μόνο. Χαρὲς καὶ πανηγύρια ξέσπασαν παντοῦ, σὰν μαθεύτηκε πὼς ὁ Κωνσταντῖνος ἑτοιμαζόταν ν' ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὸν Κεράτιο κόλπο, μὲ τὸ μεγάλο του στόλο. Μὰ τόσο ὁ Νικόλαος ὅσο κι' ὁ Βασίλειος, ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσουν μπρὸς πίσω, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλουν τὰ νέα τῆς Ἀγχιάλου. Μὲ πολλὲς προφυλάξεις κατάφεραν νὰ περάσουν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τῶν Βουλγάρων καὶ ν' ἀποκρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πολιορκούμενο φρούριο. Ὁ φοβερὸς ὅμως Νορμανδός, ὁ Σαγκάρντ, ἀγρυπνοῦσε. Κι' ἔβαλε νὰ τοὺς κυνηγήσουν. Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἔπεσαν στὰ χέρια του.

— Δὲ θὰ πάβετε τίποτα, τοὺς διαβεβαίωσε ἐκεῖνος. Οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δὲ θὰ πειραχτῇ, ἂν μᾶς πῆτε τὸ μήνυμα ποὺ φέρατε στὸ κάστρο. Ἂν ὅμως δὲ μιλήσετε, θὰ πετάξω τὸ κεφάλι σας στοὺς σκύλους...

— Τί περιμένεις λοιπὸν καὶ δὲν τὸ κάνεις; ἀποκρίθηκαν τὰ δυὸ παλληκάρια. Ἄδικα χάνεις τὸν καιρὸ σου μαζί μας. Ἀπὸ μᾶς δὲν πρόκειται νὰ μάθῃς ἀπολύτως τίποτε...

Καὶ δὲν ἔμαθε. Μὰ ὁ Σαγκάρντ, πιστὸς στὸ λόγο του, τοὺς παρέδωσε στοὺς δημίους του, ποὺ τοὺς κομμάτιασαν κυριολεκτικά. Ὡστόσο μόλις οἱ κατάσκοποι τῆς Θεονύμφης πληροφορήθηκαν τὸ τραγικὸ γεγονός, ἔσπευσαν νὰ τὴν εἰδοποιήσουν. Ἡ τολμηρὴ νέα ἔπεσε σὲ συλλογή. Ποιός θὰ πήγαινε τώρα στὴν Κωνσταντινούπολι; Ποιός θάπαιζε τὴ ζωή του κορώνα γράμματα, περνῶντας τὶς γραμμὲς τῶν Βουλγάρων; Ἀνάμεσα στοὺς πολεμιστές της, ὑπῆρχαν πολλοὶ ἀφοσιωμένοι ἄντρες. Ἐξαιρέτως θάπεφταν στὴ φωτιὰ ὄχι μόνο γιὰ τὸν αὐτοκράτορά τους, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἴδια. Αὐτοὺς ὅμως ἡ Θεονύμφη τοὺς χρειαζόταν ἐκεῖ. Ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ παραμείνουν στὴ θέσι τους. Οἱ ἐπάλξεις κινδύνευαν ὁλοένα καὶ περισσότερο, ἀπὸ τὶς ἀπανωτὲς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴ δύσκολη αὐτὴ ἐπιχείρησι. Ἀλλὰ ποιός;

— Θὰ πάω ἐγὼ στὴ βασιλεύουσα! εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ ἀσύγκριτη Ἑλληνίδα στοὺς ἀξιωματικούς της. Κανεὶς ἄλλος δὲ θὰ τὰ καταφέρῃ ὅσον ἐγώ. Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα. Νὰ εἶσαστε βέβαιοι πὼς θὰ φτάσω στὸν προορισμό μου, χωρὶς νὰ μοῦ συμβῇ ἀπολύτως τίποτε...

Τοῦ κάκου τὴν παρακάλεσαν ἐκεῖνοι, ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι. Τοῦ κάκου τῆς θύμισαν τοὺς κινδύνους καὶ τὶς περιπέτειες ποὺ θὰ δοκίμαζε στὴ διαδρομή της. Ἄδικα. Ἡ Θεονύμφη ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πάῃ ὡς τὸ τέλος. Τὸ μόνο ποὺ δέχτηκε ἦταν, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἕνας νεαρὸς ὁπλίτης, ὁ Γεώργιος Πέλλος, ὁ πλέον τολμηρὸς καβαλλάρης στὴ φρουρὰ τῆς Ἀγχιάλου.

— Ἐν τάξει, εἶπε, θὰ τὸν πάρω μαζί μου. Ἂς ἑτοιμαστῇ, λοιπόν, γιατὶ θὰ φύγουμε ἀπόψε κιόλας πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...

Ἦταν Ἰούνιος τοῦ 765. Μυστικὰ ἄνοιξε πάλι ἡ κερκόπορτα καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ κάστρο δύο σκιές. Ἦταν ἡ Θεονύμφη καὶ ὁ Γεώργιος, ποὺ εἶχαν κινήσει γιὰ τὸ μεγάλο σκοπό τους. Περνῶντας μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις μιὰ μεγάλη τάφρο, βρέθηκαν ἀντίπερα, σ' ἑκατὸ μόλις μέτρα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονταν οἱ Βούλγαροι. Ἔρποντας σχεδόν, γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τὴν παρουσία τους, ἄρχισαν νὰ σέρνωνται κατάχαμα, ὥσπου νὰ καταφέρουν νὰ φτάσουν πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, ἀπ' ὅπου ἄρχιζε ἓν' ἀπότομο μονοπάτι. Τὸ κατέβηκαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ ἀθόρυβα, ἔκαναν ἕνα μεγάλο γῦρο καὶ ξαφνικὰ βρέθηκαν μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα ποὺ, ἀνυποψίαστα γιὰ τὰ συμβαίνοντα, ἐξακολουθοῦσαν τὴν πολιορκία. Ἡ Θεονύμφη ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι.

— Ἐπὶ τέλους, ψιθύρισε. Ἦταν καιρὸς νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὸν κλοιό τους. Ποιό δρόμο θ' ἀκολουθήσουμε, Γεώργιε;

Τὸ παλληκάρι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ βροῦμε ἄλογα, δέσποινα! ἀποκρίθηκε. Διαφορετικὰ θὰ χάσουμε πολὺ χρόνο, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴ βασιλεύουσα...

— Φτάνει νὰ φτάσουμε! ἀπάντησε ἐκείνη. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ σποινα. Ἀφοῦ φορῶ ἀνδρικά, λέγε με Θεόδωρο. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ντυμένοι χωριάτες. Σὲ περίπτωσι ὡστόσο ποὺ θὰ πέσουμε πάνω σὲ καμμιὰ ἐχθρικὴ περίπολο, μὴ διστάσῃς νὰ σηκώσῃς τὰ χέρια, Γεώργιε. Γιατὶ μόνο ἂν τοὺς δείξουμε... συμπάθεια, μπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας...

Ἔτσι κι' ἔκαναν ἀδιάκοπα. Κατὰ τὴ ἡμερώματα, εἶδαν μακρυὰ νὰ κοκκινίζῃ ὁ ὁρίζοντας. Γύρω ἀπὸ τὴ σελήνη, εἶχε σχηματιστῇ ἕνα εἶδος δαχτυλιδιοῦ. Μονομιᾶς οἱ δύο σύντροφοι κατάλαβαν πὼς ἦταν φωτιά. Μιὰ τεράστια πυρκαϊά, ποὺ οἱ φλόγες καὶ οἱ καπνοὶ της, ἁγγιζαν θαρρεῖς τὸν οὐρανό. Ἀναπρίσιασαν.

— Καίγεται ἡ Ἄκρα! φώναξε ὁ Γεώργιος. Πρέπει βέβαια νὰ συμβαίνῃ κάτι τὸ τρομερὸ ἐκεῖ...

— Οἱ λύκοι! ἔκανε ἡ Θεονύμφη. Μόνο αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά. Φαίνεται πὼς ἐπετέθηκαν ἐναντίον της κι' ἔσπασαν τὴν ὁμυνά της. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τόσο ἡ φρουρὰ τῆς Ἄκρας, ὅσο καὶ ὁ πληθυσμός της, θὰ πέρασαν ἀπὸ τὰ μαχαίρι τῶν Βουλγάρων...

Ἦταν κάτι τρομερό. Καὶ μόνο ποὺ τὸ σκεφτόντουσαν οἱ δυὸ τους, τοὺς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια. Ἡ αἰσθάνονταν τὰ πόδια τους νὰ λυγίζουν καὶ τὴν ψυχή τους νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀγανάκτησι. Μὰ δὲ μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ παραμικρό. Ἦταν ἀναγκαῖο νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους, ὅσο κατοῦσε ἀκόμη τὸ σκοτάδι. Μόλις ξημέρωνε, θὰ κρυβόντουσαν ὅπου ἦταν δυνατὸν καὶ δὲ θὰ τὸ κουνοῦσαν ἀπὸ κεῖ, παρὰ μονάχα ὅταν θὰ ξανασκοτείνιαζε. Ἔτσι κι' ἔγινε. Μὲ τὴν πρώτη ἀχτίνα τοῦ ἡλιου, χώθηκαν πίσω ἀπὸ κάτι φτέρες κι' ἔμειναν ἀκίνητοι, ἀφοῦ ἔβαλαν προηγουμένως λίγη μπομπότα στὸ στόμα τους, ἀπ' αὐτὴ ποὺ κουβαλοῦσαν μαζί τους στὸ χωριάτικο δισάκι τους. Ὕστερα ἤπιαν νερὸ ἀπὸ μιὰ πηλίνη τσότρα καὶ ξάπλωσαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ μιλοῦν, δίχως νὰ λένε κουβέντα. Περίμεναν ὑπομονετικὰ νὰ νυχτώσῃ. Ἡ μέρα ὅμως τοὺς φάνηκε αἰώνας. Νὰ εἶχαν τουλάχιστον ἄλογα....

Ξάφνου τοὺς φάνηκε πὼς ἄκουσαν ποδοβολητό. Οἱ δυὸ φίλοι τέντωσαν τ' αὐτί τους καὶ περίμεναν μὲ βαθὺ καρδιοχτύπι, νὰ δοῦν ποιοί θὰ ἐμφανιστοῦν. Ἦταν τρεῖς καβαλλάρηδες, μὲ κοντὰ βουλγαρικὰ σουρτοῦκα, ὁπλισμένοι μὲ κοντάρια, κεφαλοθραῦστες καὶ μικρὲς τετράγωνες ἀσπίδες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ κρατοῦσαν ὅλοι οἱ πολεμιστὲς τοῦ Τελέριχου. Ὁ Γεώργιος ἔσφιξε τὰ δόντια του. Αὐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κοντομάχαιρά τους, δὲν εἶχαν τίποτ' ἄλλο μαζί τους. Κι' ὡστόσο γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὴ σκέψι τους, νὰ τοὺς πάρουν τ' ἄλογα καὶ τὸν ὁπλισμό τους. Ἂν τὸ κατόρθωναν, ἦταν βέβαιο σχεδὸν ὅτι θὰ ἔφταναν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν Κωνσταντινούπολι. Διαφορετικὰ τὸ πὰν ἦταν χαμένο.

— Δέσποινα, τῆς εἶπε χαμηλόφωνα ὁ Γεώργιος, ξέρεις τί σκέφτομαι;

Ἡ νέα τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε.

— Ξέρω, ἀποκρίθηκε ἤσυχα. Ξέρω τί σκέφτεσαι, Γεώργιε. Ἀκριβῶς ὅ,τι κι' ἐγώ. Δὲ σὲ ρωτῶ ἀν θὰ τὰ καταφέρουμε ἢ ὄχι. Θὰ δοκιμάσουμε. Οἱ καβαλλάρηδες θὰ περάσουν πολὺ κοντά μας. Ἂν τοὺς ρίξουμε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό, ἔγινε ἡ δουλειά μας. Μονάχα ἕνας θὰ μείνῃ ζωντανός. Αὐτὸν ὅμως θὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση, μὲ τὰ ὅπλα τῶν ἄλλων...

Ὁ Πέλος δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν δοκιμασμένοι στὸ σημάδι, σὲ στόχο κιντό. Γιατί ν' ἀποτύχουν τώρα; Κι' ὡστόσο αἰσθάνονταν μιὰ παράξενη συγκίνησι. Τὰ δάχτυλά τους ἔτρεμαν ἐλαφρά, καθὼς ἔσυραν τὸ κοντομάχαιρό τους ποὺ τὸ τύχαν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ χοντρό τους χιτώνι. Οἱ καβαλλάρηδες δὲν ἀπείχανε τώρα περισσότερο ἀπὸ δέκα μέτρα. Ὁ Γεώργιος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του καὶ κύτταξε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο στὰ μάτια τὴ Θεονύμφη. Κι' ἄξαφνα, τὸ κοφτερὸ τους ἀτσάλι βούιξε ἄγρια στὸν ἀέρα καὶ πῆγε καὶ βυθίστηκε μ' ὁρμὴ στὸ λαιμὸ τῶν δύο καβαλλάρηδων, ποὺ προηγοῦνταν λίγο ἀπὸ τὸν τρίτο. Τ' ἄλογά τους ἀνασηκώθηκαν στὰ πισινά τους πόδια κι' ἔρριξαν τοὺς ἀναβάτες τους, ποὺ ἔπεσαν στὸ χῶμα νεκροί. Ὁ σύντροφός τους, ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται, ἔμεινε γιὰ λίγο παγωμένος στὴ θέσι του.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ἦταν ἀργά. Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Γεώργιος ἅρπαξε ἀπὸ χάμω τὸν κεφαλοθραύστη ἑνὸς νεκροῦ καὶ τὸν πέταξε σ' αὐτὸν ποὺ βρισκόταν ζωντανὸς πάνω στ' ἄτι του. Ἐλίνητος ὅμως ὁ τελευταῖος, ἔσκυψε καὶ κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὸ τρομερὸ χτύπημα. Μὰ ὁ κεφαλοθραύστης βρῆκε στὸν κρόταφο τὸ δυστυχισμένο ζῶο. Μὲ μιὰ κραυγὴ ποὺ ἔμοιαζε ἀνθρώπινη, ἔκανε μερικὰ βήματα παραπαίοντας, γονάτισε στὰ μπροστινά του πόδια κι' ἔπεσε στὸ ἕνα πλάι, παρασέρνοντας μαζί καὶ τὸν ἀναβάτη του. Μ' ἕνα πήδημα ὅμως, ὁ Βούλγαρος βρέθηκε ὄρθιος, ἕτοιμος νὰ καρφώσῃ τὸ κοντάρι του στὸ στῆθος τοῦ Γεωργίου. Ὁ νεαρὸς Βυζαντινὸς κινδύνεψε πραγματικά.

Τότε ἀκριβῶς ἡ Θεονύμφη, βρίσκοντας πρόχειρο τὸ κοντάρι τοῦ δεύτερου νεκροῦ, τ' ἅρπαξε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἀπὸ κάτω. Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ ἄλλος νὰ πετάξῃ τὸ δικό του, τὸ ἔριξε μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια ἐναντίον του. Σφυρίζοντας δαιμονισμένα, τὸ φονικὸ ὄργανο διαπέρασε τὸ στομάχι του. Ὁ Βούλγαρος ἔπεσε ἀνάσκελα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του κυλοῦσε ποτάμι τὸ αἷμα.

— Ὁ Θεὸς μᾶς βοήθησε! εἶπε ἡ Θεονύμφη μὲ βαθὺ στεναγμό.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, διασχίζοντας μὲ ταχύτητα ἀνέμου τὶς εὔφορες θρακικὲς κοιλάδες, ἔφτασαν γρήγορα στὰ σύνορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τ' ἄλογα, ποὺ τὰ εἶχαν ἁρπάξει τόσο παλληκαρίσια, πετοῦσαν κυριολεκτικά. Τώρα πιὰ δὲ φοβόντουσαν. Γιατὶ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσαν, οἱ φρουρὲς ἦταν ἑλληνικές. Φτάνοντας στὴ «βασιλεύουσα», ζήτησαν νὰ παρουσιαστοῦν ἀμέσως στὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Κωνσταντῖνος τοὺς δέχτηκε σὲ ἀκρόασι μ' ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του αὐτὸ διπλασιάστηκε, ὅταν ἡ Θεονύμφη τοῦ ἀπεκάλυψε πὼς δὲν ἦταν ἄντρας, ἀλλὰ γυναῖκα: Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰσίδωρου τοῦ Κουροπαλάτη.

Ὁ αὐτοκράτωρ τὴν κύτταξε μ' ἀνυπόκριτο θαυμασμό.

— Ἦρθες ἐδῶ, λοιπόν, γιὰ νὰ ζητήσῃς τὴ βοήθειά μου; τὴ ρώτησε. Ἀσφαλῶς ὁ Νικόλαος Κυδωνεὺς κι' ὁ Βασίλειος Ταρσῆς, ποὺ βρῆκαν τόσο τραγικὸ θάνατο, θὰ σοῦ εἶπαν πὼς εἶμαι ἕτοιμος νὰ κινήσω μὲ δυόμισι χιλιάδες πλοῖα γιὰ τὴν Ἀγχίαλο. Δὲν περίμενα παρὰ μονάχα αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψουν ἐδῶ. Ἀφοῦ ὅμως ἤρθατε ἐσεῖς στὴ θέσι τους, τὸ ἴδιο κάνει. Αὔριο τὰ χαράματα θὰ ξεκινήσουμε...

Τὰ καράβια ἔφτασαν γρήγορα ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε κι' ὁ Κωνσταντῖνος πρόσβαλε δίπλευρα τὸν ἐχθρό, ἀπὸ στεριὰ κι' ἀπὸ θάλασσα. Ἔγινε τότε μιὰ μεγάλη καὶ ἱστορικὴ μάχη δίπλα στὴν Ἀγχίαλο, ποὺ κράτησε ἀπὸ τὶς 30 Ἰουνίου ὡς τὶς 7 Ἰουλίου. Οἱ Βούλγαροι τσακίσανε τὰ μοῦτρα τους, ἔπαθαν ἀλήθειά πανωλεθρία. Κι' ὁ νικητὴς αὐτοκράτωρ, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἀκριβὰ κι' ἀξετίμητα λάφυρα, σκλάβωσε καὶ τὸ χαρέμι τοῦ χάνου Τέλετς, ποὺ τόσερνε μαζί του στὶς ἐκστρατεῖες. Ὁ Τελέριχος

ΟΘΝΑΤΟΣ τοῦ παιδιοῦ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Δεν εἶναι γιὰ τὰ ἔξοδα, εἶπε ἡ νύφη, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περιποίησι...

—Φυσικά, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της, πρέπει νὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφασι..

—Πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ Γηροκομεῖο, ξαναπε ἡ γυναῖκα του μὲ χαμηλὴ φωνή. Δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ τὸν κρατήσουμε ἐδῶ...

Ὁ μικρὸς Ζοζέ, μ' ὅλη τὴν πονηριά του, εἶχε βάλει τὸ αὐτί του στὴν κλειδαρότρυπα γιὰ ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν οἱ γονεῖς του.

(—Καλὰ τόχα καταλάβει, σκέφτηκε ὁ μικρός, πὼς ἡ μαμὰ δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν ἔχῃ ἐδῶ).

Ἂν ὁ μικρὸς Ζοζὲ ἦταν δυνατὸν στὰ ὀκτώ του χρόνια νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους, ἔπρεπε νὰ μέμφεται τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ λίγη τρυφερότητα ποὺ ἔδειχνε στὸ γέρο παππού του. Ἔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ κατὰ τὸ μέρος του καὶ εἶδε τὸ γέρο νὰ κάθεται, ὅπως πάντα, στὴ φαρδειὰ πολυθρόνα του, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ γέρος γκρίνιαζε συχνὰ καὶ δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴ συμπάθεια τοῦ ἐγγονοῦ του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ Ζοζὲ δὲν αἰσθανόταν κάτι μεγάλη στενοχώρια, ἂν ἔφευγε ἀπ' τὸ σπίτι ὁ παππούς του.

«Τώρα θὰ τὸν χάσουμε... σκέφτηκε. Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ θὰ τὸν πᾶνε στὸ δάσος, θὰ τὸν παρατήσουν ἐκεῖ κι' ὕστερα θὰ φύγουν...»

Εἶχαν πῆ στὸ Ζοζὲ τὸ παραμύθι τῆς Μεγάλης Ἀρκούδας, ποὺ παίρνει τοὺς γέρους καὶ τοὺς κρατάει στὸ δάσος γιὰ πάντα καὶ ἡ φαντασία τοῦ μικροῦ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ βρεθῇ ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν τὸν παππού. Ὁ Ζοζὲ ἔβλεπε νὰ τὸν πηγαίνουν στὸ δάσος καὶ νὰ τὸν παρατοῦν ἔρημο ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δέντρα καὶ τὴ νύχτα νὰ βγαίνῃ ἡ Ἀρκούδα καὶ νὰ τὸν παίρνῃ μαζί της στὴ φωλιά της. Σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ παππούς του θἄκανε αὐτὴ τὴν τύχη, πὼς θὰ ἔμενε μέσα στὸ μυστηριῶδες δάσος πεναλμένος καὶ φοβισμένος, ὁ Ζοζὲ συγκινήθηκε στὸ τέλος κι' ἄρχισε νὰ τὸν λυπᾶται εἰλικρινά...

(Καημένε παππού, σκέφτηκε, δὲ φαντάζεσαι πὼς θέλουν νὰ σὲ ξεφορτωθοῦν. Ἐγὼ μόνο ξέρω τί θἄκανα στὴ θέσι σου»).

Ὁ Ζοζὲ ἔτρεξε στὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ μαζεύῃ πετραδάκια καὶ νὰ γεμίζῃ μ' αὐτὰ τὶς τσέπες του. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα παιχνίδι σὰν ὅλα τ' ἄλλα, ποὺ οἱ μεγάλοι δὲ μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν. Καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια κλείνεται ἡ παιδικὴ ψυχή. Ὁ γέρος ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα του, ἔξω στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ, κύτταζε περίεργα τὸν ἐγγονό του ποὺ μάζευε τὰ πετραδάκια.

«Ἐκεῖνος δὲν ξέρει, δὲν ξέρει, σκεφτόταν ὁ μικρός, εἰδεμὴ θὰ μὲ βοηθοῦσε κι' ὁ ἴδιος νὰ μαζέψω τὰ πετραδάκια μου».

Ἡ γυναῖκα ἀνάλαβε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ γέρο. Σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, οἱ γύφες ἔχουν πιότερο κουράγιο ἀπ' τὰ παιδιά, γιατὶ εἶναι ξένες καὶ δὲ μποροῦν νὰ λυπηθοῦν τὸν πατέρα τοῦ ἄντρα τους. Τὸ νὰ στείλῃ τὸ γέρο στὸ Γηροκομεῖο, ἦταν μιὰ λύτρωσι γιὰ κείνη. Τὸν τελευταῖο καιρό, μόλις τὸν ἀνεκτᾶτο. Ἡ ἀπόφασι εἶχε πιὰ παρθῇ καὶ ὅλες οἱ διατυπώσεις εἶχαν γίνει. Δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ τὸ ποῦν στὸ γέρο καὶ νὰ τὸν πάνε στὸ Γηροκομεῖο. Κρύβοντας τὴν ἱκανοποίησί της, ἡ Λίζα πῆγε κοντὰ στὸν παππού, ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα καὶ λιάζόταν στὴ βεράντα.

Πατέρα τοῦ εἶπε, ὅπως προλόγους, ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω πὼς ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι ἡ τελευταία ποὺ θὰ μείνετε στὸ σπίτι μας. Αὔριο, ὁ γυιός σας, ὁ Ζάκ, θὰ σᾶς πάῃ σ' ἕνα μέρος, ὅπου θὰ ἔχετε ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ἐδῶ ἔχουμε τόσες φροντίδες, ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ σᾶς περιποιοῦμαστε ὅπως θὰ τὸ θέλαμε... Ἐκεῖ θὰ σᾶς προσέχουν, θὰ σᾶς φροντίζουν, θὰ δείξουν πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς. Ἔπειτα, ποτέπότε, θἀρχόμαστε νὰ σᾶς βλέπουμε καὶ θὰ σᾶς φέρνουμε καὶ τὸν ἐγγονό σας ποὺ τόσο πολὺ τὸν ἀγαπᾶτε. Πολλοὶ θἄθελαν νὰ βρίσκωνται στὴ θέσι σας...

Μάταια, ἡ Λίζα περίμενε μιὰ ἀπάντησι. Ἦταν ἕτοιμη νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ καλύτερα πόσο θὰ περνοῦσε ἐκεῖ καλά, ἂν ὁ γέρος ἔφερνε ἀντιρρήσεις, μὰ ἐκεῖνος ἀρκέστηκε νὰ κουνήσῃ τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι του, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του. Τότε, ἡ Λίζα, μὲ κάποιο πεῖσμα, ξαναεῖπε:

— Αὔριο, ὁ Ζάκ θὰ σᾶς πάῃ στὸ Γηροκομεῖο...

Ὁ παππούς ἔπειτα ἀπόμεινε μόνος. Μὰ τὰ σβυσμένα σχεδὸν μάτια του, δὲ γύρισαν κἂν νὰ κυττάξουν τ' ἀγαπημένα του ἀντικείμενα γύρω του, ποὺ σὲ λίγο θὰ τ' ἀποχωριζόταν γιὰ πάντα. Οὔτε πρόσεξε καὶ τὸν ἐγγονό του, ποὺ ἔπαιζε στὸν κῆπο. Τίποτε δὲ τὸν συνέδεε πιὰ μὲ ὅλα αὐτά. Ἂν πέθαινε στὸ σπίτι ἢ ἀλλοῦ, τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς ἡ θέσι ποὺ εἶχε στὴν καρδιὰ τῆς Λίζας καὶ τοῦ Ζάκ, ἦταν τὸ ἴδιο μικρὴ κι' ἀσήμαντη, ὅπως κι' ἡ κάμαρα ὅπου κοιμόταν τόσα χρόνια. Ἤξερε ἀκόμη πὼς ἦταν ἕνα περιττὸ βάρος γιὰ τὸ ἀντρόγυνο αὐτό, ποὺ ποτέ του δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά, ποὺ ζοῦσε ξένοιαστα, ἀπολαμβάνοντας τὰ νειᾶτα του καὶ τὴ ζωή. Τὸ Γηροκομεῖο φοβίζει ἐκείνους μονάχα ποὺ χάνουν τὴ γλύκα τοῦ σπιτιοῦ, τὴ στοργὴ τῶν δικῶν τους. Τὰ ξένα πρόσωπα, ποὺ θὰ τὸν περιστοίχιζαν στὸ μέλλον, ἴσως νὰ τὸν κύτταζαν μὲ λιγώτερη ἀδιαφορία ἀπ' ὅση εἶχαν δείξει τόσα χρόνια τώρα τὰ παιδιά του. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ γέρος περίμενε μὲ καρτερία τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸν ἔβλωκναν ἀπ' τὸ σπίτι καὶ δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ λύπη γι' αὐτό, ἀφοῦ ἤξερε τὰ αἰσθήματα τῶν παιδιῶν του. Ἴσως μόνο νὰ λυπόταν λιγάκι, ποὺ θ' ἄφηνε τὸν ἐγγονό του, τὸ μικρὸ Ζοζέ.

Ὁ μικρὸς πάλι εἶχε ἀκούσει κρυφὰ τὰ λίγα λόγια, ποὺ εἶχαν ἀλλάξει οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ τὴ λέξι «Γηροκομεῖο» δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ. Ἦταν μιὰ λέξι σκοτεινή, ποὺ ἡ πραγματική της σημασία τοῦ διέφευγε.

Ὁ Ζοζὲ κατάλαβε πὼς ἡ στιγμὴ εἶχε ἔρθει, ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, εἶδε τὸν παππού του νὰ φοράῃ τὰ καλά του, νὰ κρατάῃ τὸ χοντρὸ μπαστούνι του καὶ νὰ προχωρῇ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του.

— Ζοζέ, φώναξε ἡ μητέρα του, ἔλα νὰ χαιρετίσῃς τὸν παππού σου, ποὺ φεύγει...

Ὑπάκουος, ὁ μικρὸς ἔτρεξε κοντὰ στὸν παππού του. Αὐτὸς προχωροῦσε μὲ μικρὰ βήματα, ἐνῶ ὁ Ζὰκ εἶχε βγῆ κιόλας ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο καὶ στεκόταν μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ θἄπαιρνε τὸν πατέρα του στὸ Γηροκομεῖο. Κοντὰ στὸ γέρο, ὁ Ζοζὲ ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάῃ πιὸ δυνατά:

— Ἄκουσε, παππού, τοῦ εἶπε σιγανά, σὰν νὰ τοῦ φανέρωνε ἕνα μεγάλο μυστικό, πάρε αὐτὸ τὸ πακέτο... Εἶναι πετραδάκια... Τὰ μάζεψα γιὰ νὰ τὰ σκορπίσῃς στὸ δρόμο καὶ νὰ μπορῇς νὰ γυρίσῃς πάλι στὸ σπίτι μας, ὅπως τὸ παιδάκι τοῦ παραμυθιοῦ... Δὲ θέλω νὰ χαθῇς στὸ δρόμο... Κρύψε τὸ πακέτο στὴν τσέπη σου. Στὸ καλό, παππού...

Ἔπειτα, ἔφυγε γρήγορα, γιατὶ ἡ μητέρα του ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Ζοζέ, θὰ πάψῃς, ἐπὶ τέλους, νὰ φιλᾶς τὸν παππού σου;... Φτάνει πιά!

*

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, σὲ μιὰ μοναχικὴ κάμαρα, στὸ Γηροκομεῖο, ἕνας νέος τρόφιμος, ἕνας ἀσπρομάλλης γέρος, κύτταζε, κάτω ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ φῶς, κάτι πετραδάκια ποὺ τἄχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του. Ἀλλὰ φαινόταν πὼς ἔβλεπε τὴν τρυφερὴ καρδιὰ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ καὶ πὼς τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ἐκεῖ, μαζί του, καὶ τόσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὰ κουρασμένα μάτια του...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ ἀσπρομάλλης γέρος πέθανε, σφίγγοντας μέσα στὸ χέρι του μερικὰ πετραδάκια...

ΠΩΛ ΤΡΕΝΤΑΝ

«Ἐκεῖνος δὲν ξέρει, σκεφτόταν ὁ μικρός, εἰδεμὴ θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ μαζέψω τὰ πετραδάκια μου...»

ΟΙ 3 ΜΟΡΦΕΣ τοῦ "Λύκου"

Μιὰ τρομερὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἀσθένεια

Ὁ ἐρυθηματώδης λύκος εἶναι μιὰ ἀσθένεια τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν φυματιώδη λύκο, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ οἱ δύο ἐμφανίζονται στὰ ἴδια μέρη. Ὁ δεύτερος ὀφείλεται στὸ βάκιλλο τοῦ Κώχ. Ὁ πρῶτος... δὲν ὀφείλεται στὸ βάκιλλο τοῦ Κώχ. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ γιὰ τὴ στιγμή, ἡ ἐπιστήμη. Γιατί, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες, ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας ἐξακολουθεῖ νὰ παραμείνῃ ἄγνωστη.

Τόσον ὁ ἐρυθηματώδης ὅσον καὶ ὁ φυματιώδης λύκος ἔχουν ἰδιαίτερη προτίμησι στὶς γυναῖκες καὶ ἰδίως τὶς νέες (ὁ φυματιώδης λύκος μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῇ καὶ κατὰ τὴν παιδικὴ ἀκόμη ἡλικία), προσβάλλουν δὲ τὸ πρόσωπο, τὴ μύτη, τὸ λαιμό, τὶς ὠμοπλάτες, τὸ ἐπάνω μέρος τῶν χεριῶν, τὰ δάχτυλα, τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὰ γόνατα. Ὁ φυματιώδης λύκος ἐπεκτείνεται ἐπίσης στὰ χείλη, τὸ κάτω βλέφαρο καὶ τὸ λοβὸ τῶν αὐτιῶν.

Τόσον ὁ ἐρυθηματώδης ὅσον καὶ ὁ φυματιώδης λύκος χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἕνα κόκκινο ἐξάνθημα, ποὺ ἐμφανίζεται κατὰ πλάκες καὶ ἐξαπλοῦται πολὺ γοήγορα.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ φαινόμενο τοῦ λύκου εἶναι ὅτι, ὅταν βάλωμε πάνω στὸ δέρμα ἕνα διαφανὲς γυαλὶ καὶ τὸ πιέσωμε δυνατά, τὸ ἐξάνθημα ἐξαφανίζεται τελείως γιὰ νὰ ἐμφανιστῇ καὶ πάλι, ὅταν βγάλωμε τὸ γυαλί.

Ὁ ἐρυθηματώδης λύκος ἐμφανίζεται συνηθέστερα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ τραῦμα, μιὰ ἀσήμαντη μόλυνσι, μιὰ παραμονὴ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα στὸν ἥλιο κλπ.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανιστῇ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔνεσι, λόγω ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὁ ἐρυθηματώδης λύκος συνοδεύεται πάντοτε σχεδὸν ἀπὸ πυρετό. Ἄλλα χαρακτηριστικὰ συμπτώματά του εἶναι ἡ μεγάλη ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων, οἱ πόνοι καὶ τὰ οἰδήματα στὶς ἀρθρώσεις, καθὼς καὶ οἱ πόνοι στοὺς μῦς. Οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶναι κάποτε ἀφόρητοι καὶ μοιάζουν μ' ἐκείνους τοῦ ὀξέος ρευματισμοῦ τῶν ἄρθρων.

Κατὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀσθενείας, προσβάλλονται ἀνταγωνιστικὰ ἡ καρδιά, τὰ νεφρὰ καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα. Στὴν τελευταία περίπτωσι, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανιστοῦν παραλύσεις, ποὺ ἐπεκτείνονται ταχύτατα σ' ὅλο τὸ σῶμα.

Ὁ ὀξὺς ἐρυθηματώδης λύκος εἶναι μιὰ ἀδυσώπητη ἀσθένεια. Διαρκεῖ συνήθως μερικὲς ἑβδομάδες, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐπέρχεται τὸ μοιραῖο τέλος. Ἡ ἐξέλιξί της, ὅμως, μπορεῖ νὰ εἶναι ταχύτατη καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο μέσα σὲ 4—5 μέρες.

Μερικὰ νεώτερα θεραπευτικὰ μέσα, ὅταν ἐφαρμοστοῦν ἐγκαίρως, μποροῦν νὰ παρατείνουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Ἀντίθετα μὲ τὸν ὀξὺ ἐρυθηματώδη λύκο, ὁ χρόνιος εἶναι μιὰ ἀσθένεια πάντοτε καλοήθης. Ἡ θεραπεία του, ὅμως, ἀπαιτεῖ δραστήρια μέσα καὶ συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι, γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ νεώτερα θεραπευτικὰ μέσα ποὺ ἐφαρμόζονται στὸν ἐρυθηματώδη λύκο, τόσο τὸν ὀξύ, ὅσο καὶ τὸ χρόνιο, εἶναι τὰ τοπικὰ ἐπιθέματα ἀνθρακικῆς χιόνος, ἡ ραδιοθεραπεία, τὸ σαλικυλικὸ νάτριο, τὸ ταινιοχλωροξικὸ ὀξὺ (σὲ καυτηριάσεις), οἱ βιταμίνες C, E, PP, B12, ἡ χημειοθεραπεία μὲ βισμούθιο, ἡ κορτιζόνη καὶ τὸ A.C.T.H.

Στὴν ὀξεία μορφή, τὰ δύο τελευταῖα φάρμακα ρίχνουν τὸν πυρετὸ καὶ ἐξαφανίζουν τοὺς πόνους τῶν ἀρθρώσεων, ἀλλά, δυστυχῶς, ἡ θεραπευτικὴ των ἐνέργεια δὲν ἔχει ἄλλα ἀποτελέσματα.

Ὁ φυματιώδης λύκος, ἐξ ἄλλου, παρουσιάζεται κυρίως μεταξὺ τῶν πτωχοτέρων τάξεων, ποὺ τρέφονται ἀνεπαρκῶς καὶ ζοῦν ὑπὸ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες, εἶναι δὲ περισσότερο συχνὸς στὶς ὑγρὲς περιοχές. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἔχει ἐποχικὸ χαρακτῆρα. Παρουσιάζει, δηλαδή, ἔντασι κατὰ τὸ χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι, ἐνῶ ἀντίθετα, ὑποχωρεῖ κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο.

Ὁ φυματιώδης λύκος δὲν ἀπειλεῖ μὲ τρόπο ἄμεσο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀλλὰ παρουσιάζει συχνὰ σοβαρώτατες ἐπιπλοκὲς: χοιράδες, μηνιγγίτιδα, ἐπιμολύνσεις, ἀκόμη καὶ καρκῖνο. Ἕνα ἄλλο δυσάρεστο ἐνδεχόμενο εἶναι τὸ πέσιμο τῆς μύτης. Ὁ λύκος εἰσχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης, καὶ φθείρει τοὺς ἱστούς της, ποὺ πέφτουν βαθμιαῖα.

Πολὺ συνήθης εἶναι ἐπίσης ἡ ἐξάπλωσίς του στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος.

Ὡς προχτές, τὰ μέσα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ φυματιώδους λύκου ἦταν ἡ ἡλιοθεραπεία, οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, ἡ χειρουργικὴ ἀπόξεσις, ἡ ἠλεκτροπηξία, οἱ καυτηριασμοί, τὸ μουρουνέλαιο. Τὰ μέσα αὐτὰ ἀπέδιδαν μερικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ δὲν ἦταν, ὅμως, πάντοτε ἱκανοποιητικά.

Λόγω τῆς βραδείας ἐπενεργείας των, ἐξ ἄλλου, δὲ μποροῦσαν νὰ προλάβουν ὡρισμένες παραμορφώσεις, ποὺ ἦταν κάποτε τραυματικές.

Οἱ ἐπιστήμονες ἐφαρμόζουν σήμερα γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ φυματιώδους λύκου τὴ μέθοδο τοῦ Σαρπύ, ποὺ στηρίζεται στὸ συνδυασμὸ βιταμίνης D2 σὲ μεγάλες δόσεις καὶ ἀσβεστίου. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ταχύτατα καὶ ἱκανοποιητικά.

Κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ χρησιμοποιήθηκε ἐπίσης ἐναντίον τοῦ φυματιώδους λύκου ἡ ἰσονιαζίδη, ποὺ ἀποδείχτηκε πρώτης τάξεως ἐπουλωτικὸς παράγων.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, ἐκεῖνο ποὺ προέχει σὲ περίπτωσι λύκου εἶναι νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ μορφή, στὴν ὁποία ἀνήκει, καὶ νὰ ἐφαρμοστῇ ταχύτατα ἡ ἀπαιτουμένη θεραπεία.

Οἱ τρεῖς μορφὲς ποὺ περιγράψαμε διαφέρουν, εὐτυχῶς, ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη κι' ἔτσι ἡ περίπτωσις διαγνωστικοῦ λάθους ἀποκλείεται.

Ἡ χειρότερη ἀπ' αὐτές, ὅπως εἴδαμε, εἶναι τοῦ ὀξέος ἐρυθηματώδους λύκου, γιὰ τὴν ὁποία, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει θεραπεία.

✪✪

Τὸ συνθετικὸ αἷμα

Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες παρασκεύασαν μιὰ οὐσία, ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀνθρώπινο αἷμα.

Τὸ συνθετικὸ αὐτὸ παρασκεύασμα ἀπεκλήθη πολυγλυκίνη. Οἱ σχετικὲς μελέτες ἔγιναν στὸ ρωσικὸ Ἰνστιτοῦτο αἱματολογικῶν ἐρευνῶν.

Ἡ πολυγλυκίνη ἔχει τὴν ἴδια ἐπίδρασι μὲ τὸ πλάσμα τοῦ αἵματος, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τώρα γιὰ τὶς μεταγγίσεις.

Ἡ οὐσία αὐτὴ μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα χωρὶς νὰ ἀλλοιωθοῦν οἱ ἰδιότητές της.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ σοβιετικοῦ τύπου, ἄνω τῶν πεντακοσίων ἀτόμων σώθηκαν ὡς σήμερα μὲ μεταγγίσεις πολυγλυκίνης.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων χαρακτηρίζεται ὡς ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅσες πραγματοποιήθηκαν ὡς σήμερα στὸ πεδίον τῆς θεραπευτικῆς.

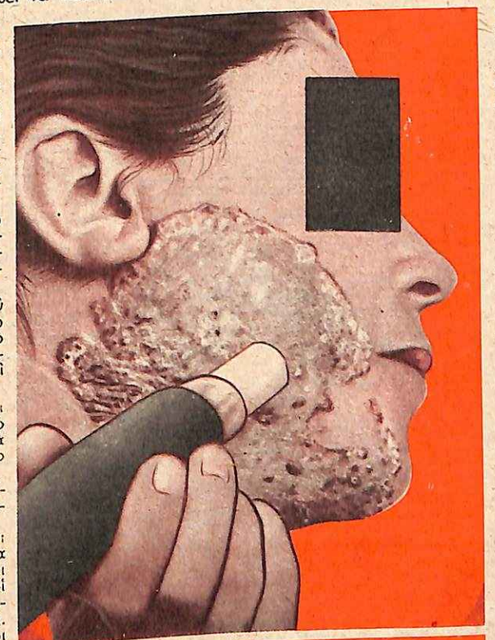

Ὁ χρόνιος ἐρυθηματώδης λύκος ὑποχωρεῖ μὲ τὶς τοπικὲς ἐπιθέσεις ἀνθρακικῆς χιόνος, ποὺ γίνονται μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς κρυοκαυτῆρος. Μὲ τὴν ἀντὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς κρυοκαυτῆρος. Μὲ τὴν ἀνταί

Το έγκλημα που δέν χρειαζότανε

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΥΡΙΖΟΝΤΑΣ σιγὰ-σιγὰ στὸ σχολεῖο, ὁ Ἄρτουρ Πέντλετον, νόμιζε πὼς ἄκουγε νὰ σημαίνουν οἱ καμπάνες γιὰ τὸ θάνατό του... Ἦταν σχεδὸν βέβαιος πὼς ὁ γιατρὸς τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα καὶ πὼς ἦταν σοβαρή, πολὺ σοβαρὴ ἡ κατάστασί του. Ἔνοιωθε τόσο ἄρρωστο τὸν ἑαυτό του, τοὺς τελευταίους μῆνες!... Κι' ὅμως, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ζητήση ἄδεια, νὰ ξεκουραστῆ. Ἡ δουλειά του στὸ σχολεῖο ἦταν ἡ ζωή του. Τὸ θεωροῦσε σὰν σπίτι του, εἶχε μείνει ἐκεῖ πάνω ἀπὸ 20 χρόνια.

Ὅταν αἰσθάνθηκε νὰ χειροτερεύη ἡ κατάστασί του, ζήτησε νὰ τὸν ἐξετάση ὁ Κάρπεντερ, ὁ γιατρὸς τοῦ σχολείου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πήγαινε σὲ γιατρό, μέσα σὲ 30 χρόνια.

— Δὲν ἔχετε τίποτα, Ἄρτουρ, τοῦ εἶπε ἥσυχα ὁ Κάρπεντερ, μετὰ τὴν ἐξέτασι. Μονάχα μιὰ κάποια ὑπερκόπωσι. Ἀδίκως ἀνησυχεῖτε... Προσπαθῆστε μόνο νὰ μὴ κουράζεσθε πολύ. Θὰ σᾶς δώσω ἕνα τονωτικό.

Μὰ ἦταν βέβαιος ὁ Πέντλετον πὼς τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάση. Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ συγκεντρωθῆ, γιὰ νὰ διορθώση τὰ τετράδια τῶν μαθητῶν. Ἀφοῦ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ ἐργασθῆ, στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ παρουσιαστῆ στὸ Μάρλουου, τὸν διευθυντὴ καὶ ἰδιοκτήτη τοῦ σχολείου, καὶ νὰ τοῦ ζητήση μιὰ ἄδεια.

Τὸν ἐξερέθιζε ὡστόσο ἡ σκέψι πὼς θᾶταν ἀναγκασμένος νὰ ζητήση μιὰ χάρι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Ποτὲ δὲν τὰ πήγαιναν καλά, οἱ δυό τους. Ὄχι πὼς μάλλωναν δηλαδή, ἀλλὰ εἶχαν περιορίσει τὶς σχέσεις τους στὸ αὐστηρὰ ἐπαγγελματικὸ πλαίσιο. Ἔξω ἀπ' αὐτό, δὲ μιλοῦσαν σχεδὸν καθόλου ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ὁ Πέντλετον τὸν μισοῦσε. Κι' ὅμως εἶχε ἐργαστῆ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια στὸ σχολεῖο του.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ Μάρλουου βρισκότανε στὸ ἴδιο κτίριο τοῦ σχολείου. Ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ὁ Πέντλετον τὴ βρῆκε λίγο ἀνοιχτή, κι' ἄκουσε ἀπὸ μέσα ὁμιλίες. Ἀναγνώρισε τὶς φωνὲς τοῦ Μάρλουου καὶ τοῦ Κάρπεντερ.

Εἶχε πάει, λοιπόν, ἀμέσως ὁ γιατρὸς ν' ἀναφέρη στὸ διευθυντὴ πὼς εἶχε ἐξετάσει τὸν Πέντλετον καὶ πὼς τοῦ εἶχε βρῆ κάποια σοβαρὴ ἀρρώστεια;... Ναί, ἔτσι θὰ ἦταν, γιατὶ ὁ Μάρλουου τὸν ρωτοῦσε, μ' ἕνα παράξενο τόνο:

— Εἶσαστε βέβαιος, γιατρέ;...

— Δυστυχῶς, ναί, ἀπάντησε ὁ Κάρπεντερ. Ὅποιος ἔχει τὴν ἀρρώστεια αὐτή, δὲ μπορεῖ νὰ ζήση περισσότερο ἀπὸ ἕνα μήνα...

Δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα ὁ Πέντλετον. Ἕνα χέρι τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιὰ κι' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦνε.

Γύρισε στὴν κάμαρά του, σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔμεινε ἔτσι ὧς τὰ ξημερώματα, βυθισμένος σὲ σκέψεις... Ὅλα ὅσα εἶχε περάσει, ξαναγύριζαν στὴ μνήμη του. Ἀρχιζε νὰ βλέπη τὸ Μάρλουου σὰν ἕνα τέρας, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τὴ ζωὴ ἀβάσταχτη ἐπὶ 20 χρόνια, περνώντας τον γιὰ σκλάβο του, γκρινιάζοντας κάθε μέρα γιὰ τὶς πιὸ ἀσήμαντες ἀφορμές...

Ὢ, πόσο τὸν μισοῦσε!... Πῶς τὸν εἶχε ἀνεχθῆ τόσα χρόνια; Εἶχε πνίξει τὰ συναισθήματά του, γιατὶ τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ δουλειά του, ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ σχολείου. Μὰ τώρα εἶχε φτάσει πιὰ ἡ ὥρα νὰ τ' ἀφήση νὰ ξεσπάσουνε!

Ὁ κατεφαμένος ὁ Μάρλουου! Δὲν ἄφηνε εὐκαιρία νὰ μὴν τοῦ δώση νὰ καταλάβη πὼς τὸ σχολεῖο ἦταν δικό του καὶ πὼς αὐτὸς ἦταν σκλάβος του, ἀφοῦ τὸν πλήρωνε! Μὰ εἶχε σημάνει ἐπιτέλους ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως.

Θὰ τοῦ τὰ ξεπλήρωνε ὅλα μεμιᾶς: Θὰ τὸν σκότωνε!

Τί εἶχε νὰ χάση, στὸ κάτω-κάτω; Σ' ἕνα μῆνα τὸ πολύ, θὰ εἶχε πεθάνει. Δὲ θὰ πρόφταιναν νὰ τὸν κρεμάσουνε γιὰ τὸ ἔγκλημά του.

Μὰ πῶς νὰ πραγματοποίηση τὸ σχέδιό του; Ὁ Μάρλουου ἦταν εὔσωμος, γεροδεμένος ἄντρας, κι' αὐτὸς μᾶλλον ἀδύνατος...

Θυμήθηκε τότε τὸ πιστόλι — τὸ παληὸ στρατιωτικὸ πιστόλι, ποὺ εἶχε φυλαγμένο ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πρώτου πολέμου. Ἔψαξε καὶ τὸ βρῆκε, στὸ βάθος ἑνὸς μπαούλου. Ἦταν γεμᾶτο πάντα καὶ διατηρημένο πολὺ καλὰ μέσα στὴ θήκη του.

Χαμογέλασε ἀπειλητικὰ καί, σφίγγοντάς το στὸ χέρι του, ξεκίνησε γιὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ Μάρλουου.

Δοκίμασε τὴν πόρτα. Ἦταν ξεκλείδωτη. Τὴν ἄνοιξε, προχώρησε μέσα καὶ τὴν ξανάκλεισε πίσω του. Ἔκανε δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι... καί, ξαφνικά, σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένος!

Ὁ Μάρλουου κειτότανε χάμω, ἀκίνητος πάνω στὸ χαλί, δίπλα στὸ τραπέζι.

Κρατοῦσε ἀκόμα ἕνα ρεβόλβερ. Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ μιὰ τρύπα στὸ μελίγγι του εἶχε σχηματίσει μιὰ μικρὴ λίμνη γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ὁ Πέντλετον τὸν κύτταζε, σὰν ἀποβλακωμένος...

Ὕστερα τὸ μυαλό του ἄρχισε νὰ ξεκαθαρίζη. Πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν Κάρπεντερ...

Ὁ γιατρὸς ἔφτασε σὲ λίγα λεπτά. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πτῶμα τοῦ Μάρλουου, βεβαιώθηκε πὼς ἦταν νεκρὸς καὶ μουρμούρισε μὲ στεναχώρια:

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Ἐγὼ φταίω γι' αὐτό... Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ πῶ!

Καί,-βλέποντας τὴ σαστισμένη ἔκφρασι ποὺ εἶχε πάρει ὁ Ἄρτουρ, τοῦ ἐξήγησε:

— Τὸν ἐξέτασα πρὸ δυὸ ἑβδομάδων. Τὸν ἔστειλα ὕστερα στὸ νοσοκομεῖο γιὰ ἀκτινοσκόπησι. Κι' οἱ ὑποψίες μου ἀποδείχτηκαν σωστές... Ἦταν καταδικασμένος!

»Δίστασα ἀρκετά, ὥσπου νὰ σχηματίσω τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν τύπος ποὺ μποροῦσε νὰ μάθη ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἀπαιτοῦσε, ἄλλωστε, κι' ὁ ἴδιος. Μὲ βεβαίωνε πὼς μποροῦσα νὰ μιλήσω ἐλεύθερα... Κι' ἔτσι τοῦ εἶπα ἀπόψε πὼς θὰ πέθαινε γρήγορα. Εἶχε ἀκόμα ἕνα μῆνα ζωὴ τὸ πολύ...

Γιὰ πρώτη φορά, ὁ γιατρὸς πρόσεξε τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ὁ Ἄρτουρ.

— Μὰ τί εἶν' αὐτό; Τί τὸν θέλετε; τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον μὲ ἀπορία.

— Ἐρχόμουν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω! ὁμολόγησε ἐκεῖνος μ' ἕνα ἀδύνατο, κουρασμένο χαμόγελο. Εἶχα ἀκούσει ποὺ τοῦ μιλούσατε γιὰ μιὰ ἀξεράπευτη ἀρρώστεια, καὶ νόμισα πὼς συζητούσατε γιὰ μένα... Πόσο τὸν μισοῦσα, Θεέ μου!

— Δὲν εἴχατε δίκηο, τὸν μάλλωσε ὁ γιατρός. Αὐτὸς σᾶς συμπαθοῦσε ἰδιαιτέρως. Σᾶς ἄφησε μάλιστα κληρονομιὰ τὸ σχολεῖο του. Τὸ ξέρω καλά, γιατὶ ὑπέγραψα ὡς μάρτυς στὴ διαθήκη του, ποὺ συνέταξε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό!

— Μὰ τότε... γιατί δὲ μοῦδειχνε ποτὲ φιλία; μουρμούρισε ὁ Ἄρτουρ, σαστισμένος.

— Ἦταν τέτοιος τύπος. Ἦταν αὐτὸς ὁ χαραχτήρας του. Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται τραχὺς στοὺς ἄλλους, ὅπως καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Γι' αὐτό, δὲν περίμενα ποτὲ πὼς θ' αὐτοκτονοῦσε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος!

Πῆρε τὸ πιστόλι ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Ἄρτουρ καὶ τὄκρυψε στὴν τσέπη του.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ τηλεφωνήσετε στὴν ἀστυνομία, τοῦ εἶπε. Ὅσπου νἀρθοῦνε οἱ ἀστυνομικοί, δὲν πρέπει ν' ἀγγίξουμε καθόλου τὸ πτῶμα...

★

Λίγο ἀργότερα, ὁ Πέντλετον κάλεσε τὸ γιατρὸ στὴν κάμαρά του, γιὰ νὰ πιοῦνε μαζὶ ἕνα ποτήρι καὶ νὰ κουβεντιάσουνε γιὰ κεῖνο ποὺ εἶχε συμβῆ.

— Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦ εἴπατε... πὼς δὲν ἔχω τίποτα τὸ σοβαρό; τὸν ρώτησε δειλά.

Ἐκεῖνος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ μὴ ζήσετε ἑκατὸ χρόνια. Εἴσαστε μονάχα λίγο κουρασμένος... αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Ὁ Ἄρτουρ ἄδειασε τὸ ποτῆρι του.

— Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε! μουρμούρισε. Ἂν πήγαινα στὴν κάμαρα τοῦ Μάρλουου μιὰ ὥρα νωρίτερα... θὰ τὸν σκότωνα! Θὰ γινόμουνα φονιᾶς δίχως λόγο!

Ὁ Κάρπεντερ κύτταξε τὸ ποτῆρι του, συλλογισμένος.

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθη κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα, ἀπάντησε. Κι' ἐγώ, σὰν γιατρός, σᾶς καταλαβαίνω. Ἡ πεποίθησι πὼς θὰ πεθάνετε σ' ἕνα μῆνα, σᾶς τάραξε τὰ λογικά... Συμφωνῶ ὡστόσο πὼς γλυτώσατε παρὰ τρίχα τὴν κρεμάλα!

ΤΣΥΡΙΛ ΝΤΟΝΣΟΝ

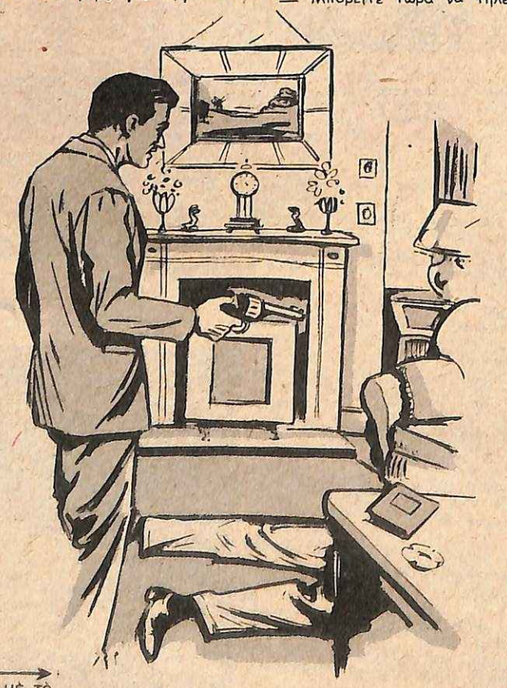

Ἔκανε δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένος...

Χαρὰ στὴν ὑπομονή του!

Κάποιος Τζὼν Ντάνιελς κατέφυγε στὸ δικαστήριο τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Κολούμπους καὶ ζήτησε νὰ χωρίση ἀπ' τὴ γυναῖκα του, γιατὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ συζυγικὴ ἑστία της. Ὅταν τὸν ρώτησε δὲ ὁ δικαστὴς ἀπὸ πότε τὴν περίμενε μήπως ξαναγυρίση, ὁ Ντάνιελς ἀπάντησε: «Ἀπὸ τὸ 1927».

ΟΤΑΝ Η ΒΟΥΛΗ ΓΙΝΟΤΑΝ... ΘΕΑΤΡΟ

Τί θὰ πῆ «κατηγορία» καὶ ποιὸ εἶναι τὸ «βόδι»

Ἀπὸ καμμιὰ Βουλὴ ἢ Συνέλευσι δὲν ἐλειψαν μερικοὶ τύποι πότε ἀφελεῖς, πότε ἐλαφροί, πότε κωμικοί, ποὺ μετέβαλλαν τὶς συνεδριάσεις σέ... σκέτς! Σ' αὐτὰ ὅμως συνέπρατταν καὶ οἱ ἐπιτήδειοι πολιτικάντηδες, ποὺ τοὺς ἐκμεταλλεύονταν, τοὺς πείραζαν ἢ τοὺς ἐρέθιζαν γιὰ νὰ σκαρώνουν ἔτσι διάφορες φάρσες, ἄλλοτε εἰς βάρος τῶν ἰδίων, ἄλλὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς εἰς βάρος τῶν κυβερνητικῶν συναδέλφων τους, ποὺ τύχαινε νὰ τοὺς μισοῦν.

Στὴ Συνέλευσι τοῦ Ναυπλίου τοῦ 1831—32, ἡ Κυβέρνησι, μέσῳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Γρ. Παπαδοπούλου, εἰσηγήθηκε καὶ πέρασε ἕνα ψήφισμα, ὅτι ὅσοι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπηρετοῦν στὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα τραυματισθοῦν κλπ. στὶς συγκρούσεις μὲ τὰ ἐπαναστατικὰ «Συνταγματικὰ Σώματα» τοῦ Κωλέττη καὶ τοῦ Θ. Γρίβα, θ' ἀνήκουν στὴν κατηγορία «τῶν κατὰ τὸν Ἀγῶνα πατρίδος».

Ἔτυχε, λοιπόν, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, νὰ ἔχη φτάσει γιὰ τὴ Συνέλευσι τοῦ Ναυπλίου ὁ πλουσιώτατος Κρανιδίου, ὁ ἁπλοϊκὸς καὶ γενναῖος στρατιωτικὸς Στ. Μήτσας, θερμὸς καποδιστριακός. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Κόρινθο, καταματωμένος καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφό του βαρειὰ πληγωμένο ἀπὸ μιὰ σύγκρουσι μὲ τοὺς ἐπαναστάτες κοντὰ στὸν Ἰσθμό.

Ἔπιασε τότε τὸ Μήτσα ὁ πληρεξούσιος Κορινθίας Π. Νοταρᾶς, ποὺ δὲν τὰ πήγαινε ποτὲ καλὰ μὲ τὸν ὑπουργὸ Παπαδόπουλο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ ἔμαθες τί σᾶς ἔκανε, ὁ κὺρ-ὑπουργός;

— Ποιὸς ὑπουργός; ρώτησε ὁ Μήτσας.

— Νά, ὁ Παπαδόπουλος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νοταρᾶς. Σᾶς ἔβαλε σὲ κατηγορία!...

Καὶ μπέρδεψε ἔτσι τὸν ἀθῶο Μήτσα μὲ τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τῆς «κατηγορίας», παίζοντας μὲ τὴ λέξι.

Ἀκούοντας ὁ Μήτσας πὼς ὑπάγονται σὲ κατηγορία ὅσοι πολεμοῦσαν γιὰ χατῆρι τῆς Κυβερνήσεως, ἀγρίεψε! Μιὰ καὶ δυό, ἔτρεξε στὴ Συνέλευσι. Μπῆκε μέσα ἀκράτητος καί, καθὼς εἶδε τὸν Παπαδόπουλο ν' ἀγορεύη ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἔχασε καιρό, πήδηξε στὸ βῆμα, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἄρχισε στὶς γροθιές.

— Μωρέ, ἐσεῖς μᾶς στέρνετε νὰ σκοτωθοῦμε καὶ μᾶς βάνετε καὶ σὲ κατηγόρια!

Ἄρχισε μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες του ὁ Μήτσας, ἀναστατώνοντας τὴ Συνέλευσι.

Εἴδανε καὶ πάθανε οἱ πληρεξούσιοι νὰ σώσουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μήτσα. Καὶ μονάχα, ὅταν ὁ Δ. Πλαπούτας τοῦ μίλησε ἀρβανίτικα καὶ τοῦ ἐξήγησε τί θὰ πῆ κατηγορία, ἀποφάσισε ὁ Μήτσας νὰ μαζέψη τὸ θυμό του καὶ τὶς χεροῦκλες του. Μά, στὸ μεταξύ, τὸν ἄμοιρο ὑπουργὸ τὸν εἶχε... μαυρίσει ἀπὸ τὸ ξύλο.

★

Στὴ Βουλὴ τοῦ 1843, τρομερὸς ἦταν ὁ χωρισμὸς τῶν βουλευτῶν σὲ «αὐτοχθονιστὰς» καὶ «ἑτεροχθονιστὰς» καὶ ἡ ἔξαψι ἦταν μεγάλη. Ὁ σκοπὸς τῶν «αὐτοχθόνων» ἦταν νὰ βάλουν κάποιο φραγμὸ στῶν νεοφερμένων (ἑτεροχθόνων) τὴν πλημμύρα, ποὺ γινόντουσαν πολίτες εὔκολα καὶ παίρνανε τὶς δημόσιες θέσεις ἀπὸ τοὺς ντόπιους («αὐτόχθονας»), ποὺ εἶχαν δώσει καὶ τὶς περιουσίες τους κατὰ τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821. Ἀφοῦ ὁ Θ. Γρίβας, ὁ Ν. Κριεζώτης καὶ ἄλλοι ἀγωνιστές, πρόβαλαν ἀκράτητοι ρήτορες στὸ βῆμα καὶ χτυποῦσαν τοὺς ἑτεροχθόνους, ὁ ξεσηκωμένος κι' ὁ Χατζηχρῆστος, ὁ ἀτάκτου νόμου, ἀποφάσισε κι' ὁ Χατζηχρῆστος, ὁ ξεσηκωμένος κι' ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀτάκτου ἱππικοῦ στὴν Ἐπανάστασι, μὲ παλληκαριὲς ἀσύγκριτες στὸ ἐνεργητικό του, ν' ἀνεβῆ κι αὐτὸς στὸ βῆμα.

Προχώρησε, λοιπόν, στὸ βῆμα, μά, καθὼς ἀντίκρυσε ἀπὸ ἐκεῖ τόσα μάτια, τόσα πρόσωπα περιπαιχτικά, τὰ ἔχασε καὶ χλώμιασε. Πῆρε θάρρος ὅμως ξανὰ καὶ ἀποφάσισε ν' ἀρχίση μὲ τὶς παληὲς πολεμικὲς ἀναμνήσεις του, ὅταν μὲ τοὺς καλούς συντρόφους του, στὸ ἱππικό, ἐτερόχθονες κι' αὐτούς, πολεμοῦσε ἡρωϊκά. Ἄρχισε, λοιπόν, μὲ ἀργὴ καὶ ὑπόκωφη φωνὴ καὶ μὲ τὰ μισὰ ἑλληνικὰ του:

— Ποῦ εἶναι ἐμένα ἐκεῖνο Παπάζογλου, ποῦ εἶναι ἐμένα ἐκεῖνο Χατζῆ. Ζορμπά, ποῦ εἶναι ἐμένα ἐκεῖνο τό... τό...

Πνίγηκε ἡ φωνή του ὁλότελα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὀρθὸς ἀπάνω στὸ βῆμα, κλαίοντας. Νεκρικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε. Καί, σὲ λίγο, ἀρχίζουν νὰ κλαῖνε τὸ ἀκροατήριο, οἱ γέροντες στρατιωτικοί, οἱ ἀπόμαχοι καὶ οἱ φαλαγγίτες.

Ὡστόσο, τὸ ζήτημα γιὰ τοὺς ἑτερόχθονες εἶχε χαθῆ καὶ οἱ αὐτόχθονες κέρδισαν τὸ σκοπό τους στὴν ψηφοφορία, ποὺ ἀκολούθησε. Λίγο πρὶν ἀρχίση αὐτή, σημειώθηκε ἕνα ἄλλο κωμικὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ τοῦ Χ. Κλωνάρη, σοφοῦ καὶ ἥμερου ἀνθρώπου, παληοῦ ὑπουργοῦ καὶ Ἀρεοπαγίτη, καὶ τοῦ Ρουμελιώτη βουλευτοῦ Κ. Ντερνιτσιώτη. Ὁ τελευταῖος ἔπιασε τὸν Κλωνάρη νὰ τὸν κυττάζη ἐπίμονα καὶ εἰρωνικὰ καὶ πειράχτηκε.

— Τί μὲ τηρᾶς; εἶπε ὁ Ντερνιτσιώτης. Δὲν εἶμαι δραχμὲς γιὰ νὰ φᾶς!...

Ἤσυχος, σηκώθηκε ὁ Κλωνάρης τότε καὶ προχώρησε στὸ βῆμα:

— Παρακαλῶ, εἶπε, ν' ἀκούσετε τὴν ἀκόλουθο ἀφήγησι: Ἕνας γραμματοδιδάσκαλος, ἐπῆγε συστημένος εἰς κάποιο χωριό, πρὸς τὸν κοτζάμπασην, διὰ νὰ ζητήση ἐργασίαν. Ὁ κοτζάμπασης, ἂν καὶ ἀγράμματος, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτό του παντογνώστη μέσα στὸ χωριό.

»— Ξέρεις γράμματα, βρέ; ρώτησε τὸ δάσκαλο.

»— Ξέρω, εἶπε αὐτός.

»— Γράψε, λοιπόν, βόδι σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

»Ἔγραψε ὁ δάσκαλος «βόδιον».

»Τότε καὶ ὁ κοτζάμπασης ἐζωγράφισε κουτσὰ-στραβὰ ἕνα βόδι καὶ ἔπειτα κάλεσε τὴ χωριατουριὰ τριγύρω του, ποὺ θαύμαζε τὴ σοφία του.

»— Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶναι βόδι, βρέ; ρώτησε τοὺς χωρικούς, δείχνοντας σ' αὐτοὺς τὸ γραφτὸ τοῦ δάσκαλου καὶ τὸ ζωγραφιστὸ δικό του.

»— Τὸ δικό σου, ἀφέντη! Τὸ ἄλλο δὲν εἶναι τίποτα...

»Τότε ὁ κοτζάμπασης εἶπε στὸ φτωχὸ δάσκαλο:

»— Φύγε, εἶσαι ἀγράμματος!...

»Αὐτὰ παθαίνομεν καὶ ἐμεῖς σήμερον — πρόσθεσε ὁ Κλωνάρης — ἀπὸ τοὺς Ντερνιτσιώτες...

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Ἡ ὡραία αὐτὴ ξανθούλα, εἶναι ἡ τελευταία ἀνακάλυψι τοῦ διασήμου Γάλλου σκηνοθέτου Λεονίντ Μογκύ, ποὺ ἔχει εἰδικευτῆ στὸ λανσάρισμα νέων ἀστέρων. Τὸ ὄνομά της εἶναι Μυλὲν Ντεμοζὸ καὶ γεννήθηκε ἀπὸ Ρωσίδα μητέρα καὶ Γάλλο πατέρα. Ὁ Μογκὺ σοφοῦ καὶ ἥμερου ἀνθρώπου, παληοῦ ὑπουργοῦ καὶ Ἀρεοπαγίτη, καὶ τοῦ Ρουμελιώτη βουλευτοῦ Κ. Ντερνιτσιώτη. Ὁ τελευταῖος ἔπιασε τὸν Κλωνάρη νὰ τὸν κυττάζη ἐπίμονα καὶ εἰρωνικὰ καὶ πειράχτηκε.

— Τί μὲ τηρᾶς; εἶπε ὁ Ντερνιτσιώτης. Δὲν εἶμαι δραχμὲς γιὰ νὰ φᾶς!...

Ἤσυχος, σηκώθηκε ὁ Κλωνάρης τότε καὶ προχώρησε στὸ βῆμα:

— Παρακαλῶ, εἶπε, ν' ἀκούσετε τὴν ἀκόλουθο ἀφήγησι: Ἕνας γραμματοδιδάσκαλος, ἐπῆγε συστημένος εἰς κάποιο χωριό, πρὸς τὸν κοτζάμπασην, διὰ νὰ ζητήση ἐργασίαν. Ὁ κοτζάμπασης, ἂν καὶ ἀγράμματος, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτό του παντογνώστη μέσα στὸ χωριό.

»— Ξέρεις γράμματα, βρέ; ρώτησε τὸ δάσκαλο.

»— Ξέρω, εἶπε αὐτός.

»— Γράψε, λοιπόν, βόδι σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

»Ἔγραψε ὁ δάσκαλος «βόδιον».

»Τότε καὶ ὁ κοτζάμπασης ἐζωγράφισε κουτσὰ-στραβὰ ἕνα βόδι καὶ ἔπειτα κάλεσε τὴ χωριατουριὰ τριγύρω του, ποὺ θαύμαζε τὴ σοφία του.

»— Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶναι βόδι, βρέ; ρώτησε τοὺς χωρικούς, δείχνοντας σ' αὐτοὺς τὸ γραφτὸ τοῦ δάσκαλου καὶ τὸ ζωγραφιστὸ δικό του.

»— Τὸ δικό σου, ἀφέντη! Τὸ ἄλλο δὲν εἶναι τίποτα...

»Τότε ὁ κοτζάμπασης εἶπε στὸ φτωχὸ δάσκαλο:

»— Φύγε, εἶσαι ἀγράμματος!...

»Αὐτὰ παθαίνομεν καὶ ἐμεῖς σήμερον — πρόσθεσε ὁ Κλωνάρης — ἀπὸ τοὺς Ντερνιτσιώτες...

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

2 Οἱ «ἀρκοῦδες - ψαράδες», ποὺ ζοῦν στὰ ποτάμια τῆς Ἀλάσκας. Ἔχουν ἕνα ὡρισμένο σημεῖο στὸ ὁποῖο ἐγκαθίστανται γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ ψάρεμα. Σέβονται συνήθως ἡ μιὰ τὴ θέσι τῆς ἄλλης, γίνεται ὅμως ἀληθινὸς πόλεμος, ἂν τολμήση μιὰ ξένη ἀρκούδα νὰ πάρη ἕνα πόστο ποὺ ἀνήκει σὲ μιὰ ἄλλη. Τὸ ψάρι ποὺ συλλαμβάνεται μὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα, καταβροχθίζεται ἐπὶ τόπου, γιατὶ μπορεῖ καμμιὰ ἄλλη ἀρκούδα, ποὺ ψαρεύει ἐκεῖ κοντά καὶ ποὺ στάθηκε ἀτυχη, νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτό κι' ἂν εἶναι πιὸ δυνατή, νὰ τὸ κερδίση!..

3 Θέλοντας νὰ δοκιμάση τὴν ἀκρίβεια μὲ τὴν ὁποία λειτουργοῦν τὰ νέα τηλεκατευθυνόμενα χέρια, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὸ ἀτομικὸ ἐργαστήριο τοῦ Χάργουελ, ὁ Βρετανὸς ἐπιστήμων Πήτερ Λῆ, ἀποφάσισε ἕνα πρωῒ νὰ ξυρισθῆ διευθύνοντας ὁ ἴδιος τὰ τεχνητὰ αὐτὰ χέρια, τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν ἔτσι ἐκτάκτως τὸ ρόλο χεριῶν κουρέως. Ἡ ὅλη ἐγκατάστασις λειτούργησε μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια καὶ ὁ κ. Λῆ ξυρίστηκε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ χωρὶς νὰ προκληθῆ οὔτε μιὰ παραμικρότερη ἀμυχὴ στὸ πρόσωπό του. ἡ παραμικρότερη ἀμυχὴ στὸ πρόσωπό του.

4 Μιὰ ἰταλικὴ βιομηχανία παρουσίασε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνα νέο ἑλικόπτερο, τὸν τύπο τοῦ ὁποίου βάφτισε «οἰκογενειακό». Πρόκειται γιὰ ἕνα κομψὸ καὶ γρήγορο μεταφορικὸ μέσον, ποὺ προσφέρεται στήν... χαμηλὴ τιμὴ τῶν 15 ἑκατομμυρίων λιρετῶν! Τὸ ἑλικόπτερο αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρη τρία ἄτομα μὲ ὡραία ταχύτητα 135 χιλιομέτρων, θὰ κοστίζη, φυσικά, πιὸ φθηνὰ ὅταν θ' ἀρχίση νὰ κατασκευάζεται σὲ μεγάλη κλίμακα.

Ο Κυανοπώγων τοῦ Κρεμλίνου

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΑ 1546, ἕνας νέος 16 χρόνων, ὁ Ἰβὰν Βασίλιεβιτς, γυιὸς τοῦ Βασίλι Γ', ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Ρωσίας. Ὀρφανὸς ἀπὸ 3 χρόνων, εἶχε περάσει τὴν παιδική του ἡλικία ἀνάμεσα στοὺς σκληροὺς «βογιάρους», ποὺ δὲ δώσανε καμμιὰ σημασία στὴν ἀνατροφή του. Τοὺς ἔβλεπε νὰ δολοπλοκοῦνε καὶ ν' ἀλληλοσκοτώνωνται μπροστὰ στὰ μάτια του, προσπαθῶντας νὰ μεγαλώσουν τὴν περιουσία τους. Κινδύνεψε μάλιστα πολλὲς φορὲς κι' ὁ ἴδιος νὰ πέσῃ θῦμα τους.

Ἔτσι, εἶχε καταντήσει σωστὸ ἀγρίμι, κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, καὶ θεωροῦσε τὴν καλωσύνη σὰν ἀδυναμία.

Εἶχε δυὸ ἀνθρώπους μέσα του. Ὁ ἕνας, ἔξυπνος καὶ φιλομαθής, τὸν ἔσπρωχνε νὰ περνάῃ ὧρες ὁλόκληρες, διαβάζοντας εὐρωπαϊκὰ βιβλία. Ὁ ἄλλος, κτηνώδης καὶ ἄσπλαχνος, τὸν ὠδηγοῦσε σὲ πράξεις βίας.

Ἀλλοίμονο στοὺς διαβάτες ποὺ θὰ τύχαιναν μπροστά του, ὅταν γυρνοῦσε μὲ τὴν παρέα του — γυιοὺς βογιάρων — στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας! Δέρνανε τοὺς ἄντρες, βιάζανε τὶς γυναίκες, καίγανε σπίτια καὶ σκότωναν τοὺς ζητιάνους...

Κανεὶς δὲν προσπάθησε ποτὲ νὰ βάλῃ φραγμὸ στὰ ἄγρια ἔνστικτά του. Κι' ὅμως ἔφτασε τὸ δειλὸ καὶ γλυκὸ χαμόγελο μιᾶς ὁλόξανθης κοπέλλας, τῆς Ἀναστασίας Ρομάνοβα Ζαχάριν, γιὰ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ ὁλότελα! Δὲ δίστασε οὔτε στιγμὴ νὰ τὴ διαλέξῃ γιὰ γυναίκα του, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἀρχοντοπούλες τῆς Ρωσίας.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄνθιζε τὸ λουλοῦδι τῆς ἀγάπης στὴν καρδιά του... Κι' ἐνῶ στὶς ὁλόφωτες σάλες τοῦ Κρεμλίνου, πρίγκηπες, κάμητες, δοῦκες, γιόρταζαν τοὺς γάμους τοῦ ἡγεμόνα, δυὸ νέοι — ποὺ τὰ χρόνια καὶ τῶν δυὸ μαζὶ δὲ φτάνανε τὰ 35 — ἄλλαζαν ὅρκους παλατιοῦ.

Δὲν ἦταν πιὰ ὁ τσάρος κι' ἡ τσαρίνα, ἀλλὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ παίρνανε τὸ πρῶτο τους μάθημα στὸ σχολεῖο τοῦ ἔρωτα. Ὁ Ἰβάν, ποὺ φερνότανε πάντα σὰ κτῆνος στὶς γυναίκες, πῆρε στὴν ἀγκαλιά του μὲ στοργὴ καὶ τρυφερότητα αὐτὴν ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ παντοτεινὴ του σύντροφο...

Πέρασαν χρόνια.

Φυσικά, ὁ Ἰβὰν Βασίλιεβιτς, ὁ «Τρομερός», ὅπως τὸν λέγανε ὅλοι, δὲν εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴ σκληρότητά του. Μὰ ἡ γλυκειὰ Ἀναστασία τὸν ἐπηρέαζε τόσο, ὥστε μόνο ἡ ἐμφάνισί της, καταπράῢνε καὶ τὶς πιὸ ἄγριες ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ του.

Δὲν ἦταν ὅμως γραφτὸ νὰ κρατήσῃ πολὺ αὐτὴ ἡ εὐτυχία. Τὸ 1560, ἡ ὄμορφη τσαρίνα πέθανε ξαφνικά, ἀφίνοντας στὸν ἄντρα της δυὸ γυιούς, τὸν Ἰβὰν καὶ τὸ Φεντόρ, καὶ δυὸ κόρες.

Ὅσο καιρὸ ζοῦσε ἡ Ἀναστασία, ὁ λαὸς λάτρευε τὸν τσάρο, γιατὶ διοικοῦσε καλὰ κι' εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ τὴν πλούσια πόλι τοῦ Καζὰν καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ σύνορα τῆς χώρας του. Μὰ φαίνεται πώς, μὲ τὸ θάνατό της, ὁ Ἰβὰν ἔχασε τελείως κάθε λογικὴ καὶ αὐτοκυριαρχία. Ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ὁ ἄντρας αὐτὸς τῶν 30 χρόνων, ποὺ τὸν ζήλευαν καὶ τὸν φοβόνταν ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης, ἔγινε φιλύποπτος, ὀξύθυμος, παράλογος καὶ σκληρὸς ὅσο ποτέ.

Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ χαμὸ τῆς Ἀναστασίας, παντρεύτηκα μιὰ πεντάμορφη Τσερκέζα, τὴ Μαρία Τεμριούκοβνα, ποὺ λέγανε πὼς τὸ δέρμα της ἦταν τόσο ἄσπρο, ὥστε τύφλωνε τὰ μάτια. Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτή, κόρη πρίγκηπα, ἦταν τρομερὰ φιλήδονη. Ὁ αἰσθησιασμός της ἱκανοποιοῦσε τοὺς πόθους τοῦ τσάρου, ξυπνοῦσε ὅμως ὅλα τὰ κακά του ἔνστικτα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, τὴν ἔδιωξε, γιὰ νὰ παντρευτῇ μιὰ γλυκειὰ κοπέλλα, τὴ Μάρφα Σοβάκινα, ποὺ τοῦ θύμιζε τὴν Ἀναστασία. Ἴσως μετὰ τὸ γάμο τους.

Ὁ θάνατός της ἔρριξε μιὰ σκιὰ φρίκης μέσα στὸ Κρεμλῖνο. Ὁ Ἰβὰν γύριζε στοὺς διαδρόμους μουγκρίζοντας σὰν τρελλός:

— Μοῦ τὴ σκότωσαν! Τὴ δηλητηριάσανε αὐτὰ τὰ φίδια, οἱ βογιάροι!

Καὶ δὲ δίστασε νὰ σκοτώσῃ γιὰ ἐκδίκησι πολλοὺς ἀπ' αὐτούς, χωρὶς νἄχῃ καμμιὰ ἀπόδειξι. Τὸν ἕνα τὸν χτύπησε μὲ τὸ κνοῦτο, ὥσπου ξεψύχησε. Ἕναν ἄλλο τὸν παλούκωσε, καὶ δηλητηρίασε ἀρκετούς.

Ὁλόκληρη ἡ Μόσχα ἔτρεμε... Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ Μάρφα, ὁ Ἰβὰν ξανάρχισε τὰ παληά. Κάθε νύχτα, ὠργάνωνε ὄργια μὲ τοὺς «ὀπτίχνικους», τοὺς ἄγριους καβαλλάρηδες τῆς σωματοφυλακῆς του, ποὺ θύμιζαν Οὖνους. Ὅ,τι ἐπιθυμοῦσαν — γυναῖκες, γοῦνες, κοσμήματα — γινόταν δικό τους. Κι' ἀλλοίμονο σ' ὁποιον ἐναντιωνόταν, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ ἢ τὴν περιουσία του!

Βιάζανε τὶς παρθένες μπροστὰ στὰ μάτια τῶν γονιῶν τους, ἁρπαζαν κι' ἔκαιγαν ἀνενόχλητοι. Ἡ πιὸ συνηθισμένη διασκέδασί τους στὰ συμπόσια ἦταν ἡ ἑξῆς: Φέρνανε μερικὲς γυναῖκες, τὶς γδύνανε, κι' ἀφοῦ τὶς χορταίνανε, τὶς ἔστηναν ὄρθιες μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο, μὲ γυρισμένες τὶς πλάτες. Σ' ἕνα νόημα τοῦ τσάρου, κάποιος ἐπιδέξιος τοξότης, κάρφωνε ἕνα βέλος στοὺς γυμνοὺς γλουτοὺς μιᾶς γυναίκας, φροντίζοντας νἀναι ἐπιτόπλαιο τὸ τραῦμα, ὥστε ν' ἀνθέξῃ. Τὸ μαρτύριο αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε ἐπὶ ὧρες, καὶ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ πόνου ποὺ βγάζανε οἱ δυστυχισμένες, σκεπάζονταν ἀπ' τὰ γέλια τῶν «ὀπτίχνικων» καὶ τοῦ τσάρου...

Σὲ λίγο καιρό, ὁ Ἰβὰν βρῆκε τέταρτη σύζυγο: τὴν Ἄννα Κολτόβσκι, κόρη ἑνὸς βογιάρου, ποὺ ζοῦσε στὸ Κρεμλῖνο. Γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ ζευγάρι φαινόταν εὐτυχισμένο. Μά, στὸ τέλος, ὁ τσάρος βαρέθηκε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἔστειλε σ' ἕνα μοναστήρι, γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἀμέσως μὲ τὴν Ἄννα Βασιλτχίκ6.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ δυστυχισμένη ἀπ' ὅλες τὶς συζύγους τοῦ Ἰβὰν τοῦ Τρομεροῦ. Δὲν ἄκουσε ποτὲ ἕνα γλυκὸ λόγο ἀπ' τὸ στόμα του, καὶ ξαφνικὰ πέθανε, χωρὶς ν' ἀρρωστήσῃ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὴ δολοφόνησε ὁ ἄντρας της.

Δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμα θάψει, ὅταν πῆρε τὴ θέσι της ἡ Βασιλίσσα. Ὄμορφη, ἔξυπνη, χαδιάρα καὶ προπαντὸς μὲ μεγάλη κατανόησι, κατώρθωσε νὰ σβύσῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ τσάρου τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἀναστασίας καὶ νὰ τὸν ἀποτραβήξῃ ἀπ' τὰ ὄργια τῶν «ὀπτίχνικων».

Μά, ξαφνικά, ξέσπασε ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο: Ἡ τσαρίνα εἶχε γίνει φιλενάδα τοῦ πρίγκηπα Ντιεβέλεβ!

Τὸ τέλος τοῦ εὐνοουμένου της ἦταν ἀπαίσιο: Ὁ τσάρος διάταξε νὰ τὸν παλουκώσουνε, μπροστὰ στὰ μάτια της. Ὕστερα τὴν ἔκλεισε σὲ μοναστήρι.

Γιὰ ἑβδόμη φορά, στὰ 50 χρόνια του, ὁ Ἰβὰν παντρεύτηκε τὴ Μαρία Ναγκόϊ. Ἡ τύχη της δὲ θάταν καλύτερη ἀπ' τῶν ἄλλων, γιατὶ ὁ τσάρος δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευτῇ μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα, τὴ Μαρία Ἄστινγκς. Τὸν πρόλαβε ὅμως ἡ ἀρρώστεια. Τὸ τεράστιο καὶ γερασμένο κορμί του ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ σαπίζῃ κι' οἱ σάρκες του πέφτανε κομμάτια!

Παρ' ὅλα του τὰ ἐγκλήματα, ὅλος ὁ λαὸς τῆς Μόσχας παρακαλοῦσε νύχτα-μέρα στὶς ἐκκλησίες γιὰ τὴ σωτηρία του.

Τρομεροὶ ἐφιάλτες βασάνιζαν τὸν τσάρο. Ἔβλεπε προπαντὸς μπροστά του τὸν πρωτότοκο γυιό του, τὸν Ἰβάν, ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ χέρια του, πρὶν 3 χρόνια, πάνω σὲ μιὰ ἔκρηξι θυμοῦ. Οἱ γιατροὶ τὸν εἶχαν εἰδοποιήσει ὅτι θὰ πέθαινε στὶς 18 τοῦ Μάρτη. Ἂν καὶ εἶχε καταντήσει σωστὸ ράκος, ἡ ψυχή του εἶχε μείνει ἀκόμα τόσο ἄγρια, ὥστε τοὺς ἀπείλησε ὅτι θὰ τοὺς ἀποκεφάλιζε ὅλους ἂν ἔκαναν λάθος, ἔστω καὶ μία μέρα. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἐπιστημονικὲς γνώσεις τῆς ἐποχῆς τους ἦταν ἐλάχιστες, προπαντὸς στὴ Ρωσία, ἀποδείχτηκε, ὅτι ἡ διάγνωσί τους ἦταν ἀπολύτως σωστή.

Ὁ Ἰβὰν ξεψύχησε στὶς 18 τοῦ Μάρτη, σὲ ἡλικία 54 χρόνων.

Μά, ἂν ἡ Τύχη δὲν εἶχε θελήσει νὰ πεθάνῃ τόσο γρήγορα ἡ Ἀναστασία, ἴσως ἡ μορφὴ τοῦ κόσμου νἄταν ἀλλοιώτικη σήμερα...

ΛΟΥΙ ΣΩΡΕΛ

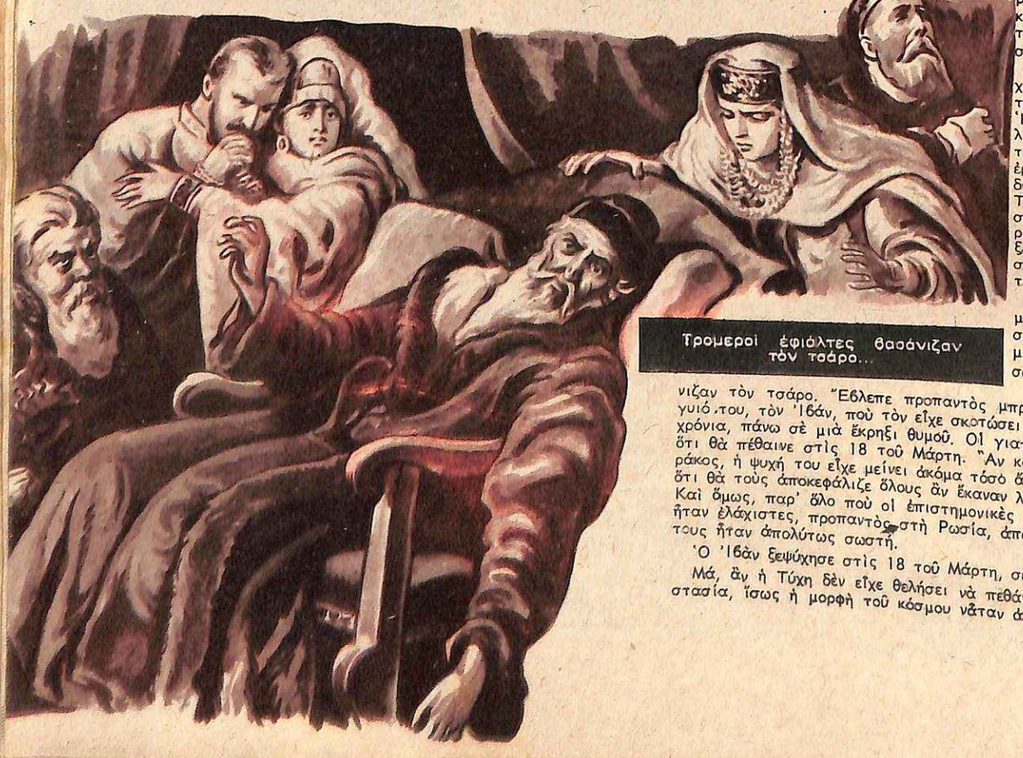

Τρομεροὶ ἐφιάλτες βασάνιζαν τὸν τσάρο...

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσίαι ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Βαλωρὶ χωρίζουν. ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦν ποτέ. Ὁ Μισὲλ δίνει στὴ Μιρὲτ νὰ καταλάβῃ πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ χρειαστῇ νὰ χωρίσουνε γιὰ πάντα. Πετυχαίνει νὰ τὸν μεταθέσουνε στὴν Ἀφρικὴ καὶ τὸ ἀναγγέλλει στὸν πατέρα του. Συγχρόνως τοῦ μιλάει ξεκάθαρα, τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ξέρει τὶς βρώμικες («δουλειὲς») του καὶ τοῦ δηλώνει πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναδῇ πιά. Ὕστερα ἡ Φερνάνδη παραπονιέται πικρὰ στὸν πατέρα της πὼς τὴ θυσίασε ἄδικα. Ὁ Βαλωρὶ θέλει νὰ ἐπαναφίσῃ τὴ Σουζὰν καὶ τὴν Κολινέτ, γιὰ ξαφανίσῃ τὴ Σουζὰν καὶ τὴν Κολινέτ, γιὰ νὰ σωθῇ κι' ἀπ' τὶς δυό. Πηγαίνει πρῶτα στὸ σπίτι τῆς Νικόλ, τὴ μεθάει καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν ποῦ μένει ἡ Κολινέτ. Ἀμέσως κατόπιν πηγαίνει νὰ βρῇ τὸν Ἀρλέφ, τὸν «ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ» ποὺ εἶχε μελέψ. τὸν «ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ» ποὺ εἶχε μελέτῃ καὶ ἄλλοτε καὶ τοῦ ζητάει νὰ ταχειριστῇ καὶ ἄλλοτε καὶ τοῦ ζητάει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς γυναίκες. Ἐκεῖνος τοῦ φανερώνει τότε ὅτι ξέρει ὁλο τὸ παρελθόν του, τὴν παληὰ κλοπή του στὸ Σουμάτρα καὶ τὴ διγαμία του.

24ον

— Δὲ θὰ σᾶς πίστευε ἡ Φερνάνδη! φώναξε. Ποιὸς θάβινε ποτὲ πίστι στὰ λόγια ἑνὸς ἀνθρώπου σὰν ἐσᾶς;

— Ναί, θὰ μὲ πίστευε, ἂν τῆς παρουσίαζα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχω συγκεντρώσει γιὰ σᾶς!

Ὁ Βαλωρὶ ξανάπεσε στὸ κάθισμά του, τσακισμένος. Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ κράτουσε τόσα ὅπλα ἐναντίον του.

Ἔβλεπε νὰ γκρεμίζωνται ξαφνικὰ ὅλα τὰ σχέδιά του, νὰ χάνεται ἡ θέσι ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὴν κοινωνία, νὰ ἐξαφανίζεται ἡ πλούσια καὶ ξέγνοιαστη ζωὴ ποὺ περνοῦσε ἀφ' ὅτου εἶχε παντρευτῇ μὲ τὴ Φερνάνδη...

Ὕστερα, σὰν σ' ἕνα φριχτὸ ἐφιάλτη, εἶδε μπροστά του τοὺς ἀμείλικτους δικαστές, ἄκουσε τὴν καταδίκη του, ποὺ τὸν ἔστελνε στὰ κάτεργα, μαζὶ μὲ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς φονιάδες... Κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος.

Μὰ αὐτὴ ἡ ἀδυναμία του δὲν κράτησε πολύ. Συνῆλθε γρήγορα καὶ εἶπε:

— Ναί, λοιπόν. εἶν' ἀλήθεια ὅσα ἔχετε μάθει γιὰ μένα! Γιατί ν' ἀρνηθῶ, ἀφοῦ τὰ ξέρετε ὅλα; Ναί εἶμαι δίγαμος! Ναί, ἡ πρώτη μου γυναῖκα ζῆ... μὰ πρέπει νὰ πεθάνῃ!

— Κι' ἡ κόρη της;

— Ἡ Κολινέτ;... Μ' ἐνοχλεῖ κι' αὐτή... Ξέρει πάρα πολλά! Ναί, πρέπει νὰ λείψῃ κι' αὐτή, γιὰ νὰ ἡσυχάσω!

— Διάβολε... Δυὸ ἐγκλήματα μαζί...

— Κινδυνεύω. Ἀμύνομαι. Τί πιὸ φυσικό;

— Ἔχετε δίκηο.

— Μπορῶ, λοιπόν, νὰ βασιστῶ σὲ σᾶς;

— Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν πληρωμή, ἀπάντησε κυνικὰ ὁ Ἀρλέφ.

— Πόσα ζητᾶτε;

— Μά... νομίζω ὅτι 200 χιλιάδες φράγκα δὲν εἶναι πολλά.

Ὁ Βαλωρὶ ἀνασκίρτησε.

— Διακόσιες χιλιάδες; φώναξε. Ποῦ νὰ βρῶ ἕνα τέτοιο ποσόν; Ὁ πεθερός μου δὲ θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ μεμιᾶς.

— Δέχομαι νὰ μὲ πληρώσετε μὲ δόσεις.

— Τότε εἶμαι σύμφωνος.

— Κι' ἐπειδὴ οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ὑπογράψετε τώρα ἀμέσως ἕνα χαρτὶ ὅπου νὰ γράφετε αὐτὲς τὶς 200 χιλιάδες κι' ὅτι θὰ μοῦ δίνετε 25 χιλιάδες κάθε ἕξη μῆνες.

— Σύμφωνοι.

Ὁ Ἀρλὲφ ἔφερε μιὰ μποτίλια κρασὶ καὶ δυὸ ποτήρια.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα ποτηράκι ἀπ' τὸ ἐκλεκτὸ αὐτὸ κρασί; εἶπε. Ὕστερα θὰ μοῦ ὑπογράψετε τὸ χαρτί καὶ μερικὲς συναλλαγματικὲς λευκές, ποὺ θὰ τὶς συμπληρώσω ἀργότερα. Ἐλπίζω πὼς μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Ὁ Ἀρλὲφ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐξαπατήσῃ ποτέ.

Ὁ Βαλωρὶ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῇ. Ἦταν νικημένος. ὑποταγμένος.

Ὑπέγραψε ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε ὁ Ἀρλέφ. Τοῦ ἔδωσε περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴ Σουζὰν καὶ διατύπωσε τὴ γνώμη πὼς ἡ νέα γυναῖκα θὰ εἶχε πάρει ἴσως τὸ ἐπίθετο Μωρεδέρ — τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἀντρός της. Ὕστερα τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τῆς Κολινέτ. Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν Ἀρλὲφ τὴν πρώτη δόσι τοῦ χρέους του.

Στὶς 10 ½, βρισκότανε μπροστὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα βγήκαν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μονμάρτρης. Σταμάτησαν λίγο στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, γιὰ νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ διασχίσουνε τὸ δρόμο. ἀπ' ὅπου περνοῦσαν διαρκῶς αὐτοκίνητα

Ὁ Βαλωρὶ στάθηκε καὶ τοὺς κύτταξε.

Ἡ κοπέλλα ἦταν ντυμένη ἁπλᾶ, μ' ἕνα μοῦρο φορεματάκι, ποὺ ταίριαζε πολὺ μὲ τὴ ξανθειὰ ὁμορφιά της. Φαινόταν εὐτυχισμένη, ἀκουμπῶντας στὸ μπράτσο τοῦ συνοδοῦ της, ποὺ τῆς φερνότανε μὲ τουφεότητα.

Κρατοῦσε μιὰ μικρὴ καπελλιέρα. Ὁ νέος εἶχε θελήσει ἐπανειλημμένως νὰ τῆς τὴν πάρῃ, γιὰ νὰ τὴν ξαλαφρώσῃ, ἀλλ' αὐτὴ εἶχε ἀρνηθῇ. λέγοντάς του:

— Μὰ δὲν εἶναι καθόλου βαρειά... Ἔχει μέσα λίγη δουλειὰ ποὺ πῆρα γι' ἀπόψε στὸ σπίτι μου. Αὐτὰ τὰ «ἔκτακτα» μὲ βοηθοῦν νὰ πληρώνω τὸ νοίκι μου, κύριε Μπερτί...

Ἡ κοπέλλα ἦταν ἡ Κολινέτ. Ὁ Μπερτὶ τὴν εἶχε ξαναβρῇ ἐπιτέλους ἀπόψε.

Τὴν περίμενε στὴν πόρτα τοῦ μοδιστράδικου καὶ τὴν ξεχώρισε ἀμέσως ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν δροσερῶν κοριτσιῶν ποὺ ξεχύθηκαν ἀπ' τὸ κατάστημα.

Ἀγαποῦσε τώρα μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ τὴν ὄμορφη αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ εἶχε φέρει ἡ Τύχη δυὸ φορὲς στὸ δρόμο του.

Ἡ πρώτη τους συνάντησι — τὸ βράδυ ποὺ εἶχε βοῆ τὴν Κολινὲτ πληγωμένη καὶ λιποθύμη ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του—τοῦ εἶχε ἀφίσει μιὰ ἐντύπωσι ὄχι τόσο εὐγοϊκὴ γι' αὐτήν. Γιατὶ ἦταν βέβαιος τότε ὅτι τὸ παιρελθὸν της ἔκρυβε κάποιο ντροπιασμένο μυστικό.

Μὰ ἡ Τύχη—ἡ τὸ πεπρωμένο—τοὺς εἶχε ξαναενώσει ἐν' ἄλλο βράδυ, στὸ καφενεῖο ἐκεῖνο τοῦ Ὰτεΐγ, ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ Κολινέτ, ἐξαντλημένη καὶ λαχανιασμένη, μετὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ Βαλωρί. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μπερτὶ τῆς εἶχε δοῦλι ὁλόψυχα. "Ὅλες οἱ ἀμφιβολίες κι' οἱ ὑποψίες του εἶχαν διαλυθῇ, ὅσο μεγάλωνε καὶ φούντωνε μέσ' στὴν καρδιά του ἡ ἀπέραντη ἀγάπη, ποὺ τὸν μεταμόρφωνε σήμερα καὶ τοῦ ἔφερνε τόσες γλυκὲς ὀνειροπολήσεις. Ἔσκυβε πάνω της, τόσο ποὺ ἀγγίζαν τὰ πρόσωπά τους, καὶ τῆς ψιθύριζε μὲ πάθος:

— Σᾶς λατρεύω. Κολινέτ!

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε. Ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησι ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ προφέρῃ, ἦταν γραμμένη στὰ μάτια της, στὰ μεγάλα σκουρογάλανα μάτια της ποὺ θολώσανε λίγο ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς.

— Σᾶς ἀγαπῶ... σᾶς ἀγαπῶ! ξαναεῖπε ὁ Μπερτί.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρωτικὴ φράσι ἔβαζε ὅλη του τὴν ψυχή. Καὶ προχωροῦσαν οἱ δυό τους, σὰν νικηταί, σὰν οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι τῆς γῆς, ἀνάμεσα στὸ ἀδιάφορο πλῆθος, στοὺς διαβάτες καὶ στ' αὐτοκίνητα...

Ἡ Κολινὲτ εἶχε δουλέψει ὅλη τὴν ἡμέρα. Παρ' ὅλη τὴν κούρασί της ὅμως, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία...

Ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπητοῦ της καὶ τοῦ ἔλεγε:

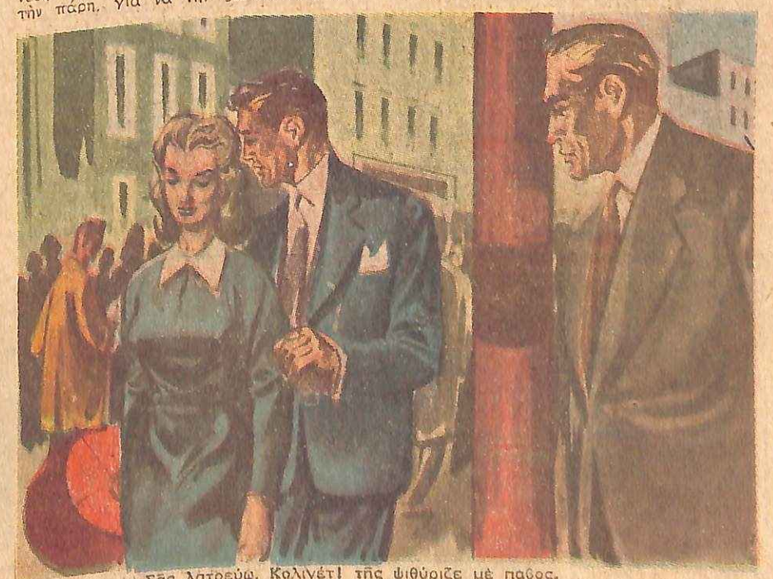

— Σᾶς λατρεύω. Κολινέτ! τῆς ψιθύριζε μὲ πάθος.

μένου της, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ καρδιοχτυπήσῃ. Ἀδιαφορῶντας γιὰ κάθε τι ἄλλο, δὲν εἶδε, δὲν πρόσεξε καθόλου τὸ Βαλωρί, τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε συναντήσει ἤδη τόσες φορὲς στὸ δρόμο της.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄφινε ἀπ' τὰ μάτια του. Παρακολουθοῦσε διακριτικὰ τὸ ζευγάρι ποὺ ἀπομακρυνόταν σιγὰ - σιγά. Ἤθελε πολὺ νὰ ξαναδῇ στὸ φῶς τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας. Καὶ πραγματικά, τὴν κύτταξε ἐρευνητικά, καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι τοῦ δρόμου.

Τοῦ κάκου ὅμως ἀναζήτησε στὴ γοητευτικὴ μορφὴ της μιὰ κάποια ὁμοιότητα μὲ τὴν ξανθὴ μικρούλα ποὺ εἶχε παραδώσει ἄλλοτε στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν ἀδελφῶν Τζουλιάν, στὸ Ζουανβίλ.

Τὸ κοριτσάκι εἶχε γίνει τώρα μιὰ ὄμορφη κοπέλλα. Τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶχαν ἀλλάξει. Μόνο τὰ μάτια της εἶχαν διατηρήσει τὴν ἴδια βαθειὰ καὶ μελαγχολικὴ γλύκα ποὺ εἶχε ἡ ἀθῶα ματιά της πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια.

«Εἶν' ἡ Κολινέτ... ἡ κόρη τῆς Σουζάν! σκέφθηκε ὁ Βαλωρί. Αὐτὴν προσπάθησα νὰ κάνω φιλενάδα μου... Θὰ τὰ κατάφερνα, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἐκεῖνο τὸ ζῶο, ἡ Νικόλ... καὶ τώρα δὲ θάχα νὰ φοβηθῶ τίποτα ἐκ μέρους της!»

Ὅταν ἔφτασαν στὴ γέφυρα Σαὶν-Μισέλ, ἡ Κολινὲτ κι' ὁ Μπερτὶ σταμάτησαν μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ θαυμάσουνε τ' ἀμέτρητα ἀστέρια ποὺ καθρεφτίζονταν μέσα στὰ ἤσυχα νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ἤσαν τόσο ἀπορροφημένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ὥστε δὲν πρόσεξαν καθόλου μιὰ νέα γυναῖκα μὲ μαῦρα, ποὺ στεκόταν ἀκίνητη λίγο πιὸ πέρα, σκυμένη πάνω ἀπ' τὸ πεζοῦλι τῆς γέφυρας, ἀδιάφορη κι' αὐτὴ γιὰ ὅ,τι συνέβαινε γύρω της.

Μερικοὶ περαστικοὶ τὴν κύτταζαν μὲ περιέργεια, τῆς πετοῦσαν ἕνα πείραγμα ἢ μιὰ κολακευτικὴ λέξι. Μὰ αὐτὴ δὲν τοὺς ἔβλεπε, δὲν τοὺς ἄκουγε... Τὴν τραβοῦσε σὰν μαγνήτης τὸ βαθὺ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Μιρέτ!

Ξαφνικά, ἔφτασε στ' αὐτιά της μιὰ γνωστὴ φωνή. Στράφηκε ἀπότομα κι' εἶδε τὴν Κολινὲτ καὶ τὸ Μπερτί, ποὺ εἶχαν ξεκινήσει πάλι σιγὰ-σιγά.

Ἡ πρώτη σκέψι της ἦταν νὰ φωνάξῃ τὴ φιλενάδα της, νὰ τὴ σταματήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ — γιατί, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, πρόβλεπε πὼς θὰ χώριζε ὁριστικὰ ἀπ' τὸ Μισὲλ καὶ συλλογιζόταν συνεχῶς τὴν αὐτοκτονία. Ἀλλὰ ἡ φωνή της πνίγηκε στὸ λαιμό της, δὲ μπόρεσε νὰ προφέρῃ οὔτε λέξι.

Ὕστερα σκέφτηκε:

«Εἶναι προτιμώτερο νὰ δῶ μονάχη τὴν Κολινέτ. Θὰ μπορέσω τότε νὰ τῆς μιλήσω ἐλεύθερα... θὰ μπορέσω νὰ τὴ σώσω ἀπ' τὸν ἔρωτα, ποὺ θὰ τὴ σκοτώσῃ μιὰ μέρα, ὅπως σκότωσε κι' ἐμένα! Ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά μου. Θὰ ἦταν φριχτὸ ἂν πέφταμε κι' οἱ δυὸ στὸ ἴδιο βάραθρο!...»

Κι' ἡ Μιρὲτ ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, ἐνῶ ἡ Κολινὲτ κι' ὁ Μπερτὶ διευθύνονταν πρὸς τὴν πλατεῖα τοῦ Πανθέου, παρακολουθούμενοι πάντα ἀπ' τὸ Βαλωρί.

Ἐκεῖ σταμάτησαν, γιὰ νὰ χωρίσουν.

— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε; ρώτησε δειλὰ ὁ Μπερτί, σὰν νὰ παρακαλοῦσε.

— Αὔριο, ἀπάντησε ἡ Κολινὲτ δίνοντάς του τὸ γαντοφορεμένο χεράκι της. Αὔριο.. καὶ κάθε μέρα! Δὲν ξεχνάω πὼς μὲ βοηθήσατε δυὸ φορές... προπάντων δὲ πὼς εἰσαστε ὁ μόνος ποὺ μοῦ μιλήσατε γιὰ τὴ μυστηριώδη ἄγνωστη τοῦ Κάπ-ντ' Αἴλ, γιὰ τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα ποὺ εἶναι, καθὼς φαίνεται, ἡ μητέρα μου!....

»Ὤ, Μπερτί, ἀργότερα, ποὺ θὰ γνωρισ-τοῦμε καλύτερα, θὰ ἔχω ἴσως νὰ σᾶς πῶ ἕνα σωρὸ πράγματα! Θὰ ψάξω στὶς παιδικές μου ἀναμνήσεις. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὶς ζωντανέψω... θὰ μιλήσουμε μαζὶ γιὰ τὰ περασμένα!

Ἐνῶ πρόφερε τὰ λόγια αὐτά, κύτταζε τὸ Μπερτὶ μὲ ἄπειρη τρυφερότητα.

— Αὔριο λοιπόν... μουρμούρισε ἐκεῖνος.

— Ναί, αὔριο... καὶ κάθε μέρα!

Κρυμμένος στὴ σκιά, ὁ Βαλωρὶ παρακολουθοῦσε τὸ διάλογό τους αὐτό. Δὲν ἄκουγε καθαρὰ τὰ λόγια ποὺ πρόφεραν σιγά, καταλάβαινε ὅμως πὼς μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ πὼς δίνανε ραντεβού.

Θεώρησε ὕστερα φρόνιμο νὰ φύγῃ, νὰ ἐξαφανισ-τῇ, γιατὶ δὲν ἔπρεπε γιὰ κανένα λόγο νὰ τὸν δῇ ὁ Μπερτὶ καὶ νὰ ὑποψιασ-τῇ.

Ἤξερε ἄλλωστε τὴ διεύθυνσι τῆς Κολινέτ, κι' αὐτὸ τοῦ ἀρκοῦσε γιὰ τὴν ὥρα. Ἀπομακρύνθηκε λοιπόν, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὑποχωρῶντας στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Μπερτί, ἡ Κολινὲτ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴ συνοδέψῃ λίγο ἀκόμη, ὣς τὴν ὁδὸ Οὐλμ. Ἐκεῖ χώρισαν ἐπιτέλους.

Ὁ Μπερτὶ στάθηκε ἀκίνητος στὸ πεζοδρόμιο, κυττάζοντας τὴν κοπέλα ποὺ ἔστριβε στὴν ὁδὸ Λομόν. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἄκουσε τὸ κρότο μιᾶς πόρτας ποὺ ἔκλεινε... κι' ὕστερα τίποτε πιά.

Ἀπομακρύνθηκε τότε σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν καρδιὰ του γεμάτη γλυκειὰ συγκίνησι.

Ἡ ὥρα ἦταν 11½ ἀκριβῶς, ὅταν ἡ Κολινὲτ μπῆκε στὴν καμαρούλα της.

Ἄναψε τὸ φῶς, ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι τὴν καπελλιέρα ποὺ κρατοῦσε, ἔπεσε ἔπειτα σ' ἕνα κάθισμα καὶ ψιθύρισε μὲ ἐρωτικὸ πάθος:

— Θεέ μου, πόσο τὸν ἀγαπῶ!... Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένη, Θεέ μου!...

Δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῇ ἡ καϋμενούλα τὸ ἄγριο μῖσος ποὺ τὴν κυνηγοῦσε καὶ ποὺ θἄπεφτε ἴσως μιὰ μέρα θύμα του...

★

Ἡ Μιρὲτ εἶχε φύγει σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ γέφυρα Σαὶν-Μισέλ, ὅπου εἶχε δῇ τὴν Κολινὲτ καὶ τὸ Μπερτί.

Ἔφτασε κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ μικρὸ καὶ κομψὸ διαμέρισμα τῶν Ἠλυσίων. Ὁ Μισὲλ τὴν περίμενε.

Ἄλλοτε, πήγαινε νὰ βρῇ τὴ Μιρὲτ ἀμέσως μόλις τελείωνε τὴν ὑπηρεσία του. Ἐδῶ καὶ πολλὲς ἡμέρες ὅμως, γύριζε ποὺ ἀργὰ τὸ βράδυ, μὲ τὴν πρόφασι πὼς εἶχε νὰ κάνη διάφορες ἐπισκέψεις κι' ἄλλες ἀπρόοπτες ἀγγαρεῖες ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὶς ἀποφύγῃ.

Στὴν πραγματικότητα, ἔπαιζε χαρτιά, ἔπινε, ἔφθειρε τὴ ζωή του σὲ ὄργια, ποὺ τὸν ἀπιδιάζανε κατὰ βάθος. Κι' ὅλ' αὐτά, προσπαθῶντας νὰ ξεχάσῃ...

Τὸ βράδυ αὐτὸ ὡστόσο, εἶχε γυρίσει σὲ καὶ χάρηκε μαζί, βλέποντάς τον.

Μὰ ἡ Μιρὲτ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Κι' ὁ Μισὲλ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν περιμένῃ, βράζοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία, γιατὶ εἶχε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ πράγματα πολὺ σοβαρά.

Ὅταν ἄκουσε τὰ ἐλαφρὰ βήματά της στὴ σκάλα, χτύπησε δυνατὰ ἡ καρδιὰ καὶ τὸ πρόσωπό του χλώμιασε ἀκόμα πιὸ πολύ.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία καὶ νὰ γυρίσῃ γιὰ πάντα στὴν Ἀφρική, τὸν ἀναστάτωνε ἡ σκέψι πὼς ἡ φίλη του θὰ πονοῦσε φριχτὰ γιὰ τὸ χωρισμό τους.

Μπαίνοντας τώρα στὸ μικρὸ σαλόνι, ἡ Μιρὲτ τὸν εἶδε νὰ στέκεται ἀκίνητος κοντὰ στὸ τζάκι.

Δὲν πρόφεραν στὴν ἀρχὴ οὔτε λέξι. Ἕνα φορτίο ἀσήκωτο φαινόταν πὼς βάραινε τὶς καρδιές τους.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ καταθλιπτική, ὁ νέος εἶπε ἐπιτέλους:

— Σὲ περιμένω ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι λοιπόν;... Τὸ φόρεμά σου καὶ τὰ μαλλιά σου εἶναι μουσκεμένα!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; Δὲν τὸ ξέρω.... Περπάτησα, περπάτησα, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πήγαινα! Ὅταν βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι, ἦταν καλὸς καιρός... Τώρα βρέχει. Γι' αὐτὸ μουσκεύτηκα... Τί σὲ νοιάζει ἄλλωστε ἂν ἔχω βραχῆ ἢ ὄχι;

Ὁ νέος πῆγε κοντά της κι' ἀκούμπησε τὰ φλογισμένα χείλη του στὰ ὑγρὰ ἀκόμα ξανθὰ μαλλιά της. Ἐκείνη ἀνατρίχιασε ἀπ' τὸ φιλί του, ποὺ τῆς φαινόταν πὼς ἦταν: τὸ τελευταῖο. Κρεμάστηκε ἀπ' τὸ λαιμό του κι' ἄφισε νὰ τρέξουν τὰ δάκρυά της.

— Γιατί κλαῖς. Μιρέτ; τὴ ρώτησε ὁ Μισέλ.

— Μὲ ρωτᾶς γιατί κλαίω;... Μὰ ξέρεις καλὰ πόσο ὑποφέρω, ξέρεις τὴν ἀγωνία ποὺ μὲ πνίγει, ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ προαναγγείλες πὼς θὰ φύγῃς γιὰ πάντα, πὼς θὰ χωρίσουμε! Δὲν πρόκειται νὰ σὲ χάσω σὲ λίγο:...

—Ἀλλ:μενο, ναί!

— Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ σκοτώνε.! Γυρίζω στοὺς δρομους ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ, σὰν κολασμένη ψυχή... Τί θὰ γίνω Μισέλ, δίχως ἐσένα

— Καϋμένη μου μικρή!...

— Χτές, πῆγα στὸ Ψυχιατρεῖο τοῦ Βὶλ — Ἐβραί, γιὰ νὰ δῶ τὸν πατέρα μου. Μοῦ μίλησε πάλι γιὰ τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ μὲ πιάσανε τὰ κλάματα στὴ σκέψι πὼς δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

— Σοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὸ μεγαλείτερο, τὸ Μαρτιάλ, ποὺ σᾶς ἔκανε τόσο κακό; εἶπε ψυχρὰ ὁ Μισέλ.

Μόλις εἶχε προφέρει ὅμως αὐτὲς τὶς λέξεις, σκέφτηκε τὸ Μέσιμερ — τὸν πατέρα του ποὺ τοὺς ἀτίμαζε ὅλους ἀπὸ καιρό... καὶ μετάνοιωσε ἀμέσως γιὰ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχαν ξεφύγει.

— Δὲν ὑποφέρεις ἐσὺ μονάχα, Μιρέτ, πρόσθεσε μὲ πονεμένη φωνή. Ἂν ἀποφάσισα νὰ ζητήσω μετάθεσι, τὸ ἔκανα γιατὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω στὸ Παρίσι...

—Ὥστε τ' ἀποφάσισες; Θὰ φύγῃς; ρώτησε ἡ Μιρὲτ κυττάζοντάς τον μ' ἀπόγνωσι. Γνώρισα λοιπὸν τὴν εὐτυχία μονάχα γιὰ νὰ τὴ χάσω. γρήγορα καὶ γιὰ πάντα; Κράτησε ὅσο καὶ τὰ τριαντάφυλλα, ἡ εὐτυχία μου... ἕνα πρωῒ μόνο!

»Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαναστατήσω γιὰ τὸν ἐγωϊσμό σου, γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί σου; Ἤμουν ἤσυχη καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένη στὸ φτωχικό μου σπιτάκι... Γιατί νὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ κεῖ; Γιατί;...

—Ὤ, πᾶψε πιὰ νὰ μοῦ παραπονιέσαι, Μιρέτ!...

Ἕνας λυγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τῆς κοπέλλας.Τὰ μάτια της βουρκώσανε. Συγκράτησε ὅμως τὰ δάκρυά της, δὲν τ' ἄφισε νὰ τρέξουνε.

— Μὴν κλαῖς, Μιρέτ, μὴν κλαῖς! τὴν ἱκέτεψε ὁ Μισέλ, πιάνοντας τὰ χέρια της καὶ σφίγγοντάς τα τρυφερά.

Ἔσκυψε πάνω της καὶ χάϊδεψε μὲ τὰ χείλη του τὰ μαλλιά της, τὰ κλεισμένα βλέφαρά της...

Τώρα κύλησαν ἀργὰ στὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας δάκρυα χαρᾶς.

— Ναί, θὰ φύγω, τῆς ψιθύρισε ὁ Μισέλ. Πίστεψέ με ὅμως, Μιρέτ, θὰ σὲ σκέπτωμαι ἀδιάκοπα, κι' ἡ ἀνάμνησί σου δὲ θὰ σβυστῇ ποτὲ ἀπ' τὴ σκέψι μου... Ὅσο γιὰ ἐσένα, ἔτσι νέα κι' ὄμορφη ποὺ εἶσαι, θὰ βρῇς γρήγορα παρηγοριά!...

Ἡ κοπέλλα θέλησε νὰ τὸν διακόψῃ. Μὰ ἐκεῖνος συνέχισε σοβαρά:

— Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή... Ὅταν λείψω ἐγώ, θὰ μείνῃς ἐλεύθερη νὰ ζήσῃς ὅπως σ' ἀρέσει, χωρὶς νὰ σοῦ ζητάη πιὰ κανεὶς λογαριασμὸ γιὰ τὴ συμπεριφορά σου... Ὁ γαριασμὸ γιὰ τὴ συμπεριφορά σου... γνωριστήκαμε κι' ἀγαπηθήκαμε, δὲ ζήτησα νὰ μάθω τὸ παρελθόν σου. Δὲ σοῦ πρόσφερα παρὰ τὸν ἔρωτά μου, δίχως κἄν νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ πὼς θἄταν αἰώνιος... Θὰ θυμᾶσαι ἐπίσης ὅτι δὲ μιλήσαμε ποτὲ γιὰ γάμο... Ὅπως εἴμαστε ἐλεύθεροι πρὶν γνωριστοῦμε, ἔτσι θὰ ξαναβρεθοῦμε σὲ λίγο ἐλεύθεροι καὶ πάλι...

— Καὶ μὲ λιγώτερες ἰλλουζιὸν τώρα! πρόσθεσε ψυχρὰ ἡ Μιρέτ.

—Ὤ, οἱ δικές μου ἰλλουζιὸν διαλύθηκαν ξαφνικά, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες... καὶ δὲ θὰ ξαναγυρίσουνε πιὰ ποτέ! Βλέπεις, στὴ ζωὴ συμβαίνουν κάποτε θλιβερὰ γεγονότα ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ προβλέψῃ, καταστροφὲς ποὺ συντρίβουν τὴν καρδιά...Κι' ὅταν ἡ καρδιὰ πεθάνῃ, δὲν ὑπάρχει πιὰ χαρά!

Ἡ νέα τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια. Γιὰ νὰ τῆς μιλάη ἔτσι ὁ Μισέλ, ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀναστατωθῇ πραγματικὰ ἡ ζωή του ἀπὸ κάποιο πρόσφατο καὶ σοβαρὸ γεγονός, ποὺ δὲ μποροῦσε αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Κι' ὅμως ἦταν νέος, πλούσιος, μὲ ζηλευτὴ καριέρα... Ποιὰ θύελλα εἶχε ἀραγε ξεσπάσει ξαφνικὰ στὴν τόσο ἤρεμη ζωή του;...

— Δὲ ζητῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά σου, τοῦ εἶπε. Ξέρω πὼς τελείωσε πιά, πὼς θὰ μ' ἀφίσῃς... Αὔριο θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

Ὁ Μισὲλ δὲ διαμαρτυρήθηκε καθόλου.

— Θὰ ξαναγυρίσῃς ποτὲ στὸ Παρίσι; Ἡ θἄναι αἰώνιος ὁ χωρισμός μας; ρώτησε ἡ Κολινέτ.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε.

— Καλὰ λοιπόν, πρόσθεσε ἡ Μιρὲτ μὲ φωνὴ χαμηλή, σὰν μακρυνή. Μ' ἀφίνεις, μ' ἐγκαταλείπεις... Διαβάζω στὰ μάτια σου τὴν ἀκλόνητη ἀπόφασί σου νὰ διακόψῃς γιὰ πάντα τὶς σχέσεις μας... Δὲν εἶναι πιὰ τώρα τὸ ἐδῶ ἡ θέσι μου. Θὰ φύγω...

»Δὲ θὰ ξαναγυρίσω στὸ κατάστημα ποὺ βούλευα ἄλλοτε. γιατὶ τὰ σχόλια καὶ τὰ πειράγματα θὰ μὲ κάναν νὰ ὑποφέρω πολύ. Θὰ βρῶ ὅμως ἀλλοῦ δουλειά.

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀφίσω στὸ βρόμο, δίχως πόρο ζωῆς...

Ἡ κοπέλλα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της. Ἡ ματιά της πῆρε μιὰ ἔκφρασι παγωμένη. Ἔδειξε μὲ μιὰ χειρονομία τὴν πολυτελῆ ἐπίπλωσι κι' εἶπε ξερά:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικά σου, δὲ θέλω τίποτα!

— Μιρέτ, σ' ἐξορκίζω!...

— Δὲ θέλω τίποτα, τίποτα! Εὐτυχῶς, δὲν ἔχω ξεχάσει τὴν παλιά μου τέχνη. Θὰ τὴν ξαναπιάσω... Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ μόνη παρηγοριά, τὸ μόνο στήριγμα στὴ ζωή!

Η'.

— Μὴν ἐμπιστεύεσαι στοὺς ἄντρες, μικρή μου Κολινέτ! ξαναεῖπε ἡ Νικόλ, προφέοντας ἕνα ποτὸ στὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ περάσῃ τ' ἀπόγευμα μαζί της.

Μόλις ἔφτασε, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη μὲ πικρία καὶ ἀπαισιοδοξία γιὰ τὸ ἀντρικὸ φύλο καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐκείνη τὴν ἄκουγε σοβαρά, χωρὶς νὰ τολμάη νὰ πῇ τὴν διακόψῃ.

Εἶχαν περάσει μερικοὶ μῆνες ἀπ' τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε κι' ἀπ' τὴν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Βαλωρὶ στὸ σπίτι τῆς Νικόλ.

Λίγο ντροπιασμένη γιὰ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε δώσει στὸ Βαλωρὶ πάνω στὸ μέτωπο τῆς, ἡ Νικὸλ δὲν εἶχε ξαναπάει πιὰ στὸ δωμάτιο τῆς Κολινέτ. Σὲ λίγο ὅμως, μὴ ἀντέχοντας πιά, εἶχε προφασιστῇ κάποια «πολὺ σπουδαία δουλειὰ» καὶ τῆς εἶχε γράψει νὰ πάη νὰ τὴ βρῇ. Κι' ἡ Κολινὲτ ἔτρεξε ἀμέσως.

Κάθονταν τώρα ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη, μπροστὰ στὸ τραπέζι, ὅπου ἡ Νικὸλ πίνει τὸ τσάϊ της καὶ ἐλαφρὸ κολατσιὸ γιὰ τὶς εἶχε σερβίρει ἕνα ἐλαφρὸ κολατσιὸ γιὰ τὶς δυό τους. Ἡ Κολινὲτ ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ ξανάβλεπε τὴν ἠθοποιό, γιατὶ νόμιζε πὼς τὴν εἶχε ξεχάσει.

— Οἱ ἄντρες!... οἱ ἄντρες! ξαναεῖπε ἡ Νικόλ. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν αὐτοί, θὰ βλεπόμαστε πιὸ συχνά... Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἐρωτευμένη, καὶ ξέρω πὼς ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς σου σὲ περιμένει κάθε βράδυ, ὅταν διάς σου σὲ περιμένει κάθε βράδυ, ὅταν φεύγης ἀπ' τὴ δουλειά σου. Ὅσο γιὰ μένα, θἀρχόμουν νὰ σὲ βρῶ, ἂν δὲ μεσολαβοῦσε μιὰ ἐπίσκεψι ποὺ μοῦ ἔκανε ἐκείνος ὁ καταραμένος Βαλωρί. Μὰ δὲν τόλμησα... Ἤξερα πὼς θἄπεφτε ἀπάνω μου σὰν ἀγανακτισμένος ἀστυνόμος, ποὺ θἄθελε νὰ σοῦ γράψω ὅσα δὲν κι' ἀναγκάστηκα νὰ σοῦ πῶ μὲ τὸ στόμα. μπορούσα νὰ σοῦ πῶ μὲ τὸ στόμα.

— Πραγματικά. Ἤπρα δυὸ γράμματά σας.

— Σοῦγραφα καὶ στὰ δυὸ νὰ φυλάγεσαι ἀπ' τὸ Βαλωρί... μὰ δὲν ἔλαβες ὑπ' σοι ἀπ' τὸ Βαλωρί... μὰ δὲν ἔλαβες ὑπ' ὄψι τὴν προειδοποίησί μου. Ἔτσι;

— Δὲ φοβάμαι πιὰ τίποτε, ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισα τὸ Μπερτί.

—Ἄ, μικρή μου, φυλάξου!... Πρόσεξε! Ἡ κοπέλλα ἔσκασε στὰ γέλια καὶ φώναξε:

— Δὲ δίνω πεντάρα γι' αὐτὸ τὸ Βαλωρί... Ὡστόσο, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸ γιατρὸ τοῦ Κάπ-ντ' Αἴλ... κι' ἕνας κάποιος Βαλωρὶ φυλάκισε τὴν καϋμένη τὴ μητέρα μου!...

— Ποιὸς ξέρει... Ἴσως ὁ Βαλωρὶ ποὺ γνώρισες στὰ πρῶτα παιδικά σου χρόνια δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν τωρινό. Εἶναι ἀρκετὰ διαδεδομένο αὐτὸ τὸ ἐπίθετο... — Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ συχνά... Κι' ὕστερα ἔχω ν' ἀσχοληθῶ μὲ ἄλλα πράγματα ἀπ' τὴν ἐκδίκησι!

— Ναί, ξέρω, εἶσ' ἐρωτευμένη. Πρόσεξε, καλή μου φίλη!

Εἶχα πολλοὺς ἔρωτες ὣς τώρα, ἀπάντησε ἡ Κολινέτ, γελαστή. Ἀλλὰ μόνο ὁ τελευταῖος λογαριάζεται στὴ ζωή μου, Ὡς τώρα, δὲν εἶχα ἀγαπήσει ποτέ... κι' ἂς μοῦ βγάλανε τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ μοδιστράδικου τὴ φήμη πὼς εἶμαι ἄστατη!

— Ναί, ὅλες τους μιλοῦσανε γιὰ τοὺς ἔρωτες τῆς Κολινέτ!

— Μόλις βλέπανε νὰ περνάῃ μπροστὰ ἀπ' τὸ μαγαζὶ κανεὶς ἐνδιαφερόμενος, τοῦ κουτιοῦ, φωνάζανε ὅλες: «Νὰ κι' ἄλλη κατάκτησι τῆς Κολινέτ». Κι' ἂς μὴν τὸν ἤξερα καθόλου, πολλὲς φορές!

—Ὥστε τώρα φρονίμεψες; Δὲ βάζεις πιὰ φωτιὰ μὲ τὶς ματιές σου στὰ παλληκάρια ποὺ σὲ παίρνουν ἀπὸ πίσω; Ἀποφάσισες πραγματικὰ νὰ κάνης τὴν ἐκλογή σου;

—Ἀγαπῶ τὸ Μπερτί!

—Ἀληθιά;

— Καὶ βέβαια!

— Σοῦ ὁμολογῶ πὼς μὲ στενοχωρεῖ, αὐτό. Γιατὶ κι' ὁ νέος αὐτὸς εἶναι ἀσφαλῶς σὰν τοὺς ἄλλους... Εἶσαι νέα, ὄμορφη. Αὐτὸς ὁ Μπερτὶ ζητάει ἁπλούστατα νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὸν καιρό του. Νάσαι βέβαιη ὅτι δὲ σκέφθηκε οὔτε στιγμὴ νὰ σὲ παντρευτῇ.

»Εἶναι γιατρός, μοῦ εἶπες. Ἕνας γιατρὸς λοιπόν, ἕνας ἐπιστήμων, δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ μιὰ φτωχὴ μοδιστρούλα. Αὐτὸς χρειάζεται μιὰ δεσποινίδα τῆς καλῆς τάξεως, μὲ γερὴ προῖκα!

Ἡ Κολινὲτ ἔγινε ξαφνικὰ κατάχλωμη.

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς τί εἶναι οἱ ἄντρες μικρή μου, πρόσθεσε ἡ Νικόλ. Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμη, τώρα πρωτομπαίνεις στὴ ζωή καὶ δὲν ἔχεις καθόλου πεῖρα. Αὐτὸ ἐκμεταλλεύεται ὁ Μπερτί! Ξέρει πὼς θὰ πιστέψῃς ὅ,τι θὰ σοῦ πῇ, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ ὑπερασπισθῇς τὸν ἑαυτό σου... Θὰ τὴν πάσῃ καὶ σὺ σὰν τόσες ἄλλες, ποὺ τὶς ξέρεις καλά!

— Καταλαβαίνω, ἐννοεῖτε τὴ Μιρέτ! εἶπε ἡ Κολινὲτ μ' ἀλλαγμένη φωνή.

— Τὴν ξανάειδες καθόλου;

—Ὄχι. Οὔτε καὶ ξέρω τί ἀπόγινε. Πῆγα στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε μ' ἐκεῖνο τὸν καταραμένο, τὸ Μισέλ... κι' ἡ θυρωρὸς μοῦ εἶπε πὼς ὁ λοχαγὸς Μέσμερ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀφρικὴ καὶ πὼς ἡ Μιρὲτ δὲν εἶχε ξαναφανῇ πιὰ ἐκεῖ ἀπὸ τότε.

— Βλέπεις λοιπόν; Ἀκόμη ἕνας ἄντρας ἐκμεταλλεύθηκε τὴν εὐπιστία μιᾶς γυναίκας... Τὴν ἔπεισε νὰ παρατήσῃ τὴ δουλειά της, τὸ σπίτι της κάνοντάς την νὰ πιστέψῃ πὼς θὰ τὴν ἀγαποῦσε αἰώνια... Τίποτα δὲ σταματάει τοὺς ἄντρες, ὅταν βάλουν ἕνα σκοπὸ στὸ νοῦ τους!

— Εἶν' ἕνα τέρας λοιπὸν αὐτὸς ὁ Μισὲλ Μέσμερ;

— Μὰ ὄχι, καθόλου. Εἶναι ἕνας κύριος «καθὼς πρέπει», εὐγενικός, περιποιητικός.

— Κι' ὅμως φέρθηκε ἀπαίσια στὴ Μιρέτ...

—Ἔτσι γίνεται πάντα μικρή μου. Ὅταν ἕνας ἄντρας, νέος ἢ γέρος, βαρεθῇ μιὰ φιλενάδα του, κανονίζει τὰ πράγματα ἔτσι ὥστε νὰ τὴν ξεφορτωθῇ τὸ γρηγορώτερο... Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι, καϋμενούλα μου! Πόσο λίγο ξέρεις τὸν κόσμο!...

—Ὁ Μπερτὶ δὲ μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους ἄντρες! διαμαρτυρήθηκε ἡ Κολινέτ.

Σηκώθηκε, λίγο θυμωμένη καὶ πῆγε ν' ἀκουμπήσῃ τὸ φλογισμένο μέτωπό της στὸ παγωμένο τζάμι τοῦ παραθύρου.

Ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ μ' ἀδιαφορία

Μιὰ ἱστορία ἀλληλεγγύης.

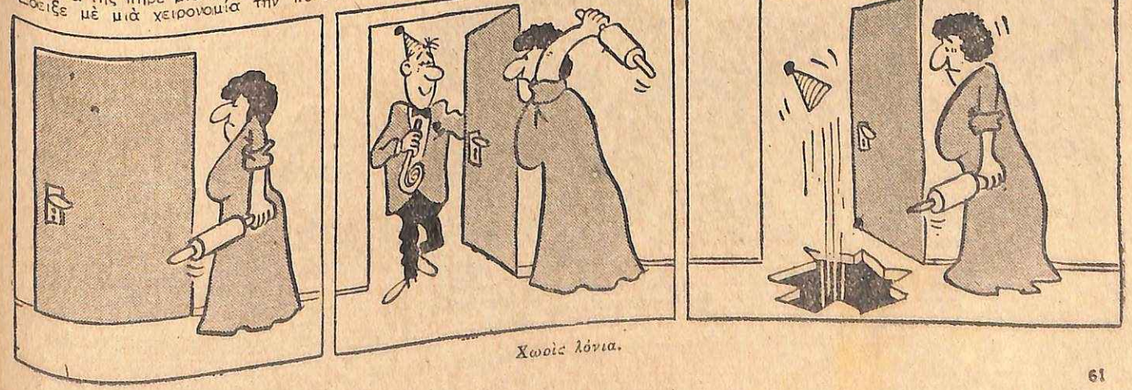

Χωρὶς λόγια.

τὴν κίνησι τοῦ κόσμου στὰ πεζοδρόμια καὶ τῶν αὐτοκινήτων στὸ δρόμο... Μά, στὴν πραγματικότητα, δὲν ἔβλεπε τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά, οὔτε καὶ τὴ βροχὴ ποὺ ἔβερνε τὰ τζάμια. Τὸ μυαλό της βρισκόταν ἀλλοῦ, μακρυά, πολὺ μακρυά... στὴ Μιρέτ, ποὺ τὴν εἶχε χάσει στὸ Ριγκολό, ποὺ τὶς εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ τὶς δυό!

"Ενα χέρι ποὺ ἀκούμπησε στὸν ὦμο της τὴν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση. Στράφηκε ζωηρὰ καὶ εἶπε:

—"Α, ἐσεῖς εἴσαστε, δεσποινὶς Νικόλ; Πῶς μὲ φοβίσατε!

— Μὰ ποῦ βρισκόσουν; Ποῦ πέταγε ὁ νοῦς σου;

— Μήπως ξέρω;... "Ημουν παντοῦ,ἐκτὸς ἀπὸ δῶ... Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ διασκόωτε ἕνα ὄνειρο...

—"Ελα νὰ καθήσης κοντὰ στὴ φωτιά. Κάνει κρύο σήμερα... "Ελα νὰ κουβεντιάσουμε λίγο γιὰ τὸν ἀγαπημένο σου. Δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτα γι' αὐτὸ τὸ νέο.

Τὴν τράβηξε μαλακὰ κοντὰ στὸ τζάκι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήση.

— Γιατί εἶσαι τόσο θλιμένη; πρόσθεσε. Σὲ λύπησα πολὺ μὲ τὰ λόγια μου, μικρή μου;

— Ναί, πολύ...

— Μοῦ θύμωσες, ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπάω τόσο, ἐπειδὴ θέλησα νὰ σοῦ συστήσω νὰ φυλάγεσαι ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου; Κι' ὅμως ξέρεις καλὰ πὼς σοῦ τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν εὐτυχία σου, γιὰ τὴν ἡσυχία σου προπάντων.

»Βρίσκω πὼς εἶσαι ὅσο εὐτυχισμένη μπορεῖ νάναι μιὰ κοπέλλα στὴ θέσι σου. Κερδίζεις ἀρκετὰ ἀπ' τὴ δουλειά σου, ὥστε νὰ τὰ βγάζῃς πέρα, μὲ μιὰ σχετικὴ οἰκονομία. Δὲν πρέπει...

Μὰ ἡ Νικὸλ δὲν πρόλαβε νὰ συμπληρώση τὴ φράσι της. Γιατὶ ἡ Κολινὲτ πετάχτηκε ξαφνικὰ ὄρθια, ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ τ' ἄνοιξε.

—'Ακούσατε... ἀκούσατε, δεσποινὶς Νικόλ; εἶπε μὲ λαχτάρα, τεντώνοντας τ' αὐτί της.

— Τί ν' ἀκούσω;

— Μιὰ φωνή... μιὰ φωνὴ τόσο γνώριμη σὲ μένα!... Διαλαλοῦσε τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες!... "Ηταν ἡ φωνὴ τοῦ Ριγκολό!

"Η Κολινὲτ φόρεσε βιαστικὰ τὸ καπέλλο της καὶ τὴ ζακέτα της κι' ἔβγαλε τρέχοντας.

Κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸν κόσμο.

"Ετρεχε, πετοῦσε, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε. Κάπου - κάπου σταματοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξανακούση τὴ φωνὴ τοῦ Ριγκολό. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὴν εἶχε σκεπάσει, τὴν εἶχε πνίξει ἡ ὀχλοβοὴ τοῦ δρόμου κι' ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων...

'Αφοῦ ἔτρεξε κάμποσο, ἡ Κολινὲτ σταμάτησε ἐπιτέλους, ἱδρωμένη, κατακουρασμένη.

— Ριγκολό!... πρόφερε μ' ἄπειρη τρυφερότητα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶχε ξεχάσει σχεδὸν τελείως τὸ Μπερτί. Σκεπτόταν μονάχα τὸν παιδικό της φίλο. 'Η καρδιά της, ἡ σκέψι της, ἦταν γεμάτη ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴν ἀνάμνησί του, ἀπ' τὴ γλυκειὰ μορφὴ του ποὺ τὴν εἶχε δῆ τόσο συχνὰ στὰ ὄνειρά της...

Τοῦ χρωστοῦσε τὴ ζωή της, τὴν τιμή της. Δίχως αὐτόν, θἄχε πέσει στὴν παγίδα ποὺ τῆς ἔστησε ὁ Μαρτιάλ, καὶ θἄταν σήμερα γυναῖκα ἑνὸς κακούργου!...

Ἐνῶ ἡ Κολινὲτ προχωροῦσε τώρα ἀργὰ καὶ κουρασμένη πρὸς τὸ Βουλεβάρτο Σαὶν-Μισέλ, ὁ Ριγκολὸ πήγαινε βιαστικὰ πρὸς τὴ Μπισέτρ.

Γιατὶ ἦταν πραγματικὰ ὁ Ριγκολό, ποὺ εἶχε γυρίσει τελευταίως ἀπ' τὴ Μασσαλία. 'Αφοῦ ἔμεινε μερικοὺς μῆνες σ' αὐτὴ τὴν πόλι, εἶχε νοσταλγήσει τὸ Παρίσι, καὶ προπάντων τοὺς δικούς του—ποὺ τοὺς εἶχε ἀφίσει τόσο ἀπότομα—καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίση πίσω.

Μόλις ἔφτασε στὸ Παρίσι, πῆγε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς λεωφόρου Γκομπελίν, ὅπου κατοικοῦσαν ἄλλοτε οἱ δικοί του. 'Η θυρωρὸς ὅμως ἦταν καινούργια καὶ τοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν ἤξερε καμμιὰ οἰκογένεια Μαρτέλ.

Ρώτησε τότε τοὺς γείτονες κι' ἔμαθε ἀπ' αὐτοὺς ὅτι οἱ ἀδελφές του εἶχαν χαθῆ κι' ὅτι «γλεντοῦσαν τὴ ζωή τους», ἐνῶ ὁ πατέρας του ἔμενε κλεισμένος στὸ ψυχιατρεῖο τοῦ Βὶλ - Ἐβραί.

"Ολες αὐτὲς οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ δώσανε ἄνθρωποι μοχθηροί, εὐχαριστημένοι νὰ κάνουν τὸ κακό, τὸν πληγώσανε βαθειὰ καὶ τοῦ φέρανε μιὰ ἀπέραντη ἀποθάρρυνσι.

— Εἶναι λοιπὸν χαμένοι ὅλοι γιὰ μένα! ψιθύρισε. Δὲ θὰ τοὺς ξαναδῶ ποτέ...ποτέ!

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανάρχισε τὴν παλιά του δουλειά: τοῦ ἐφημεριδοπώλη. Κι' ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάν, ποὺ νοίκιαζε κάμαρες μὲ τὴ βδομάδα.

'Εκεῖ πήγαινε καὶ τώρα.

Οἱ μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει, τοῦ εἶχαν φέρει μιὰ βαθειὰ ἀλλαγή. Τὸ μέτωπό του αὐλακωνόταν τώρα ἀπὸ ρυτίδες. Τὰ μαλλιά του ἦσαν γκρίζα στοὺς κροτάφους κι ἡ πλάτη του εἶχε καμπουριάσει ἀκόμα πιὸ πολύ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀδύνατο καὶ κίτρινο, σὰν τὸ κερί.

"Ενοιωθε τὴ ζωὴ σὰν ἕνα ἄχρηστο βάρος, μιὰ κι' ἦταν ὁλομόναχος στὸν κόσμο, χωρὶς τ' ἀγαπημένα του πρόσωπα...

Δὲν εἶχε παρὰ τὸν πατέρα του,τὸν Κλὼντ Μαρτέλ. Δίσταζε ὅμως νὰ πάῃ νὰ τὸν δῆ. Πονοῦσε ἡ καρδιά του, στὴ σκέψι πὼς θὰ τὸν εὕρισκε στὸ φρενοκομεῖο...

'Ενῶ τώρα ἡ Κολινέτ, μελαγχολικὴ καὶ κατασυγκινημένη ἀκόμη, πήγαινε πρὸς τὴν ὁδὸ Λομόν, ὁ Ριγκολὸ γύριζε στὴν ὁδὸ Τολμπιάκ, στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε. "Ηταν ἕνα κτίριο μεγάλο καὶ ἄχαρο, σὰν στρατώνας. Στὴν πόρτα κουβέντιαζαν διάφοροι νοικάρηδες, ὅλοι ἄνθρωποι φτωχοὶ κι' ἐργατικοί.'Ο Ριγκολὸ πέρασε ἀνάμεσά τους, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς κυττάξη.

"Ενας ἀπ' αὐτούς, ψηλὸς καὶ εὔσωμος, εἶπε δυνατά:

— Νὰ ὁ καινούργιος νοικάρης.Εἶναι γείτονάς μου. 'Ο εὐλίνος τοῖχος ποὺ χωρίζει τὶς κάμαρές μας, εἶναι λεπτὸς καὶ γεμάτος χαραμάδες, κι' ἔτσι μαθαίνω ὅ,τι γίνεται μέσα στ' ἀρχοντικό του.

— Σοῦχει ὅμως κάτι μοῦτρα... σὰν νεκροθάφτης! παρατήρησε κάποιος ἄλλος.

— Ἴσως νἆναι ἄτυχος στὸν ἔρωτα, ὁ κακομοίρης... εἶπε μιὰ γυναῖκα.

—"Ατυχος στὸν ἔρωτα... τέτοιος κοῦκλος; Πῶς μπορεῖ ποτέ;...

— Μὴ τὸν καροϊδεύετε, τὸν καϋμένο... Μήπως δὲ βρίσκουνε κι' οἱ ἄσκημοι γυναῖκες γιὰ νὰ τοὺς ἀγαπήσουνε καὶ νὰ τοὺς παντρευτοῦνε;...

— Ναί, βέβαια, δὲ λέω...

'Ο ἄντρας σκέφθηκε λίγο.

— Μά... ποῦ τὴν ἔχω δῆ ἐγώ. αὐτὴ τὴ φάτσα; μουρμούρισε.

'Ο ἄνθρωπας αὐτὸς ἦταν ὁ 'Αργκουζίν, ὁ παλιός μας γνώριμος. Εἶχε ἐγκαταστα-θῆ ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες στὸ μεγάλο σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ. Εἶχε νοικιάσει ἕνα φτηνὸ δωμάτιο καὶ τὸ εἶχε ἐπιπλώσει μ' ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι καὶ δυὸ καρέκλες.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀναβρασμὸς

Πάλι ποτίζομαι χολὴ
κι' εἶμαι ξανὰ πῦρ καὶ μανία,
γιατὶ ρετσίνα θὰ σταλῆ
στὴ Δυτικὴ τὴ Γερμανία...
Νέα θὰ γίνῃ ἐξαγωγή,
κατὰ κοινὴ ὁμολογία
καὶ τὸ κρασὶ θ' ἀνταλλαγῆ
μὲ μηχανὲς καὶ μὲ ψυγεία!

★

Θλιψὶ τους νοιώθουν περισσὴ
κι' ἅπαντες οἱ κρασοπατέρες,
ποὺ βλέπουν ὅτι τὸ κρασὶ
μᾶς τὸ στεροῦν οἱ... παγωνιέρες!
Καὶ λένε μὲ βαρειὰ καρδιὰ
καὶ μὲ βαθύτατη ὀδύνη:
«Πᾶν' νὰ μεθύσουν τὰ παιδιά,
ἀλλὰ ὁ... πάγος δὲν τ' ἀφήνει!»

★

Πλὴν ὅμως σὰν νὰ μὴν ἀρκῆ
ἡ τόση ἀναστάτωσί μας,
θέλουν σὲ... σπίρτο μερικοὶ
νὰ μεταβάλλουν τὸ κρασὶ μας...
Κι' ὅσο κρασάκι, πὰ νὰ πῇ,
στὶς ἀποθῆκες ἀπομείνῃ
μέσα σὲ λέβητες νὰ (μπῇ
κι' ὅλο... οἰνόπνευ- (μα νὰ γίνῃ!

★

Εἶναι, λοιπόν, πρα- (γματικά,
ἀπ' τὸ θυμό σου ν' (ἀλαλάζῃς
κι' ἀπ' τὴν ὀργή (σου φυσικά,
σὰν τὸ... καζάνι νὰ (κοχλάζῃς.
'Αφοῦ τὸν πότη συ- (νεχῶς,
οἱ καζανιὲς θ' ἀφή- (νουν νέτο
καὶ τὸ κρασί μας, (δυστυχῶς,
θὰ τὸ ρουφᾶ τὸ... (καμινέττο!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

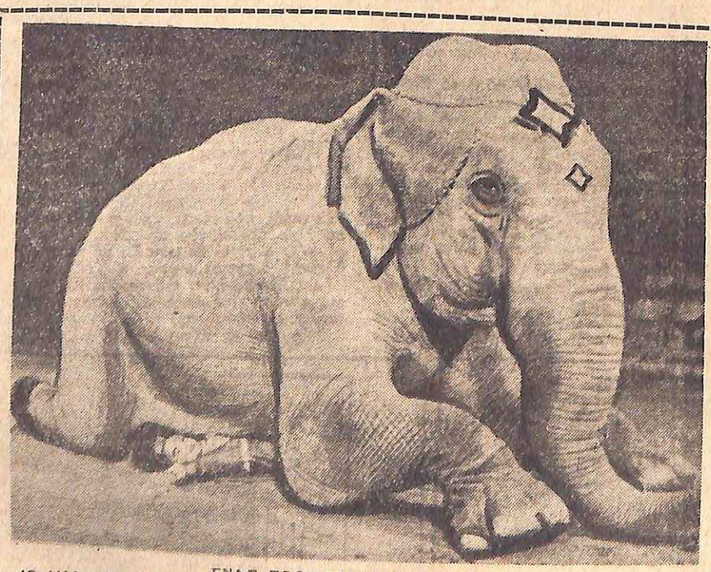

ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

'Ο 'Αλῆς, ἕνας πελωρίων διαστάσεων ἐλέφας τοῦ ἐλβετικοῦ τσίρκου «Κνί», ποὺ δίνει τώρα παραστάσεις στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας, εἶναι παρὰ τὸν ὄγκο του ἕνα πολὺ προσεκτικὸ καὶ «ἐλεπτὸ» στοὺς τρόπους ζῶο. 'Ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου του ἔχει τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ὥστε δὲ διστάζει νὰ τοῦ ἐμπιστευτῆ τὴν κορούλα του, ἡλικίας 7 μόλις χρόνων. 'Η μικρή, ὄχι μόνο ξεπλώνεται κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ ἐλέφαντα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀφίνει νὰ γείρῃ ὁλόκληρος ἀπάνω της, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία μας. 'Ο προσεκτικὸς 'Αλῆ καὶ στὴ στάσι αὐτὴ ἀκόμα κατορθώνει νὰ μὴ ἑνοχλῆ καθόλου μὲ τὸ βάρος του τὴ μικρή του φίλη!...

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν πεταγμένα μερικὰ παληὰ κοστούμια καὶ καπέλλα ποὺ τοῦ χρησίμευαν γιὰ νὰ μεταμφιέζεται, καὶ σὲ μιὰν ἄλλη λίγα μαγειρικὰ σκεύη.

Σ' αὐτὴν τὴν τρώγλη ἀνέβηκε τώρα ὁ 'Αργκουζίν, παρακολουθῶντας τὸ Ριγκολὸ — ποὺ εἶχε στοιματήσει μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὴ θυρωρό.

"Εφτασαν κι' οἱ δυὸ στὸ ἔκτο πάτωμα. 'Ο Ριγκολὸ κλείστηκε πρῶτος στὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸ γείτονά του ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε.

"Υστερα μπῆκε κἴ ὁ 'Αργκουζίν στὸ δικό του δωμάτιο. "Ενας πέπλος εἶχε σκιστῆ ξαφνικὰ μέσα στὸ νοῦ του. Εἶχε θυμηθῆ... "Ηταν σχεδὸν βέβαιος τώρα ὅτι ὁ γείτονάς του ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μαρτιάλ.

Ξανάκλεισε τὴν πόρτα του, χωρὶς ὅμως ν' ἀνάψῃ φῶς, καὶ πλησίασε μὲ προφύλαξι στὸ σανιδένιο τοίχωμα ποὺ χώριζε τὴν κάμαρά του ἀπ' τοῦ Ριγκολό.

Ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ χαραμάδα, μποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅ,τι συνέβαινε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

«Σὲ λίγο, θὰ μπορέσω νὰ βεβαιωθῶ...» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Εἶδε τὸ Ριγκολὸ νὰ πηγαινοέρχεται, ταχτοποιώντας τὴν κάμαρά του. Αὐτὴ ἦταν κάπως καλλίτερα ἐπιπλωμένη ἀπὸ τὴ δικήν του. Εἶχε ἐπιπλέον κι' ἕνα μικρὸ μπουφέ. 'Ο Ριγκολὸ εἶχε κολλήσει στοὺς τοίχους μερικὲς εἰκόνες, κομμένες ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, γιὰ νὰ στολίσῃ κάπως τὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο περιβάλλον.

Μιὰ μικρὴ θερμόστρα ἦταν στημένη στὴ μέση τῆς κάμαρας. 'Ο Ριγκολὸ τὴ γέμισε κὸκ καὶ τὴν ἄναψε.

'Ο 'Αργκουζίν παρακολουθοῦσε πάντα ὅλες τὶς κινήσεις του. Κάποια στιγμὴ ὡστόσο, ποὺ μούδιασε καὶ θέλησε ν' ἀναστηκωθῆ λίγο, ἔσπρωξε καὶ πέταξε τὶς καρόλες του. 'Ακούγοντας τὸ θόρυβο, ὁ Ριγκολὸ φώναξε ἀπ' τὴν ἄλλη κάμαρα:

—"Ε, γείτονα! Γιατὶ κάνετε τόση φασαρία;

—Γιὰ νὰ ζεσταθῶ, ἀπάντησε ὁ 'Αργκουζίν. 'Εγὼ δὲν ἔχω ἀνάψει σόμπα...

— Καὶ γιατὶ δὲν ἀνάβετε;

— Γιατὶ δὲν ἔχω λεφτὰ γιὰ κάρβουνα.

— Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτα... Καληνύχτα!

'Αφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ὁ Ριγκολὸ εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι, ὁ 'Αργκουζίν ἄναψε φῶς στὴ δική του κάμαρα καὶ κρέμασε ἕνα παληὸ παλτὸ γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴ χαραμάδα τοῦ ποίχου.

Φόρεσε ὕστερα ἕνα μακρὺ μανδύα κι' ἕνα φαρδὺ καπέλλο ποὺ χωνόταν σχεδὸν ὡς τὰ μάτια του. Κυττάχτηκε μ' ἱκανοποίησι σ' ἕνα φτηνὸ καθρεφτάκι, κρεμασμένο σ' ἕνα καρφί.

—'Εν τάξει! ψιθύρισε. Κόβω τὸ κεφάλι μου πὼς εἶν' ἀδύνατο πιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ ὁ Ριγκολό. Μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ καντά μου. νὰ διασταυρωθοῦμε στὴ σκάλα... ποτὲ δὲ θὰ φανταστῆ πὼς εἶμαι φίλος τοῦ ἀδελφοῦ του.

'Ο 'Αργκουζίν εἶχε μαλώσει μὲ τὸ Μαρτιάλ καὶ τὸν Πτὶ - Πουά καὶ τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες. Ἀπὸ τότε «δούλευε» μονάχος του. γιὰ λογαριασμό του.

"Ηξερε νὰ φυλάγεται καὶ φοβότανε ποτὲ τὴ φυλακή. Δὲν ἔκλεβε λοιπὸν ποτὲ καλὰ τὴ φυλακή. Δὲν ἔκλεβε λοιπὸν ποτὲ καλὰ τοικημένα σπίτια. Περιοριζότανε μόνο σὲ μικροκλοπὲς μαγαζιῶν καὶ σὲ μερικὲς διαρρήξεις ποὺ ἔκανε σὲ βίλλες ποὺ μένανε ἀδειανὲς τὰ χειμῶνα. "Ετσι κατάφερνε νὰ φυτοζωῆ.

"Οταν εἶδε τὸ Ριγκολό, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ, ἀνησύχησε στὴν ἀρχὴ προμερά, σπὴ σκέψι πὼς θάταν ἀναγκασμένος νὰ κρύβεται ἀπ' αὐτόν.

"Επρεπε νὰ βεβαιωθῆ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἂν θὰ τὸν ἀναγνώριζε ἢ ὄχι ὁ Ριγκολό. "Εκαμε λοιπὸν τὴ δοκιμή, τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας.

Στὶς 5 τὸ πρωΐ, κατέβηκε ἀπ' τὴν κάμαρά του, μετεμφιεσμένος ὅπως εἴπαμε, καὶ περίμενε τὸ Ριγκολὸ στὴν ἐξώπορτα, καπνίζοντας τὴν πίπα του.

— Τόσο νωρὶς ξυπνᾶτε καὶ σεῖς; τοῦ εἶπε, ὅταν τὸν εἶδε.

—'Αναγκαστικά. Πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες καὶ νὰ τὶς πουλήσω, μέχρι τὶς 10 τὸ πολύ. "Υστερα θὰ κάνω τὸ ἴδιο γιὰ τὶς ἀπογευματινές.

— Κουραστικὴ ἡ δουλειά σας! Καί, σιγουρα, δὲ θὰ κερδίζετε πολλὰ πράγματα...

— Αὐτὰ ποὺ κερδίζω, μοῦ φτάνουνε γιὰ νὰ ζῶ καὶ γιὰ νὰ βάζω κάτι κατὰ μέρος, ὥστε νὰ μπορῶ κάπου - κάπου νὰ πηγαίνω καμμιὰ λιχουδιὰ σὲ κάποιον ἄρρωστο ποὺ ἀγαπάω.

— Δὲν εἴσαστε πολὺ ἀπαιτητικός. Βλέπω! Χύνετε τόσο ἱδρῶτα καὶ λυώνετε τὰ παπούτσια σας γιὰ τὸ τίποτα. 'Εγώ, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας...

'Ο Ριγκολὸ κύπταξε τὸ συνομιλητή του, μὲ ζαρωμένα φρύδια.

— Τί θὰ κάνατε! τὸν ρώτησε μὲ παγωμένο τόνο.

Καταλαβαίνοντας τὸ λάθος του, ὁ 'Αργκουζίν τὄρριξε στ' ἀστεῖο κι' ἀπάντησε:

—"Αν ἤμουν στὴ θέσι σας... θὰ ἐξακολουθοῦσα τὴν ἴδια δουλειὰ σ' ὅλη μου τὴ ζωή!

'Ο Ριγκολὸ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο, δὲ σκεπτότανε πιὰ αὐτὸν τὸν ἄθρωπο. "Ολη του ἡ σκέψι πετοῦσε τώρα στὴν Κολινὲτ καὶ στὴ Μιρέτ, ποὺ ποθοῦσε νὰ τὶς ξαναδῆ.

"Ολη τὴν ἡμέρα, δὲν τὶς ἔβγαλε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό του. "Οταν βράδυασε, ξεκίνησε γιὰ τὸ κατάστημα ὅπου ἤξερε πὼς ἐργάζονταν ἄλλοτε.

"Ηταν ἡ Μιρέτ.

Εἶχε ἔρθει ἐκεῖ, μονάχη της, γιὰ νὰ βρῆ κομψὴ γυναίκα.

Εἶδε μπροστά του μιὰ νέα καὶ ξαφνικά, κομψὴ γυναίκα.

Κοίταξε τὴν Κολινέτ. 'Εκείνη ὅμως ἦταν λίγο ἀδιάθετη, αὐτὴ τὴν ἡμέρα, κι' εἶχε μείνει στὸ σπίτι της.

'Ο Ριγκολὸ δὲν τόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀδελφή του. Δυσκολεύτηκε ἄλλωστε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, ἔτσι ποὺ ἦταν κομψοντυμένη, ἀλλὰ καὶ χλωμὴ σὰν νἄχε σηκωθῆ ἀπὸ ἀρρώστεια...

"Ενοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται πονεμένα. Εἶχε θυμηθῆ αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπαν οἱ παληοί τους γείτονες:

— Οἱ ἀδελφές σου γλεντᾶνε τὴ ζωή τους!

'Η ἀκριβὴ τουαλέτα τῆς Μιρὲτ ἐπιβεβαίωνε αὐτοὺς τοὺς ὑπαινιγμούς. 'Ο Ριγκολὸ ἦταν βέβαιος τώρα πὼς ἡ ἀγαπημένη του ἀδελφὴ εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο! 'Αφοῦ πάλεψε τόσα χρόνια, εἶχε κατρακυλήσει κι' αὐτὴ στὴν ἄβυσσο, ὅπως τόσες ἄλλες!

'Η Μιρὲτ ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἐκεῖ, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μοδιστράδικου. ἐλπίζοντας πάντα νὰ παρουσιαστῆ ἡ Κολινέτ. Οἱ ἐργάτριες φύγανε μιὰ - μιά.'Αλλ' ἡ Κολινὲτ δὲ φάνηκε.

«Δὲν ἤρθε στὴ δουλειά της—σκέφθηκε ἡ Μιρέτ. "Ισως νὰ πῆσε κι' αὐτὴ τὸν κατήφορο, ὅπως ἐγώ... Πόσο πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ!...».

'Απομακρύνθηκε σιγὰ - σιγά, κουρασμένη καὶ θλιμένη.

Μιὰ κρύα ὁμίχλη εἶχε ἁπλωθῆ στοὺς δρόμους. 'Ο οὐρανὸς ἦταν κατάμαυρος, συννεφιασμένος.

'Η Μιρὲτ πέρασε τὴν πλατεῖα 'Ομονοίας κι' ἔφτασε στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ.

Σταμάτησε, σὰν ὑπνωτισμένη, στὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου εἶχε ἔρθει ἄλλοτε τόσο συχνὰ μαζὶ μὲ τὸ μικρότερο ἀδελφό της...

'Ο Ριγκολό, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε, σταμάτησε κι' αὐτός.

Πρόφερε ἕνα ὄνομα. Μὰ ἡ Μιρέτ, ἀπορροφημένη ἀπ' τὶς σκέψεις της, δὲν τὸν ἄκουσε...

Πῆγε πιὸ κοντά της. Δίσταζε ἀκόμη, ἀλλὰ τοὔδωσε θάρρος ἡ σκέψι πὼς, ἂν δὲν παρουσιαζότανε, θὰ τὴν ἔχανε ἴσως γιὰ πάντα...

Τὸ χέρι του ἀκούμπησε μαλακὰ στὸ μπράτσο της. 'Εκείνη στράφηκε ἀπότομα κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή:

— Ριγκολό!...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, μικρή μου Μιρέτ.

— Τί καλὰ ποὺ ἔκανες νὰ ξαναρθῆς κοντά μου!... Δὲν ἤξερα πιὰ ποῦ νὰ πάω, τί νὰ κάνω. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!...

— Ποῦ μένεις;

— Δὲν ἔχω ὡρισμένη κατοικία. Σήμερα κοιμᾶμαι ἐδῶ, αὐριο ἀλλοῦ... Θὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι, ὅσο θἄχω λεφτά...

— Κι' ὕστερα;...

—"Υστερα... μιὰ βουτιὰ στὸ Σηκουάνα θὰ μὲ γλυτώσῃ μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' ὅλα τὰ Βάσανα!

— Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο, ἔπρεπε νὰ προβλέψῃς πὼς θὰ τὸ πλήρωνες κάποτε! εἶπε μὲ οἶκτο ὁ Ριγκολό. Καὶ τώρα σκέπτεσαι νὰ πεθάνῃς, γιὰ νὰ ξεφύγῃς ἀπ' τὴν τιμωρία ποὺ σοῦ ἀξίζει! Ξεχνᾶς λοιπὸν πὼς μπορεῖς νὰ ἐξαγνισθῆς καὶ νὰ ξαναγυρίσῃς στὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, ἀπ' ὅπου σ' ἀπομακρύνανε μόνο ἡ ἀγάπη κι' ἡ φτώχεια;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Στὴ δίδα Καίτη Δημητράκη καὶ τὸν κ. 'Ανδρέα Γρίβα ποὺ τέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 28-4-57 στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ 'Οσίου Λουκᾶ εὐχόμεθα ὁλοψύχως κάθε χαρὰ καὶ εὐτυχία.

'Αννα 'Αννίνου — 'Αργυρὼ 'Αναστασίου

ΔΙΔΥΜΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

'Επὶ μῆνες θριαμβεύουν σὲ διάφορα παρισινὰ κέντρα οἱ δίδυμες ἀδελφὲς "Αλις καὶ "Ελλεν Κέσλερ. Πρὸ ἡμερῶν τὸ «Λίντο», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κομψὰ καὶ πιὸ μεγάλα νυχτερινὰ κέντρα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης, κάλεσε δυὸ ἄλλες ἐπίσης διάσημες δίδυμες χορεύτριες, τὶς 'Αγγλίδες Λέϊλα καὶ Βάλερυ Γουῶλστεν Κροφτ καὶ τὶς παρουσίασε σ' ἕνα νούμερο, μαζὶ μὲ τὶς Γερμανίδες ἀδελφὲς Κέσλερ. Στὴ φωτογραφία μας τὰ δυὸ καλλιτεχνικὰ ζευγάρια, ποὺ κάνουν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι μὲ τὶς θεαματικὲς ἐπιδείξεις τους.

"Η «θεὰ μὲ τὰ φίδια», ἀγαλματάκι τῆς μινωϊκῆς ἐποχῆς, ποὺ δείχνει τὸ ντύσιμο τῶν γυναικῶν στὴν πανάρχαια Κρήτη.

Οἱ ταυρομαχίες ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΚΡΗΤΗ

Ἐλάβαιναν σ' αὐτὲς μέρες κι' οἱ... γυναῖκες!

Πολὺ προτοῦ ἀρχίση στὴν κυρίως Ἑλλάδα ἡ ἱστορικὴ ἐποχή, εἶχε ἀνθίσει στὴν Κρήτη ἕνας ἄφθαστος σὲ λεπτότητα πολιτισμός, ποὺ ἤρθε στὸ φῶς γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὶς ἀνασκαφὲς τοῦ διάσημου ἀρχαιολόγου Ἔβανς, ἐδῶ καὶ μισὸ σχεδὸν αἰώνα.

Τὴν πρώτη ὑπόνοια γιὰ τὸν ὑπέροχο αὐτὸ πολιτισμό, ποὺ χάνεται στὰ βάθη τῆς ἑλληνικῆς προϊστορίας, τὴν εἶχαν οἱ... αἰγυπτιολόγοι. Πραγματικά, οἱ πανάρχαιοι Κρῆτες, ποὺ ἦταν κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸς κι' ἐμπορικὸς λαός, βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἐπικοινωνία μὲ τὴ χώρα τῶν πρώτων φαραὼ κι' οἱ αἰγυπτιακὲς ἐπιγραφὲς μιλοῦν γι' αὐτούς, ἀποκαλῶντας τους «λαὸ τῆς θάλασσας».

Ἡ ἀκμὴ τῆς μινωϊκῆς Κρήτης, ὅπως λέγεται ἀπὸ τὸν περίφημο Βασιλιὰ καὶ πρῶτο νομοθέτη της Μίνωα, ἀκτινοβολοῦσε σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ τῆς βόρειας Ἀφρικῆς καὶ κάνει γι' αὐτὴ λόγο ἀκόμα κι' ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἀποκαλῶντας τὸ νησὶ αὐτὸ Κιαφθώρ, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ παραλλαγὴ τῆς λέξεως Κρήτη.

Ὁ μινωϊκὸς πολιτισμὸς χάθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ αἰτίες, ποὺ παραμένουν ἀκόμα ἄγνωστες στὴν ἐπιστήμη. Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ Ἔβανς, ποὺ ἀσχολήθηκε μ' αὐτὸν ὅσο κανεὶς ἄλλος, μιὰ φοβερὴ παλίρροια ἐξ αἰτίας μεγάλων σεισμῶν στὴν κυρίως Ἑλλάδα,σάρωσε μὲ τὰ νερά της ὅλη τὴ μεγαλόνησο κι' ἐξαφάνισε μονομιᾶς τοὺς κατοίκους της. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη ἄποψη, ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ νεώτερους κορυφαίους ἀρχαιλόγους, τὸ τέλος τῆς μινωϊκῆς Κρήτης τὸ ἔγραψε μιὰ ἐπιδρομὴ ἀσιατικοῦ λαοῦ, ποὺ εἶναι ὅμως δύσκολο νὰ καθοριστῆ μὲ βεβαιότητα ποιὸς ἀκριβῶς ἦταν.

Οἱ Κρῆτες τῆς παιπάλαιας ἐκείνης περιόδου, ὅπως φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὶς περίφημες τοιχογραφίες, ποὺ ἔφεσε στὸ φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, ἦταν ὁ πιὸ σαφιναρισμένος στὰ ἤθη λαὸς τῆς ἐποχῆς τους. Ἀγαποῦσαν τὰ κουμπιὰ καὶ λεπτὰ ἐνδύματα. γυναίκες κι' ἄντρες εἶχαν ἐξαιρετικὰ λυγερὸ κορμί, τὰ κοσμήματά τους ἦταν ψιλοσκαλισμένα καὶ κάθε ἄλλο παρὰ βαρειὰ κι' ἔτρεφαν σωστὸ πάθος γιὰ τὰ λουλούδια.

Ἡ χλιδὴ ὅμως ὅπου ζοῦσαν δὲν τοὺς ἐμπόδιζε καθόλου νὰ εἶναι σύγχρονα κι' ἕνας δυναμικὸς λαός, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θαλασσοπλοΐα, ξετρελλαινόταν καὶ μὲ τὰ σπόρ.

Ὅπως, ὡστόσο, συνέβαινε σ' ὅλες τὶς χῶρες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὁ ἀθρησμὸς δὲν ἦταν μιὰ ἁπλὴ ψυχαγωγία οὔτε ἕνα μέσο γιὰ νὰ διατηρῆται τὸ σῶμα σὲ ἄκμή, ἀλλὰ εἶχε θρησκευτικὸ κυρίως περιεχόμενο. Οἱ βασιλεῖς τῆς μινωϊκῆς Κρήτης ἦταν σύγχρονα κι' ἱερεῖς κι' οἱ ἀθλητικὲς γιορτὲς ποὺ ὀργάνωναν εἶχαν τὸ χρῶμα θρησκευτικῶν τελετῶν. Γίνονταν δηλαδὴ γιὰ νὰ τιμηθῆ κάποιος καλὸς θεὸς ἢ νὰ... ἐξευτελιστῆ κάποιος κακός.

Τὸ σπόρ, ποὺ λάτρευαν κυριολεκτικὰ οἱ πανάρχαιοι Κρῆτες, ἦταν οἱ ταυρομαχίες, οἱ ὁποῖες γίνονταν ταχτικὰ μέσα στὸ μεγάλο αὐλόγυρο τοῦ παλατιοῦ καὶ λάβαιναν μέρος σ' αὐτὲς ὄχι μονάχα νέοι, ἀλλὰ καὶ... κορίτσια.

Ἀπὸ τοιχογραφίες, ποὺ διασώθηκαν, ξέρουμε, καὶ τί εἴδους κοστοῦμι φοροῦσαν οἱ θηλυκὲς αὐτὲς «ματαντόρες» τῆς μινωϊκῆς Κρήτης. Ἡ στολή τους, λοιπόν, ἦταν μιὰ σφιχτὴ μπλουζίτσα καὶ μιὰ πλατειὰ φούστα μὲ βολάν, ποὺ ἴσως νὰ χρησίμευε μὲ τὸ χρῶμα της καὶ τοὺς κυματισμούς της στὸ νὰ προκαλῆ τὸν ταῦρο.

Ὁ ταῦρος, γιὰ τοὺς Κρῆτες τῆς μινωϊκῆς περιόδου, ἐκπροσωποῦσε τὸ θεὸ τῶν ὑποχθονίων, ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς μεγαλονήσου δὲν τὸν χώνευαν καθόλου, γιατὶ οἱ σεισμοὶ τότε ἦταν συχνοὶ καὶ τοὺς θεωροῦσαν δικό του ἔργο.

Ὁ Ἔβανς εἶχε ἀσχοληθῆ πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ λύση αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ψάχνοντας νὰ βρῆ τί εἴδους θεὸ ἐνσάρκωνε ὁ ταῦρος γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς προϊστορικῆς Κρήτης καὶ στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔδωσε ἀπάντησι μιὰ νύχτα ποὺ ἔτυχε νὰ γίνη σεισμός. Τὸ ὑπόκωφο μουγγρητό, λοιπόν, ποὺ ἄκουσε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴ γῆ, ἐξυσιάζε μ' ἐκεῖνο τοῦ ταύρου κι' ὁ Ἔβανς κατάλαβε τότε τὴν αἰτία, ποὺ εἶχε διαδώσει τὶς ταυρομαχίες στὴ μινωϊκὴ Κρήτη.

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ἐπιστήμων ἔκανε ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη περίεργη διαπίστωσι. Παρατήρησε πὼς οἱ φοῦστες μὲ βολὰν εἶναι τὸ ἀγαπημένο φόρεμα, ποὺ βάζουν οἱ νέες τῆς Ἀνδαλουσίας, στὴν Ἱσπανία, οἱ ὁποῖες ἐπίσης ξετρελλαίνονται γιὰ τὶς ταυρομαχίες. Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴ γνώμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀρχαιολόγου, τὸ σπὸρ αὐτὸ πωτοφάνηκε στὴν Κρήτη καὶ πέρασε κατόπιν στὴν Ἱσπανία μαζὶ μὲ ὡρισμένες σχετικὲς συνήθειες.

Ἀπ' ὅ,τι ἔχει διαπιστώσει ὡς τώρα ἡ ἐπιστήμη, οἱ ταυρομαχίες στὴ μινωϊκὴ Κρήτη δὲν εἶχαν τὴν ἄγρια μορφή, ποὺ ἔχουμε, ἀλλὰ ἀποτελοῦσαν σωστὸ ποίημα κομψῶν κινήσεων καὶ γραφικῶν λεπτομερειῶν.

Τὸ θέαμα γινόταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφο μὲ τὶς χορευτικὲς κινήσεις τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἔμπαιναν στὴν ἀρένα καὶ ποὺ ἀλλάζαν μεταξύ τους γιολάντες ἀπὸ λουλούδια καθὼς ὁ ἕνας ὅμιλος πλησίαζε τὸν ἄλλο.

✪✪

Ὁ ψαρᾶς μέσα στὸ μαστέλο

Ἕνας ἐρασιτέχνης ψαρᾶς, στὸ Μέϋσβιλ τῆς Ἀμερικῆς, χρησιμοποιεῖ, ἀντὶ γιὰ βάρκα... ἕνα μαστέλο τῆς μπουγάδας! Τοῦ πέρασε ὁλόγυρα μιὰ φουσκωμένη σαμπρέλα, γιὰ νὰ ἐπιπλέη καλύτερα, μπαίνει μέσα σ' αὐτὸ κι' ἀφίνει νὰ τὸν παρασύρη τὸ ἀργὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντας ριγμένο τὸ ἀγκίστρι του καὶ περιμένοντας νὰ τσιμπήσουνε τὰ ψάρια!

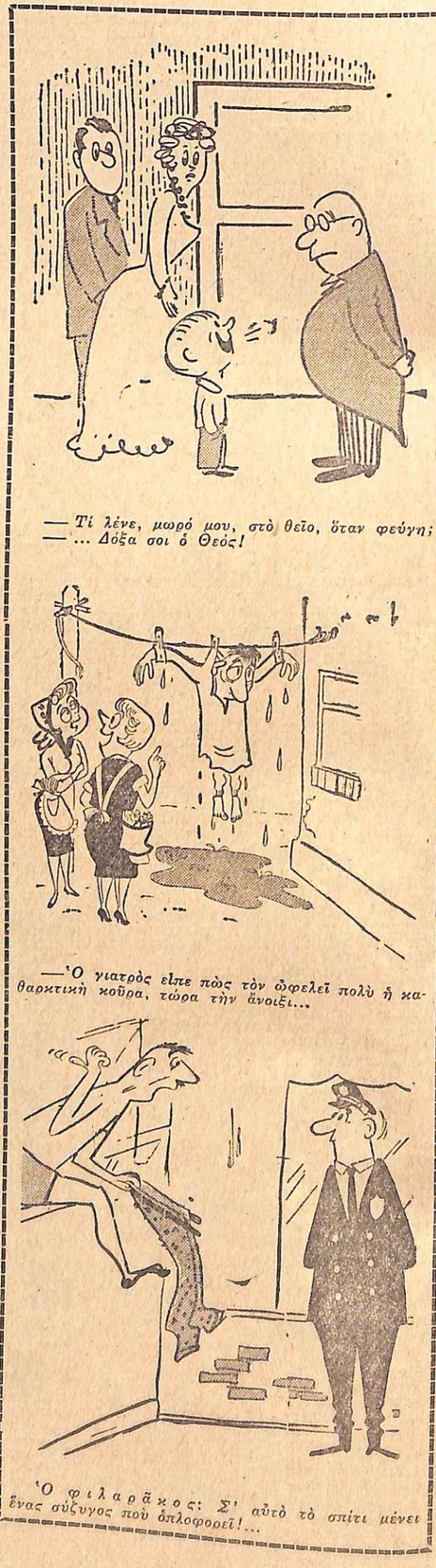

— Τί λένε, μωρό μου, στὸ θεῖο, ὅταν φεύγη;
— ... Δόξα σοι ὁ Θεός!

—Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς τὸν ὠφελεῖ πολὺ ἡ καθαρκτικὴ κοῦρα, τώρα τὴν ἄνοιξι...

Ὁ φιλαρᾶκος: Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μένει ἕνας σύζυγος ποὺ ὁπλοφορεῖ!...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΕΨΑΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥΣ!...

Ἀκρᾶξενες καὶ μυστηριώδης περιπτώσεις

«Ξέρω τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου» ἔγραψε κάποιος στὸν «παραγωγὸ» μιᾶς ἐκπομπῆς τοῦ ἀγγλικοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Μπὶ-Μπὶ-Σί, μὲ τίτλο «Ποιὸ εἶναι τὸ πρόβλημά σας;».

Καὶ πρόσθετε: «Θὰ πεθάνω στὴ φυλακή. Αὐτὸ εἶναι τὸ πεπρωμένο μου... Μήπως μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸ ἀποφύγω;».

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπέδειξε μὲ θετικὰ στοιχεῖα πὼς ὅ,τι εἶχε συμβῆ ἄλλοτε στὸν πατέρα του, συνέβη καὶ σ' αὐτόν, μὲ τὴν ἴδια χρονικὴ σειρὰ καὶ στὴν ἴδια ἡλικία. Ὅπως ἐξακρίβωσε ὁ «παραγωγὸς» τῆς ἐκπομπῆς, δώδεκα σπουδαῖα περιστατικὰ εἶχαν συμβῆ πραγματικά, τόσο στὸν πατέρα, ὅσο καὶ στὸ γυιό. Ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει στὴ φυλακή. Θὰ βρῆ, λοιπὸν κι' ὁ γυιὸς τὸ ἴδιο τέλος; Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξη...

Δὲν εἶναι λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ προφητέψανε μὲ ἀκρίβεια τὸ χρόνο καὶ τὶς συνθῆκες τοῦ θανάτου τους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἦταν κι' ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Ρόμπερτ Μπάρτον. Τὸ 1620, προεῖπε πὼς θὰ πέθαινε στὶς 25 Ἰανουαρίου 1640, κι' ἡ προφητεία του ἐπαληθεύθηκε ἀπόλυτα.

Ἕνας Ἰνδός, ὀνόματι Μπιμαλεντοὺ Γκοζάλ, προφήτεψε, ὄχι μόνο τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου πολλῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ καὶ τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς ζωῆς τους. Τὸ ἐπέτυχε δὲ ἀφοῦ μελέτησε μ' ἕνα δικό του τρόπο τὸ γενεαλογικὸ δέντρο του σὲ μιὰ περίοδο 3000 ἐτῶν (84 γενεὲς δηλαδή). Ἀπ' αὐτὴ τὴ μελέτη ἔβγαλε τὰ συμπεράσματά του, καὶ εἶπε πὼς ὁ πατέρας του θὰ πέθαινε στὶς 16 Ἰουνίου 1916. Οἱ δικοί του γέλασαν μαζί του, ἀλλ' ἡ πρόβλεψί του ἐπαληθεύθηκε. Ὅταν, τὸ 1936, ὁ Μπιμαλεντοὺ βρισκότανε στὴν Ἀγγλία, οἱ συγγενεῖς του τοῦ τηλεγράφησαν πὼς ἡ μητέρα του εἶχε ἀρρωστήσει σοβαρὰ κι' εἶχε καταδικαστῆ ἀπ' τοὺς γιατρούς. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπάντησε πὼς θὰ ζοῦσε πολλὰ χρόνια ἀκόμα. Πρόσθετε δέ, ὅτι θὰ πέθαινε σὲ 90 μέρες ἡ μικρότερη ἀδελφή του, ὅπως κι' ἔγινε πραγματικά.

Τέλος, προφήτεψε, ὅτι ὁ ἴδιος θὰ πέθαινε στὶς 17 Ἰουνίου 1945. Βγῆκε δὲ καὶ πάλι ἀληθινός.

Ἀκόμα πιὸ ἐκπληκτικὴ ἦταν ἡ περίπτωσι τοῦ Ἐλὰκ Μπάρνς, ἀλλοτε μέλους τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως.

Ὅταν ἦταν μωρὸ ἀκόμα, ὁ Μπάρνα διέφερε ἀπὸ τ' ἄλλα συνομήλικά του παιδιά. Φαινότανε πὼς εἶχε λογικὴ καὶ τρόπους ἐνηλίκου. Δὲν ἔκλαιγε ποτέ, σὰν νὰ καταλάβαινε, ὅτι εἶναι περιττὰ τὰ δάκρυα. Ἂν ξεχνοῦσε ἡ μητέρα του νὰ τὸν ταΐση, τῆς ἔρριχνε μονάχα μιὰ ματιὰ ἐπιτιμητική.

Ἀργότερα, ἔγινε ὑποδειγματικὸς μαθητής. Τ' ἄλλα παιδιὰ ἀνησυχοῦσαν νὰ κάνουν ἐντυπωσιακὰ ἐπαγγέλματα, ὅταν θὰ μεγαλώνανε. Αὐτὸς ὅμως ἔλεγε σοβαρὰ καὶ σταθερά: «Ἐγὼ θὰ γίνω μόνιμος ὑφυπουργός».

Ἤξερε ποσταδολικὰ κάθε γεγονὸς τῆς ζωῆς του. Παντρεύτηκε χωρὶς νὰ ἐρωτευτῆ ποτέ, γιατὶ ἀγνοοῦσε τὶς αἰσθηματικὲς ἀγωνίες καὶ ἀβεβαιότητες τῶν ἄλλων νέων. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πάη στρατιώτης, πρόβλεψε πὼς θὰ τὸν ἀπαλλάσσανε ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ θητεία, γιατὶ θὰ βρίσκανε ἀδύνατη τὴν καρδιά του.

Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ χαμογελᾶη (τὸ χαμόγελο προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ κάτι τὸ ἀπρόοπτο). Κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε νὰ παραπονιέται, γιατὶ δὲν ἔχουν γόημα τὰ παράπονα γιὰ γεγονότα ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ τ' ἀποφύγωμε.

Ὅπως εἶχε προβλέψει, ἔγινε πραγματικὰ μόνιμος ὑφυπουργός. Ἤξερε ὅμως πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ ν' ἀνεβῆ ψηλότερα. Ἡ κατάστασι τῆς καρδιᾶς του χειροτέρεψε. Ἀσφάλισε, λοιπόν, τὴ ζωή του κι' ἄσε, λοιπόν, τὴ ζωή του, κι' ἀγόρασε τὸν τάφο του. Ὁ θάνατος δὲν τὸν τρόμαζε, ἀφοῦ ἤξερε ἀπὸ πρὶν πότε θὰ ἔφτανε...

Στὶς 5 Φεβρουαρίου 1933, τηλεφώνησε στὸ γιατρό του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ μετὰ τέσσερες ἡμέρες, στὶς 9 τὸ πρωΐ. Τὴν τετάρτη μέρα, δὲν πῆγε στὸ γραφεῖο του — μολονότι φαινόταν καλά. Στὶς 8 ½, ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾶη πιὸ γρήγορα. Σὲ μισὰ ὥρα ἔφτασε ὁ γιατρός, καὶ τὸν βρῆκε ἑτοιμοθάνατο.

Ὅλ' αὐτὰ ποὺ τοῦ συνέβησαν, τὰ εἶχε γράψει ἀπὸ πρὶν λεπτομερῶς στὸ ἡμερολόγιό του!

Ἀλλὰ κι' ἕνα ἀγοράκι 10 χρόνων, περιέγραψε λεπτομερῶς τὸ θάνατό του, τὸ 1953. Λεγότανε Χόρστ κι' ἔμενε στὸ Μόναχο. Μιὰ μέρα, λοιπόν, στὸ σχολεῖο του, ὁ δάσκαλος ζήτησε ἀπ' ὅλους τοὺς μαθητὰς τῆς τάξεως νὰ γράψουν μιὰ ἔκθεσι, διαλέγοντας ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξῆς πέντε θέματα: 1) Ἡ γέννησί μου. 2) Ἡ μητέρα μου. 3) Ἕνα θανατηφόρο δυστύχημα. 4) Στὸ δρόμο. 5) Ἕνα ἐλκυστικὸ ἐπάγγελμα γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὁ Χόρστ διάλεξε τὸ τρίτο θέμα. Καὶ περιέγραψε στὴν ἔκθεσί του πὼς ἕνας νεαρὸς ποδηλάτης, ποὺ βιαζότανε νὰ πάη σπίτι του, ἐπιχείρησε νὰ προσπεράση ἕνα καμιόνι, φορτωμένο μὲ κεραμίδια, χτύπησε πάνω του κι' ἔμεινε στὸν τόπο.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἔφυγε μὲ τὸ ποδήλατό του γιὰ τὸ σπίτι του. Καί, στὸ δρόμο, τὸν σκότωσε ἕνα καμιόνι φορτωμένο μὲ κεραμίδια, ἀκριβῶς ὅπως τόχε περιγράψει!

Τέλος, ὁ καθηγητὴς Φραὶντς Μέγιερ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰένας, στὶς 8 Ἰουνίου 1937, πῆγε νὰ δῆ ἕνα βαρειὰ ἀρρωστο φοιτητή. Ἐκεῖνος τοῦδωσε τὸ κλειδὶ μιᾶς κασσετίνας καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀνοίξη μετὰ τὸ θάνατό του.

Ὁ φοιτητὴς πέθανε στὶς 13 Ἰουνίου. Τότε ὁ Μέγιερ ἄνοιξε τὴν κασσετίνα καὶ βρῆκε μέσα ἕνα γράμμα προωρισμένο γι' αὐτόν. Ὁ νέος τοῦ περιέγραφε ἕνα ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ: πὼς βρισκότανε σ' ἕνα νεκροταφεῖο καὶ πὼς ἔβλεπε μιὰ χορταριασμένη ταφόπλακα, μὲ τ' ὄνομά του καὶ μὲ τὴν ἡμερομηνία τοῦ θανάτου του: 13 Ἰουνίου 1937!

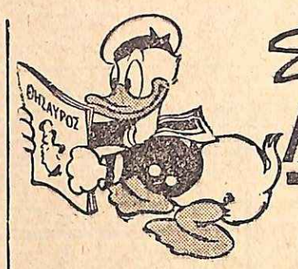

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Δεύτερος...

Ὁ μοιραῖος ἀριθμὸς 2 μὲ κυνηγάει ἀμείλικτα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἤρθα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὸν ψεύτη καὶ τὸν πλανερό.

Προηγήθηκε, δηλαδή, ὁ δίδυμος ἀδελφός μου. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἔκανα κι' ἐγὼ τὴν κλαψιάρικη ἐμφάνισί μου.

Κι' ἴσως γιὰ λόγους ἱεραρχίας, ἡ σειρὰ αὐτὴ τηρήθηκε καὶ στὰ βαφτίσια μας. Κι' ἔτσι, μὲ βουτήξανε στὴν κολυμπήθρα, ἀφοῦ «ἐβαπτίσθη ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Νικόλαος» — ὁ ἀδελφός μου. Ἐμένα μὲ βγάλανε Μανώλη, γιατὶ ἤμουνα πολὺ μικρὸς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ φέρω ἀντιρρήσεις.

Κι' ἡ διάταξις αὐτὴ μονιμοποιήθηκε καὶ δὲν διαταράχτηκε οὔτε μιὰ φορά. Παντοῦ καὶ πάντα τὸ προβάδισμα τὸ εἶχε ὁ ἀδελφός μου. Πρῶτος ἐκεῖνος, δεύτερος ἐγώ. Πρῶτα ταΐζανε ἐκεῖνον, κι' ἔπειτα ἐμένα. Πρῶτος νανουριζότανε ὁ Νικολάκης (ὁ ἀδελφός μου), καὶ δεύτερος ὁ Μανωλάκης (ἐγώ). Καί, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, τὸ βιολὶ αὐτὸ συνεχίστηκε ὄχι μόνο στὰ παιδικά, ἀλλὰ καὶ στὰ μαθητικά μας χρόνια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πάρη πρῶτος ὁ Νικολάκης τὸ ἀπολυτήριο τοῦ γυμνασίου καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω τοῦ λόγου μου ὕστερα ἀπὸ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, ἕνεκα ποὺ δὲν εἶχα πάρει ἀπὸ καλὸ μάτι τὰ μαθηματικά, τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, τὴν ἱστορία, τὰ θρησκευτικά, τὴν ὠδικὴ καὶ τὰ λατινικά.

Πέρασε, ὅμως, κούτσα-κούτσα ὁ καιρὸς καὶ γίναμε κι' οἱ δυό μας παλληκάρια τῆς παντρειᾶς. Καὶ πρῶτος καὶ καλύτερος, ὅπως καταλαβαίνετε, παντρεύτηκε — καὶ καλοπαντρεύτηκε, μάλιστα! — ὁ Νικολάκης.

Ὅσο γιὰ τὸν καϋμένο τὸν Μανωλάκη — γιὰ μένα, δηλαδὴ — σημείωσα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, πολὺ μεγάλη καθυστέρησι. Ὁ Νικολάκης κουκουλώθηκε τὸ 1952 καὶ μπῆκε τὸ 1957 κι' ἐγὼ ἤμουν ἀκόμη νυμφίος ἀνύμφευτος. Καὶ νὰ ὁψωνται οἱ κοκορόμυαλες οἱ γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὸ καλὸν καὶ τὸ ὡραῖον.

Καὶ τσούλαγαν, ποὺ λέτε τὰ χρόνια, κι' ὁ Νικολάκης περνοῦσε καλὰ κι' ἐγὼ πολὺ χειρότερα· Ὥσπου ἔφτασε ἡ πιὸ μοιραία στιγμὴ τῆς ζωῆς μου. Ἡ στιγμὴ ποὺ ἐρωτεύτηκα τρελλά, παράφορα, μέχρι ἀπελπισίας.

Καὶ μὲ τὸ δίκηο μου, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, γιατὶ αὐτὸ τὸ πρᾶμα ποὺ ἀγάπησα δὲν ἦτανε γυναίκα. Ἦτανε μπακλαβᾶς, κουρκουμπίνι, μουστοκούλουρο. Ἀλλά, ὅπως φάνηκε ἀμέσως, τῆς ἔκανα κι' ἐγὼ πολὺ συγκλονιστικὴ ἐντύπωσι, γιατί, μόλις μᾶς συστήσανε, ξέσπασε σὲ θορυβώδη γέλια.

— Γιατί γελᾶτε, δεσποινίς; τὴ ρώτησα κολακευμένος.

— Κάτι θυμήθηκα, μοῦ ἐξήγησε ἀόριστα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα, ποὺ τῆς εἶχαν φέρει στὰ ἐκφραστικά της μάτια τὰ ξεκαρδιστικά της γέλια.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐγὼ τὴν εἶχα ἤδη ἀρχίσει τὰ ἐρωτικά μου μαρτύρια.

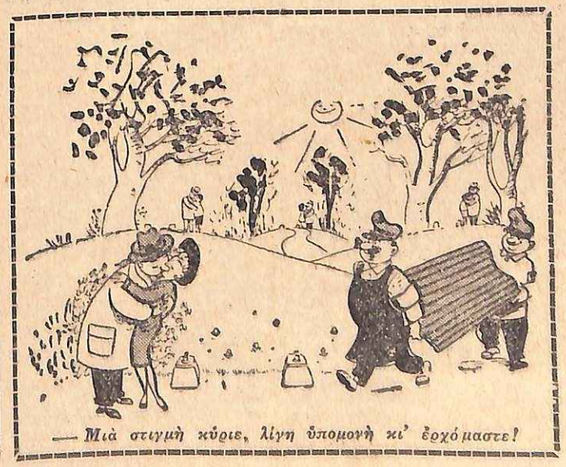

— Μιὰ στιγμὴ κύριε, λίγη ὑπομονὴ κι' ἐρχόμαστε!

χα πάρει τὴν ἀπόφασί μου! Καὶ τὴν παράλλη μέρα, χτύπησα τὸ κουδοῦνι τοῦ σπιτιοῦ της.

— Ὁ κύριος Τζουρλαμπαρλάκης, παρακαλῶ;

— Περάστε.

Πέρασα μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ παρουσιάστηκα ἐνώπιον τοῦ ὑποψήφιου πεθεροῦ μου, ἑνὸς καλοστεκούμενου καὶ κοτσονάτου γέρου.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε ξαφνιασμένος, ἐνῶ μὲ περιεργαζότανε ἀπὸ τὰ καλογυαλισμένα παπούτσια μέχρι τὴν καλοχτενισμένη κορφή μου.

—Κύριε Τζουρλαμπαρλάκη, τοῦ δήλωσα ἐπίσημα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος κόρης σας.

Ἔκανε ἕνα μορφασμὸ σὰν νὰ ἤθελε νὰ γελάσῃ, ξερόβηξε, ξεροκατάπιε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δυστυχῶς, παιδί μου, ἔρχεσαι δεύτερος. Χθὲς μοῦ τὴ ζήτησε κάποιος ἄλλος κύριος καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα...

Ἔφυγα σὰν βρεγμένη γάτα καὶ καταράστηκα τὴν ἄτιμη τὴν τύχη μου, ποὺ μὲ καταδίκασε σὲ ἰσόβια δευτεριά.

— Ἐσύ, Θανάση, τί θἄκανες στὴ θέσι μου· ρώτησα ἕνα φίλο μου, ἀφοῦ τοῦ τὰ ἐξωμολογήθηκα ὅλα.

— Θὰ τὴν ἔπαιρνα μὲ τὸ ἔτσι θέλω!

— Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός;

— Ἂν τολμοῦσε ν' ἀντισταθῇ, θὰ τοὔκοβα τὰ πόδια! Κι' ἂν δὲν βαστάνῃ ἡ καρδιά σου, ἄσε τὴ δουλειὰ σὲ μένα! Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἄντρας! Καὶ φίλος! Καὶ μπεσαλῆς! Κι' ὅπου κι' ὅπως μπορῶ, κάνω ἀβάντα στοὺς φίλους μου!

«Βούρ, Μανωλάκη! εἶπα μέσα μου! Κι' ὁ Θεὸς βοηθός!»

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα παρακολουθήσαμε τὴν σκορδοπιστη καὶ τὸν λεγάμενο, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ μποῦν σ' ἕνα κινηματογράφο, τοὺς «κολλήσαμε». Φυσικά, πρῶτος τοὺς «κόλλησε» ὁ Θανάσης καὶ δεύτερος ἐγώ.

Ἀλλὰ ὁ μυστήριος ἀποδείχτηκε πολὺ ζόρικος καὶ ἀπολίτιστος τύπος. Καὶ στραπατσάρισε ἄσχημα πρῶτα τὸ νταῆ τὸ Θανάση κι' ἔπειτα ἐμένα.

Σὲ μιὰ ὥρα βρισκόμαστε ὁριζοντιωμένοι σὲ δύο γειτονικὰ κρεβάτια τοῦ ἐφημερεύοντος νοσοκομείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ὅπως μᾶς βεβαίωσαν οἱ γιατροί, θὰ βγῇ πρῶτος ὁ Θανάσης καὶ... δεύτερος ἐγώ. Γιατὶ ἐγὼ ἔχω πάθει τὸ μεγαλύτερο στραπάτσο! Καὶ γιατὶ παντοῦ ἔρχομαι δεύτερος. Καὶ τὸ μόνο ποὺ μὲ παρηγορεῖ εἶναι ὅτι καὶ ὅταν θὰ κλείσω κάποτε τὰ μάτια μου, πάλι δεύτερος θὰ εἶμαι! Εἶναι κι' αὐτὸ κάτι.

Γ. Γ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, οἱ ἴδιες λέξεις ποὺ θὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως, θὰ σχηματιστοῦν καὶ καθέτως, στὶς ἴδιες ἀκριβῶς θέσεις.

1) Πρωτεύουσα ποὺ ἔγινε πόλις ὑπόδειγμα χάρις στὶς πετρελαιοπηγές της. — Ἱκανοποιεῖ τὴ γεῦσι (οὐδ.).

2) Ἐρευνᾶ τὴν ἱστορία καὶ τὶς τέχνες τῶν ἀνατολικῶν λαῶν.

3) Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας. — Δὲ λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία

4) Ὄνομα πολλῶν σταρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἐπωνυμία τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Λέοντος Γ'. — Περίπατος τῶν βρεφῶν.

5) Ρωσικὸ γυναικεῖο ὄνομα, ἀλλὰ καὶ παλαιὰ κινηματογραφικὴ ἐπιτυχία τῆς Ντανιὲλ Ντριέ. — Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰορδανίας.

6) Αὐτὸς (δημοτ.). — Πρέπει κι' αὐτὸς νὰ σέβεται τοὺς κανονισμοὺς τῆς τροχαίας. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ σπίτια (δημοτ.).

7) Μουσικὲς συνθέσεις. — Τρώει ξύλο καὶ... παχαίνει.

9) Ἕλλην ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πιὸ πλουσίους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. — Κάνει κάτι πιὸ μικρό, πιὸ σύντομο.

10) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς.

11) Ἑορτάζει τὸ Πάσχα. — Εὐρύχωρα.

12) Ἄρθρο. — Ρίτσαρντ...: ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

13) Μοιάζει μὲ νηματίο. — Ἱερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων. — Ντύνει τὸ στρατό. — Ἄρθρο (πληθ.).

14) Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.

15) Ἐπώνυμον Ἕλληνος ποιητοῦ. — Τὸν ἔρριξε ὁ Ναβουχοδονόσωρ σ' ἕνα καμίνι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό.

Δ.

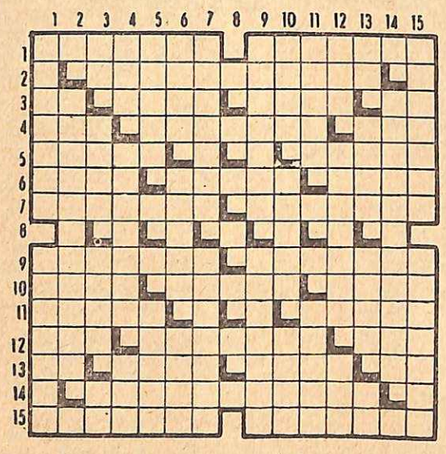

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴ βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες:

1) Σὲ ποιὰ ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἐκδίδονται διαζύγια; — Στὸ Τέξας — Στὴ Νότιο Καρολίνα — Στὸ Ὀχάϊο.

2) Ἀπὸ πότε εἶναι γνωστὸ τὸ ἀτσάλι; — Ἀπὸ τὸ 1500 π.Χ. — Ἀπὸ τὸ 260 μ.Χ. — Ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα.

3) Τί ἀνακάλυψαν συγχρόνως τὸ 1878 ὁ Χιοὺξ καὶ ὁ Ἔντισον; — Τὸν ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα. — Τὸ γραμμόφωνο — Τὸ μικρόφωνο.

4) Πότε ἔγινε ἡ πρώτη μετάγγισις αἵματος; — Τὸ 1492 — Τὸ 1874 — Τὸ 1912.

5) Μὲ ποιό ὄνομα μᾶς εἶναι περισσότερο γνωστὴ ἡ Ἰνὲς Σαμπέτρο; — Ἄννα Μανιάνι — Σιλβάνα Μάνγκανο — Ἶζα Μιράντα.

6) Ἀπὸ ποιὰ ἀρρώστεια πέθανε ὁ Μέγας Ναπολέων; — Ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου — Ἀπὸ καρκῖνο — Ἀπὸ πνευμονία.

7) Πόσα ἀστέρια ὑπάρχουν στὸ Γαλαξία; — 4.800 — 120.000 — ἕνα δισεκατομμύριο.

8) Σὲ ποιὰ χώρα ἐκδίδεται ἡ ἀρχαιότερη ἐφημερίδα; — Στὴν Ἀγγλία — Στὴν Ἰταλία — Στὴν Κίνα.

9) Πόσους λαμπτῆρες τῶν 100 βάτ θὰ μποροῦσε ν' ἀνάψῃ ἕνας κεραυνός; — 4.500 — 450.000 — 4.500.000.

10) Πρὶν ἀποκτήσῃ τὰ θρυλικὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ, τὸ ζεῦγος Ντιὸν εἶχε φέρει στὸν κόσμο καὶ ἄλλα παιδιά; — Κανένα — Δυὸ κορίτσια — Πέντε ἀγόρια.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ἕνας φίλος τοῦ Κώστα τὸν ρωτάει πόσων χρόνων εἶναι, κι' αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾶ:

— Ἂν πάρῃς τὸ τετράγωνο τῆς ἡλικίας, ποὺ εἶχα πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, θὰ βρῆς ἀκριβῶς πόσων χρόνων εἶμαι σήμερα.

Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ ἡλικία τοῦ Κώστα;

★

Ἕνας πατέρας πεθαίνοντας ἀφίνει στὸν κάθε γυιό του 80.000 δραχμές, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο, στὸν ὁποῖο ἀφίνει ἀκριβῶς τὰ διπλάσια. Λίγες μέρες ὅμως μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, πεθαίνει καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός κι' ἔτσι τὰ ἄλλα ἀδέλφια παίρνουν 112.000 δραχμὲς ὁ καθένας. Πόσοι ἦσαν οἱ γυιοὶ καὶ ποιό τὸ συνολικὸ ποσὸν τῆς κληρονομιᾶς;

★

Ὁ Λέανδρος καὶ ὁ Φίλιππος μένουν σὲ δυὸ χωριὰ ποὺ ἀπέχουν 30 χιλιόμετρα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ δυὸ φίλοι ἔχουν ἀπὸ ἕνα μουλάρι καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν δσες φορὲς πρόκειται νὰ πᾶνε ὁ ἕνας πρὸς συνάντησι τοῦ ἄλλου. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ξεκινῶντας συγχρόνως ἀπὸ τὰ δυὸ χωριά τους, συναντῶνται ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ὅταν ὅμως ξεκινοῦν καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ Γιάννη ποὺ βρίσκεται σὲ ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύθυνσι, ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Φιλίππου, ὁ τελευταῖος τοῦ ὁποίου τὸ μουλάρι εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορο, φτάνει σ' αὐτὸ συγχρόνως μὲ τὸ Λέανδρο, δηλαδὴ ὕστερα ἀπὸ 3 ὧρες ἀκριβῶς. Μὲ ποιὰ ταχύτητα τρέχουν τὰ δυὸ μουλάρια;

★

Ἕνας κτηνοτρόφος πεθαίνοντας ἀφίνει στοὺς δυὸ γυιούς του 72 μοσχαράκια καὶ 210 πρόβατα. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀξία ἑνὸς προβάτου εἶναι μόλις τὰ 3/5 ἑνὸς μοσχαριοῦ καὶ ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς πῆρε μόνο πρόβατα, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα πρόβατα πῆρε ὁ γυιὸς ἐκεῖνος ποὺ κράτησε τὰ 72 μοσχάρια;

★

5) Ξέρετε νὰ γράψετε τὸ 1957 μὲ λατινικοὺς ἀριθμούς;

★

6) Τρεῖς κόττες κάνανε μαζὶ 130 αὐγά. Δεδομένου ὅτι ἡ τρίτη ἔκανε 5 φορὲς περισσότερα ἀπὸ τὴ δεύτερη καὶ αὐτὴ πάλι τὰ διπλάσια ἀπὸ τὴν πρώτη, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα αὐγὰ ἔκανε ἡ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς κόττες;

Αἴνιγμα

Ὅποιος τὸ λύσῃ 'ναι σοφός,
ἂν κι' εἶναι καθαρὸ σὰν φῶς
πῶς μ' ἕνα γράμμα μοναχὸ
καὶ κολλητὰ του ἓν' ἄλλο,
— ἴδιο μ' ἀνάποδα αὐτὸ —,
θὰ γράψῃς ἕνα... ὀκτὼ μεγάλο.

Λαβύρινθος

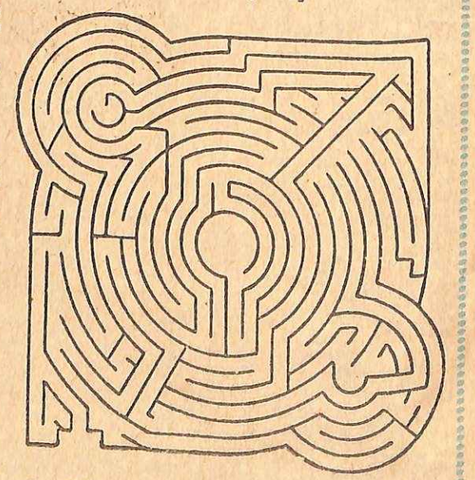

Μπαίνοντας στὸ λαβύρινθο αὐτὸ ἀπὸ τὴν μοναδικὴ του εἴσοδο (κάτω ἀριστερά), προσπαθῆστε νὰ φτάσετε στὸ κέντρον, ἀκολουθῶντας τὸν πιὸ σύντομο δρόμο. Πρέπει νὰ προσέξετε νὰ μὴ πέσετε σὲ ἀδιέξοδο καὶ νὰ μὴν ὑποχρεωθῆτε νὰ περάσετε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ ἢ περισσότεροι παῖκτες συγχρόνως, ὁ καθένας χρησιμοποιεῖ μολύβι διαφορετικοῦ χρώματος.

Οἱ λύσεις στὶ σελίδα 98

Ἄσσος στὸν πετροπόλεμο!

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ περίμενε ἀπὸ χρόνια ὁ Μπρὶγκς πὼς θὰ συνέβαινε μιὰ μέρα. Καὶ τὸ εἶχε πῆ μάλιστα συχνὰ στὸ συνάδελφο καὶ φίλο του, τὸ Λάστον:

— Δὲ μπορεῖ... Θὰ γίνῃ κάποτε! Δὲ μπορεῖ...

Κάθε Πέμπτη, μαζὶ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ποὺ παραλάβαινε ἀπ' τὸ πρωϊνὸ τραῖνο, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρῃ μὲ τὸ μικρὸ καμιόνι του, ὑπῆρχαν καὶ κάμποσα συστημένα δέματα μὲ χαρτονομίσματα, προορισμένα γιὰ μιὰ Τράπεζα τοῦ Ἄντερμπυ. Ἦταν συνήθως 10—12 φακὰ μιὰ τραγιάσκα, πάνω ἀπ' κορυφὴ τοῦ ἀνήφορου, εἶδε ξατὸν τοῖχο ποὺ ὑψωνότανε δίπλα στὸ δρόμο. Προχώρησε λίγο ἀκόμα, μὲ προφύλαξι, κι' εἶδε ἕναν ἄθρωπο πολὺ ἀδύνατο, κακοντυμένο, ποὺ κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ ξύλο, καὶ κύτταζε χάμω του...

Λίγο πιὸ πέρα, ἕνας ἄλλος, εἶχε σχύψει δίπλα στ' αὐτοκίνητο κι' ἔκοβε μὲ διαμάντι τὸ κρύσταλλο τῆς μιᾶς πόρτας, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀπὸ μέσα.

«Τόλεγα πάντα πὼς θὰ γινότανε!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπρίγκς.

Καὶ τώρα; Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Ἀπολύτως τίποτα, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξεκάνουνε οἱ δυὸ γκάνγκστερς!

Σὲ μισὸ λεπτό, θἄχανε τελειώσει τὴ δουλειά τους. Κι' ὕστερα θὰ φεύγανε; Ποῦ ἦταν τ' αὐτοκίνητό τους; Ὁ Μπρὶγκς κύτταξε γύρω, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδε πουθενά.

«Ὄχι, ἀδύνατο, γιατὶ θὰ τοὺς τὸ εἶχα δεῖ νὰ φεύγουν!

Θἄφευγαν, λοιπόν, μὲ τὰ πόδια;

Ὁ Μπρὶγκς κατάλαβε ξαφνικά: Θὰ φεύγανε μὲ τὸ καμιόνι του. Θὰ πήγαιναν μ' αὐτὸ σχεδὸν ὡς τὸ Ἄντερμπυ καὶ θὰ τὸ παρατοῦσαν ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀνεβοῦνε σὲ κάποιο ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τοὺς περίμενε. Ἔτσι, δὲ θ' ἄφηναν πίσω τους κανένα ἴχνος τους.

«Ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουνε», σκέφτηκε ὁ Μπρίγκς.

Θὰ πλήρωναν τὴ ζημιὰ οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες. Αὐτὸς ἦταν ὁ προορισμός τους... Πόσα λεφτὰ ὑπήρχανε μέσα στὸ καμιόνι! Περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε κερδίσει σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή του, δουλεύοντας καὶ ἱδρωκοπώντας σὰν σκλάβος, τόσα χρόνια! Αὐτοὶ οἱ ληστὲς ἦταν ἐπιτήριοι θὰ τὰ βάζανε στὸ χέρι δίχως κόπο, σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας! Ἡ σκέψι αὐτὴ ἄρχισε νὰ τὸν κάνῃ νὰ θυμώνῃ μαζί τους. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς τὰ πάρῃ ὅλα ἐξ ἀρχῆς τους! Θὰ τὸν ἀνακρίνανε, μέρες ὁλόκληρες, θὰ τὸν κατηγορούσανε πὼς δὲν ἔκαμε τὰ δουλειά του ὅπως ἔπρεπε.

Ἦταν μεγάλη ἀδικία αὐτή!...

Ὁ ἕνας γκάνγκστερ εἶχε μπῆ τώρα στ' αὐτοκίνητο κι' εἶχε βάλει μπροστὰ τὴ μηχανή. Ὁ ἄλλος ετρεχε κι' αὐτὸς κοντά, μόλις τὸν φώναξε ὁ πρῶτος.

Ὁ Μπρὶγκς διέσχισε τὸ χωράφι καὶ τράβηξε πρὸς ἕνα κοντυνὸ φράχτη. Πέρα ἀπ' αὐτόν, τὸ ἔδαφος κατηφόριζε ὡς τὸ δρόμο, ποὺ ξαναπερνοῦσε μπροστά του, καθὼς ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ λόφου...

Οἱ δυὸ γκάνγκστερς εἶχαν ξεκινήσει τώρα, μὲ τὸ καμιόνι. Ἐκεῖνος ποὺ σωφάριζε, θἄθελε νὰ τρέξῃ πολύ, μὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπανε οἱ λάκκοι τοῦ δρόμου, οἱ στροφές, τὸ μικρὸ πλάτος κι' οἱ ψηλοὶ τοῖχοι ποὺ τὸν κλείνανε ἀπ' τὶς δυὸ πλευρές.

— Στοιχηματίζω πὼς ὁ ταχυδρόμος κουτσοπίνει ἀκόμα στὸ Μιρσάϊντ, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ ἕνας γκάνγκστερ.

— Πῶς θἄθελα νἄβλεπα τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνῃ, ὅταν κατεβῇ καὶ δὲ βρῇ τὸ καμιόνι του...

— Τυχερὸς ἦτανε! Ἂν ἐρχότανε νωρίτερα...

Κι' ὁ γκάνγκστερ ἔδειξε τὸ ρόπαλο, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμα.

Τ' αὐτοκίνητο πέρασε τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Τὴν ἴδια στιγμή, ἄνοιξε μιὰ μεγάλη πόρτα, στὸ δεξιὸ φράχτη, καὶ βγήκανε μερικὲς γελάδες. Ἦταν μεγαλόσωμες καὶ φράζανε τὸ δρόμο.

Ὁ γκάνγκστερ ποὺ σωφάριζε, βλαστήμησε κι' ἔκοψε τὴν ταχύτητα. Ἤξερε πὼς, ἂν ἔπεφτε πάνω στὰ ζῶα, θἄσπαζε τ' αὐτοκίνητο, ἀλλὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ.

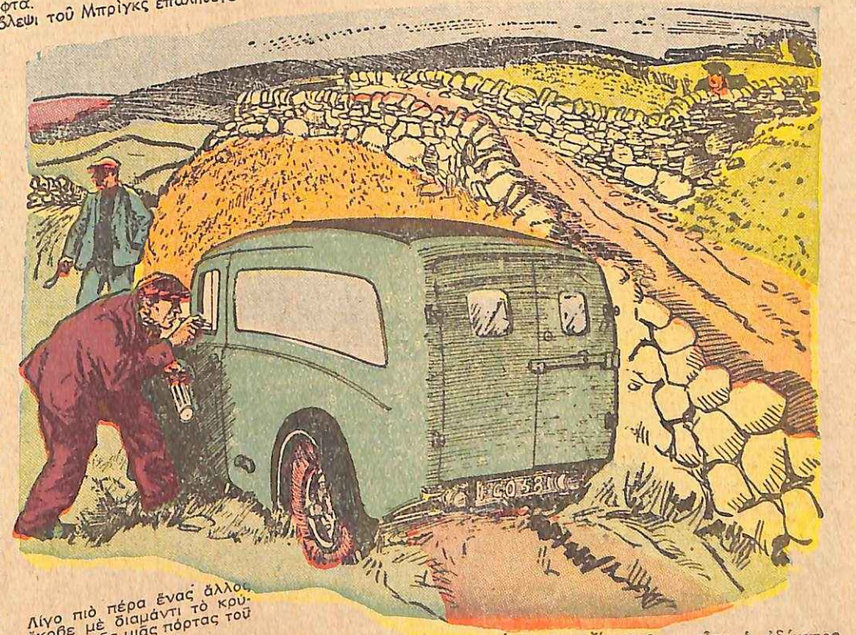

Λίγο πιὸ πέρα ἕνας ἄλλος ἔκοβε μὲ διαμάντι τὸ κρύσταλλο τῆς μιᾶς πόρτας τοῦ αὐτοκινήτου...

— Θἄναι σίγουρα κάποιος μαζί τους... εἶπε ὁ ἀδύνατος γκάνγκστερ. Ἂν μᾶς δῇ, ἔτσι χωρὶς στολή, θὰ ὑποψιαστῇ...

Ὁ ἄλλος βλαστήμησε πάλι, προχώρησε σιγὰ καὶ σταμάτησε πίσω ἀπ' τὶς ἀγελάδες, κορνάροντας γιὰ νὰ παραμερίσουνε.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ μεγάλη πέτρα μπῆκε ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι καὶ τὸν χτύπησε στὸ μελίγγι. Ἔπεσε πάνω στὸ βολάν, ἀναίσθητος. Τ' αὐτοκίνητο λοξοδρόμησε καὶ χτύπησε μὲ δομὴ στὸν ἀριστερὸ τοῖχο. Ὁ ἀδύνατος γκάνγκστερ πετάχτηκε ἔξω, παραζαλισμένος. Μιὰ δεύτερη πέτρα τὸν βρῆκε πίσω ἀπ' τὰ πόδια. Ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε χάμω.

— Μεῖνε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι! διάταξε μιὰ φωνή. Πέταξε μακρυὰ τὸ ξύλο ποὺ κρατᾶς, ἂν δὲ θὲς νὰ φᾶς κι' ἄλλες πέτρες, στὸ κεφάλι!

Ὁ γκάνγκστερ ὑπάκουσε, τρομοκρατημένος. Ὁ Μπρὶγκς πρόβαλε τότε ἀπ' τὸ δεξιὸ φράχτη καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο, λαχανιασμένος ἀκόμα ἀπ' τὸ τρέξιμο. Πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ ρόπαλο, γιὰ ν' ἀμυνθῇ ἂν χρειαζότανε. Πέταξε στὸ δρόμο τὸν ἄλλο γκάνγκστερ, ποὺ ἦταν λιπόθυμος ἀκόμα. Συγχρόνως ἔλεγε εἰρωνικὰ στὸ σύντροφό του, πρὶν ξεκινήσῃ μὲ τὸ καμιόνι του:

— Τὴν πάθατε, ἀγόρια μου! Δυστυχῶς γιὰ σᾶς, θυμήθηκα τὴν τελευταία στιγμὴ τὶς γελάδες. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σᾶς σταματήσω... Κι' ὕστερα, σᾶς ἀπόδειξα πὼς ἤμουν ἄλλοτε, στὰ παιδικά μου χρόνια, ἄσσος στὸν πετροπόλεμο.

ΝΤΟΥΝΤΛΕΥ ΧΟΥΣ

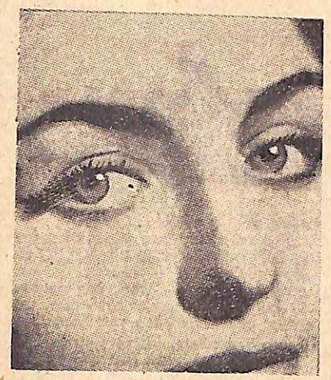

Βλέφαρα τονωμένα καὶ λεῖα, δίνουν νεανικότητα καὶ ξεχωριστὴ ὁμορφιὰ στὸ γυναικεῖο πρόσωπο.

ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ τὴν ἡλικία σας

Ὑπάρχει τρόπος νὰ προλάβετε τὸ κακό...

Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου εἶναι, μποροῦμε νὰ ποῦμε, τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς Αἰσθητικῆς. Μήτως ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εἰδικῶν γύρω ἀπὸ τὴ διατήρησι τῆς νεανικότητος, στὴν ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου δὲν στρέφεται κυρίως;

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε πὼς δὲν ἔχουν ἄδικο. Κανένα ἄλλο σημεῖο τοῦ δέρματος δὲν μακιγιάρεται, οὔτε μένει τόσο ἐκτεθειμένο στὶς καιρικὲς μεταβολές, ὅπως ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου.

Ξέρετε δὲ σὲ ποιό σημεῖο ἔχει τὸ πρόσωπο τὴ λεπτότερη καὶ ἐξαιρετικὰ εὐπαθῆ ἐπιδερμίδα; Στὰ Βλέφαρα!

Εἶναι εὔκολο, ἄλλωστε, νὰ τὸ διαπιστώσετε. Κυττάξτε ἕνα πρόσωπο, ποὺ ἔχει περάσει τὴν πρώτη νεότητα, γιὰ νὰ δῆτε πὼς ἡ ἡλικία του εἶναι γραμμένη στὰ Βλέφαρά του!

Τί ἀκριβῶς ὅμως παθαίνουν τὰ Βλέφαρα;

Συνήθως ζαρώνουν, φουσκώνουν ἢ κατεβαίνουν καὶ κλείνουν τὰ μάτια κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ καὶ περισσότερο, καμιὰ φορά. Μὲ ἀποτέλεσμα, πάντοτε, νὰ δίνουν γηρασμένη ὄψι, ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ δροσερὸ καὶ καλοδιατηρημένο πρόσωπο.

Ὅταν δὲ παρατηρηθῇ πτῶσι βλεφάρων, μόνο τὸ χειρουργικὸ νυστέρι τοῦ αἰσθητικοῦ σώζει τὴν κατάστασι.

Κι' ὅμως ὅλες οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ προλάβουν τὸ κακὸ καὶ νὰ μὴν ἀφήνουν τὴν ἡλικία τους νὰ προδίδεται ἀπὸ τὰ Βλέφαρα. Ἀρκεῖ νὰ τὸ σκεφτοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶναι ἀκόμη νέες.

Ὅπως ξέρουμε, τὸ δέρμα χάνει τὴν ἐλαστικότητά του, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐξεχειλώνει».

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, κάνει ρυτίδες ἡ ἐπιδερμίδα.

Ἂν προλάβουμε, λοιπόν, θὰ διατηρήσωμε, κατὰ τὴν ὥριμη ἡλικία, λεία καὶ σφικτὴ ἐπιδερμὶς στὰ Βλέφαρα, σὰν νέου κοριτσιοῦ. Εὐτυχῶς τὰ Βλέφαρα ἔχουν καὶ αὐτὰ μῦς, ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς κάνουμε νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ τονωθοῦν ἀνάλογα, μὲ ἀσκήσεις.

Γυμναστική, λοιπόν, στὰ... Βλέφαρα, συνιστᾶται σὲ ὅλες τὶς νέες γυναῖκες, ὡς καὶ στὶς κοπέλλες τῶν 20 χρόνων, ἂν θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ νεανικότητα τῶν ματιῶν ὡς τὴν ὥριμη ἡλικία. Καὶ ἡ ἡλικία αὐτή, ὅσο κι' ἂν τώρα φαίνεται μακρυνή, δὲν ἀργεῖ, δυστυχῶς, νὰ φτάσῃ.

Ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματικὴ ἄσκησι γιὰ τὰ Βλέφαρα, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ἀκουμπᾶτε τὴν παλάμη, τοῦ ἑνὸς χεριοῦ στὸ μέτωπο (ἀκριβῶς ὅπως κάνετε ὅταν σᾶς πονάῃ τὸ κεφάλι) καὶ πιέζετε σταθερὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μετὰ κλείνετε τὰ μάτια καὶ βάζετε τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη, τοῦ ἄλλου χεριοῦ, πάνω στὰ Βλέφαρα, κοντὰ στὶς Βλεφαρίδες καὶ προσπαθεῖτε ν' ἀνοίξετε τὰ μάτια.

Ἡ ἀντίστασι αὐτὴ τῶν βλεφάρων, ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν δακτύλων, δυναμώνει τοὺς μῦς καὶ διατηρεῖ λεία καὶ σφιχτὴ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ ἄσκησι πρέπει νὰ γίνεται 12—15 φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἐπιβάλλεται ἐπίσης νὰ τρέφωνται καὶ νὰ τονώνωνται τὰ Βλέφαρα μὲ εἰδικὰ παρασκευάσματα, ὅπως ἡ θεραπτικὴ κρέμα καὶ τονωτικὲς λοσιὸν ἢ καὶ μὲ σκέτο ἀγνὸ ροδόσταγμα, ποὺ ξεκουράζει τὰ μάτια καὶ ἔχει τονωτικὲς καὶ στυπτικὲς ἰδιότητες γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν Βλεφάρων.

Οἱ κομπρέσσες μὲ λοσιὸν τονίκ ἢ ροδόσταγμα πρέπει νὰ μένουν πάνω στὰ κλειστὰ μάτια, ἐπὶ 10—15 λεπτὰ καὶ νὰ γίνωνται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἐπὶ μία ἑβδομάδα τὸ μῆνα.

Μιὰ ἄλλη ἁπλούστατη ἄσκησι ποὺ τονώνει τοὺς μῦς τῶν βλεφάρων καὶ δυναμώνει τὸν βολβὸ τῶν ματιῶν, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κλείνετε, ἐπὶ 8—10 φορές, πολὺ δυνατὰ καὶ ἀπότομα, τὰ μάτια καὶ ἀνοίγετέ τα διάπλατα κι' ὅσο περισσότερο σᾶς εἶναι δυνατόν.

Προσπαθῆστε ὅμως νὰ κινῆτε μονάχα τοὺς μῦς τῶν Βλεφάρων καὶ ὄχι τοῦ μετώπου.

Σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν καταφέρνετε νὰ ἐπιτύχετε τὴ μικρή, ἀλλὰ σημαντικὴ αὐτὴ λεπτομέρεια, ἀκουμπᾶτε τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ σας στὸ μέτωπο, ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν προηγούμενη ἄσκηση. Γιὰ τὴν ὑγεία, τὴ λάμψι καὶ τὴν νεανικότητα τῶν ματιῶν, πρέπει νὰ ὑποβάλλεστε συχνὰ καὶ σὲ εἰδικὴ δίαιτα Βιταμίνης Α.

Ἡ Βιταμίνη Α λέγεται «Βιταμίνη τῶν ματιῶν» καὶ βρίσκεται κυρίως στὰ καρότα, στὸ μαϊντανό, στὶς κόκκινες πιπεριές, στὸ μουρουνέλαιο, στὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ, στὸ φοέσκο Βούτυρο καὶ στὸ... φαρμακεῖο.

Ἡ ἀϋπνία εἶναι ἐπίσης ἐνθρὸς τῆς ὁμορφιᾶς τῶν ματιῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Βλεφάρων. Τὰ κουρασμένα Βλέφαρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀϋπνίας, φουσκώνουν καὶ παραμορφώνουν τὸ πρόσωπο ὁλόκληρο.

Καὶ μιὰ συμβουλή, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ περίπτωσι ποὺ θέλετε τὰ μάτια σας νὰ λάμπουν: Πλένετε τὸ κάθε μάτι χωριστὰ μέσα στὴν εἰδικὴν «ἐγγλέρα» ἢ σὲ ἕνα φλυτζανάκι τοῦ καφέ, μὲ ἀγνὸ ροδόσταγμα, μέσα στὸ ὁποῖον ἔχετε στάξει μερικὲς σταγόνες χυμοῦ πορτοκαλιοῦ.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αἰσθητικὸς

Ἡ ξιφασκία ταιριάζει στὶς γυναῖκες

Ἕνας Γάλλος καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας, ἀπόγονος περίφημης οἰκογενείας ξιφομάχων, διδάσκει αὐτὸ τὸ σπὸρ στοὺς ἀστέρες τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεόρασεως. Οἱ μαθηταί του χρησιμοποιοῦν πραγματικὰ σπαθιά. Ἀλλοτε, ὅλες σχεδὸν οἱ σκηνὲς ξιφομαχίας, στὰ φίλμ τοῦ Χόλλυγουντ, ἦσαν ψεύτικες. Σήμερα ὅμως πολλὲς ἀπ' αὐτὲς εἶναι γνήσιες. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ξιφομάχους τοῦ κινηματογράφου εἶναι ὁ Κόρνελ Γουάϊλντ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ξιφασκία συνιστᾶται θερμὰ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς σὰν ἕνα σπὸρ ἰδιαιτέρως κατάλληλο γιὰ τὶς γυναῖκες. Λεπταίνει τὴ σιλουέτα, ὀξύνει τὴν ἀντίληψι, δίνει ταχύτητα στὸ χέρι καὶ στὸ μάτι καὶ ἑτοιμότητα. Ἐμπνέει ὑπομονή, εὐγένεια καὶ πνευματικὴ ἰσορροπία. Τέλος, εἶναι σχετικὰ λιγοβάπανη.

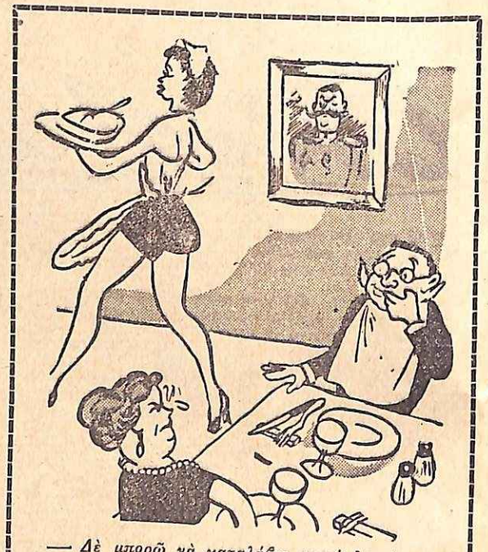

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐπιμένεις νὰ μὴν τῆς κάνῃς μιὰ μικρὴ αὔξησι, ἀφοῦ βλέπεις πὼς δὲν ἔχει πιὰ τίποτα νὰ φορέσῃ!...

— Καὶ τώρα τί γίνεται;... Ἡ γυναῖκα μου μ' ἀπατᾶ ἢ ὁ σκιτσογράφος ἔκανε λάθος στὰ πόδια;

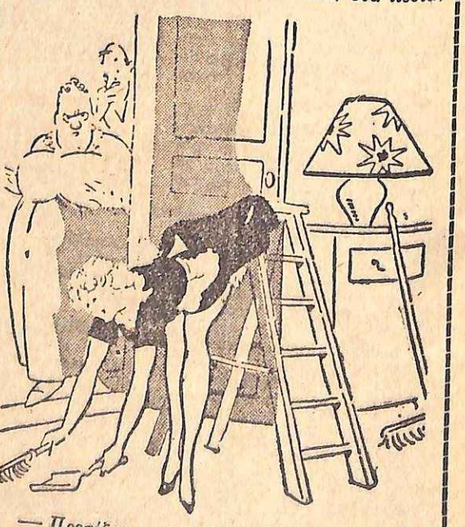

— Προσέξετε, κύριε... Μὴ ξεχνᾶτε πὼς σήμερα εἶναι ἐδῶ ἡ κυρία!...

Ποιὸς ὁ σκοπός;

Ἡ Κεραλίνα, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνθουσιώδεις ἀναγνώστριές μας, κάνει μιὰ περίεργη ἐρώτησι: «Ποιὸς ὁ σκοπὸς νὰ φθείρωνται τὰ νειάτα μας, γιὰ μερικοὺς ἀνάξιους νέους;»

Κάνοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἡ «Κεραλίνα» ἀναφέρεται σὲ κάποιο περιστατικὸ φίλης της, ἡ ὁποία εἶχε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι στὸν ἐρωτά της. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν πρόλαβαν οἱ γονεῖς της, ἀλλοιῶς θὰ βάδιζε πρὸς τὴν καταστροφή.

Τῆς ἀπαντῶ, λοιπόν: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ περισσότερα κορίτσια 14—19 ἐτῶν μπλέκουν, χωρὶς κανένα σκοπὸ μὲ διάφορους νέους, ἐπειδὴ βλέπουν μιὰ φίλη τους νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ κάποιον. Αὐτό, πιθανόν, τὸ θωροῦν... πρόσφορο καὶ γιὰ νὰ μὴ ὑστερήσουν κι' αὐτὲς σχετίζονται μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα, χωρὶς νὰ ξέρουν τὶς συνέπειες.

Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶναι λίγες οἱ νέες, ποὺ στὰ γράμματά τους μοῦ ἐκμυστηρεύονται ὅτι θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὡς ὀπισθοδρομικὸ καὶ ...ἀπολίτιστο, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν σχέσεις μ' ἕνα νέο.

Ἔτσι, σ' ὅλες αὐτὲς δὲν ὑπάρχει ἡ σκέψι ἑνὸς ἠθικοῦ σκοποῦ. Ὑπάρχει ἁπλῶς ἡ μίμησι, ἡ περιέργεια, τὸ θέλγητρο τοῦ ἀγνώστου.

Παρασύρονται, λοιπόν, κι' ὅταν προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί σημαίνει «σχέσις χωρὶς σκοπό», φεύγουν σὰν τὰ τρομαγμένα πουλιά, γιὰ νὰ ξανάβρουν στὴν πατρικὴ ἢ μητρικὴ στοργὴ τὴν προστασία. Ἀλλ' ἕνας καὶ μόνον σκοπὸς ὑπάρχει, ὁ γάμος!

Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μαϊμουδίζῃ ἕνα κορίτσι, ὅταν θέλῃ νὰ τὸ σέβωνται, καὶ νὰ μὴ βιάζεται, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ νὰ παρουσιαστῇ ὁ κατάλληλος σύντροφος τῆς ζωῆς της.

Σωτηρία: Μὲ πολὺ φόβο καὶ πολλὴ λαχτάρα εἶναι γραμμένο τὸ γράμμα σας. Ὁ πόνος ξεχειλίζει καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια σας...

Ἀλλ' ὄχι, μὴν παρασύρεστε ἀπὸ τὶς μαῦρες σκέψεις καὶ τὰ ἀσχημα ὄνειρα.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶναι τόσο νέα καὶ χαριτωμένη, ὅταν μόλις πρὸ ἑννέα μηνῶν παντρεύτηκε μ' ἕναν τόσο καλὸ νέο, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑποσκάπτῃ τὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ θέτῃ σὲ ἀμφιβολία τὴ πίστι καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἄντρα της. Ἄλλωστε, μὲ ποιὰ δικαιολογία; Μὲ ποιὰ δεδομένα; Ἐπειδὴ πρόκειται νὰ λείψῃ 1—2 χρόνια γιὰ τὸ στρατιωτικό του;

Αὐτὸ λέγεται ἁπλούστατα ζήλεια καὶ εἶναι ἀρρώστεια! Ὅταν σᾶς πιάνῃ ὁ φόβος τῆς ζήλειας, σταματᾶτε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, καὶ τότε πραγματικά, κάνετε τὸν ἄντρα σας νὰ ὑποφέρῃ, καὶ κινδυνεύετε πραγματικὰ νὰ σᾶς ξεχάσῃ, γιὰ νὰ βρῇ σὲ μιὰ ἄλλη τὴν ἡσυχία του.

Προσέξετε, λοιπόν, μὴ τὸν ἀπογοητεύσετε καὶ μὴ δείξητε οὔτε τὴ παραμικρὴ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης, γιατὶ θὰ χάσετε τὴν ἀγάπη σας.

Φοβισμένη ἀγάπη: Σὰν καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι ποὺ εἶστε, πρέπει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἀγοίξατε σὲ μένα τὴν καρδιά σας, νὰ συμβουλευτῆτε καὶ τὸν ἀξέλφό σας, τὸ ὁποῖον ἡ γνώμη θὰ βασιζόταν πολὺ καὶ θὰ ἐνδιαφερθῇ νὰ μάθῃ τί εἴδους ἄνθρωπος εἶναι αὐτός. Γιατί, ποιὸ τὸ ὄφελος νὰ ἀποφασίσετε νὰ τὸν περιμένετε, νὰ ἔχετε ἐλπίδες καὶ σχέδια, κι' ὁ ἴδιος νὰ μάθετε ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἀξίζει;

Τότε θὰ εἶνε πιὸ δύσκολο νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι πολὺ ἀσχημα γιὰ σᾶς. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τὸ πῆτε στὸν ἀδελφό σας, τότε προτιμότερο θὰ εἶνε νὰ τὸν ἀφήσετε ἀπὸ τώρα.

Πρασινομάτα: Ὅπως μοῦ τὰ γράφετε, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔχετε δίκιο. Ἂν δέ, οἱ λεπτομέρειες εἶνε σωστές, τότε σᾶς συμβουλεύω νὰ φύγετε καὶ νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ τὴ διεύθυνσί σας, γιατὶ ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν εἶναι παρὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ συμφέροντος καὶ θὰ σπαταλήσῃ ὅλα τὰ χρήματά σας.

Προσέξετε, λοιπόν, νὰ μὴ γίνετε ἀντιληπτή, νὰ διαλέξετε μέρος ποὺ νὰ μὴ σᾶς βρῇ, καὶ νὰ ἐργαστῆτε, γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρετε.

Γουῶκερ: «Ἐγὼ παρεξηγῶ» ἐσᾶς; Ἐσεῖς, ὅμως, ἔχετε καθήκον νὰ εἶστε εἰλικρινὴς ἀπέναντί του. Ἔτσι θὰ σᾶς ἐκτιμήσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ περισσότερο.

Νὰ τοῦ τὸ δείξετε τὸ γράμμα, ἀλλὰ νὰ προσθέσετε ὅτι ἐσεῖς ποτὲ δὲν τὰ πιστέψατε, γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἴπατε τίποτα. Κι' ἂν αὐτὸ γίνεται τώρα, εἶναι γιατὶ θέλετε νὰ εἶστε πάντοτε εἰλικρινὴς ἀπέναντί του.

Ἕνα πρᾶγμα, ὅμως, σᾶς συμβουλεύω: νὰ ἐπισπεύσετε τὸ γάμο σας.

Βίκη: Ἂν σᾶς βοήθησα ἄλλοτε, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐξέλιξι γενετῶν.

Σήμερα εἶναι πολὺ δύσκολη ἡ θέσι μου, μπρὸς στὸ μεγάλο πόνο τῆς καρδιᾶς σας.

Λυπήθηκα πολὺ καὶ νὰ εἶστε βέβαιη πὼς ὅλες τὶς πληγὲς τὶς ἐπουλώνει ὁ χρόνος.

Ὅλοι βρισκόμαστε στὴν ἴδια κατάστασι, ὅταν, ἀγαπημένα μας πρόσωπα, μᾶς λείψουν.

Ἀλλά, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βυθιζώμαστε σ' ἕναν πόνο. Βλέπω ὅτι ἔχετε πολὺ θάρρος. Ἀντλήσετε, λοιπόν, ὅσο μπορεῖτε μεγαλύτερη δύναμι ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀσχοληθῆτε μὲ κάτι, ὥστε νὰ μὴν ἐστρέφετε τὸ νοῦ σας, διαρκῶς, στὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ν.Υ.Π.)Θ.Υ. 9512: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι ὅπως ἄλλοτε, ἐτσι καὶ τώρα θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς βοηθήσω.

Καταλαβαίνω τὴ θυσία σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρο σας γι' αὐτὴ τὴ νέα, ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια τοῦ φίλου σας δὲν εἶναι ἀνίατη. Ἐπομένως ἂν ἀγαπιώνται πραγματικά, καὶ ἂν ἐκεῖνος γίνῃ καλὰ ἐπειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ χρόνια, θὰ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παντρευτῇ.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ δημιουργήσετε μιὰ ψυχρότητα ἢ μιὰ βεϊλία τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλο. Ἀφῆστε τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τους. Ἐδιάβασα τὰ Χαρούμενα: εὐγενικὰ καὶ τίμια αἰσθήματά σας ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴ νέα.

Κι' ἐπειδή, ἀκριβῶς, εἶστε τίμιος, καλὰ θὰ κάνατε νὰ μάθετε προηγουμένως τ' ὄνομά της, τὴν οἰκογένειά της, τὸ σπίτι της, νὰ πάρετε πληροφορίες γι' αὐτὴν καὶ τέλος νὰ καταφύγετε ἀπ' εὐθείας στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσετε τὰ σχέδιά σας. Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἀρνηθοῦν, ἀλλ' οὔτε κι' ἐκείνη, ὅταν θὰ τὰ ἐξηγήσετε, στὸ σπίτι της, τὴν ἐπιθυμία σας νὰ τὴν κάνετε εὐτυχισμένη.

Δὲ σᾶς συμβουλεύω, γι' αὐτό, νὰ τῆς πῆτε λόγια ἀγάπης, γιατὶ μπορεῖ νὰ τῆς κάνετε κακὴ ἐντύπωσι.

Δ. Κ., Ἐνταῦθα: Νομίζω πὼς δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κανένα ἐμπόδιο γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Ὡστόσο ρωτήσετε καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπή.

Πάντως, ἂν οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀντίρρησι, τότε οἱ ἴδιοι θὰ τὰ κανονίσουν νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Ὑπηρέτρια — Χιλιομόδιο: Ἔχετε πάθει κι' ἐσεῖς, ὅ,τι παθαίνουν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἐπαρχίας. Θέλουν δηλαδὴ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἤρεμη καὶ ἀσφαλῆ ζωή, ποὺ περνοῦν καὶ νάρθοῦν ἐδῶ μέσα σὲ ἀγνωστο καὶ ἐπικίνδυνο περιβάλλον.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ βρίσκεστε σήμερα, εἶστε ἐξασφαλισμένη γιὰ τὸ μέλλον καὶ προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο.

Ἐνῶ, ἂν ἔλθετε στὴν Ἀθήνα, μόνη καὶ ἀπροστάτευτη, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, χωρὶς νὰ μπορῆτε ν' ἀντιδράσετε θὰ παρασυρθῆτε σὲ περιπέτειες.

Ὄχι, λοιπόν, δὲν ἐγκρίνω τὶς σκέψεις σας. Νὰ μείνετε ἐκεῖ ποὺ εἶστε.

Μαραμένο γιασεμί: Μοῦ γράφετε: «Σήμερα ποὺ σᾶς γράφω ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν ὡραία μας Ἑλλάδα καὶ πηγαίνω στὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι μοῦ κάνατε στὸ παρελθὸν μὲ τὶς ὁμορφες συμβουλές σας, ἀλλὰ θάθελα γιὰ τελευταία φορὰ ν' ἀκούσω ἢ μᾶλλον νὰ διαβάσω, τὴ τελευταία συμβουλή σας: Νὰ γράψω στὸ φίλο μου τώρα ποὺ φεύγω ἢ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω τελείως; Τὸν ἀγαπῶ ὅμως καὶ φοβᾶμαι τὴ ζωὴ μακρυὰ του! Φοβᾶμαι μήπως δὲν περάσω καλὰ καὶ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσω πίσω. Τί νὰ κάμω;»

Ὅταν μιὰ κοπέλλα παίρνῃ τὴν ἀπόφασι νὰ κάμῃ ἕνα τόσο μακρυὸ ταξίδι, τὸ ἔχει σκεφτῆ καλὰ ἀπὸ πρίν.

Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνετε σᾶς καλεῖ κάποιος συγγενὴς γιὰ εἰδικὸ σκοπό, πρὸς τὸ συμφέρον σας, καὶ ἀνέλαβε ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνες ἀπέναντί σας. Οἱ δικοί σας ἄλλωστε δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ ἀποφασίσουν ἕνα τέτοιο ταξίδι, μὲ τὸ μόνο σκοπὸ νὰ διασκεδάσουν τὴν κόρη τους.

Ἑπομένως, νομίζω, ὅτι θὰ πρέπῃ νὰ ἀποφύγετε νὰ σκέπτεστε τὶς παιδικὲς ἀνησίες καὶ νὰ βαδίσετε πρὸς τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς καλοῦν, γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ γράψετε γιὰ νὰ τὸν κρατήσετε, γιατὶ δὲν κρατιέται. Εἶναι πολὺ νέος καὶ θὰ ἀναζητήσῃ ἄλλοῦ παρηγοριά.

Α.Ε.Κ.: Εἶστε μαθητὴς τῆς 7ης τάξεως τοῦ Γυμνασίου καὶ ἀπορεῖτε μὲ τὴ νοοτροπία τῶν κοριτσιῶν.

Βέβαια, τὴ δική σας νοοτροπία καὶ τὴν ἰδέα ποὺ ἐχετε γιὰ τὸν ἔρωτα τὶς παραμερίζετε κι' οὔτε τὶς κρίνετε.

Μοῦ γράφετε, λοιπόν, ὅτι ἔχετε μιλήσει σὲ τρεῖς κοπέλλες γιὰ ἔρωτα καὶ ὅτι ἐκεῖνες σᾶς εἶπαν ὅτι, ἂν βρῆτε τὸν τρόπο ποὺ θέλουν, θὰ τοὺς πάρετε ὄχι μόνο τὴν καρδιά, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχή. Καὶ ρωτᾶτε, ἂν μ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ σᾶς θέτουν, σᾶς περνοῦν γιὰ χαζό...

Ἕνα πρᾶγμα ὅμως φαίνεται ὅτι διαπιστώσατε: Πὼς τὰ κορίτσια εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ σᾶς! Καὶ ὅτι ἀρχίσατε νὰ φοβᾶστε μήπως πάθετε καμμιὰ γκάφα, ἢ μήπως θεωρηθῆτε ἀνόητος!

Σᾶς διαβεβαιώνω ὡστόσο πώς, ἂν δοκιμάσετε νὰ περιφρονήσετε αὐτὰ τὰ κορίτσια καὶ τοὺς δείξετε ὅτι εἶστε πιὸ σοβαρός, ὄχι ἐπειδὴ εἶστε ἀκόμη παιδί, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχετε ἀκόμη ὑποχρεώσεις ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας νὰ τελειώσετε τὶς σπουδές σας, θὰ δῆτε, μὲ πόσο σεβασμὸ θὰ σᾶς κυττάξουν. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς σπουδὲς πρέπει νὰ συλλογίζεστε τώρα καὶ ὄχι τὸν ἔρωτα.

Νυχτολούλουδο: Μοῦ γράφετε: «Ἡ καρδιά μου ἔχει χτυπήσει γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν ἔχει βρῆ, τὸν κατάλληλο σύντροφο. Δηλαδή, ἡ καρδιὰ σας δὲ χτύπησε γιὰ κανένα! Ἁπλῶς, προσπαθεῖτε νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς, αὐτὰ ποὺ βλέπετε νὰ κάνουν οἱ ἄλλες κι' αὐτὰ ποὺ κάνει ἡ φίλη σας. Κι' ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ εἶστε μόνον 16 χρόνων καὶ βρίσκεστε μόνη σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, ἔχετε τὶς λογικὲς στιγμές σας, σκέπτεστε φρόνιμα καὶ γράφετε γιὰ τὸ νέο ποὺ γνωρίσατε μέσω τῆς φίλης σας: «Μοῦ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Ὁ συνθέτης λαϊκῶν τραγουδιῶν Μανώλης Χιώτης καὶ ἡ Μαίρη Λίντα ποὺ σημειώνουν τώρα ἐπιτυχίες στὸ Ντητρόϊτ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ἀπόδοσι τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ ξέρουν νὰ ἑρμηνεύουν μὲ τὸ δικό τους τρόπο, ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς πόλεως, ἀφέσουν ἐξαιρετικὰ στοὺς ὁμογενεῖς μας.

είπε ότι σ' ένα χρόνο θά φύγη γιά τήν Αμερική νά σπουδάση. Απ' αύτό κατάλαβα ότι δέν έρχεται γιά καλό σκοπό καί διακόψαμε τίς σχέσεις μας».

Σάς συγχαίρω γι' αύτό, γιατί βλέπω ότι έχετε καλό χαρακτήρα καί δυνατή θέλησι. Έτσι, θά σάς συμβούλευα καί κάτι άλλο: νά διακόψετε τίς σχέσεις σας καί μέ τή φίλη σας, ή όποία στήν πραγματικότητα προσπαθεί νά σάς παρασύρη στόν κατήφορο. Πιστεύετε, λοιπόν, ότι, άφού κάθονται στό ίδιο σπίτι κι' άφού τά κουβεντιάζουν μαζί, δέν έχουν σχέσεις ίδιαίτερες, κι' ότι έσείς δέν θά είστε τό νέο θύμα τους;

Προσέξετε πολύ!

MIRANTA

✪✪

Επικίνδυνοι δεσμοί

Μεγάλο δίλημμα στήν πρώτη μου αγάπη, Αμμόχωστο - Κύπρου: Ο παράνομος αύτός έρωτας δέν πρέπει νά εξακολουθήση. Από τό γράμμα σας φαίνεστε τίμιος νέος καί οι πιό ευαίσθητοι θά σάς συμβούλευαν, άν προχωρήσετε περισσότερο. Ξέρω, βέβαια, ότι σπάνια ή καρδιά άκούει τή φωνή τής λογικής, άλλά στήν περίπτωσι αύτή πρέπει τό μυαλό καί ή τίμια σκέψι νά κυριαρχήσουν. Δέν υπάρχει άλλη λύσι στό ζήτημά σας. Αφού ή γυναίκα, πού έτυχε νά χαρακτηρίσετε είναι παντρεμένη καί έχει μάλιστα καί παιδιά, δέν έπιτρέπεται σέ σάς νά διαλύσετε τό σπίτι της, έστω καί άν δέν είναι άπόλυτα εύτυχισμένη σ' αύτό, όπως σάς έμπιστεύτηκε καί όπως καί μόνος σας έχετε άντιληφθή. Ούτε πάλι θά είναι σωστό νά δημιουργήσετε μιά έρωτική σχέσι μεταξύ σας, πού θά έχη φοβερό άντίκτυπο, όταν κάποτε γίνη γνωστή. "Αν τήν άγαπάτε άληθινά, όπως γράφετε, πρέπει νά σεβαστήτε τό όνομά της καί τή θέσι της στήν κοινωνία καί νά μήν τήν παρασύρετε στήν καταστροφή. Συμβουλεύεται καί τήν ίδια νά προσπαθήση νά πνίξη τό αίσθημα, πού γεννήθηκε στήν ψυχή της γιά σάς καί νά άφοσιωθή καί πάλι στόν άντρα της καί στά παιδιά της. Δείξτε της τί μεγάλους κινδύνους κλείνει γιά σάς μιά ποράνομη ένωσι καί πόση θλίψι θά δώση στά παιδιά της, όταν άργότερα μάθουν γιά τήν άσχημη διαγωγή τής μητέρας τους. Εσείς, σάν άντρας πού είστε, τ-ρέπει τά δώσετε πρώτος τό παράδειγμα καί ν' άπομακρυνθήτε άπό τή ζωή τους. Ο καιρός θά βοηθήση καί τούς δύο νά ξεχάσετε καί ή γαλήνη θά έρθη καί πάλι στίς ψυχές σας. Αύτή είναι ή μοναδική συμβουλή πού μπορώ νά σάς δώσω καί πού πρέπει νά τήν άκολουθήσετε χωρίς κανένα δισταγμό.

Ν.Ε.Σ. 88: "Αν άγαπάτε πραγματικά τήν κοπέλλα αύτή, μέ τήν όποίαν τόσον καιρό συνδέεστε, φυσικά καί πρέπει νά τήν περιμένετε νά γυρίση πίσω. Καί ώσπου νά ξαναγυρίση, φροντίστε νά δημιουργήσετε κάποια δουλειά καί νά διορθώσετε τήν οικονομική σας κατάστασι γιά νά μπορέσετε ν' άνοίξετε σπίτι καί νά δημιουργήσετε οικογένεια μαζί της. Έτσι, καί τ' άδέρφια της δέ θά έχουν καμμιά άντίρρησι στό γάμο σας καί εύχαρίστως θ' άφήσουν τήν άδελφή τους νά συνδέση τή ζωή της μαζί σας. "Αν όμως νοιώθετε ότι ό έρωτας πού αίσθάνεστε γιά τήν κοπέλλα άργισε πιά νά σβύνη, ή ότι, τώρα πού έφυγε μακρυά σας άρχίσατε νά τήν ξεχνάτε ή πάψατε νά τήν άγαπάτε, δοθ-ε είναι νά τής τό γράψετε μέ τόπο, γιά νά μήν τήν κάνετε νά πονέση καί ν' άπογοητευτή άπότομα. Πάντως πρέπει, χωρίς άλλο, άν δέν αίσθάνεστε πιά τό ίδιο, νά μήν άφήσετε νά πιστεύη άκόμη σέ σάς, γιατί αύτό δέ θά είναι δίκαιο έντιμο έκ μέρους σας. Δώστε της πίσω τήν έλευθερία της γιά νά μπορέση κι' αύτή νά δημιουργήση πάλι τή ζωή της καί νά πάψη νά στοίχεται στά αίσθήματά σας καί νά έλπίζη. Σάς τονίζω καί πάλιν ότι φρόνιμο είναι νά έξετάσετε καλά τήν κατάστασί σας καί σύμφωνα μέ τά συμπεράσματα πού θά βγάλετε, νά συνεχίσετε τό δεσμό σας μέ τήν κοπέλλα ή νά διακόψετε εύγενικά μαζί της.

ΕΡΗ

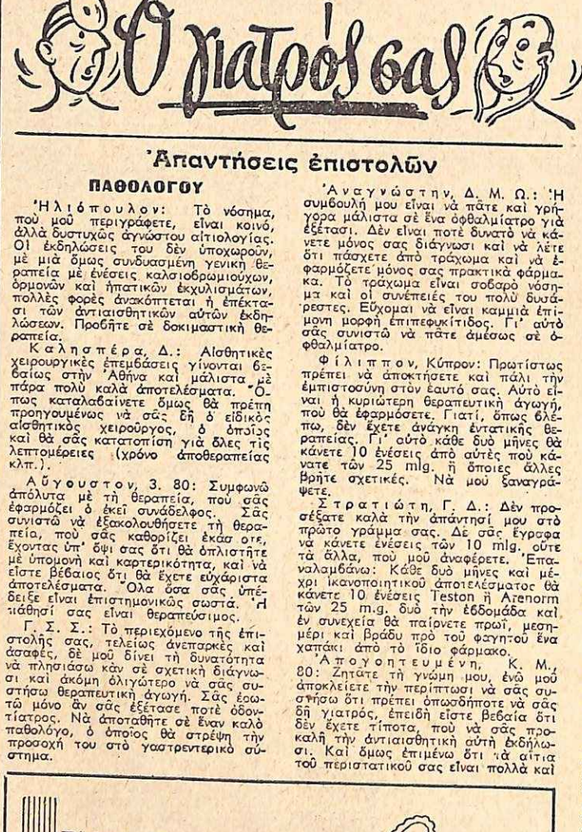

Απαντήσεις επιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ηλιόπουλον: Το νόσημα, πού μού περιγράφετε, είναι κοινό, άλλά δυστυχώς άγνώστου αίτιολογίας. Οι έκδηλώσεις του δέν ύποχωροϋν, μέ μιά όμως συνδυασμένη γενική θεραπεία μέ ένέσεις καλσιοβρωμιούχων, όρμονών καί ήπατικών έκχυλισμάτων, πολλές φορές άνακόπτεται ή έπέκτασι τών άντιαισθητικών αύτών έκδηλώσεων. Προβήτε σέ δοκιμαστική θεραπεία.

Καλησπέρα, Δ.: Αίσθητικές χειρουργικές έπεμβάσεις γίνονται δέ βαίως στήν Αθήνα καί μάλιστα μέ πάρα πολύ καλά άποτελέσματα. Οπως καταλαβαίνετε όμως θά πρέπη προηγουμένως νά σάς έξη ό είδικός αίσθητικός χειρούργος, ό όποίος καί θά σάς καταπονήση γιά δλες τίς λεπτομέρειες (χρόνο άποθεραπείας κλπ.).

Αύγουστον, 3. 80: Συμφωνώ άπόλυτα μέ τή θεραπεία, πού σάς έφαρμόζει ό έκεί συνάδελφος. Σάς συνιστώ νά έξακολουθήσετε τή θεραπεία, πού σάς καθορίζει έκάστοτε ό γιατρός πού σάς έξετάζει. Γιατί, όπως βλέπω, δέν έχετε άνάγκη έντατικής θεραπείας. Γι' αύτό κάθε δυό μήνες θά κάνετε 10 ένέσεις άπό αύτές πού κάνατε τόν 25 mlg. ή όποιες άλλες βρήτε σχετικές. Νά μού ξαναγράφετε.

Στρατιώτη, Γ. Δ.: Δέν προσέξατε καλά τήν άπάντησί μου στό πρώτο γράμμα σας. Δέ σάς έγραφα νά κάνετε ένέσεις τών 10 mlg., ούτε τά άλλα, πού μού άναφέρετε. Επαναλαμβάνω: Κάθε δυό μήνες καί μέχρι ίκανοποιητικού άποτελέσματος θά κάνετε 10 ένέσεις Teston ή Arenorm τών 25 m.g. δυό τήν έβδομάδα καί έν συνεχεία θά παίρνετε πρωί, μεσημέρι καί βράδυ πρό τού φαγητού ένα χαπάκι άπό τό ίδιο φάρμακο.

Απογοητευμένη, Κ. Μ., 80: Ζητάτε τή γνώμη μου, ένώ μού άποκλείετε τήν περίπτωσι νά σάς συστήσω ότι πρέπει όπωσδήποτε νά σάς δή γιατρός, έπειδή είστε βεβαία ότι δέν έχετε τίποτα, πού νά σάς προκαλή τήν άντιαισθητική αύτή έκδήλωσι. Καί όμως έπιμένω ότι τά αίτια τού περιστατικού σας είναι πολλά καί ότι γι' αύτό άκριβώς θά πρέπη νά σάς δή γιατρός γιά νά μή άκολουθήτε μόνη σας διάφορες θεραπείες, μέ γιατροσόφια καί ένέσεις, πού σας συνιστούν άνεύθυνοι καί πού άσφαλώς θά σάς βλάψουν.

Κ. Γ., Κρήτη: Έκτός τών εκδηλώσεων είναι άνάγκη ν' άναφέρεται καί τό ίστορικό τού άρούστου. Εσείς έκάνατε μόνο τό πρώτο. Έκείνο πού είναι δυνατό μόνο νά σάς συστήσω είναι ένα κουτί ένέσεις Neo - Multi - B. μιά τήν ήμέρα ένδομυϊκώς καί νά παίρνετε 3 κουταλάκια τήν ήμέρα Passineurol.

Μαθητή Γυμνασίου, Τρίπολι: Η άλλαγή όφείλεται στήν έπίδρασι τών καιρικών συνθηκών άφ' ενός καί τής μεταβολής τής περιτοναίσεως άφ' έτέρου. Νομίζω όμως ότι τό χρώμα τών μαλλιών ένός νέου καί μάλιστα μαθητού, είναι τό τελευταίο πού θά μπορούσε νά τόν άπασχολήση.

Α. Λ.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Βοηθήστε με, Ε.Τ.Λ., Λαγκαδά: Νά γίνεται κάθε μήνα μιά Amp. Progynon Dépot 10 m.g. Νο 10 καί Amp. Multi - B Νο 10. Εσωτερικώς θά πάρετε Tab. Largactil fl. Νο 1. Η άφωνία σας τών έκδηλώσεων καί συμπτωμάτων σέ τόσο μεγάλη ποικιλία δέν έχει ξεχωριστή σημασία. Επίσης δέν πρέπει νά σάς άνησυχή τυχόν προσθήκη νέων συμπτωμάτων ή έπιδείνωσι τών ύπαρχόντων. Η άρρωστεια είναι μιά μέ πολλές έκδηλώσεις. Οι φόβοι σας είναι έντελώς άβάσιμοι καί υπερβολικοί.

Ι. Χ., Νάουσα - Πάρου, Κυκλάδες: Δέν πρόκειται περί τόμου οργανικής αίτιολογίας ή ίδιοπαθούς τοιούτου. Είναι τρόμος καθαρώς ψυχογενής. Παρουσιάζεται κατά την έκτέλεσι ώρισμένων πράξεων καί πάντοτε παρουσία άλλων προσώπων. Είναι ένας τρόπος έκδηλώσεως τού συμπλέγματος κατωτερότητος, άπό τό όποίο πάσχετε. Δέν είναι δυνατό μέ φάρμακα νά θεραπευθήτε. Έχετε άνάγκη ψυχαναλύσεως. Νά έπισκεφτήτε τόν ψυχίατρο τής έμπιστοσύνης σας.

Δυστυχή έπαρχιώτισσα, Κ. Φ., Κιάτον: Οι νευροφυτικές διαταραχές, στεγνώρριες, φόβοι άνησυχίες κλπ. οφείλονται στήν κλιμακτήριο. Κάθε γυναίκα σ' αύτή τήν περίοδο παρουσιάζει άνωμαλίες έκ τού νευροψυχικού τομέως διαφόρου έντάσεως καί διαρκείας. Νά κάμετε Amp. Progynon Dépot 10 m.g. άπό μιά κάθε μήνα ένδομυϊκώς. Εσωτερικώς νά πάρετε Tab. Sedamyl fl. Νο 2, άπό τρία τήν ήμέρα. Μέ τόν καιρό όλα θά ύποχωρήσουν.

Πονεμένη μητέρα Β. Π., Ενταύθα: Η σύσπασι τού μεγάλου δακτύλου, πού παρασύρει όλο τό πόδι καί παρεμποδίζει τό βάδισμα, είναι ένα σοβαρό σύμπτωμα. Πρέπει νά έρευνηθή ή αίτία πού τό προκαλεί, πού συνήθως είναι άρρώστεια τού κεντρικού νευρικού συστήματος. Οι άρρώστειες αύτές είναι πάμπολλες. Έχετε άνάγκη νευρολογικής έξετάσεως. Δέν είναι σωστό νά χρησιμοποιήτε Tab. Artane όλως έπιπολαίως καί άνεξελέγκτως. Πρέπει νά βρίσκεστε συνεχώς ύπό τήν έπίβλεψι καί παρακολούθησι τού νευρολόγου σας.

Ι. Γ., Λαγκάδια - Αρκαδίας: Πρέπει νά ύποβληθήτε σέ θερ-πεία ηλεκτροσόκ. Είναι θεραπεία ταχείας έναργείας, άνώδυνος καί άκίνδυνος, άπό προϋποθέσεις καλής κυκλοφορίας βέβαια. Μέχρις ότου κατορθώσετε, νά έρθετε στήν Αθήνα γιά θεραπεία, νά πάρνετε Tab. Miltown 400 m.g. Νο 100, άπό τρία τήν ήμέρα. Η θεραπεία διά Shocks γίνεται άναλόγως τών περιπτώσεων δυό φορές τήν έβδομάδα. Θ-χ χρειαστούν περίπου 10. Επομένως είναι άνάγκαία ή παραμονή σας έδώ τουλάχιστο ένα μήνα.

S.O.S., Κ.Δ.Ε., Ελευσίνα: Είναι πολύ δύσκολο διά τού περιοδικού ή έπιστολής νά σάς έξυπηρετήσω καί αύτό λόγω τής φύσεως τής άρρώστειας σας. Μόνο ή προσωπική έπαφή τού άρρώστου μέ τόν ψυχίατρο θά φέρη τό ποθούμενο άποτέλεσμα. Ο τρόπος άντιδράσεως, στόν όποίο καταφεύγετε είναι ή χειρότερη λύσι. Νά πάρετε Tab. Emédiane Νο 30. Νά γίνουν Amp. Calcibromine Νο 10. Έτσι θά ήρεμήση κάπως τό νευρικό σας σύστημα καί θά ύποχωρήσουν οι έντονες άντιδράσεις.

Πονεμένη μανούλα, Μ. Γ.: Ο δύσκολος τοκετός, τό δυσάρεστο άποτέλεσμα αύτού, οι άνωμαλίες τής λοχείας, έκούρασαν πολύ τά νεύρα σας. Εκάμεθη ή άντοχή σας καί άρχισαν οι άρρωστημένες άντιδράσεις. Κατ' άρχή νά μετρήσετε βασικό μεταβολισμό. Επίσης νά γίνη έξέτασι αίματος γιά ούρία, σάκχαρο, R.W., Kahn. Μέ τίς έξετάσεις αύτές νά έπισκεφτήτε τόν ψυχίατρο τής έμπιστοσύνης σας, πρός διάγνωσι καί έφαρμογή τής δεούσης αίτιολογικής θεραπείας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Άτυχη, Ενταύθα: Η κατάστασι ρυθμιστή όμαλώς μέ τήν έφαρμογή όρμονοθεραπείας. Προ πάσης άναγραφής όρμονών, θεωρώ άπαραίτητη, όσο τό δυνατό γρηγορώτερα, γυναικολογική έξέτασι.

Άτυχη σύζυγος, Α. Χ. Φ., Καστοριάς: Δώδεκα έπεμβάσεις σέ διάστημα δεκαετούς συζυγικής ζωής είναι πράγματι υπερβολικός άριθμός, άν όχι παραφορσύνη. Αγνοώ τού θέματος, σάς γράφω στή βάση πού μού στείλατε.

Β. Μ., Αθήνας: Συνήθως ή κακώς έννοούμενη μόλυνσι μεταπίπτει σέ χρονία κολπίτιδα καί τραχηλίτιδα, όσον όμως ή μικροβιολογική έξέτασι άπεκάλυψε τριχομονάδες καί σαπρόφυτα, πρέπει νά γίνη ριζική θεραπεία αύτών. Επί δέκα ήμέρες πρό άνεμενομένης περιόδου καί έπί δέκα ήμέρες άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου νά κάνετε πρωί καί βράδυ κολπικές πλύσι μέ ένα κουταλάκι της σούπας άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ τριακόσια γραμμάρια χλιαρό νερό ζεστό. Το βράδυ πρό της κολπικής πλύσεως θά τοποθετήτε βαθειά κολπικώς δυό χάπια άπό τό φάρμακο Tabl. Vaginales Mycostatin. Μετά τήν όλοκλήρωσι τών θεραπειών αύτών θά παίρνετε κάθε δέκα μέρες άπό μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Mysteclin Caps. τών 250 mg. Νο 1 Flacon. Η θεραπεία θά διαρκέση καί τόν έπόμενο μήνα. Η ύγιεινομικώς καί θεραπευθήτε. Έχετε άνάγκη καί τής συζύγου.

Κατερίνην: Πιθανότατα ή έπιδείνωσις τής περιόδου νά όφείλεται σέ έγκυμοσύνη. Η όρμονοθεραπεία θά έπαναληφθή παρά άφορμή διαπιστώσεως. Εάν δέν πρόκειται περί έγκυμοσύνης.

Effy, Suez - Egypt: Στά πολλά σας έρωτήματα καί άπορίες σας, σχετικά στή διεύθυνσι πού μού στείλατε.

Απασχολημένη, Αλεξάνδρειαν: Το ζήτημα γιά τό όποίο παρακαλείτε, άσφαλώς όφείλεται σέ διαφορετικές αίτίες τής ήβης. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσεως, άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου καί έπί δέκα ήμέρες, θά έπαλείφετε μέ έλαφρά κινήσεις τής παλάμης σας τό πρόσωπο τό πρωί καί βράδυ. Γιά τά ύπόλοιπα παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπό μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Caps. Mysteclin καί θά κάνετε πρωί καί βράδυ έξωτερική καθαριότητα μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ μισό ποτήρι ζεστό. Η όλη θεραπεία θά έπαναληφθή καί τόν έπόμενο μήνα.

Ο Σ. Ε. Δ.: Ασφαλώς οι πόνοι σας άπό τή μιά καί άπό τήν άλλη πλευρά όφείλονται σέ έρεθισμό τών αισθητικών σάλπιγγος. Εφ' όσον δέν είναι δυνατό νά κάνετε διαθερμία, θά κάνετε καθημερινά μιά ένδομυϊκή ένεσι άπό τό φάρμακο Amp. Globinicon 1 Boite. Όκτώ μέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό φάρμακο Amp. Procyclon. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία καψάκια τού φαρμάκου Caps Evita. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δέκα ήμέρες άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου. Κατά τών πόνων, θά έπαλείφετε μέ έλαφρές κινήσεις έσωτερικώς καί μόνον όταν χρειάζεται τό φάρμακο Pommade Ovocycline καθημερινώς μιά ώρα, προτού τό νοσηλευτήριο, μέ τήν άλοιφή Pommicaine.

Λευκός κρίνος, 1951: Η άκατάσχετος ρινίκιασις θεραπεύεται ριζικώς μέ χειρουργική έπέμβασι. Λεπτομέρειες δέν μπορώ νά σάς γράψω στίς στήλες τού «Θησαυρού». Απευθύνεσθε τή διεύθυνσι πού έπιθυμείτε. Για νά σάς γράψω λεπτομερώς, πρέπει νά μού στείλετε τό ιστορικό σας. Από τά γραφόμενά σας νομίζω ότι έπήλθε κάποια βελτίωσις. Θά συνεχίσετε τή θεραπεία σας. Εξής: Αμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου θά κάνετε δυό ένέσεις καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες άπό τό φάρμακο Ampl. Ovocycline τών 10 mg. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 mg. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Juvenine. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δύο μήνες.

Συμπαθητικό άγρίμι, Βόλον: Το φάρμακο AMINITROZOMICIN θά τό βρήτε άκόμη στό στάδιο τών δοκιμασιών. Αντί αύτού, κυκλοφορούν έδώ καί μερικούς μήνες, τά βακτηριακά φάρμακα Tabl. Mycinicon καί Mysteclin τά όποία καί συνιστώ.

Α. Σ. Ρ. R., Βόλον: Διαρκώς μού σας πηγαίνει στό κακό. Μέ τήν τακτοποίησι τής περιόδου θά πρέπη νά περιμένετε όκτώ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου, τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Luteol τών 10 mg. Τά ύγρά πιθανώτατα όφείλονται σέ τριχομονάδες καί μονίλια. Για τά βελτίωσι της καταστάσεως θά παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπο μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Caps Mysteclin των 250 mg. Νο 1 Flacon. Τοπικώς θά κάνετε πρωί καί βράδυ έξωτερική καθαριότητα μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ μισή κούπα ζεστό. Η όλη θεραπεία θά έπαναληφθή καί τόν έπόμενο μήνα.

Ο Σ. Ε. Δ.: Ασφαλώς οι πόνοι σας άπό τή μιά καί άπό τήν άλλη πλευρά όφείλονται σέ έρεθισμό τών αισθητικών σάλπιγγος. Εφ' όσον δέν είναι δυνατό νά κάνετε διαθερμία, θά κάνετε καθημερινά μιά ένδομυϊκή ένεσι άπό τό φάρμακο Amp. Globinicon 1 Boite. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό φάρμακο Amp. Procyclon. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία καψάκια τού φαρμάκου Caps Evita. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δέκα ήμέρες άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου. Κατά τών πόνων, θά έπαλείφετε μέ έλαφρές κινήσεις έσωτερικώς καί μόνον όταν χρειάζεται τό φάρμακο Pommade Ovocycline καθημερινώς μιά ώρα, προτού τό νοσηλευτήριο, μέ τήν άλοιφή Pommicaine.

Λευκός κρίνος, 1951: Η άκατάσχετος ρινίκιασις θεραπεύεται ριζικώς μέ χειρουργική έπέμβασι. Λεπτομέρειες δέν μπορώ νά σάς γράψω στίς στήλες τού «Θησαυρού». Απευθύνεσθε τή διεύθυνσι πού έπιθυμείτε. Για νά σάς γράψω λεπτομερώς, πρέπει νά μού στείλετε τό ιστορικό σας. Από τά γραφόμενά σας νομίζω ότι έπήλθε κάποια βελτίωσις. Θά συνεχίσετε τή θεραπεία σας. Εξής: Αμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου θά κάνετε δυό ένέσεις καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες άπό τό φάρμακο Ampl. Ovocycline τών 10 mg. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 mg. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Juvenine. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δύο μήνες.

Απελπισμένη, Κύπρος - Λευκωσία: Έπειτα άπό τίς λεπτομερείς έξετάσεις στίς όποίες όπως μού γράφετε έχετε ύποσθληθή, φαινομενικώς είστε σέ θέσι νά έρθετε ή συνεχίζομένη στείρωσι άνεξήγητη ή συνεχίζομένη στείρωσι. Σέ παρόμοιες περιπτώσεις ό νευροψυχικός παράγων παίζει σημαντικό ρόλο καί έπιδρά άνασταλτικώς σέ γυναίκες καθ' όλα φυσιολογικές, πού διαρκώς άνερεύνονται, έπιθυμούν καί περιμένουν μέ άγωνία τήν πραγματοποίησι μιάς έγκυμοσύνης ή όποία έρχεται έπειτα άπό περίοδο πολυετούς άτεκνίας, όλως διόλου άναπάντεχα, όταν πιά έχουν άπογοητευτή καί χάσει τόν πρώτο τους ζήλο.

Γκρέης Κέλλυ: Τα συμπτώματά σας μαρτυρούν δευτεροπαθή άνεπάρκεια, λόγω όμως τής ήλικίας καί άρχομένης έμμηνόπαυσι. Για τή βελτίωσι τής καταστάσεως, θά κάνετε άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου μιά ένεσι Amp. Ovocycline τών 5 mg. καί έν συνεχεία τέσσαρες ένέσεις καί μιά κάθε δυό ήμέρες άπό τό φάρμακο Amp. Primandron τών 1.000 Δ.Μ. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου, θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 mg. Καθ' όλη τή διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία καψούλια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Sedamyl. Μετά τήν τακτοποίησί σας θά κάνετε όκτώ ήμέρες πρό τής προσεχούς περιόδου, τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό ίδιο φάρμακο Ampl. Estroprol.

Ανεμώνη κόκκινη, Ι.: Αύτό πού μέ ρωτάτε γίνεται πιά παραμονή, διαρκεί δέκα λεπτά τής ώρας καί χωρίς νά παρίσταται άνάγκη άλλων προφυλάξεων.

Αγνή, 12, Μ. Β., Καβάλα: Οι πόνοι, τά ύγρά καί ή έλαχίστη ποσότης αίματος τού έμφανίζονται καθ' ότι τή 12ην ήμέρα άπό της έναρξεως της περιόδου οφείλονται στήν ώστοκία, της όποίας ή έποχή συμπίπτει μέ την άνωτέρω ήμερομηνία. Τά άλλα φαινόμενα οφείλονται σε έλλειψι της φυσικής ποσότητος της ορμόνης ωχρίνης, ή οποία παράγεται υπό των ωοθηκών κατά το δεύτερον ήμισυ του κύκλου. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως, θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τής άναμενομένης περιόδου— άπό τό φάρμακο Tabl. Pregnavite —καί ένα χάπι άπό κάθε χρώμα. Θά άποφεύγετε τά πολλά γλυκά, τά ζυμαρικά καί τά παχεία φαγητά καί κάθε μήνα θά κάνετε γενική έξέτασι των ούρων.

Α. Β. Π., 24, Πειραιά: Η άκατασία προέρχεται άπό βελτίωσι της άνεπάρκειας των ωοθηκών. Για τή βελτίωσι της καταστάσεως θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες μετά τή λήξι τής περιόδου, άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου καί έπί δέκα ήμέρες, θά έπαλείφετε μέ έλαφρές κινήσεις τής παλάμης σας τό πρόσωπο τό πρωί καί βράδυ. Για τά ύπόλοιπα παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπό μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Caps. Mysteclin καί θά κάνετε πρωί καί βράδυ έξωτερική καθαριότητα μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ μισή κούπα ζεστό. Η όλη θεραπεία θά έπαναληφθή καί τόν έπόμενο μήνα.

Φοιτήτρια μικρούλα, Λευκωσία - Κύπρος: Η έλάττωσι πολλών χρόνων, όφείλεται σέ άρτηριοσκλήρωσι, άν όχι παραφορσύνη. Για τή γόμενη ωοθηκική άνεπάρκεια. Για τή βελτίωσι της καταστάσεως θά παίρνετε τρία καψάκια τού φαρμάκου Caps Evita. Κατά τών πόνων, θά έπαλείφεσθε μέ έλαφρές κινήσεις έσωτερικώς καί μόνον όταν χρειάζεται τό φάρμακο Pommade Ovocycline καθημερινώς μιά ώρα, προτού τό νοσηλευτήριο, μέ τήν άλοιφή Pommicaine.

Λευκός κρίνος, 1951: Η άκατάσχετος ρινίκιασις θεραπεύεται ριζικώς μέ χειρουργική έπέμβασι. Λεπτομέρειες δέν μπορώ νά σάς γράψω στίς στήλες τού «Θησαυρού». Απευθύνεσθε τή διεύθυνσι πού έπιθυμείτε. Για νά σάς γράψω λεπτομερώς, πρέπει νά μού στείλετε τό ιστορικό σας. Από τά γραφόμενά σας νομίζω ότι έπήλθε κάποια βελτίωσις. Θά συνεχίσετε τή θεραπεία σας. Εξής: Αμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου θά κάνετε δυό ένέσεις καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες άπό τό φάρμακο Ampl. Ovocycline τών 10 mg. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 mg. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Juvenine. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δύο μήνες.

Απελπισμένη, Κύπρος - Λευκωσία: Έπειτα άπό τίς λεπτομερείς έξετάσεις στίς όποίες όπως μού γράφετε έχετε ύποσθληθή, φαινομενικώς είστε σέ θέσι νά έρθετε ή συνεχίζομένη στείρωσι άνεξήγητη ή συνεχίζομένη στείρωσι. Σέ παρόμοιες περιπτώσεις ό νευροψυχικός παράγων παίζει σημαντικό ρόλο καί έπιδρά άνασταλτικώς σέ γυναίκες καθ' όλα φυσιολογικές, πού διαρκώς άνερεύνονται, έπιθυμούν καί περιμένουν μέ άγωνία τήν πραγματοποίησι μιάς έγκυμοσύνης ή όποία έρχεται έπειτα άπό περίοδο πολυετούς άτεκνίας, όλως διόλου άναπάντεχα, όταν πιά έχουν άπογοητευτή καί χάσει τόν πρώτο τους ζήλο.

Γκρέης Κέλλυ: Τα συμπτώματά σας μαρτυρούν δευτεροπαθή άνεπάρκεια, λόγω όμως τής ήλικίας καί άρχομένης έμμηνόπαυσι. Για τή βελτίωσι τής καταστάσεως, θά κάνετε άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου μιά ένεσι Amp. Ovocycline τών 5 mg. καί έν συνεχεία τέσσαρες ένέσεις καί μιά κάθε δυό ήμέρες άπό τό φάρμακο Amp. Primandron τών 1.000 Δ.Μ. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου, θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 mg. Καθ' όλη τή διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία καψούλια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Sedamyl. Μετά τήν τακτοποίησί σας θά κάνετε όκτώ ήμέρες πρό τής προσεχούς περιόδου, τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό ίδιο φάρμακο Ampl. Estroprol.

Ανεμώνη κόκκινη, Ι.: Αύτό πού μέ ρωτάτε γίνεται πιά παραμονή, διαρκεί δέκα λεπτά τής ώρας καί χωρίς νά παρίσταται άνάγκη άλλων προφυλάξεων.

Αγνή, 12, Μ. Β., Καβάλα: Οι πόνοι, τά ύγρά καί ή έλαχίστη ποσότης αίματος τού έμφανίζονται καθ' ότι τή 12ην ήμέρα άπό της έναρξεως της περιόδου οφείλονται στήν ώστοκία, της όποίας ή έποχή συμπίπτει μέ την άνωτέρω ήμερομηνία. Τά άλλα φαινόμενα οφείλονται σε έλλειψι της έπαρκούς ποσότητος της ορμόνης ωχρίνης, ή οποία παράγεται υπό των ωοθηκών κατά το δεύτερον ήμισυ του κύκλου. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως, θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τής άναμενομένης περιόδου— άπό τό φάρμακο Tabl. Pregnavite —καί ένα χάπι άπό κάθε χρώμα. Θά άποφεύγετε τά πολλά γλυκά, τά ζυμαρικά καί τά παχεία φαγητά καί κάθε μήνα θά κάνετε γενική έξέτασι των ούρων.

Α. Β. Π., 24, Πειραιά: Η άκατασία προέρχεται άπό βελτίωσι της άνεπάρκειας των ωοθηκών. Για τή βελτίωσι της καταστάσεως θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες μετά τή λήξι τής περιόδου, άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου καί έπί δέκα ήμέρες, θά έπαλείφετε μέ έλαφρές κινήσεις τής παλάμης σας τό πρόσωπο τό πρωί καί βράδυ. Για τά ύπόλοιπα παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπό μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Caps. Mysteclin καί θά κάνετε πρωί καί βράδυ έξωτερική καθαριότητα μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ μισή κούπα ζεστό. Η όλη θεραπεία θά έπαναληφθή καί τόν έπόμενο μήνα.

Ο Σ. Ε. Δ.: Ασφαλώς οι πόνοι σας άπό τή μιά καί άπό τήν άλλη πλευρά όφείλονται σέ έρεθισμό τών αισθητικών σάλπιγγος. Εφ' όσον δέν είναι δυνατό νά κάνετε διαθερμία, θά κάνετε καθημερινά μιά ένδομυϊκή ένεσι άπό τό φάρμακο Amp. Globinicon 1 Boite. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό φάρμακο Amp. Procyclon. Κατά τήν διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρία καψάκια τού φαρμάκου Caps Evita. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπί δέκα ήμέρες άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου. Κατά τών πόνων, θά έπαλείφεσθε μέ έλαφρές κινήσεις έσωτερικώς καί μόνον όταν χρειάζεται τό φάρμακο Pommade Ovocycline καθημερινώς μιά ώρα, προτού τό νοσηλευτήριο, μέ τήν άλοιφή Pommicaine.

Λευκός κρίνος, 1951: Η άκατάσχετος ρινίκιασις θεραπεύεται ριζικώς μέ χειρουργική έπέμβασι. Λεπτομέρειες δέν μπορώ νά σάς γράψω στίς στήλες τού «Θησαυρού». Απευθύνεσθε τή διεύθυνσι πού έπιθυμείτε. Για νά σάς γράψω λεπτομερώς, πρέπει νά μού στείλετ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ καρύδια

Μιὰ φορὰ ὁ Ναστραδὶν εἶχε ἕνα μεγάλο μπελὰ στὸ κεφάλι του καὶ πήγαινε νὰ σκάσῃ: Περίμενε τὴ Φατμέ, τὴ γυναῖκα του, νὰ γεννήσῃ, μὰ τοῦ λόγου της δὲν ἔλεγε νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸ παιδί.

— Μωρέ, τί συμφορὰ εἶν' αὐτὴ ποὺ πάθαμε; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στενοχωρημένος ὁ Χότζας. "Ολες οἱ χανούμ, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τους, γεννοῦνε μονάχες! 'Η δική μου ὅλο κοιλοπονάει καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει...

— Ἔλα, τζάνουμ Ναστραδίν, κάνε ὑπομονὴ κι' ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος!... προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἡσυχάσουν οἱ γειτόνοι. Φαίνεται πὼς ἡ γυναῖκα σου θὰ κάνῃ δίδυμα. γι' αὐτὸ ἐχεῖ!...

Μὰ ὁ Χότζας δὲν ἄκουγε τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ περπατοῦσε ἀμίλητος πάνω-κάτω στὸν ὀντᾶ του.

Ἤθαν τότε ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, ἀνήσυχες. νὰ δοῦνε τί ἔπαθε ἡ Φατμέ. Ἦρθε κι' ἡ μαμή. 'Ακόμη κι' ἕνας γιατρὸς ἀπὸ τὴν Προῦσα κόπιασε στὸ κονάκι τοῦ Χότζα. 'Αλλ' ἐκεῖνη δὲν ἔλεγε νὰ γεννήσῃ κι' ὅλοι ἄρχισαν πιὰ νὰ ἔχουνε τοὺς φόβους τοῦ ἄντρα της.

— Τέτοιο κακὸ δὲν ξαναεῖδανε τὰ μάτια μου κι' ἂς ἔχω ξεγεννήσει τὶς μισὲς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ!... εἶπε ἡ μαμὴ κι' ἄρχισε τὶς προσευχές.

— 'Η ἐπιστήμη τάχει χαμένα καὶ μονάχα ὁ Προφήτης μπορεῖ νὰ ξέρῃ γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα βασανίζεται τόσο!.. εἶπε κι' ὁ γιατρός.

Κι' ὅταν σὲ λίγο βούϊξε ὅλο τὸ χωριὸ κι' ἔτρεξε κι' ὁ ἰμάμης. ὅλοι, γυναῖκες κι' ἄντρες. ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦνε:

— Μὰ τὸν 'Αλλάχ, δὲν ξέρεις ἐσύ, ἰμάμη, μιὰ προσευχὴ νὰ πῆς γιὰ νὰ βγῇ πιὰ αὐτὸ τὸ παιδί;

Τοῦ λόγου του ὅμως, ἀφοῦ μουρμούρισε κάτι μέσα στὰ δόντια του. τραβήχτηκε στὴ γωνιὰ ἀνήμπορος νὰ βοηθήσῃ τὴ δύστυχη Φατμέ.

— 'Αμάν! "Ας φωνάξουμε καὶ τὸν καδῆ, μήπως μπορέσῃ αὐτὸς νὰ κάνῃ τίποτα!... εἶπαν τότε φοβισμένοι οἱ γειτόνοι.

Μόλις τ' ἄκουσε ὅμως ὁ Χότζας, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε χωρὶς νὰ βγάζῃ ἄχνα πάνω-κάτω, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Γιὰ σταθῆτε, ψωρέ. γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς τρελλαθήκατε... "Αν ἔρθῃ ὁ καδῆς νὰ βγάλῃ τὸ ψωρό. καλὴ ἀρχὴ θὰ κάνῃ τὸ παιδί μου...

— Καὶ γιατί. μωρὲ Ναστραδίν: ἀπόσπασαν οἱ ἄλλοι.

— Γιατί, καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὁ καδῆς, θὰ λέῃ: «'Εγὼ τὸ ἔβγαλα στὸν κόσμο κι' ἐγὼ πάλι τὸ βάζω μέσα στὴ φυλακή!» ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

— Τότε τί νὰ κάνουμε, Ναστραδίν;

— "Εννοια σας καὶ θὰ δῆτε ἀμέσως τί θὰ κάνω! εἶπε ἐκεῖνος κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μπακάλη.

"Οταν γύρισε σὲ λίγο, κρατῶντας μιὰ σακκούλα μὲ καρύδια, φώναξε σ' ὅλους ποὺ εἶχαν μπῆ στὴν κάμαρα:

— "Αἴντε φύγετε τώρα ἐσεῖς ἀπὸ 'δῶ γιὰ νὰ μπῶ ἐγώ!..

'Αφοῦ λοιπὸν ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Φατμέ, σκόπτισε τὰ καρύδια στὸ πάτωμα καὶ φώναξε:

— Τώρα πιά. ὅσο Ἰδιότροπο καὶ νἆναι τὸ παιδί, θ' ἀκούσῃ τὰ καρύδια καὶ θὰ βγῇ νὰ παίξῃ μ' αὐτά!...

'Αλλὰ πρὶν βάλουνε τὰ γέλια οἱ ἄλλοι, ἡ Φατμέ, ποὺ ἦρθε ἡ ὥρα της πιά, γέννησε τὸ διάδοχο, κι' ὁ Χότζας πῆρε ἀμέσως σ' ὅλο τὸ χωριὸ τ' ὄνομα τῆς καλύτερης μοιρᾶς!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΜΠΟΥΡΙΝΙΑ

'Εγώ, γιαβρούμ, ἄμα μπουρίνια μου ἔχω, ἴστε ἀντιρωπος μιλημένο ντὲν ἠθέλω νὰ μὲ κάνῃ. 'Ιστέ, ἀναγνώστη ἐφέντη, ἐσὺ μὲ ἠξέρεις. Καλὸς καλὸς ἀντιρωπο ἐνομαι, χωρατατζῆς, ἀστεῖα ἐκάνω, ἔλια ἐκάνω, κέφια μου ἄμα ἔχω καλαμπούρια λέω, ὅ,τι θέλεις ἀπὸ ἐμένα ἰβρίσκεις. "Οχι πὼς ἠθέλω ἐαυτός μου παινεμένο νὰ ἐκάνω, ἄμμμα πολὺ συμπαθητικὸς ἀντιρωπο ἐνομαι. "Ετσι ντὲν εἶναι; Τέλος σπάγγων, σὲ εἶπα, μὲ ἠξέρεις.

Μόνο ἐπάνω σὲ μπουρίνια μου πετυχεμένο νὰ μὴ μὲ κάνῃς. Χίτς ἀντιρωπο ντὲν ἠθέλω νὰ ἰδλέπω, μούρης μου κατεβασμένο ἐνεται, λίγο στιραδὰ νὰ μὲ κυττάξῃς, ζουνάρι μου πατημένο νὰ ἐκάνῃς βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί ἔπαθες ὀγλούμ, καρντούλα μου σὲ κλαίει. Αὐτὸ πάντα ντὲν ἶνεται, ἄμα ὅταν ἶνεται, κλάψε με μανούλα μου, κλάψε νὰ λές.

'Ιστὲ τὸ λοιπὸν ἰπροχτὲς μεάλα μου μπουρίνια εἶχα. Μὲ τὸ Σουρπουίτσα μου καυγὰ ἐκάναμε γιὰ αὐτὸ τὸ εὐλοημένο τὸ ὑναίκα πολλὲς φορὲς στὸ μύτη μὲ ἰμπαίνει. γρ,γρ,γρ μυαλός μου πιπιλισμένος ἐκάνει, στὸ ψυχή μου μεάλο ἀνακατωσούρα ἰφέρνει. Τέλος σπάγγων αὐτὸ σημασία ντὲν ἔχει, χίτς νὰ μὴ σὲ μέλη, γιατὶ μὲ τὸ Σουρπουΐτσα μου καυγαδισμένοι :νήκαμε. Τὸ λοιπὸν μέσα στὸ λεωφορεῖος ἤμουν, μάτιας μου χίτς κόσμο ντὲν ἤτανε.

'Από πίσω μου ἕνας σαλαμάρας ἤτανε καὶ μὲ λέει:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

'Εγὼ χίτς ἀπάντησι ντὲν δίνω. "Αμα ἐκεῖνος πάλι στὸν ὦμο χτυπημένο μὲ κάνει καὶ μὲ λέει:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

'Εγὼ πάλι χίτς ἀπάντησις ντὲν τοῦ ἔδωσα, ἄμα ἐκεῖνος πάλι πιὸ δυνατὰ στὸν ὦμο μου χτυπημένο μὲ κάνει καὶ μὲ λέει:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

Τότε αἷμας μου κιφάλι ἀνεβασμένο ἔϊνε, πίσω ὑρισμένος ἐνομαι καὶ λέω:

— Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, τί σὲ νοιάζει μπέ; Λοαριασμὸ θὰ σὲ δώσω; "Αν θέλω κατεβαίνω, ἂν θέλω ντὲν κατεβαίνω! Μπουνταλᾶ ἐρίφ! ὅτοῦ!

'Εκεῖνος μάτιας του ἀνοιγμένα ἔκανε καὶ μὲ λέει:

— Τί φωνάζετε κύριε; Σᾶς ἔβρισα καὶ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι;

— Αὐτὸ σὲ ἔλειπε νὰ μὲ ὑβρίσῃς κι' ὅλας ἐσόγλου ἐσέκ, τὸν λέω. "Αϊ στὸν διάβολο ἀπὸ δῶ, γιατὶ ἐδῶ μέσα σὰν τὰ κοκόρια ἀρπαγμένοι θὰ ἰνοῦμε, κάτω κυλισμένοι θὰ ἰνόμαστε!

Τότε τὸ κόσμος ἀπορημένος ἔϊνε καὶ ἐρωτοῦσε τί ἔϊνε, τί ἔϊνε καὶ τὸ ἀντιρωπος λέει:

— Κύριοί μου, τίποτα δὲν τοῦ ἔκανα καὶ μὲ βρίζει. Τρελλὸς θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. 'Εγὼ τιρελλὸς ἀκούω, αἷμας μου πάλι κεφάλι μου ἀνεβασμένο ἐνεται, βάϊ, βάϊ, βάϊ τὸ μεάλο τὸ τιρέλλα μου πισσμένο μὲ ἐκάνει.

— 'Εγὼ μπὲ εἶμαι τιρελλός; 'Ιστόμα σου κλεισμένο κάνε, γιατὶ μούρη σου ἰσπασμένο ἐκάνω!

Καὶ τί μὲ λέει τὸ χαϊβάν ἐρίφ;

— Βλάκα!

— Εἶσαι! λέω.

— Κτῆνος!

— Εἶσαι! λέω.

— Ζῶον!

— Εἶσαι! λέω

— Γουροῦνι!

Τότε χίτς εἶσαι ντὲν εἶπα, ὅμα κατω ἰσκύβω, φόρα ἰπαίρνω καὶ δυνατὴ κουτουλιὰ μὲ τὸ κεφάλι μου τοῦ δίνω, πάρτον κάτω τὸν ζάβαλη. Βάϊ βάϊ τί φασαρία ἔϊνε. "Αντιρες φωνάζουν, ὑναίκες τσιρίζουν, τὸ ἰσπράχτορας τιρέχει, τὸ σωφέρης σταματημένος ἐνεται καὶ ἐπάνω στὸ λεωφορεῖος ἰστυφύλακας ἀμέσως ἀνεβασμένος ἐνεται.

Τότε τὸ ἀντιρωπος λέει:

— Κύριε πόλισμαν, τίποτα δὲν τοῦ ἔκανα. Τὸν ρώτησα μόνον ἂν θὰ κατέβη καὶ μὲ σκυλόβρισε. "Υστερα μοῦ ἔδωσε μιὰ κουτουλιά!

—Καλὰ σὲ ἔκανα! λέω.

Καὶ ὅλοι μαζί μου τὰ ἰβάλανε, ἄμα τὸ ἰστυφύλακας μέσα μὲ ἰπῆε. Κιοπόγλου κιοπεκλὲρ στὸ μπουρδοῦμι μὲ ἰκλεῖσανε καὶ ἐκεῖ ὅλο τὸ νύχτα κλεισμένος ἐμεινα.

Μπουρίνια μου ἐπέρασαν καὶ τώρα πολὺ καλὰ εἶμαι. "Αμα σὲ τὸ λέω, ἀναγνώστη ἐφέντη. "Οταν μὲ τὸ μούρη κατεβασμένο μὲ ἰβλέπεις, χίτς μὴ μὲ μιλᾶς. Βολιά, μπιλὰ ἰφῶτα σου ἀλλαγμένα ἐκάνω. 'Ανλαντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Κουβεντούλα

Τί θὰ γίνῃ μὲ σᾶς, κύριοι; Αὐτὸ εἶναι αἴσχος ἀπαράδεκτον. Μάλιστα σὲ σᾶς τοὺς δύο ἀπευθύνομαι. πρῶτον σὲ σένα κύριε ταμία ποὺ ἐδρεύεις ὄπισθεν τῆς θυρίδος καὶ σὲ σένα κύριε πελάτα, ὁ ὁποῖος ἐστάθηκες μπροστὰ στὴν ἐν λόγω θυρίδα κι' ἔστησες ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν τύριο ταμία Κι' ἐν τῷ μεταξὺ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι περιμένουμε πίσω, πότε θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ τελειώσετε τὴν ἀνοιχθεῖσαν συζήτησιν, γιὰ νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας.

Τί εἴπατε; Δυὸ κουβέντες ἀλλάξατε ὅλες κι' ὅλες; Τί δυὸ κουβέντες, ποὺ ἀρχίσατε ἀπὸ τὸ τί κάνει ἡ κυρία, τί γίνονται, τὰ παιδιά, σὲ ποιά τάξι πηγαίνει ὁ Κούλης καὶ προχωρήσατε κανονικὰ σὲ πολλὰ διάφορα καὶ ποικίλα ἄλλα θέματα, μέχρι τῆς σκωληκοειδίτιδος τῆς θείας. Ἐδῶ, ὅμως, κύριοι, δὲν εἶναι οὔτε καφενεῖο, οὔτε δρόμος, οὔτε δημόσιος κῆπος, οὔτε τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ σας, οὔτε τόπος συζητήσεων. Ἐδῶ εἶναι τόπος ἐργασίας. ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλοι, οὔτε γνωστοί, οὔτε οἰκογενειακὰ θέματα. Ἐδῶ εἶναι νὰ περνάῃ ἕνας, νὰ ξεφωλιὰ τὸ λογαριασμό του καὶ νὰ πηγαίνῃ στὴ δουλειά του, ἐν σιωπῇ καὶ σοβαρότητι. Διότι ἀλλοίμονο, κύριε ταμία, ἂν συυβῇ νὰ σοῦ τύχουν δέκα γνωστοὶ στὴ θυρίδα καὶ ἀνοίξῃς παρτίδες κουβεντολογίου καὶ μὲ τοὺς δέκα. Οἱ ἄλλοι τί θὰ γίνουν; Θὰ περιμένουν πότε θὰ λάβετε τὴν καλοσύνη νὰ θέσετε τελεία καὶ παῦλα στὴ λογοδιάρροιά σας γιὰ νὰ προχωρήσουν κατὰ ἓν βῆμα; Τὸ μόνο ποὺ ξεχάσατε εἶναι νὰ παραγγείλετε κι' ἕνα καφεδάκι καὶ ν' ἀνάψετε καὶ τσιγάρο γιὰ νὰ τὰ πῆτε πιὸ ἀναπαυτικά.

Μὴ μειδιᾶτε ἐπιχαρίτως, κύριε ταμία. Οὔτε ἀστειεύομαι, οὔτε κάνω χιούμορ. Κάθε ἄλλο! 'Ομιλῶ σοβαρῶς καὶ σᾶς προειδοποιῶ.

Τί εἴπατε; Εἴχατε καιρὸ νὰ ἰδωθῆτε; Καὶ λοιπόν; Δῶστε ἕνα ραντεβοῦ νὰ βρεθῆτε κάπου ἔξω καὶ πῆτε τα ὅσο θέλετε. "Οχι, ὅμως κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας καὶ ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ. Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ἀπαγορεύεται πᾶσα συζήτησις. "Αειντε μπράδο, κύριε. Αντε στὸ καλὸ τοῦ Θεοῦ, κι' ἡ Παναγιὰ μαζί σου.

Καὶ τώρα οἱ δυό μας, κύριε ταμία καὶ πρὸ παντὸς ὄχι στραβοκυττάγματα κι' ἐγὼ δὲ σπκώνω ἀπὸ τέτοια. Μάλιστα. Πρέπει νὰ βρεθῇ ἕνας πολίτης ἔχων συνειδησιν τῶν δικαιωμάτων του. γιὰ νὰ σὲ βάλῃ στὴ θέσι σου καὶ νὰ σὲ διδάξῃ τὰ καθήκοντά σου. Διότι... Τί λέτε σεῖς, κύριε, ὁ ὀπισθέν μου; Νὰ τελειώνω τὴν κουβέντα μὲ τὸν ταμία, γιατὶ ἔχετε σειρά; Γιὰ σᾶς φροντίζω, κύριε. Γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸν πιὸ πίσω καὶ γιὰ τὸν πιὸ πίσω καὶ γιὰ ὅλους σας. Μάλιστα. 'Αγωνίζομαι νὰ συμμορφώσω τὸν κύριο ταμία ἀπὸ δῶ νὰ μὴν πιάνῃ τὴν κουβέντα καὶ ἀναγκάζῃ τοὺς ἄλλους νὰ περιμένουν. Δηλαδὴ σᾶς. Τί εἴπατε; Κατάληξα νὰ τοῦ πιάσω ἐγὼ τὴν κουβέντα καὶ νὰ τὸν ὁπασχολῶ; Καὶ νὰ τελειώνω; "Οχι βρέ. Ἐδῶ θὰ κάτσω, ὅσο μοῦ κάνει κέφι. Καὶ θὰ φύγω ὅταν θέλω ἐγὼ καὶ ὄχι ὁπότε θέλετε σεῖς.

'Αλλὰ τέτοιοι ποὺ εἴσαστε ὅλοι σας καλὰ σᾶς κάνουνε. Γιατὶ τόση ὥρα ποὺ εἴχανε στήσει κουβέντα τοῦ λόγου τους. κανεὶς σας δὲν ἐνοχλήθηκε. Καὶ ἐνοχλεῖστε τώρα ποὺ πάω νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Στὸ διάολο νὰ πᾶτε. Γαϊδοῦρια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ιπτάμενοι δίσκοι ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Τὸ 1965 θὰ στοιχίζουν ὅσο ἕνα μέτριο αὐτοκίνητο

ΕΙΝΑΙ ἕνα φωτεινὸ πρωὶ τοῦ 1965, σὲ κάποια πόλι τῆς 'Αμερικῆς. Στὶς 8 ἀκριβῶς, ὁ Τζὸε Λῆ—ἂς τὸν ὀνομάσουμε ἔτσι—βγαίνει ἀπ' τὴν πίσω πόρτα τῆς βιλλίτσας του, ποὺ ἀπέχει μονάχα 120 χιλιόμετρα ἀπ' τὴν πόλι ὅπου ἐργάζεται. Στὸ κέντρο τῆς χαλικόστρωτης αὐλῆς του τὸν περιμένει ὁ ἰπτάμενος δίσκος του. Εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ στηρίζεται σὲ τρεῖς μικροὺς τροχοὺς μὲ φουσκωμένα λάστιχα.

Ὁ Τζὸε καλημερίζει τὸ γειτονά του ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ μαζί του. 'Ανοίγει ἕνα μικρὸ πορτάκι, ποὺ βρίσκεται στὸ στρογγυλὸ φρύγχος» τοῦ δίσκου. Γυρίζει μιὰ κρυμμένη λαβή, γιὰ νὰ ξεκλειδώσῃ τὸ θολωτὸ παρμπρίζ ποὺ σκεπάζει ἀπὸ παντοῦ τὶς δυὸ θέσεις τοῦ πιλότου καὶ τοῦ ἐπιβάτη. Τώρα τὸ παρμπρίζ αὐτὸ ἀνασηκώνεται μὲ μεγάλη εὐκολία, χάρις στὰ ἐσωτερικά του ἐλατήρια—ὅπως τὰ καπὼ τῶν μοντέρνων αὐτοκινήτων. Μὲ τὴν ἴδια κίνησι, κατεβαίνει ὁ κῶνος τοῦ ρύγχους τοῦ δίσκου καὶ γίνεται ἕνα προσωρινὸ σκαλοπάτι.

'Ο γείτονας τοῦ Τζὸε πατάει πάνω σ' αὐτό, γιὰ ν' ἀνεβῇ στὴν πτητικὴ μηχανή. Περνάει πάνω ἀπ' τὸ διπλωτὸ κάθισμα τοῦ πιλότου καὶ ἐγκαθίσταται στὴν πίσω θέσι. "Υστερα ἀνεβαίνει κι' ὁ Τζὸε. Παίρνει τὴ θέσι τοῦ πιλότου. Κλείνει τὸ παρμπρίζ καὶ γυρίζει τὸ κλειδὶ τῆς «μίζας». 'Ενῶ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ τὸ μοτέρ, οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἀνοίγουν τὰ αὐτόματα βοηθητικὰ πτερύγια, περνῶντας πάνω ἀπ' τρεῖς φορὰνε τὶς ζῶνες ἀσφαλείας τους.

'Ο «εἰσαγωγεὺς ἀέρος» περιστρέφεται τώρα γρήγορα, μ' ἕνα δξὺ ὑψος. 'Ανοίγουν τὰ αὐτόματα βοηθητικὰ πτερύγια, κι' ἕνα ὁρμητικὸ ρεῦμα ἀέρος ἀπορροφᾶται μέσα στὸ μηχάνημα, περνῶντας πάνω ἀπ' τὶς κυκλικὲς πτέρυγες. 'Η ταχύτης του αὐξάνει ὁλοένα. Καὶ δημιουργεῖ ἔτσι μιὰ ἀνυψωτικὴ δύναμι, ποὺ μεγαλώνει συνεχῶς.

'Ο δίσκος τρέμει ἐλαφρά, μένει γιὰ λίγο ἀκόμη ἀκίνητος κι' ὁρμητικὸ σὰν ἕνα βέλος ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνῃ κατακόρυφα, ἀργὰ καὶ ὁμαλά, σὰν ἕνα ἀσανσὲρ μέσα σὲ ἄδρατο «κλουβί». "Αποκτᾶ ταχύτητα 150 μέτρων στὸ δευτερόλεπτο καὶ φτάνει ἔτσι ὡς τὸν καθωρισμένο ἐναέριο «δρόμο» ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ νότο.

Τότε ἡ κίνησι τῆς μηχανῆς μεταδίδεται στὴν Ἑλικα προωθήσεως, ποὺ ὑπάρχει στὸ πίσω μέρος τοῦ δίσκου. "Οσο αὐξάνει ἡ ταχύτης τῆς ἑλικοειδοῦς, σταματάει σιγὰ-σιγὰ ἡ «περιστροφὴ τοῦ «εἰσαγωγέως ἀέρος» καὶ κλείνουν τὰ βοηθητικὰ πτερύγια.

Δυὸ ἡμικυκλικὰ «βοηθητικὰ πτερύγια» ἀνασηκώνονται αὐτόματα ἀπὸ τὸ κέντρο ὡς τὰ χείλος τοῦ δίσκου. "Οταν σταματήσουν ἀπὸ τὸ κέντρο ὡς τὸ χείλος τοῦ δίσκου, τὰ βοηθητικὰ πτερύγια κλείνουν πάλι μὲ τὴν ἴδια κίνησι ποὺ τὰ ἀνασηκώνονται μὲ τὴν ἀντίστροφη σειρά: πρῶτα ἀπ' τὸ χείλος τοῦ δίσκου, ὕστερα ἀπὸ τὸ κέντρο.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικὸ ποὺ σᾶς διηγηθήκαμε, εἶναι βέβαια φανταστικό. 'Αλλ' ὁ ἰπτάμενος δίσκος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε, δὲν ἀνήκει πιὰ στοὺς κύκλους τῆς φαντασίας. "Εχει ἤδη καταρτίσει τὰ σχέδιά του ὁ 'Αμερικανὸς μηχανικὸς Πέτερ Νόφι, εἰδικευμένος τώρα, εἰδικευμένος τοῦ, ποὺ ἔχουν δὲ δοκιμαστῇ μ' ἐπιτυχία ὡρισμένα τμήματά του, ὅπως π. χ. ὁ «εἰσαγωγεὺς ἀέρος» (μὲ τὸν ὁποῖο πέτυχε ὁ Νόφι νὰ ἕνα κοινὸ ρομβουαμική. "Εχουν δὲ δοκιμαστῇ μ' ἐπιτυχία ὡρισμένα τμήματά του, ἀνυψώση ἀνθρώπους καὶ μηχανήματα, κινῶντας τον μὲ ἕνα κοινὸ ἐξωλκέμβιο μοτὲρ βάρκας).

'Η ἐφεύρεσι τοῦ Νόφι χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἁπλότητα καὶ πρακτικότητα.

Πῆρε μιὰ πτέρυγα ἀεροπλάνου καὶ τῆς ἔδωσε κυκλικὸ σχῆμα, φροντίζοντας νὰ βρίσκεται πρὸς τὰ ἔξω τὸ στρογγυλότερο χεῖλος της (ἐκεῖνο ποὺ, στὰ κοινὰ ἀεροπλάνα, βλέπει πρὸς τὰ ἐμπρός). Σκάρωσε ἔτσι ἕνα εἶδος τεράστιου... λουκουμᾶ, μὲ μιὰ τρύπα στὸ κέντρο. Τὴν τρύπα αὐτὴ ἐγκατέστησε τὸν «εἰσαγωγέα ἀέρος», δηλαδὴ ἕνα εἶδος ἀεριστῆρος ποὺ ἀπορροφᾶ μὲ δρμὴ ἀέρα ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά του καὶ τὸν διώχνει ἀπ' τὴν ἄλλη (περίπου σὰν τοὺς ἀνεμιστῆρες ἢ τοὺς ἐξαεριστῆρες).

Ἐπίσης ἐγκατέστησε ἐκεῖ τὸ μοτὲρ καὶ τὴν καμπίνα τῶν ἐπιβατῶν, μὲ τὸ θολωτὸ καὶ διαφανὲς περικάλυμμά της.

Δυὸ «βοηθητικὰ πτερύγια» ἀρχίζουν ἀπ' τὸ κέντρο (δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὴν καμπίνα) καὶ φτάνουν ὡς τὴ μέση σχεδὸν τῆς ἑλικοειδοῦς, σταματάει σιγὰ-σιγὰ ἡ περιστροφὴ τοῦ «εἰσαγωγέως ἀέρος» καὶ κλείνουν τὰ βοηθητικὰ πτερύγια.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔτσι ποὺ τὸ ἐφεύρε ὁ Νόφι, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἁπλᾶ καὶ ἀσφαλῆ ποὺ ἔχουν δοκιμαστῇ μέχρι σήμερα. Μπορεῖ νὰ ἀπογειωθῇ ὁ δίσκος, ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται ὁ «εἰσαγωγεύς», ἀνοίγουν τὰ βοηθητικὰ πτερύγια, μπαίνει ὁ ἀέρας μὲ ὁρμὴ καὶ ξαναβγαίνει συμπιεσμένος ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ σκάφους. Περνῶντας πάνω ἀπ' τὴν καμπύλη ἐπιφάνεια τῆς πτέρυγος, δημιουργεῖ μιὰ πίεσι ἀρνητική (πρὸς τὰ πάνω). Καὶ βγαίνοντας ὁρμητικὰ ἀπ' τὸ

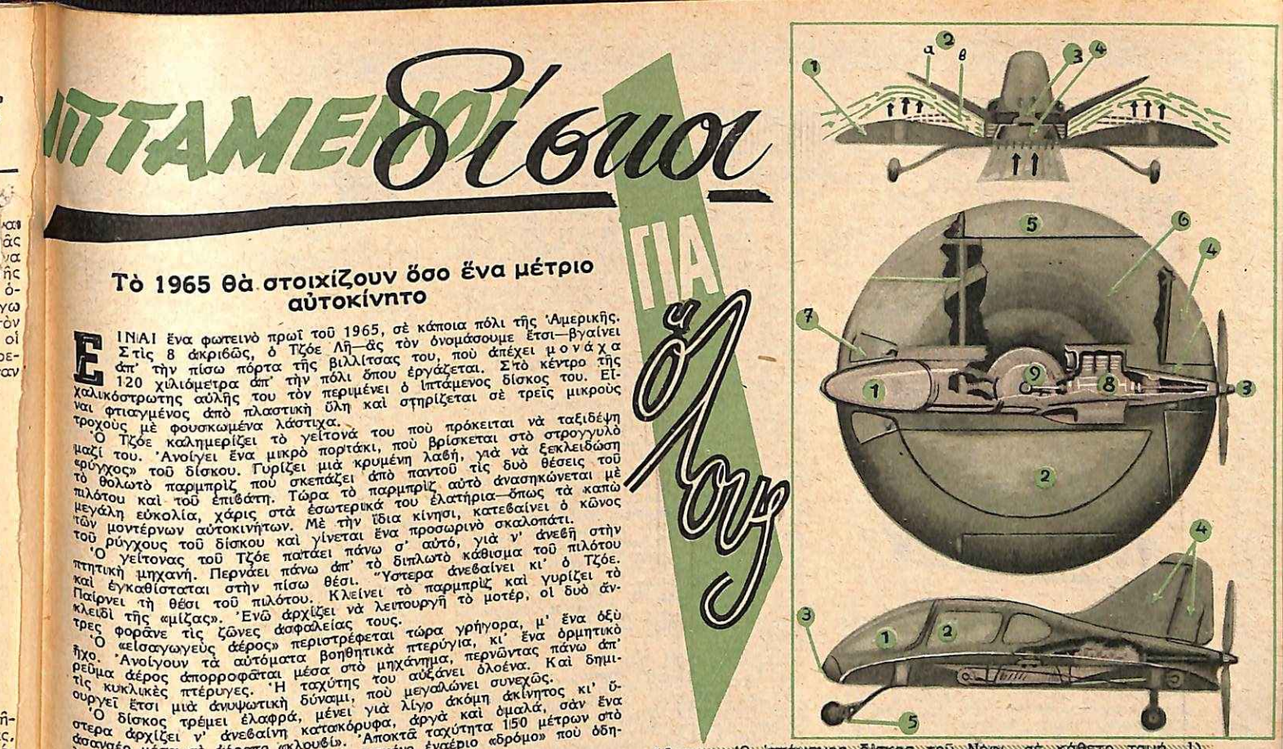

'Ο δίσκος πετάει πρὸς τὸ νότο, μὲ ταχύτητα 260 χιλιομέτρων τὴν ὥρα...

'Ανω. 'Ο ἰπτάμενος δίσκος τοῦ Νόφι, σὲ κάθετο τομή. 1) Κυκλικὲ πτέρυγες. 2) Βοηθητικὰ πτερύγια (α: ἀνοιχτά, β: κλειστὰ.) 3) Εἰσαγωγεὺς ἀέρος. 4) Ἐξαγωγὴ ἀέρος. Τὰ γκρίζα βέλη δείχνουν τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ἀέρας. Τὰ μαῦρα βέλη δείχνουν τὴν ἀναπτυσσομένη ὥθησι πρὸς τὰ πάνω, σὲ δυὸ διάφορα σημεῖα τοῦ σκάφους (πάνω ἀπὸ τὶς πτέρυγες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κέντρον του). Μέσον.— Κάτοψις τοῦ δίσκου. 1) Καμπίνα ἐπιβατῶν. 2) Πτέρυξ. 3) Ἕλιξ. 4) Πηδάλιον ὕψους. 5) Πηδάλιον κατευθύνσεως. 6) Ἀποθήκη βενζίνης μὲ σχῆμα δακτυλίου. 7) Ἀνοίγματα ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ βλέπῃ ὁ πιλότος πρὸς τὰ κάτω. 8) Μοτὲρ. 9) Εἰσαγωγεὺς ἀέρος. Κάτω: Πλάγια ὄψις τοῦ δίσκου μὲ τὰ βοηθητικὰ πτερύγια κλειστά. 1) Θέσις πιλότου. 2) Θέσις ἐπιβάτου. 3) Κῶνος ποὺ κατεβαίνει καὶ γίνεται σκαλοπάτι. 4) Πηδάλια. 5) Τροχοὶ προσγειώσεως.

κάτω μέρος ἀναπτύσσει καὶ πάλι πίεσι πρὸς τὰ πάνω, χάρις στὴ γνωστὴ ἀρχὴ τῆς ἀντιδράσεως (τὴν ἴδια ποὺ κινεῖ τὰ ἀεριωθούμενα ἀεροπλάνα καὶ τὶς ρουκέτες). Οἱ δυὸ αὐτὲς πιέσεις, συνδυασμένες, ἀφοῦν γιὰ ν' ἀνυψώσουν ὁλόκληρο τὸ σκάφος, μὲ τὶς μηχανὲς καὶ τοὺς ἐπιβάτες του.

"Οταν φτάσῃ στὸ ὕψος ποὺ θέλει, ὁ ἰπτάμενος δίσκος κινεῖται πιὰ ὁριζόντια μὲ τὴν ἕλικα ποὺ ἔχει πίσω του ὅπως ἕνα κοινὸ καὶ συνηθισμένο ἀεροπλάνο.

Τέλος, γιὰ τὴν προσγείωσι γίνεται ὅτι καὶ γιὰ τὴν ἀπογείωσι, μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι ἡ ὁρμὴ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος κανονίζεται τόση ὥστε νὰ κατεβῇ τὸ σκάφος σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁμαλά.

'Ο ἰπτάμενος δίσκος τοῦ Νόφι προβλέπεται γιὰ εἶναι «πρεσαριστὸς» καὶ κατασκευασμένος ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ οὐσία ἐνισχυμένη μὲ ἶνες γυαλιοῦ. Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ ἔχει ἤδη χρησιμοποιηθῇ μ' ἐπιτυχία γιὰ μικρὰ πλοιάρια.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κούφιας πτέρυγος ὑπάρχουν οἱ διάφορες σωληνώσεις καὶ ἡ ἀποθήκη τῆς βενζίνης (ποὺ ἔχει σχῆμα ἑνὸς μεγάλου δακτυλίου)

'Ο ὑπόλοιπος χῶρος εἶναι γεμᾶτος μ' ἕνα ἀφρῶδες πλαστικὸ ὑλικὸ σὰν σφουγγάρι. "Ετσι, τὸ σύνολο γίνεται ἐλαφρὸ καὶ στερεὸ μαζί, σὲ περίπτωσι δὲ ἀναγκαστικῆς προσθαλασσώσεως, ὁλόκληρος ὁ δίσκος θὰ ἐπιπλέῃ.

'Ο ἐφευρέτης ἐλπίζει ὅτι, ὡς τὸ 1965, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀρχίσει ἡ ὁμαδικὴ κατασκευὴ τέτοιων δίσκων. Καὶ τότε ἡ τιμή τους ὑπολογίζεται πὼς δὲ θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἑνὸς μετρίου σημερινοῦ αὐτοκινήτου.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

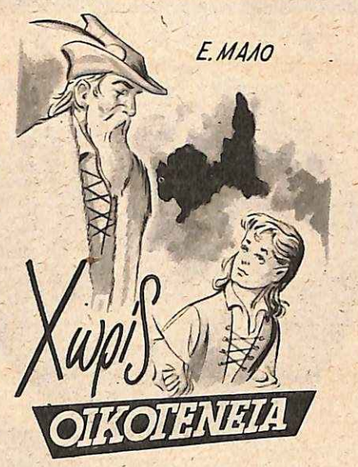

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ παρουσιάστηκε τὴν ἄλλη ἡμέρα, θύμωσε ἐπειδὴ τὸν κορόϊδευε ὁ Καροῦλης κι' ἔδωσε ἕνα δυνατὸ μπάτσο στὸ Ρεμή. Ὁ Βιτάλης, ἔξω φρενῶν χτύπησε στὸ χέρι τὸν ἀστυφύλακα κι' ἐκεῖνος τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἔπειτα τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸ Βιτάλη σὲ δύο μῆνες φυλακή. Ὁ Ρεμῆς ἔμεινε μόνος μὲ τὸ μικρὸ θίασο. Ὁ ξενοδόχος ὅμως δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τοὺς κρατήσῃ καὶ εἶπε στὸ μικρὸ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Τουλούζη ὕστερ' ἀπὸ δυό μῆνες...

10ΟΝ

— Κι' ἂν μοῦ γράψῃ;

— Θὰ σοῦ φυλάξω τὸ γράμμα του...

— Καὶ πῶς θὰ ξέρω ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω;

— "Α! "Ακου! Τὸ ξέρεις ὅτι μὲ παρασκότισες; Σοῦ εἶπα μιὰ φορὰ νὰ φύγῃς. Σοῦ δίνω μάλιστα διορία πέντε λεπτά. Νὰ ξέρῃς,ἄμα γυρίσω καὶ σὲ βρῶ πάλι ἐδῶ, θὰ τάχουμε ἀσχημα!

Κατάλαβα πιά, ὅτι δὲ γινόταν καμμιὰ εὐκολία. "Επρεπε νὰ φύγω.

Πῆρα τὰ σκυλιὰ καὶ τὸν Καρδούλη, καθὼς καὶ τὸ σάκκο μου, πέρασα καὶ τὸ λουρὶ τῆς ἅρπας στὸν ὦμο καὶ τράβηξα νὰ φύγω. Μὰ εἶδα ξαφνικὰ τὸν ξενοδόχο ποὺ περίμενε στὴν πόρτα.

— "Αν ἔρθῃ γράμμα γιὰ σένα, μοῦ φώναξε, θὰ στὸ φυλάξω!

Βιαζόμουν νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλι, γιατὶ τὰ σκυλιὰ δὲν εἶχαν φίμωτρο. Κι' ἂν μὲ σταματοῦσε κανένας ἀστυφύλακας, τί θὰ τοῦλεγα; Πῶς δὲν εἶχα λεπτὰ νὰ τοὺς ἀγοράσω; Δὲν ἦταν βέβαια ψέματα. Γιατὶ στὴν τσέπη μου δὲν εἶχα παρὰ πέντε-ἕξη δεκάρες. Μὰ ἐκεῖνος θὰ τὸ πίστευε; Κι' ἂν μ' ἔπιανε καὶ μένα; Τὰ σκυλιὰ κι' ὁ Καρδούλης τί θὰ γινόντουσαν; Εἶχα γίνει θιασάρχης, οἰκογενειάρχης, ἐγὼ ἕνα παιδὶ χωρὶς οἰκογένεια. Τώρα καταλάβαινα τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχα...

Καθὼς προχωροῦσαμε, τὰ σκυλιὰ σήκωναν τὸ κεφάλι τους καὶ μὲ κύτταζαν καλὰ-καλά. Κατάλαβα τί ἤθελαν. Πεινοῦσαν!

Κι' ἐγὼ πεινοῦσα, γιατὶ δὲν εἶχα φάει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Μὰ τί νάκανα ποὺ οἱ δεκάρες μου δὲν ἔφταναν γιὰ μεσημέρι καὶ βράδυ;

Ἐπειδὴ τὸ ξενοδοχεῖο ἀπ' ὅπου μᾶς εἶχαν διώξει ἦταν στὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου Μ'χαήλ, ἀπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μονπελλιέ, αὐτὸ τὸ δρόμο πήραμε φεύγοντας. Ἀπὸ τὴ βιασύνη μου νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, γιὰ νὰ μὴ μὲ πιάσουν οἱ ἀστυφύλακες, δὲν πρόφτασα νὰ ρωτήσω ποῦ ἔβγαζαν οἱ διάφοροι δρόμοι. Ἀλλὰ καὶ τί μ' ἔνοιαζε ποῦ θὰ ἔβγαινα; Σ' ὅποιο χωριὸ κι' ἂν πήγαινα, δὲ θὰ μοῦ γύρευαν λεπτὰ γιὰ τὸ φαΐ καὶ τὸν ὕπνο; Καὶ καλὰ ὁ ὕπνος. Καλοκαίρι ἦταν καὶ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ στὸ ὕπαιθρο. Ἀλλὰ τὸ φαΐ;...

Περπατήσαμε δυὸ ὧρες σχεδόν. Τὰ μάτια τῶν σκυλιῶν καὶ τῆς μαΐμοῦς γινόντουσαν ἀκόμα πιὸ ἱκετευτικά.

Ἐπὶ τέλους, ὅταν μοῦ φάνηκε πὼς εἴχαμε βγῆ ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὴν Τουλούζη, στὸν πρῶτο φοῦρνο ποὺ ἀντίκρυσα, ζήτησα ἐνάμισυ ψωμί.

— Δὲν παίρνεις δύο; μοῦ εἶπε ἡ φουρνάρισσα. Τὰ σκυλιὰ σου πρέπει νὰ φάνε...

— Μᾶς φτάνει ἕνα καὶ μισό, εἶπα, ξέροντας, ὅτι, ἂν ἀγόραζα δυό, δὲ θὰ μοῦμενε ὕστερα πεντάρα. Σᾶς παρακαλῶ, μὴν κόψετε περισσότερο...

— Καλά, παιδί μου, καλά...

Τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ χορτηθοῦν τριγύρω μου, ἐνῶ ὁ Καρδούλης μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά.

Δὲν πήγαμε πολὺ μακρυά. Στὸ πρῶτο δέντρο ποὺ συναντήσαμε, ξαπλώθηκα ἀπὸ κάτω, κρεμώντας τὴν ἅρπα μου σ' ἕνα κλωνάρι του, καὶ τὰ σκυλιὰ κι' ὁ Καρδούλης στάθηκαν μπροστά μου. Περίμεναν νὰ τοὺς πετάξω τὸ πρῶτο κομμάτι.

Δύσκολο ἀλήθεια τὸ μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ. Ποιὸς ἀπ' ὅλους μας ἔπρεπε νὰ φάῃ περισσότερο; Χωρὶς νὰ κάμω καμμιὰ διάκρισι, ἔτρωγα ἐγὼ καὶ ἔδινα ἀπὸ ἕνα κομματάκι στὸ κάθε σκυλὶ καὶ στὸν Καρδούλη.

Τὸ «γεῦμα» μας κράτησε κάμποση ὥρα. Εὐτυχῶς ποὺ μὲ τρόπο κατάφερα νὰ κρύψω τέσσερα κομμάτια γιὰ νὰ τάχουμε γι' ἀργότερα.

Τὴν ὥρα ποὺ τρώγαμε, σὰν ἀρχηγός, ποὺ ἤμουν, ἤθελα νὰ τοὺς μιλήσω. Νὰ τοὺς πῶ, ὅτι, ἀφοῦ ἔλειψε ὁ Βιτάλης, θὰ βρισκόμαστε σὲ θέσι δύσκολη κι' ἔπρεπε νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτή. Ἀκόμα ἤθελα νὰ τοὺς πῶ, ὅτι ζητοῦσα ἀπ' αὐτὰ ὑπακοὴ καὶ κουράγιο. «Βασισθῆτε σὲ μένα, θὰ τοὺς ἔλεγα, ὅπως βασίζομαι κι' ἐγὼ σὲ σᾶς». Δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω πὼς οἱ «συνάδελφοί» μου αἰσθάνθηκαν τὶς σκέψεις μου. Πάντως, κάτι μοῦ ἀρίστηκαν. Γιατὶ ἔβλεπαν τὴν ἀπουσία τοῦ Βιτάλη καὶ καταλάβαιναν πὼς κάτι σοβαρὸ συνέβαινε. Ὁ Καρδούλης, στὴν ἀρχή, μὲ κύτταζε ἐπίμονα. "Υστερα κουράστηκε καὶ μ' ἕνα τίνδημα, σκαρφάλωσε πάνω στὸ δέντρο. "Ηταν ἕνα κούφιο κεφάλι! "Επειτα, τόβρισκα πολὺ φυσικὸ νάχῃ δρεξὶ γιὰ παιχνίδια...

Νὰ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια: Κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ παίξω σὰν τὸν Καρδούλη. Τὰ σοβαρὰ ὅμως καθήκοντα ποὺ εἶχα σὰν ἀρχηγός, σὰν θιασάρχης, δὲν μοῦ ἐπιτρέπανε τέτοιες διασκεδάσεις.

Ξεκουραστήκαμε λίγη ὥρα καὶ ξεκινήσαμε. "Υστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, φτάσαμε σ' ἕνα χωριό. Μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ φτωχικό. Αὐτὸ ὅμως δὲ μοῦκοψε τὸ θάρρος. "Επρεπε νὰ κερδίσουμε λίγα λεπτά, γιὰ νἄχουμε νὰ φᾶμε κι' αὔριο πρωΐ. "Επειτα, ὅσο μικρότερο ἦταν τὸ χωριό, τόσο λιγώτερο φοβόμουν τοὺς χωροφύλακες.

Ἐτοίμασα, λοιπόν, τοὺς ἠθοποιούς μου καὶ μὲ τἄξι μπήκαμε στὸ χωριουδάκι. Μᾶς ἔλειπε ἡ φλογέρα τοῦ Βιτάλη, καθὼς καὶ τὸ θαυμάσιο παράστημά του, ποὺ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου. Ἐγώ, ἀπεναντίας, ἤμουν κοντός, λιγνὸς καὶ τὸ πρόσωπό μου δὲν ἔλεγε τίποτα. Φτάσαμε σ' ἕνα πλάτωμα, ποὺ εἶχε στὴ μέση μιὰ βρύση καὶ μερικὰ πλατάνια. Πῆρα τὴν ἅρπα μου κι' ἄρχισα νὰ παίζω. Ἡ μουσικὴ ἦταν εὐθυμη, ἡ καρδιά μου ὅμως ἦταν λυπημένη. Εἶπα τοῦ Ζερμπίνου καὶ τῆς Δούλσης νὰ χορέψουν. Μὰ κανένας δὲν ἔκανε τὸν κόπο νὰ ἔρθῃ νὰ μᾶς δῇ. Ἐξασκολούθησα ὥστόσο νὰ παίζω. Τὰ σκυλιὰ χόρευαν ὁλόενα. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἔπαιζα, οἱ ἄνθρωποι κάθονταν στὴ θέσι τους. Οὔτε κύτταζαν κἂν πρὸς τὸ μέρος μας. Δὲν ἀπελπιζόμουνα ὅμως. "Επαιζα τόσο δυνατά, ποὺ οἱ χορδὲς τῆς ἅρπας κόντευαν νὰ σπάσουν.

Ξαφνικά, ἕνα παιδάκι ξεκίνησε ἀπ' τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του κι' ἔρχόταν νὰ μᾶς δῇ. Ἡ μητέρα του θἀ τὸ ἀκολουθοῦσε. "Επειτα θἄ πλησίαζε καὶ καμμιὰ φιλενάδα της κι' ἔτσι θἄχσμε κόσμο καὶ εἰσπραξι. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἄκουσ τὴ μητέρα νὰ φωνάζῃ τὸ παιδάκι κοντά της. Κι' ἐκεῖνο γύρισε στὸ σπίτι του.

Πάει κι' αὐτὴ ἡ ἐλπίδα!

Μπορεῖ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι νὰ μὴν ἀγαποῦσαν τὸ χορό. Γιατὶ ὄχι; Εἶπα, λοιπόν, τοῦ Ζερμπίνου καὶ τῆς Δούλσης νὰ καθήσουν κι' ἄρχισα νὰ τραγουδῶ τὸν καντσονέττα μου. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲ τὴν τραγούδησα τόσο

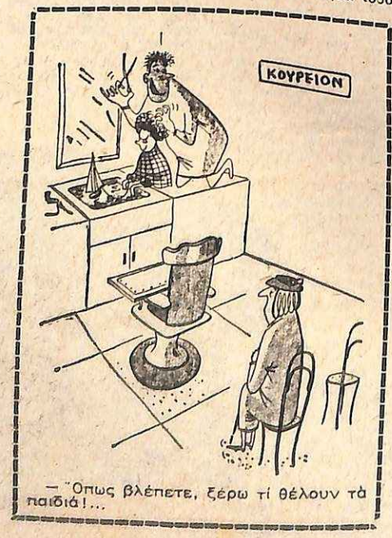

— "Οπως βλέπετε, ξέρω τί θέλουν τὰ παιδιά!...

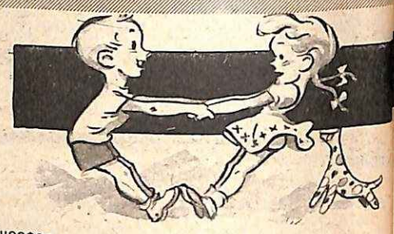

ὅμορφα:

«Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
Γιὰ σᾶς τί δάκρυα ποῦχω χυμένα...»

"Αρχιζα τὴ δεύτερη στροφή, ὅταν εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ μᾶς πλησιάζῃ.

— "Ε! μοῦ φώναξε. Τί κάνεις ἐδῶ, παληόπαιδο;

Σταμάτησα σαστισμένος.

— Ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Τί κάνεις; μὲ ξαναρώτησε.

— Τραγουδῶ, κύριε, τοῦ εἶπα.

— "Εχεις ἄδεια ποὺ τραγουδᾶς στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ μας;

— "Οχι...

Τότε φῦγε ἀπ' ἐδῶ, παληοζητιάνε, μὴ σὲ πάω στὸ δικαστήριο. Κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ λὲς «κύριε», ἀλλὰ «κύριε Ἀγροφύλακα».

Τὸ πάθημα τοῦ Βιτάλη μὲ εἶχε μάθει τί θὰ πῇ νὰ τὰ βάζῃ κανεὶς μὲ ἀστυφύλακες. Γι' αὐτὸ δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ. Κρέμασα τὴν ἅρπα στὸν ὦμο μου κι' ἔφυγα.

Ζητιάνος!... Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό! Πότε ζητιάνεψα; Τραγουδοῦσα μόνο! Τί κακὸ εἶχα κάνει;

Σὲ πέντε λεπτὰ ἤμουν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενο χωριό.

Τὰ σκυλιὰ μ' ἀκολουθοῦσαν κι' αὐτὰ μὲ κατεβασμένα αὐτιά.

"Αμα βρεθήκαμε ἀρκετὰ μακρυά, ἔπρεπε ἀν λύσουμε πρῶτα τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ καιρὸς ἦταν ζεστός. Κι' ἂν κοιμόμαστε στὸ ὕπαιθρο, τὸ πρᾶγμα δὲ θἄταν σπουδαῖο! "Επρεπε νὰ βροῦμε ἕνα μέρος, ὁπου νἄμαστε προφυλαγμένοι ἀπὸ λύκους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀγροφύλακες, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν γιὰ μᾶς ἀκόμα πιὸ ἐπίφοβοι.

"Οταν ἀποφάσισα πιὰ νὰ σταθοῦμε, ἤμαστε σ' ἕνα μικρὸ δάσος. Τὸ μέρος ἦταν μελαγχολικὸ κι' ἔρημο. Ὑπῆρχαν ὅμως μερικὰ βράχια, ὅπου μποροῦσε νὰ βρεθῇ μιὰ σκεπὴ γιὰ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας. Γιατὶ τί θὰ γινόταν ὁ θίασός μου, ἐπεφτε ἄρρωστος ἢ ἂν ἤμουνα ὑποχρεωμένος νὰ περιποιοῦμαι ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα μου;

Βγήκαμε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ δρόμο. "Εψαξα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ τέλος βρῆκα κάτι βράχους, ποὺ σχημάτιζαν μιὰ σπηλιά. Τί ἄλλο πιὸ καλύτερο μποροῦσαμε νὰ βροῦμε;

Πρὶν ξαπλώσουμε πάνω στὰ ξερόφυλλα, ποὺ εἶχε σωριάσει ἐκεῖ μέσα ὁ ἄνεμος, εἶπα τοῦ Κάπη νὰ μᾶς φυλάξῃ.

Αὐτός, σὰν πιστὸς σκύλος, ἔμεινε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά, σὰν φρουρός.

Πλάγιασα, ἔχοντας κοντά μου τὸν Καρδούλη σκεπασμένο μὲ τὸ σακκάκι μου καὶ τὸν Ζερμπίνο καὶ τὴ Δούλση στὰ πόδια μου. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἡ ἀνησυχία ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν κούρασί μου.

Αὐτὴ ἡ πρώτη μέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας στάθηκε ἀσχημη. Τί θἄταν ἡ αὐριανή; Πεινοῦσα, δίψοῦσα καὶ δὲν εἶχα παρὰ τρεῖς πεντάρες. Τοῦ κάκου τὶς ἔπιανα καὶ τὶς μετροῦσα. Δὲν πλήθαιναν.

Πῶς θἄτρεφα τὸ θίασό μου, ἂν δὲ μπορούσαμε οὔτε αὔριο νὰ δώσουμε παραστάσεις; Θἄπεθαίναμε, λοιπόν, τῆς πείνας;

Κι' ἐνῶ συλλογιζόμουνα δλ' αὐτά, κύτταζα τ' ἀστέρια. Δὲ φυσοῦσε καθόλου. Παντοῦ ἡσυχία. Κι' ὅσο μακρυὰ μποροῦσε νὰ φτάνῃ ἡ ματιά μου, τὸ κενό. "Αχ, πόσο μονάχοι ἤμαστε! Τί ἐρημιὰ καὶ τί ἐγκατάλειψι!

Αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου νὰ γεμίζουν δάκρυα κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. Καϋμένη μάννα. Μπαρμπερίνα! Καϋμένε Βιτάλη!...

Ἤμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα κι' ἔκλαιγα. Γλῶσσα ζεστὴ κόλλησε στὸ πρόσωπό μου. "Ηταν ὁ Κάπης. Μ' ἄκουσε νὰ κλαίω κι' ἦρθε νὰ μὲ παρηγορήσῃ, ὅπως καὶ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ ταξιδιοῦ μου μὲ τὸ Βιτάλη.

Τὸν ἀγκάλιασα καὶ τὸν φίλησα. "Εβγαλε δυὸ-τρία βογγητὰ καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἐκλαιγε κι' αὐτός.

Στὸ τέλος, ἀποκοιμήθηκα.

"Οταν ξύπνησα, ὁ Κάπης ἦταν καθισμένος μπροστά μου. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν στὰ δέντρα καὶ μακρυὰ ἀκουγόταν μιὰ καμπάνα ἐκκλησίας. Ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος ζωογονοῦσε καὶ σῶμα καὶ ψυχή.

Ἡ πρωϊνή μας τουαλέττα ἔγινε γρήγορα καὶ ξεκινήσαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκουγόταν ἡ καμπάνα. Ἐκεῖ βέβαια θἄταν κάποιο χωριὸ καὶ κάποιος φοῦρνος. Πεινούσαμε τόσο πολύ! τὶς τρεῖς πεντάρες μου κι' ἔπειτα εἶχε ὁ Θεός.

"Οταν φτάσαμε στὸ χωριό, δὲ χρειάστηκε μου μὲ ὠδήγησε ὡς ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ ἡ πεῖνα μ' ἔκανε νὰ καταλαβαίνω ἀπὸ μακρυὰ τὴ μυρωδιὰ τοῦ φρέσκου ψωμιοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας ἁπλοϊκὸς χωριάτης ἀποφάσισε νὰ πάῃ σὲ μακρυνὴ χώρα. Εἶχε ἀκούσει πὼς ὁ κόσμος ἐκεῖ ἦταν γεμᾶτος φλουριά. "Αφησε, λοιπόν, τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του καὶ ξεκίνησε.

Στὴν ξένη πολιτεία ὁ χωριάτης κάθισε καὶ δούλεψε δέκα χρόνια. Μὰ ἤρθε καιρός, ποὺ πόθησε τὸ σπιτικό του καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ νέσε τὸ σπιτικό του καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ γύριζε, ἀντάμωσε ἕνα κακομούτσουνο καὶ καμπούρη γέρο. Ὁ χωριάτης τὸν χαιρέτισε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Ἐκεῖνος ὅμως, ἁπλώνοντας τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' τσοῦ λίγο. Θέλω νά σοῦ μιλήσω... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι κι' εἶσαι τόσο κουρασμένος;

— Ἀπὸ τὰ ξένα... Πῆγα καὶ δούλεψα σὲ χώρα μακρυνὴ δέκα χρόνια καὶ τώρα γυρίζω στοὺς δικούς μου μὲ τὰ κέρδη μου ποὺ εἶναι ὅλα κι' ὅλα τρία φλουριά!

— Τότε μοῦ δίνεις ἕνα φλουρὶ νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή; Θὰ σοῦ χρειαστῇ σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

Ὁ ἁπλοϊκὸς χωριάτης κύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν παράξενο γέρο κι' ἀφοῦ σκέφτηκε ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε τὸ φλουρί.

— Λοιπόν, ξένε μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος νὰ ἡ συμβουλή μου: "Ὅ δὲ σὲ μέλλει μὴ ρωτᾶς, ποτὲ κακὸ μὴν πάθῃς!»

— Καλά, γέροντά μου, γι' αὐτὰ τὰ τρία λόγια θέλησες τὸ φλουρί;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Βάλε ὅμως καλὰ στὸ μυαλό σου τὰ λόγια αὐτὰ καὶ θὰ μὲ θυμηθῇς. Μὰ γιὰ νὰ πιάσῃ ἡ πρώτη συμβουλή, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη μιὰ πιὸ χρήσιμη, ἀν μοῦ δώσῃς καὶ δεύτερο φλουρί.

Ὁ χωριάτης, μιὰ κι' ἔμπλεξε μὲ τὸ γέρο, τοῦδωσε καὶ τὸ δεύτερο φλουρί.

— Νά, λοιπόν, ξένε μου κι' ἡ ἄλλη μου συμβουλή: «"Ὅσ' γιὰ τὸν καινούργιο δρόμο τὸν παληὸ νὰ προτιμήσῃς!»

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο; ἀπόρησε ὁ χωριάτης.

— Ναί. Νὰ θυμᾶσαι κι' αὐτὴ τὴ συμβουλή μου καὶ δὲν θὰ χάσῃς! τοῦ εἶπε ὁ γέρος. "Εχω ὅμως κι' ἄλλη μία, τὴν τελευταία. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ τρίτο φλουρὶ γιὰ νὰ σοῦ τὴν πῶ, γιατὶ χωρὶς αὐτὴν δὲ θἄχουν ἀξία οἱ ἄλλες.

— Φλουρὶ θὲς ἀκόμη; ρώτησε ὁ χωριάτης. Δὲν σ' ἔφτασαν τὰ ἄλλα δυὸ γιὰ νά μοῦ πῇς τὶς λίγες αὐτὲς κουβέντες;

— Πρόσεξε τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Δός μου καὶ τ' ἄλλο φλουρί, γιατὶ ἀλλοιώτικα θἀ μεταν-οιώσῃς.

Ὁ χωριάτης μιὰ κι' ἔμπλεξε τοῦ εἶπε δίνοντάς του τὸ φλουρί:

— Ἐ, ἂς ἀκοῦσω δυὸ λόγια ἀκόμη, ποὺ στοιχίζουν τὸν κόπο μου δέκα χρονῶν!

Ὁ γέρος τότε, ἕτοιμος νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπε: —Ὅ,τι βραδυνὸ θυμὸ κράτα τον γιὰ τὸ πρωΐ!»

Κι' ἔπειτα ἔγινε ἄφαντος, ἐνῶ ὁ χωριάτης ἔμουρμούριζε παίρνοντας ξανὰ τὸ δρόμο του: Γιατὶ ἄραγε θἄ 'πὲ συχωράω σ' ὅλη μου τὴ ζωή; Ἀλήθεια, τί παράξενος γέρος!...

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ. Στὸ πρῶτο χάνι ποὺ συνάντησε ἀν καὶ ἦταν ἀπέτυχε. Χτύπησε τὴν πόρτα. Βγῆκε μιὰ κοπέλλα γελαστὴ καὶ τὸν κάλεσε νὰ περάσῃ μέσα. Μὰ μόλις μπῆκε, στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ, εἶδε πὼς ἡ κοπέλλα ἐκείνη εἶχε τὸ ἕνα της μάγουλο ἀστρο καὶ τ' ἄλλο μαῦρο. Τρόμαξε, λοιπόν, κι' ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ρωτήσῃ, τοῦρθε ἀμέσως στὸ μυαλὸ ἡ πρώτη συμβουλὴ τοῦ γέρου: «"Ὅ δὲ σὲ μέλλει μὴ ρωτᾶς, ποτὲ κακὸ μὴ πάθῃς!» καὶ δάγκωσε τὴ γλῶσσα του. Ἡ κοπέλλα, ὅταν ἔμαθε πῶς ἐρχόταν ἀπὸ τόσο μακρυνό, τοῦδωσε νὰ φάῃ καὶ τοῦστρωσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρωΐ, ὁ χωριάτης σηκώθηκε ἀπ' τὰ χαράματα γιὰ νὰ φύγῃ. Φοβόταν μὴ τοῦ ζητήσουν φλουριά. Παίρνοντας, λοιπόν, τὸ ραβδί του καὶ τὸ ταγαράκι του, βγῆκε στὴν πόρτα. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστά του τὴν κοπέλλα, ποὺ τὸ πρόσωπό της ἦταν τώρα πεντακάθαρο. Αὐτὸ τὸν παραξένεψε, μὰ δὲν τῆς ἔκανε λόγο. Τῆς εἶπε μονάχα:

— Μὲ συγχωρεῖς, κοπέλλα μου, δὲν ἔχω νὰ σὲ πληρώσω, γιατὶ μὲ γδύσανε στὸ δρόμο...

Ἐκεῖνη τότε, χαμογελῶντας, τοῦ ἀπάντησε: — Πάρε αὐτὸ τὸ πουγγὶ μὲ τὰ φλουριά, γιατὶ σοῦ ἀξίζει! Ἐσὺ δὲν ἔχεις τὴν περιέργεια τῶν ἄλλων. Γιατὶ ἂν μὲ ρωτοῦσες γιὰ τὰ μάγουλά μου, δὲ θὰ ξανάβγαινες ἀπὸ δῶ μέσα... Ἡ κοπέλλα χάθηκε εὐθὺς κι' ὁ χωριάτης φοβισμένος ἀκόμη, πῆρε πάλι τὸ δρόμο.

Περπάτησε μέρες ὁλόκληρες κι' ἐκεῖ ποὺ πήγαινε ἀντάμωσε ἕναν ἀδοιπόρο. Χαιρετίστηκαν καὶ προχώρησαν μαζὶ κουβεντιάζοντας. Ξαφνικὰ βρέθηκαν σ' ἕνα σταυροδρόμι.

— Ἀπὸ δῶ πρέπει νὰ πᾶμε, τοῦ εἶπε ὁ συνοδοιπόρος του, ποὺναι ὁ δρόμος καινούργιος, γιατὶ ὁ ἄλλος εἶναι γεμᾶτος λακκοῦβες.

Κι' ἔστριψαν γιὰ τὸν καλὸ τὸ δρόμο. Μὰ σὰν ἀστραπὴ πέρασε τότε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ χωριάτη ἡ δεύτερη συμβουλὴ τοῦ γέρου: «"Οσ' γιὰ τὸν καινούργιο δρόμο, τὸν παληὸ νὰ προτιμήσῃς». Καὶ εἶπε στὸν ἄλλο:

— Γειά σου, ἐγὼ πάω ἀπὸ τὸν παληό, γιατὶ βγάζει πιὸ γρήγορα στὸ χωριό μου!

"Ἔτσι χωρίστηκαν.

Ὁ χωριάτης περπάτησε ὥσπου ἔφτασε στὴν ἀκρη, ποὺ ἐνώνονταν ὁ παληὸς κι' ὁ καινούργιος δρόμος. Κάθισε τότε νὰ ξεκουραστῇ. Μὰ βλέπει σὲ λίγο νὰ τρέχῃ ὁ συνοδοιπόρος του καταξεσχισμένος καὶ ματωμένος.

— Τί ἔποθες; τὸν ρώτησε.

— Τί καλὰ πούκανες καὶ δὲν ἤρθες ἀπ' τὸν καλὸ τὸ δρόμο τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος! Μ' ἐπιασαν λησταῖς, μὲ σκοτώσανε στὸ ξύλο καὶ μὲ γδύσανε. Θαῦμα πῶς γλύτωσα τὴ ζωή μου!

Στὰ-σιγὰ ὕστερα πῆραν τὸ δρόμο τους.

Πλησίασαν πιὰ στὸ χωριό, μὰ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Ἐκεῖ χωρίστηκαν πάλι κι' ὁ χωριάτης προσπαθοῦσε τώρα στὰ σκοτεινὰ νὰ διακρίνῃ τὸ σπίτι του.

Στὸ τέλος τὸ βρῆκε. Μιὰ μεγάλη χαρὰ τὸν εἶχε πιάσει ποὺ θἀ ξαναγάλη χαρὰ τὸν εἶχε πιάσει ποὺ θἀ ξαναδῇ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του. Σκέφτηκε ὅμως νὰ τοὺς ξαφνιάσῃ. Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώπορτας κι' ἔσκυψε ἀπὸ ἕνα παραθυράκι γιὰ νὰ κυττάξῃ μέσα. Μὰ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του! Ἡ γυναῖκα του καθόταν κι' ἔτρωγε μὲ ἕναν καλόγερο.

Θύμωσε τότε, γιατὶ δὲν ἤθελε ποτὲ ξένους στὸ σπίτι του κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ μπῇ μέσα καὶ νὰ διώξῃ τὸν καλόγερο ὅταν ξαφνικὰ τοῦρθε στὸ μυαλὸ ἡ τρίτη συμβουλὴ τοῦ γέρου: «Τὸ βραδυνὸ θυμό, κράτα τον γιὰ τὸ πρωΐ».

Κατέβηκε, λοιπόν, τὰ σκαλπάτια καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ.

— Ξένος εἶμαι, καλοί μου ἄνθρωποι, τοὺς εἶπε μόλις τοῦ ἀνοιξαν, καὶ ζητάω μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου.

Τὸν ἄφησαν καὶ μπῆκε μέσα, μὰ κανένας δὲν τὸν γνώρισε. Τοῦδωσαν φαΐ καὶ τοῦστρωσαν νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρωΐ ξύπνησε ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ κι' εὐθὺς πετάχτηκε κι' ἐκεῖνος. Κι' ἀφοῦ πήραν τὸ πρωϊνό τους, βγῆκαν στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῇ ὁ ξένος τὸ ὡραῖο χωριό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατέβαινε τὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ χωριάτη ὁ καλόγερος.

— Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε ἀδιάφορα δῆθεν ἐκεῖνος.

— Εἶναι ὁ γυιὸς τῆς γειτόνισσάς μας... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Τῆς δύστυχης λείπει δέκα χρόνια ὁ ἄντρας της στὰ ξένα... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺφυγε, ἡ γειτόνισσα ἔταξε γιὰ τὸ γρήγορο γυρισμό του, στὴν Παναγία τὸ παιδί της καὶ γι' αὐτὸ τόχει ντυμένο σὰν καλογεροπαιδί!...

Ὁ χωριάτης, ἔτρεξε τότε σὰν τρελλὸς στὸ σπίτι του. "Αρπαξε τὸ γυιό του στὴν ἀγκαλιά του, λέγοντάς του πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ξενητεμένος πατέρας του. Σὲ λίγο βγῆκε κι' ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὸν γνώισε ἀμέσως καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Μπῆκαν ὕστερα στὸ σπίτι καὶ τὰ λόγια τους δὲν εἶχαν τελειωμό. Ὁ χωριάτης τοὺς μίλησε σὲ λίγο γιὰ τὸν παράξενο γέρο καὶ τοὺς ἀναφερε καὶ γιὰ τὶς τρεῖς συμβουλές του, ποὺ τοῦ φάνηκαν ὕστερα χρήσιμες καὶ ποὺ τὶς θυμᾶται τώρα ὄχι μόνο αὐτός, ἀλλὰ κι' ὅλος ὁ κόσμος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

"Αν ἐγεννιόμουν...

"Αν ἐγεννιόμουν ρόδο, μητέρα,
τὸ καλοκαίρι ὅλο θ' ἀνθοῦσα
καὶ ἀνοιγμένο νύχτα καὶ μέρα
γύρω μου μύρα θὰ σκορποῦσα.

★

"Αν ἐγεννιόμουν κανα

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Η τόσο άμορφη μόδα των συνδυασμών θα συνεχιστή σε όλη τη νέα αυτή εποχή. Ένας, ανάμεσα στους άλλους θα είναι καὶ ὁ συνδυασμὸς τῆς ἐμπριμὲ τουαλεττίτσας, ποὺ θὰ συνοδεύεται μὲ κάτι. Τὸ κάτι αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ μπερτούλα, ἕνα μπολερό, μιὰ ριχτὴ ζακεττούλα ἢ καὶ μιὰ πλούσια ἐσάρπα. Θὰ εἶναι καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἔστω καὶ ἂν τὸ ὕφασμα αὐτὸ εἶναι μουσλίνα ἐμπριμέ.

Ἡ τουαλέττα ἀκολουθεῖ μιὰ ἁπλὴ γραμμὴ ἢ μιὰ κάπως πιὸ ἀμπιγιέ. Ἀνάλογα μὲ τὸ τί ἀντιπροσωπεύει αὐτὴ ἡ τουαλέττα: Γιὰ νὰ φορίεται εὔκολα σὲ κάθε ὥρα ἢ νὰ εἶναι ἕνα λουσάτο ἀπογευματινὸ φόρεμα ἢ μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα ἀμπιγιέ.

Ἡ μόδα τῶν ἐμπριμὲ κυριαρχεῖ ἐφέτος, γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἐμπριμὲ ὑφάσματα κάθε εἴδους παρουσιάζουν ἀφάνταστη ποικιλία. Ἄλλα ἔχουν λευκὸ φόντο καὶ χρωματιστὰ σταμπαρίσματα, ἄλλα ἔχουν σκοῦρο φόντο καὶ μοτίβα ἀνοιχτόχρωμα.

Ὅπως εἴπαμε πάρα πάνω, ἡ κοῦπ ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι εὐθύγραμμη, ἀλλὰ δὲν ἀποκλεῖδει τὶς πιέτες, ἐλεύθερες ἢ τσακιστές. Τὶς σοῦρες, ἀκόμη καὶ τὰ βολάν. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ γίνωνται μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ διακόπτουν τὴν ἴσια γραμμή.

Τὶς πιέτες τὶς βλέπομε στὶς τουαλεττίτσες τύπου σεμιζιέ. Τὰ κορσὰζ παρουσιάζουν κάποια ἄνεση, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀπλότητα. Σ' αὐτὸ συντελεῖ τὸ κούμπωμα, ποὺ συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μυτερὸ καὶ συμπληρώνεται μὲ γιακαδάκι καὶ ρεβέρ. Πολλὲς φορὲς σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῆς τουαλέττας ἔχομε τὴν κοῦπ ζαπονέ, ποὺ καταλήγει σὲ κοντὰ μανικάκια, τὰ ὁποῖα πέφτουν ἐλεύθερα ἐνῶ τὸ ἴδιο τὸ κορσὰζ σχηματίζει στὴν πλάτη μόνο ἕνα ἐλαφρὸ μπλουζέ.

Στὶς τουαλέττες, ποὺ ἔχουν μιὰ ἐμφάνισι πιὸ ἀμπιγιέ, βλέπομὲ πολλὰ ντραπαρίσματα στὰ κορσάζ, μὲ ντεκούπ, μέσα στὶς ὁποῖες τὰ ντραπαρίσματα χάνονται, ἐνῶ συγχρόνως φορμάρουν τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος.

Τὰ ἀνοίγματα τοῦ λαιμοῦ παίρνουν ἐδῶ διάφορες διαστάσεις καὶ διάφορα σχήματα. Πότε γίνονται μυτερά, πότε ὀβάλ, πότε τετράγωνα. Ὅσο γιὰ τὰ μανίκια, πότε γίνονται τρουβα-κάρ, πότε δὲν ὑπάρχουν διόλου.

Οἱ φοῦστες ἐφαρμόζουν τὸ ἐλαφρὸ κλοσσάρισμα μὲ φύλλα, ποὺ λοξεύουν πρὸς τὰ κάτω, δίνοντας κάποιον ἀέρα στὴ σιλουέττα, χωρὶς ὅμως καμμιὰ ὑπερβολή.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΕΞΑΡΤΗΜΑ

Ἀλλ' ἂς δοῦμε καὶ τὸν τύπο τοῦ ἐξαρτήματος ποὺ συνοδεύει αὐτὲς τὶς ἐμφανίσεις. Πρῶτα τὸ ἐπανωφοράκι. Ἡ γραμμή του εἶναι ριχτὴ χωρὶς ὑπερβολικὸ φάρδος. Συνήθως δὲν ἔχει κούμπωμα ἢ τὸ πολὺ ἕνα μόνο κουμπὶ στὸν λαιμό. Τὸ ὑπόλοιπο μέρος πέφτει ἐλεύθερο. Κάποτε ὅμως ἔχει ἕνα νωμίτη, ποὺ συνεχίζει τὸ μανίκι σὲ μάκρος τρουβὰ κὰρ ἢ μποροῦμε ν' ἀντικαταστήσωμε τὸν νωμίτη μὲ μιὰ ντεκούπ.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια εἶναι νὰ φοδράρωμε αὐτὸ τὸ καλοκαιριν ἐπανωφοράκι μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος, ἂν αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι μονόχρωμο. Ἂν τὸ φόρεμα εἶναι ἐμπριμέ, τότε διαλέγαμε μιὰ μονόχρωμη φόδρα στὸ βασικὸ χρῶμα τοῦ ἐμπριμέ.

Ὅταν τὸ συμπλήρωμα τῆς τουαλεττίτσας εἶναι μπολερό, κοντὴ ριχτὴ ζακεττούλα ἢ ἐσάρπα, τότε χρησιμοποιοῦμε τὸ ἐμπριμὲ τοῦ φορέματος.

Τὰ φόρεμα μπορεῖ νὰ γίνη πολὺ ντεκολτὲ καὶ νὰ ἐκτελῆ διπλὸ προορισμό, δηλαδὴ νὰ φοριέται καὶ σὰν τουαλέττα καὶ σὰν φόρεμα ἀπογευματινό.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἡ μπλούζα θὰ εἶναι ἡ μεγάλη «βεντέττα» τοῦ καλοκαιριοῦ. Θὰ παίξη ἕνα πρωτεύοντα ρόλο στὴ γυναικεία ἐμφάνισι σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ φούστα, ἢ θὰ ἀποτελῆ σύνολο μὲ φούστα καὶ βέστα ἢ φούστα καὶ μπολερό. Ἐπόμενο, λοιπόν, εἶναι νὰ βλέπωμε πολλὲς μπλοῦζες σὲ διάφορες κούπ. Μπλοῦζες ἁπλὲς σεμιζιέ, μπλοῦζες περισσότερο ἀμπιγιὲ καὶ ἐντελῶς ἀμπιγιέ, ποὺ φοριοῦνται μὲ τὴν ἀνάλογη φούστα ἀκόμη καὶ σὲ βραδυνὴ συγκέντρωσι.

Οἱ μπλοῦζες σεμιζιὲ γίνονται ἐντελῶς ἁπλές, ἀλλὰ μποροῦν νὰ ἔχουν καὶ κάποιο στόλισμα.

Γιὰ ἁπλὲς μπλουζίτσες τὰ πιὸ κατάλληλα ὑφάσματα εἶναι τὰ ριγὲ μὲ λεπτὲς ρίγες, ἢ μὲ ρίγες σὲ ἀπόστασι τοποθετημένες.

Σ' αὐτὲς τὶς μπλοῦζες βλέπομε στρογγυλὰ γιακαδάκια κοπεδαστὰ καὶ ρεβεράκια λευκά. Μιὰ ἢ δύο τσέπες στολίζουν αὐτὲς τὶς μπλουζίτσες ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος.

Κοντὰ στὰ ριγὲ θὰ φιγουράρουν καὶ τὰ μονόχρωμα σὲ ἁπαλοὺς τόνους.

1) Μπλούζα μὲ «κόλ ὀφφισιὲ» καὶ «ἐνκρουστασιόν» ἀπὸ δαντέλλα. 2) Μιὰ φάσα μὲ «νερβὺρ» γαρνίρει αὐτὴ τὴν ζαπονὲ μπλούζα. 3) Χάρις στὶς ὁμορφες ντεκοὺν αὐτὴ ἡ μπλούζα ἔχει ἕνα χαριτωμένο τελείωμα λαιμοῦ. 4) Μπλούζα πολὺ ἐφαρμοστὴ ποὺ φορίεται ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα. 5) Μιὰ μπορντοὺρα μὲ φεστόνι γαρνίρει αὐτὴ τὴ δροσερὴ καὶ νεανικὴ μπλούζα. 6) Αὐτὸ τὸ διπλὸ κούμπωμα εὐνοεῖ τὶς κάπως εὐσωμίες καὶ οἱ «νερβὺρ» τοῦ τελειώματος εἶναι πολὺ κολακευτικές.

"Αν ὅμως θέλωμε νὰ δώσωμε πιὸ λουσάτη ἐμφάνισι στὴν σεμιζιὲ μπλούζα, τῆς βάζομε ἕνα νωμίτη. Κάτω ἀπ' αὐτὸν ἀρχίζουν πιετίτσες ἢ σοῦρες. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ κάνωμε μεγάλο τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, χωρὶς γιακὰ φυσικά. Μὴ ξεχνᾶμε ὅμως καὶ τὴν κοῦπ ζαπονὲ μὲ φαρδειὰ μασχάλη, πρᾶγμα ποὺ δίνει μιὰ πιὸ λουσάτη ἐμφάνισι στὴν μπλούζα.

Ἄλλες μπλούζες χρησιμοποιοῦν ντραπαρίσματα, ποὺ κι' αὐτὰ δίνουν τὴν ἀμπιγιὲ νότα. Ἡ γαρνίρονται μὲ δαντέλλα, ἢ ἀπλὰ τοποθετεῖται σὲ κάθετες μπάντες.

Καὶ ἄλλη μιὰ χαριτωμένη ἰδιοτροπία: Ἡ μπλουζίτσα, ποὺ φοριέται ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ σχηματίζει μὲ πένσες ἐλαφρὰ καρδιὰ στὴν τάλλια καταλήγοντας σὲ μπάσκα.

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΙΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ἡ μόδα, ποὺ ἐπιδιώκει στὸ κάθε τι τὴν κομψὴ ἐμφάνισι τῆς γυναίκας, προσπαθεῖ νὰ εἶναι καὶ πρακτική. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια ἔχει ὡς ἐπακόλουθο τὴν οἰκονομία καὶ τὴν ἀποφυγὴ κάθε περιττῆς δαπάνης.

Νὰ σὲ τί βοηθοῦν οἱ συνδυασμοί: Αὐτοὶ σᾶς δείχνουν τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε θαύματα. Παρακολουθῆστε μας στὴν περιγραφὴ ποὺ θὰ σᾶς κάνωμε καὶ θὰ δῆτε πόσο εὔκολα θὰ ἐπιτύχετε ἕξη διαφορετικὲς ἐμφανίσεις.

Ἔχομε δυὸ τουαλεττίτσες, τὴ μιὰ ἀπὸ βαρὺ λινό, σὲ χρῶμα μπλὲ-παπιέ. Ἔχει μιὰ εὐθύγραμμη φούστα μὲ δυὸ ἐλεύθερες πένσες μπροστὰ καὶ ἄλλες δυὸ πίσω. Ἔτσι ἔχομε τὸ κατάλληλο φάρδος στοὺς γοφούς. Τὸ κορσὰζ ἔχει ἀοκετὰ ἀνοιχτὸ τὸ λαιμὸ καὶ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Τὰ μανίκια εἶναι χαμηλά, ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους, κι' ἔχουν μάκρος τρουβὰ κάρ.

Ἡ ἄλλη τουαλέττα εἶναι ἀπὸ ριγὲ ποπλίνα μπλὲ καὶ ἄσπρη, θὰ ἐπιδιώξετε δὲ οἱ μπλὲ ρίγες νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ μπλὲ φόρεμα, ποὺ ἀναφέραμε. Αὐτὸ τὸ δεύτερο φόρεμα ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σουρωτὴ φούστα, ποὺ οἱ σοῦρες της περιορίζονται στὴ μέση μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ριγὲ ὕφασμα, τοποθετημένο ὁπως τοποθετοῦμε μιὰ φάσα μὲ ἀριζόντιες τὶς γραμμὲς γιὰ τὸ κούμπωμα.

Μιλήσαμε ὅμως καὶ γιὰ ἕνα μπολερό. Θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μπολερὸ ντουμπλ-φὰς μονόχρωμο μπλὲ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ριγὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι θὰ φοριέται κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές.

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τοὺς συνδυασμούς, ποὺ μποροῦμε νὰ πετύχωμε. Πρῶτα ἔχομε τὶς δυὸ αὐτοτελεῖς τουαλεττίτσες. Τὴ μονόχρωμη μπορεῖτε νὰ τὴν ποικίλετε μ' ἕνα λευκὸ πικεδένιο πλαστρόν, ποὺ νὰ κλείνη τὴν τουαλέττα, ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

Ἕνα στενὸ σηκωτὸ φιλετάκι θὰ δένη μπροστὰ φιόγκο. Δυὸ λευκὰ πικεδένια μανικέτια, ποὺ ξεφεύγουν κάτω ἀπὸ τὸ τρουὰ κὰρ μανίκι, θὰ προσθέτουν μάκρος. Τὸ συμπλήρωμα εἶναι μιὰ φαρδειὰ ζώνη λευκὴ κι' αὐτή.

Ἡ δεύτερη τουαλέττα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συμπληρώματα, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ ἕνα λευκὸ γιακαδάκι.

Ἔτσι ἔχομε τὶς δυὸ βασικὲς ἐμφανίσεις καὶ περνᾶμε στὴν τρίτη: Μπορεῖτε νὰ φορέσετε τὴ μονόχρωμη φούστα μὲ τὸ ριγὲ κορσάζ. Τετάρτη ἐμφάνισι: Μὲ τὴ μονόχρωμη φούστα μὲ τὸ μονόχρωμο κορσάζ, φορᾶτε τὸ ριγωτὸ κορσὰζ καὶ τὸ μπολερὸ μὲ τὴ μονόχρωμη φούστα. Πέμπτη ἐμφάνισι: Φορεῖτε τὴ ριγωτὴ φούστα μὲ τὸ μονόχρωμο κορσάζ καὶ τὸ μπολερὸ ἀπὸ τὴ ριγὲ ὄψι. Τὴν ἕκτη ἐμφάνισι τὴν ἀφήνομε σ' ἐσᾶς νὰ τὴ βρῆτε, κάνοντας κάποιο δικό σας συνδυασμό. Ἐμεῖς σᾶς δώσαμε τὶς γενικὲς γραμμὲς σ' ἐσᾶς ἐναπόκειται νὰ προσθέσετε, τὴν ἔμπνευσί σας καὶ τὸ ἀτομικό σας γοῦστο.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ὅπως ξέρομε, δση σημασία δίνει ἡ μόδα στὶς βασικές της γραμμές, ἄλλη τόση, καὶ ἴσως μεγαλύτερη, δίνει στὶς λεπτομέρειες. Αὐτὲς εἶναι ποὺ ἐπισφραγίζουν τὶς τάσεις κάθε ἐποχῆς. Ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Πολλὰ γαρνίρισματα ἀπὸ μουσλίνα. Πότε σχηματίζουν τορσάντες γύρω στὴ μέση, πότε σχηματίζουν μακρειὲς ἐσάρπες καὶ δίνουν μιὰ πλούσια ἐμφάνισι στὴν τουαλέττα.

— Μεγάλη σημασία δίνεται στὸ τελείωμα τῶν μανικιῶν, εἴτε πρόκειται γιὰ μανίκι βέστας, εἴτε πρόκειται γιὰ μανίκι ταγιέρ. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιὰ μανίκια φορεμάτων. Ἡ μόδα λανσάρει ἐνδιαφέροντα γαρνιρίσματα, ποὺ ἐφέτος τὰ κινητὰ γαρνιρίσματα. Λ. χ. ἐπιτρέπουν διάφορες μετατροπές. Λ. χ. σὲ μιὰ βέστα ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα προσθέτετε ἕνα μονόχρωμο ρεβέρ μὲ κλίσι πρὸς τὰ ἐπάνω. Μερικὲς κουμπότρυπες συντελοῦν στὸ νὰ τὰ ἐφαρμόζουν στὰ μανίκια καὶ συγχρόνως στὸ νὰ ἀφαιροῦνται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία ὅταν θέλωμε.

— Σὲ μανίκι τουαλεττίτσας ἕνα τέτοιο στόλισμα ἐφαρμόζεται ἐξωτερικῶς, κουμπώνοντας μὲ διπλὰ κουμπιὰ σὰν μανικέτια.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόζετε καὶ λευκὰ γαρνιρίσματα σὲ χρωματιστὰ φορέματα.

— Πολὺ τῆς μόδας τὰ στολίδια στὰ μαλλιά. Προτιμοῦνται τὰ εἴδη ποὺ ἔχουν ὡς βάσι μιὰ κτένα ἢ φουρκέττα καὶ εἶναι στολισμένα μὲ πετράδια. Συνηθίζονται ὅμως καὶ αὐτὰ ποὺ θυμίζουν διαδήματα.

Τὰ πετράδια εἶναι πολύχρωμα καὶ ἀστραφτερά.

— Εἶναι ἐπίσης τῆς μόδας τὰ πολύχρωμα «καμποσόν», δηλαδὴ οἱ μεγάλες καρφίτσες ἢ δαχτυλίδια, ποὺ σχηματίζουν ἕνα στρογγυλὸ καμπυλωτὸ δίσκο. Φοριοῦνται οἱ μὲν καρφίτσες στὸ στῆθος ἢ κάτω ἀπὸ τὸν ὦμο ἢ συγκρατοῦν μιὰ ἐσάρπα. Κι' ἕνας ἐξωφρενισμός: Θὰ ἰδοῦμε ἕνα τέτοιο καμποσὸν νὰ γαρνίρη ἐνίοτε τὸ ἕνα γάντι.

— Πάντοτε μεγάλη ἡ μόδα τῶν κολλιέ. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν μαργαριταρένιων, βλέπομε κολλιέ, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ χονδροὺς μετάλλινους κρίκους χρυσοὺς ἢ ἀσημένιους. Πολλὲς φορές, συνδυάζονται μὲ ὅμοια βραχιόλια.

— Ἄλλα βραχιόλια εἶναι ἕνα φαρδὺ μέταλλο, ποὺ κλείνει στὸ πλάϊ σὰν ἀγκράφα ζώνης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Μεγάλη εἶναι ἡ ποικιλία ποὺ παρουσιάζουν ἐφέτος τὰ παπούτσια. Πολλὰ νέα μοντέλα ἔκαιναν τὴν ἐμφάνισί τους, μὲ βάσι πάντοτε τὶς γόβες, καὶ τὰ ψηλὰ τακούνια ἀπὸ 8—10 πόντους δίνουν καὶ παίρνουν.

Μερικοὶ ὡστόσο ὑποδηματοποιοὶ Παριζιάνοι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους εἶναι καὶ πολλοὶ Ἕλληνες, ἄρχισαν σταυροφορία κατὰ τῶν ψηλῶν τακουνιῶν, γιατὶ τὰ θεωροῦν ἀνθυγιεινὰ γιὰ πολλὲς ὧρες. Μποροῦν νὰ τὰ βάζουν οἱ γυναῖκες σὲ μιὰ βραδυνὴ συγκέντρωσι, ἀλλὰ εἶναι βλαβερὸ καὶ ἀντιαισθητικὸ νὰ τριγυρνοῦν ὅλες

τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας μὲ 9 καὶ 10 πόντους τακούνια, ποὺ εἶναι σὰν βελόνες.

Τὰ παπούτσια περιπάτου δὲν ἔχουν ψηλότερα τῶν 5 πόντων τακούνια καὶ γίνονται ἀπὸ δέρματα σὲ διάφορα χρώματα.

Μερικὰ βραδυνὰ γοβάκια εἶναι στολισμένα μὲ πολύτιμα πετράδια, ἀλλὰ κι' αὐτὴ εἶναι μιὰ μόδα, ποὺ πολὺ λίγες τὴν ἀκολουθοῦν, ὅπως ἄλλως τε καὶ τὴ μόδα μὲ τὶς κεντημένες κάλτσες.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ παιδάκια μὲ τὶς χαριτωμένες ἀνοιξιάτικες καὶ καλοκαιρινὲς τουαλεττίτσες τους, μοιάζουν μὲ ζωντανὰ ὁλόδροσα λουλούδια.

Τ' ἀνάλαφρα ὑφάσματα, τὰ ζωηρὰ χρώματα, εἶναι ἀκριβῶς αὐτά, ποὺ ταιριάζουν στὴν τρυφερὴ αὐτὴ ἡλικία.

Ἀνάμεσα στὰ ὡραῖα μοντέλα, ποὺ παρουσίασαν οἱ ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ, ἔδειξαν καὶ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ παιδικὲς τουαλεττίτσες. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ἦταν πολλὲς ντεπιέ. Φουστίτσες καὶ καζακοῦλες ἀπὸ λινά, σὲ ἀποχρώσεις παστέλ. Ἡ φουστίτσα γίνεται πλισσεδωτὴ ἢ μὲ κουφώτιετες ἢ μὲ πλαγιαστὲς πιετοῦλες. Ἡ ριχτὴ καζάκα γίνεται κοντή, λίγο χαμηλότερη ἀπὸ τὴ μέση. Στολίζονται μὲ μιὰ πάτ, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὸ κούμπωμα καὶ μὲ δυὸ κοφτὲς διαγώνιες τσεποῦλες.

Τὰ μανικάκια εἶναι κοντά, μὲ ρεβεράκια κι' ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα ἕνα κατεβαστὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι.

Συνηθίζονται πολὺ οἱ ποπλίνες σκέτες ἢ σταμπάτες. Τὰ σταμπαρίσματα λογιῶν-λογιῶν, ἄλλοτε εἶναι πουά, ἄλλοτε ἀνθάκια, μπουκετάκια, ζωαράκια καὶ διάφορα παιχνίδια.

Τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα εἶναι τόσο χαρωπό, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται κανένα γαρνίρισμα. Τὰ περισσότερα φορεματάκια ἔχουν φουστίτσες ἀν φόρμ ἢ μὲ πολλὲς σουρίτσες ὁλοτρίγυρα στὴ μέση.

Τὰ κορσάζ σχηματίζουν ὁλόϊσια μπουστάκια, ποὺ κουμπώνουν πότε μπροστὰ καὶ πότε πίσω, ἐνῶ τὰ μανικάκια καταλήγουν σὲ ρεβεράκια ἢ μὲ φουσκίτσες.

Εἶναι ἐπίσης τῆς μόδας τὰ φουστανάκια, ποὺ ἔχουν μανίκια. Φοριοῦνται δὲ πάνω ἀπὸ μπλουζίτσες.

Τόσο τὰ μονόχρωμα, ὅσο καὶ τὰ σταμπάτα ὑφάσματα, χρησιμοποιοῦνται ἐξ ἴσου, ὅπως ἐπίσης χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ πικές.

Ἕνα παρόμοιο συνδυασμὸ βλέπομε σὲ μικρὰ ἀγοράκια, δηλαδὴ παντελονάκι-μπουστάκι καὶ ἡ μπλουζίτσα χίνεται ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα ἢ καρρεδάτο. Ἀλλὰ γιὰ τ' ἀγοράκια, εἶναι ἐπίσης χαριτωμένος ὁ συνδυασμὸς μπλουζίτσας καὶ κυλοττίτσας μὲ τιράντες.

Στὶς κοπελλίτσες ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς δίνει ἐπίσης χαριτωμένα ἀποτελέσματα, ἰδίως ὅταν χρησιμοποιοῦμε τὰ τόσο εὔθυμα καλοκαιρινὰ ὑφάσματα. Σ' ἕνα παρόμοιο συνδυασμό, προτιμῆστε νὰ κάμετε τὴ φουστίτσα ἀν φόρμ καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσετε σὲ μιὰ φαρδειὰ ζωνίτσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ σχηματίζει κορσελέ. Δυὸ τιράντες ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν κορσελὲ ζώνη στενώτερες σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ φαρδύτερες ὅσο ἀνεβαίνουν στοὺς ὤμους. Αὐτὲς συγκρατοῦν τὴ φουστίτσα. Μιὰ μπλουζίτσα λευκὴ ἢ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ χρώματα τοῦ σκωτσέζικου, συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι τῆς μικρούλας.

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΕΣ

Ἡ μόδα δίνει σήμερα ἰδιαίτερη προσοχὴ στὶς ἐμφανίσεις τῶν κοριτσιῶν μας καὶ αὐτὸ ἔχει μιὰ βαθύτερη ἔννοια. Ὅταν ντύνωμε κομψὰ τὶς κοπελλίτσες μας, τοὺς ἐμπνέομε τὴν αἴσθησι τοῦ ὡραίου, καὶ ἀρέσκονται σὲ ὅ,τι εἶναι ὡραῖο. Λίγα χρόνια, ἄλλως τε, τὶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἡλικία, ποὺ θὰ πρέπη νὰ ἐπιμελοῦνται μόνες τους τὸ ντύσιμό τους.

Ἡ μόδα τῆς φούστας καὶ μπλούζας, ποὺ τόσο ἐπικρατεῖ στοὺς μεγάλους, ἐφαρμόζεται μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ καὶ στὶς κοπελλίτσες μας.

Θὰ δοῦμε φουστίτσες κομμένες ἀν φόρμ ἔτσι ποὺ νὰ σχηματίζουν ἕνα ἀρκετὰ ἔντονο κλός, ἄλλες ποὺ θὰ συνδυάζουν τὴν κοῦπ ἀν φόρμ μὲ πιέτες στενώτερες πάνω καὶ ἀρκετὰ φαρδύτερες κάτω. Εἶναι ἐπίσης τῆς μόδας οἱ φουστίτσες μὲ ἐλαφρὲς σουρίτσες ὁλοτρίγυρα, ὅπως κι' ἐκεῖνες ποὺ θὰ σχηματίζουν ἐλεύθερες πιέτες. Ἕνα πρωτότυπο σκέρτσο εἶναι οἱ κοφτὲς τσέπες σὲ ὁριζόντια γραμμή, ποὺ συμπληρώνονται μὲ κουμπωτὰ καπάκια.

Οἱ τσέπες αὐτὲς τοποθετοῦνται χαμηλὰ κάτω ἀπὸ τὸ μέσο τῆς φούστας.

Οἱ κοριτσίστικες μπλοῦζες, ποὺ θὰ φορεθοῦν αὐτὴ τὴν ἐποχή, θὰ ἔχουν στὶς γενικὲς γραμμὲς τὸν τύπο σεμιζιέ. Γίνονται ἀπὸ περκάλι, ἀπὸ ζεφύρι, ἀπὸ τομπράλκο ἢ καὶ ποπλίνα, σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας καὶ ἀποτελοῦν ἕνα χαριτωμένο παιδικὸ σύνολο μὲ τὶς σχετικὲς φουστίτσες.

Δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ κοῦπ ζαπονὲ μὲ κοντὰ μανικάκια τρουὰ κάρ.

Ἕνα ὁμορφο γαρνίρισμα γι' αὐτὲς τὶς μπλουζίτσες, εἶναι τὰ πλαστρόν, ποὺ γίνονται μὲ πιετίτσες πλαγιαστὲς ἢ κουφωτὲς μὲ μιὰ φάσα στὴ μέση, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὸ κούμπωμα τῆς μπλουζίτσας. Σὲ ἄλλες μπλοῦζες βλέπομε γιὰ στόλισμα μιὰ γραβάτα σὲ ἀνδρικὸ δέσιμο, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλούζας. Ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ μιὰ ὑφασμα, οἱ ραβδώσεις τῆς γραβάτας μπαίνουν διαγώνιες. Μποροῦμε νὰ τὶς γαρνίρωμε καὶ μὲ τσεπάκια ἐξωτερικὰ ἢ κοφτά.

Οἱ κοριτσίστικες μπλοῦζες εἶναι πάντα πολὺ ἁνετες μ' ἐλαφρὸ μπουφὰν ὁλοτρίγυρα.

Ἀλλὰ ἂς προχωρήσωμε καὶ σὲ μερικὲς ἄλλες ἐμφανίσεις τῶν κοριτσιῶν μας.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὰ ντὲ-πιές, ὅπως εἴπαμε. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ φουστίτσα καὶ μιὰ μεσάτη ζακετοῦλα, ποὺ κουμπώνει σὲ ὅλο της τὸ μῆκος ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, μὲ κατάληξι ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι.

Ἕνα τέτοιο ντὲ-πιὲς μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ πικὲ λευκὸ ἢ χρωματιστό. Μποροῦμε μὲ μιὰ διαγώνια τοποθέτησι τοῦ ὑφάσματος νὰ ἐπιτύχωμε διάφορους συνδυασμούς. Ἂς ποῦμε, ὅτι ἡ τοποθέτησι τοῦ ὑφάσματος γίνεται ἔτσι ποὺ τόσο στὴν μπροστινὴ ραφή, ὅσο καὶ στὴν πίσω, οἱ ρίγες τοῦ πικὲ νὰ σχηματίζουν γω-

1) Φορεματάκι ἀπὸ κόκκινη ποπλίνα γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρες φάσες. 2) Γιὰ κοπελλίτσα 4–6 χρόνων ἀπὸ κίτρινη ποπλίνα. Τὸ μπροστινὸ τοῦ κορσάζ γαρνίρεται μὲ ἕνα νωμίτη στρογγυλό. 3) Σουρωτὴ φουστίτσα ἀν φόρμ καὶ μποῦστος μὲ ἀμπιεσμὰν ποὺ κάνει μπερτούλα. 4) Χαριτωμένο φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ ποπλίνα μὲ ἴσιο κορσάζ, φουσκίτσες μανικάκια καὶ φούστα κλός.

1) Τζάμπερ, ποὺ φοριέται μὲ πλισσεδωτὴ φουστίτσα γιὰ κοριτσάκι 5–6 χρόνων. 2) Φουστίτσα ἀν φόρμ, ποὺ φοριέται μὲ σεμιζιὲ κορσάζ γιὰ κοριτσάκι 5–7 χρόνων. 3) Γιὰ παιδούλα 3–4 χρόνων φουστίτσα σουρωτὴ καὶ μανικάκια φουσκίτσες. 4) Φορεματάκι γιὰ κοριτσάκια φουσκίτσες. 5) Παντελονάκι μὲ μπρετέλλες κι 4 χρόνων. 5) Παντελονάκι μὲ μπρετέλλες καὶ μπλουζίτσα σκωτσέζικη γι' ἀγοράκι 3–4 χρόνων. 6) Γιὰ κοπελλίτσα 6–7 χρόνων φορεματάκι μὲ μπρετέλλες καὶ κορσελὲ στρογγυλεμένο.

νιές. Τὸ σύνολο τῆς φούστας σχηματίζει ἐλεύθερες ἢ τσακιστὲς πιέτες. Ἡ μεσάτη ζακετοῦλα πάλι θὰ ἔχη διαγώνιες τὶς ρίγες, κατόπιν καὶ τὰ μανίκια.

Ἡ μπάσκα τῆς ζακεττούλας γίνεται πολὺ κοντὴ καὶ τὸ μάκρος τῶν μανικιῶν εἶναι τρουὰ κάρ.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ καντριγιέ. Μᾶς δίνουν ἔτσι εὐκαιρίες νὰ πραγματοποιήσωμε διάφορους συνδυασμούς, μὲ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα, ποὺ τὸ τοποθετοῦμε ποικιλοτρόπως.

Μιὰ ἁπλὴ σεμιζιὲ κοῦπ μᾶς ἐμφανίζεται μὲ τὸ κορσὰζ εὐθύγραμμο, μὲ κούμπωμα ὡς τὸ λαιμὸ καὶ γιὰ γαρνίρισμα δυὸ μεγάλες τσέπες διαγώνιες. Ἡ φουστίτσα εἶναι ἄνετη, μὲ ἐλεύθερες κουφωτὲς πιέτες. Τὰ μανικάκια ξεπερνοῦν μόλις τὸν ἀγκώνα καὶ τελειώνουν μὲ ἕνα ντεπασὰν ἀπὸ πικέ. Τὸ ἴδιο στόλισμα γίνεται καὶ στὸ λαιμό. Τὸ συμπλήρωμα τῆς τουαλεττίτσας εἶναι μιὰ δερμάτινη ζωνίτσα.

ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Οἱ σταμπάτες κοτονάντ, ποὺ εἶναι τόσο τῆ' μόδας ἐφέτος, εἶναι, θάλεγε κανείς, ἐνδεδειγμένες γιὰ κοριτσίστικα φουστανάκια κάθε ἡλικίας.

Ἡ κοῦπ σ' αὐτὰ τὰ φορεματάκια ἐμφανίζεται ἁπλή, γιατὶ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα μὲ τὴν ἀνθισμένη του δροσερότητα, εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ δώση στὴν τουαλεττίτσα ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη χάρι.

Πολλὲς ἀπὸ τὶς φετεινὲς κοτονάντ συνδυάζουν ραβδώσεις καὶ σταμπάρισμα. Δηλαδὴ τὰ σταμπάτα μοτίβα σκορπίζονται ἀνάμεσα στὶς χρωματιστὲς γραμμὲς πάνω στὸ λευκὸ φόντο. Αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ συνδυάσωμε τὶς ραβδώσεις σὲ κάθετη καὶ ὁριζόντια κατεύθυνσι.

Ἂς σᾶς δώσωμε ἕνα παράδειγμα: Ἔχομε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ σταμπάτο. Βάζομε τὶς ρίγες κάθετες στὸ ἐφαρμοστὸ κορσάζ καὶ σ' ἕνα μέρος τῆς φούστας, ποὺ γίνεται σουρωτὴ ὁλοτρίγυρα. Μιὰ φαρδειὰ φάσα μὲ τὶς ρίγες ὁριζόντιες, τελειώνει κάτω τὴ φούστα.

Ἕνα στρογγυλὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι λευκὸ καὶ μιὰ ἐπίσης λευκὴ φάσα γύρω στὴ μασχάλη, συμπληρώνει μὲ ἰδιαίτερη χάρι τὸ σύνολο.

Μιὰ ἄλλη ὅμορφη κοῦπ ἐπίσης γιὰ κοτονάντ, εἶναι αὐτὴ ποὺ συνδυάζει τὸ ἐφαρμοστὸ κορσὰζ μὲ τὴ φουστίτσα, ποὺ γίνεται μὲ δυὸ βολάν, πάντα σουρωτὴ καὶ φαρδειά. Ἡ ἄλλοτε γίνεται μὲ δυὸ βολάν, τὸ δεύτερο ἐφαρμοσμένο μὲ σουρίτσες πάνω στὴ ἕνωσι τῶν βολάν. Μποροῦμε, ἂν θέλωμε, νὰ προσθέσωμε στὴν ἕνωσι τοῦ σταμπάτου, ἕνα μονόχρωμο φιλετάκι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ σταμπάτου. Τὸ ἴδιο φιλετάκι ἐπαναλαμβάνεται γύρω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

ΤΟ ΑΝΑΛΑΦΡΟ ΟΡΓΚΑΝΤΙ

Γιὰ παιδικὲς τουαλεττίτσες δὲν ὑπάρχει πιὸ χαριτωμένο ὕφασμα ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρο ὀργκαντί. Ἡ φετεινὴ μόδα μᾶς τὸ παρουσιάζει σὲ μεγάλη ποικιλία χρωμάτων, χωρὶς βέβαια νὰ ἀποκλείη καὶ τὸ λευκό. Τὸ βλέπομε ἐπίσης μὲ χαριτωμένα σχεδιάκια καὶ ἀκάμη καὶ μὲ πουά.

Ὅλη ἡ χάρι σ' αὐτὲς τὶς τουαλεττίτσες ἀπὸ ὀργκαντὶ συνίσταται στὴν ἀνάλαφρη κούπ, ποὺ θὰ διαλέξωμε, ὥστε νὰ ἐναρμονίσωμε σχέδιο καὶ ὕφασμα καὶ νὰ πετύχωμε ἕνα ὡραῖο σύνολο.

Οἱ σουρίτσες καὶ τὰ βολανάκια παίζουν τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Βλέπομε στὰ κορσὰζ ἕνα μικρὸ βολὰν νὰ σχηματίζη ὁλοτρίγυρα σὰν νωμίτη καὶ νὰ φθάνη ὡς τοὺς ὤμους, μὲ ἄφθονες σουρίτσες. Οἱ φουστίτσες δὲν ἔχουν ἕνα, ἀλλὰ πολλὰ βολάν, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, καὶ στὴ μέση μιὰ περαστὴ κορδελλίτσα δένει ἀπὸ ἕνα φιογκάκι στὸ κάθε πλάϊ.

Σὲ μιὰ ἄλλη τουαλεττίτσα ἡ φουστίτσα ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ἀλλεπάλληλες φουστίτσες κομμένες ἀν φόρμ καὶ λίγο πιὸ κοντὲς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι τὸ σύνολο, ποὺ σχηματίζεται μὲ τὰ διάφορα γκοντσί, δίνει τὴν ἐντύπωσι μπουπουκιοῦ ποὺ ἀνοίγει. Μιὰ τέτοια κοῦπ ἀπὸ μονόχρωμο ὀργκαντί, μεταβάλλει τὴν κοπελλίτσα σὲ ζωντανὸ λουλούδι.

ΤΑ ΜΠΛΕΖΕΡ

Κάτι ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ τὴν παιδικὴ γκαρνταρόμπα, εἶναι τὸ τόσο μοδάτο «μπλέζερ», ποὺ εἶναι ἕνα ἐξάρτημα κομψὸ καὶ πρακτικό. Τὰ καλοκαιρινὰ «μπλέζερ», ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ριχτὲς βέστες μὲ σπορτὶδ ἐμφάνισι, γίνονται ἀπὸ χουδρὸ λινὸ ἢ μονόχρωμη κοτονάντ ἢ κάτι ἄλλο σχετικό.

Συνήθως, γίνονται χωρὶς γιακάδες καὶ ρεβὲρ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλό.

Στολίζονται ἐνίοτε μὲ κέντημα, ποὺ τοποθετεῖται σὰν οἰκόσημο στὴν ἀριστερὴ πάνω τσέπη ἢ στὸ πάνω μέρος τοῦ μανικιοῦ, ὅπως μπαίνουν τὰ γαλόνια τῶν ναυτικῶν.

Γιὰ χρώματα διαλέγομε μᾶλλον σκοῦρα, γιατὶ αὐτὰ ταιριάζουν πιὸ πολὺ μὲ ὁποιοδήποτε χρῶμα. Ἔτσι, μὲ κάθε φορεματάκι ἢ μπλουζίτσα τὸ μπλέζερ ἔχει τὴ θέσι του καὶ στὰ κοριτσάκια καὶ στ' ἀγοράκια.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΑΚΙΑ

Τὰ κοντὰ παντελονάκια ἢ τὰ «σόρτς», ὅπως ἐπεκράτησε νὰ τὰ λέμε, δὲν εἶναι πιὰ ἀποκλειστικότης τῶν ἀγοριῶν. Ἡ κάθε κοπελλίτσα μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ δυὸ ἢ τρία σόρτς στὴν γκαρνταρόμπα της, γιατὶ τῆς εἶναι ἀπαραίτητα ἰδίως γιὰ τὴ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο.

Τὰ φετεινὰ σόρτς θὰ χρησιμοποιήσουν πολὺ ἐφέτος τὶς σκωτσέζικες καὶ ριγὲ κοτονάντ κοντὰ στὶς μονόχρωμες, ποὺ δὲ χάνουν ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά τους. Τὰ χρώματα ὅμως πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωηρά.

Τὰ περισσότερα γίνονται μὲ γύρισμα κάτω καὶ λιγώτερο φαρδειὰ ἀπὸ τὰ περσινά.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἐλπίδα Χ. Ν. Σμύρνη: Καλὴ εἶναι ἡ δίαιτα ποὺ ἀναφέρετε, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐξετάση πρῶτα ὁ γιατρός σας γιὰ νὰ σᾶς προσδιορίση τί φάρμακο πρέπει νὰ παίρνετε συγχρόνως μὲ τὴ δίαιτα.

Μ. Καλ., Δάφνη: Γιὰ νὰ προλάβετε τὸ κακό, πρέπει νὰ λιμάρετε τὰ νύχια σας ἀπὸ πάνω. Ἔτσι θὰ ἀδυνατίσουν καὶ δὲ θὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ μπαίνουν μέσα στὸ κρέας.

Γαλονομάτα: Κάτι ποὺ ὠφελεῖ πολὺ εἶναι τὸ πλύσιμο τῶν ματιῶν μὲ ροδάσταγμα.

Δέσποινα Καλομ., Κέρκυρα: Νὰ τρίβετε κάθε βράδυ καὶ πρωὶ τὰ νύχια σας μὲ βαζελίνη, κατεβάζοντας ὅσο μπορεῖτε τὰ πετσάκια.

Α. Γ. Δ. 330: Δημοσιεύομε τακτικὰ παιδικὰ φορεματάκια. Διαλέξτε ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τῆς μικρούλας.

Χρ. Λορ.: Μὴν ἐμποδίσετε τὸ γυιό σας, ἀφοῦ ἔχει τόσο ταλέντο. Βέβαια, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸν στείλετε σὲ ὠδεῖο.

Εἰρ. Καστρίπση: Πάρετε τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ σας.

Πρεσβυτέρα: Δὲν ὑπάρχει τέτοιο θαυματουργὸ φάρμακο, μόνο βαφή.

Νινέττα, Κομοτινή: Ὑπάρχουν παστίλιες εἰδικὲς μὲ τὶς ὁποῖες μπορεῖτε νὰ βάφετε μόνη σας ὅ,τι θέλετε. Ζητῆστε τις στὰ φαρμακεῖα.

Μία ὀρφανούλα: Δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ ξεκινήσετε γιὰ τὸ ἄγνωστο σὲ τόσο νεαρὰ ἡλικία. Περιμένετε νὰ μεγαλώσετε λίγο κι' ὡς τότε δεχτῆτε τὴν φιλοξενία τῆς θείας σας.

Φλόριντα, Ψυχικό: Αὐτὰ τὰ ἀδιάβροχα δὲν καθαρίζονται μὲ κανένα τρόπο, γιατὶ χάνουν τὴν ἰδιότητα, ποὺ ἔχουν.

Καίτην Πάνα, Κομοτινή: Δὲν πρόλαβα νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατὶ τὸ γράμμα σας ἔφτασε ἀργά.

Παράνυμφο, Θεσ/νίκη: Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ φίλη σας, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὴν ρωτήσετε τί θέλει γιὰ νὰ μὴ τῆς προσφέρετε κάτι περιττό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η δοκιμασία της φωτιάς

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Σ ΤΟ λέω για τελευταία φορά, Τζοΰντυ! φώναξε ὁ Ντὶκ Χάρμον. Ἂν ξαναπομακρυνθῆς ἀπ' τὴ σκηνὴ ὅσο λείπω, θὰ σὲ δέσω κάθε φορὰ πρὶν νὰ φύγω! Μὰ τί διάβολο, τόσο ξεροκέφαλη εἶσαι λοιπόν, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει μιὰ γυναῖκα μονάχη μέσα στὴ ζούγκλα;...

Εἶχε σκοπὸ νὰ πῇ κι' ἄλλα, μὰ βλέποντας νὰ βουρκώνουνε τὰ ὁμορφα μάτια τῆς γυναίκας του πῆγε πιὸ κοντὰ της καὶ πρόσθεσε, μὲ μαλακώτερη φωνή:

—Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ στενοχωρήσω, μὰ μ' ἀναγκάζῃς μὲ τὸ φέρσιμό σου... Πρῶτον, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃς νάρθῃς μαζί μου σ' αὐτὸ τὸν ἀγριότοπο. Μιὰ κι' ἦρθες ὅμως, δὲν ὑπῆρχεν λόγος νὰ μοῦ βάζῃς στὸ κεφάλι κι' ἄλλες σκοτοῦρες ἀπ' ὅσες ἔχω! Σὲ μιὰ βδομάδα ἐλπίζω νὰ συμπληρώσω τὴν ἔκθεσί μου καὶ νὰ γυρίσουμε ἐπιτέλους στὸ σπιτάκι μας. Στὸ μεταξὺ ὅμως, σὲ θερμοπαρακαλῶ νὰ φυλάγεσαι!

—Στὸ ὑπόσχομαι, Ντίκ, ἀπάντησε ἡ Τζοΰντυ χώνοντας τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της στὴν ἀγκαλιά του. Μὰ σήμερα δὲν ἔφταιγα... Ἤθελα νὰ σοῦ μαζέψω μερικὰ φροῦτα, γι' αὐτὸ προχώρησα λίγο μέσ' στὴ ζούγκλα.

—Φροῦτα! Ἀκοῦς ἐκεῖ!... ξέσπασε πάλι ὁ Ντίκ. Κι' ἂν δὲν τύχαινε νὰ γυρίζω ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ σὲ κατασπάραζε ἕνας πάνθηρας! Ὁ θάνατος μᾶς τριγυρίζει καὶ παραφυλάει σὲ κάθε μας βῆμα, μικρή μου. Δὲν τὸ βλέπεις λοιπόν;

Σὰν ἐπιθεβαίωσι στὰ λόγια του, ἀκούστηκε ὁ βρυχηθμὸς ἑνὸς λιονταριοῦ κι' ἡ πονεμένη κραυγὴ ἑνὸς ζαρκαδιοῦ ποὺ εἶχε πέσει θῦμα τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας.

Ἡ Τζοΰντυ σφίχτηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ πάνω στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νᾶναι πιὸ προσεχτικὴ ἄλλη φορά.

Εἶχαν φτάσει ὡς τὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας, γιὰ νὰ μελετήσουν τὴ ζωὴ τῶν ἀγρίων φυλῶν, γιὰ λογαριασμὸ τῆς («Ἑταιρείας Ἐξερευνήσεων»). Ὁ Ντὶκ ἦταν ὑπάλληλός της. Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ δεχτῇ τὴ δύσκολη αὐτὴ ἀποστολή. Μὰ τὰ οἰκονομικὰ του δὲν τοῦ ἐπιτρέπανε νάχῃ προτιμήσεις...

Οἱ ἰθαγενεῖς ὁδηγοί τους εἶχαν ἐγκαταλείψει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, κι' ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ τελειώσουν μόνοι τους τὸ ταξίδι.

Τ' ἄλλο πρωῒ, ὁ Ντὶκ ἔφυγε πάλι ἀπ' τὴ σκηνή τους, ἀφοῦ ἔβαλε τὴ Τζοΰντυ νὰ τοῦ ξαναορκιστῇ πὼς δὲ θἄβγαινε καθόλου ἔξω. Μά, ὅταν γύρισε τὸ μεσημέρι, κατάκοπος, εἶδε μὲ φρίκη πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε χαθῆ!

Ἔτρεξε τότε πρὸς τὴ μικρὴ πηγὴ ποὺ παίρνανε νερό. Τὴ φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, μὰ τοῦ ἀπαντούσανε μονάχα τὰ τρομαγμένα ξεφωνητὰ τῶν παπαγάλων καὶ τὰ τσιρίγματα ἀπ' τὶς μαϊμοῦδες ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ δέντρα.

Ἡ ἀπελπισία του ἔγινε ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν ἀνακάλυψε ἀνάμεσα στὰ φυλλὰ χόρτα τὴν ἄσπρη κάσκα τῆς Τζοΰντυ. Μὰ πουθενὰ δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη αἵματος. Δὲν μποροῦσε ἐπομένως νὰ τῆς εἶχε ἐπιτεθῆ θηρίο.

Τὸ πιθανότερο ἦταν πὼς θὰ τὴν εἶχαν ἁρπάξει οἱ Γκουλάϊ μιὰ ἀπ' τὶς ἀγριότερες φυλὲς τῆς περιοχῆς!

Ὁ Ντὶκ εἶχε κατορθώσει νὰ γίνῃ φίλος μὲ τὸ φύλαρχό τους τὸν Τουμά, χαρίζοντάς του μερικὰ γυαλιστερὰ ψευτοπράγματα κι' ἕνα σακκουλάκι ἁλάτι, ποὺ ἦταν σωστὸς θησαυρὸς στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας. Δὲν εἶχε πάει ὅμως ποτὲ τὴ γυναῖκα του στὸ μικρὸ χωριό τους, οὔτε καὶ σὲ κανένα ἄλλο, γιατὶ ποτὲ δὲν ἦταν ἀπόλυτα σίγουρος γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις τους.

Δίχως νὰ χάσῃ στιγμὴ τώρα, κρέμασε στὸν ὦμο του τὴ μακρειὰ καραμπίνα του καὶ διέσχισε τὴ ζούγκλα, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Ἀφοῦ περπάτησε ἀρκετά, διέκρινε τὶς χαμηλὲς καλύβες τῶν Γκουλάϊ.

Πέρασε τὸν προστατευτικὸ φράχτη ποὺ τριγύριζε τὸ χωριὸ καὶ προχώρησε πρὸς τὴ μεγαλύτερη καλύβα, ποὺ εἶχε γιὰ πόρτα της ἕνα κρεμασμένο τομάρι λιονταριοῦ — σημάδι πὼς ἀνῆκε στὸ φύλαρχο.

Μπῆκε μέσα καὶ χαιρέτησε τὸν Τουμά, γυρίζοντας πρὸς τὰ κάτω τὸ δείχτη τοῦ χεριοῦ του. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνη.

Ὕστερα ρώτησε τὸ φύλαρχο ἂν κανεὶς ἀπ' τοὺς πολεμιστές του εἶχε ἁρπάξει μιὰ λευκὴ γυναῖκα.

—Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σήμερα τὸ πρωῒ, ὁ γενναῖος Ρούγκ βρῆκε κοντὰ στὴν πηγὴ μιὰ ξένη καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὴν καλύβα του.

—Εἶν' ἡ γυναῖκα μου! φώναξε ὁ Ντίκ. Πρέπει νὰ μοῦ τὴ δώσῃ ἀμέσως πίσω!

—Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τοῦ τὴν πάρω, γαλανομάτη ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Τουμά. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἀνήκει, ἀφοῦ τὴ βρῆκε μόνη της... Μὰ ἔχω μιὰ ἰδέα. Θὰ τὸν φωνάξω ἐδῶ τώρα ἀμέσως, θὰ τοῦ μιλήσω, κι' ἴσως δεχτῇ νὰ σοῦ τὴ δώσῃ πίσω καὶ νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μ' ἕνα σακκοῦλι ἁλάτι ἢ μ' ἕνα ἀστραφτερὸ μαχαίρι.

Σὲ λίγο, ὁ Ρούγκ βρισκόταν μπροστά τους.

—Ἄκουσε ἀμίλητος τὴν ἀπαίτησι τοῦ Ντίκ, κι' ὕστερα ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ δώσῃ πίσω τὴ Τζοΰντυ.

—Τὰ μαλλιά της εἶναι σὰν τὴ χαίτη τοῦ λιονταριοῦ καὶ τὰ μάτια της σὰν τὰ νερὰ τῆς ἱερῆς λίμνης, εἶπε. Τὴ θέλω δική μου, καὶ κανένας δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ!

Καὶ γύρισε νὰ φύγῃ.

—Περίμενε μιὰ στιγμή! τοῦ φώναξε ὁ φύλαρχος.

Στράφηκε ὕστερα στὸ Ντὶκ καὶ τὸν ρώτησε:

—Θέλει ὁ γαλανομάτης ἀδελφός μου νὰ περάσῃ τὴ δοκιμασία τῆς φωτιᾶς, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κερδίσῃ τὴν ἄσπρη γυναῖκα;

Ὁ Ντὶκ ἠνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σταματᾶ ἀπὸ φρίκη! Μὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ;

Ἂν σήκωνε τὴν καραμπίνα του, θἄπεφτε τρυπημένος ἀπὸ χιλιάδες βέλη, κι' ἡ ἀγαπημένη του Τζοΰντυ θἄμενε στὰ χέρια τῶν ἀγρίων!

—Δέχομαι! ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ στὸ φύλαρχο.

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν μαζευτῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα.

Δέσανε τὸ Ντὶκ καὶ τὸ Ρούγκ, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὶς πλάτες τους, στὶς δυὸ ἄκρες μιᾶς ὁριζόντιας δοκοῦ στερεωμένης πάνω σὲ μιὰν ἄλλη, κάθετη, ὕψους ἑνὸς μέτρου περίπου, ποὺ τῆς χρησίμευε σὰν πρόκειρος ἄξονας.

Μπροστὰ στὸ καθένα τους στοίβαξαν ἕνα μεγάλο σωρὸ ξύλα κι' ἔβαλαν φωτιά.

Νοιώθοντας τὶς φλόγες νὰ τοῦ γλύφουνε τὰ πόδια, ὁ Ντὶκ ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ κίνησί του αὐτή, ὅπως ἦταν φυσικό, ἔφερε τὸν ἀντίπαλό του πιὸ κοντὰ στὴ φωτιά, κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τραβήχτηκε πίσω.

Αὐτὴ ἦταν ἡ «δοκιμασία τῆς φωτιᾶς». Ἕνας ἀπ' τοὺς δυό, ὁ πιὸ δυνατός, θἄσωζε τὴ ζωή του, καταδικάζοντας τὸν ἄλλο νὰ καῇ ζωντανός.

Κι' ὁ ὁ πιὸ δυνατὸς ἦταν, φυσικά, ὁ ἰθαγενής!

Μὲ τὴ δύναμι ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία, ὁ Ντὶκ ἔσπρωξε πάλι πρὸς τὰ πίσω τὴ δοκό. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ξαναβρέθηκε μέσ' στὴ φωτιά...

Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια ξαναρίχτηκε ὅλο του τὸ βάρος πίσω. Ἐνοιωθε ὡστόσο μιὰ τρομερὴ ἐξάντλησι κι' ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ...

Ξαφνικὰ ὅμως, ἔνοιωσε νὰ πατάῃ σὲ κάτι σκληρό, ποὺ προεξεῖχε ἀπ' τὸ ἔδαφος.

Ἦταν μιὰ ξερὴ ρίζα...

Γάντζωσε ἐκεῖ τὰ πόδια του καὶ στερεώθηκε!...

Τὰ σὐρλιάσματα τοῦ Ρούγκ, ποὺ βρισκόταν ὁλόκληρος μέσ' στὴ φωτιά, ἔκαναν νὰ σωπάσουν τ' ἀγρίμια στὸ δάσος...

Σὲ λίγο, ἡ Τζοΰντυ βρισκότανε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ντίκ, κι' ἐκεῖνος χαμογελοῦσε μ' εὐτυχία, παρ' ὅλους τοὺς τρομερούς πόνους ποὺ τοῦ προξενοῦσανε τὰ ἐγκαύματα τῶν χεριῶν του. Εἶχε νικήσει!

Τὸ καρβουνιασμένο κορμὶ τοῦ γενναίου Ρούγκ εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὴ στάχτη ποὺ σιγόκαιγε ἀκόμα. Τὸ τέλος του ἦταν φριχτό.

Μὰ αὐτὸς εἶν' ὁ νόμος τῆς ζούγκλας: «Σκότωσε γιὰ νὰ μὴ σκοτωθῆς».

Ε. ΤΖΙΜΠΟΝ

—Εἶν' ἡ γυναῖκα μου, φώναξε ὁ Ντίκ. Πρέπει νὰ μοῦ τὴ δώσῃς πίσω!

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Φρὲντ Κόλμαν

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς Μπύρκε ἐργάζεται σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο τῆς μεξικανικῆς πόλεως Μεξικάλι, κοντὰ στὰ σύνορα, κι' ἔχει γίνει τρυφερὸς φίλος τῆς ξανθῆς Γκρέτχεν, τῆς γυναίκας τοῦ ἰδιοκτήτη Φράνκ Πορτίλο. Μιὰ νύχτα βρίσκεται μαζί της, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ ἄντρας της λείπει σὲ ταξείδι. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ Πορτίλο ξαναγυρίζει. Ὁ Μπύρκε πανικοβάλλεται τότε καὶ τὸν σκοτώνει, μ' ἕνα πιστόλι ποὺ βρίσκει δίπλα του. Καθὼς ἀναζητάει ὕστερα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ πτῶμα του, παρουσιάζεται ὁ Μεξικανὸς ἀστυνόμος Ντέβις κι' ἀνακαλύπτει τὸ ἔγκλημα. Ἀντὶ ὅμως νὰ συλλάβῃ τὸ Μπύρκε, τοῦ προτείνει νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' ἕνα λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, ποὺ ἔκαναν ὡς τότε αὐτὸς κι' ὁ Πορτίλο, τοῦ ὑποσχεται δὲ νὰ μὴ καταδιώξῃ τότε γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ὁ Μπύρκε δέχεται ἀναγκαστικά, περνάει ἕνα πακέτο μὲ ἡρωΐνη στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος καὶ τὸ παραδίνει σ' ἕνα ἀεροπόρο, ὀνόματι Ἀντέλφι. Ὅταν ὅμως γυρίζῃ στὸ ξενοδοχεῖο του, τὸν πλησιάζει ἕνας ὑπάλληλος τῆς ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας διώξεως λαθρεμπορίου, ὁ φῆνεῦ, καὶ τοῦ δηλώνει ὅτι ξέρει λεπτομερῶς τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν ποὺ ἔκανε, κι' ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν στείλῃ στὴ φυλακὴ γιὰ δέκα χρόνια. Ὁ Μπύρκε τοῦ διηγεῖται ὅλα ὅσα συνέβησαν μὲ τὴ Γκρέτχεν, τὸν Πορτίλο καὶ τὸ Ντέβιντ. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ πὼς παρακολουθεῖ ἀπὸ μῆνες τὴ δράσι τῆς σπείρας τῶν λαθρεμπόρων. Στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος, διαθέτει τὰ ναρκωτικὰ κάποιος Σίλβερ Μαγκόλνικ, ἕνας ἀρχιγκάνγκστερ ποὺ κάνει μεγάλη ζωὴ καὶ ποὺ φροντίζει νὰ φαίνεται διαρκῶς ἐν τάξει. Ἡ πηγὴ ὅμως τῆς ἡρωΐνης—κάποιο κρυφὸ ἐργοστάσιο — βρίσκεται κάπου στὸ Μεξικὸ κι' ἀνήκει σ' ἕνα μόνο ἄνθρωπο. Ὁ Πορτίλο κι' ὁ Ντέβιντ δὲν ἦταν παρὰ ἁπλᾶ ὄργανά του.

3ον

»Ὄχι, δὲν εἶν' ὁ Πορτίλο ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει!

Μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ οὐΐσκυ, ὁ Μπύρκε ἄρχιζε τώρα νὰ βλέπῃ τὴν κατάστασί του μὲ διαφορετικὸ πρίσμα. Εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸν πρῶτο κλονισμὸ καὶ μποροῦσε νὰ σκεφθῇ λίγο. Κατελάβαινε πὼς ὁ φῆνεῦ εἶχε κάποιο σκοπό, ποὺ δὲν τοῦ τὸν εἶχε φανερώσει ἀκόμη...

—Γιατί μοῦ τὰ λέτε, ὅλ' αὐτά; ρώτησε.

—Γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει, δήλωσε ξερὰ ὁ Φῆνεῦ. Ἐσεῖς ν' ἀκοῦτε, νὰ σωπαίνετε καὶ ν' ἀκοῦτε μόνο ὅταν σᾶς ρωτάω. Παντοτέ!

Τὸν κύτταξε προκλητικὰ κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κυνηγάω, δὲν εἶναι ὡς τώρα παρὰ μιὰ σκιά, ἕνα μουρμουρητὸ ποὺ ἁρπάζει κάπου-κάπου τ' αὐτί μου... Τ' ὄνομά του κι' ἡ χαρακτηριστικά του μοῦ εἶναι ἄγνωστα. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσα νὰ μάθω, εἶναι πὼς τὸν λένε «χιθμὸς Ἕνα» ἢ «ὁ Ἕνας».

Ὁ Μπύρκε θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ Ἐντι Ἀντέλφι: ἂν ἤξερε «τὸν Ἕνα». Τώρα καταλάβαινε τί ἐννοοῦσε... Μὰ δὲν εἶπε τίποτα στὸ Φῆνεύ.

—Εἶν' ἐπικίνδυνος τύπος, αὐτὸς ὁ «Ἕνας», ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Μὰ κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία ποὺ ἔχομε ἀρχίσει, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη... Ἀκούσατε ποτὲ νὰ μιλάνε γιὰ τὸ Γούντμπιν Τσέκ;

Ναί, ὁ Μπύρκε ἤξερε αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὴν εἶχαν μάθει ὅλοι ὁ σοι ἔμειναν λίγο καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τῶν συνόρων.

Τὸ 1947, οἱ Ἀμερικανοὶ τελωνειακοὶ εἶχαν στήσει μιὰ ἐνέδρα στοὺς λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν, κοντὰ στὸ κανάλι Γούντμπιν Τσέκ, 11 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Καλέξικο. Ἡ συμπλοκὴ κράτησε μιὰ ὥρα. Τρεῖς ἄνθρωποι σκοτώθηκαν, καὶ κατασχέθηκε μιὰ ποσότης ὀπίου ἀξίας 34 χιλιάδων δολλαρίων. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶχε μείνει θρυλικὸ στὴν περιοχή.

—Ἦταν ἡ συμμορία τοῦ «Ἕνος», πρόσθεσε ὁ Φῆνεῦ. Λίγο ἔλειψε νὰ τσακώσουν οἱ πράκτορές μας τὸν ἀρχηγό τους... Ἐγὼ δὲν ἤμουν τότε μαζί τους. Δὲν εἶχα ἀναλάβει ἀκόμη αὐτὴ τὴν ὑποθέσι. Ἀλλοιώς, γάσατε βέβαιος πὼς δὲ θὰ τὸν ἄφινα νὰ μοῦ ξεφύγῃ!

Ἤπιε ἄλλη μιὰ γουλιὰ οὐΐσκυ καὶ συνέχισε:

—Στὴν περίπτωσι ἐκείνη, εἶχαμε συνεργασθῆ μὲ τὸ Ζούαν Μενεσές, τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μεξικάλι. Ἔλοιπόν, ἐπειδὴ ὁ «Ἕνας» δὲ μποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ μαζί μας, ἐκδικήθηκε πάνω στὸ Μενεσές. Ὕστερα ἀπὸ 15 μέρες, τοὔστησε καρτέρι, καθὼς γύριζε στὸ σπίτι του μ' αὐτοκίνητο...

—Καὶ πῶς ἐκδικήθηκε;

—Μ' ἕνα μυδραλλιοβόλο! Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος... Καθὼς βλέπετε, Μπύρκε, ὁ σενὸρ «Ἕνας», ὁ ἀρχηγός σας, παίζει πολὺ σοβαρὰ παιχνίδι.

—Δὲν ἔχω ἀκούσει τίποτα γι' αὐτὸν ὡς σήμερα. Σᾶς εἶπα ὅλα ὅσα ἤξερα.

—Ἔ, τώρα ξέρετε πιὸ πολλά. Εἴσαστε εὐχαριστημένος;

—Τί σημασία ἔχει ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἢ ὄχι;

—Ἀλήθεια, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία... Λοιπόν, θέλω τὸν «Ἕνα», ζωντανὸ ἢ πεθαμένο! Κι' ὅταν θέλω ἐγὼ κάτι, τὸ πετυχαίνω στὸ τέλος. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ μεταχειριστῶ, ὥρκεῖ νὰ φτάσω στὸ σκοπό μου.

—Τέτοιος εἶμαι κι' ἐγώ...

—Ἀλήθεια; Ἀκοῦστε λοιπόν: Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σκαλίσω σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ Μεξικάλι. Μὲ ξέρουνε καλὰ οἱ Μεξικάνοι καὶ δὲ μὲ χωνεύουνε, ὅπως σᾶς εἶπα... Δὲν ἔχω ἐξ ἄλλου καμμιὰ διάθεσι νὰ βάλω σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μου, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸ Μενεσές.

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε, λίγο νευριασμένος:

—Ἀκόμη δὲν καταλάβατε; Ἀδιαφορῶ τί μπορεῖ νὰ πάθετε σεῖς... παρουσιάζετε δὲ τὸ μεγάλο πλεονέκτημα ὅτι ἀνήκετε στὴ συμμορία τοῦ «Ἕνος». Εἴσαστε λοιπὸν ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ χρειάζομαι!

Ὁ Μπύρκε τὸν κύτταξε, σαστισμένος. Καταλάβαινε ὅτι μιλοῦσε σοβαρὰ ὁ Φῆνεῦ. Εἶχε ὑπολογίσει μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς κινήσεις του κι' εἶχε καταφέρει νὰ τὸν στριμώξῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ, τὸ πρωῒ, τὴν ὥρα ποὺ μετέφερε τὴν ἡρωΐνη. Μὰ δὲν τὸ ἔκανε. Τὸν ἄφισε νὰ ἡσυχάσῃ, κι' ἔπειτα παρουσιάστηκε ξαφνικά, γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ ζωηρότερη ἐντύπωσι. Τοῦδωσε νὰ πιῇ ἐπίτηδες, γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ τὴν ἀντίστασί του καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ δεχτῇ τὴν πρότασί του.

Τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ τὸν εἶχε ὑποχρεώσει ὡμὰ νὰ συνεργαστῇ μαζί του, μὲ τὴν ἀπειλὴ πὼς θὰ φανέρωνε τὸ ἔγκλημά του. Ὁ Φῆνεῦ ὅμως εἶχε προετοιμάσει ἀπὸ πρὶν τὸ παιχνίδι του κι' εἶχε χρησιμοποιήσει τὰ πιόνια του μὲ σατανικὴ καὶ ἀμείλικτη ἀκρίβεια.

Ὁ Μπύρκε ἤμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ παγωμένος ἀπ' τὴ φρίκη— ὄχι τόσο ἀπ' τὴν ἴδια τὴν πρόταση τοῦ Φῆνεῦ, ὅσο ἀπ' τὴν ψυχρὴ δύναμι τοῦ μυαλοῦ ποὺ τὴν εἶχε συλλάβει.

—Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀστυνομικός... οὔτε ἥρωας! τραύλισε.

—Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριὰ τῶν συνόρων εἴσαστε ἕνας ἄθλιος λαθρέμπορος, ἀπ' τὴν ἄλλη ἕνας δολοφόνος... Ὡστόσο, ἐγὼ σᾶς θεωρῶ σὰν κάτι δικό μου, σὰν ἕνα ἐργαλεῖο ποὺ μπορῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὅπως θέλω. Κι' ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ βρῆτε τὸν «Ἕνα»!

Ὁ Μπύρκε κούνησε τὸ κεφάλι του, δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Φῆνεῦ ἔβγαλε ἕνα μεγάλο φάκελλο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὸν πέταξε μπροστά του, λέγοντάς του:

—Διαβᾶστε αὐτὰ ἐδῶ καὶ κάμετε ὕστερα τὴν ἐκλογή σας.

Ὁ φάκελλος περιεῖχε δυὸ σύντομα κείμενα, δακτυλογραφημένα σὲ χαρτιὰ μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. Κανένα τους δὲν εἶχε ἡμερομηνία.

Τὸ ἕνα ἀποτελοῦσε μιὰ λεπτομερῆ ὁμολογία τοῦ λαθρεμπορίου ποὺ εἶχε κάνει ὁ Μπύρκε, τὸ πρωῒ ἐκεῖνο. Εἶχαν ἀφίσει στὸ τέλος μιὰ γραμμὴ ἀδειανή, γιὰ τὴν ὑπογραφή του.

Ὁ Μπύρκε διάβασε τὸ δεύτερο χαρτὶ προσεκτικώτερα. Ὕστερα τὸ ξαναδιάβασε ἄλλη μιὰ φορά. Ἔγραφε μέσα ὅτι ὁ ὑπογεγραμμένος Γκάλλαρντ Μπύρκε δεχόταν νὰ ἐργασθῇ ὡς «εἰδικὸς πράκτωρ», χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβή, γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς λαθρεμπόρους τῶν ναρκωτικῶν. Ἔχοντας τὸ πλεονέκτημα νὰ συχνάζῃ ταχτικὰ στὴ «Μουχὲρ Ρομπάντα», τὴ φω-

Μικρές ἱστορίες

Παπούτσια μὲ δόσεις...

Ποὸ καιροῦ τρεῖς ἀντιπρόσωποι μεγάλων βιομηχανιῶν ὑποδημάτοπο ἵας, ὁ ἕνας Ἀμερικανός, ὁ ἄλλος Ἄγγλος κι' ὁ τρίτος Ρωμηός, ταξειδεύουν, ἀναζητώντας καινούργιες ἀγορές, γι' νὰ διαθέσουν τὰ προϊόντα τῶν οἴκων ποὺ ἀντιπροσωπεύουν.

Κάποτε, λοιπόν, συναντήθηκαν κι' οἱ τρεῖς σὲ κάποιο σημεῖο, στὰ βάθη τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Οἱ κάτοικοι ἐκεῖ, ζοῦσαν ἀκόμα σὲ ἄγρια κατάστασι, δὲ φοροῦσαν ροῦχα καὶ φυσικά, οὔτε... παπούτσια.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀμέσως, πρὶν μᾶς βράσουν στὸ καζάνι! εἶπαν κι' οἱ τρεῖς

Μὰ μόλις φτάνουν στὸ πρῶτο τηλεγραφεῖο, ὁ καθένας στέλνει στὴν ἑταιρεία του κι' ἀπὸ ἕνα ξεχωριστὸ τηλεγράφημα.

Ὁ Ἄγγλος γράφει τὸ ἑξῆς:

«Χώρα οὐδὲν ἐμπορικὸν ἐνδιαφέρον παρουσιάζει. Στόπ. Ὅλοι ξυπόλητοι».

Ὁ Ἀμερικανὸς τηλεγραφεῖ:

«Ἀγορὰ τελείως ἀνεκμετάλλευτος. Στόπ. Ὅλοι ξυπόλητοι. Στόπ. Ἀποστείλατε κατεπειγόντως δέκα χιλιάδες ζεύγη».

Τελευταῖος ὁ Ρωμηὸς στέλνει τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα.

«Καὶ ἐδῶ μεγάλη φτώχεια. Στόπ. Δὲν ἔχουνε παπούτσια νὰ φορέσουνε Στόπ. Δὲν θἄταν ἀσχημη ἰδέα νὰ ἀποστείλετε μερικὰ ζεύγη καὶ νὰ τὰ πουλήσουμε μὲ... δόσεις χωρὶς προκαταβολή»...

λιὰ τῆς συμμορίας, ἀναλάμβανε τὴν ἀποστολὴ νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν μελῶν της, παίρνοντας μέρος κι' ὁ ἴδιος στὸ λαθρεμπόριο. Κι' αὐτὸ ἐπίσης τὸ χαρτὶ εἶχε μιὰ θέσι γιὰ τὴν ὑπογραφή του.

Ὁ στυλογράφος τοῦ Φήνεϋ κύλησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ σταμάτησε κοντὰ στὸ χέρι τοῦ Μπύρκε. Μὰ αὐτὸς δὲν τὸν πῆρε... Κύτταζε τὰ δυὸ χαρτιά, σὰν ὑπνωτισμένος...

—'Υπογράψτε καὶ τὰ δυό, μ' ὁλόκληρο τ' ὄνομά σας, τοῦ Φιθύρισε στ' αὐτὶ ὁ Φήνεϋ. 'Αλλοιῶς, θὰ μ' ἀκολουθήσετε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

— Κι' ἂν ὑπογράψω, τί θὰ γίνη;

— Θὰ φυλάξω τότε τὰ δυὸ αὐτὰ χαρτιὰ σ' ἕνα ἀσφαλισμένο χρηματοκιβώτιο, γιὰ νὰ τὰ μεταχειριστῶ ἀργότερα, ὅταν παρουσιαστῆ ἀνάγκη. Μπορῶ νὰ τοὺς βάλω ὅποια ἡμερομηνία θελήσω... Στὸ μεταξύ, θὰ σᾶς χρησιμοποιήσω ὅπως θέλω, ἀφοῦ εἶσαστε διαθέσιμος καὶ δὲ μοῦ κοστίζετε τίποτε.

»Βοηθῆστε με νὰ βάλω στὸ χέρι τὸν «Ἕνα», καὶ τότε θὰ ξεσκίσω τὴν ὁμολογία σας καὶ θὰ κρατήσω γι' ἀνάμνησι μονάχα τ' ἄλλο χαρτί, ποὺ θἄχη γίνει πιὰ ἐπίσημο. Συγχρόνως, θὰ ἰδῶ τότε τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ κείνη τὴν κατηγορία τοῦ φόνου, ποὺ κρατάει ἐκκρεμῆ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ. Ἔχω ἀρκετὲς γνωριμίες, καὶ θὰ καταφέρω νὰ σᾶς ξελασπώσω.

Ὁ Μπύρκε κύτταζε μπροστά του, ἀφηρημένα, ἐνῶ τὸ μυαλό του λειτουργοῦσε μὲ πυρετώδη ρυθμό... Ἔβλεπε ἐπιτέλους ἕνα τρόπο σωτηρίας... ἕνα τρόπο ἐπικίνδυνο, γιατὶ θὰ τὸν ἔφερνε ἀντιμέτωπο μὲ τὸ σατανικὸ ἀστυνόμο Ντέβιντ καὶ μὲ τὶς σφαῖρες ἑνὸς «φαντάσματος». Μά, ἂν πετύχαινε, θὰ γλύτωνε ὁλότελα, μιὰ γιὰ πάντα!

— Γιατί θέλετε νὰ κρατήσετε τὴν ὁμολογία μου, ἂν ἀναλάβω νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;

— Μπορεῖ νὰ σᾶς κατεβῆ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσετε. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ θἄναι μιὰ ἀσφάλεια γιὰ μένα. Ἔχοντάς το στὰ χέρια μου, θἄμαι βέβαιος πὼς θὰ κυνηγήσετε μὲ μανία τὸ μυστηριώδη «Ἕνα»!

— Μὰ τί σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὸν βρῶ; Κανεὶς δὲν τὸ κατόρθωσε ὡς τώρα... Ἂν δὲν πετύχω;

— Θἄναι κρῖμα γιὰ σᾶς, ἀπάντησε μαλακὰ ὁ Φήνεϋ. Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ ἀποτυχίες... Ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σας, θἄβαζα ὅλα τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ πετύχω!

Ὁ Μπύρκε προσπάθησε ν' ἀντιμετωπίση τὴ ματιά του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ὁ Φήνεϋ βὲν εἶχε πιὴ σχεδὸν καθόλου κι' εἶχε ἰσχυρότερη θέλησι. Μὲ τὰ «ἀτού» δὲ ποὺ κρατοῦσε, ἦταν σὲ θέσι νὰ διατάξη.

— Μὰ ἐγὼ εἶμ' ἕνας ἁπλὸς πιανίστας... ψιθύρισε ὁ Μπύρκε.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀμίλητος,κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

Ὁ Μπύρκε δίστασε μιὰ στιγμὴ ἀκόμη... κι' ὕστερα ἅρπαξε τὸ στυλογράφο κι' ὑπόγραψε τὰ δυὸ χαρτιά.

Ὁ Φήνεϋ τὰ δίπλωσε ἤσυχα-ἤσυχα, τἄβαλε πάλι μέσα στὸ φάκελλο, φύλαξε τὸ φάκελλο στὴν τσέπη του καὶ πῆρε τὸ στυλογράφο του ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Μπύρκε.

—'Εμπρὸς τώρα, δουλειά! τοῦ σύστησε. Μὴ χάνετε οὔτε ὥρα...

Ὁ Μπύρκε σηκώθηκε. Ἡ ψυχραιμία του χτυποῦσε δυνατά.

— Ποῦ θὰ σᾶς ξαναβῶ; ρώτησε.

—Ἄ, μὴ σκοτίζεσθε γι' αὐτό. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σᾶς βρῶ... Ἂν θέλετε, πληρῶστε τώρα τὰ ποτὰ ποὺ πήραμε.

Ὁ Μπύρκε τὸν κύτταξε ἀγέρωχα. Μποροῦσε τώρα νὰ χαμογελάση, γιατὶ ἔνοιωθε μιὰ κάποια ἡδονή, ἀντιπαθῶντας τὸ Φήνεϋ.

— Καὶ βέβαια θὰ τὰ πληρώσω ἀπάντησε.

Κι' ἔκανε νὰ φύγη. 'Αλλ' ὁ Φήνεϋ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίση πρὸς τὸ μέρος του.

— Ξέρετε, σᾶς ζηλεύω λιγάκι. Γιατὶ τὸ ξεκίνημα σας γιὰ τὸ κυνῆγι ποὺ θ' ἀρχίσετε, θἄναι ἡ ξανθειὰ φιλεναδίτσα σας.

—'Η Γκρέτχεν; Ὄχι δά! Αὐτὴ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ τί σκάρωσε ὁ ἄντρας της.

— Μὴν εἴσαστε βλάκας... τουλάχιστον ὅσο θὰ δουλεύετε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Φήνεϋ χαμογελῶντας. Τἄξερε ὅλα, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Εἶναι κι' αὐτὴ μέλος τῆς συμμορίας τοῦ «Ἑνός», ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε τὸν Πορτίλο.

Βλέποντας τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπύρκε, γέλασε σαρκαστικά. Κι' ἐξακολούθησε νὰ γελᾶη, ἀκόμη κι' ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ Μπύρκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Πέμπτη, 7 'Ιουνίου, 3½ μ.μ.

'Ενῶ ἔκανε ἕνα κρύο ντοὺς—ἢ μᾶλλον χλιαρό, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη κρύο νερό, μὲ τέτοια ζέστη—ὁ Μπύρκε ξανάφερνε στὸ νοῦ του ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ τοῦ εἶχαν συμβῆ μέσα στὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο...

«Θὰ κάνετε αὐτὸ» τοῦ εἶχε πῆ ὁ Φήνεϋ. Κι' ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ: «Θὰ κάνετε ἐκεῖνο». Πόσο τοὺς μισοῦσε καὶ τοὺς δυό! Μὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξη, ἀνάμεσα σὲ δέκα χρόνια σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ φυλακὴ ἢ δέκα δευτερόλεπτα μπροστὰ σ' ἕνα μεξικανικὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα...

Σκουπίστηκε μὲ δύναμι, μὲ νευρικὲς κινήσεις, σὰν νἄθελε νὰ ξεθυμάνη ἔτσι, μιὰ καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἁρπάξη ἀπ' τὸ λαιμὸ κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό...

Ὁ Φήνεϋ τὸν εἶχε ὑποχρεώσει νὰ δράση, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά του. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Μπύρκε ἀναγκαζόταν νὰ κάνη κάτι, δίχως νὰ τὸ θέλη ὁ ἴδιος.

"Ενα φάντασμα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του: ὁ «Ἕνας». "Ενα ὄνομα μόνο, ποὺ τὸ συνόδευε τὸ κροτάλισμα ἑνὸς μυδραλλιοβόλου!

Ντύθηκε βιαστικά, σφίγγοντας τὰ δόντια του.

Τὸ μυστηριῶδες γράμμα βρισκόταν ἀκόμη στὸ πορτοφόλι του. Τὸ ξανοδιάβασε μὲ προσοχή:

«Ἂν θέλετε νὰ μάθετε κάτι πολὺ σπουδαῖο γιὰ σᾶς, ἐλᾶτε σήμερα τ' ἀπόγευμα, στὶς 4, στὸ ἀμφιθέατρο ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ Κυβερνεῖο».

"Υστερα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα.

Πέρασε τὰ σύνορα κι' ἔφτασε στὸ Μεξικάλι. Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του σ' ἕνα σημεῖο τῆς πλατειᾶς λεωφόρου Καλτζάντα 'Αλβάρο 'Ομπρεγκόν, κάτω ἀπ' τοὺς ψηλοὺς εὐκαλύπτους, κατέβηκε κι' ἀπομακρύνθηκε πεζῆ, ἀπὸ μιὰ πάροδο.

"Εφτασε στὸ ἀμφιθέατρο στὶς 4 καὶ 1'. Ἀναρωτήθηκε σὲ τί μποροῦσε νὰ χρησιμεύη τὸ κακόγουστο ἐκεῖνο κατασκεύασμα, ποὺ ἔμοιαζε σὰ μιὰ πελώρια λεκάνη ἀπὸ τσιμέντο καὶ καταντοῦσε ἀληθινὸς φοῦρνος τὴν ἡμέρα...

"Υστερα ἑνοιωσε ἀπογοήτευσι, βλέποντας πὼς δὲ βρισκόταν ἐκεῖ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μιὰ νεαρὴ Μεξικάνα, μὲ ἄσπρη στολὴ νοσοκόμας, ἀλλὰ δίχως σκούφια — πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν ἐκτὸς ὑπηρεσίας. Καθόταν ἥσυχα κοντὰ στὸν περιφερικὸ τοῖχο, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀμφιθεάτρου. Καὶ δὲ γύρισε κἂν τὸ κεφάλι της, ὅταν μπῆκε ὁ Μπύρκε.

«Ἴσως εἶν' ἑνωρὶς ἀκόμη — σκέφθηκε ἐκεῖνος. "Ἴσως δὲν πρόκειται ἀκόμη νἀρθῆ ὁ ἄλλος».

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐλπίζη πὼς θὰ ἔφτανε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος του. Ἀπὸ τὸ κεκόταν ὀρθιος κι' ἔψαχνε γύρω μὲ τὰ μάτια του. 'Αλλὰ δὲν ἔβλεπε κανένα.

Ἡ πνιγηρὴ ζέστη τοῦ ἔκοβε τὴν ἀνάσα. Θέλησε νὰ καπνίση ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ εἶδε πὼς ζεμάνιόταν ἔτσι ἀκόμη περισσότερο. Τὸ πέταξε λοιπὸν κι' ὁπλίστηκε μὲ ὑπομονή.

Ἡ ὥρα κυλοῦσε ἀργά... Ὁ Μπύρκε πήγαινε κι' ἐρχόταν μ' ἀνυπομονησία.

Αἰσθανότανε τώρα κάποια ἀόριστη συμπάθεια γιὰ τὴ νοσοκόμα, γιατὶ φαινόταν νὰ περίμενε κι' ἐκείνη κάποιον ποὺ δὲν ἐρχόταν. Καμμιὰ λογικὴ κοπέλλα δὲ θἄμενε τοσες ὧρες καθισμένη στὸν ἥλιο... ἐκτὸς ἂν ἦταν ἐρωτευμένη!...

Ὁ Μπύρκε τὴν πλησίασε, χαμογελῶντας. Ἐκείνη σήκωσε τὰ βλέφαρά της καὶ τὸν κύτταξε.

— Ντισπενσάμε, σενιορίτα... ἄρχισε ὁ Μπύρκε. Μὰ δὲν εὕρισκε τὶς κατάλληλες ἱσπανικὲς λέξεις γιὰ ν' ἀκολουθήσω τὴ φράσι του.

— Ἂν προτιμᾶτε νὰ μιλήσετε ἀγγλικά, τὰ καταλαβαίνω καλά, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Ἡ φωνή της ἦταν γλυκειά, μελῳδική. Ἡ φυσιογνωμία της ἔδειχνε εὐαισθησία, ἀλλὰ καὶ δυνατὸ χαρακτῆρα μαζί. Εἶχε χρῶμα σταρένιο, μάτια μαῦρα καὶ σοβαρά, τεράστια, κάτω ἀπ' τὰ μελανὰ φρύδια της. Τὰ μαλλιά της ἦταν σκοῦρα καστανά, ἀλλ' ὁ ἥλιος τἄβαφε ξεβάφει λίγο ἐδῶ κι ἐκεῖ, κι' αὐτὴ ἡ διχρωμία τους ἔδινε χαριτωμένη ἐντύπωσι.

Ὁ Μπύρκε κύτταξε καλλίτερα τὸ πρόσωπό της. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς κάπου τὸ εἶχε ξαναδῆ — μὰ δὲ θυμόταν ποῦ...

— Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω μήπως περιμένετε κανένα!

Ἐκείνη δίστασε, λίγο ταραγμένη. "Απλωσε τὸ χέρι της στὴν τσάντα της.

— Ναί, βέβαια... ἀπάντησε. Ἴσως νὰ ξέρετε λοιπὸν κάτι γι' αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα..

Κι' ὁ Μπύρκε ἔβγαλε συγχρόνως στὴν τσέπη του. Ἡ νέα βρέθηκε ὄρθια, μ' ἕνα πήδημα.

— "Α, ἐσεῖς λοιπὸν τὸ στείλατε; φώναξε.

Ἐκεῖνος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Τὄστειλα, εἶπατε;... μουρμούρισε μὲ κατάπληξι.

Ὕστερα εἶδε τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἡ κοπέλλα. "Ηταν γραμμένο σὲ ὅμοιο χαρτὶ μὲ τὸ δικό του.

— Μὲ συγχωρῆτε... τῆς εἶπε. Τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε. Ἔγραφε ἀκριβῶς τὰ ἴδια μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε λάβει κι' αὐτός. Ἀκόμη κι' ὁ γραφικὸς χαρακτήρας ἦταν ὁ ἴδιος.

Τῆς ἔδωσε τὸ δικό του γράμμα. Ἀμίλητος. Ἐκείνη τὸ διάβασε, ξεφρυώνοντας τὰ φρύδια της. Συγχρόνως, ὁ Μπύρκε τὴν κύτταξε πιὸ καλά. "Ηταν ψηλή, καλοφτιαγμένη, μὲ κορμὶ γεροδεμένο ἀλλὰ παρθενικό. Φαινόταν ὡς 25 χρονῶν. Δὲν ἦταν πιὰ παιδί.

— Ποῦ θὰ σᾶς ξαναβῶ; ρώτησε.

—Ἄ, μὴ σκοτίζεσθε γι' αὐτό. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σᾶς βρῶ... "Αν θέλετε, πληρῶστε τώρα τὰ ποτὰ ποὺ πήραμε.

Ὁ Μπύρκε τὸν κύτταξε ἀγέρωχα. Μποροῦσε τώρα νὰ χαμογελάση, γιατὶ ἔνοιωθε μιὰ κάποια ἡδονή, ἀντιπαθῶντας τὸ Φήνεϋ.

— Καὶ βέβαια θὰ τὰ πληρώσω ἀπάντησε.

Κι' ἔκανε νὰ φύγη. 'Αλλ' ὁ Φήνεϋ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίση πρὸς τὸ μέρος του.

— Ξέρετε, σᾶς ζηλεύω λιγάκι. Γιατὶ τὸ ξεκίνημα σας γιὰ τὸ κυνῆγι ποὺ θ' ἀρχίσετε, θἄναι ἡ ξανθειὰ φιλεναδίτσα σας.

—'Η Γκρέτχεν; "Οχι δά! Αὐτὴ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ τί σκάρωσε ὁ ἄντρας της.

— Μὴν εἴσαστε βλάκας... τουλάχιστον ὅσο θὰ δουλεύετε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Φήνεϋ χαμογελῶντας. Τἄξερε ὅλα, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Εἶναι κι' αὐτὴ μέλος τῆς συμμορίας τοῦ «Ἑνός», ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε τὸν Πορτίλο.

Βλέποντας τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπύρκε, γέλασε σαρκαστικά. Κι' ἐξακολούθησε νὰ γελᾶη, ἀκόμη κι' ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ Μπύρκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Πέμπτη, 7 'Ιουνίου, 3½ μ.μ.

'Ενῶ ἔκανε ἕνα κρύο ντοὺς—ἢ μᾶλλον χλιαρό, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη κρύο νερό, μὲ τέτοια ζέστη—ὁ Μπύρκε ξανάφερνε στὸ νοῦ του ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ τοῦ εἶχαν συμβῆ μέσα στὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο...

«Θὰ κάνετε αὐτὸ» τοῦ εἶχε πῆ ὁ Φήνεϋ. Κι' ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ: «Θὰ κάνετε ἐκεῖνο». Πόσο τοὺς μισοῦσε καὶ τοὺς δυό! Μὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξη, ἀνάμεσα σὲ δέκα χρόνια σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ φυλακὴ ἢ δέκα δευτερόλεπτα μπροστὰ σ' ἕνα μεξικανικὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα...

Σκουπίστηκε μὲ δύναμι, μὲ νευρικὲς κινήσεις, σὰν νἄθελε νὰ ξεθυμάνη ἔτσι, μιὰ καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἁρπάξη ἀπ' τὸ λαιμὸ κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό...

Ὁ Φήνεϋ τὸν εἶχε ὑποχρεώσει νὰ δράση, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά του. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Μπύρκε ἀναγκαζόταν νὰ κάνη κάτι, δίχως νὰ τὸ θέλη ὁ ἴδιος.

"Ενα φάντασμα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του: ὁ «Ἕνας». "Ενα ὄνομα μόνο, ποὺ τὸ συνόδευε τὸ κροτάλισμα ἑνὸς μυδραλλιοβόλου!

Ντύθηκε βιαστικά, σφίγγοντας τὰ δόντια του.

Τὸ μυστηριῶδες γράμμα βρισκόταν ἀκόμη στὸ πορτοφόλι του. Τὸ ξανοδιάβασε μὲ προσοχή:

«Ἂν θέλετε νὰ μάθετε κάτι πολὺ σπουδαῖο γιὰ σᾶς, ἐλᾶτε σήμερα τ' ἀπόγευμα, στὶς 4, στὸ ἀμφιθέατρο ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ Κυβερνεῖο».

"Υστερα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα.

Πέρασε τὰ σύνορα κι' ἔφτασε στὸ Μεξικάλι. Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του σ' ἕνα σημεῖο τῆς πλατειᾶς λεωφόρου Καλτζάντα 'Αλβάρο 'Ομπρεγκόν, κάτω ἀπ' τοὺς ψηλοὺς εὐκαλύπτους, κατέβηκε κι' ἀπομακρύνθηκε πεζῆ, ἀπὸ μιὰ πάροδο.

"Εφτασε στὸ ἀμφιθέατρο στὶς 4 καὶ 1'. Ἀναρωτήθηκε σὲ τί μποροῦσε νὰ χρησιμεύη τὸ κακόγουστο ἐκεῖνο κατασκεύασμα, ποὺ ἔμοιαζε σὰ μιὰ πελώρια λεκάνη ἀπὸ τσιμέντο καὶ καταντοῦσε ἀληθινὸς φοῦρνος τὴν ἡμέρα...

"Υστερα ἑνοιωσε ἀπογοήτευσι,

γκρέκα

Ἀπὸ μικρὴ μεταχειρίζομαι τὴν ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ ἔχω δόντια ποὺ ὅλοι τὰ θαυμάζουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

MORPHY-RICHARDS
Αὐτόματο ἠλεκτρικὸ σίδερο

ΕΣΥΠ 11-8/10

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΑΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 ΤΗΛ. 30.053
ΘΕΣΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΗΛ. 23.66

Tide Πλένει καθαρώτερα ἀπὸ κάθε τί!

τὸ Tide εἶναι κάτι διαφορετικό! θαυματουργό!

Τὸ ἔχετε δοκιμάσει; "Αν ὄχι... τότε χάνετε. Χιλιάδες νοικοκυρὲς πρὶν ἀπὸ σᾶς, ἀνεκάλυψαν πὼς: τὸ Τάϊντ, σὲ ἀπορρυπαντικότητα δὲν συγκρίνεται μὲ τίποτα στὸν κόσμο. Οἱ συνηθισμένες σκόνες καὶ τὰ σαπούνια τῆς μπουγάδας κάτι ἀφήνουν στὸ ροῦχο, ἕνα γάριασμα. Τὸ TIDE δὲν ἀφήνει τίποτα.

ΤΟ TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴν διαπίστωσαν οἱ 'Ελληνίδες νοικοκυρὲς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Τὸ Τάϊντ πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα· ἔτσι, μπορεῖ κάθε νοικοκυρὰ εὔκολα νὰ προμηθευθῆ τὴν νέα αὐτὴ θαυματουργὴ σκόνη.

Ἡ καταπληκτικὴ σαπουνάδα τοῦ TIDE καθαρίζει τὰ ροῦχα χωρὶς δυνατὸ τρίψιμο, λευκαίνει ἀπολύτως τὰ ἀσπρόρρουχα καὶ ξαναζωντανεύει τὰ χρώματα.

Ἀσφαλές! Οἰκονομικό! εὔκολο στὴ χρῆσι!

T2/18

Tide Ο ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΡΟΥΧΑ

'Αντιπρόσωποι δι' ὁλόκληρον τὴν 'Ελλάδα ΓΕΝΚΑ Α.Ε. Κλεισθένους 9 — 'Αθῆναι — Τηλέφωνα 56-447 — 56-448.

ἀλλ' οὔτε καὶ γυναίκα ἀκόμη.

Τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ κι' εἶπε χαμογελῶντας:

—'Ομολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω τίποτα! Βρισκόμαστε κι' οἱ δυὸ στὴν ἴδια θέσι.

— Πῶς λάβατε σεῖς αὐτὸ τὸ γράμμα;

'Η κοπέλλα συλλάβισε σιγὰ— σιγὰ τ' ὄνομά του, ποὺ ἦταν γραμμένο στὸ φάκελλο:

— Σενὸρ Γκάλλαρντ Μπύρκε...

"Επειτα ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του:

— Τ' ἄφισε κάποιος πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ, χωρὶς νὰ τὸν δοῦμε...

Ὁ Μπύρκε ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ φάκελλο μὲ τ' ὄνομα τῆς νοσοκόμας: «Σοκόρα Λιζάμα».

Κυττάχτηκαν ὕστερα οἱ δυό τους... καὶ τὸ πρᾶγμα τοὺς φάνηκε τόσο διασκεδαστικὸ— σὰν παιχνίδι συναναστροφῆς — ὥστε γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους.

—Ὁ παράξενος τρόπος τῆς γνωριμίας μας, εἶπε ἡ κοπέλλα, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τοὺς κοινωνικοὺς τύπους. Παραλείψαμε νὰ συστηθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Τοὺδωσε τὸ χέρι της, μ' ἀμερικανικὸ τρόπο, καὶ πρόσθεσε:

— Λέγομαι Σοκόρα Λιζάμα. Ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ γιατρὸς 'Αντρέο Λιζάμα.

Τὸ χέρι της ἦταν δροσερὸ καὶ μαλακό.

—"Εχω πολὺ λίγο καιρὸ ἐδῶ, καὶ δὲ γνώρισα ἀκόμη τὶς προσωπικότητες τοῦ τόπου, ἀπάντησε ὁ Μπύρκε.

—Ὁ μπαμπᾶς ἔχει πάψει ἀπὸ καιρὸ ν' ἀσκῆ τὸ ἐπάγγελμά του. Δέχεται μονάχα τοὺς ἀπόρους, δίχως πληρωμή. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ξέρουν ὅλοι, κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τῶν συνόρων.

»'Εγὼ εἶμαι ἡ νοσοκόμα του.

'Η κοπέλλα δὲ φοροῦσε κανένα κόσμημα. Μονάχα ἕνα μικρὸ μπρούντζινο σῆμα τοῦ «Νοσοκομείου Χουαρὲζ» στόλιζε τὸ περιλαίμιό της.

Μὰ ἡ περιποιημένη ἐμφάνισί της καὶ τὸ ὕφος της δείχναμε πὼς ἀνῆκε σὲ εὔπορη οἰκογένεια.

Φύλαξε πάλι στὴν τσέπη της τὸ ἀνώνυμο γράμμα ποὺ εἶχε πάρει. Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της, σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάποιον γιὰ νὰ τῆς λύση αὐτὸ τὸ αἴνιγμα. Μὰ δὲ φαινόταν πουθενὰ ψυχὴ ζωντανή...

— Γιατί ἄραγε;... μουρμούρισε ὁ Μπύρκε. Γιατί μᾶς στείλανε αὐτὰ τὰ γράμματα;

'Η κοπέλλα δάγκασε τὰ χείλη της, μὲ ὕφος συλλογισμένο.

— Ποιὸς ξέρει... "Εχω πολὺ λίγους φίλους, καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶναι φασίστας. "Οσο γιὰ ἐχθρούς, δὲν ξέρω νἄχω κανένα.

Πῶς θἄθελε κι' ὁ Μπύρκε νὰ μποροῦσε νὰ πῆ τὸ ἴδιο!... "Ηξερε πὼς θὰ τὸν ἔφερνε σ' ἀμηχανία ἡ κοπέλλα, ἂν ζητοῦσε νὰ μάθη περισσότερα πράγματα γι' αὐτόν...

Μὰ ἐκείνη δὲν τοῦ ἔκαμε καμμιὰ τέτοια ἐρώτησι.

—'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς εἴσαστε καὶ σεῖς λίγο μυστηριώδης... τῆς εἶπε. Δὲν ξέρω ἂν τὸ καταλαβαίνετε...

—'Αλήθεια;... Μὰ δὲ νομίζετε πὼς μείναμε ἀρκετὴν ὥρα στὸν ἥλιο; Πᾶμε κάπου ἀλλοῦ... Θἄθελα πολὺ νὰ πιῶ μιὰ κρύα πορτοκαλάδα. 'Υπάρχει ἕνα μπάρ, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸ Κυβερνεῖο.

Καθὼς φεύγανε μαζί, ὁ Μπύρκε ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ πίσω του, στὸ ἀμφιθέατρο. "Επιτα κύτταξε μηχανικὰ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του, ξεχνῶντας πὼς δὲ φοροῦσε πιὰ τὸ ρολόϊ του.

—'Η ὥρα θἄναι 4½ τώρα, εἶπε.

Κάθε Γυναίκα...

...Μπορεί νά άποκτήση τά ώραιότερα λαμπερά μάτια τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀμερικανική κρέμα «Σαμπρίνα» μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς κοντές, σπασμένες καί ἀδύνατες βλεφαρίδες.

Οἱ βλεφαρίδες σας ἀποκτοῦν ζωτικότητα, ἐλαστικότητα καί κάνουν τά μάτια σας νά φαίνανται μεγαλύτερα καί ὡραιότερα, δίνοντας νέα λάμψη στήν ἔκφραση τῶν ματιῶν σας.

Στά Μυροπωλεῖα · Φαρμακεῖα

"SABRINA"

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 — Τηλ. 32-692

ΔΕΧΕΤΑΙ :

Ἀπό 10 π. μ ἕως 3 μ. μ.

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΘΥΗΕΤΙQUE ΜΟΔΕΡΝΕ

Με KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

Βραδεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδός Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καί 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8

Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην καί ὥραν 6—8 μ. μ. ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου 5. — Τηλ. 56—713.

Ἡ νέα συμβουλεύθηκε τὸ ρολόϊ της κι' ἀπάντησε:

— Λίγο περισσότερο.

«Ἂν θέλετε νὰ μάθετε κάτι πολὺ σπουδαῖο γιὰ σᾶς...». Ὁ Μπύρκε ἐπανέλαβε μὲ τὸ νοῦ του αὐτὴ τὴ φράση. Τὸν εἶχε κάμει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ἐλπίση πὼς θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ μὲ κάποιο τοόπο ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο καὶ νὰ ξαναγινη ἀνεξάρτητος κι' ἐλεύθερος ἄνθρωπος, κι' ὄχι πιὰ ἕνα νευρόσπαστο ὑποχρεωμένο νὰ ὑπακούη στὶς διαταγὲς τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου...

— Τί σᾶς εἶπε ὁ πατέρας σας γι' αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε τὴν κοπέλλα.

— Δὲν τὸ εἶδε καθόλου. Ἀλλοίως, δὲ θὰ μ' ἄφινε νάρθῶ... Εὐτυχῶς, ἔλειπε στὸ κτῆμα ποὺ ἔχομε στὴν κοιλάδα. Κι' ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ δουλειὰ στὸ σπίτι. Ἤρθα λοιπὸν ἀπὸ περιέργεια γιὰ νὰ δῶ τί θὰ συνέβαινε.

— Δὲ δείξατε οὔτε στὴ μητέρα σας τὸ γράμμα;

— Δὲν ἔχω μητέρα. Πέθανε ὅταν ἤμουν μικρὴ ἀκόμη... Μὰ ὁ μπαμπᾶς ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένη. Ἤμουν τυχερὴ ποὺ εἶχα τέτοιο πατέρα.

Ὁ Μπύρκε τὴ ζήλεψε λίγο γιὰ τὴν τύχη της. Αὐτὸς εἶχε μείνει ὀρφανὸς κι' εἶχε ἀνατραφῆ ἀπὸ ἕνα θεῖο καὶ μιὰ θεία του.

— Θὰ θέλετε ἴσως νὰ γνωρίσετε τὸ μπαμπᾶ, πρόσθεσε ἡ Σοκόρα. Εἶμαι βέβαιος πὼς, ἂν τοῦ τὸ ζητήσω, θὰ σᾶς δεχτῆ πρόθυμα ἕνα βράδυ στὸ σπίτι μας.

Εἶχαν φτάσει πιὰ στὸ μπάρ, κι' ὁ Μπύρκε ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ ἀποφύγη μιὰ συγκεκριμένη ἀπάντησι.

Τὸ μικρὸ ἀσβεστωμένο κτίριο βρισκότανε στὴν Ἀβενίντα Ρεφόρμα.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπὰρ ἦταν ἕνας γέρος μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ἡλιοψημένο πρόσωπο.

Ὁ Μπύρκε παράγγειλε ἕνα «τάκο» κι' ἡ Σοκόρα μιὰ πορτοκαλάδα.

Ὁ Μπύρκε κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον τὴν κοπέλλα. Γιατί τὴν εἶχε φέρει ἡ Τύχη στὸ δρόμο του; Δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι...

Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ φιλική συμπεριφορὰ ποὺ τοῦδειχνε, αὐτή, μιὰ ξένη, μιὰ ἄγνωστη — ἰδίως ὅταν τὴ συνέκρινε μὲ τὶς ἄλλες Μεξικάνες ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ποὺ κρατοῦσαν τοὺς ξένους σ' ἀπόστασι.

Ὁ γερο-μπάρμαν εἶπε κάτι στὴ Σοκόρα, ἱσπανικά. Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε, στὴν ἴδια γλῶσσα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Μπύρκε.

—Ἄ, τίποτα, τοῦ εἶπε ζωηρὰ ἡ κοπέλλα. Τί λέτε, πᾶμε νὰ φύγουμε;

Μὰ ὁ γέρος εἶχε φέρει κι' ὅλας χαρτὶ καὶ μολοῦβι, κι' ἄρχισε πάλι νὰ παρακαλῆ τὴ Σοκόρα, σὲ ἱσπανικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μπύρκε πρόσεξε καὶ κατάλαβε τί τῆς ζητοῦσε: Ἤθελε νὰ στείλη ἕνα γράμμα σὲ κάποιο φίλο του, ποὺ ἔμενε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως. Ἦταν ὅμως ἀγράμματος, καὶ παρακαλοῦσε τὴ Σοκόρα νὰ τοῦ τὸ γράψη αὐτή.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε σταθερὰ ἡ Σοκόρα. Σᾶς ἐξήγησα πὼς δὲ μπορῶ...

Ὁ Μπύρκε παραξενεύτηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐπίμονη ἄρνησί της.

— Κόμετέ του τὴ χάρι ποὺ σᾶς ζητάει, ὁ καϋμένος, τῆς εἶπε κι' αὐτός. Δὲν πειράζει ἂν χασαμερήσετε λιγάκι. Ἂν βιάζεστε γιὰ πάτε κάπου ἔπειτα. Ἔνω-θ' αὐτοκίνητό μου.

Ἡ Σοκόρα ἔγινε κατακόκκινη. Σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Μὰ ἔχω χτυπήσει τὸ χέρι μου... δικαιολογήθηκε.

Ἦταν τόσο φανερὸ τὸ ψέμμα της, ὥστε ὁ Μπύρκε τὴν κύτταξε, σαστισμένος. Εἶδε πὼς ἀπόφευγε τὴ ματιά του, σὰν νὰ φοβότανε μήπως διαβάση στὰ μάτια της τὴν ἀλήθεια. Καὶ κατάλαβε ξαφνικά...

Τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξανακαθήση.

— Πᾶρτε τὸ μολοῦβι καὶ γράψετε! τῆς εἶπε ἐπιτακτικά.

Ἐκείνη μισόκλεισε τὰ μάτια της, τρομαγμένη. Πῆρε ὕστερα τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μολοῦβι, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε. Κι' ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ὅση ὥρα ἔγραφε αὐτὰ ποὺ τῆς ὑπαγόρευε ὁ γέρος.

Ὅταν τελείωσε, ὁ Μπύρκε κύτταξε τὸ γραφικὸ χαρακτήρα της. Ἔκαμε τότε ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

Μὰ ἡ Σοκόρα ἔτρεξε πίσω του, τὸν πρόλαβε, ἔξω στὸ δρόμο, καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω... μουρμούρισε. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος...

Ὁ Μπύρκε τὴν κύτταξε φυχρά.

—Ἄρκετὸν καιρὸ ἔχασα μὲ τὶς «φάρσες» σας. Ἀφῆστε με ἥσυχο! ἀπάντησε.

— Εἶμαι... εἶμαι ἀπαρηγόρητη... καὶ ντρέπομαι γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα... ποὺ σᾶς ἔστειλα αὐτὸ τὸ γράμμα! Μὰ δὲν εὕρισκα ἄλλον τρόπο... Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε...

— Ἀπεναντίας, καταλαβαίνω πολὺ καλά! Ἴσως δὲ θάχα καταλάβει, ἂν κάνατε τὸ κόπο ν' ἀλλοιώσετε τὸ γράψιμό σας...Μὰ τώρα θυμᾶμαι ποὺ σᾶς εἶδα. Καθόσαστε μονάχη σ' ἕνα τραπέζι, στὴ «Μουχὲρ Ρομπάντα», κι' εἴχατε ἕνα ὕφος ἐκστατικό. Γιατί δὲν ἤρβατε ἁπλούστατα νὰ μοῦ πῆτε: «Καλησπέρα σας, κύριε»; Ἔτσι γίνεται συνήθως σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, δίχως τέτοια κόλπα!

—Ὄχι, ὄχι... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα, ἐνῶ τὰ μεγάλα μάτια της γέμιζαν δάκρυα. Ἐγὼ δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ πῶ «Καλησπέρα, κύριε» σ' ἕναν ἄγνωστο!

— Βέβαια, ἔχομε κι' ἀξιοπρέπεια! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Μπύρκε.

— Ναί, ἔχω ἀξιοπρέπεια... ὅσο κι' ἂν σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο αὐτό, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι συνέβη σήμερα! ἀπάντησε ἡ Σοκόρα μὲ πικρία. Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο δύσκολο εἶναι γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ μιλήση πρώτη σ' ἕναν ἄγνωστο, ἄντρα, ποὺ τὸν βλέπει γιὰ πρώτη φορά;

»Ἔκαμα μιὰ ἀνοησία, τὸ παραδέχομαι... μά, ἂν δὲν τύχαινε ν' ἀνακαλύψετε τὸ τέχνασμά μου, θὰ πήγαιναν ὅλα καλά. Θὰ πιστεύατε πὼς γνωριστήκαμε τυχαίως, ὑπὸ συνθῆκες μυθιστορηματικές...

Προστάθησε νὰ χαμογελάση, μέσα στὰ δάκρυά της.

— Μιὰ σύμπτωσι ὅμως τὰ χάλασε ὅλα, συνέχισε. Εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ σᾶς γνώρισα, σενὸρ Μπύρκε... Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σᾶς ξανενοχλήσω!

Καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ.

Ὁ Μπύρκε δίστασε μιὰ στιγμή. Ἔνοιωθε ἕνα μίγμα θυμοῦ καὶ τρυφερότητος. Τὴν ἔπιασε τότε αὐτὸς ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴ σταμάτησε.

— Μὰ γιατί;... Γιατί τὸ κάνατε, αὐτό; τὴ ρώτησε.

Κι' ἐκείνη ἀπάντησε, ἁπλὰ καὶ φυσικά:

— Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ.

Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια. Ἐκείνη δὲν ἀπόφυγε τώρα τὴ ματιά του.

— Μὴ μένουμε ἐδῶ, μέσ' στὸν ἥλιο... τῆς εἶπε.

Πῆγαν νὰ σταθοῦν στὸν ἴσκιο ἑνὸς εὐκαλύπτου. Ἡ Σοκόρα ἔτρεμε λίγο.

— Τί σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς μ' ἀγαπᾶτε; τὴ ρώτησε ὁ Μπύρκε.

— Δὲν ξέρω... Τὸ αἰσθάνομαι... Νοιώθω κάτι καινούργιο μέσα μου! Ἔχετε ἕνα μαντῆλι;

Τὸ πῆρε καὶ σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της. Ὕστερα φιθύρισε:

— Εἶμαι μιὰ τρελλὴ κι' ἀνόητη μικρή! Μὰ τάφερε ἔτσι ἡ Τύχη, χτὲς τὸ βράδυ... Καθὼς περνοῦσα ἀπ' τὴν Κάλλε Μελγκάρ, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἀπὸ μακρυὰ τὸ μπαμπᾶ, πὼς ἀναγνώρισα τὴ σιλουέτα του... Γελάστηκα, φαίνεται. Πάντως, μπῆκα στὴ «Μουχὲρ Ρομπάντα», νομίζοντας πὼς θὰ τὸν εὕρισκα ἐκεῖ.

»Παίζατε πιάνο, τὴν ὥρα ἐκείνη. Κύτταξα στὴν ἀρχὴ τὰ χέρια σας... κι' ὕστερα τὸ πρόσωπό σας, ἐπίμονα, ἀδιάντροπα. Μοῦ φάνηκε πὼς μοῦ χαμογελάσατε... Ποθοῦσα τόσο πολὺ ναρθῆτε νὰ καθήσετε στὸ τραπέζι μου! Κι' ὡστόσο δὲ θἄθελα νὰ γνωριστοῦμε σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον...

»Ἐμεινα ὕστερα ὧρες ὁλόκληρες καθισμένη σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, περιμένοντας πὼς θὰ ξαναγυρίζατε νὰ παίξετε γιὰ μένα. Μὰ δὲν ξαναγυρίσατε...

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Μπύρκε βρισκόταν ἀπάνω, μαζὶ μὲ τὸ Γκρέτχεν... καὶ μὲ τὸ Φρὰνκ Πορτίλο.

— Ξαναγύρισα ἐπιτέλους στὸ σπίτι μου, συνέχισε ἡ Σοκόρα. Μὰ δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' τὸ νοῦ μου... Καὶ σκέφτηκα αὐτὸ τὸν ἀσυνήθιστο τρόπο, γιὰ νὰ σᾶς δώσω ραντεβοῦ... Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Μὲ συγχωρῆτε!

Ὁ Μπύρκε τὴν κύτταξε καὶ τὴν εὐρισκε ἀξιολάτρευτη. Ἁπλωσε ἀθέλητα τὸ χέρι του καὶ χάιδεψε τὰ μαλλιά της, ποὺ ἦταν ἁπαλὰ σὰν τὸ μετάξι.

— Λυπᾶμαι ποὺ δὲν ξαναῆρθα χτὲς τὸ βράδυ, Σοκόρα, τῆς εἶπε μαλακά.

— Πέστε μου, μὲ συγχωρεῖτε;· Ὁ μπαμπᾶς λέει πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀσυγχώρητο πρᾶγμα ἀπ' τὴν ἀνοησία!

Ὁ Μπύρκε γέλασε κι' ἀπάντησε:

— Μὲ κάνατε νὰ ψηθῶ στὸν ἥλιο σὰν ἀστακός. Μὰ δὲν πειράξει... Γιατί ὅμως διαλέξατε τὸ ἀμφιθέατρο... ἕνα μέρος τόσο ἀκατάλληλο;

— Δὲν τὄξερα... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα. Τὸ εἶχα δῆ μονάχα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὸ φανταζόμουνα ρωμαντικό... Θέλετε νὰ ξαναπᾶμε ἐκεῖ, τὴ νύχτα;

Ὁ Μπύρκε τῆς χαμογέλασε. Ἡ Σοκόρα ἦταν τὸ μόνο φῶς ποὺ εἶχε λάμψει μέσ' στὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς του, ἀπὸ χτὲς — τὸ μόνο ποὺ θὰ ὑπῆρχε στὸ ἐξῆς γι' αὐτόν, γιατὶ ἡ χτεσινὴ νύχτα εἶχε σκοτεινιάσει τὸ κόσμο τι, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον του!

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε. Πότε;...

—Ἀπόψε! εἶπε θριαμβευτικὰ ἡ Σοκόρα.

—Ἔχω συνηλειὰ γιὰ μερικες ὧρες ἀκόμα... Μποροῦμε ὅμως νὰ συναντηθοῦμε τὰ μεσάνυχτα. Ποῦ θέλετε;

Τοὔδωσε τὴ διεύθυνσί της, στὴν Ἀβενίντα Ρεφόρμα.

— Θέλετε νὰ σᾶς πάω τώρα ὡς ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητο; τῆς πρότεινε.

—Ὄχι, ευχαριστω. Προτιμῶ νὰ περπατησω λιγο. Κι' ὑστερα, φοβᾶμαι μὴ τυχὸν ἀλλάξετε ἰδέα, στὸ δρόμο ποὺ θὰ πηγαίνουμε!

Τοῦ χαμογέλασε κι' ἀπομακρύνθηκε σβόρυβα.

—Ἀπόψε! τοῦ φώναξε, φεύγοντας.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε, ὥσπου χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια του. Θαῦμαζε τὴ χαριτωμένη σιλουέτα της, τὸ περπάτημά της...

Ζάρωσε ὅμως τὰ φρύδια του, ὅταν θυμήθηκε τὰ λόγια της: «Κύτταξα πρῶτα τὰ χέρια σας.» Τὰ κύτταξε κι' αὐτός. Πῶς νὰ ξεχάση ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν κάνει τὰ χέρια του, χτὲς τὸ βράδυ;...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητό του, μὲ βήματα ἀργὰ καὶ κουρασμένα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

— Πῶς μᾶς κάνεις αὐτὴ τὴν τιμὴ σήμερα, μεγάλε μας πιανίστα; γκρίνιασε ὁ Σάντσο, ὁ εὐθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τῆς «Μουχὲρ Ρομπάντα». Πρῶτη φορὰ βρίσκεσαι ἐδῶ σὲ τρία διαλείμματα στὴ σειρά! Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη;

— Δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε καλύτερο, δικαιολογήθηκε ὁ Μπύρκε...

— Δὲν ἀναλαμβάνεις λοιπὸν ἐσὺ νὰ παρουσιάσης τὰ ἀνούμερα» στὸν κόσμο;

—Ἄ, δὲ γύρισε ἀκόμα ὁ Πορτίλο; ρώτησε ὁ Μπύρκε μ' ἀθῶο ὕφος.

— Σὰ νὰ μὴ τὄξερες δηλαδή! μουρμούρισε ὁ Σάντσο ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Γιὰ πολὺ κουτοὺς μᾶς περνᾶς, φίλε...

Καὶ κατέβηκε ἀπ' τὴν ἐξέδρα, ἐνῶ ὁ Μπύρκε καθότανε στὸ πιάνο κι' ἄρχιζε νὰ παίζη διάφορα κομμάτια, δίχως ν' ἀνοίξη καθόλου τὶς νότες του.

Ἡ ματιά του ἦταν καρφωμένη στὴν πόρτα τοῦ κέντρου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ μπῆκε ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ.

Ὁ νεοφερμένος εἶπε δυὸ λέξεις στὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας, χαμογέλασε κι' ὕστερα προχώρησε νωχελικὰ πρὸς τὸ μπάρ. Ὁ Μπύρκε δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν δῆ, ἀπ' τὴ θέσι του. Μὰ ἐκεῖνος θὰ τὸν ἔβλεπε καλά, ἔτσι ποὺ πεφτε πάνω του τὸ φῶς τοῦ προβολέως.

Ὁ Μπύρκε ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα. Ὁ Ντέβιντ ἦταν τώρα δυὸ φορὲς ἐχθρός του: πρῶτα ὡς ἀστυνόμος κι' ὕστερα ὡς μέλος τῆς συμμορίας τοῦ «Ἑνός».

Ἐνῶ ὅμως προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη αὐτόν, ὁ Μπύρκε εἶδε τὴ Γκρέτχεν.

Δὲν τοῦ εἶχε δώσει ἀπάντησι, πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα της. Ἴσως νὰ κοιμότανε. Μὰ τὸ πιθανότερο ἦταν πὼς τὸν ἀπόφευγε.

Κατέβαινε τώρα τὴ σκάλα, ἀπ' τὸ πατάρι, ὁλομόναχη. Φοροῦσε μιὰ μαύρη τουαλέτα, μὲ μακρεια μανίκια, κολλημένη στὸ λεπτο κι' εὐλύγιστο κορμί της. Δὲν εἶχε κανένα κόσμημα πάνω της. Τὸ μόνο στόλισμά της ἦταν ἕνα μολυβὶ περασμένο ἀνάμεσα στὰ ξανθὰ μαλλιά της, κοντὰ στὸ δεξιὸ αὐτί της.

Εἶδε πὼς τὴν κύτταζε ὁ Μπύρκε. Τῆς ἔκανε νόημα μὲ τὸ κεφάλι πὼς ἤθελε νὰ τῆς μιλήση. Τοῦ ἔγνεψε καταφατικά. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάη κοντά του, χάθηκε στὸ πατάρι ποὺ ἔβγαζε στὰ τραπέζια ποὺ τριγυρίζανε τὴν πίστα τοῦ χοροῦ.

Ὁ Μπύρκε ἐξακολούθησε νὰ τὴν ἀναζητῆ μὲ τὰ μάτια, ἐνῶ τὰ χέρια του παίζανε μηχανικὰ διάφορους σκοποὺς στὸ πιάνο...

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὴν εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του, Σήκωσε τότε τὸ δεξιό του χέρι καὶ τὸ στριφογύρισε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἕνα σύνθημα γιὰ τὸ γέρο — Φελίπε, ποὺ χειριζότανε τὸν προβολέα. Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως. Ἀπομάκρυνε τὴ φωτεινὴ δέσμη ἀπ' τὸν πιανίστα καὶ τὴν περπάτησε σ' ὅλη τὴ σάλλα, σταματῶντας πιὸ πολὺ στὰ τραπέζια ὅπου κάθονταν ζευγάρια πιασμένα τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι.

Ἡ Γκρέτχεν ἀνέβηκε στὴν ἐξέδρα καὶ στάθηκε πίσω ἀπ' τὸ πιάνο, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται.

— Τί θέλεις, Μπύρκε; ρώτησε.

— Δὲ φαίνεσαι νἄχης πολλὴ διάθεσι νὰ μὲ δῆς, τῆς παραπονέθηκε.

—Ὄχι, δὲν εἶν' αὐτό...

—Ἀλλὰ τί εἶναι;

— Θεωρεῖς ἐσὺ φρόνιμο νὰ μᾶς βλέπουνε μαζί;...

Κι' ἡ νέα γυναῖκα πρόσθεσε γρήγορα:

— Δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτε μεταξύ μας, σὲ βεβαιῶ!

Ὁ Μπύρκε κρυφογέλασε. Δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνη καθαρὰ τὸ πρόσωπό της, στὸ μισοσκόταδο. Μὰ οὔτε κι' ἐκείνη μποροῦσε νὰ διακρίνη καθαρὰ τὸ δικό του — κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μαντέψη τὴν κωμωδία ποὺ θὰ τῆς ἔπαιζε.

—Ἤξερες τί εἶχε μέσα τὸ πακέτο, τῆς εἶπε σιγά.

Κι' ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ ἀνακούφισι, ἀκούγοντάς την νὰ διαμαρτύρεται, μὲ ταραχή:

—Ὄχι, Μπύρκε, ὄχι, σοῦ ὁρκίζομαι!...

PFAFF

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς ΦΑΦΦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν της ποιότητα, τὴν εὔκολον χρῆσιν της, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ὁιανδήποτε ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.

Ἡ μηχανὴ ΦΑΦΦ διευκολύνει τὸ ράψιμο καὶ φέρνει παντοῦ χαρά.

ΦΑΦΦ - γνωσταὶ ἀπὸ τὸ 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

ΧΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀντιπροσωπεῖται εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἐξαλείφει τὸ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἓξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες: PECHE MAT GITAN.

Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη γιὰ μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὸ μαλλιὸ καὶ τὸ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένο.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιίας

PIVER - PARIS

Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ ἀουτὶ τὰ γράφη τὴν λέξιν NEON

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΚΑΒΑ - UNIVERSAL

Αἱ φθηνότεραι

Αἱ τελειότεραι

ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ

UNIVERSO

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75 - 78. Τηλ. 53.638

ΠΙΤΥΡΙΑΣΙΣ-ΦΑΛΑΚΡΑ

SILVIKRINE

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

SILVIKRINE

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

— Νὰ λείπουν τὰ φέμματα μεταξύ μας, ἀγάπη μου. Τώρα ποὺ ἔλειψε ὁ Φράνκ, δὲν ὑπάρχει πιὰ τίποτα ποὺ νὰ μᾶς χωρίζῃ...

— Σὲ παρακαλῶ, Μπύρκε, μὴ μιλᾶς ἔτσι! Δὲν ξέρεις ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ...

Τὸ μουρμουρητὸ αὐτὸ τῆς Γκρέτχεν τοῦ φάνηκε σὰν σφύριγμα φειδιοῦ...

— Δὲ μᾶς ἀκούει κανείς, ἀπάντησε. Γιατί δὲ μοῦ εἶπες τί εἶχε μέσα τὸ πακέτο;

— Πῶς τὸ μάντεψες;... ρώτησε ἡ Γκρέτχεν μὲ σβυσμένη φωνή.

— Δὲν τὸ μάντεψα. Τὸ εἶδα.

—"Οχι, θέλω νὰ πῶ πῶς μάντεψες ὅτι τὸ ἤξερα.

— Μὰ δὲν ἤθελε πολλὴ φιλοσοφία τὸ πρᾶγμα. Ἀρκοῦσε νὰ σκεφτῇ κανεὶς λιγάκι... Ὁ Φράνκ ἦταν βλάκας, ἐσὺ ὅμως δὲν εἶσαι. Πῶς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνῃ λαθρεμπόριο ἡρωΐνης, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃς μυρωδιά;

— Μπύρκε, σ' ἀγαπῶ. Μὴν τὸ ξεχνᾶς!

Αὐτὸ μονάχα βρῆκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ἐκεῖνος ξερά. Τώρα ὅμως μιλᾶμε γιὰ ἄλλο θέμα.

— Ποτὲ δὲ μοῦ φέρθηκες ἔτσι. Ἡ Γκρέτχεν προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ ὅλη τὴ γοητεία της στὴ φωνή της, ἐνῶ συγχρόνως ἀναζητοῦσε ἀπελπισμένα μιὰ ἀπάντησι.

— Μιλᾶμε γιὰ τὰ ναρκωτικά, πρόσθεσε ὁ Μπύρκε.

— Μὰ σώπα! Σώπα λοιπόν!

— Πές μου ἐπιτέλους κάτι, ὁμορφή μου λαθρέμπορος. Δὲ μὲ χορταίνουν οἱ ψευτιές σου.

Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα λυγμό. Μὰ δὲν προσπάθησε κἂν νὰ τὸ διαπιστώσῃ, γιατὶ δὲν τὸν θεωροῦσε γνήσιο. Εἶχε σχηματίσει πιὰ μιὰ ἐντελῶς καινούργια γνώμη γιὰ τὴ Γκρέτχεν.

—"Ω, ξέρω τί σκέπτεσαι γιὰ μένα... φιθύρισε ἐκείνη ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Γιατί νὰ τὸ μάθῃς;... Δὲν ἤθελα... Ἀντιπαθοῦσα πάντα αὐτὴ τὴν κρυφὴ δουλειά... Ἀκόμα κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ συνέβη χτές, δὲν ἤθελα νὰ μάθῃς... Φοβήθηκα μήπως σοῦ τὸ πῇ ὁ Ντέβιντ, ἀλλ' αὐτὸς δὲ μίλησε.

»Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς μὲ τράβηξε σὲ σένα ἡ ἀθωότης σου στὴν ἀρχή; Ἤσουν γιὰ μένα σὰν μιὰ δροσερὴ πνοή.

Ὁ Μπύρκε γέλασε σκληρὰ κι' ἀπάντησε:

—Τώρα ὅμως κατέβηκε τὸ βαρόμετρο, Γκρέτχεν. Ἡ πνοὴ ἔγινε ἀνεμοστρόβιλος. Θέλω νὰ μάθω!... Ποιὸς εἶν' ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας;

"Ηξερε ἤδη ὅσα κι' ἡ Γκρέτχεν — κι' ἴσως ἀκόμα πιὸ πολλὰ — μὰ ἔπρεπε νὰ φανῇ πὼς τὰ εἶχε μάθει ἀπ' αὐτήν.

— Μπύρκε! Δὲ σ' ἀναγνωρίζω πιά.

— Εἶμαι ὁ ἴδιος πάντα. Μὰ ἔχω βουτηχτῆ τώρα ὡς τὸ λαιμὸ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ μ' ἔμπλεξες. Κι' ἐννοῶ νὰ βρῶ τὴν ἄκρη.

—Μὴν προσπαθῇς ν' ἀνακαλύψῃς πράγματα ἐπικίνδυνα... σ' ἐξορκίζω!

— Μπορεῖ νὰναι ἐπικίνδυνα γιὰ ἄλλους, ὄχι γιὰ μένα.... Ποιὸς εἶν' ὁ ἀρχηγός, Γκρέτχεν; Μὴ μοῦ πῆς πὼς ἦταν ὁ Ντέβιντ. Αὐτὸς δὲ μπορεῖ νὰταν παρὰ ἕνα ἁπλὸ ὄργανο.

— Δὲν ξέρω, Μπύρκε...

Μὰ ἡ Γκρέτχεν κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲ θὰ τοῦ ἔφτανε αὐτὴ ἡ ἀπάντησι, κι' ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ. "Ακουσα μονάχα τὸ Φράνκ ν' ἀναφέρῃ τ' ὄνομά του: «Ὁ "Ενας». Ἔτσι τὸν λένε.

— Τὸν ἤξερε λοιπὸν ὁ Φράνκ;

— Δὲν ξέρω. "Ισως νὰ τὸν εἶχε συναντήσει κάπου.

— Αὐτὸ εἶναι βέβαιο.... Ὁ Φράνκ ἔκανε τὸ μεσίτη, σ' αὐτὸ τὸ λαθρεμπόριο τῶν ναρκωτικῶν. Ὁ Οὔνο θὰ χρειαστῇ τώρα νὰ βρῇ ἄλλον. Αὐτὸ μοῦδωσε νὰ καταλάβω χτὲς τὸ βράδυ ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ.

Ὁ Μπύρκε χαμογέλασε ἐλαφρὰ καὶ πρόσθεσε:

— Εὐτυχῶς ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα!

— Θὲς νὰ πῆς... εὐτυχῶς γιὰ σένα;

— Γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

Τὸ φῶς τοῦ προβολέως σταμάτησε μιὰ στιγμὴ πάνω στὸ πιάνο. Ὁ Μπύρκε γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε στὴν πελατεία.

"Οταν ξαναβρέθηκε ὕστερα στὸ μισοσκόταδο, συνέχισε:

— Τὸ μαγαζὶ εἶναι δικό σου στὸ ἑξῆς. Ὁ «"Ενας» θάρθῃ κατ' ἀνάγκην σ' ἐπαφὴ μαζί σου. Κι' ὅταν θάρθῃ...

— Μπύρκε! Τί θὲς νὰ πῆς;...

— Αὐτὴ ἡ «κομπίνα» ἦρθε κουτὶ γιὰ μᾶς τοὺς δυό. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε χτὲς τὸ βράδυ, μᾶς ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μέλλον!

»Καταλαβαίνεις;... "Αν ὁ «"Ενας» βρῇ τὸ ἴδιο τέλος μὲ τὸν Φράνκ, ποιὸς θ' ἀπομείνῃ πιά; Ἐσύ, ἐγὼ κι' ὁ Ντέβιντ.

Ἡ φωνή του φαινότανε καὶ στ' αὐτιά του ἀκόμα γεμάτη ἀπληστία, καθὼς πρόσθετε:

— Ξέρεις πόσο ναρκωτικὸ ὑπῆρχε μέσα στὸ πακέτο ποὺ πέρασα σήμερα, Γκρέτχεν; Ἡρωΐνη ἀξίας 30 χιλιάδων δολλαρίων! Αὐτὸ σημαίνει 10 χιλιάδες δολλάρια στὸν καθένα μας, γιὰ μιὰ ἡμέρας ἢ μᾶλλον γιὰ μιᾶς ὥρας δουλειά!

— Σῶπα! Σῶπα! πρόφερε βραχνὰ ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν ξέρεις τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις!

— Σοῦ προτείνω ἁπλούστατα ν' ἀναλάβουμε ἐμεῖς τὴ διεύθυνσι τῆς δουλειᾶς. Χρειάζεται λίγο νέο αἷμα... Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χυθῇ τὸ παληό!

— Μὰ μπορεῖ νὰ χυθῇ τὸ δικό μας! Τὸ σκέφθηκες, αὐτό;

— Μὴ φοβᾶσαι! Ἐσὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τραβήξῃς στὴν παγίδα τὸν «"Ενα». Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά... Εἶσ' ἔξυπνη γυναῖκα, καὶ πολὺ γοητευτική. Προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευθῇς αὐτὰ τὰ προσόντα σου.

"Οσο κι' ἂν προσπαθοῦσε ἡ Γκρέτχεν νὰ φανῇ θυμωμένη, τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ ἀπληστία κι' ἡ φωνή της εἶχε ἕνα μεταλλικὸ τόνο, καθὼς ψιθύριζε:

— Μπύρκε! Πῶς μπορεῖς νὰ μιλᾶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ μένα, σὰν νά...

—Μὲ ζαλίσανε τὰ λεφτὰ ποὺ ὀνειρεύομαι... "Ας τραβήξουμε μπροστά, ἄφοβα, καὶ θὰ δῆς ποὺ θὰ τὰ βάλουμε στὸ χέρι, Γκρέτχεν!

Τὴν ἄκουσε ν' ἀνασαίνῃ λαχανιασμένα.

— Τί σοῦλεγε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Ντέβιντ, στὸ μπάρ; τὴ ρώτησε ξαφνικά.

— Εἶπε... εἶπε πὼς θἄχῃς νὰ μεταφέρῃς ἕνα δεύτερο πακέτο, αὔριο τ' ἀπόγεμα. Θὰ τὸ πᾶς καὶ πάλι στὸ "Ελ Τσέντρο, ἀλλ' ὄχι πρὶν ἀπ' τὶς 3 τ' ἀπόγεμα, γιατὶ ὁ Ἀντέλφι ἔχει νὰ κάνῃ κάτι ψεκασμοὺς τὸ μεσημέρι.

Ὁ Μπύρκε δὲ λογάριαζε πὼς θἄκανε τόσο γρήγορα τὴ δεύτερη μεταφορά. Ἀπ' τὴν ἐκπληξί του, ἔχασε μιὰ νότα... Σκέφθηκε μερικὲς στιγμές, κι' ὕστερα ρώτησε:

— Ποιὸς θὰ φέρῃ τὸ πακέτο;

— Δὲν ξέρω."Ισως ὁ Ντέβιντ.

— Πάντως, αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ «"Ενας» δὲ βρίσκεται μακρυά. Λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Μοῦ ζητᾶς, ἀγάπη μου, νὰ γίνω συνένοχος σ' ἕνα δεύτερο ἔγκλημα! Νὰ παρασύρω στὸ θάνατο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δέν...

— Μὴ μοῦ πῆς πὼς ἔχεις τύψεις! τὴ διέκοψε εἰρωνικὰ ὁ Μπύρκε. Δὲν ταιριάζει τέτοιο πρᾶγμα σὲ σένα, στὸ πρακτικὸ μυαλό σου ποὺ θυμίζει ἀριθμομηχανή! Στοιχηματίζω πὼς θὰ σοῦ εἶχε περάσει καὶ σένα μιὰ τέτοια ἰδέα.

Ἡ Γκρέτχεν ἔμεινε ἀμίλητη ἕνα λεπτό. Ὁ Μπύρκε προσπάθησε νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασί της, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, στὸ μισοσκόταδο.

— Καλά, Μπύρκε, τοῦ εἶπε ἐπιτέλους. Δὲ θὰ ξαναμιλήσω γιὰ τύψεις...

— Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν; Τὸ φῶς τοῦ προβολέως ξαναγύρισε στὴ μικρὴ ἐξέδρα κι' ἔμεινε πάνω στὸ Μπύρκε, ἐνῶ τελείωνε τὸ κομμάτι του. Γύρισε ὕστερα τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ ἀκροατήριο, μ' ἕνα χαμόγελο κατὰ παραγγελίαν.

"Ακουσε τὴ Γκρέτχεν νὰ μουρμουρίζῃ: «Θὰ τὸ σκεφθῶ». "Οταν ὅμως τὴν ἀναζήτησε πάλι μὲ τὸ βλέμμα του, εἶχε χαθῆ.

Σηκώθηκε κι' ὑποκλίθηκε ἐλαφρά, εὐχαριστῶντας γιὰ τὰ χειροκροτήματα. "Ενοιωθε πὼς τ' ἄξιζε ἀπόψε... ὄχι ὅμως γιὰ τὸ ταλέντο του ὡς πιανίστα!

?Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ χτές, ποὺ διεύθυνε ὁ ἴδιος τὸ παιχνίδι, ἀντὶ νὰ τὸν διευθύνουν ἄλλοι...

Ὁ Σάνσο ἀνέβαζε τώρα τὸ μικρόφωνο στὴ σκηνή, γιὰ τὰ ἑπόμενα «νούμερα».

Ὁ Μπύρκε κατέβηκε ἀπ' τὴν ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας.

Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ἔδειχνε περασμένα μεσάνυχτα. Ἡ Σοκόρα θὰ ἑτοιμαζότανε τώρα γιὰ ἕνα ραντεβοὺ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ματαιωθῇ... Θὰ τὸν περίμενε ἄδικα... καὶ δὲν εἶχε κανένα τρόπο νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ!

Πέρασε στὸ μπὰρ καὶ ζήτησε ἕνα ποτήρι οὐΐσκυ σκέτο. Βρῆκε ὅμως πικρὴ τὴ γεῦσι του...

Εἶχε διαλυθῆ πιὰ ἡ γοητεία τοῦ ἀπογεύματος ἐκείνου. Τοῦ φαινότανε πὼς ἡ ψηλὴ ἄσπρη σιλουέτα τῆς Σοκόρα χανότανε μακρυά... Δὲ θὰ πήγαινε νὰ τὴ βρῇ, γιατὶ δὲν ἦταν νι' αὐτόν!

Ζητήσατε
τὸ βιβλίον συνταγῶν
Ζαχαροπλαστικῆς τῆς
ROYAL
BAKING POWDER
ἀπὸ τὸν Ἀντιπρόσωπον
Κον Ν. Μ. ΑΠΕΡΓΗ
Βερανζέρου 32

γκρέκα

... ΑΠΟ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ... ΑΠΟ ΔΕΡΜΑΤΟΠΑΘΕΙΕΣ
... ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΑΔΕΣ

ΔΕΡΜΑ ΣΟΚΟΛΑΤΙ
ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΡΕΜΑ
ΗΛΙΟΥ
ΣΥΔΙΑ·Ρ
ΣΕΚΕΡΗ 4 Τηλ 612 450
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ Φαρμακεῖα Μυροπωλεῖα

Κύτταξε τὰ χέρια του μὲ τὰ μακρειὰ δάχτυλα καὶ τὶς ἰδρωμένες φοῦχτες, ποὺ ἀκουμπούσανε στὸ μπάγκο τοῦ μπάρ... Πῶς εἶχε τολμήσει ν' ἀγγίξῃ τὴ Σοκόρα μ' αὐτὰ τὰ χέρια;...

Κούνησε τὸ κεφάλι του κουρασμένα. "Οχι, δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀφίσῃ τ' ἀποτυπώματά του πάνω στὴν ἀγνὴ αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ τὸν περίμενε τώρα...

Πῆρε ἄλλο ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα.

—"Οχι, δὲ θὰ πάω! φιθύρισε. Δὲν ἦταν ἐλεύθερος. Εἶχε δεθῆ μὲ τὸ Φήνεϋ, τὴ Γκρέτχεν, τὸ Ντέβιντ καὶ τὸν «"Ενα». "Οχι, δὲ μποροῦσε νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτό του ὅπως ἤθελε...

—Ἄφιστε μου τὴ μποτίλια, εἶπε στὸ μπάρμαν. Δὲ θὰ βγῶ ἔξω ἀπόψε. Θὰ μείνω ἐδῶ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'.

Παρασκευή, 8 Ἰουνίου, ὥρα 4 τὸ πρωΐ.

Ὁ Μπύρκε γύρισε στὴν κάμαρά του, στὸ ξενοδοχεῖο ντὲ "Αντίζα, λίγο πρὶν ἀπ' τὶς 4. Δὲ συναντήσε στὸ δρόμο ψυχὴ ζωντανή. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔμενε ἀκόμη ξύπνιος. Μολονότι ὅμως εἶχε πολλὲς ὧρες νὰ κοιμηθῇ, καὶ παρ' ὅλο τὸ οὐΐσκυ ποὺ εἶχε πιῇ, δὲν νύσταζε καθόλου.

"Εβγαλε τὸ πουκάμισό του, ἄδειασε ἄλλο ἕνα ποτῆρι κι' ἔπιασε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Μὰ δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῇ τίποτα πιά, τίποτα! Ξανασηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὸ τελευταῖο συρτάρι τοῦ κομμοῦ. "Εβγαλε ἀπὸ κεῖ τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς τοῦ «Δὸν Ζουάν» τοῦ Μόζαρτ. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, βρῆκε καὶ μερικὰ χειρόγραφα δικά του: κάτι συνθέσεις ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει ἀτελείωτες.

Ξαφνικά, ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα του τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Πῆγε ν' ἀνοίξῃ... καὶ εἶδε στὸ κατώφλι τὴ Σοκόρα!

Τὸ ἡμίφως τοῦ διαδρόμου σχημάτιζε σὰν ἕνα φωτοστέφανο γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Κυττάχτηκαν γιὰ λίγο, βουβοί, μέσ' στὴ σιωπὴ ποὺ τοὺς τύλιγε. "Υστερα ἡ κοπέλλα ψιθύρισε:

— Γιατὶ δὲν ἤρθατε;...

Εἶχε βάλει γιὰ τὸ ραντεβού τους ἕνα φόρεμα ἀπὸ πράσινη ὀργκαντίνα καὶ παπούτσια μὲ ψηλὸ τακούνι κι' εἶχε ἀνεβάσει τὰ μαλλιά της ψηλὰ στὸ κεφάλι της.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Μπύρκε.

— Σᾶς περίμενα τοῦ κάκου!.. Τὸ εἶχα πῆ φέμματα γιὰ κεῖνο τὸ γράμμα... ὄχι ὅμως κι' ὅταν σᾶς εἶπα πὼς σᾶς ἀγαποῦσα! Γιατί μ' ἀφίσατε νὰ περιμένω τόσες ὧρες, καὶ μ' ἀναγκάσατε ὕστερα νὰρθῶ ἐδῶ νὰ σᾶς βρῶ; Ἡ φωνή της ἦταν ραγισμένη.

— Δὲ σᾶς ἐνδιαφέρω λοιπὸν καθόλου;

Τοὺς χωρίζανε δυὸ βήματα. Ἐκεῖνος ἔκανε τὸ ἕνα κι' αὐτὴ τὸ ἄλλο... κι' ἀγκαλιάστηκαν μὲ πάθος. Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὸ γυμνὸ ὦμο του, φιλοῦντας μὲ σιγανοὺς λυγμούς. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε πιὸ κοντὰ στὰ μαῦρα κι' ἄρωματισμένα μαλλιά της.

"Ενοιωσε τὸ στῆθος της κολλημένο στὸ δικό του. Μὰ ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ τοῦ ἔφερνε μονάχα μιὰ ἀπείρη τρυφερότητα, μαζὶ μὲ ἀσυνειδησία γιὰ τὴν κοπέλλα ἐκείνη, ποὺ ἦταν τόσο ἁπλὴ κι' ὅμως τόσο πολύπλοκη.

Δὲν ἦταν οἰκτος, αὐτὸ τὸ συναίσθημά του. Δὲν ἤξερε τί ἀκριβῶς ἦταν. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναοιώσει κάτι παρόμοιο...

"Εσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὴν πόρτα καὶ τὴν ἔκλεισε. Ὁ κρότος ἔκαμε τὴ Σοκόρα ν' ἀνασηκώσῃ τὸ κεφάλι της. Τὰ βουρκωμένα μάτια της βυθίσθηκαν στὰ δικά του, ἱκετευτικά, ἐνῶ τὰ χείλη της προσπαθοῦσαν νὰ χαμογελάσουν.

— Τί θὰ σκεφθῆτε γιὰ μένα! μουρμούρισε. Πῶς δὲν ἀξίζω τίποτα... πῶς εἶμαι μιὰ ἐπιπόλαιη!

—Δὲν ἔκανα ποτὲ τέτοια σκέψι, Σοκόρα.

— Ξέρω καλὰ πῶς εἶναι κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα... Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔχει πῆ ὅτι πρέπει νὰ κυνηγᾷ ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα κι' αὐτὴ νὰ κάνῃ πὼς τὸν ἀποφεύγει, ἂν τὸν θέλῃ πραγματικά!

Τὴ φίλησε γλυκὰ στὸ στόμα. Τὰ ζεστά της χείλια τρεμούλιασαν κάτω ἀπ' τὰ δικά του.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀντισταθῇ. Τὸ ἀγκάλιασμά τους ἔγινε τρελλό, παράφορο...

"Οταν ξαναβρήκαν τὴν ἀνάσα τους καὶ χωρίστηκαν ἐπιτέλους τὰ χείλια τους, ὁ Μπύρκε ἄφισε νὰ πέσουν τὰ χέρια του κι' εὐχήθηκε νὰ μὴν εἶχαν πονέσει τὰ δάχτυλά του ἀνάμεσα ἀπ' τὸ λεπτὸ φόρεμά της.

Μὰ ἐκείνη δὲ χαλάρωσε καθόλου τὸ σφίξιμό της.

— Δὲ μὲ νοιάζει... μουρμούρισε. Μοῦ φτάνει αὐτὸ μονάχα, ἂν δὲ μπορῶ νἄχω τίποτ' ἄλλο... καὶ θὰ μὲ κάνῃ μάλιστα εὐτυχισμένη!

—"Οχι, εἶπε σταθερὰ ὁ Μπύρκε, ἐνῶ ξέφευγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καὶ πήγαινε νὰ σταθῇ μακρυά της, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας. "Οχι, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ! Δὲν ὑπάρχει θέσι γιὰ σᾶς στὴ ζωή μου. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς ἀγγίξω!

Ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη. Εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια της στὸ στῆθος της, γιατὶ τρέμανε ἀσυγκράτητα. Μὰ τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ αὐτοπεποίθησι, κυττάζοντάς τον.

—"Εχω νὰ πῶ κι' ἐγὼ κάτι γι' αὐτό, ἀγαπημένε μου! πρόφερε.

—"Οχι, δὲν ἔχετε νὰ πῆτε τίποτα... οὔτε κι' ἐγώ. Τὸ σκέφθηκα καλά, ὅλο τὸ βράδυ ἀπόψε, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ δὲν ἤρθα στὸ ραντεβοὺ ποὺ σᾶς εἶχα δώσει. "Ηθελα νἄναι αὐτὴ ἡ μοναδικὴ καὶ τελευταία φορὰ ποὺ σᾶς ἔκανα νὰ ὑποφέρετε!

»Φύγετε, φύγετε ἀμέσως... σᾶς τὸ λέω γιὰ τὸ καλό σας!

— Ὑπάρχει στὴ μέση καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα;

Ὁ Μπύρκε χαμογέλασε πικρὰ κι' ἀπάντησε:

—Ναί. Ἡ «Κλεμένη γυναῖκα». Εἶπε τὶς δυὸ τελευταῖες λέξεις γαλλικά, κι' ἔτσι δὲν τὶς κατάλαβε ἡ Σοκόρα. "Υστερα πρόσθεσε:

—"Ας ποῦμε πὼς μὲ κυνηγάει κάποια κατάρα! Δὲ θέλω νὰ τὴν ὑποστῆτε καὶ σεῖς.

Τοῦ χαμογέλασε, ὅπως χαμογελᾶμε μ' ἐπιείκεια στὰ παιδιὰ ὅταν λένε μιὰ κουταμάρα.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νἄμαι παντοῦ καὶ πάντα μαζί σας καὶ νὰ συμμερισθῶ ὅ,τι σᾶς συμβαίνει στὴ ζωή! ἀπάντησε.

Πῆγε πάλι κοντά του, γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ καλλίτερα καὶ νὰ τὴν ποθήσῃ. Ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὸ στῆθος του καὶ τοῦ εἶπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Ἥλιος καίει καὶ ἡ γύρις ραντίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Μαζὶ μὲ τὰ λουλούδια ἀνθίζουν καὶ οἱ ἀκμὲς στὸ δέρμα. Πολλαὶ δερματοπάθειαι τῆς ἐποχῆς ἀποδίδονται ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη εἰς ἀφυλακτικὰ αἴτια τῆς ἀνοίξεως. Προφυλαχθῆτε μὲ τὴν προστατευτικὴ ἐπάλειψη τῆς ΝΕΙGΕ «Φυλλὶς»

Φυλλὶς

Shelltox
μὲ dieldrin

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

● Χάρις στὸ DIELDRIN τὸ NEON SHELLTOX ἐξολοθρεύει ὅλο τὸ ἔντομα

● Διατηρεῖ τὴν ἀποτελεσματικότητά του πε· ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐντομοκτόνο.

● Καταπολεμᾶ τὶς κατσαρίδες καὶ τὰ μυρμήγκια.

"Αμεσος ἀποτελεσματικότης, μεγάλη διάρκεια δραστικότητος, τελείως ἀκίνδυνο στὸν ἄνθρωπο, εὐχάριστη μυρωδιά.

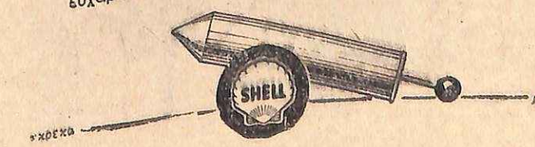

γκρέκα

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΟΛΥΕΤΗ (Συνέχεια)

ΠΟΛΥΓΟΝΑΤΟΝ: Λέγεται καὶ «μυγκὲ» ἢ «κομβαλαρία». Θεωρεῖται φυτὸ πολυτελείας. Ἀκατάλληλο γιὰ παρτέρι, μαζὶ μὲ ἄλλα λουλούδια. Θέλει μερικὴ σκιά, ἔδαφος βαθειὰ σκαμμένο καὶ πλούσιο σὲ χοῦμο. Μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῆ καὶ σὲ γλάστρα. Ὕψος 25 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 15 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ μοσχεύματα, τὸ φθινόπωρο, φυτεμένα σὲ βάθος 2—3 πόντων. Ἀνθίζει τὸ Μάϊο. Λουλούδια ἄσπρα, σὰν κουδουνάκια, μὲ γλυκὸ ἄρωμα. Ὅταν πυκνώση πολὺ τὸ φυτό, χρειάζεται χώρισμα καὶ ξαναφύτεμα. Εἶναι, ἄλλωστε, ἀπαραίτητη ἡ ἀνανέωσι αὐτὴ κάθε λίγα χρόνια, γιὰ νὰ δίνη καλύτερα λουλούδια.

Πολυτρίχι: Ἴδε «ἀδίαντον».

Πριμαβέρα: Ἴδε «ἡρανθίς».

Πρίμουλα: Ἴδε «ἡρανθίς».

Πύρεθρον: Δὲν ἔχει προτιμήσεις στὸ χῶμα. Πάντως, θέλει ἔδαφος καλοσκαμμένο. Ὕψος 20—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 20—30 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Μάρτιο σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύομε τὸ Μάϊο. Πολλαπλασιάζεται ὅμως καὶ μὲ παραφυάδες ἢ μὲ χώρισμα, τὴν ἄνοιξι. Ἀνθίζει ἄνοιξι, καλοκαῖρι καὶ φθινόπωρο. Λουλούδια ἄφθονα καὶ μεγάλα, σὰν μαργαρίτες, μονὰ ἢ διπλᾶ, ἄσπρα, κίτρινα, κόκκινα ἢ ρόζ. Μιὰ ποικιλία νάνα, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ μπορντοῦρες, ψαλλιδίζεται γιὰ νὰ μὴν ἀνθίση. Ἔχει φύλλα σχιστά.

Σάλβια: Τὸ περιγράψαμε στὰ ἐτήσια. Καλλιεργεῖται ὅμως καὶ ὡς πολυετὲς (ἄλλες ποικιλίες). Ὕψος 60—120 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—60 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρο τὴν ἄνοιξι, μὲ μοσχεύματα, μὲ παραφυάδες ἢ μὲ χώρισμα τῆς ρίζας. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Ὀκτώβριο. Λουλούδια μπλέ, ἄσπρα ἢ ρόζ.

Σέδον: Πολὺ ἀνθεκτικό. Χρειάζεται ἐλάχιστο χῶμα, καὶ γι' αὐτὸ προκόβει ἰδίως σὲ πετρώδη ἐδάφη. Δὲ θέλει πότισμα σχεδὸν καθόλου. Θέλει ὅμως ζεστὸ ἥλιο καὶ μεσημβρινὴ τοποθεσία. Ὕψος 25—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα τῆς τούφας, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Ἀνθίζει Αὔγουστο ἕως Ὀκτώβριο. Λουλούδια ἄφθονα, ἄσπρα, ρόζ, κίτρινα. Φύλλα σαρκώδη. Τὰ λουλούδια του παρουσιάζουν τὴν ἑξῆς περίεργη ἰδιότητα: "Αν τὰ μαζέψουμε ἕνα μῆνα πρὶν ἀνοίξουνε, καὶ τὰ κρεμάσουμε μέσα στὸ σπίτι, ἀνοίγουνε κανονικά, σὰν νὰ βρίσκωνται πάνω στὸ φυτό.

Σινεράρια: Λέγεται καὶ «σποδόφυτον». Ὑπάρχει σὲ πολλὲς ποικιλίες. Δὲν ἀντέχει στὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Καλλιεργεῖται κάπως δύσκολα. Ὕψος 30—50 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 20—30 πόντοι. Σπέρνομε τὸ φθινόπωρο σὲ σπορεῖο ἢ τὸ Μάρτιο μέσα σὲ «τζάκι» σκεπασμένο (στὴ δεύτερη περίπτωσι θ' ἀνθίση πιὸ ὄψιμα). Μεταφυτεύομε τὸν Ἀπρίλιο σὲ φυτώριο (κασσόνι) καὶ τὸν Ἰούνιο στὴν ὁριστικὴ θέσι. Μπορούμε ἐπίσης νὰ σπείρωμε καὶ τὸν Ἰούνιο, σὲ φυτόχωμα καὶ στὴ σκιά. Μεταφυτεύομε ὕστερα σὲ γλαστράκια καὶ τὰ βάζομε τὸ φθινόπωρο σὲ θερμοκήπιο, μὲ κανονικὴ θερμοκρασία καὶ ἀρκετὸ φῶς. Μεταφυτεύομε ἄλλες δυὸ—τρεῖς φορὲς σὲ γλάστρες τὸ χειμῶνα, καὶ στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, φυτεύομε στὴν ὁριστικὴ θέσι. Ἀνθίζει τὴν ἄνοιξι. Κόβοντας τὰ λουλούδια, ποὺ μαράθηκαν, μαζὶ μὲ τὰ βλαστάρια τους, παρατείνουμε τὴν ἄνθισι. Λουλούδια σὰν μαργαρίτες, ἄσπρα, μπλέ, κλπ.

Σκαμπίοζα: Λέγεται καὶ «ἀστεροκέφαλο». Ὑπάρχει σὲ πολλὲς ποικιλίες. Προτιμάει ἀσβεστῶδη ἔδαφη. Ὕψος 60—80 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Σπέρνομε Αὔγουστο-Σεπτέμβριο, σὲ σπορεῖο ἢ ἐπὶ τόπου. Μεταφυτεύομε τὸν Ἀπρίλιο. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Ὀκτώβριο. Λουλούδια ἄφθονα, μισοστρόγγυλα, μετρίου μεγέθους, μὲ μακρειὰ κοτσάνια, κατάλληλα γιὰ μπουκέτα, ἄσπρα, κίτρινα, κόκκινα, μπλέ, μώβ. Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ χώρισμα τῆς τούφας.

Σποδόφυτον: Ἴδε «σινεράρια».

Στατική: Τὸ περιγράψαμε καὶ στὰ ἐτήσια. Θέλει ἐλαφρὸ καὶ δροσερὸ χῶμα καὶ ἥλιο. Γιὰ μπορντοῦρες. Προκόβει καὶ στὰ παραθαλάσσια. Ὕψος 15 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε τὴν ἄνοιξι. Ἀνθίζει Μάϊο-Ἰούνιο. Λουλούδια ἄσπρα, ρόζ, κόκκινα, κλπ.

Σχιζοστυλίς: Εἶναι ἐξωτικὸ φυτὸ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Θέλει ἥλιο καὶ χῶμα ἐλαφρὸ καὶ δυνατό. Ὕψος 50—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 20 πόντοι. Σπέρνομε τὴν ἄνοιξι, σὲ φυτόχωμα καὶ σὲ «τζάκι». Ὅταν ἀποκτήση μερικὰ φύλλα, τὸ μεταφυτεύουμε σὲ ὅμοιο χῶμα, καὶ ἀργότερα στὴν ὁριστικὴ θέσι. Ἄλλος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ εἶναι μὲ χώρισμα τῆς τούφας, ποὺ γίνεται Ἰούλιο ἢ Αὔγουστο. Ποτίζουμε ἄφθονα, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουμε τὴ βλάστησι. Ἀπ' τὸν Αὔγουστο ὡς τὸ Νοέμβριο σκαλίζομε, ποτίζομε καὶ λιπαίνομε μὲ «σερμπέτι». Τὸ χειμῶνα προφυλάσσομε μὲ γυάλινο σκέπασμα ἢ μ' ἕνα στρῶμα φύλλων. Ἀνθίζει Ὀκτώβριο-Νοέμβριο. Λουλούδια ρόζ ἢ κόκκινα, κατάλληλα γιὰ κόψιμο.

Φλόξ: Τὸ περιγράψαμε καὶ στὰ ἐτήσια. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολυετεῖς ποικιλίες. Θέλει πλούσιο ἔδαφος, ἀρκετὴ ὑγρασία καὶ μετρία σκιὰ (ἰδίως σὲ μέρη θερμά). Ὕψος 40—120 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Ἀποφεύγομε τὸν πολλαπλασιασμὸ μὲ σπορά, γιατὶ οἱ σπόροι δὲ μᾶς δίνουν ὡραῖα φυτά. Πολλαπλασιάζομε μὲ μοσχεύματα «ψημένων» βλαστῶν, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, μὲ παραφυάδες ἢ μὲ χώρισμα τῆς τούφας ἄνοιξι ἢ φθινόπωρο. Φυτεύομε μᾶλλον βαθειά. Ὅταν τὰ φυτὰ ψηλώσουν κάπως, λιπαίνομε μὲ «σερμπέτι» ἢ μὲ χημικὸ λίπασμα. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Σεπτέμβριο. Λουλούδια ἄσπρα, μπλέ, ρόζ, κόκκινα, κλπ., μυρωδᾶτα. Πρέπει νὰ κόβωνται, ὅταν μαραίνωνται καὶ προτοῦ σχηματίσουν σπόρο. Ἔτσι, παρατείνεται ἡ ἄνθισι. Προσβάλλεται ἀπὸ ὠΐδιον (στάχτωμα), ἀπ' τὸ ὁποῖο προφυλάσσεται μὲ θειαφίσματα.

Φτέρη: Ἴδε «ἀσπίδιον».

Φυσαλίς: Τὸ περιγράψαμε στὰ ἐτήσια λεπτομερῶς.

Χείρανθος: Μοιάζει μὲ τὴ βιολέτα στὸ φύλλωμα καὶ στὰ λουλούδια, γι' αὐτὸ τὸ λένε κοινῶς «κίτρινη βιολέτα». Θέλει ἥλιο καὶ μέρος ὑπήνεμο. Ὕψος 50—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Σπέρνομε Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο. Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ μοσχεύματα, τὴν ἴδια ἐποχή. Τὸ καλοκαῖρι, θέλει σκαλίσματα καὶ ποτίσματα. Γενικά, ἡ καλλιέργειά του μοιάζει μὲ τῆς βιολέτας. Ἀνθίζει τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα. Λουλούδια κίτρινα καὶ μυρωδᾶτα.

Χιλιόφυλλον: Ἴδε «ἀχίλλεια».

Χρυσάνθεμον: Ὑπάρχει σὲ χιλιάδες ποικιλίες. Εἶναι τὸ κυριώτερο λουλούδι τοῦ φθινοπώρου. Θέλει ἥλιο καὶ ἔδαφος λίγο ἀσβεστοῦχο, καλοσκαμμένο καὶ ἀποστραγγιζόμενο, κοπρισμένο μὲ ἄφθονη καὶ καλοχωνεμένη κοπριά. Ὕψος 60—70 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 60 πόντοι. Τὸ χρυσάνθεμο ἐκφυλίζεται εὔκολα καὶ δίνει τότε κατώτερα λουλούδια. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὸ ἀποφύγωμε, ἀνανεώνοντας κάθε χρόνο τὰ φυτά, μὲ τὶς μεθόδους ποὺ θὰ περιγράψωμε πιὸ κάτω.

Μπορεῖ νὰ πολλαπλασιαστῆ καὶ μὲ σπόρο, ἢ μὲ μπόλιασμα, ὅταν θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε νέες ποικιλίες. Συνηθέστερες ὅμως μέθοδοι πολλαπλασιασμοῦ εἶναι μὲ μοσχεύματα, μὲ παραφυάδες ἢ μὲ χώρισμα τῆς τούφας. Προτιμώτερη εἶναι ἡ πρώτη, γιατὶ δίνει ὡραιότερα λουλούδια.

Χρησιμοποιοῦμε γιὰ μοσχεύματα τὰ ὥριμα βλαστάρια, ποὺ ἔδωσαν λουλούδια. Τὰ κόβομε τὸ Νοέμβριο ἢ Δεκέμβριο, σὲ ὕψος 15—20 πόντων ἀπ' τὸ χῶμα, καὶ σὲ κομμάτια μήκους 6—8 πόντων, μεσταὶ στὰ βάσι τους καὶ χωρὶς μπουμπούκια. Καθένα τους πρέπει νὰ ἔχη στὸ καὶ καλὰ κοπρισμένο, σύμφωνα μὲ τὶς γενικὲς ὁδηγίες ποὺ ἔχομε δώσει ἄλλοτε γιὰ τὰ ξυλώδη μοσχεύματα. Ἂν κάνη πολὺ δυνατὸ κρύο, τὸ χειμῶνα, χρειάζονται προφύλαξι. Μάλιστα στὰ ψυχρὰ κλίματα, τὰ προφυλάνε τὸ χειμῶνα μὲ «τζάκια» ἢ σὲ θερμοκήπιο. Τὸ Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο, τὰ μεταφυτεύουμε στὴν ὁριστικὴ θέσι.

Μποροῦμε ἐπίσης νὰ πάρουμε γιὰ μοσχεύματα, Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο, τὰ καινούργια μισοώρια βλαστάρια, σχηματισμένα πάνω σὲ περσινὰ φυτά, ποὺ, μετὰ τὴν ἄνθισι καὶ τὸ κόψιμο τῶν ἀνθοφόρων βλαστῶν, τὰ μεταφυτέψαμε κοντὰ-κοντὰ καὶ σὲ καλὸ χῶμα. Δυὸ μέρες πρὶν τὰ κόψουμε, ποτίζομε τὸ φυτό. Σπάζομε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῶν βλαστῶν ἕνα κομμάτι 5—8 πόντων, μὲ ἕξη «μάτια» περίπου. Ἀφαιροῦμε ὅλα τὰ φύλλα του, ἐκτὸς ἀπὸ λίγα στὴν κορυφή. Ἀφίνομε μιὰ μέρα στὸ νερὸ καὶ φυτεύομε ὕστερα σὲ κασσόνια μὲ ἄμμο, σὲ βάθος 5 πόντων. Σκεπάζομε μὲ χωματιστὰ τζάμια, ἔτσι ὥστε νὰ κυκλοφορῆ ἀπὸ κάτω ἐλεύθερα ὁ ἀέρας καὶ ἐκθέτομε στὸν ἥλιο, ψηλότερα ἀπ' τὸ ἔδαφος. Ἡ ἄμμος δὲν πρέπει νὰ στεγνώση ποτέ. Ἔτσι, τὰ μοσχεύματα θὰ ἔχουν ριζώσει σὲ 3—4 βδομάδες. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ μόσχευμα καὶ τὸ ὑπόλοιπο βλαστάρι ποὺ ἀπομείνε μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς κορυφῆς, ἄλλα δυὸ δυὸ λουλούδια κατώτερα). Ἀφοῦ ριζώσουν, τὰ μοσχεύματα μεταφυτεύονται σὲ ἁφρόχωμα καὶ σκιάζονται τὶς πρῶτες ἡμέρες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἀκόμα καὶ ἁπλᾶ φύλλα χρυσανθέμου μπορεῖ νὰ «πιάσουν», σὰν μόσχευμα.

Ἄλλος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ εἶναι μὲ τὶς παραφυάδες, ποὺ πέταξαν τὰ περσινὰ φυτά μετὰ τὴν ἄνθισί τους (ἀπ' τὶς ρίζες, ὄχι ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ κορμοῦ). Τὶς κόβομε τὸ Μάρτιο, ὅσο τὸ δυνατὸν βαθύτερα καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἕνα «κόμπο». Ἀφαιροῦμε τὰ χαμηλότερα φύλλα. Βουτᾶμε σὲ διάλυσι νιτρίνης, γιὰ ἀπολύμανσι ἀπὸ παράσιτα, καὶ φυτεύομε σὲ βάθος 2 πόντων, μέσα σὲ μίγμα χώμου καὶ κοπριᾶς, σὲ κασσόνια ἢ καλύτερα σὲ γλάστρες. Ποτίζομε ταχτικά. Ὅταν ριζώσουν, μεταφυτεύομε στὴν ὁριστικὴ θέσι. Ὅταν διαλέγωμε αὐτὲς τὶς παραφυάδες, ἀποφεύγομε τὶς πολὺ ἁφράτες, ποὺ ἔχουν πολὺς χυμούς, καὶ προτιμοῦμε μᾶλλον σφιχτές, μὲ 7—8 πόντων, μὲ τοὺς «κόμπους» κοντὰ τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο).

Τέλος, ὁ πολλαπλασιασμὸς μὲ χώρισμα τῆς τούφας γίνεται τὸ φθινόπωρο.

Τὸ καλοκαῖρι, τὸ χρυσάνθεμο θέλει συχνὸ πότισμα καὶ ἄφθονο, γιατὶ οἱ ρίζες του ἁπλώνονται μᾶλλον ἐπιφανειακά. Ξεπλένομε συχνὰ τὰ φύλλα μὲ νερό, γιὰ νὰ φύγη ἡ σκόνη. Λιπαίνομε κάθε βδομάδα μὲ «σερμπέτι», ὅσπου ν' ἀρχίσουν νὰ σχηματίζωνται τὰ πρῶτα μπουμπούκια, ὁπότε σταματᾶμε κάθε λίπανσι. Ἀντὶ γιὰ σερμπέτι, μποροῦμε νὰ μεταχειρισθοῦμε διάλυμα νίτρου ἢ λιπάσματος 17—20—0 ἢ θειϊκῆς ἀμμωνίας (μισὸ ἕως ἕνα κιλὸ σὲ κάθε ὁκὰ νερό).

Ἂν, ὅστόσο, κιτρινίσουν τὰ φύλλα, σημαίνει πὼς κάναμε κατάχρησι στὸ πότισμα καὶ στὸ λίπασμα. Τότε σταματᾶμε τὴ λίπανσι καὶ περιορίζομε τὰ ποτίσματα στὰ ἀποστάσεις ἀναγκαῖα, σκορπίζομε δὲ πάνω στὸ ἔδαφος λίγη σκόνη φρεσκοσβυσμένου ἀσβέστη.

Οἱ περισσότερες ποικιλίες χρυσανθέμων χαρακτηρίζονται στερέωμα, ὅταν ἀρχίσουν νὰ μεγαλώνουν, γιὰ νὰ μὴ τὰ σπάση ὁ ἄνεμος. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦμε πασσάλους χωμένους στὸ ἔδαφος. Τὸ φύλλωμα τοῦ φυτοῦ φουντώνει καὶ τοὺς κρύβει σχεδὸν τελείως. Ἀνθίζει Ὀκτώβριο ἢ Νοέμβριο. Λουλούδια μονὰ ἢ διπλᾶ, διάφορων σχημάτων, ὡραιότατα γιὰ μπουκέτα, ἄσπρα κίτρινα, κόκκινα, πορτοκαλιά, μώβ, κλπ.

Μετὰ τὴν ἄνθισι, κόβομε τὰ βλαστάρια, σχεδὸν ὡς τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ πετάξουν παραφυάδες ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴ δημιουργία καινούργιων φυτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ παληὰ ρίζα, ἂν τὴν ἀφίσουμε, θὰ ξαναθήση τὸν ἑπόμενο χρόνο, θὰ δώση ὅμως κατώτερα λουλούδια. Μποροῦμε ὡστόσο νὰ τὶς ξεφυτέψουμε Ἰανουάριο ἢ Φεβρουάριο, νὰ κόψουμε τὶς ἄκρες τῶν ριζῶν καὶ ὅλη τὴν παληὰ βλάστησι, ἀφίνοντας μόνο τὶς ἄκρες τῶν ριζῶν καὶ μόνα, καὶ νὰ τὶς ξαναφυτέψουμε σὲ καινούργιο καλοκοπρισμένο χῶμα.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὸ «μυστικὸ» γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὰ χρυσάνθεμα πολὺ μεγάλα λουλούδια, σὰν αὐτὰ ποὺ θαυμάζομε στὰ ἀνθοπωλεῖα. Βέβαια, παίζει ρόλο καὶ ἡ ποικιλία τοῦ φυτοῦ, τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ἡ περιποίησι καὶ τὸ κορυφολόγημα, ποὺ γίνονται ὡς ἑξῆς: Φυτεύομε εὔρωστα μοσχεύματα τὸ Δεκέμβριο, σὲ ζεστὸ μέρος καὶ μὲ καλοχωνεμένη κοπριά. Ὅταν τὰ καινούργια φυτὰ φτάσουν σὲ ὕψος 10—20 πόντων, κόβουμε μὲ τσίμπημα τὴν κορυφὴ τους, γιὰ νὰ πάψουν νὰ ψηλώνουν. Θὰ πετάξουν τότε πλευρικὰ βλαστάρια, γύρω ἀπ' τὴν κομμένη κορυφή. Διαλέγουμε 3—4 ἀπ' αὐτά, τὰ πιὸ δυνατά, καὶ ἀφίνομε νὰ μεγαλώσουν αὐτὰ μονάχα, κόβοντας ὅλα τ' ἄλλα. Ὅταν ἀποκτήσουν μῆκος 15 πόντων, κόβομε τὶς ἄκρες τους κι' ἀφήνουμε νὰ σχηματίσουν μόνο ἕνα πλευρικὸ βλαστάρι τὸ καθένα. Αὐτὸ τὸ κόψιμο τῆς κορυφῆς ἐπαναλαμβάνεται, ἂν χρειαστῆ, ἔχει δὲ σκοπὸ νὰ ἀνακόψη τὸ ψήλωμα τοῦ φυτοῦ, ὥστε νὰ γίνη μᾶλλον χαμηλὸ καὶ φουντωτό. Πάντως, μετὰ τὸν Ἰούλιο, δὲν πρέπει νὰ γίνεται πιὰ τὸ κόψιμο αὐτό. Ἔτσι, τὸ φυτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη 3—4 κλαριά, κοντόχοντρα καὶ δυνατά.

Δὲν ἀφίνομε νὰ σχηματιστοῦν παρακλάδια, κόβοντας ἀμέσως αὐτὰ ποὺ παρουσιάζονται στὶς μασχάλες τῶν φύλλων. Ἐπίσης δὲν ἀφήνομε τὰ μπουμπούκια ποὺ παρουσιάστηκαν τυχὸν πρὶν ἀπ' τὸν Αὔγουστο, γιατὶ δὲ δίνουν ὡραῖα λουλούδια. Ἀπ' τὸν Αὔγουστο καὶ πέρα, κόβομε κάθε πλάγιο μπουμπούκι ποὺ θὰ σχηματιστῆ, κι' ἀφίνομε μόνο ἐκεῖνα ποὺ σχηματίζονται στὴν κορυφὴ τοῦ κάθε βλαστariοῦ. Ἀλλὰ κι' ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη διατηροῦμε τελικὰ ἕνα μόνο, τὸ πιὸ δυνατό. Ἔτσι, τὸ φυτὸ δίνει ὅλα-ὅλα 3—4 λουλούδια, ἀλλὰ ὡραῖα καὶ μεγάλα.

Φυσικά, ἂν προτιμοῦμε ἄφθονα καὶ μικρὰ λουλούδια, ἀφίνομε τὸ φυτὸ ν' ἀναπτυχτῆ καὶ ν' ἀνθίση ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφαιροῦμε βλαστάρια ἢ λουλούδια, ὅπως ὑποδείξαμε πιὸ πάνω.

Τὰ χρυσάνθεμα πιάνουν εὔκολα μελίγκρα. Ὑπάρχουν ὅμως σήμερα διάφορα καινούργια καὶ ἰσχυρὰ φάρμακα (παραθεῖον, συστός, κλπ.) ποὺ ἐξοντώνουν αὐτὰ τὰ ἔντομα.

*

Θὰ μιλήσουμε τώρα μὲ συντομία γιὰ μερικὰ ἄλλα πολυετῆ φυτά, ὄχι πολὺ γνωστὰ στὴ χώρα μας:

Ἄγχουσα (βουγλωσσον): Προκόβει καὶ σὲ στεγνὰ ἐδάφη, γιατὶ ἀντέχει στὴν ξηρασία. Ἀναπτύσσεται καὶ σὲ μερικὴ σκιά. Φουντώνει πολὺ καὶ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ βάθος τῶν παρτεριῶν. Ὕψος 90—150 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 90 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα τῆς ρίζας. Ἔχει φύλλωμα ὄχι ὡραῖο, δίνει ὅμως Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο πολὺ ὡμορφα μπλὲ λουλούδια.

Ἀλστραμερία: Λέγεται καὶ «κρίνος τοῦ Περού». Θέλει ειδικὲς φροντίδες, ζέστη, καλοσκαμμένο καὶ κοπρισμένο ἀσβεστοῦχο ἔδαφος κι' ὄχι πολλὴ ὑγρασία. Οἱ σαρκώδεις ρίζες του εἶναι εὐπαθεῖς στὶς μεταφυτεύσεις. Γι' αὐτό, φυτεύονται μικρὲς ἀκόμα, ἑνὸς χρόνου τὸ πολὺ καὶ μήκους 11—12 πόντων. Τὸ φύτεμά τους γίνεται τὸν Αὔγουστο ἢ Σεπτέμβριο, κατακόρυφα καὶ σὲ βάθος 20 πόντων. Τὸν πρῶτο χειμῶνα, προστατεύομε τὰ καινούργια βλαστάρια μὲ γυάλινα βάζα. Δίνει λουλούδια ρόζ ἢ πορτοκαλιά, ὡραιότατα, σὰν πεταλοῦδες.

Ἀστίλβη: Μοιάζει πολὺ μὲ τὴ σπειραία. Προτιμάει ὑγρασία καὶ μερικὴ σκιά, κοντὰ σὲ νερό. Εὐδοκιμεῖ ὅμως κι' ἀλλοῦ, ἐκτὸς ἀπ' τὰ πολὺ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα ἐδάφη ποὺ στεγνώνουν ὑπερβολικὰ μὲ τὴν καλοκαιρινὴ ζέστη. Θέλει ἄφθονο χοῦμο. Ὕψος 60—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται εὔκολα μὲ τοὺς ἀπόρους του, ἀμέσως μόλις ἀριμάσουν, εἴτε μὲ προσεχτικὸ χώρισμα, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Ἀνθίζει Ἰούνιο-Ἰούλιο. Λουλούδια ἄσπρα, ρόζ, κόκκινα, σωμόν, κλπ.

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλα πολυετῆ φυτά.

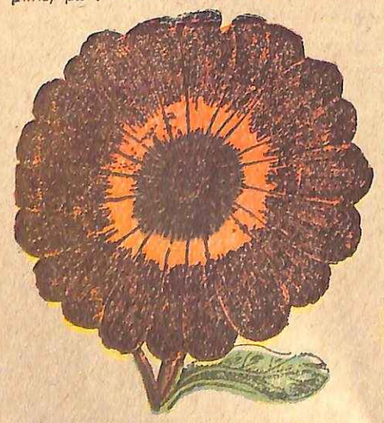

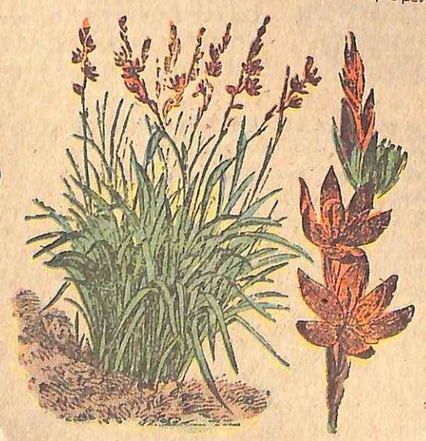

Ἀριστερά: Σινεράρια. Δεξιά: Σχιζοστυλίς.

Α

Β

Δ

Γ

Ε

Ζ

Α) Ὑπόλειμμα βλαστοῦ καὶ ρίζες περσινοῦ χρυσάνθεμου, ποὺ ἔχει πετάξει παραφυάδες. Β) Κομμάτι ἀπὸ βλαστάρι γιὰ μόσχευμα, μὲ κομένα τὰ κάτω φύλλα του (κόβομε ἐπίσης λίγο καὶ τὰ ἐπάνω, στὰ σημεῖα ποὺ δείχνουν οἱ γραμμές). Γ) Μόσχευμα ποὺ «ἔπιασε» καὶ σχηματίσε ρίζες, κατάλληλο πιὰ γιὰ μεταφύτευσι. Δ) Ὅταν ψηλώση τὸ νέο χρυσάνθεμο περὶ τοὺς 15 πόντους, κόβομε τὴν κορυφή του, στὸ σημεῖο ποὺ δείχνει ἡ γραμμή. Ε) Στὴν κορυφὴ τοῦ κάθε βλαστariοῦ ποὺ ἀφήσαμε στὸ φυτό, σχηματίζονται περισσότερα ἀπὸ ἕνα μπουμπούκια. Ἀπ' αὐτὰ ὅλα, ἀφίνομε ἕνα μονάχα. Ζ) Τὸ δυνατώτερο μπουμποῦκι ποὺ ἀφήσαμε, θ' ἀναπτυχτῆ σὲ θαυμάσιο καὶ μεγάλο λουλοῦδι.

Χρυσάνθεμο διπλό

Η Αλληλογραφία μας

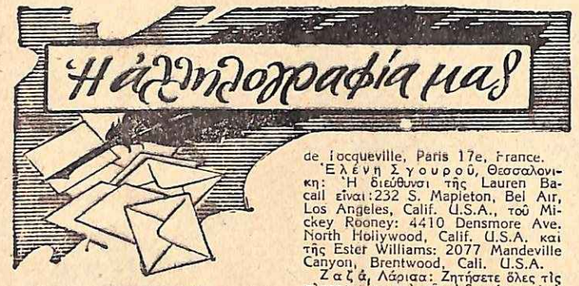

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Π. Λαμπρινόν, Ένταύθα: Η διευθυνσι της Gina Lollobrigida παρευρίσκεται ή ιδια: Via Appia 223, Roma, Italia και της Maria Frau, via Crocetisso 11, Roma, Italia. Απευθύνετε στην ακόλουθη διεύθυνσι το γράμμα που προορίζετε για τον Vic Damone: C)o Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S.A.

Αντίζηλο της Τζίν Σίμμονς: Το πραγματικό όνομα του Στιούαρτ Γκρέιντζερ είναι Τζέιμς Στιούαρτ, δέν έχει όμως καμμιά συγγένεια με τον γνωστό συνάδελφό του. Γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 6 Μαίου 1913. Το ύψος του είναι 1 μέτρο 88. Χώρισε την ηδονοπό Έλσπεθ Μάρτς για νά παντρευτή την Τζίν Σίμμονς στις 21 Δεκεμβρίου 1950. Παίζει στόν κινηματογράφο άπό τό 1939 καί τό πρώτο του φίλμ ήταν «Αύτό είναι τό Λονδίνο;». Ίδου μερικές άπό τίς μεγαλύτερες έπιτυχίες του. 1941: «Μυστική άποστολή» μέ τόν Τζέημς Μέησον, 1943: «Ο άνθρωπος μέ τά χρυσᾶ» πάλι μέ τόν Μέησον καί τή Μάργκαρετ Λόκγουντ, 1944: «Ερωτική ιστορία» μέ τή Μάργκαρετ Λόκγουντ, 1945: «Η μαντόνα των 7 φεγγαριών» μέ τή Φύλλις Κάλβερτ, 1946: «Καίσαρ καί Κλεοπάτρα» μέ τήν Βίβιαν Λή, «Καραβάν» μέ τήν Τζίν Κέντ καί «Τό μαγικό δοξάρι» (Παγκανίνι) μέ τήν Φύλλις Κάλβερτ, 1947: «Κάπταιν Μπόϋκοτ» μέ τήν Κάθλην Ράϊαν, 1948: «Ο χορός τῶν νεκρῶν ἐρασιτεχνῶν» μέ τήν Τζάην Γκρήγγουντ, 1949: «Άδάμ καί Εύα» μέ τήν Τζίν Σίμμονς, 1950: «Οί θησαυροί τοῦ Σολομώντος» μέ τή Ντεμπόρα Κέρρ, 1951: «Οί τρεῖς στρατιῶτες» μέ τόν Ντέϊβιντ Νίβεν καί τόν Γουίλτερ Πίτζον, 1952: «Σκαραμούς» μέ τήν Τζάνετ Λή καί «Αἰχμάλωτος τῆς Ζένδα» μέ τήν Ντεμπόρα Κέρρ, 1953: «Σαλώμη» μέ τή Ρίτα Χαίηγουωρθ, «Δάκρυα Βασιλίσσης» μέ τήν Τζήν Σίμμονς, «Όλοι οί ἀδελφοί ἤσαν γενναῖοι» μέ τόν Ρόμπερτ Ταίηλορ, 1954: «Ο ὡραῖος Μπρούμμελ» μέ τήν Ἐλίζ. Ταίηλορ, «Τίμιοι μέ λασπωμένα χέρια» μέ τήν Γκρέης Κέλλυ, «Τζένγλεμεν του ὑπερκόσμου» μέ τήν Τζόαν Γκρήγγουντ, 1955: «Τό μελαψό ρόδο τῆς Ἀνατολῆς», μέ τήν Ἄβα Γκάρντνερ, 1956: «Ἀντίπαλοι μέχρι θανάτου» μέ τόν Ρόμπερτ Ταίηλορ, 1957: «Γκάν γκλόρυ» μέ τή Ρόντα Φλέμμινγκ καί «Τό μικρό μολύβι» μέ τήν Ἄβα Γκάρντνερ.

Ὡραία Ἑλένη: Η διεύθυνσι τοῦ Vittorio Gassman εἶναι: Via Appennini 47, Roma, Italia, τοῦ Marcello Mastroianni: Via Pompeo Magno 11, Roma, Italia καί τοῦ Georges Guetary: 10 Rue du Cdt Rivière, Paris 8e, France.

Γρηγόριον Λεύκελλην καί Ἀθανάσιον Καλφόπουλον, Βόλον: Θά γνωρίζετε ἀσφαλῶς ὅτι ὁ Τζέημς Ντήην ἔχει πεθάνει. Ἂν θέλετε ὅμως νά λάβετε φωτογραφία του ἤ νά ζητήσετε ὁποιαδήποτε πληροφορία γράψετε στήν ἀκόλουθη διεύθυνσι: James Dean, C)o Warner Bros, Studios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif. U. S.A.

Ἑλευθερία Εὐσταθίου, Λάρισα: Η διεύθυνσι τῆς Simone Signoret εἶναι: 15 Place Dauphine, Paris 1er, France. Τό πραγματικό της ὄνομα εἶναι Σιμόν Καμίνκερ καί γεννήθηκε στό Βισμπάντεν της Γερμανίας στίς 25 Μαρτίου 1921.

Μαρίνα, Γλυφάδα: Ὁ Ζεράρ Φιλίπ φέρει τό πραγματικό του ὄνομα. Γεννήθηκε στίς Κάννες στίς 4 Δεκεμβρίου 1922. Εἶναι παντρεμένος καί πατέρας ἑνός παιδιοῦ. Ἴδού μερικές ἀπό τίς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του: «Ο ἡλίθιος», «Τό μοναστήρι τῆς Πάρμας», «Φλογισμένα νιάτα», «Φάουστ», «Ἐρωτικό γαϊτανάκι», «Ο ἱππότης καί ἡ ταϊγγάνα», «Τά 7 θανάσιμα ἁμαρτήματα», «Ὁμορφες τῆς νύχτας», «Τό κόκκινο καί τό μαῦρο», «Φίλιππος ὁ ἐπισταμένος», Η ἐπόμενες εἶναι: Gerard Philipe, 22 Rue de Jocqueville, Paris 17e, France.

Ἑλένη Σγουρού, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσι τῆς Lauren Bacall εἶναι: 232 S. Mapleton, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A., τοῦ Mickey Rooney: 4410 Densmore Ave. North Hollywood, Calif. U.S.A. καί τῆς Ester Williams: 2077 Mandeville Canyon, Brentwood, Cali. U.S.A.

Ζαζά, Λάρισα: Ζητήσετε ὅλες τίς πληροφορίες ποῦ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπό τήν «Ἀνωτέρα Ἐπαγγελματική Σχολή Καλλιτεχνῶν καί Τεχνικῶν τοῦ Κινηματογράφου», Ἀριστοτέλους 37, Ἀθῆναι.

Ἐλευθερία, Λευκωσία: Η διεύθυνσι τῆς Jane Mansfield εἶναι: C)o 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles, Calif U.S.A. καί τοῦ Gary Cooper: 11940 Chaparal, Brentwood, Calif. U.S.A.

Κλαίρη Ἀσλάνη: Η διεύθυνσι τοῦ Robert Stack εἶναι: 411 S. Ardmore Ave, Hollywood, Calif. U.S.A.

Σπυριδούλα Λ., Ἐνταῦθα: Η διεύθυνσι τοῦ Rossano Brazi εἶναι: Via Sistina 57, Roma, Italia καί τοῦ William Holden: Paramount Pictures, 5451 Marathon Street, Hollywood, Calif. U.S.A.

Μικρό ἀστέρι: Η διεύθυνσι τῆς Gianna - Maria Canale εἶναι: Via Cortina d'Ampezzo 29, Roma, Italia, τῆς Diana Dors, C)o J. Arthur Rank Organisation Ltd, 21 Shaftesbuty Ave, London W 1, England καί τῆς Angela Lansbury: 1359 Miller Drive, Hollywood, Calif. U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Ζήνωνος (21 χρόνων), Σόλωνος 2, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἀνδρ. Ἰωνᾶ (16 χρόνων), Βατυλῆ, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ Γιαννάκης Ἀθανασίου (20 χρόνων) Λευκαΐδου No 8, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἡλικίας 16—22 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Χριστάκης Πασαρδῆς (23 χρόνων), μηχανοδηγός καί ὁ Ν. Ψιλλίδης (21), ἠλεκτρολόγος, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ Γεώργιος Ἕλληνας (19 χρόνων), D.P. 1161 «G» Κρατητήρια Πύλας, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες τῆς ἡλικίας του ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Νίκος Νικολόπουλος, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ καί τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Χριστοφῆς Παλούζας 20 χρόνων), D.P. 1160 «G», ὁ Ἀνδρέας Νεοφύτου (17), D.P., ὁ Σταῦρος Ν. Λοϊζίδης (23), D.P. 1121, Κρατητήρια Πύλας, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες νέες τῆς ἡλικίας των, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Δ. Χ. Δημητρίου καί ὁ Ἀνδρέας Μιχαήλ (17 χρόνων καί οἱ δυό), Ἀραναβί, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Κωνστ. Παναγῆ καί ὁ Παναγιώτης Π' Χαραλάμπους, Ἀρναδί, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—25 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Χρῆστος Χριστοδουλίδης, Ταχ. Κιθ. 659, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Ἐχασμένη Θ.» τοῦ τεύχους 954.

Ὁ Παρασκευᾶς Χριστοδούλου, Δημοφῶντος 23, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Γεώργιος Μιχαήλ (18 χρόνων), μαθητής D.P. 1368 καί ὁ Ἀνδρέας Κακκουλῆς, D.P., Κρατητήρια Κοκκινοτρυμιθιᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἡρακλέους (18 χρόνων), Νεύτωνος No 3, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κτωρίδης (18 χρόνων), κομμωτής, D.P. 1365, Κρατητήρια Κοκκινοτρυμιθιᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Μουσουλιώτης (18 χρόνων), μεθητής Κολλέγιον, Λευκωσίας, Κοραῆ 4, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι ἀπό τή Θεσσαλονίκη, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Δημήτρης Μιχαήλ (18 χρόνων), Παλαμᾶ No 7, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Α. Χριστοδούλου (15 χρόνων), μαθητής, Β. Φρειδερίκης 7, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ Χριστάκης Σωκράτους (17 χρόνων), General Engineering Co Ltd, P.O.B., Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Γιάννης Σοφοκλέους (18 χρόνων), Αἰτωλῶν No 7, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Ἐλευθ. Ἡρακλέους (18 χρόνων), Νεύτωνος No 3, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Νίκος Στεφανίδης καί ὁ Σωκράτης Ναθαναήλ, Γυμνάσιον Πάφου, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ μονοδικό σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ Πέτρος Ν. Ἕλληνας (24 χρόνων), Λ. Σαλαμῖνος, Ἀγ. Γεωργούδιν, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστριά μας ἀπό τήν Κρήτη, ποῦ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Νησιωτοπούλα».

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Νίτσα Χρ. Θεοφάνους (18 χρόνων), Μάρκου Μπότσαρη 4, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Ἰρὲν Μιχαηλίδου (17 χρόνων), Γρίβα 4, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, ἀγγλική καί ἀραβική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Η Ἀνθούλα Μαυρομμάτη (17 χρόνων), Ἁγία Τριάς, Γιαλοῦσα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι μορφωμένους, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς καί ἀγνῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Anastasios Ioannidis (19 χρόνων), S)T Atlantic Knigt, C)o Livanos Ship Brokers Ltd, Mary Axe, London E.C. M, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Κύπρο καί τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ.

Τρεῖς ναυτικοί, οἱ: Nicolaos Chalkias (22 χρόνων), Panagiotis Chalkias καί Dimitrios Chatjinas (28 χρόνων καί οἱ δυό), M)T Nicolas, C)o Lyras Bros Ltd, 9 Camomille Street, London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας, ποῦ ἴσως ὁδηγήση σ' ἕνα καλό τέλος.

Ὁ Angelo Sklias (22 χρόνων M)T Andreas, C)o M.C. Fred Hynter 34, Great St. Hellens, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Stefanos Galatsinos, S)T Sweetwater, C)o Mar - Trade Corp., 44 Whitehall St., New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἀθήνα στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Emmanuel Karavitis, S)T Triton, C)o Kulukundis Shipping, Agency I.H.C. 44 Whitehall S. I.R., New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Lakis Pappas, S)S Effie, C)o United Operators Shipping, Agencies Corporation, 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ Fanis Priovolos, δόκιμος πλοίαρχος, S)S Myrto, N.J. Vassopoulos Ltd, Devis House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησι ἀπό τήν Πάτρα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Evagelos Collias, ὁ J. Raffakis καί ὁ T. Capoyannis, S)T Poseidon, Mar - Trade Corp., 44 Whitehall St., New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς τρεῖς ἀναγνώστριές μας τοῦ 955 τεύχους, ποῦ κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Μελαχροινή ἁμαζόνα», «Ξανθή» καί «Καστανή ἀμαζόνα».

Ὁ Pandelis Kapoyannis (22 χρόνων), ὁ Spyros Sklavinitis (23) καί ὁ Antonios Synodinos (20), S)S Amada II, C)o Mathews Wrightson Ltd, 52—54 Leadenhall Str., London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 17—21 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ ἀσυρματιστής E. Moniodis (28 χρόνων), ὁ Andonios Agapatoglou (20) καί ὁ Vasilios Helmis (21), S)S Eleni D., C)o Seacrest Shipping Co, 11 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νά ἐσωκλείσουν μιά πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ δόκιμος ἀνθ)ρχος G. Papandreou, S)S Mariam, C)o Triton Shipping, Broadway, Str. 26, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Nikos Vergotis καί ὁ John Saris, ἀξιωματικοί τοῦ E. N., M)V Petali, C)o Central American Agency Inc. 655 Madisson Ave., New York 21, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ ἰταλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Leonidas Roditis καί ὁ Mike Magoulas, S)S Andre, Seacrest Shipping Co, 11 Broadway N, Yfl 4, New York, U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Evagelos Varvarigos (22 χρόνων), M)T Andreas, C)o Messrs M.C. Fred Hynter, 34 Great St. Hellens, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μιά νεαρά Ἑλληνίδα, ποῦ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἑλληνίδα τοῦ Κογκό», θέλει ν' ἀλληλογραφήση μόνο μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ καί τήν περιγραφή του τρόπου ζωῆς στό μέρος ποῦ μένουν. Ὁ, τι ἄς ὁδοσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυό φίλες, ἡ Julia Dal (16 χρόνων) ἡ Lena Linden (17), Beyoglu, Hamalbasi Cad, Tezambasi Sok. No 44)6, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἱσπανία, τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἀμερική, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ὅσοι γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Eleni Makaridou (16 χρόνων), Kurtulus Kuyularbasi Sok. No 6, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνες 20—25 χρόνων καί τούς παρακαλεῖ νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Shirley Baverstock, 5 B Granville Parade, College Road, Harrow Middx, England, ποῦ εἶναι πολύ φιλέλλην καί ἀγαπᾶ τήν ἑλληνική γλῶσσα, τήν ἑλληνική μυθολογία καί ἀρχιτεκτονική καί σκέπτεται νά ἐπισκεφθῆ τήν Ἑλλάδα τό καλοκαίρι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἕνα νεαρό Ἀθηναῖο 20—24 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Η «Ἀθάνατη Βυζαντινο-πούλα» (24 χρόνων) καί ἡ «Καλλονή τοῦ Βυζαντίου» (16), Fener Vodina Cad. 116, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἄνω τῶν 20 χρόνων, μορφωμένους, μέ καλούς τρόπους, κατά προτίμησι τίς Ἀμερικῆς καί τῆς Ἀγγλίας.

Η Katina Georgiadou, P.O. Box 405 Kitwe, N. Rhodesia, (27 χρόνων, παντρεμένη), ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ μιά κυρία τῆς ἡλικίας της, ἀπό τήν Ἀθήνα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Η Liza Constantinidu (17 χρόνων), Toptanci Sok. No 4, Balat, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅποιον θά τῆς γράψη, νά στείλη μιά φωτογραφία του.

Τρεῖς φίλες, ἡ Βάσω, ἡ Ρούλα καί ἡ Θεοδώρα (ὅλες 18 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἄνω τῶν 20 χρόνων καί τούς παρακαλοῦν νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα. Η διεύθυνσί καί τῶν τριῶν εἶναι: Mlle D. Kritikou, 11 Seif el Dine el Mahrani, Fagallah, Le Caire, Egypte.

Η «Πούλια Ε.», ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕνα κύριο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀθήνα, ὑψηλό, μορφωμένο καί οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητο, ἄνω τῶν 35 χρόνων. Ὁ ἐνδιαφερόμενος νά τῆς δώση τή διεύθυνσί του ἀπό τίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τρεῖς φίλοι, οἱ Charis Soutis, Ioannis Isatsaronis καί John Papachatzis, P.O. Box 96, Korogwe, Tankanyika, East Africa, ζητοῦν ἀλληλογραφία ἀντιστοίχως μέ τίς ἀναγνώστριές μας τοῦ τεύχους 939, ποῦ κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Μαίρυλυν Μονρόε», «Τζίνα Λολομπριτζίτα» καί «Σοφία Λώρεν».

Ὁ Athanassios Harbis (22 χρόνων), 59 Poolman St., Port Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες μέ ἀγνά καί χριστιανικά αἰσθήματα, μέ σκοπό τό γάμο.

Ὁ Vassilios Kakanos (28 χρόνων), 25 Drummond St., Carlton No 3, Vic. Melburne, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ George Andrea, 40 Davenant Rod, London 19, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Andy Kyriotis (22 χρόνων), ὁ Jimmy Vorissis (26) καί ὁ Petros Mouzakis (24), Ridge Heights Post Office, Morwell, Vic Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες, μέ σκοπό τό γάμο.

Ὁ K. U. S. F., Box 173, Mwanza,

ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ
Χάρις
Στό Κερί τῶν Λουλουδιῶν

Τό θαυμάσιο αὐτό κερί τῶν λουλουδιῶν μπορεῖ νά γίνη ἕνα ἰδεῶδες προϊόν ὑγείας καί ὡμορφιᾶς

Συνήθως ὅταν οἱ ἄνδρες μιλοῦν μέ θαυμασμό γιά μιά γυναῖκα λένε: "Ἔχει ἕνα ὡραῖο δέρμα...„ Αὐτό τό ὡραῖο καί ἐλκυστικό δέρμα, ποῦ τόσο γοητεύει τούς ἄνδρες, δέν εἶναι δύσκολο νά ἔχη κάθε γυναῖκα ποῦ θά θελήση νά ἐπωφεληθῆ ἀπό τίς καταπληκτικές ἰδιότητες τοῦ ἀγνοῦ κεριοῦ ποῦ βρίσκεται στήν καρδιά τῶν λουλουδιῶν. Τό παρθένο αὐτό κερί, ἰδεωδῶς ἁγνό, θά τό βρῆτε τώρα παντοῦ σέ ἁπλή μορφή, πρακτικό καί χωρίς νά στοιχίζη πολύ μέ τό ὄνομα CIRE ASEPTINE. Τό βάζετε πρωΐ καί βράδυ στό πρόσωπό σας, στό λαιμό σας, στά μπράτσα σας, ὅπως τήν συνηθισμένη σας κρέμα. Πολύ χρήγορα, χάρις στήν CIRE ASEPTINE, τά μικρά ἐλαττώματα τοῦ δέρματός σας (ἐρεθισμοί, μαῦρα στίγματα, κοκκινίλες, ἀκόμα καί πανάδες) σβύνουν καί ἐξαφανίζονται. Δοκιμάστε ἀπό σήμερα, καί θά μείνετε κατάπληκτη ἀπό τ' θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Καί γιά τά χέρια, τί θαῦμα!

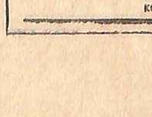

Πρίν κοιμηθῆτε κάμετε ἕνα ἐλαφρό μασάζ στά χέρια σας μέ λίγη CIRE ASEPTINE θά εἶναι πάντα ἁπαλά καί βελουδένια.

Η ΜΠΥΡΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ

Οἱ ἐπίσημες ἀναλύσεις τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Ἱνστιτούτου Διαιτητικῆς τῶν Παρισίων ἀποδεικνύουν, ὅτι 1 κιλό μπύρα (2 μπουκάλια) εἶναι:

Πλούσιο σέ φώσφορο ὅσο ἕνα ὡραῖο μπαρμπούνι	Μυϊκή δύναμις
Πλούσιο σέ παντοθενικό ἀσβέστιο ὅσο τρία γραμμάρια βασιλικοῦ πολτοῦ	Ξανάνιωμα
Πλούσιο σέ Βιταμίνη Β2 ὅσο ἕνα μεγάλο ποτῆρι γάλα	Ἀνάπτυξις
Πλούσιο σέ Βιταμίνη ΠΠ ὅσο ἕνα μπούτι κόττας	Διανοητικές ἱκανότητες
Πλούσιο σέ Βιταμίνη Β6 ὅσο ἕνα καλό μπιφτέκι	Καλή πέψι

Ἐπί πλέον, ἡ μπύρα περιέχει 46 ἀκόμη θρεπτικά στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιά τήν ὑγεία.
Η μπύρα καθιστᾶ τόν Ὀργανισμόν ἰσχυρόν, ὅταν πίνεται κατά τήν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ καί κάθε φορά ποῦ διψᾶμε.
Ἀπό σήμερα, πίνετε ταχτικά μπύρα, τό ποτό τῶν δυνατῶν λαῶν. Προσφέρετε καί στούς φίλους σας. Γευστική καί δροσιστική, ἡ μπύρα εἶναι μία πραγματική ἀπόλαυσι.

ΜΠΥΡΑ ΦΙΞ

Τό πιό τονωτικό καί πιό δροσιστικό ἀπ'ὅλα τά ποτά

("BIÈRE ET SANTÉ" σελ. 28)

Το κραγιόν

STOP

Σταθεροποιείται
2 φορές γρηγορότερα στά χείλη άπό κάθε άλλο κραγιόν (περίπου 5 λεπτά).

Ταχεία
άπορροφητικότης.

Ομορφα
καί έλαφρά χείλη

Πρόυβιση
καί μοντέρνοι χρωματισμοί (12 αποχρώσεις).

STOP

ΔΙΠΛΕΣ ἀλά ΜΥΛΟΥΣ

Μέσα σέ '75 δράμια άλεύρι άνοίξτε ἕνα λακκάκι, ρίξτε τρία αὐγά, ἀνακατώστε. Προσθέσετε 150 δρχ. ζάχαρι. Περιχύστε με μισό μπουκάλι μπύρα (μεγάλο). Κτυπῆστε καλά. Προσέξτε ἡ ζύμη νά κολλᾶ. Κόψτε φέτες φέτες τρία μεγάλα μῆλα κατόπιν βουτῆξτέ τα μέσα στή ζύμη. Τηγανίστε. Ἀφοῦ ψηθοῦν προσθέσετε καί ζάχαρι.

Ἀπό σήμερα πίνετε τακτικά μπύρα στό φαγητό σας καί κάθε φορά ποὺ διψᾶτε κατά τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας. Προσφέρετέ την ἐπίσης καί στούς φίλους σας. Γευστική, τονωτική καί ξεδιψαστική ἡ μπύρα ΦΙΞ εἶναι πραγματική ἀπόλαυσις.

Διαβάζοντας αὐτή τὴν συνταγή κερδίσατε καί ἕνα ὡραῖο παιγνίδι συναναστροφῶν. Γιά νά τό λάβετε δωρεάν κόψτε τό κείμενο αὐτό καί ἀποστείλατέ το ἐντός 8 ἡμερῶν μέ τή διεύθυνσί σας στήν Α.Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ ὑπηρεσία Α.Π. 32. Λεωφ. Συγγρού 53. ΑΘΗΝΑΙ.

"ΜΕΛΙΣΣΟΡΩΜΗ"
ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ ΣΕ ΒΑΣΙΛΟΚΥΤΤΑΡΑ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ 2
ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΔΙΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ διαβάστε τὴν καταπληκτικώτερη ἀνακάλυψη

ΡΟΛΑΝΔΟΥ ΔΕΡΜΟΝ

ΤΑ ΦΩΤΟΝΙΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Πωλεῖται στά κεντρικά βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν

Διατηρῆστε τὴν σιλουέτα σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

Tanganyika, East Africa, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Εὐαίσθητη καρδιά» τοῦ τεύχους 939.

Τέσσερες φίλοι, οἱ: Tany Samis (25 χρόνων), Aris Matteo (24), Givani Vayas καί Nicola Psarras (22), P) Zannini, Via Torento No 3, Pisa, Italia, φοιτητα! Πολυτεχνείου, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στήν ἑλληνική, Ἰταλική, ρουμανική καί γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Panagiotis Tzanetatos, 96 Buckingham St. Surry Hill, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ δσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Xenofon Nicolopoulos (26 χρόνων) καί ὁ Paris Roulos, (20), 58 Gardigan St. Stanmore, N. S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν δσες γράψουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ D. Bajiotis, 4 Nelson Rd. Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο, νέας ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ Sotirios Daskalakis, 35 Henry St. Tighes Hill, Newcastle, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ δσες τοῦ ἀπαντήσουν, νά ἐσωκλείσουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ὁ George Asimakopoulos, P. O. Box 354, Port - Sudan, Sudan, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων. Ἡ ἀποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ὁ Jim Cetros, 47 Lake View Parade, Primbee N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ δσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Demosthenes Dafos, Cantin Bonnier, Grace Berleur, Liege, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπό τήν Αὐστραλία καί τόν Καναδᾶ, μέ σκοπό τή μετανάστευσι καί τό γάμο.

Δυό φίλοι, ὁ Costas Papadopoulos καί ὁ George Marinos, C)o Rhodesia Railways, S.M. Queque, Rhodesia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας ἀπό τό Νέο Ἡράκλειο Ἀττικῆς, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Λ» καί «Μ» τοῦ τεύχους 943.

Ὁ Demetrios Georgiou, 14 Albert St. N.W. 1, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά με νοιώσῃ».

Ὁ Xenofon Nicolopoulos (26 χρόνων) καί ὁ Paris Roulos, (20), 58 Gardigan St. Stanmore, N. S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν δσες γράψουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ D. Bajiotis, 4 Nelson Rd. Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ δσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Sotirios Daskalakis, 35 Henry St. Tighes Hill, Newcastle, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ δσες τοῦ ἀπαντήσουν, νά ἐσωκλείσουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ «Μαρία Χριστίνα» καί τά «Χαμένα νιάτα», ἀπό τό Αἰγάλεω, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ μορφωμένους νέους ἀπό τό ἐξωτερικό.

Ἡ «Κόκκινη ἀστραπή», ἀπό τά Χανιά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Ἡ «Μελαχροινή ἀμαζόνα» (19 χρόνων) καί τό «Λουλούδι τῶν τροπικῶν» (18), ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Δυό ἀδελφές, ἡ «Σ μάρω» (25 χρόνων) καί ἡ «Χρυσαυγή» (20), ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιά νά τούς γράψουν γιατί ἐπιθυμοῦν ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἡ «Ξανθιά μικρούλα» ἀπό τή Λειβαδιά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνοαμερικανούς. Ὅσοι θέλουν ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ "Αννα Σακκαλῆ (21 χρόνων), Φαιδριάδων 81, Ἄνω Κυψέλη, Τ8 Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 24—32 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Παρακαλεῖ δσους ἀπαντήσουν, νά στείλουν στό πρῶτο γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Πωλέτα Χέλμη (24 χρόνων), Ἀμερικανίδων Κυριῶν 90, Νικαία, Πειραιεύς, λεπτή, ὑψηλή, ὡραία, μορφωμένη καί ἀπό καλή οἰκογένεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μορφωμένους, λόγου μέ τήν ἰδική της.

Ἡ Μαίρη Σμυρνοπούλου, Δ. Πανγ. Τσαλδάρη 23, Ἀμφιάλη, Πειραιεύς, μορφωμένη καί νόστιμη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους μορφωμένους ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας 23—28 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο.

Ἡ «Φλογισμένη καρδιά» (21 χρόνων) καί τά «Τσιγγάνικα μάτια» (19), ἀπό τή Σπάτη, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας μέχρι 32 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι καί ἴσως τό γάμο. Ἡ «Μικρή Κρεάτισσα» (20 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τόν Καναδᾶ καί τήν Ἀμερική, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Ἡ «Μεξικάνα Ε.», ἀπό τήν Κατερίνη, εὐπαρουσίαστη καί ἀπό καλή οἰκογένεια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἐπιστήμονα, ἡλικίας 30—36 χρόνων, κατά προτίμησι ἀπό τή Θεσσαλονίκη, μέ σκοπό τό γάμο.

Ἡ «Βερόνικα» καί ἡ «Ὑπατία», ἀπό τήν Ξάνθη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Τά «Δακρυσμένα μάτια Κ. Σ.», ἀπό τό Καρλόβασι Σάμου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ ἀξιωματικούς καί μέ ναυτικούς.

Ὅσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Οὐρανία Πολίτου, Ὀθωνος 60 Αἴγιον, ζητεῖ ἀλληλογραφία, μέ μορφωμένους νέους καί νέες ἀπό τή Γερμανία, στήν ἑλληνική ἤ γερμανική γλῶσσα, μέ σκοπό νά γνωρίσῃ τή χώρα αὐτή, ὅπου θά πάῃ γιά σπουδές.

Δυό φίλες, ἡ Μαρία Ραυτοπούλου καί ἡ Σούλα Σακελλαρίου (17 χρόνων καί οἱ δυό), Κ. Καρτάλη 152, Βόλος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους εὐκατάστατους ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 10—28 χρόνων.

Ἡ «Νεράϊδα τοῦ Μαΐου», ἕνα πολύ φτωχό κορίτσι ἀπό τήν Πάτρα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κυρίους καί κυρίες τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ θά θέλησουν νά τή βοηθήσουν νά δημιουργήσῃ κάτι στή ζωή της. Ἡ «Φασσία αὐρα», δημόσιος ὑπάλληλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ἀπό τό ἐξωτερικό, ποὺ θά ἤθελαν νά τή βοηθήσουν νά μεταναστεύσῃ. Ἡ «Μαντῶ» (24 χρόνων), ἀπό τόν Πειραιᾶ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 27—35 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι.

Ἡ «Μαρία Χριστίνα» καί τά «Χαμένα νιάτα», ἀπό τό Αἰγάλεω, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ μορφωμένους νέους ἀπό τό ἐξωτερικό.

Ἡ «Κόκκινη ἀστραπή», ἀπό τά Χανιά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Ἡ «Μελαχροινή ἀμαζόνα» (19 χρόνων) καί τό «Λουλούδι τῶν τροπικῶν» (18), ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Δυό ἀδελφές, ἡ «Σ μάρω» (25 χρόνων) καί ἡ «Χρυσαυγή» (20), ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιά νά τούς γράψουν γιατί ἐπιθυμοῦν ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἡ «Ξανθιά μικρούλα» ἀπό τή Λειβαδιά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνοαμερικανούς. Ὅσοι θέλουν ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ "Αννα Σακκαλῆ (21 χρόνων), Φαιδριάδων 81, Ἄνω Κυψέλη, Τ8 Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 24—32 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Παρακαλεῖ δσους ἀπαντήσουν, νά στείλουν στό πρῶτο γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Πωλέτα Χέλμη (24 χρόνων), Ἀμερικανίδων Κυριῶν 90, Νικαία, Πειραιεύς, λεπτή, ὑψηλή, ὡραία, μορφωμένη καί νόστιμη, ἀπό καλή οἰκογένεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μορφωμένους, λόγου μέ τήν ἰδική της.

Ἡ Μαίρη Σμυρνοπούλου, Δ. Πανγ. Τσαλδάρη 23, Ἀμφιάλη, Πειραιεύς, μορφωμένη καί νόστιμη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους μορφωμένους ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας 23—28 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο.

Ἡ «Φλογισμένη καρδιά» (21 χρόνων) καί τά «Τσιγγάνικα μάτια» (19), ἀπό τή Σπάτη, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας μέχρι 32 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι καί ἴσως τό γάμο. Ἡ «Μικρή Κρεάτισσα» (20 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τόν Καναδᾶ καί τήν Ἀμερική, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Ἡ «Μεξικάνα Ε.», ἀπό τήν Κατερίνη, εὐπαρουσίαστη καί ἀπό καλή οἰκογένεια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἐπιστήμονα, ἡλικίας 30—36 χρόνων, κατά προτίμησι ἀπό τή Θεσσαλονίκη, μέ σκοπό τό γάμο.

Ἡ «Βερόνικα» καί ἡ «Ὑπατία», ἀπό τήν Ξάνθη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Τά «Δακρυσμένα μάτια Κ. Σ.», ἀπό τό Καρλόβασι Σάμου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ ἀξιωματικούς καί μέ ναυτικούς.

Ὅσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΠΙΤΥΡΙΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKRINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKRINE
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

παρακαλεῖ ὅποια γράψῃ, νά στείλῃ μιά φωτογραφία της.

Ὁ Γεώργιος Ἀγάθος, Θεοχάρη 52, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Μαρί Κ. Χ.». Ὁ Τάκης Σούλης (22 χρόνων), Ἀκροπόλεως 22, Αἰγάλεω, Ἀττική, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Βασίλειος Γρηγορίτης, Ποταμιά, Σπάρτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Χωρατατζοῦνα» καί τό «Θεσσαλικό ἔρωτα», τήν «Ὀλυμπία», τήν «Παραγκούνα» καί τό «Θεσσαλικό πόθο» τοῦ τεύχους 942.

Ὁ Γεώργιος Κούτουλας, Ἀνδρούτσου 20, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μιά νέα ἀπό τή Βόρεια Θεσσαλονίκη καί τήν Κωνσταντινούπολη. Οἱ Χρῆστος Καλοβέντζος, Ἀριστοφάνους 177 Καλλιθέα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία φιλίας.

Δυό φίλοι, ὁ Γρηγόριος Θωμᾶς (20 χρόνων καί οἱ δυό), Ἐλευθερίου Βενιζέλου 15 Τρίκκαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀγγλία, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἐντυπώσεων καί τό μόνο ἑλληνικό βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Ὁ Γεώργιος Μανθόπουλος, Λαγκαδᾶ, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τά «Κυπριώτικα μάτια». Τό ἴδιο ἐπιθυμεῖ καί ὁ Κ. Καλυδάκης (22 χρόνων), Εὐγενίου Βουλγάρεως ἀρ. 10, Grèce.

Ὁ Κώστας Πασιάς, Κ. Κρυστάλλη, 4ον Γυμνάσιον Ἀρρένων, Z2 Πρακτικοῦ, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Pleur d'Amour». Ὁ Κωνστ. Σερεμέτης (20 χρόνων), Γρηγορίου Ε' 42, Πάτραι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—24 χρόνων, στήν ἑλληνική, Ἰταλική καί ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλοι, ὁ Ἰωάννης Στάης καί ὁ Σταῦρος Παπαδόπουλος, Ἀλμαλθείας 3, Ἀθῆναι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μιά νέα ἀπό τή Βόρεια Θεσσαλονίκη καί τήν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Δημήτριος Κοσκινᾶς (22 χρόνων), Ἐπταλόφου 70, Ἀγίων Ἀναργύρων, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Κέρκυρα καί προτίμησι ἀπό τή Λάρνακα τῆς Κύπρου. Ὁ Αὐγερινός Ι. Θεοφόπουλος, Πύργος Τριφυλίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Υγρό τό ρόδο τοῦ Μαρόκου». Τό ἴδιο ἐπιθυμοῦν καί ὁ Π. Σαββίδης, Ἀγίου 60, Ἀθῆναι καί ὁ Νικόλαος Τσολάκος, Νυμφῶν 1, Γλυφάδα, Ἡλιουπόλεως, Τ. 10, Ἀττική.

Δυό φίλοι, οἱ Γεώργιος Σαρτζετάκης καί ὁ Γεώργιος Σκαρλάτος (16 χρόνων), Ἀθῆναι, ὁ Σύνταγμα 6, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ δυό φίλες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 14—16 χρόνων. Ὁ Στέφανος Ἀντωνιάδης, Ἅγ. Σπυρίδωνος 2, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ξένους στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ Ἰωάννης Χ. Θωμᾶς, Ν. Α. 1, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Ἰωάννης Οἰκονόμου, Παπάγου ἀριθ. 133, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τά «Κυπριώτικα μάτια» καί μέ ἄλλες νέες. Ὁ Μάρκος Σεραφείμ Ἰωάννης (21 χρόνων), Ἄνω Τούμπα, Β.Α. No 74, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Ἰδιος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά με νοιώσῃ».

Ὁ Βασίλ. Καστανὸς (24 χρόνων), Ἀρκάδων 27, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά τοῦ στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ὁ Χρῆστος Καλοβέντζος, Ἀριστοφάνους 177 Καλλιθέα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Δυό φίλοι, ὁ Γρηγόριος Ζαφειράτος καί ὁ Βάϊος Λάζαρος (20 χρόνων καί οἱ δυό), Ἐλευθερίου Βενιζέλου 15 Τρίκκαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀγγλία, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἐντυπώσεων καί τό μόνο ἑλληνικό βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Ὁ Γεώργιος Μανθόπουλος, Λαγκαδᾶ, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τά «Κυπριώτικα μάτια». Τό ἴδιο ἐπιθυμεῖ καί ὁ Κ. Καλυδάκης (22 χρόνων), Εὐγενίου Βουλγάρεως ἀρ. 10, Grèce.

Ὁ Κώστας Πασιάς, Κ. Κρυστάλλη, 4ον Γυμνάσιον Ἀρρένων, Z2 Πρακτικοῦ, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Pleur d'Amour». Ὁ Κωνστ. Σερεμέτης (20 χρόνων), Γρηγορίου Ε' 42, Πάτραι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—24 ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας Ἰταλική καί ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλοι, ὁ Ἰωάννης Στάης καί ὁ Σταῦρος Παπαδόπουλος, Ἀλμαλθείας 3, Ἀθῆναι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μιά νέα ἀπό τή Βόρεια Θεσσαλονίκη καί τήν Κωνσταντινούπολη. Οἱ Δημήτριος Κοσκινᾶς (22 χρόνων), Ἐπταλόφου 70, Ἀγίων Ἀναργύρων, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Κέρκυρα καί προτίμησι ἀπό τή Λάρνακα τῆς Κύπρου. Ὁ Αὐγερινός Ι. Θεοφόπουλος, Πύργος Τριφυλίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Υγρό τό ρόδο τοῦ Μαρόκου». Τό ἴδιο ἐπιθυμοῦν καί ὁ Π. Σαββίδης, Ἀγίου 60, Ἀθῆναι καί ὁ Νικόλαος Τσολάκος, Νυμφῶν 1, Γλυφάδα, Ἡλιουπόλεως, Τ. 10, Ἀττική.

Δυό φίλοι, οἱ Γεώργιος Σαρτζετάκης καί ὁ Γεώργιος Σκαρλάτος (16 χρόνων), Ἀθῆναι, ὁ Σύνταγμα 6, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ δυό φίλες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 14—16 χρόνων. Ὁ Στέφανος Ἀντωνιάδης, Ἅγ. Σπυρίδωνος 2, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ξένους στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ Ἰωάννης Χ. Θωμᾶς, Ν. Α. 1, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Ἰωάννης Οἰκονόμου, Παπάγου ἀριθ. 133, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τά «Κυπριώτικα μάτια» καί μέ ἄλλες νέες. Ὁ Μάρκος Σεραφείμ Ἰωάννης (21 χρόνων), Ἄνω Τούμπα, Β.Α. No 74, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Ἰδιος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά με νοιώσῃ».

Ὁ Βασίλ. Καστανὸς (24 χρόνων), Ἀρκάδων 27, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά τοῦ στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ὁ Χρῆστος Καλοβέντζος, Ἀριστοφάνους 177 Καλλιθέα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Δυό φίλοι, ὁ Γρηγόριος Ζαφειράτος καί ὁ Βάϊος Λάζαρος (20 χρόνων καί οἱ δυό), Ἐλευθερίου Βενιζέλου 15 Τρίκκαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀγγλία, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἐντυπώσεων καί τό μόνο ἑλληνικό βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Ὁ Γεώργιος Μανθόπουλος, Λαγκαδᾶ, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τά «Κυπριώτικα μάτια». Τό ἴδιο ἐπιθυμεῖ καί ὁ Κ. Καλυδάκης (22 χρόνων), Εὐγενίου Βουλγάρεως ἀρ. 10, Grèce.

Ὁ Κώστας Πασιάς, Κ. Κρυστάλλη, 4ον Γυμνάσιον Ἀρρένων, Z2 Πρακτικοῦ, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Pleur d'Amour». Ὁ Κωνστ. Σερεμέτης (20 χρόνων), Γρηγορίου Ε' 42, Πάτραι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 16—24 ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας Ἰταλική καί ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλοι, ὁ Ἰωάννης Στάης καί ὁ Σταῦρος Παπαδόπουλος, Ἀλμαλθείας 3, Ἀθῆναι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—24 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ σμηνίτης Τάκης Κόϊκας, 114 ΠΜ. ΜΣΒ, Κεντρική Βιβλιοθήκη, Τανάγρα, Βοιωτίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Γοργόνα στά γαλαζία νερά» ἀπό τήν Κύμη. Ὁ δεκανεύς Εὐάγ. Προκοπίης, 515 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 9148, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τόν Πειραιᾶ. Ὁ Ἀβραάμ Καλιώνίδης, ὁ Ἡλίας Πατσίκος καί ὁ Χρήστος Μπασιούρης, 126 Μ.Π. Πυροβολικοῦ, ΒΣΤ 901, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ ἐθελοντής λοχίας Παναγιώτης Νέζης, 126 ΜΠΠ, ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων. Οἱ ὑπαξ)κοι Τάσσος Κοσμίδης, Σακης Σακελλαρίου καί Ντίνος Κακούσης, ΚΕΝ Πατρῶν, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 927, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τό «Κυκλάμινο». Δυό φίλοι ὑπαξιωματικοί, ὁ Ἀλέκος Τάγκας καί ὁ Πάρις Λελούδας, ΚΕΑ, 11 Μοίρα, Γραφεῖον Κινήσεως, ΣΤΓ 902Α, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μέ τίς ἀναγνώστριές μας τοῦ τεύχους 942 «Μιρέλλα» καί «Φίλις». Ὁ

Ὁ αἰδεσιμώτατος Ρόμπερτ Τζίντζερυ (δεξιὰ) τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπογράφει τὴν ἀπόδειξι γιὰ νὰ πάρη τὶς 10 χιλιάδες δολλάρια μὲ τὶς ὁποῖες εἶχε ἐπικηρυχτῆ ὁ γκάνγκστερ.

Ο "ΩΡΑΙΟΣ ΠΑΠΑΣ,, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ

Ἐκδικήθηκε ἔτσι τὸ θάνατο ἑνὸς φίλου του ἀστυνομικοῦ

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο ποὺ πάει ἀπὸ τὸ Τζέφερσονβιλ στὸ Νιοὺ Ἄλμπανυ, ποὺ εἶναι δυὸ γειτονικὲς πόλεις στὴν πολιτεία τῆς Ἰνδιάνας τῆς Ἀμερικῆς. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ὁ ντέτεκτιβ Μάρβιν Γουώλτς, σαράντα χρόνων, ἀπὸ τὸ Τζέφερσονβιλ, κι' ὁ φίλος του πάστορας Ρόμπερτ Τζίντζερυ, ἀπὸ τὸ Νιοὺ Ἄλμπανυ.

Ὁ ντέτεκτιβ, ποὺ εἶχε ὑπηρεσία στὸ Νιοὺ Ἄλμπανυ, εἶχε πάρει μαζί του τὸν αἰδεσιμώτατο φίλο του, ποὺ γύριζε στὴν ἐνορία του, ὕστερα ἀπὸ κάτι δουλειές, ποὺ εἶχε κανονίσει στὸ Τζέφερσονβιλ.

Ὁ αἰδεσιμώτατος, ποὺ τὸ ὄνομά του ἔγινε πασίγνωστο στὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ τὴν τραγικὴ Ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθοῦμε, εἶναι ἕνας ὁμορφος ἄντρας τριάντα ἑφτὰ χρόνων, ποὺ ντύνεται πάντα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας καὶ φορεῖ τὸ μαῦρο του ἱερατικὸ κοστοῦμι μὲ τὸ κάτασπρο κολλάρο μονάχα τὶς Κυριακὲς τὸ πρωΐ, ὅταν πάη στὴν ἐκκλησία γιὰ τὴ λειτουργία. Ὅλες τὶς ἄλλες μέρες τῆς ἑβδομάδας, βλέποντάς τον κανεὶς μὲ τὸ ἀθλητικό του παράστημα καὶ τὰ κομμένα κοντὰ μαλλιά του, θὰ τὸν περάση ἢ γιὰ κανένα παίχτη τοῦ μπαίζμ μπώλ, ἢ γιὰ κανένα φοιτητή, ποὺ μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸ παρουσιαστικὸ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἀπατηλό. Ὁ «ὡραῖος παπᾶς», ὅπως ἀποκαλοῦν ὅλοι στὸ Νιοὺ Ἄλμπανυ τὸν αἰδεσιμώτατο Ρόμπερτ Τζίντζερυ, ἔχει κι' ἰδέες γιὰ τὴ ζωὴ ἀνάλογες μὲ τὴν ἐμφάνισί του. Ἀγαπᾶ μὲ πάθος τὰ σπόρ, τὸ χορὸ καὶ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, ὅπου εἶναι περιζήτητος.

Ὅλα, λοιπόν, θὰ τὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕνα τόσο μοντέρνο παπᾶ, ὄχι ὅμως κι' αὐτὸ ποὺ συνέβηκε ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Καθὼς οἱ δυὸ φίλοι πλησίαζαν μὲ τὸ αὐτοκίνητο ποὺς μιὰ διασταύρωσι, ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ δρόμος ποὺ ἔφερνε ἀπὸ μιὰ ἄλλη γειτονικὴ πόλι, τὸ Σέλλερσμπουργκ, ἡ μουσικὴ ποὺ ἔπαιζε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ ραδιόφωνο τοῦ ἀμαξιοῦ διακόπηκε ξαφνικά. Μεταδόθηκε τότε ἡ ἑξῆς εἰδοποίησι:

«Πρὸς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα. Μιὰ Τράπεζα στὸ Σέλλερμπουργκ ληστεύτηκε, πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο. Τὸ αὐτοκίνητο τῶν γκάνγκστερς κατευθύνεται στὸ δρόμο ποὺ πάει πρὸς τὴ διασταύρωσι Τζέφερσονβιλ-Νιοὺ Ἄλμπανυ-Σέλλερσμπουργκ. Εἶναι μάρκας «Τζιάγκουαρ» ἀνοιχτοῦ πράσινου χρώματος, μ' ἀριθμὸ ποὺ τὰ πρῶτα του ψηφία εἶναι 15...».

Οἱ δυὸ φίλοι ξέχασαν ἀμέσως τὸ εὔθυμο τραγουδάκι, ποὺ ἄκουγαν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ Γουὼλτς πάτησε τὴ μίζα καὶ τὸ ταχύμετρο ἄρχισε νὰ δείχνη 90, ὕστερα 100, κατόπιν 130 χιλιόμετρα. Σὲ λίγο εἶχαν φτάσει στὴ διασταύρωσι.

Ὁ Γουὼλτς φρενάρησε στὴν ἄκρη καὶ πῆρε εὐθὺς ὅλα τὰ μέτρα του. Τράβηξε ἀπὸ τὴ θήκη, ποὺ εἶχε στὴ μασχάλη του τὸ πιστόλι του καὶ ταχτοποίησε ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό του καὶ τὸ φίλο του παπᾶ τὸ αὐτόματο, ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλε τὴν ἀσφάλεια.

Ἡ ἀναμονὴ δὲν κράτησε πολύ. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Σέλλερσμπουργκ, τρέχοντας μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα, μιὰ ἀνοιχτοπράσινη «Τζιάγκουαρ». Ὁ Γουὼλτς ἔβαλε μπροστὰ καὶ τοποθέτησε τὸ αὐτοκίνητό του πλάγια καὶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Ἡ μπλοκαρισμένη «Τζιάγκουαρ», μὴ προλαβαίνοντας νὰ κάνη πίσω, φρενάρησε πέντε μέτρα πιὸ πέρα. Μέσα της βρισκόταν μονάχα ὁ ὁδηγός, ποὺ εἶχε μαῦρα γυαλιὰ καὶ τὴ ρεπούμπλικα κατεβασμένη ὡς τὰ φρύδια.

— Ψηλὰ τὰ χέρια καὶ πέταξε τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾶς! τοῦ φώναξε ὁ ντέτεκτιβ.

Ἀλλά, πρὶν ἀποσώση καλὰ-καλὰ τὰ λόγια του, ἀκούστηκε ἕνα πυροβολισμός. Ὁ γκάνγκστερ, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, χτύπησε τὸν ἀστυνομικό, καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ παπᾶς, ποὺς ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γουώλτς, ἔμενε κρυμμένος, μὲ τὸ κεφάλι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, τὸ σήκωσε καὶ κύτταξε. Ὁ κακοποιὸς εἶχε τώρα κατεβῆ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ πλησίαζε μὲ τὸ πιστόλι προτεταμένο. Ὁ Ρόμπερτ Τζίντζερυ ἔνοιωσε κρύο ἱδρῶτα. Τὸ μυαλό του δούλευε γρήγορα καὶ καταλάβαινε πὼς ὁ γκάνγκστερ, τώρα ποὺ τὸν εἶχε δῆ, δὲ θὰ τὸν ἄφηνε ζωντανό.

Χωρὶς νὰ διστάση τότε, ἁπλωσε ἀστραπιαία τὸ χέρι του δίπλα του, πῆρε τὸ αὐτόματο καί, μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ἔκανε ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἐνστιχτό του τοῦ εἶχε ὑπαγορεύσει νὰ κάνη.

Ὅλες οἱ σφαῖρες βρῆκαν τὸν γκάνγκστερ στὸ στῆθος καὶ τοῦ τὸ γαζώσανε.

Ὕστερα ὁ παπᾶς ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, εἶδε πὼς ὁ γκάνγκστερ ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα στὸ δρόμο κι' ἀκίνητος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα; Γύρισε στὸ νεκρὸ φίλο του. Ἡ σφαῖρα τοῦ κακοποιοῦ τὸν εἶχε βρῆ στὴν καρδιά. Ὁ αἰδεσιμώτατος Ρόμπερτ Τζίντζερυ τὸν παραμέρισε, κάθησε στὸ βολὰν κι' ἔβαλε μπροστὰ γιὰ τὸ Σέλλερσμπουργκ, ἀφίνοντας τὸ σκοτωμένο κακοποιὸ στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδε νἄρχωνται πρὸς τὸ μέρος του τρία αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας. Ἦταν ἐκεῖνα ποὺ κυνηγοῦσαν τὸν γκάνγκστερ.

Ὅπως διαπιστώθηκε κατόπιν, ὁ γκάνγκστερ αὐτὸς ἦταν ἕνας κάποιος Οὐίλλιαμ Χάσετ, ἀπὸ τὸ Λούϊσβιλ τῆς πολιτείας Κεντάκυ, ποὺ ἡ ἀστυνομία τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ καιρό, γιατὶ εἶχε κάνει ἀρκετὲς ληστεῖες σὲ διάφορες μικρὲς πόλεις τῆς περιοχῆς. Αὐτό, λοιπόν, ποὺ δὲν εἶχε καταρθώσει ἡ ἀστυνομία, τὸ κατάφερε μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὁ «ὡραῖος παπᾶς», χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

Μετὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, ποὺ τοῦ κόστισε ὕστερα μιὰ ἰσχυρὴ νευρικὴ κρίσι, τὸ ὄνομά του ἔγινε σωστὸς θρύλος κι' ἡ ἐκκλησία του γέμισε ἀπὸ κόσμο τὴν ἑπομένη Κυριακή, γιατὶ ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν συγχαροῦν. Στὸ σπίτι του δὲν τὸν εἶχαν βρῆ κι' ὑπέθεσαν πὼς θὰ εἶχε καταφύγει σὲ κανένα γνωστό του καὶ κρυβόταν γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσουν. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, ἦταν, πὼς οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ τὸν συνάντησαν στὸ δρόμο, τὸν πῆγαν μ' ἕνα ἀπὸ τὰ τρία αὐτοκίνητά τους στὸ Τζέφερσονβιλ, ὅπου ὁ Ρόμπερτ Τζίντζερυ μπῆκε κατ' εὐθεῖαν σὲ κλινικὴ ἀπὸ τὸ νευρικὸ κλονισμὸ ποὺ εἶχε ὑποστῆ. Ἔτσι δὲν παρουσιάστηκε οὔτε στὴν ἐκκλησία του τὴν Κυριακή, γιατὶ οἱ γιατροί του δήλωσαν πὼς θἄπρεπε νὰ μείνη σὲ ἀπόλυτη ἀνάπαυσι τοὐλάχιστον ἕνα μῆνα.

Στὸ μεταξύ, στὴν κλινική, τοῦ μετρήθηκαν δέκα χιλιάδες δολλάρια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ἐπικηρυχτῆ ὁ γκάνγκστερ κι' ὁ αἰδεσιμώτατος Ρόμπερτ Τζίντζερυ, τὰ ἔστειλε ἀμέσως στὴ χήρα τοῦ ἄτυχου φίλου του.

ΔΥΟ ΑΣΣΑ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Μπὸμπ Χόπ, ὁ μεγαλύτερος κωμικὸς τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ φερναντέλ, ὁ μεγαλύτερος κωμικὸς τῆς Εὐρώπης, ἀποφάσισαν νὰ συνεργασθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν μαζὶ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα μιὰ κωμωδία μὲ τὸν τίτλο «Συνέβη στὸ Παρίσι». Τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀρχίσει πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ καθυστέρησε, γιατὶ ὁ φερναντὲλ εὕρισκε πὼς ὁ δικός του ρόλος ἦταν λιγώτερο σημαντικὸς ἀπὸ τὸν ρόλο τοῦ Μπὸμπ Χόπ. Τελικά, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀλλαγές, ποὺ ἔγιναν στὸ σενάριο, οἱ δυὸ κωμικοὶ κατέληξαν σὲ ὁριστικὴ συμφωνία καὶ τὸ γύρισμα θ' ἀρχίση συντομώτατα. Παρτεναίρ τῶν δύο κωμικῶν στὸ ἔργο αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ «φλογερὸ παγόθουνο», ἡ Ἀννίτα Ἐκμπεργκ.

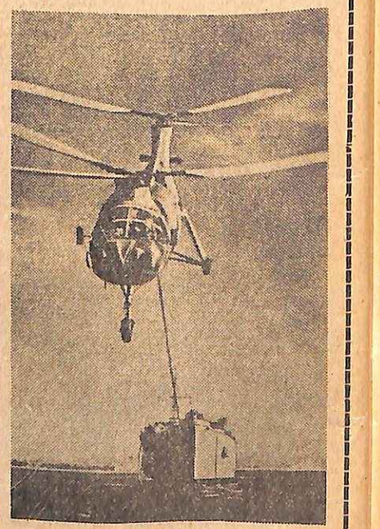

ΠΛΟΙΟ ΡΥΜΟΥΛΚΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ χρησιμοποίησε ἕνα ἑλικόπτερο γιὰ νὰ ρυμουλκήση ἕνα μεγάλο φορτηγὸ σκάφος, ποὺ εἶχαν ὑποστῆ βλάβη οἱ μηχανές του. Ὁ νέος αὐτὸς τρόπος ρυμουλκήσεως ἀποδείχτηκε καλύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον, γιατὶ τὸ ρυμουλκούμενο πλοῖο ἔχει ἔτσι μεγαλύτερη εὐχέρεια ἐλιγμῶν, ἐνῶ συγχρόσκαφος, ποὺ εἶναι 7.500 τόννων, ρυμουλκῆθηκε ἀπὸ τὸ ἑλικόπτερο μὲ ταχύτητα 5 μιλίων τὴν ὥρα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ νίκη τῆς ἀγάπης

Ἡ Νίτσα ἄνοιξε τὸ παράθυρό της, κύτταξε ψηλὰ κι' ἕνα χαμόγελο ἁπλώθηκε στὸ δροσερὸ προσωπάκι της.

Ὁ οὐρανός, ἔπειτα ἀπὸ τὴ χτεσινὴ νεροποντή, εἶχε καθαρίσει κι' ὁ ἥλιος ἔβγαινε χαρούμενος καὶ λαμπερὸς πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ βουνό.

Ἔρριξε ἔπειτα μιὰ ματιὰ στὸ ρολογάκι της. Ἦταν ἀκόμα νωρίς. Τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα θἄφευγε στὶς ἑφτὰ καὶ τέταρτο.

Ἐξ ἄλλου, τὴ βαλλίτσα της τὴν εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ βραδύς, καὶ τὴν εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὴν πόρτα πλάι σὲ μιὰ μικρὴ νταμιτζάνα μὲ κρασὶ καὶ ἕνα καλαθάκι μὲ διάφορα τρόφιμα.

Θἄφευγε. Θὰ πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, κοντὰ σὲ μιὰ θεία της, ἀδελφὴ τῆς μητέρας της.

Αὐτὸ εἶχαν ἀποφασίσει οἱ γονεῖς τῆς Νίτσας, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γιαούμα, ποὺ λάβανε πρὶν μιὰ βδομάδα.

Δὲ γινόταν κι' ἀλλοιῶς. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχεν ἀρχίσει νὰ κάνη διάφορα σχόλια κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὴ Νίτσα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ δουλειές..

Σ', αὐτὸ ἔφταιγε ὁ Χρῆστος. Γιατὶ ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχε μπλέξει μὲ μερικοὺς φίλους του στὸ μαγαζὶ τοῦ κυρ-Κώστα, κι' ἤπιαν λίγο κρασὶ πάρα πάνω, λύθηκε ἡ γούσσα του κι' οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, καυχήθηκε πὼς αὐτὸς θἄπαιρνε τὴ Νίτσα γυναίκα του μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ βία. Ἂν δὲν τοῦ τὴν ἔδιναν.

Μετάνοιωσε, βέβαια, γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔμαθε πὼς κυκλοφόρησαν τὰ λόγια του σ' ὅλο τὸ χωριό, καὶ πὼς ὁ Θέμος, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Νίτσας ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν τὰ ἔμαθε καὶ γύρισε ἀμέσως πίσω τὴ βέρα στὴ Νίτσα.

— Δὲν τὴν παντρεύομαι! εἶπε στὸν πατέρα της ὁ Θέμος. Τ' ὄνομα τῆς γυναίκας, ποὺ θὰ πάρω δὲ θέλω νὰ κυκλοφορῆ στὶς ταβέρνες. Πάρε τὴ βέρα πίσω, καὶ παίρνω κι' ἐγὼ τὸ λόγο μου.

Γι' Ἡ Νίτσα ὅμως δὲ στενοχωρήθηκε αὐτό. Δὲν ἀγαποῦσε οὔτε τὸν ἀρραβωνιαστικό της τὸ Θέμο, οὔτε τὸ Χρῆστο.

Μὰ οἱ γονεῖς της πικράθηκαν, γιατὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἦταν ἀπὸ καλὸ σπίτι καὶ θἄταν ἐξαιρετικὴ τύχη γιὰ τὸ κορίτσι τους.

Ἄλλη λύσι, λοιπόν, δὲν βρήκαν, παρὰ νὰ στείλουν τὴ Νίτσα στὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὴ θεία της, ὥσπου νὰ ξεχαστῆ αὐτὴ ἡ Ἱστορία...

Γι' αὐτὸ ἦταν χαρούμενη ἡ Νίτσα, αὐτὸ στολιζόταν τώρα μπρὸς στὸν καθρέφτη μ' ἕνα χαμόγελο, γεμᾶτο εὐχαρίστησι, γιατὶ τῆς δίνόταν γιὰ πρώτη φορὰ ἡ εὐκαιρία νὰ δῆ τὴν Ἀθήνα.

Ἔβαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της τὸ κραγιὸν καὶ τὸ πέρασε ἐλαφρὰ πάνω ἀπὸ τὰ χείλη. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ νομίσουν στὴν Ἀθήνα, πὼς ἦταν ἐντελῶς χωριατοπούλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως πῆρε τ' αὐτί της μιὰ ζωηρὴ συζήτησι, ποὺ γινόταν κάτω, στὸ ἰσόγειο. Ὁ πατέρας της μιλοῦσε μὲ κάποιον, κάπως ζωηρά, σὰν νάταν θυμωμένος.

Ἔρριξε τὸ κραγιὸν στὴν τσάντα καὶ κατέβηκε σιγά, σιγὰ δυὸ σκαλιά. Ἔπειτα ἔσκυψε πιὸ πολὺ κι' ἄκουσε:

— Δὲ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγη! Θὰ τῆς κάνω κακὸ καὶ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Χρήστου.

—Εἶσαι ἕνας ἄσωτος, ἕνας χαμένος, τοὔλεγε ὁ πατέρας της. Χάλασες τὸν ἀρραβώνα τῆς κόρης μου καὶ τώρα ζητᾶς νὰ τὴν παντρευτῆς!

— Καὶ θὰ τὸ κάνω! ἀκούστηκε δυνατὰ ἡ φωνὴ τοῦ Χρήστου.

— Εἶσαι ἀγαῖρευτος! Μὲ τί θὰ τὴ ζήσης; Ποὖναι τὰ χωράφια καὶ τ' ἀμπέλια σου; Ἐσὺ ἐπιμεροδραδυάζεσαι στὰ μαγαζιὰ καὶ πίνεις. Ἄντε, φύγε καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ μέσα!...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, εἶπε πάλι ὁ Χρῆστος, πὼς θὰ τὴν παντρευτῶ μὲ τὸ καλό ἢ μὲ τὸ ζόρι! Τὴν ἀγαπῶ! Δέξου με γαμπρό σου καὶ δὲ θὰ ξαναβάλω κρασὶ στὸ στόμα μου!

Μὰ ὁ πατέρας της φαίνεται πὼς θύμωσε πιὸ πολὺ γιατὶ ἡ Νίτσα κατάλαβε πὼς ἔσπρωχνε πρὸς τὴν πόρτα, τὸ Χρῆστο ξεστομίζοντας βαρειὰ λόγια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς ἀκούστηκε τὸ κλάξον τοῦ λεωφορείου, ποὺ εἰδοποιοῦσε τοὺς ἐπιβάτες νὰ κατεβοῦν στὴν πλατεῖα.

Ἡ Νίτσα, πῆρε τὴ βαλίτσα καὶ τ' ἄλλα πράγματά της καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Στὸ ἰσόγειο τὴν περίμεναν οἱ γονεῖς της. Ἡ μπέρα της τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε κι' ὁ πατέρας της ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴ συνοδέψη ὡς τὸ αὐτοκίνητο.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κάνη μεριὰ βήματα ἡ Νίτσα κι' ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοί. Μιὰ σφαῖρα τὴ βρῆκε στὸν ὦμο καὶ μιὰ ἄλλη σφηνώθηκε στ' ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ Χρήστου. Νόμισε πὼς εἶχε σκοτώσει τὴ Νίτσα καὶ θέλησε ν' αὐτοκτονήση.

Τὸ λεωφορεῖο δὲν πῆρε ἐπιβάτες ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, παρὰ μονάχα τοὺς δυὸ τραυματισμένους γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρη στὸ νοσοκομεῖο τῆς πιὸ κοντινῆς πόλεως, γιατὶ στὸ χωριὸ δὲν ὑπῆρχε οὔτε γιατρός...

★

— Καλύτερα νὰ πεθάνη ἡ κόρη μου, παρὰ νὰ τοῦ τὴ δώσω γυναίκα του! — Ἔλεγε ὁ πατέρας τῆς Νίτσας.

Μὰ ἐκείνη δὲν εἶχε, τίποτα, οὔτε κι' ὁ Χρῆστος, ποὺ θεραπεύτηκε γρήγορα.

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ὡστόσο ὁ πατέρας τῆς Νίτσας ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἀρραβωνιάση γιὰ ν' ἀποφύγη κι' ἄλλο σκάνδαλο, γιατὶ κανεὶς δὲ θἄθελε πιὰ τὴν κόρη του. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο.

Μὰ ἡ Νίτσα τώρα, ἀγαποῦσε! Ἀγαποῦσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Χρῆστο.

Σ', ὅλο τὸ διάστημα ποὖμεινε στὸ νοσοκομεῖο συλλογιζόταν τὴν τόλμη του καὶ τὸν θαύμαζε.

Κι' ὅταν, ἐκεῖνος τὴν πλησίασε, μεσὰ σ' ἀσωθωνιάσματα. τῆς ψιθύρισε μὲ τρυφερότητα:

— Τὸ εἶχα πῆ, Νίτσα: μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ ζόρι θὰ σ' ἔκανα γυναῖκα μου, γιατὶ σ' ἀγαπῶ!..

ΜΙΡΑΝΤΑ

—"Ἕνας κύριος ἀπὸ τὴν 'Εφορία θέλει νὰ σᾶς μιλήση...

— Πές του πὼς πνίγομαι, παιδί μου!...

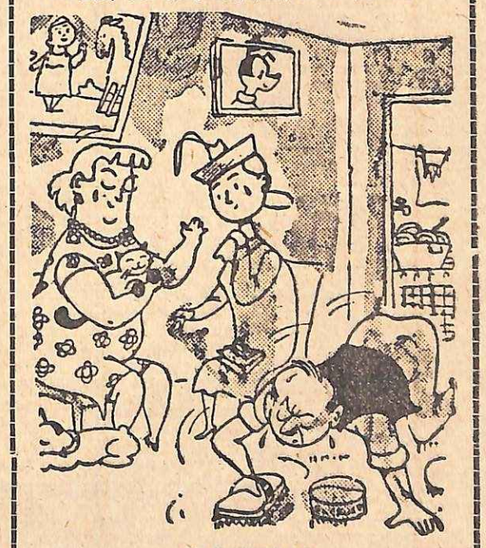

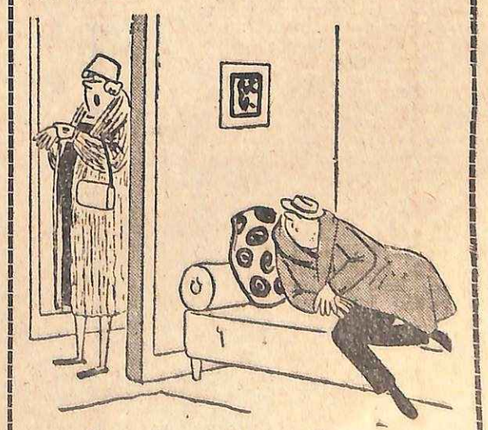

Η ΓΑΤΟΥΛΑ

— Καὶ νὰ σκεφτῆ κανεὶς πὼς ὑπάρχουν ἄκαρδοι ἄνθρωποι, ποὺ βασανίζουν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ζῶα!...

— Δὲν περίμενες καὶ πολύ, ὥσπου νὰ ἔτοιμαστῶ...

ΜΠΟΜΠΥ ΓΚΟΥΝΤΟ—ΦΣΚΥ, Ο ΑΛΤΗΣ ΤΩΝ 5 ΜΕΤΡΩΝ ΣΤΟ ΑΛ—ΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ

"Οταν πήδησε στὸ Πάλο "Αλτο τὰ 4.781 μ. πέρασε τὸν πήχυ ψηλότερα κατὰ 4 ἴντσες (0,106 μ.)

"Ενα ἀπ' τὰ καταπληκτικότερα ἀθλητικὰ κατορθώματα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι καὶ τὸ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ τοῦ Μπόμπ Γκουντόφσκυ. Ὁ νεαρὸς ἄσσος, πασίγνωστος καὶ στοὺς "Ελληνας φιλάθλους ἀπ' τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ δευτέρα νίκη του στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης, ἐπέτυσε τὸν θρυλικὸ ἄθλο του στὸ Πάλο "Αλτιο τῆς Καλιφορνίας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀθλητικῆς συναντήσεως τῶν Πανεπιστημιακῶν Κολλεγίων «Ὀξιντένταλ» καὶ «Στάνφορντ». Πήδησε μὲ τὴν πρώτη προσπάθεια 15 πόδια καὶ 8¼ ἴντζες, δηλαδὴ 4.781 μέτρα. Τὸ παλαιὸ παγκόσμιο ρεκὸρ κατεῖχε ὁ ἐπίσης Ἀμερικανὸς Κορνήλιος Γουάρμενταμ μὲ 4.77 μ. ἀκριβῶς ἀπὸ τὶς 23 Μαΐου 1942.

Ὁ Γκουντόφσκυ ἐπεχείρησε νὰ πηδήσῃ 4.876 μ. ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ στὶς τρεῖς προσπάθειες. Ὁ Σνὸρπ Γουΐνστερ ποὺ παιρνοκολούθησε τὰ ἄλματα τοῦ Γκουντόφσκυ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἦταν ὁ μετρητὴς τοῦ ρεκὸρ τοῦ Γουάρμενταμ τὸ 1942 εἶπε χαρακτηριστικά:

«Ὁ Γκουντόφσκυ θὰ περιοῦσε τὰ 16 πόδια, ἂν ὁ πῆχυς ἦταν στὸ ὕψος αὐτό. Ὅταν πέρασε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 15 — 8¼. Ὑπερπήδησε τὸ ὕψος κατ' αὐτή του τὴν προσπάθεια τουλάχιστον 4 ἴντζες ψηλότερα».

★

Τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ ἐπισημοποιήθηκε τὸ 1866 κατὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος (Καΐμπριτζ - Ὀξφόρδης), ὅταν ὁ "Αγγλος Γουΐλερ πήδησε 3.05 μ. Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ ἴδιος πέρασε τὰ 3.20 καὶ τὸ 1868 τόφτασε 3.40. Οἱ συμπατριῶτες του Ραΐϋ, Ντίκενσον, Κλὰπ βελτίωσαν τὸ ρεκὸρ ἀπὸ 3.43 σὲ 3.516 μ. ἀπ' τὸ 1881 —1898.

Ἡ κυριαρχία τῶν Ἀμερικανῶν στὸ θεαματικὸ καὶ τεχνικὸ αὐτὸ ἀγώνισμα ἄρχισε ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ὁ Ντόλι τὸ 1904 μὲ 3.705 μ., ὁ Ντρέϋ τὸ 1907 μὲ 3.787 μ., ὁ Σκὼτ τὸ 1910 μὲ 3.93 καὶ ὁ Ράϊτ τὸ 1912 μὲ 4.02 πιστοποίησαν τὴν ὑπεροχὴ τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐπιβεβαιώθηκε καὶ ἀπ' τὸν Φόες μὲ 4.05 — 4.065, 4.09 μ. μέχρι τὸ 1920.

Στὸ ἀθλητικὸ στερέωμα τοῦ ἄλματος ἐπὶ κοντῷ ἔκαναν τότε τὴν ἐμφάνισή του ἕνα εὐρωπαϊκὸ ἀστέρι πρώτου μεγέθους, ὁ Νορβηγὸς Χόφ. Ἄρχισε μὲ 4.12 μ. τὸ 1922 καὶ βελτίωσε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ σὲ 4.21 μ. τὸ 1923, σὲ 4.23 μ. τὸ 1925 καὶ 4.25 τὸν ἴδιο χρόνο.

Σκληρὴ ἀντεπίθεσις τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ 1927 ὁ Κὰρ πηδᾶ 4.267 μ. καὶ 4. 30 μ. Ὁ συμπατριώτης του Μπάρνς 4.305 μ. Παιρεμβάλλεται τὸ 1932 ὁ Ἰάπων Νισίντα μὲ 4.31 μ. ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως αὐτὴ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι πιὰ ἀκαταγώνιστοι. Ὁ Μύλλερ ὑπερπηδᾶ τὸν ἴδιο χρόνο 4.32. Ὁ Γκρέϊμπεργκ 4.36 — 4.376 τὸ 1932 καὶ 4.40 τὸ 1935. Ὁ Μπράουν 4.405 τὸ 1935. Ὁ Γουάρωφ 4.43 μ. τὸ 1936 καὶ 4.46 τὸ 1937. Οἱ Σέφτον καὶ Μιέντους 4.54 μ. τὸ 1938. Τὸ 1940 κάνει τὴν ἐπιβλητικὴ ἐμφάνισή του στὸν παγκόσμιο πίνακα ὁ Κορνήλιος Γουάρμενταμ μὲ 4.564 μ. Τὸν ἴδιο χρόνο βελτιώνει τὸ ρεκὸρ σὲ 4.63 μ. Τὸ 1941 πηδᾶ 4.72 μ. Τὸ 1942 4.77 μ. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἐπίσημο παγκόσμιο ρεκὸρ στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ μέχρι τοῦ νέου ρεκὸρ τοῦ Γκουντόφσκυ.

Γιὰ τὴν ἱστορία πρέπει νὰ ἀναφέρουμε πὼς ὁ Κορνήλιος Γουάρμενταμ στὶς 20 Μαρτίου 1943 πήδησε στοὺς ἀγῶνες κλειστοῦ στίβου «Σικάγο Ριλέϋς» 15 πόδια 8½ ἴντσες, δηλαδὴ καλύτερο ρεκὸρ ἀπ' τοῦ Γκουντόφσκυ. Ἀλλ' ὅπως εἶναι γνωστὸ τὰ ρεκὸρ κλειστοῦ στίβου δὲν ἀναγνωρίζονται ἀπ' τὴν Διεθνῆ Ἀθλητικὴ Ὁμοσπονδία ὡς παγκόσμια ἐπίσημα.

★

Ὁ φέρελπις καὶ σεμνὸς νέος παγκόσμιος ἄσσος τοῦ ἄλματος ἐπὶ κοντῷ Μπόμπ Γκουντόφσκυ εἶναι μόλις 22 ἐτῶν «σένιορ» τοῦ 'Ὀξιντένταλ Κόλλετζ» τῆς Νοτίου Καλιφορνίας καὶ συμμαθητὴς τοῦ Ὀλυμπιονίκου μας Γιώργου Ρουμπάνη τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια. Ὡς γνωστόν, ὁ Ρουμπάνης μετεγράφη ἀπ' τὸ «Ὀξιντένταλ Κόλλετζ» στὸ Πανεπιστήμιο τῆς «Σάθερν Καλιφόρνια».

Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης ὁ Γκουντόφσκυ πήδησε 4.53 μ. καὶ κατετάγη δεύτερος. Ἂν δὲν εἶχε χτυπήσει στὰ προηγούμενα ἄλματά του, θὰ νικοῦσε τὸν «ἱπτάμενο πάστορα» Μπόμπ Ρίτσαρντς.

Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Μελβούρνης βρέθηκε σὲ τὰ 4.70 μ. Στοὺς ἀγῶνες τοῦ Πάλο "Αλτο δὲν διέψευσε τὸν Μπόμπ Ρίτσαρντς, ποὺ εἶχε προφητέψει πὼς ἡ ὁ Γκουντόφσκυ ἢ ὁ Μπράγκ θᾶναι ὁ ἄλτης ποὺ θὰ διαδεχτῇ τὸν Γουάρμενταμ στὸ παγκόσμιο ρεκὸρ καὶ πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ μαζὶ μὲ τὸν Γιώργο Ρουμπάνη θᾶναι οἱ διάδοχοί του.

—Νομίζω πὼς θὰ μπορῶ νὰ πηδήσω πάνω ἀπὸ 16 πόδια, δήλωσε μετὰ τὸν θρυλικὸ ἄθλο του ὁ Γκουντόφσκυ. Μπορεῖ καὶ 16 πόδια, μπορεῖ καὶ μιὰ ἢ δυὸ ἴντσες περισσότερο...

"Οπως βλέπουμε, οἱ φιλοδοξίες τοῦ Γκουντόφσκυ καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων ἀνταγωνιστῶν ποὺ προσανατολίζονται περίπου στὰ 5 μέτρα στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ. Μέχρι ποίου λοιπὸν σημείου θᾶναι εὐχαριστημένος νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἑαυτό του ὁ ἄνθρωπος;

. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ νέος παγκόσμιος ἄσσος τοῦ ἄλματος ἐπὶ κοντῷ Μπόμπ Γκουντόφσκυ

✪✪

"Οταν ὁ κλέφτης εἶναι ἀδύνατος...

Ἡ παρισινὴ ἀστυνομία εἶναι βεβαία ὅτι ὁ δράστης μιᾶς διαρρήξεως ποὺ ἔγινε τελευταίως σὲ κάποιο γραφεῖο, εἶναι μικρόσωμος καὶ ἀδύνατος. Ποῦ στηρίζει ὅμως αὐτὴ τὴν πεποίθησή της; Ἁπλούστατα στὸ ὅτι ὁ κλέφτης ἄφισε ἕνα ποσὸν ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ 120.000 δραχμὲς περίπου, γιατὶ ἦταν σὲ μικρὰ νομίσματα, μέσα σὲ σακκοῦλες, ποὺ δὲν μποροῦσε προφανῶς νὰ τὶς κουβαλήσῃ!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

1) ΚΑΡΑΚΑΣ — ΝΟΣΤΙΜΟ. 2) ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΗΣ. 3) ΡΑ — ΝΤΟΝ — ΑΛΑΣ — ΣΥ. 4) ΑΝΝ — ΙΣΑΥΡΟΣ — ΑΤΑ. 5) ΚΑΤΙΑ — ΑΜΜΑΝ. 6) ΑΤΟΣ — ΠΕΖΟΣ — ΠΟΛΗ. 7) ΣΟΝΑΤΕΣ — ΣΑΡΑΚΑΣ. 9) ΝΙΑΡΧΟΣ — ΚΟΝΤΕΜΑ. 10) ΟΣΛΟ — ΣΑΜΟΣ — ΟΡΑΝ. 11) ΣΤΑΣΑ — ΑΝΕΤΑ. 12) ΤΗΣ — ΜΠΑΡΤΟΝ — ΑΙΝ. 13) ΙΣ — ΑΜΟΚ — ΕΡΕΑ — ΑΙ. 14) ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ. 15) ΟΥΡΑΝΗΣ — ΑΝΑΝΙΑΣ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Στὴ Νότιο Καρολίνα. 2) Ἀπὸ τὸ 1.500 π.Χ. (ἀνεκαλύφθη στὴ Συρία χαλύβδινο ἀντικείμενο πού, ὅπως ἐξακριβώθηκε, κατασκευάστηκε τότε). 3) Τὸ μικρόφωνο. 4) Τὸ 1492 (στον Πάπα 'Ιννοκέντιο VIII). 5) "Ιζα Μιφάντα. 6) Ἀπὸ καρκίνο. 7) "Ενα δισεκατομμύριο (περίπου). 8) Στὴν Κίνα (ἡ «Τσίγκ Πάο» ποὺ κυκλοφορεῖ ἐδῶ καὶ 20 αἰῶνες). 9) 4.500.000 (γιὰ κλάσμα δευτερολέπτου φυσικά). 10) Εἶχε πέντε ἀγόρια.

Μικρὰ προβλήματα

1) 25 χρόνων (Χ—20)²=Χ. 2) Ἦσαν ἕξη. "Εμειναν πέντε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πρεσβυτέρου καὶ ἡ κληρονομιὰ ἀνέρχεται σὲ 560.000. 3) Τὸ μουλάρι τοῦ Φιλίππου 35 χιλιόμετρα, τὸ μουλάρι τοῦ Λέανδρου 25. Ἂν ἀντικαταστήσουμε μὲ Τ καὶ τ τὶς δυὸ ταχύτητες ἔχουμε: 30/(Τ+τ)=½ καὶ 30/(Τ—τ)=3. 4) 45 πρόβατα (72 μοσχάρια ἀντιστοιχοῦν μὲ 72Χ5/3=120 πρόβατα (120+210):2=165. Ἄρα ὁ ἕνας θὰ πάρῃ 165 πρόβατα καὶ ὁ ἄλλος 72 μοσχάρια καὶ 45 πρόβατα. 5) MCMLVII. 6) 10, 20 καὶ 100. (Χ+2Χ+10Χ=130).

Αἴνιγμα

Τὸ γράμμα «ε».

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 639 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΙΣΜΕΤ — ΑΠΟΡΙΑ. 2) ΘΕΟΤΟΚΟΣ — ΤΡΑΪΑΝΟΣ. 3) ΡΡ — ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ — ΡΩ. 4) ΑΒΑ — ΗΒΗ — ΣΗΣ — ΜΙΣ. 5) ΚΕΝΗ — ΦΕΣΙ. 6) ΕΡΑΤΩ — ΝΑΣ — ΚΟΤΤΑ. 7) ΣΟΦΑ — ΜΑΝΟΝ — ΝΑΟΣ. 8) ΣΥ — ΣΟΥΗΔΟΣ — ΞΙ. 9) ΥΣ — ΑΣ. 10) ΕΛΑΙΑΣ — ΤΡΑΧΥΣ. 11) ΑΝΗΚΩ — ΟΡΥΖΑ — ΠΟΡΤΑ. 12) ΛΩΤΟΝ — ΑΡΓΟΝ. 13) ΩΜΟΝ — ΜΡ — ΓΚ — ΝΟΜΩ. 14) ΣΟΥ — ΜΑΓΝΗΣΙΟΝ — ΣΑΣ. 15) ΙΤ — ΤΕ·Γ'ΟΝ — ΑΚΡΟΣ — ΧΙ. 16) ΣΙΓΑΝΟΣ — ΑΙΡΕΤΟΣ. 17) ΑΓΚΩΝ — ΣΑΠΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΡΑΚΕΣ — ΑΛΩΣΙΣ. 2) ΚΕΡΒΕΡΟΣ — ΕΝΩΜΟΤΙΑ. 3) ΙΟ — ΑΝΑΦΥΛΛΙΟΥ — ΓΓ. 4) ΣΤΑ — ΗΤΑ — ΑΚΟΝ — ΤΑΚ. 5) ΜΟΝΗ — ΑΙΩΝ — ΜΕΝΩ. 6) ΕΚΑΒΗ — ΜΑΪ·ΟΝ. 7) ΤΟΜΗ — ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ. 8) ΣΑ — ΝΑΥΣ — ΝΝ. 9) ΡΩΞΑΝΗ — ΤΥΦΛΗ. 10) ΤΤ — ΣΟΔΑ — ΣΑ. 11) ΑΡΗΣ — ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΑ. 12) ΠΑΤΗΡ — ΚΟΡΙΣ. 13) ΟΙΟΣ — ΜΑΠΑ — ΝΟΡΑ. 14) ΡΑΣ — ΦΟΝ — ΧΟΡΝ — ΣΕΠ. 15) ΙΝ — ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΟΣ — ΤΩ. 16) ΑΟΡΙΣΤΟΙ — ΣΤΟΜΑΧΟΝ. 17) ΣΩΣΙΑΣ — ΑΝΩΣΙΣ.

✪✪

Ὁ μεγαλύτερος οὐρανοξύστης

Κάποιος Φράνκ Λόϋντ Ράϊτ, ἡλικίας 83 ἐτῶν, σχεδιάζει νὰ χτίσῃ στὸ Σικάγο ἕνα οὐρανοξύστη ὕψους 1 μιλίου (1.600 μέτρων περίπου). Τὸ τεράστιο αὐτὸ κτίριο θὰ εἶναι ψηλότερο κατὰ 300 μέτρα ἀπὸ κάθε ἤδη ὑπάρχοντα οὐρανοξύστη. Θὰ εἶναι χωρισμένο σὲ 5 τμήματα, μὲ 100 διαμερίσματα τὸ καθένα. Τὰ 56 ἀσανσὲρ του θὰ λειτουργοῦν μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Θὰ ὑπάρχουν δὲ καὶ εἰδικὰ «ἀσανσὲρ - ἐξπρές», ποὺ θὰ κινοῦνται μὲ ταχύτητα 1 μιλίου στὸ λεπτό. Τὰ κατώτερα πατώματα θὰ ἐξυπηρετοῦνται μὲ κινητὲς σκάλες.

Ὁ οὐρανοξύστης αὐτὸς θὰ στεγάζῃ 130.000 ἄτομα. Θὰ μπορῇ ὡστόσο, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης, νὰ ἐκκενωθῇ μέσα σὲ μιὰ μέρα μόνο.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΑΚΙ

Πρωτότυπο διήγημα

— "Ομορφο αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι, εἶπε ὁ Πὼλ στὸ φίλο του Ζάν, μιὰ μέρα ποὺ εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφτῇ. Τί ἔχει μέσα; "Αρωμα;

— Ὄχι, τὸ μπουκάλι αὐτὸ εἶναι μαγικό! Θυμᾶσαι ἕνα ταξίδι, ποὺ εἶχα κάνει στὰ Βαλκάνια; Μὲ εἶχαν στείλει γιὰ ὑπηρεσία, ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔχασα τὴν ὥρα μου. Μὲ ξέρεις ἄλλωστε. Γύρισα ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Βουλγαρίας, γνώρισα κόσμο, ἀγάπησα κοπέλλες... Μιὰ τσιγγάνα μ' ἐρωτεύτηκε... Τῆς χάρισα ἕνα μαντῆλι γιὰ τὸ κεφάλι κι' ἐκείνη, ἀφοῦ μοῦ εἶπε δέκα φορὲς τὴ μοῖρα μου, μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι...

«— Ἐσὺ νειόπαντρος εἶσαι, μοῦ εἶπε, ὁμορφη γυναῖκα ἔχεις, πάρε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι γιὰ νάσαι σίγουρος ὅτι θὰ σοῦ μείνῃ πάντα πιστή!...

»Μοῦ ἐξήγησε κατόπιν ὅτι τὸ μπουκαλάκι αὐτὸ ἔχει μαγικὲς ἰδιότητες. "Οτι ἂν δὲ θολώνῃ τίποτα τὴ συζυγικὴ μας εὐτυχία, τὸ νερὸ ποὺ ἔχει μέσα μένει καθαρό, κρυστάλλινο. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι τὸ νερὸ του θολώνει ἀμέσως!

»Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὡς τώρα, τὸ νερὸ του ἔχει μείνει καθαρό. Κι' αὐτὸ εἶναι φυσικό. Ἡ Μαρία εἶναι τόσο πιστὴ γυναῖκα, ποὺ μπορῶ νάχω ἡσυχο τὸ κεφάλι μου. Ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἐμένα δὲ μὲ ὑποπτεύεται ποτέ. Τόσο ποὺ καμμιὰ φορὰ μ' ἐνοχλεῖ ἡ ἀδιαφορία κι' ἡ ἐμπιστοσύνη της!...

»Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ δῶ τί θὰ ἔκανε, ἂν καμμιὰ φορὰ εὑρίσκε θολὸ τὸ νερὸ στὸ μπουκαλάκι...

»Λοιπόν, θὰ κάνωμε ἕνα πείραμα... Ἡ Μαρία λείπει δεκαπέντε μέρες τώρα στὸ Παρίσι. Μὴ φανταστῇς, ὅτι θὰ τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ τὴν ἀπάτησα, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὸ διάστημα φύτό.

— Καὶ δὲ χαίρεσαι;

— Δὲ χαίρομαι καθόλου! Θέλω νὰ τῆς κεντήσω λιγάκι τὴ ζήλεια. Νὰ καταλάβῃ ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι νέος κι' ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν ἀφίνω ἀσυγκίνητες τὶς ὁμορφες κοπέλλες!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, χωρὶς δεύτερη σκέψι, πῆρε ὁ Ζάν τὸ μελανοδοχεῖο κι' ἔσταξε λίγες σταγόνες μελάνι στὸ... μαγικὸ νερό. Τὸ νερὸ θόλωσε, σκούρνεε, ἔγινε σχεδὸν μαῦρο.

— Τώρα εἶμαι ἤτοιμος νὰ τὴν ὑποδεχτῶ! Φαντάζεσαι τὴν ἀπογοήτευσί της, ὅταν δῇ τὸ μπουκαλάκι;

»Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἥσυχος γιὰ τὴ δική της ἀγάπη, ξέρω ὅτι ἡ ζωή της εἶναι ὁλοθινὰ ἀγνή...

»Ἡ Μαρία θ' ἀρχίσῃ νὰ μὲ προσέχῃ, θὰ μὲ παρακολουθῇ, θὰ μὲ ζηλεύῃ καὶ θὰ κερδίσω στὰ μάτια της. Ἐπὶ τέλους θ' ἀποκτήσῃ ἐνδιαφέρον ἡ ζωή μας!

★

Τὴν ἄλλη μέρα καθόντουσαν οἱ τρεῖς τους στὸ κομψὸ σαλονάκι τοῦ Ζάν. Ἡ Μαρία εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ταξίδι της, ὁμορφη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Φοροῦσε μιὰ ἔξοχη ρόμπα ἀπὸ κόκκινο βελοῦδο, ποὺ ταίριαζε θαυμάσια στὰ γαλανά της μάτια καὶ στὰ χρυσᾶ μαλλιά της. Ἡ συζήτησι ἦταν ζωηρὴ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ γυναῖκα εἶχε πάντα κάτι νὰ πῇ κάτι νὰ διηγηθῇ.

Ὁ Ζάν εἶχε κι' ὅλας ἀρχίσει νὰ συγκινῆται, μὲ τὰ ὡραῖα λόγια τῆς γυναίκας του καὶ περίμενε τὴν εὐκαιρία νὰ φέρῃ τὴν κουβέντα στὸ περίφημο μπουκαλάκι.

— Λείπεις δεκπέντε μέρες ἀπ' ἐδῶ, τῆς εἶπε ξαφνικά, καὶ δὲν εἶχες τὴν περιέργεια νὰ μάθῃς ποῦ καὶ πῶς πέρασα τὶς βραδυὲς μου...

— Ξέρω, ἀγάπη μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη, ὅτι ἀπὸ τὸ γραφεῖο θὰ ἐρχόσουν κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι...

Εἶχε ἀφίσει κιόλας νὰ μελαγχολῇ, βλέποντας ὅτι ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴ ζήλεια τῆς γυναίκας του.

— Νομίζεις, Ζάν, ὅτι στὰ τρία αὐτὰ χρόνια, ποὺ ζοῦμε μαζὶ δὲ σ' ἔχω καταλάβει; Ἐσένα, ὅταν γυρίσης ἀπὸ τὴ δουλειά σου καὶ βάλης τὶς πυτζάμες σου, τίποτα πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ σὲ ξεσηκώσῃ. Καὶ φωτιὰ νὰ πιάσῃ τὸ σπίτι, θὰ προτιμήσῃς νὰ καῇς, παρὰ νὰ παρατήσῃς τὸ ντιβάνι σου!

Αὐτὰ τὰ εἶπε μισοαστεῖα, μισοθυμωμένα ἡ Μαρία. Ὁ Φράντς καταλάβαινε ὅτι ἡ συζήτησι εἶχε πάρει μιὰ ἄσχημη τροπή. Πῶς νὰ ἐπέμβῃ ὅμως, τίνος μέρους νὰ πάρῃ; Ὁ Ζάν ἐξακολούθησε:

— Ἄλλωστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάνω βρῶ καμμιά... διασκέδασι! Μπορεῖ νὰ ἤθελε, νὰ βρῶ καὶ στὸ δρόμο μου κάτι ποὺ νὰ μὲ ἔκανε νὰ γυρίσω στὸ σπίτι, καὶ φορέσω τὶς πυτζάμες μου!...

Ἦταν φανερὸ ὅτι αὐτὴ ἡ κουβέντα στενοχωροῦσε πολὺ τὴ Μαρία. Ὁ Φράντς λυπόταν γιὰ τὸ ἄσχημο παιχνίδι, ποὺ ἤθελε νὰ τῆς παίξῃ ὁ ἄντρας της.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Ζάν, ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσο σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ νομίζω, ὅτι ἐκείνη ἡ τσιγγάνα μοῦκανε ἕνα ὡραῖο δῶρο... Τί λές, Μαρία, δὲν πᾶς νὰ φέρῃς τὸ μαγικὸ μπουκαλάκι! Ἔτσι θὰ εἶσαι καὶ σὺ ἥσυχη γιὰ μένα καὶ ἐγὼ γιὰ σένα...

Κάποια σκιὰ πέρασε ἀπὸ τ' ἀθῶα μάτια τῆς Μαρίας. Μήπως ἀμφέβαλλε γιὰ τὸν ἑαυτό της; Γιὰ τὸ Ζάν ἀσφαλῶς ἦταν σίγουρη. Ἀλλ' ὄχι, μᾶλλον δὲν ἦταν σίγουρη. Ἀλλὰ βάλης τὶς πυτζάμες σου καὶ βάλης τὶς πυτζάμες σου καὶ βάλης τὶς πυτζάμες σου καὶ

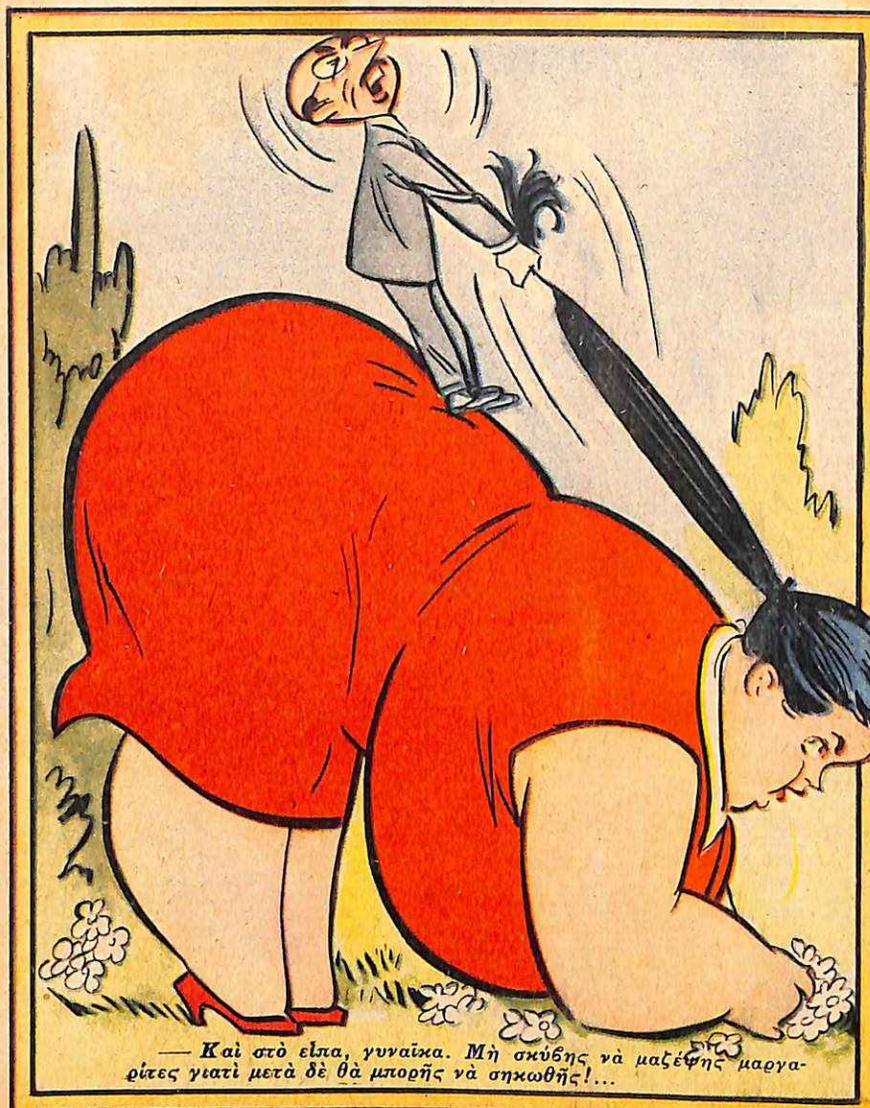

— Καὶ στὸ εἶπα, γυναῖκα. Μὴ σκύβῃς νὰ μαζέψῃς μαργαρίτες γιατὶ μετὰ δὲ θὰ μπορῇς νὰ σηκωθῇς!...

— Τί σκέπτεσθε, κύριε Γιαννάκη;

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

— Ἔννοια σου καὶ θὰ πάρῃ γρήγορα τὸ πανί της... Ἔβαλα μιὰ φωτογραφία της στὸ πορτοφόλι τοῦ κυρίου ποὺ κάθε πρωῒ τὸ ψάχνει ἡ κυρία!...

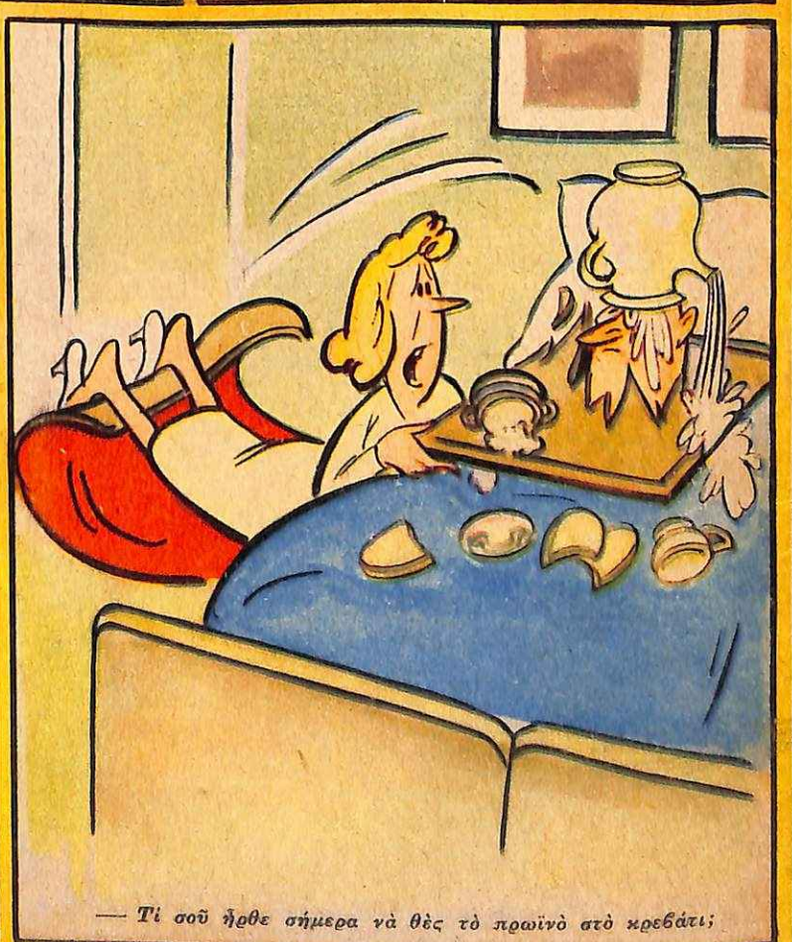

— Τί σοῦ ἦρθε σήμερα νὰ θὲς τὸ πρωϊνὸ στὸ κρεβάτι;

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ